

Huyết Anh Vũ

Contents

Huyết Anh Vũ	1
1. Người Không Sợ Chết	1
2. Hắc Y Thiết Hận	17
3. Anh Vũ Lâu Kinh Diễm	34
4. Ma Dao Và Ma Thạch	60
5. Khai Quan Nghiệm Thi	82
6. Độc Kiểm Thường Tiểu	104
7. Hoảng Sợ Chết Người	131
8. Bức Tường Sống	171
9. Lão Mưu Thâm Toán	190
10. Nghi Vấn Trùng Trùng	215
11. Tiếng Chuông Tử Vong	266
12. Huyết Nô	300
13. Can Đảm Vì Tài Cao	316
14. Hầm Khủng Bố	343
15. Ma Do Tâm Sinh	362
16. Nguyên Vọng Của	396

Huyết Anh Vũ

Giới thiệu

Nghe nói ma quỷ thì không có máu. Lời ấy hoàn toàn không chính xác! Quỷ thì không có máu, nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-anh-vu>

1. Người Không Sợ Chết

Nghe nói chư ma quần quỷ không có máu.

Truyền thuyết này tịnh không chính xác.

Quý không có máu, ma có máu.

Ma huyết.

Nghe nói bọn chúng vì để mừng thọ thập vạn tuế của cửu thiên thập địa đệ nhất thần ma, tỵ dụng ma huyết của bọn chúng, hóa thành một con huyết anh vũ, để làm món quà của bọn chúng.

Thập vạn thần ma, thập vạn giọt ma huyết, hóa thành một con huyết anh vũ.

Nghe nói con huyết anh vũ này không những có thể nói ra bí mật thiên thượng địa hạ, mà còn có thể cho người ba nguyện vọng.

Vô luận là nguyện vọng gì, tất cả sẽ được thực hiện.

Nghe nói con huyết anh vũ cứ mỗi bảy năm lại giáng lâm xuống nhân gian một lần, nghe nói có người đã thấy qua nó.

Nó thật sự đã thực hiện ba nguyện vọng của người ta.

Hiện tại tính từ lúc nó giáng lâm lần trước, cũng đã bảy năm rồi.

* * * * *

Sáng sớm sơ thu, khí trời quang đãng.

Dương quang diễm lệ chiếu qua cửa sổ điều hoa tinh mỹ vào thẳng phòng ngủ của Hải Long Vương.

Lão đang hưởng thụ bữa ăn sáng tinh mỹ phong phú, tâm lý cực kỳ khoan khoái.

Đối diện lão, là một cái giường cực kỳ rộng rãi, mềm mại, hoa lệ phi thường.

Trên giường có một cô gái đang ngủ.

Nàng hoàn toàn lỏa thể, eo mảnh dẻ, chân dài thon thả, đôi nhũ hoa tựa như hai nụ hoa chớm nở đầu xuân.

Nàng vẫn còn nhỏ, căn bản chưa phát dục thành thực, đã bị vùi dập.

Hải Long Vương thích dạng con gái này, thích nghe bọn họ kêu la rên rỉ, thích nhìn nàng quần quai dưới người lão, vùng vẫy thống khổ.

Hiện tại nàng nằm nghỉ, bởi vì nàng chịu đựng quá lâu, khóc than quá mệt mỏi.

Thân thể nàng trắng như tuyết, cuộn trong chăn lụa tím, trông yếu ớt kiệt sức, nhúc nhích nhẹ nhẹ.

Hải Long Vương vừa ăn xong đĩa tôm sò tươi, dùng khăn lụa mềm lau miệng.

Lão thích ăn cá tươi, tôm tươi, đây là tập quán của lão hình thành từ xưa hồi lão còn tung hoành thất hải.

Loại đồ ăn này luôn luôn giúp cho lão tinh lực sung mãn.

Cho nên lúc này khi lão thấy cô gái trên giường, thân thể đột nhiên bộc khởi dục vọng.

Điểm này lão luôn luôn rất tự phụ.

Một người đàn ông đã năm mươi sáu tuổi, nhưng vẫn còn có thể có thể lực như vậy, đích xác là một chuyện đáng kiêu ngạo.

Những năm gần đây thể lực của lão chỉ hoàn toàn vận dụng trên giường, lão đã quá nhiều năm không giao thủ với người khác.

Bởi vì chuyện đó không còn là chuyện cần thiết với lão nữa.

Mười năm trước, lão thu lợi lớn trên biển, trở thành một đại phú, kiến thiết tòa Thất Hải sơn trang này.

Sau mười năm chỉnh tu khuếch kiến, nơi này, hiện tại không những nguy nga lộng lẫy như hoàng cung, hơn nữa, căn bản chẳng khác nào tường đồng cốt sắt.

Ở đây cấm vệ sâm nghiêm, thủ hạ của lão là những hảo thủ do chính tay lão tuyển lựa.

Ngoài ra còn có một đám người không sợ chết, vốn từng là thủy quân hung hãn, mỗi người có thể vì lão mà liều mình bất cứ lúc nào.

Những kẻ đối đầu với lão, muốn đến thanh toán ân oán với lão, thông thường chưa thấy được mặt lão, đã chết dưới loạn đao.

Cho nên mấy năm gần đây, không một ai dám tới.

Dương quang diễm lệ, khí hậu tình lãng, không khí nức mùi hương hoa và hương thân thể xử nữ.

Tâm tình của lão càng khoan khoái, chuẩn bị hưởng thụ thân xác của cô gái này một lần nữa, rồi lại vào thành, tìm đối tượng mới cho đêm nay.

Cô gái đột nhiên giật mình tỉnh giấc, thân thể nhu nhược co rút lại thành một khúc, trong mắt đầy vẻ phẫn nộ lẫn sợ hãi.

Hải Long Vương cười, chậm chậm đi đến gần, thốt :

- Nàng không phải sợ, lần này nàng nhất định sẽ thích thú.

Nàng nghiêng răng, trừng mắt nhìn lão.

Nàng đã quá ghét hận người này, nhưng nàng cũng biết tuyệt không có phương pháp chống đối.

Khi lão giang bàn tay khổng lồ thô thiển của lão dụng lực xoa mạnh lên bộ ngực nhu nhuyễn của nàng, nàng không nhịn được, há miệng mắng lớn :

- Người... người... người nhất định chết không thư thả.

Hải Long Vương cười, thốt :

- Ta không chết thư thả, còn có người vào giết ta sao?

Trong tiếng cười chứa đầy sự tự tin, lão tin tưởng chuyện này tuyệt không thể có được.

Nhưng ngay lúc đó, lão chợt nghe có tiếng người nói :

- Có, ta dám bảo đảm nhất định có người xông vào đây giết người.

Tiếng cười đắc ý đột nhiên đình đốn.

Hải Long Vương thành linh quay mặt lại, liền thấy Vương Phong.

Tuy lão cao to khô vôi, cái bụng cũng đã phình ra, nhưng động tác của lão vẫn còn linh mẫn như trước.

Vương Phong đang nhìn lão, nhìn như là tên đồ tể đang ước lượng kích cỡ chuẩn bị mổ xẻ một con heo mập.

Chàng trấn định hơn lão, cũng có lòng tự tin.

Y phục của chàng nhuộm đầy máu đỏ tươi, thần sắc lại xám ngoét, phẳng phất đang mang trọng bệnh.

Nhưng chàng cứ tự nhiên xông vào.

Thất Hải sơn trang cảnh vệ trùng trùng điệp điệp, khai sát huyết lộ, xâm nhập cấm địa của Hải Long Vương.

Hải Long Vương tuy tận lực cố gắng trấn định tinh thần, song thủ lại lạnh như băng, hỏi :

- Người làm sao vào được đây?

Vương Phong đáp :

- Dùng hai chân tiến vào.

Hải Long Vương hốt nhiên hét lớn :

- Người đâu.

Vương Phong thốt :

- Người không nên la lớn, ta bảo đảm người cho dù có la hét cỡ, cũng không có ai vào.

Hải Long Vương nghiêng rằng, hỏi :

- Người bên ngoài đều đã chết?

Vương Phong đáp :

- Nếu không chết cũng bỏ chạy hết rồi.

Hải Long Vương cười lạnh, hỏi :

- Bằng vào một mình người, có thể làm một chuyện lớn như vậy?

Vương Phong đáp :

- Ta chỉ dám làm được một chuyện.

Hải Long Vương không nhịn được, hỏi nhanh :

- Chuyện gì?

Vương Phong thốt :

- Ta dám liều mạng.

Chàng quả thật dám.

Trên thế gian người dám liều mạng không có mấy người, người chân chính không sợ chết lại càng ít.

Sở dĩ vậy chàng có thể khai sát huyết lộ.

Hải Long Vương đã bắt đầu kinh hoảng một chút, lão thấy chàng thanh niên này không nói láo.

Vương Phong nói :

- Kỳ thật người hiện tại có chết tính ra cũng không oan uổng, người vốn nên chết từ lâu.

Hải Long Vương trầm ngâm, thốt :

- Như quả người muốn đến để câu tiền, người muốn bao nhiêu cũng cứ tùy tiện, chỉ cần người mở miệng.

Vương Phong không mở miệng.

Hắn cũng thấy Hải Long Vương đang cố ý kéo dài thời gian, chờ đợi cơ hội, một người trải qua trăm trận, một người vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, tuyệt không thể dễ dàng đầu hàng như vậy.

Bước chân của Hải Long Vương êm ái, nhẹ nhàng hỏi :

- Người thật ra là ai?

Vương Phong lạnh lùng ngẩng mặt đón ánh dương quang, thốt :

- Ta chỉ bất quá là người không sợ chết.

Chàng quả thật không sợ chết.

Chỉ có người không sợ chết mới dám làm những chuyện như vậy.

Hải Long Vương đột nhiên thét lớn, toàn thân phóng tới, trong tay nắm một binh khí hình dáng quái dị, một thanh loan đao cực nặng.

Đây chính là vũ khí lão dùng lúc còn tung hoành thất hải, không biết đã bao nhiêu người đầu rơi dưới đao.

Một đao của lão nhắm ngay đầu Vương Phong chém xuống.

Vương Phong không cúi đầu, không tránh né, một thanh đoản kiếm sắc bén đâm vào bụng Hải Long Vương.

Đao phong của Hải Long Vương vốn đã xà sát tóc của chàng, nhưng thần sắc chàng bất biến, thậm chí nhân tình cũng không chớp một cái.

Thần kinh của chàng cứng như dây sắt.

Tới lúc Hải Long Vương ngã gục, vẫn còn kinh hãi nhìn chàng.

.... Hải Long Vương vốn tới chết vẫn không tin không có ai không sợ chết, nhưng hiện tại lão phải tin.

Loan đao của lão chém tới đỉnh đầu Vương Phong, đoản kiếm của Vương Phong cơ hồ hoàn toàn đâm sâu vào bụng của lão.

Lão còn chưa chết, còn thở hổn hển, thốt :

- Ta có tiền, rất nhiều rất nhiều tiền, còn nhiều hơn cả trong mộng tưởng của ngươi, tất cả giấu ở một địa phương bí mật chỉ có ta biết, nếu ngươi tha ta, ta chỉ ngươi đến đó.

Lão còn muốn dùng tiền mua lại mạng sống của lão.

Câu trả lời của Vương Phong rất đơn giản, lại rất gọn ghẽ, một đao chặt đứt đầu lâu của lão.

Người không sợ chết, còn muốn tiền sao?

Thiếu nữ trên giường đột nhiên nhảy xuống, đá mạnh vào thi thể của lão, nước mắt lăn dài trên má.

Nàng hận con người này cực kỳ.

Hiện tại người tuy đã chết, nhưng hạnh phúc cả cuộc đời nàng đã bị vùi dập.

Vương Phong thậm chí không thèm nhìn một lần, chỉ lạnh lùng nói với nàng :

- Mặc y phục vào, ta dẫn nàng đi ra.

* * * * *

Một cỗ xe ngựa tồi tàn, lão xa phu già yếu.

Xe ngựa không phải là của Hải Long Vương, chàng không động tới một thứ gì trong Thất Hải sơn trang.

Chàng không muốn cướp đoạt, chàng đến để trừ hại.

Lúc đến, chàng tịnh không lấy gì, nhưng chàng phải liều mạng không thể để tên ác nhân đó sống.

Thiếu nữ trong xe còn khóc thốn thức.

Hắn đi theo đằng sau xe, chờ cho tiếng khóc của nàng ngừng một chút, hắn mới hỏi vọng vào :

- Nàng muốn đi đâu?

Thiếu nữ lại òa khóc, không nói gì.

Vương Phong hỏi :

- Nhà của nàng ở đâu?

Thiếu nữ chung quy đáp :

- Tôi... tôi không về.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao?

Thiếu nữ đáp :

- Tôi đã đính hôn, hiện tại tôi về, người ta không muốn tôi, tôi còn mặt mũi nào gặp người ta?

Nàng khóc, đột nhiên quăng mình ra ngoài nắm tay Vương Phong :

- Tôi đi về với ông, làm nô tỳ cho ông, làm a đầu cho ông, tôi tình nguyện...

Vương Phong cười lạnh, hỏi :

- Nàng đi với ta? Nàng có biết ta đi về đâu không?

Thiếu nữ thốt :

- Ông tùy tiện đi đâu, tôi cũng theo ông.

Vương Phong lạnh lùng ngẩng đầu nhìn trời, nói :

- Chỉ đáng tiếc rằng, ta cũng không có chỗ để về.

Thiếu nữ hỏi lại :

- Ông cũng không có?

Thiếu nữ nhìn chàng, nhìn khuôn mặt xém ngoét của chàng, trong đôi mắt linh mẫn chứa đầy sự thông cảm.

Nàng chợt phát hiện, người này cũng đáng thương như nàng.

Vương Phong không nhìn nàng, đột nhiên thò tay vào mình móc ra một đồng ngân lượng, thả vào cỗ xe.

Số tiền này có thể giúp nàng sinh sống rất lâu.

Thiếu nữ hỏi :

- Ông... ông làm vậy là có ý tứ gì đây?

Vương Phong đáp :

- Ý của ta muốn nói, kể từ giờ phút này, nàng đi đường nàng, ta đi đường ta.

Thiếu nữ hỏi :

- Tôi có thể đi đâu đây?

Vương Phong đáp :

- Nàng tùy tiện muốn đi đâu cũng được, không liên quan gì đến ta.

Hắn nói xong đã đi rồi.

Thiếu nữ òa khóc, la lớn :

- Tim ông sao lại quá tàn ác, quá cứng cỏi?...

Vương Phong không quay đầu.

Hắn đã đi rất xa, rất xa, cũng còn nghe tiếng xe ngựa lộc cộc, cũng còn nghe tiếng thiếu nữ khóc lớn.

Dương quang đầy trời.

Trên khuôn mặt xám ngoét của hắn, phảng phất trong ánh sáng, phảng phất ngấn lệ.

Con người tàn ác này, con người không sợ chết này, sao lại có thể rơi lệ?

* * * * *

Hoàng hôn.

Đến chính Ngọ, chàng bắt đầu uống, uống rượu dở nhất, cũng là rượu mạnh nhất.

Hiện tại chàng đã quá say.

Chàng khật khưỡng bước ra khỏi quán rượu nhỏ tồi tàn, khật khưỡng đi trên con hẻm tăm tối, nắm một lão đầu tử râu cá tre :

- Kiếm đàn bà cho ta, hai ả, tùy tiện bất cứ loại nào, miễn sao là còn sống.

Chàng kiếm được hai ả đàn bà.

Hai ả cơ hồ đàn bà mà không ra đàn bà, ngọn roi của cuộc sống đã quất bọn họ thành hình người méo mó.

Sau đó, chàng nằm trên tấm ván gỗ ối mưa liên hồi, cơ hồ chất nước cay hoàn toàn trào ra hết.

Sau đó, chàng lại muốn đi tìm chỗ uống rượu.

Tới lúc đó, đêm đã chìm sâu, trên đường không thấy một bóng người, đèn đuốc thừa thớt.

Trời đang nắng, tới hoàng hôn đột nhiên biến thành âm u, không có trăng, không có sao.

Bóng tối ảm đạm ử rữ, bao phủ mặt đất ảm đạm ử rữ.

Chàng mơ mơ hồ hồ, khật khật khưỡng khưỡng bước đi, cũng không biết đi đã bao lâu, cũng không biết đang đi về đâu.

Đi bất cứ chỗ nào chàng cũng không thềm để ý.

Bóng tối càng âm u, gió càng lạnh, xa xa thấp thoáng một khu đất cao, một khu mộ hoang.

Đột nhiên, có một vật gì bay vút lên - là một con chim.

Trên cổ có đeo một cái chuông, tiếng chuông quái dị lạ thường, phảng phất nhiếp hồn đoạt phách người ta.

Vương Phong nhảy lên, tính chụp con chim, nhưng con chim đã bay xa.

Tiếng chuông cũng bay xa.

Giữa khu mộ địa có một người tóc trắng xuất hiện, một bạch y lão nhân tiêu tụy khô cằn, thân thể lão rất suy nhược, chừng như có thể bay theo gió bất cứ lúc nào, chừng như đang bị gió thổi phất phơ.

Thật sự, Vương Phong không thấy lão tới bằng cách nào.

Chỗ lão xuất hiện, là một mộ phần.

Người lão đang đứng giữa quan tài.

Một cái quan tài mới tinh, bên trong có bồi táng kim châu, lại không có người chết.

Người chết đang đứng?

Vương Phong dụi mắt.

Chàng muốn nhìn kỹ coi có phải mình bị hoa mắt, nhìn lầm?

Chàng không nhìn lầm.

Đằng trước chàng quả nhiên có một lão nhân tóc bạc đứng giữa khu mộ địa.

Vương Phong mỉm cười.

Hắn cái gì cũng không sợ, không nhịn được, hỏi :

- Ông là quỷ?

Lão nhân lắc đầu.

Vương Phong lại hỏi :

- Ông là người sống?

Lão nhân lại lắc đầu.

Vương Phong hỏi :

- Vậy ông là ai?

Lão nhân đáp :

- Ta là một người chết.

Vương Phong hỏi :

- Ông là người chết, mà lại không là quỷ?

Long Ngũ đáp :

- Ta vừa mới chết, nhưng cũng chưa biến thành quỷ.

Vương Phong hỏi lại :

- Ông vừa mới chết? Tại sao chết?

Lão nhân đáp :

- Có người hại ta chết.

Vương Phong hỏi :

- Ai hại ông?

Lão nhân thốt :

- Người.

Cổ trên đầu ngôi mộ đã vàng héo, Vương Phong đi tới, vòng chân ngồi xuống, nhìn lão nhân chăm chăm.

Nhân tình của hắn tuy mở to, tuy nhìn rất lâu, vẫn không thấy rõ ràng.

Trên mặt lão nhân đỏ mông lung, chừng như có sương mù. Nghe nói người mới chết, trên mặt còn vương tử khí, giống như sương mù.

Vương Phong thở dài, thốt :

- Nhìn giống như quả thật ông là người mới chết.

Lão nhân đáp :

- Vốn là như vậy.

Vương Phong nói :

- Ở đây cũng không có người khác, nhìn có vẻ chính tôi đã hại ông chết.

Lão nhân đáp :

- Vốn là như vậy.

Vương Phong cười khổ :

- Chỉ bất quá - nếu tôi là người giết ông, sao tôi lại không biết gì hết.

Lão nhân thốt :

- Người đương nhiên không biết, có rất nhiều rất nhiều chuyện người không biết.

Vương Phong hỏi :

- Ông có thể cho tôi biết không?

Lão nhân đáp :

- Có những chuyện người biết được, đối với người tịnh không có lợi, bởi vì...

Trên mặt lão ta có vẻ thần bí, đột nhiên nhắm mắt, thần nhiên nằm xuống trong quan tài.

Vương Phong không chịu bỏ qua, ngồi ở trên nói vọng xuống quan tài, hỏi :

- Tại sao?

Lão nhân vẫn nhắm mắt không động đậy.

Vương Phong thốt :

- Được, ông không nói, tôi ngồi ở đây không đi.

Lão nhân thở dài, thở dài nhiều lần, chợt hỏi :

- Người này nay bao nhiêu tuổi?

Vương Phong đáp :

- Hai mươi sáu.

Lão nhân thốt :

- Người hai mươi sáu tuổi, tuyệt không thể biết chuyện này.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao?

Lão nhân đáp :

- Bởi vì người muốn biết chuyện này, phải thuộc vào một thế giới khác.

Vương Phong hỏi :

- Còn có thế giới khác sao?

Lão nhân đáp :

- Có.

Vương Phong hỏi :

- Thế giới nào?

Trên mặt lão nhân phẳng phất có uẩn khúc, một hồi lâu sau, mới chậm rãi nói :

- Thế giới u minh của chư ma thần quỷ.

Câu nói của lão rất chân thật. Vào một đêm thu âm u thê lương như vậy, ở khu mộ địa cỏ dại um tùm như vậy, tưởng lại càng chân thật.

Vương Phong muốn cười, nhưng trong tâm linh lại bị lạnh run.

Lão nhân thốt :

- Người nếu đã biết bí mật của bọn họ, nhất định sống không được lâu.

Lão nắm tay Vương Phong.

Bàn tay của lão lạnh như băng, thanh âm lại rất ôn hòa, nói tiếp :

- Nhưng nếu người chỉ mới hai mươi sáu tuổi, người ít ra cũng còn có thể sống ba bốn chục năm nữa.

Vương Phong mỉm cười.

Lão nhân hỏi :

- Người nghĩ ta đang nói láo?

Vương Phong thốt :

- Ta biết ông không nói láo, nhưng ông nói sai.

Lão nhân hỏi :

- Sai chỗ nào?

Vương Phong đột nhiên mở ngực áo, để lộ bộ ngực chắc nịch khỏe mạnh, trên ngực có một chấm đen nhỏ.

Chàng hỏi :

- Ông thấy cái này là cái gì?

Lão nhân đáp :

- Nốt ruồi.

Vương Phong thốt :

- Không phải.

Lão nhân nói lại :

- Một chấm đen nhỏ.

Vương Phong thốt :

- Cũng không phải.

Lão nhân nhìn chàng, đợi chàng giải thích.

Vương Phong thốt :

- Đây là một ký hiệu.

Lão nhân hỏi :

- Ký hiệu gì?

Vương Phong đáp :

- Ký hiệu yếu mệnh.

Chàng giải thích tiếp :

- Vô luận ai có ký hiệu này, đều biểu hiện mạng của hần không còn thuộc về hần nữa.

Lão nhân hỏi :

- Ký hiệu này ở đâu ra?

Vương Phong đáp :

- Từ một thứ mà ra, “Yếu Mệnh Diêm Vương châm” phóng ra.

Lão nhân hỏi lại :

- Yếu mệnh diêm vương châm?

Vương Phong thốt :

- Tùy tiện người nào bị ám khí đó bắn trúng người, tuyệt không thể nói chuyện quá nửa canh giờ.

Lão nhân nói :

- Người hình như đã sống quá nửa canh giờ rồi.

Vương Phong thốt :

- Đó là nhờ vận khí của tôi còn tốt, tôi lúc đó gần chết, lại gặp được Diệp lão tiên sinh.

Lão nhân hỏi :

- Diệp lão tiên sinh là ai?

Vương Phong đáp :

- Diệp lão tiên sinh là Diệp Thiên Sĩ, cũng là thiên hạ đệ nhất danh y.

Lão nhân hỏi :

- Ông ta cứu người?

Vương Phong đáp :

- Ông ta chỉ bắt quá tạm thời bảo trụ cái mạng của tôi.

Lão nhân hỏi :

- Tạm thời là bao lâu?

Vương Phong đáp :

- Một trăm ngày.

Chàng cười, khuôn mặt tuy cười mà đượm vẻ thê lương :

- Cho nên năm nay tuy tôi mới hai mươi sáu, nhưng tôi chỉ còn sống không quá một trăm ngày, hiện tại đã qua ngày thứ ba mươi chín.

Một trăm ngày trừ ra ba mươi chín ngày, còn sáu mươi một ngày.

Lão nhân thốt :

- Cho nên ngươi hiện tại chỉ có thể sống thêm hai tháng nữa.

Vương Phong nói :

- Có lẽ cũng có thể sống hai tháng hai ngày.

Tháng chín chỉ có hai mươi chín ngày. Người biết mình chỉ còn sống tối đa hai tháng, đối với sinh mạng còn trân quý gì nữa? Tại sao không dám liều mạng? Cho nên ba mươi chín ngày qua, chàng đã làm những chuyện mà những người hung hãn nhất cũng không dám làm.

Chàng đã giết bảy tám tên hung hãn vốn rất đáng chết, mà tới lúc đó vẫn chưa chết. Sở dĩ vậy cho nên chàng vô tình, chàng tàn độc. Vì chàng không muốn làm người khác thương tâm.

Bóng đêm mê muội thê lương.

Lão nhân nhìn hẩn rất lâu, chợt hỏi :

- Ngươi hồi nãy có thấy một con chim?

Vương Phong đương nhiên thấy. Con chim bay ra từ khu mộ địa, tiếng chuông nhiếp hồn.

Lão nhân hỏi :

- Ngươi biết con chim đó là chim gì không?

Vương Phong đáp :

- Không biết.

Lão nhân nói :

- Ngươi đương nhiên không biết, vì căn bản nó không phải là chim.

Vương Phong hỏi :

- Vậy nó là gì?

Lão nhân đáp :

- Là huyết nô.

Vương Phong không hiểu, hỏi lại :

- Huyết nô là gì?

Lão nhân đáp :

- Huyết nô là nô tài của huyết anh vũ, huyết nô xuất hiện, huyết anh vũ cũng liền xuất hiện.

Vương Phong vẫn không hiểu :

- Huyết anh vũ?

Lão nhân thốt :

- Thập vạn thần ma trích ma huyết, hóa thành con huyết anh vũ này.

Thanh âm của lão thần bí xa xăm, chậm chậm nói tiếp :

- Có một ngày, chư ma đông phương và chư ma tây phương, vì để mừng thọ của Ma Vương, tụ họp ở Nông gia phổ.

Vương Phong chưa bao giờ nghe qua địa phương kỳ quái đó.

Lão nhân nói tiếp :

- Đó là thế giới của chư ma, không có trời xanh, cũng không có mặt đất, chỉ có gió và sương, hàn băng và hỏa diễm.

Thanh âm của lão như vọng từ xa xăm :

- Hôm đó là ngày đại thọ thập vạn tuế thiên thị ma công, chư ma cửu thiên thập địa kéo về đông đủ, tất cả đều đâm ngón tay giữa trích một giọt ma huyết, hóa thành con huyết anh vũ, làm quà của bọn họ.

Vương Phong hỏi :

- Để tặng cho Ma Vương?

Lão nhân thốt :

- Không sai!

Lão nói tiếp :

- Nhưng, con huyết anh vũ cứ mỗi bảy năm lại giáng lâm xuống nhân gian một lần, lại mang theo ba nguyện vọng.

Vương Phong hỏi lại :

- Ba nguyện vọng?

Lão nhân đáp :

- Người chỉ cần có thể thấy nó, nó có thể cho người ba nguyện vọng.

Vương Phong hỏi :

- Không cần biết là nguyện vọng gì, đều có thể thực hiện?

Lão nhân thốt :

- Tuyệt đối có thể thực hiện.

Vương Phong mỉm cười, nói :

- Chuyện này chỉ bất quá là một truyền thuyết, tuyệt không thể có người tận mắt thấy qua nó.

Lão nhân thốt :

- Thật sự có.

Vương Phong thốt :

- Ồ?

Lão nhân nói :

- Ta biết bảy năm trước có người thấy nó, hơn nữa đã được hoàn thành ba nguyện vọng.

Đôi mắt của lão chứa đầy hưng phấn, cũng chứa đầy khủng bố, tuyệt không giống như đang nói láo.

Vương Phong hỏi :

- Ông biết ai đã thấy qua nó?

Lão nhân đáp :

- Chính là huynh đệ của ta.

Vương Phong hỏi :

- Hiện tại hắn ở đâu?

Lão nhân âm thầm thốt :

- Hiện tại hắn đã chết rồi.

Vương Phong hỏi :

- Trong ba nguyện vọng của ông ta không có cầu trường sinh?

Lão nhân thốt :

- Vì lúc đương thời hắn có nỗi khổ lớn, vốn gần như không có cách nào giải quyết nỗi khổ đó.

Lão đột nhiên hỏi :

- Người có biết vụ án vương phủ bảo khổ bị mất bảy năm trước?

Vương Phong biết. Lúc đó, đó đích xác là một đại án oanh động thiên hạ - Phú Quý Vương phú giáp Thiên Nam, trân bảo trong bảo khổ của ông ta trên núi, một đêm lại tự nhiên thất tung một cách thần bí.

Trong vụ án cực kỳ nghiêm trọng đó, người đương nhiên bị hiềm nghi nhất đương thời là Tổng quản của vương phủ, Quách Phồn.

Hắn vốn là anh rể của Phú Quý Vương, cũng là người thân tín của Phú Quý Vương, nhưng sau khi chuyện này phát sinh, hắn cũng biết khó thoát khỏi bị nghi ngờ.

Lão nhân thốt :

- Hắn vốn muốn dùng cái chết để biểu thị sự thanh bạch, ai biết được lúc hắn chuẩn bị tự tử, lại gặp con huyết anh vũ.

Vương Phong trên miệng nở một nụ cười khổ, thốt :

- Cho nên nguyện vọng đầu tiên của hắn, phải là kiếm được về những bảo châu thất thoát?

Lão nhân đáp :

- Đương nhiên.

Vương Phong hỏi :

- Nguyện vọng đó có được thực hiện không?

Lão nhân thốt :

- Lúc đó đêm đã khuya, hắn tuy đã có nghe qua truyền thuyết về con huyết anh vũ, nhưng vẫn còn bán tín bán nghi, chỉ bắt quá vụn vặt hy vọng, nào ngờ...

Vương Phong nhin không được, nói :

- Có phải sang ngày thứ hai, có người đem châu báu về?

Lão nhân đáp :

- Quả vậy.

Vương Phong ngẩn ngơ, có cảm giác lông lá toàn thân dựng lên hết, một hồi lâu sau, lại hỏi :

- Ai đem về?

Lão nhân đáp :

- Là một trung niên nhân ăn mặc tinh khiết, lại là từ... từ...

Mục trung của lão hiện lộ nét khủng khiếp, thanh âm bắt đầu run rẩy.

Vương Phong hỏi :

- Gã đến từ thế giới u minh?

Lão nhân gật đầu, một hồi lâu sau, mở miệng nói tiếp :

- Gã nói gã là phán quan dưới âm tào địa phủ.

Vương Phong ngẩn người.

Lão nhân nói :

- Gã nói thủ hạ của gã Truy Hồn Sách Mệnh Quỷ, tối hôm qua câu bắt nhằm hồn phách một người, gã nói vốn phải là người khác, nhưng lại bắt nhằm Quách Lan Nhân, con của Quách Phồn. Sở dĩ vậy cho nên gã tìm ra châu báu này, coi như là bồi thường.

Vương Phong xuất mồ hôi lạnh đầm dề.

Lão nhân nói tiếp :

- Nói xong, người gã đột nhiên biến mất.

Vương Phong hỏi :

- Quách Lan Nhân quả thật bị chết?

Lão nhân ảm đạm đáp :

- Thật, vị phán quan đi không lâu, có người đem thi hài y trả về.

Vương Phong hỏi :

- Y làm sao chết?

Lão nhân đáp :

- Trượt chân rơi xuống nước, bị chết đuối, chết rất ghê gớm, cũng rất đáng sợ.

Vương Phong không cầm được tiếng thở dài, thốt :

- Quách tổng quản tuy tầm hồn được châu báu, nhưng lại mất nhi tử, tâm lý nhất định rất bức bối.

Lão nhân nói :

- Vương gia lúc đó cũng biết đã buộc tội hấn sai lầm, cho nên một mực an ủi hấn.

Vương Phong thốt :

- Bức bối nhất, có lẽ không phải là hấn, mà là vợ hấn, mẫu thân của đứa bé.

Lão nhân thở dài :

- Em dâu ta khóc nức nở, nhưng huynh đệ của ta lại rất trấn định, chỉ vì hấn biết hấn còn có hai nguyện vọng.

Vương Phong hỏi :

- Huyết anh vũ lại xuất hiện?

Lão nhân gật gù đầu, nói :

- Xuất hiện tại đại sảnh của vương phủ, giống như một cụm lửa.

Vương Phong thốt :

- Nguyện vọng thứ hai của Quách tổng quản, đương nhiên hy vọng có thể cứu sống nhi tử của mình.

Lão nhân đáp :

- Đúng vậy.

Vương Phong hỏi :

- Nguyên vọng đó có được thực hiện không?

Lão nhân đáp :

- Được.

Lão miễn cưỡng khống chế mình, chung quy cũng nói tiếp :

- Đêm đó trên trời phát sinh cuồng phong bạo vũ. Lúc đó quan tài của Quách Lan Nhân hoàn tại linh đường, vương gia cũng phụ Quách tổng quản lo chuyện trong hoa sảnh. Ông ta cũng muốn thấy sự kiện không thể tưởng tượng được này, không nghĩ là có thể xảy ra. Đêm càng khuya, gió càng thổi mạnh. Trong linh đường có một tràng thanh âm đập gỗ, thanh âm đập gỗ quan tài. Tiếp đó, có người la lớn trong quan tài, có người vùng vẫy trong quan tài, đòi thả y ra. Tiếng hô thê lệ, rõ ràng là thanh âm nhi tử của Quách Phồn, bọn họ ai ai cũng nghe. Vương gia và vương phi gần như sợ muốn ngất xỉu.

Quách Phồn chuẩn bị chạy ra cứu con của lão, vương gia và vương phi lại giữ hẩn lại, cầu xin hẩn đừng đi ra. Sự kiện này thật quá thần bí, quá đáng sợ. Quách Phồn không chịu nghe. Phi tử sủng ái nhất của vương gia đột nhiên rút ra một thanh đoản đao, đâm hẩn một đao. Lúc hẩn tắt thở, thanh âm hô hoán trong linh đường cũng lập tức đình chỉ.

Thậm chí mưa gió cũng từ từ đình chỉ, đất trời trở lại yên bình. Huyết anh vũ cũng lại trở về thế giới u minh.

Đảm khí của Vương Phong không phải là nhỏ, nhưng nghe chuyện này, nhin không được người cảm thấy lạnh lẽo run rẩy không ngớt.

Chàng không cầm được phải hỏi :

- Tại sao Quách Phồn chết, con của hẩn lại không thể phục sinh?

Lão nhân đáp :

- Vì một khi hẩn chết, nguyên vọng của hẩn cũng tiêu thất.

Vương Phong hỏi :

- Châu báu thì sao?

Lão nhân đáp :

- Châu báu đương nhiên cũng tiêu thất một cách thần bí.

Vương Phong hỏi :

- Nói như vậy, huyết anh vũ cấp cho người ba nguyên vọng, tịnh không phải là hạnh vận, lại là tai họa?

Lão nhân đáp :

- Nhưng chuyện nó đáp ứng nguyên vọng của người ta, quả thật đã thực hiện.

Vương Phong trầm mặc. Chàng không thể phủ nhận, đây là điểm quan trọng nhất.

Lão nhân nói :

- Sự kiện đó sau đó còn lưu lại một vài cơn sóng.

Vương Phong lắng nghe.

Lão nhân nói tiếp :

- Quách Phồn chết, vợ hắn cũng chết, phi tử giết hắn, không quá ba ngày sau, chợt biến thành điên khùng, đám hộ vệ bảo khổ, cũng toàn bộ tự sát tạ tội, vương gia đau buồn vì thương ái phi mà cũng vì châu báu không cánh mà bay, tự nhiên biến thành một tên khờ dại.

Đây quả thật là một đại bi kịch.

Vương Phong thốt :

- Có lẽ đó là nguyên nhân Ma Vương muốn con huyết anh vũ của lão mỗi bảy năm lại xuống nhân gian một lần.

Lão nhân hỏi :

- Sao vậy?

Vương Phong thốt :

- Bởi vì lão biết nguyện vọng ngẫu nhiên cấp cho con người, có khi tịnh không hạnh vận chút nào, mà lại còn là tai họa.

Để cho nhân gian tràn đầy tai họa và bất hạnh, đó là nguyện vọng và mục đích lớn nhất của Ma Vương.

Lão nhân nói :

- Nguyện vọng huyết anh vũ nhất định phải trả một cái giá lớn.

Vương Phong hỏi :

- Nhưng ông lại muốn thấy nó?

Lão nhân gật gật đầu.

Vương Phong thốt :

- Vì ông cũng có một nỗi khổ cực lớn, nếu không thể gặp nó, chỉ còn đường chết.

Lão nhân trầm mặc, thần sắc thê lương, qua một hồi lâu, rất lâu, mới chậm chậm cất tiếng :

- Hiện tại ta đã là người chết rồi.

Có người cho dù chưa chết, cũng là đang chờ chết. Cũng có người tuy đã chết, nhưng lại vĩnh viễn sống, sống trong tâm người ta.

Hoang mộ, sương lạnh.

Lão nhân bình tĩnh nằm trong quan tài, lại nhắm mắt, hỏi :

- Hiện tại ngươi còn chưa đi sao?

Vương Phong đáp :

- Tôi không đi.

Lão nhân hỏi :

- Ngươi muốn biết chuyện gì?

Vương Phong hỏi lại :

- Ông không thể giải quyết nỗi khổ đó?

Lão nhân thốt :

- Không có quan hệ gì tới ngươi.

Vương Phong nói :

- Có.

Lão nhân hỏi :

- Có quan hệ gì?

Vương Phong thốt :

- Tôi kinh động đến huyết nô, làm nó bay mất, huyết anh vũ vậy là không đến, nỗi khổ của ông tôi đương nhiên phải nghĩ ra phương pháp giải quyết.

Hắn mỉm cười, thốt :

- Có lẽ tôi cũng giống như con huyết anh vũ, có thể cấp cho ông ba nguyện vọng.

Chợt nghe có tiếng người cười lạnh, thốt :

- Ta biết nguyện vọng thứ nhất của lão ta là gì.

2. Hắc Y Thiết Hận

Trong sương lạnh xuất hiện một người.

Một hắc y nhân cao thẳng như tiêu thương, khuôn mặt lạnh lùng, nhãn thần tàn khốc.

Vương Phong hỏi :

- Người biết nguyện vọng của lão?

Hắc y nhân đáp :

- Lão muốn ta chết.

Vương Phong mỉm cười, thốt :

- Chỉ cần ông ta có nguyện vọng đó, không chừng ta có thể thành toàn cho ông ta.

Lão nhân đột nhiên thở dài, nói :

- Ta tịnh không muốn hắc chết.

Hắc y nhân thốt :

- Ta cũng không muốn lão chết, vì ta còn phải hỏi cung lão.

Vương Phong hỏi :

- Hỏi cung? Người là ai, tại sao phải hỏi cung người ta?

Hắc y nhân đáp :

- Ta là Thiết Hận.

Thiết Hận. Danh tự của hắn đủ để diễn tả hắn.

Hắn là người của Lục Phiến môn, “Thiết Thủ Vô Tình” trong tứ đại danh bộ, hắc hận bọn loạn thần tặc tử, đạo phi tiểu nhân. Bảy năm qua, những vụ cự án bị hắn phá, không biết là bao nhiêu mà kể.

Thái độ của Vương Phong lập tức biến đổi.

Chàng biết người này, hơn nữa lại luôn luôn bội phục người này. Chàng luôn luôn bội phục người chính trực.

Thiết Hận nhìn chàng chăm chăm, thốt :

- Người nhận ra ta, ta cũng nhận ra người.

Vương Phong thốt :

- Ồ?

Thiết Hận thốt :

- Người là Vương Phong.

Vương Phong mỉm cười, nói :

- Ta nghĩ không ra ta tự nhiên cũng hữu danh.

Thiết Hận thốt :

- Nhưng tên thật của người lại càng nổi tiếng hơn, người vốn tính không phải tên Vương Phong.

Nụ cười của Vương Phong có hơi miễn cưỡng.

Thiết Hận nói tiếp :

- Người vốn tên là Vương Trọng Sinh, “Thiết Đảm kiếm khách” Vương Trọng Sinh vốn danh chấn thiên hạ, tại sao người lại đổi tên?

Vương Phong cự tuyệt không hồi đáp.

Cuộc đời của chàng đã như là một con phượng hoàng, có lúc tung hoành mãnh liệt, nhưng có lúc tùy thời tiêu thất.

Vương Phong hỏi :

- Người biết ta giết người?

Thiết Hận đáp :

- Không biết.

Nhân thần của hắc sắc bén :

- Ta chỉ biết mười người trong nhà Hải Long Vương, đột nhiên nội trong một đêm chết sạch.

Nhân tình của Vương Phong biến thành sắc bén như đao phong, cũng chăm chăm nhìn hắc, hỏi :

- Người biết ai giết người?

Thiết Hận đáp :

- Ta không biết.

Thần tình của hắc đột nhiên hòa hoãn, chậm chậm nói tiếp :

- Nhưng ta rất muốn gặp người này.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao?

Thiết Hận đáp :

- Bởi vì ta bội phục y, y giết những người nên giết, giết người rồi tay không đi ra, không lấy một cắc, cứu vãn người khác, cũng không hy vọng người ta báo ân của y.

Hai người đứng yên mặt đối mặt, trong mắt hiện lộ biểu tình kỳ quái. Vương Phong đột nhiên cười tươi, nói :

- Ta bảo đảm cũng có một ngày người gặp y.

Thiết Hận thốt :

- Hy vọng là vậy.

Lão nhân lại nằm xuống trong quan tài.

Vương Phong hỏi :

- Lão ta biết người đến đây?

Thiết Hận đáp :

- Ta đã cho lão kỳ hạn tối hậu, lão biết lão không thể chạy trốn. Người bị Thiết Hận truy đuổi, không một ai có thể đào tẩu.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao ngươi phải bắt lão về?

Thiết Hận đáp :

- Chỉ muốn lão nói cho ta biết một chuyện.

Vương Phong hỏi :

- Chuyện gì?

Thiết Hận đáp :

- Châu báu của Phú Quý Vương, hiện đang ở đâu?

Vương Phong thốt :

- Đó đã là chuyện của bảy năm trước.

Thiết Hận nói :

- Nhưng vụ án này chưa phá được, một khi vụ án còn chưa phá được, ta phải truy tìm.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao lại phải truy lão?

Thiết Hận đáp :

- Bởi vì trong gia đình của Quách Phồn, chỉ còn sống có một người.

Nhưng hắn đã lầm.

Đợi đến khi bọn họ quay đầu lại, lão nhân trong quan tài đã thật sự biến thành người chết, không những hô hấp ngừng hẳn, cả tay chân cũng lạnh như băng.

* * * * *

Thi thể tịnh chưa được mai táng, còn phải tổng nhập vào nha môn, giao cho phủ bộ kiểm nghiệm.

.... Nguyên nhân chân chính làm cho người này chết là gì?

Thiết Hận nhất định tra cho ra, chỉ cần có một manh mối, hắn tuyệt không bỏ qua.

Vương Phong chưa đi.

Chàng chờ đợi kết quả kiểm nghiệm, đối với chuyện này, chàng cũng có chút hiếu kỳ.

Hiện tại Thiết Hận thật sự muốn chàng bỏ đi, chàng không thể đi.

Trước mặt căn tiểu viện khám nghiệm thi thể, có một cái sân nhỏ, trong sân có một cây đại thụ.

Chàng ngồi dưới cây đại thụ chờ.

Thiết Hận thốt :

- Hiện tại chuyện này không còn liên quan tới ngươi.

Vương Phong đáp :

- Còn.

Thiết Hận hỏi :

- Còn cái gì?

Vương Phong đáp :

- Làm sao người biết lão ta không phải do ta giết?

Thiết Hận đáp :

- Chuyện đó ta nguyện ý mạo hiểm một chuyến.

Vương Phong thốt :

- Nhưng chỉ cần hiểm nghi người nào một chút, người luôn luôn phải giữ lại, ta cũng là người có thể bị hiểm nghi, người lại có thể để ta đi?

Thiết Hận trừng mắt nhìn chàng một hồi lâu, mới hỏi :

- Người lại muốn gì đây?

Vương Phong mỉm cười, đáp :

- Muốn người mời ta uống.

Một hồ trà, một hồ rượu.

Vương Phong nhìn Thiết Hận uống trà, tự mình rót rượu uống vài chén, hỏi :

- Người không uống rượu?

Thiết Hận đáp :

- Ta đang lo liệu một vụ án, hiện tại vụ án này chưa phá được.

Vương Phong hỏi :

- Vụ án chưa phá được, người không uống rượu?

Thiết Hận đáp :

- Tuyệt không uống.

Vương Phong hỏi :

- Sau khi phá án, người có thể uống bao nhiêu?

Thiết Hận đáp :

- Tuyệt không thể ít hơn người.

Vương Phong chợt vỗ bàn, nói lớn :

- Mau kể tường tận vụ án cho ta biết.

Thiết Hận giật mình nhìn chàng, hỏi :

- Mới ba chén người đã say?

Vương Phong thốt :

- Người bắt phục, hiện tại cho là ta cũng không thể phá án.

Thiết Hận nói :

- Ta đã có nói qua...

Vương Phong ngắt lời hắn, thốt :

- Cũng vì người đã có nói qua, chưa phá được án, chưa thể uống rượu, cho nên ta phải giúp người phá vụ án không thể phá này.

Thiết Hận uống trà, uống rất nhiều, uống từ từ, uống từng chén, từng chén.

Vương Phong ngồi đợi.

Chàng không gấp, có những chuyện chàng có thể chờ đợi rất lâu.

Thiết Hận đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chàng chăm chăm, hỏi :

- Người thật sự tin câu chuyện đó?

Vương Phong hỏi :

- Chuyện nào?

Thiết Hận thốt :

- Thập vạn thần ma, thập vạn giọt ma huyết, biến thành một con Huyết anh vũ, và ba nguyện vọng nếu thấy được nó.

Vương Phong tịnh không trực tiếp hồi đáp vấn đề đó, lại thở dài, nói :

- Trên thế gian vốn có rất nhiều chuyện làm cho người ta không thể tin được, có lúc lại làm cho người ta không thể không tin.

Thiết Hận cười lạnh, thốt :

- Đó có lẽ chỉ vì thế nhân ngu muội vô tri, sợ hãi vậy mới có những câu chuyện như vậy.

Vương Phong hỏi :

- Người không tin?

Thiết Hận đáp :

- Một chữ cũng không tin.

Hắn lạnh lùng nói tiếp :

- Ta chỉ tin thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, thiên võng khôi khôi, sơ nhi bất lậu.

Vương Phong hỏi :

- Người cũng không tin châu bảo của Thái Bình vương phủ vô duyên vô cớ thất tung một cách thần bí?

Thiết Hận đáp :

- Có vụ trộm, tất nhất định có chủ mưu, cho dù trên thế gian có yêu ma quỷ quái, cũng không thể đi lấy châu báu của nhân gian.

Vương Phong hỏi :

- Người nghĩ nhất định có người trộm đi?

Thiết Hận đáp :

- Nhất định.

Vương Phong thốt :

- Nhưng huynh đệ và thê tử của Quách Phồn hiện tại toàn bộ chết hết.

Thiết Hận lạnh lùng nói :

- Ta tịnh không có nói chủ mưu nhất định là bọn họ.

Vương Phong hỏi :

- Không phải bọn họ thì là ai?

Thiết Hận thốt :

- Ta sớm muộn gì nhất định cũng tìm ra.

Vương Phong hỏi :

- Hiện tại người có manh mối gì không?

Thiết Hận đáp :

- Không có.

Vương Phong thở dài, nói :

- Chẳng như người trong đời nếu quả muốn uống rượu, tốt hơn hết là mau quên hẳn chuyện này đi.

Thiết Hận thốt :

- Chỉ tiếc là ta không thể quên.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao?

Thiết Hận đáp :

- Bởi vì, có một vật luôn luôn đề tỉnh ta.

Vương Phong hỏi :

- Vật gì?

Thiết Hận từ từ giơ tay ra, xòe tay, trong bàn tay có một viên bích ngọc tinh anh không có tí vết.

Vương Phong động dung, thốt :

- Đây là một viên ngọc vốn nằm trên vương miện của Thái Bình Vương, giá trị liên thành.

Vương Phong nhận ra.

Chàng đương nhiên là nhận ra, chàng tin rằng trên thế gian tuyệt không có một viên bích ngọc thứ hai như vậy.

Thiết Hận nói :

- Viên bích ngọc này nếu còn lại trên nhân gian, những thứ châu bảo khác đương nhiên cũng còn.

Vương Phong hỏi :

- Người tìm thấy nó ở đâu?

Thiết Hận đáp :

- Từ trong tay Mãn Thiên Phi.

Vương Phong hỏi :

- Độc hành đại đạo Mãn Thiên Phi?

Thiết Hận đáp :

- Chính là y.

Vương Phong hỏi :

- Hiện tại người y ở đâu?

Thiết Hận đáp :

- Người đã chết.

Vương Phong há miệng thở dài, hỏi :

- Mãn Thiên Phi khinh công ám khí không phải là tệ, hành tung phiêu hốt, sao lại đột nhiên chết như vậy?

Thiết Hận đáp :

- Y bị độc chết, trúng độc bảy ngày, độc tính mới phát tác, một khi phát tác không còn cách cứu.

Vương Phong thốt :

- Độc được quá lợi hại.

Thiết Hận nói :

- Y đã chết, nhưng trong tay vẫn nắm chặt viên bích ngọc này, chết vẫn không chịu buông ra.

Vương Phong hỏi :

- Người thấy có phải là vì y tìm ra chỗ châu bảo hạ lạc, cho nên mới bị người ta giết để diệt khẩu?

Thiết Hận đáp :

- Rất có thể.

Vương Phong hỏi :

- Trước lúc lâm tử, y có nói ra manh mối gì không?

Thiết Hận đáp :

- Chỉ nói hai chữ.

Vương Phong hỏi :

- Hai chữ gì?

Thiết Hận đáp :

- Anh vũ.

Nhân tình của y chứa đầy vẻ ghê tởm, như là hai chữ này ghê tởm thống tuyệt.

Vương Phong lại mỉm cười, nói :

- Cứ như ta được biết, anh vũ chỉ bất quá là một loại chim rất linh xảo khả ái, có khi thậm chí còn nói được tiếng người.

Thiết Hận thốt :

- Hừm.

Vương Phong nói tiếp :

- Không cần biết là sao, một con anh vũ tuyệt không thể chủ mưu thiết án.

Thiết Hận thốt :

- Cho nên ta mới thấy kỳ quái, Mãn Thiên Phi lúc lâm tử, tại sao lại nói ra hai chữ đó.

Vương Phong điềm đạm nói :

- Có lẽ y bất quá nói ra tên một người.

Thiết Hận thốt :

- Trong đám đạo tặc trên giang hồ, tịnh không có ai tên là Anh Vũ.

Vương Phong nói :

- Có lẽ lời nói của y chỉ bất quá là một nữ nhân, là tình nhân của y.

Thiết Hận cười lạnh, vừa cười lạnh vừa đứng lên.

Không đồng ý, hẳn tự nhiên không chuẩn bị nói tiếp nữa.

Vương Phong chặn hấn lại, nói :

- Ta chỉ nói “có lẽ”, có lẽ còn có thể có rất nhiều khả năng.

Thiết Hận nhìn chàng chăm chăm, cuối cùng cũng không đi.

Vương Phong từ từ nói tiếp :

- Có lẽ y lúc lâm tử, thấy được một con anh vũ, Huyết anh vũ.

Thiết Hận thốt :

- Tuyệt không thể có.

Vương Phong hỏi :

- Sao vậy?

Thiết Hận đáp :

- Vì cả nửa ngày trước khi y lâm tử, ta một mực ngồi đối diện y, hỏi cung y.

Vương Phong hỏi :

- Y không nói gì cả?

Thiết Hận đáp :

- Không.

Vương Phong thốt :

- Sau đó độc tính đột nhiên phát tác, sau khi phát tác chỉ nói ra được hai chữ đó, như là trước khi chết tỉnh lại một chút?

Thiết Hận gật đầu.

Nhân tình của Vương Phong không cảm được để lộ nét suy tư, thốt :

- Có lẽ y sau khi phát giác mình trúng độc, muốn nói ra một manh mối, chỉ đáng tiếc lúc đó đã không còn đủ thời gian.

Thiết Hận lạnh lùng thốt :

- Tới lúc đó y không còn là người sống nữa.

Vương Phong hỏi :

- Lúc độc tính phát tác, một người lão luyện giang hồ như y cũng không có cảm giác?

Thiết Hận thốt :

- Ngay cả ta cũng không biết y bị trúng độc.

Vương Phong không nhịn được, thở dài, nói :

- Quả là độc được lợi hại.

Người khám nghiệm thi thể đã ở trong nghiệm thi phòng tới hai ba canh giờ.

Đó vốn là một lão nhân già nua, trong nghề không những thuộc hàng tiền bối tôn quý, kinh nghiệm lại rất ư phong phú, rất ít người có thể bì được với lão.

Nhưng, cho đến bây giờ, lão vẫn chưa tra ra nguyên nhân cái chết của Quách Dị.

Đã uống cạn một hồ rượu, Vương Phong thốt :

- Ta nghĩ lão già y sĩ khám nghiệm thi thể này, chỉ sợ rằng mắt lão bị hoa bị mờ rồi.

Thiết Hận lạnh lùng thốt :

- Loại mắt hoa mắt mờ giống như lão, trên thế gian này tịnh không có nhiều.

Vương Phong nói :

- Theo ta biết, trong nghề của bọn họ, có một đoạn sanh lão tử, vốn trước đây là một danh y, sau vì thế tử chết thảm, mới đổi làm nghề khám nghiệm tử thi.

Thiết Hận không có phản ứng gì.

Vương Phong nói tiếp :

- Vì lão ta tự biết không thể trừ được thủ đoạn ác độc, mới chỉ dùng kiến thức về phương diện y đạo, vì quốc pháp tận toàn lực.

Thiết Hận cũng không có phản ứng.

Vương Phong nói :

- Ta nhớ lão ta hình như tên là Tiêu Bá Thảo, không biết ta nhớ có sai không.

Thiết Hận chợt thốt :

- Không sai.

Vương Phong hỏi :

- Người cũng biết người đó?

Thiết Hận đáp :

- Lão là bằng hữu của ta.

Vương Phong hỏi :

- Sao người không mời lão đến?

Thiết Hận đáp :

- Lão đã đến rồi.

Vương Phong hỏi :

- Lão đầu tử trong nghiệm thi phòng là lão?

Thiết Hận đáp :

- Đúng vậy.

Vương Phong ngậm miệng.

Thiết Hận cũng ngậm miệng, bọn họ ngồi đợi, may mắn lần này bọn họ tịnh không phải đợi lâu.

Tiêu Bá Thảo từ nghiệm thi phòng bước ra, mồ hôi ướt đầm y phục, chừng như gần kiệt lực.

Vương Phong nhin không được, hỏi gấp :

- Ông đã tra ra nguyên nhân cái chết?

Tiêu Bá Thảo ngã người xuống ghế, nhắm mắt, một hồi lâu sau, mới chậm chậm gật đầu.

Vương Phong hỏi :

- Lão ta có phải vì bệnh mà chết?

Tiêu Bá Thảo lắc đầu.

Vương Phong hỏi :

- Vậy lão ta sao lại chết?

Tiêu Bá Thảo chung quy cũng mở mắt, nhìn Thiết Hận, nói từng tiếng :

- Lão ta cũng bị độc mà chết.

Đồng tử của Thiết Hận co thắt.

Vương Phong hỏi :

- Cũng bị? Lại là cùng một thứ độc được đã giết chết Mãn Thiên Phi?

Tiêu Bá Thảo đáp :

- Không còn nghi ngờ gì nữa.

* * * * *

Trong nghiệm thi phòng có cửa sổ, cũng có đèn.

Cửa sổ màu trắng thăm, ánh đèn cũng một màu trắng thăm, không khí làm cho người ta muốn phát bệnh, không khí chứa đầy được hương hỗn tạp hòa mùi hủ thi xú khí.

Vương Phong không ỏi nữa. Chàng tự nhiên có thể nhẫn nại chịu đựng, tuy không nói ra, toàn bộ chuyện này chàng thấy rất kỳ quái.

Nhưng lòng bàn tay chàng xuất đầy mồ hôi lạnh.

Thi thể của Quách Dị hoàn tại giữa phòng trên một cái bàn bụi như cái giường, phủ một lớp vải trắng.

Trên tấm vải trắng có loang vết máu, còn chưa hoàn toàn khô.

.... Muốn kiểm tra nguyên nhân cái chết của một người, không phải phải giải phẫu thi thể người đó sao?

Vương Phong không nghĩ tới, cũng không dám nghĩ tới, chàng chỉ hy vọng Thiết Hận không phải giở tấm vải lên.

May mắn là Thiết Hận không làm vậy, chỉ trầm mặc đứng trước bàn, cũng không biết đang nhìn, hay đang suy nghĩ.

Hắn nhìn cái gì? Nghĩ cái gì?

Vương Phong muốn hỏi hắn, chợt phát hiện nhãn tình của hắn như tràn đầy ánh lửa lớn.

Một con thằn lằn từ trên mái nhà rơi xuống, rơi trên thi thể, trên chân.

Đây vốn là một chuyện rất bình thường. Kỳ quái một chỗ, con thằn lằn này vừa rơi xuống, toàn thân tự nhiên chết liền, nằm yên bất động.

Thằn lằn vốn là một độc vật, tính không sợ độc. Chừng như đa số những động vật máu lạnh đều như vậy, sinh lực của con thằn lằn cũng rất mạnh mẽ.

Con thằn lằn này sao lại đột nhiên chết đi?

Thiết Hận đột nhiên xuất thủ, giở tấm vải vấy máu lên, giở phân nửa, để lộ đôi chân gầy guộc trắng nhợt của Quách Dị.

Phía trong chân trái, có một vết đao cắt.

Thiết Hận hỏi :

- Đây là vết thương mới? Hay là sáng nay?

Tiêu Bá Thảo trầm ngâm, đáp :

- Miệng vết thương đã khít lại, thụ thương ít nhất cũng ba ngày rồi.

Thiết Hận thốt :

- Cắt ra xem.

Vương Phong giật mình một cái, hỏi :

- Người nói cái gì?

Thiết Hận thốt :

- Ta muốn Tiêu tiên sinh mổ chỗ miệng vết thương để xem.

Vương Phong hỏi :

- Người của lão đã chết, tại sao ngươi còn muốn lằng nhục thi thể của lão nữa?

Thiết Hận hừ một tiếng lạnh lùng, thốt :

- Ngươi nếu không muốn xem, cứ đi ra.

Vương Phong không đi ra.

Kỳ thật trong tâm lý chàng cũng biết Thiết Hận làm như vậy, nhất định có lý do.

Mặt phía trong của chân một người, vốn không phải dễ dàng bị đao chém lên.

Con thần lằn vốn không dễ dàng gì chết như vậy.

Chàng cũng muốn xem qua chuyện này, chàng chỉ hy vọng mình còn có thể tiếp tục nhẫn nại, không bị ới mưa.

Mũi dao bén nhọn, màu dao trắng thắm.

Cắt xuống một dao, không có một chút máu, thịt trắng thắm lộ ra, bên trong chợt có một viên minh châu lặn ra.

Minh châu cũng màu trắng thắm. Xem ra không khác gì mắt người chết.

Hô hấp của Vương Phong đình đốn.

Hiện tại chàng chung quy minh bạch tại sao con thần lằn rớt từ trên cao xuống chân, lập tức chết liền.

Thiết Hận lạnh lùng thốt :

- Ngươi là người có kiến thức, chắc ngươi cũng nhìn ra những thứ này.

Vương Phong chung quy cũng mở miệng, đáp :

- Đây là tỳ độc châu, chuyên khắc ngũ độc.

Thiết Hận thốt :

- Hảo nhãn lực.

Vương Phong hỏi lại :

- Đây cũng là một thứ châu bảo trong vương phủ bị thất thiệt?

Thiết Hận đáp :

- Đây là một bảo vật trong vương phủ ngũ bảo, giá trị còn trên cả viên bích ngọc.

Châu bảo của vương phủ bị mất, sao lại nằm trong chân của huynh đệ của Quách Phồn?

Người của Quách gia, có liên hệ gì tới vụ trộm này? Sao tất cả đều thăm tử?

Vụ án này còn có chủ mưu nào nữa?

Bọn họ tất cả bị ngươi ta giết để diệt khẩu?

Chủ mưu trong bóng tối là người nào?

Vương Phong không cảm được, cả người cảm thấy run rẩy, vì chàng chợt nghĩ ra một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Dưới ánh đèn trắng thắm, mặt của Thiết Hận cũng rướm mồ hôi lạnh - có phải vì hắn cũng nghĩ tới chuyện đó?

Cầm vệ của vương phủ sâm nghiêm, ngoại trừ Quách Phồn ra, tuyệt không có người thứ hai nào trong một đêm có thể dời hết châu bảo trong bảo khố đi.

Tuyệt đối không thể có một ai, trừ phi...

Vương Phong đột nhiên nói lớn :

- Trừ phi vụ án này căn bản không phải do người làm.

Thiết Hận lạnh lùng nhìn chàng, hỏi :

- Người nói cái gì?

Vương Phong đáp :

- Không có người nào có thể làm vụ này.

Thiết Hận hỏi lại :

- Vậy có thể tạo ra cái án này, không phải là người?

Vương Phong gật đầu :

- Không phải.

Thiết Hận hỏi :

- Không là người thì là gì?

Vương Phong đáp :

- Ma Vương.

Thiết Hận hỏi :

- Là chủ nhân của Huyết anh vũ?

Vương Phong đáp :

- Là y.

Thiết Hận mỉm cười, cười lạnh.

Vương Phong nói :

- Tai họa và động loạn trên nhân thế, tất cả không phải vì hấn mà ra sao?

Chàng biết Thiết Hận không thể trả lời, tự mình nói tiếp :

- Là tham lam và đồ kị.

Thiết Hận lại cười lạnh.

Vương Phong nói :

- Ma Vương đương nhiên tịnh không cần đám châu bảo đó, nhưng muốn làm cho người ta tham lam và đồ kị, phải tạo ra tai họa và động loạn trên nhân thế, y lúc đó làm chuyện gì cũng được.

Thiết Hận cười lạnh thốt :

- Ta vốn nghĩ ngươi là người lớn, không ngờ ngươi vẫn còn là đứa bé.

Vương Phong nói :

- Đây đâu có phải là chuyện để cho trẻ nít nghe, vì đạo lý của chuyện này quá thâm thúy, không những trẻ nít nghe không hiểu, chừng như cả người cũng không hiểu.

Thiết Hận cười lạnh thốt :

- Bên ngoài rất mát mẻ, sao ngươi không đi?

Vương Phong đáp :

- Ta sợ bị lạnh.

Thiết Hận thốt :

- Như quả ngươi muốn đi cùng ta, ta bảo đảm ngươi sẽ hối hận nhanh chóng.

Vương Phong nói :

- Nếu ngươi là một tiểu cô nương, có lẽ ta có thể xác định, rất tiếc ngươi không phải.

Thiết Hận trầm mặt, hần tỉnh không phải là người thích nói đùa.

Vương Phong nói :

- Ta lưu lại đây, chỉ bắt quá muốn phụ ngươi.

Thiết Hận thốt :

- Nếu ngươi có thể đi nhanh, đi xa, tính ra như vậy là ngươi đã giúp ta rồi đó.

Vương Phong nói :

- Không tính vậy được.

Chàng không để Thiết Hận mở miệng, nhanh nhẹn nói tiếp :

- Ta muốn giúp ngươi phá án.

Thiết Hận hỏi :

- Ngươi nghĩ chúng ta cùng một hội?

Vương Phong nói :

- Chỉ điểm cho ngươi con đường sáng.

Thiết Hận cười, không phải cười mỉa, mà cười khổ.

Vương Phong nói :

- Muốn phá vụ án này, chỉ có một con đường.

Thiết Hận ráng nhin, đợi nghe chàng nói.

Vương Phong nói tiếp :

- Chỉ cần ngươi có thể tìm ra một vật, vụ án này nghĩ ngươi không phá cũng không được.

Thiết Hận hỏi :

- Tìm vật gì?

Vương Phong đáp :

- Anh vũ, Huyết anh vũ!

Thiết Hận hỏi :

- Ngươi không thể giúp ta tìm ra sao?

Vương Phong ngậm miệng.

Chàng không thể.

Sự thật chàng không những chưa thấy qua con Huyết anh vũ, tối hôm qua cũng là lần đầu tiên chàng nghe được ba tiếng đó.

Nhưng lúc này, chàng nghe có tiếng chuông - tiếng chuông kỳ quái lạ thường, chừng như muốn nhiếp hồn người ta.

Tiếng chuông này không phải là lần đầu tiên chàng nghe được.

Chàng lập tức la lên :

- Huyết nô.

Thanh âm của chàng cũng rất kỳ quái, giống như một người đột nhiên thấy quỷ.

Thiết Hận nhìn không được, hỏi :

- Huyết nô nghĩa là sao?

Vương Phong đáp :

- Nghĩa là, ta rất có thể nhanh chóng tìm ra con Huyết anh vũ cho ngươi.

Thiết Hận hỏi :

- Tại sao?

Vương Phong đáp :

- Vì huyết nô là nô tài của Huyết anh vũ, một khi huyết nô xuất hiện, Huyết anh vũ cũng liền xuất hiện.

Thiết Hận nhìn chàng, giống như đang nhìn vật gì rất cổ quái.

Vương Phong không nhìn hắn, cho nên không thấy biểu tình của hắn, cho nên lại nói tiếp :

- Nếu ta có thể bắt Huyết anh vũ, nguyện vọng thứ nhất của ta, nhất định muốn nó nói ra bí mật của vụ án này.

Thiết Hận hỏi :

- Ngươi thật sự tin?

Vương Phong hỏi lại :

- Tin cái gì?

Thiết Hận đáp :

- Tin trên thế gian này thật sự có Huyết anh vũ?

Vương Phong gật đầu, biểu tình trên mặt không có một điểm gì như đang nói đùa.

Thiết Hận hỏi :

- Như quả ta có thể thấy Huyết anh vũ, ngươi đoán thử nguyện vọng đầu tiên của ta là gì?

Vương Phong hỏi :

- Muốn nó để ngươi chết?

Thiết Hận lạnh lùng thốt :

- Xem ra ngươi biết ta quá rõ.

Vương Phong mỉm cười.

Không phải là cười lạnh, cũng không phải là cười khổ, là một nụ cười tươi.

Vừa lúc chàng nở nụ cười, bên ngoài tiếng chuông quái dị đó lại vang lên.

.... Huyết nô quay trở lại.

.... Tại sao phải quay trở lại?

.... Có phải muốn dẫn bọn họ đi tìm chủ nhân?

Tiếng chuông vang lên, Vương Phong phóng ra ngoài.

Thiết Hận cũng phóng ra.

* * * * *

Mới vào thu.

Trời đáng lẽ quang đãng, không khí đáng lẽ trong lành. Chỉ đáng tiếc, thế gian không có chuyện gì là tuyệt đối, cho nên trời đáng lẽ quang đãng, không khí mùa thu đáng lẽ trong lành, cũng tịnh không nhất định là trời quang đãng, không khí trong lành.

Hôm nay trên trời mây che âm u. Trời không những không quang đãng, mà còn âm u giống như muốn rót dề trên đầu người.

Tiếng chuông vẫn còn chưa tiêu tan hẳn.

Giữa không trung âm u, một bóng chim bay về hướng tây, tiếng chuông cũng bay về hướng tây.

Tây phương có thể giới cực lạc.

Tây phương cũng có cùng sơn, ác thủy, hoang dã, hoang mộ.

Bọn họ đến khu mộ địa. Vì tiếng chuông tiêu tán trong khu hoang mộ, bóng chim cũng bay vào khu hoang mộ.

Bọn họ không phải là chim, không thể bay.

Họ tịnh không phải là nhữn người nổi danh về khinh công trên giang hồ.

Nhưng bọn họ thi triển khinh công, tốc độ tịnh không kém con chim bao nhiêu, cho nên bọn họ có thể truy tới nơi này.

Chỉ đáng tiếc đợi đến khi bọn họ truy đuổi tới nơi, tiếng chuông không còn nghe, bóng chim cũng không còn thấy.

Chỉ còn mộ phần.

Tuy giữa ban ngày, giữa khu mộ phần vẫn có sương, trong mộ cũng vẫn còn xương cốt người chết.

Khí trời âm trầm, sương lạnh thê mê.

“Khí trời như vậy, xem ra quả thật là khí trời để Huyết anh vũ xuất hiện”.

“Địa phương như vậy, đương nhiên cũng quả thật là địa phương để Huyết anh vũ xuất hiện”.

“Đúng”.

“Vậy thì chúng ta đợi tại đây”.

Hai người ngồi đối diện nhau, ngồi trên hai ngôi mộ, trên mộ cỏ vàng thê lương.

.... Những phần mộ này chôn ai?

.... Lúc sinh tiền, bọn họ có sung sướng nhiều không? Có đau khổ nhiều không?

Hạnh phúc bao nhiêu? Bất hạnh bao nhiêu?

Một cơn gió lướt qua, lá rừng bay đầy trời.

Thiết Hận ngồi trên đầu mộ, chợt cảm thấy rất mệt mỏi, rất mệt mỏi, mệt mỏi...

Trong đời hắn, cũng đã có bao nhiêu lần hoan lạc? Bao nhiêu lần thống khổ?

Người như hắn, tai họa và thống khổ trong cuộc đời, nghĩ còn nhiều hơn cả hoan lạc.

Hiện tại hắn đã quá mệt mỏi lối sống này, mệt mỏi vì bọn tội phạm và đạo tặc luôn luôn khó tiêu diệt, mệt mỏi vì phải không ngừng nghỉ cứ tuân lệnh đi săn lùng, bắt bớ, giết chóc.

Vương Phong nhìn hắn, chợt nói :

- Ta hiểu tâm tình của ngươi.

Thiết Hận thốt :

- Ồ?

Vương Phong hỏi :

- Ngươi có phải từ lúc thiếu niên đã là người của Lục Phiến môn?

Thiết Hận đáp :

- Ừm.

Vương Phong thốt :

- Bao năm qua, số người chết trong tay ngươi, ít ra cũng đã bảy tám chục người.

Thiết Hận thốt :

- Ta chưa bao giờ giết sai một người nào.

Vương Phong nói :

- Nhưng người người giết ai ai cũng vẫn là người, người sống, người có máu thịt.

Thiết Hận không cãi lại, chỉ thấy có vẻ mệt mỏi.

Vương Phong nói :

- Sở dĩ vậy, hiện tại ngươi dù có muốn buông tay, cũng không buông được, lối sống này giống như đã biến thành một sợi dây xích, khóa chặt toàn thân ngươi, vĩnh viễn không có cách giải thoát.

Thiết Hận ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn chàng, hỏi :

- Ngươi tính nói gì đây?

Vương Phong đáp :

- Ta nghĩ, nếu như quả ngươi thấy được con Huyết anh vũ, có lẽ nguyện vọng đầu tiên của ngươi, không biết có phải là...

Thanh âm của hắn đột nhiên đình đốn, trông mắt đột nhiên co thắt, nhìn chăm chăm đằng sau Thiết Hận.

Phía sau người Thiết Hận vốn là một khoảng không hắc ám.

Vương Phong đột nhiên đã thấy cái gì?

Chàng vốn là một người kiên cường lãnh khốc, chết cũng không sợ, tại sao hiện tại chợt biến đổi khủng khiếp như vậy?

Bàn tay Thiết Hận đột nhiên lạnh như băng, toàn thân cũng lạnh như băng, chừng như hốt nhiên bạch cốt của người chết giờ tay châm một mũi kim lạnh như băng, đâm vào lưng hắn.

Ai đã xuất hiện sao lưng hắn?

Hắn muốn quay đầu lại.

Vương Phong hét lớn :

- Đừng quay đầu, nhất định đừng quay đầu.

Thanh âm của chàng vừa khản vừa gấp, chàng thậm chí còn tính lao tới, kéo đầu Thiết Hận lại.

Chỉ đáng tiếc chàng làm không kịp.

Thiết Hận quay đầu, trên cái cây khô đằng sau lưng hắn, xuất hiện một con anh vũ uy nghi.

Huyết anh vũ.

Thập vạn thần ma, thập vạn giọt ma huyết, trích thành một con Huyết anh vũ.

Nó cấp cho người thường, nếu không là nguyện vọng tà ác, cũng là tai họa.

Bản thân nó chính là tai họa tà ác.

Tròng mắt Thiết Hận đột nhiên co thắt.

Vừa trong phút chốc thấy được Huyết anh vũ, toàn thân hấn đột nhiên co thắt.

Huyết anh vũ mang đến tai họa và tà ác, cơ hồ đã như sét đánh vào người hấn.

Tên hấn tử vô tình này, những tưởng toàn thân đã biến thành sắt đá, tự nhiên chợt khô héo trong một phút chốc.

Lá khô lại càng khô hơn.

Tiếp đó, hấn từ từ ngã gục, gục xuống mộ phần.

Huyết anh vũ cười, chẳng khác gì một người, tiếng cười chứa đầy tà ác, một tiếng cười tà ác.

Toàn thân Vương Phong lạnh như băng, đột nhiên thét lớn, phi thân bay tới.

Chàng muốn chụp Huyết anh vũ.

Chàng xuất thủ nhanh như điện, chỉ tiếc đến trễ một bước.

Huyết anh vũ phát ra những tiếng cười tà ác chế giễu, bay cao thẳng lên trời, tiếng cười cũng bay xa.

Trong không trung đột nhiên có tiếng người truyền lại :

- Bọn ngươi đồng thời thấy được ta, hiện tại, nguyện vọng của hấn đã được thực hiện, vẫn còn hai nguyện vọng, ta lưu lại toại nguyện cho ngươi, ngươi cứ đợi...

Thanh âm đầy tà ác, nói xong, đã mất dạng phiêu diêu trong hư vô xa vời.

* * * * *

Đêm.

Trong tiểu viện tiếng lá cây đại ngân hạnh than van.

Vương Phong đợi ở đó, đợi đã rất lâu.

Tiêu Bá Thảo đã vào nghiệm thi phòng, Thiết Hận cũng vào đó, do chính tay Vương Phong ẵm vào.

Lần này thi thể của hấn lạnh như băng.

Bộ đầu huyện lý xuất lãnh thuộc hạ đến tiểu viện này, Thiết Hận đột nhiên chết bất ngờ, chỉ có Vương Phong là bị hiềm nghi nặng nhất.

Nhưng bọn họ tịnh không khinh xuất ra tay, bọn họ vẫn còn đợi Tiêu Bá Thảo điều tra nguyên nhân cái chết của Thiết Hận.

Đây là một huyện lớn, bộ đầu huyện lý Hà Năng, niên kỷ tuy không lớn, danh khí cũng không vang, làm việc lại rất khôn khéo.

Gió thu sâu thẳm, bọn họ đã đợi suốt ba canh giờ, lão Tiêu Bá Thảo này làm càng lâu hơn lúc thường nhiều.

Bởi vì Thiết Hận không những là người lão tôn kính, mà còn là bằng hữu của lão.

Hiện tại lão chung quy cũng từ từ bước ra, không những lộ vẻ mỗi mệt, thần sắc lại còn mang vẻ khủng khiếp không tả được.

Người đầu tiên đến là Hà Năng, vừa nắm tay lão một cái, đã giật tay lại.

Tay của lão lạnh ngắt.

Hà Năng há miệng hỏi :

- Lão tiên sinh đã tra ra nguyên nhân cái chết của hần chưa?

Tiêu Bá Thảo ngậm miệng, môi run run.

Hà Năng hỏi :

- Thiết đô đầu vì sao mà chết?

Tiêu Bá Thảo chung quy cũng mở miệng, đáp :

- Không biết.

Hà Năng kinh ngạc :

- Không biết? Lão tiên sinh điều tra không ra nguyên nhân?

Tiêu Bá Thảo đáp :

- Ta có thể tìm ra nguyên nhân, vô luận nguyên nhân cái chết của hần ra sao, chỉ cần đã từng có qua trên nhân thể, ta luôn có thể tìm ra.

Hà Năng nói :

- Nhưng hiện tại ông không tìm ra.

Tiêu Bá Thảo chậm chậm gật đầu, trong mắt chứa đầy vẻ sợ hãi cường liệt.

Nhìn thấy nhân thần của lão, Hà Năng đột nhiên cảm thấy một cơn lạnh ăn sâu tới tận xương tủy, hỏi :

- Hung thủ không phải là người sao?

Tiêu Bá Thảo đáp :

- Tuyệt không phải.

3. Anh Vũ Lâu Kinh Diễm

Mưa đêm lất phất.

Trên đạo lộ khách bộ hành thưa thớt, bên ngoài Bình An lão điếm có ba kỵ mã phóng nhanh.

Ngựa nhanh, động tác của người cưỡi nhanh hơn.

Vó ngựa chưa dừng hẳn, ba người đã phi thân xuống ngựa, đứng như đinh đóng trên đất, chân vững như Thái Sơn.

Hạ bàn của bọn chúng vốn đương nhiên vững chãi.

Chân một người đã luyện hai ba chục năm công phu, hạ bàn nếu không vững, mới là quái sự.

Nam quyền Bắc cước.

Bọn anh hùng hào kiệt đại hà lương ngạn, luyện cước công cũng không phải có nhiều người, có thể đắc thành như bọn chúng, lại càng ít hơn.

Bọn chúng họ Đàm.

Có lẽ bọn chúng tịnh không phải là hậu duệ ruột thịt của Bắc phái Đàm cước, nhưng bọn chúng có nói như vậy, không có người nào dám hoài nghi, không có ai phủ nhận.

Dùng cảm tranh đấu suốt mười ba năm qua, kinh qua trăm trận huyết chiến lớn nhỏ đầy gian khổ, “Đàm môn tam bá” quả thật đã đứng vững trong giang hồ, muốn xô ngã người bọn chúng, đại đa số đều trúng một cước của bọn chúng mà chết.

Bình An lão điếm là một khách sạn, cũng là một tử lâu.

Bên ngoài cửa sổ mưa rơi lác rác như tơ, bên trong đèn mờ như sương khói.

Đàm lão đại Đàm Thiên Long là người đầu tiên bước vào, cỡi cái nón tre trên đầu, nhìn thấy một cỗ quan tài.

Mưa thu, gió thu, làm cho người buồn bã.

Giữa cái khí hậu như vậy, nếu không có chuyện khẩn cấp, không ai lại đi gấp cả đêm.

Đàm gia huynh đệ không thể không đi gấp.

Hiện tại bọn chúng là hào phú gia tư cự vạn, ái thiếp của Đàm lão tam Đàm Thiên Báo mỹ mạo như hoa, cười nói cũng mê hồn.

Nếu không có chuyện khẩn cấp, tính ra cho dù có lấy roi quất gã, gã cũng không chịu leo xuống giường bò ra.

Chuyện gì mà khẩn cấp như vậy?

Bí mật của huynh đệ bọn chúng, kỳ thật không thể coi là bí mật, Đàm môn tam bá làm chuyện gì, bí mật cũng thành công khai.

Chỉ bất quá những vụ mua bán dưới mười vạn lượng bạc, bọn chúng tuyệt không can thiệp vào.

Hiện tại xem cách bọn chúng gấp rút như vậy, vụ mua bán này đương nhiên không phải là nhỏ.

Người phải đi làm chuyện mua bán, không cần biết là mua bán cái gì, ra đường đụng phải quan tài, hoàn toàn không phải là một điềm cát lợi.

Đàm lão đại nhíu mày, Đàm lão nhị Đàm Thiên Hổ vùng quyền đập mạnh lên quây.

Cái quây bị đập lập tức nứt nẻ, đảm khí của lão chương quỹ cũng cơ hồ bị nứt nẻ.

Đàm Thiên Hổ trừng mắt nhìn lão, thét lớn :

- Đây là tử điểm? Hay là tiệm quan tài?

Lão chương quỹ mặt thì đỏ mồ hôi đầm dề, mặt thì tươi cười, nói :

- Tiểu điểm chỉ bán rượu, không bán quan tài.

Đàm Thiên Hổ hỏi :

- Vậy trong tử điểm làm sao có thể có quan tài?

Chương quỹ đáp :

- Đó là vì có một vị khách quan đem đến, hơn nữa còn nhất định phải mang vào đây.

Đàm Thiên Hổ hỏi :

- Tại sao?

Chương quỹ đáp :

- Bởi vì vị khách quan này nhất định muốn bằng hữu trong quan tài cùng y uống rượu.

“Vị khách quan này” là một người trẻ tuổi, một người trẻ tuổi bê tha, uống rượu quá sức.

Hiện tại y đang gờ cái chén hướng về phía quan tài, thốt :

- Chén này tới lượt ta, ta uống.

Y quả nhiên uống ực một hơi cạn chén, uống rất nhanh.

Quan tài còn mới tinh, y phục của y lại tồi tàn cũ kỹ, y làm chuyện tuy có hơi điên, nhưng người y xem ra lại rất tinh anh, chỉ bất quá nhân tình có nét tuyệt vọng, phảng phất đối với thế gian này sở hữu không thêm để ý gì nữa.

..... Trừ cái quan tài ra, đối với mọi chuyện trên thế gian này y không thêm để ý tới.

“Vị khách quan này”, đương nhiên chính là Vương Phong.

Trong Đàm gia huynh đệ, nóng tính nhất, quyền đầu lớn nhất, là lão nhị Đàm Thiên Hổ.

Gã bước qua, vỗ vỗ cái quan tài để trên bàn, hỏi :

- Người đem cái này vào?

Vương Phong gật đầu.

Đàm Thiên Hổ hỏi :

- Bên trong có gì?

Vương Phong đáp :

- Có một bằng hữu.

Đàm Thiên Hổ hỏi :

- Bằng hữu đã chết? Hay bằng hữu còn sống?

Vương Phong đáp :

- Một khi là bằng hữu, sống hay chết gì cũng là bằng hữu.

Đàm Thiên Hổ hỏi :

- Người chết cũng có thể uống rượu?

Vương Phong mỉm cười, lại giơ chén về phía quan tài, thốt :

- Chén này tới lượt người, ta uống thay người.

Chàng lại uống một hơi cạn chén.

Đàm Thiên Hổ cười lớn, quay đầu nhìn huynh đệ của gã, chỉ Vương Phong nói :

- Nguyên lai tiểu tử này là một tửu quỷ.

Đàm Thiên Long trầm mặt, thốt :

- Kêu y mau khiêng cái quan tài ra, kêu y mau cút ra.

Đàm Thiên Hổ nói :

- Tiểu tử, người còn chưa nghe thấy sao?

Vương Phong hỏi :

- Nghe thấy cái gì?

Đàm Thiên Hổ lạnh lùng thốt :

- Bọn đại gia đây kêu người khiêng quan tài đi ra.

Vương Phong đáp :

- Đi không được.

Đàm Thiên Hổ hỏi :

- Tại sao?

Vương Phong đáp :

- Bên ngoài trời đang mưa, ta không thể để bằng hữu của ta mắc mưa.

Đàm Thiên Hổ nhìn chàng, lại quay đầu nhìn Đàm lão đại, cố ý hỏi :

- Người này là một tên điên, huynh thấy phải làm sao?

Đàm Thiên Long thốt :

- Đá hẳn ra.

Đàm Thiên Hồ hỏi :

- Đá người điên không phạm pháp?

Đàm Thiên Long đáp :

- Đá người chết cũng không phạm pháp.

Đàm Thiên Hồ thốt :

- Được, vậy ta đá người chết trước, rồi đá người điên sau.

Nói chưa dứt lời, chân của gã đã đá tới.

Quan tài này tuy chắc, gã cũng chỉ cần đá một cái.

Gã tin chắc là như vậy.

Một cước của gã tuy tùy tiện bay tới, ít ra cũng cỡ ba trăm, năm trăm cân khí lực.

Ai biết được chân gã vừa đá ra, quan tài lại biến mất, một cước như thiểm điện của gã lại đá vào khoảng không.

Quan tài để ngay trước mặt gã, đột nhiên bay lên nằm trên cái bàn khác.

Quan tài đương nhiên không thể tự bay.

Người Vương Phong mang theo cái ghế cũng bay tới gần quan tài, điềm đàm nói :

- Bằng hữu của ta lúc sinh thời chỉ luôn luôn thích đá người ta, chưa bao giờ bị người ta đá, chết cũng nhất định không thích bị người ta đá.

Cả đám Đàm gia huynh đệ lúc này đều nhìn chàng chăm chăm, tiểu tử này không phải là người điên, cũng không phải say rượu.

Đàm Thiên Báo nãy giờ dựa người vào quầy, cũng đã đứng thẳng lưng.

Vương Phong hỏi :

- Người trước hết đá người điên, rồi mới đá người chết, không tốt sao?

Đàm Thiên Hồ thốt :

- Tốt!

Chữ đó vừa ra khỏi miệng, Đàm Thiên Báo cũng đã bản mình nhảy tới, huynh đệ hai người cùng một lượt đá tới, một người đá về phía tai bên phải của Vương Phong, một người đá vào hông trái nơi xương sườn.

Bắc phái Đàm cước luôn luôn là công phu tối võng trong võ lâm, giảng cứu không phải vì chiêu thức hoa mỹ, mà vì nhanh độc.

Chân của huynh đệ hai người bọn chúng không những nhanh nhẹn, chuẩn xác, mà còn đơn giản làm cho người ta vô phương chống đỡ.

Vương Phong căn bản một phương chống đỡ cũng không có.

Cũng không biết vì chàng biết rất rõ không thể chống đỡ, hay là vì tự tin, chàng không động một chút nào.

Ngay lúc đó, vang lên một tiếng kêu gào thê thảm, kỳ trung phảng phất có tiếng xương vỡ.

Tuy chỉ có một tiếng la thảm, lại có tới hai người đồng thời té xuống.

Huynh đệ Đàm Thiên Hồ, Đàm Thiên Báo, vừa xuất một cước, đồng thời đá ra, cũng đồng thời té xuống, không ngồi dậy nổi. Xương đầu gối của hai người đều bị vỡ vụn.

Xương của người bị đá còn nguyên, xương của người đá lại bị vỡ.

Đàm Thiên Long ngẩn mặt, nhân tình chứa đầy nét khùng bố.

Gã căn bản không thấy Vương Phong xuất thủ.

Vương Phong cũng ngẩn ngơ.

Chàng đích xác chưa hề xuất thủ, tuy chàng có phương pháp đối phó với chiêu thức của huynh đệ hai người họ.

Phương pháp liều mạng.

Nhưng chàng vẫn còn chưa thi triển ra chiêu, huynh đệ hai người họ đã té xuống.

Xương đầu gối của họ làm sao mà đột nhiên bị vỡ?

Ai đã đánh họ vỡ xương?

Không ai biết, cũng như không ai biết Thiết Hận vì sao mà đột nhiên bạo tử.

Đây có phải cũng là ma pháp?

Ai đã xuất thủ dùng ma pháp?

Vương Phong không muốn nghĩ đến, cũng không dám nghĩ, lòng bàn tay đã xuất mồ hôi lạnh.

Đàm Thiên Long kinh hãi nhìn chàng, ấp úng hỏi :

- Đây là công phu gì vậy?

Vương Phong đáp :

- Không biết.

Đàm Thiên Long hỏi :

- Không phải người xuất thủ sao?

Vương Phong lắc đầu.

Đàm Thiên Long hỏi :

- Không phải người thì là ai?

Vương Phong đáp :

- Có lẽ căn bản không phải là người.

Đàm Thiên Long đột nhiên giận dữ gầm lên, thân mình lắ không bộc phát, song cước liên hoàn đá tới.

Đây không phải là chính tông Đàm cước, uy lực có lẽ còn hơn xa Đàm cước, chính thị là tuyệt kỹ thành danh tung hoành giang hồ của gã.

Ai biết được thân hình của gã chỉ vừa mới bộc phát bay lên, nghe hai tiếng “rắc rắc”, tiếp theo là một tiếng la thảm.

Đến khi gã rớt xuống, hai xương đầu gối cũng đã vỡ vụn.

Vương Phong động cũng không động, ngồi yên trên ghế, nhân tình phẳng phất có sắc khùng bố.

Sau khi những tiếng kêu gào đã ngưng đọng, trong phòng lại biến thành tĩnh mịch rợn người.

Đàm gia huynh đệ vừa ngã xuống, không những không vùng vẫy quằn quại, đến cả một tiếng động cũng không có.

Lão chưởng quỹ núp sau quầy, sợ đến nổi mặt không còn một giọt máu.

Vương Phong đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lão, chột hỏi :

- Ông thấy cái gì?

Lão chưởng quỹ miễn cưỡng cười, cười lại còn xấu hơn cả khóc, thốt :

- Tôi không thấy gì hết.

Vương Phong cười lạnh.

Lão chưởng quỹ nói :

- Công phu như của đại gia, tôi có nằm mộng cũng chưa thấy qua.

Vương Phong thốt :

- Tôi đã nói, người xuất thủ không phải là tôi.

Lão chưởng quỹ nhin không nổi, hỏi :

- Nếu không phải ông, thì là ai?

Vương Phong đột nhiên cúi mình, lượm một viên đá nhỏ trên sàn.

Viên đá lại có màu đỏ chót như máu, đỏ dễ sợ.

Vương Phong thốt :

- Ông nhìn coi cái gì đây?

Cặp mắt mờ hồ của lão chưởng quỹ nhìn tới cả nửa ngày, nói :

- Giống như một viên đá, một viên đá đỏ.

Vương Phong thốt :

- Viên đá như vậy, trên sàn nhất định còn có ba viên nữa.

Lão chưởng quỹ thốt :

- Ồ?

Vương Phong nói :

- Bốn viên đá, đánh gãy bốn cái chân.

Lão chưởng quỹ xúc động hỏi :

- Một viên đá nhỏ như vậy, cũng có thể làm gãy chân người?

Vương Phong hỏi lại :

- Ông không tin?

Lão chưởng quỹ thốt :

- Tôi... tôi...

Vương Phong thở dài, nói :

- Chuyện này tôi vốn lúc đầu cũng không tin, nhưng ông trời lại tấu xảo để cho tôi thấy được.

Lão chưởng quỹ hỏi :

- Đây... đây là võ công? Hay là ma pháp?

Vương Phong đáp :

- Tôi không biết.

Lão chưởng quỹ hỏi :

- Ai đã quăng chúng ra?

Vương Phong đáp :

- Tôi lúc đầu hoài nghi chính là ông.

Lão chưởng quỹ sợ hãi, nói :

- Không phải tôi, tuyệt không phải.

Vương Phong cười khở, thốt :

- Hiện tại tôi biết không phải, cục đá từ ngoài cửa sổ ném vào.

Chàng đã nhìn ra ngoài cửa sổ thấy có huyết quang lóe lên một cái như chớp, Đàm Thiên Long la thảm té xuống liền.

Sau đó chàng thấy viên đá lăn trên sàn, lăn tới dưới chân chàng.

Khi chàng lượm viên đá lên, viên đá phẳng phất còn phát nóng, phẳng phất còn mang huyết tinh khí.

Giữa không khí cô đọng chết chóc đó, đột nhiên có tiếng rên.

Đàm Thiên Long rên, một tay động đậy, chừng như muốn dứt tay vào ngực lấy vật gì.

Chỉ đáng tiếng khí lực của gã không còn một chút, nhưng mắt chung quy vẫn còn mở, nhìn Vương Phong, mục quang có vẻ cầu trợ giúp.

Vương Phong lấy giùm gã.

Trong cái túi sát trong mình gã, có một cái cầm nang nhỏ.

Vương Phong hỏi :

- Người muốn cái này?

Đàm Thiên Long vận khí, nói một câu, thanh âm mỏng như đường tơ, Vương Phong chỉ nghe hai tiếng: “cho người”.

“Sao lại cho ta?” Vương Phong không hiểu.

Nhưng chàng không nhịn được, mở cái cầm nang ra, bên trong không ngờ có một viên trân châu lớn bằng long nhãn.

Tuy không bằng tỵ độc châu, cũng không phải là dạ minh châu, nhưng không thể chối cãi đây cũng là vật trị giá liên thành.

Vương Phong nhím mày, hỏi :

- Sao người muốn đưa những đồ trân quý này cho ta?

Đàm Thiên Long há miệng lấy hơi, muốn nói một chữ cũng không nói được.

Vương Phong hỏi :

- Người có phải muốn ta đi làm một chuyện cho người?

Đàm Thiên Long nhìn chàng, biểu tình trong mắt ai thấy cũng không biết có ý gì, đột nhiên giơ một ngón tay, chỉ về phía cửa sổ đối diện.

Bên ngoài dưới cửa sổ có treo một cái lồng chim.

Một cái lồng không.

Vương Phong đã hiểu ý tứ của gã, hỏi lớn :

- Anh vũ, có phải người muốn nói cho ta biết bí mật của anh vũ?

Vô luận gã muốn nói gì, vĩnh viễn còn là bí mật.

Gã đã chết.

Huỳnh đệ của gã cũng chết, viên đá nhỏ màu đỏ, không những chỉ đánh gãy xương chân họ, lại còn cướp đi mạng của họ.

Một viên đá nhỏ màu đỏ, một viên minh châu.

Trên viên đá nhỏ màu đỏ này, có ma lực gì? Có ma lực gì mà có thể đoạt hồn phách người ta đột ngột như vậy?

Còn viên minh châu này từ đâu ra? Có thể nào cũng là một trong những thứ đồ châu báu đã mất của Thái Bình vương phủ?

“Anh vũ” hai chữ đó, lại có bí mật gì?

Đàm Thiên Long trước lúc lâm tử, sao lại nói ra chính thị hai chữ đó?

Vương Phong ngẩng đầu, nhìn lão chương quỹ, đột nhiên hỏi :

- Cái lồng chim bên ngoài là của ông?

Lão chương quỹ gật đầu.

Vương Phong hỏi :

- Lúc trước ông nuôi chim gì trong đó?

Lão chương quỹ đáp :

- Là anh vũ.

Câu trả lời này tuy không ngoài ý liệu của Vương Phong, nhưng hắn nghe xong, trong dạ dày lại cảm thấy khó chịu.

Lão chương quỹ nhìn lồng chim bên ngoài cửa sổ, biểu tình trong mắt đột nhiên biến thành kỳ quái, một hồi lâu sau, mới thở dài, thốt :

- Lúc trước vốn có một con anh vũ, rất hoạt bát, lại rất khả ái, người nào cũng muốn nhìn nó, không biết sao nó đột nhiên chết đi.

Vương Phong hỏi :

- Nó chết ra sao?

Lão chương quỹ đáp :

- Nó chết rất kỳ quái, giống như chết vì sợ hãi.

Vương Phong hỏi lại :

- Chết vì sợ hãi?

Lão chương quỹ thốt :

- Đêm đó, tôi vốn đã chợp mắt, chợt nghe nó kêu, giống như... giống như một người sợ quá la thất kinh.

Mặt của lão cũng đã hiện vẻ sợ hãi, nói tiếp :

- Đợi đến khi tôi mở lồng, nó đã chết rồi, chết rất thảm.

Vương Phong hỏi :

- Chuyện đó xảy ra lúc nào?

Lão chương quỹ đáp :

- Tôi nhớ rất rõ, đêm đó là đêm rằm tháng bảy.

Lão giải thích thêm :

- Bởi vì ngày đó là ngày mở cửa Quỷ Môn Quan, tối đó tôi có tế cúng quỷ thần, còn uống rượu đến say.

Vương Phong trầm mặc.

Rằm tháng bảy, ngày mở cửa quỷ môn, có phải cũng là ngày Huyết anh vũ giáng lâm xuống nhân gian?

Lão chưởng quỹ nhìn chàng với ánh mắt kỳ quái, chậm chậm nói :

- Tôi biết trong tâm ông đang nghĩ gì.

Vương Phong thốt :

- Ồ?

Lão chưởng quỹ nói tiếp :

- Quỷ Môn Quan mở cửa, oan hồn đã quỷ đều ủa ra, đến nhân gian...

Khóe mắt lão nhú lại, lại nói :

- Trong tâm của ông nhất định đang nghĩ, Tiểu Ma Thần của tôi, cũng đã bị quỷ hù chết.

Vương Phong hỏi :

- Tiểu Ma Thần? Con anh vũ của ông, tên là Tiểu Ma Thần?

Lão chưởng quỹ đáp :

- Ừm!

Vương Phong thấy lạ, hỏi :

- Sao ông lại đặt tên cho nó như vậy?

Lão chưởng quỹ hỏi lại :

- Tên đó có gì không tốt?

Vương Phong thốt :

- Tôi chỉ bắt quá thấy kỳ quái...

Lão chưởng quỹ đột nhiên ngắt lời chàng, nói :

- Kỳ thật cái tên đó không phải do tôi đặt, do nàng... Nàng cho tôi con anh vũ, con anh vũ lúc đó đã có cái tên này.

Vương Phong hỏi :

- Nàng là ai?

Mục quang của lão chưởng quỹ nhìn xa xăm qua cửa sổ, một hồi lâu sau, chậm chậm thốt :

- Cả cuộc đời tôi, là một người sống rất có quy củ, nhưng tôi cũng có hoang đường một lần.

Trên khuôn mặt một suy nhược của lão, chợt kích động cực độ đến ửng hồng, trong mắt cũng lóe sáng :

- Chỉ vì lần đó, tôi đã tiêu phí hết số tiền mà tôi bình sanh dành dụm, nhưng tôi vẫn nghĩ nó rất đáng.

Đây tịnh không phải là cái Vương Phong muốn hỏi, nhưng Vương Phong tịnh không muốn ngắt lời lão.

Đoạn kinh nghiệm hoang đường này, nhất định cũng có đoạn kinh lịch rất kỳ lạ.

Dạ vũ thu đăng, được nghe một lão nhân kể chuyện như vậy, làm sao mà không thú vị cho được?

Lão chưởng quỹ nói tiếp :

- Thật là một nữ nhân cao quý, có lúc khả ái muốn chết, lại có lúc đáng sợ muốn chết, một đêm đó, nàng tuy đựng cũng không để cho ta đựng, nhưng ta lại vô cùng thỏa mãn kích thích, người khác có mộng cũng không được.

Vương Phong nhin không nổi, hỏi :

- Cho nên ông tự nguyện đưa cho nàng số tiền ông giành giùm suốt đời?

Lão chưởng quỹ thốt :

- Ta không hối hận một chút nào.

Mặt của lão tươi tắn :

- Nếu như ông trời để cho ta quay lại mười năm trước, để cho ta giành giùm lại số tiền đó, ta nhất định cũng lại đến với nàng như vậy.

Vương Phong hỏi :

- Chỗ ở của nàng là chỗ nào?

Lão chưởng quỹ đáp :

- Có lẽ người nghe xong rất có thể tức cười, chỉ bất quá là một kỹ viện.

Vương Phong không cười.

Chàng hiểu tâm tình lạ lẫm của lão nhân.

Một người khổ cực phấn đấu bao nhiêu năm ròng, cuối cùng cũng chỉ có một cái quây bụi bặm lem luốc, bàn ghế bụi bặm lem luốc, tới lúc gần tới tuổi già, sao lại không thể hoang đàng một lần?

Một người làm chuyện gì, chỉ cần không làm hại đến người khác, một khi hấn nghĩ là xứng đáng, thì luôn luôn chính xác.

Thứ cảm giác đó Vương Phong không những thông hiểu, mà còn tôn trọng.

Cho nên chàng lắng nghe lão nhân kể tiếp :

- Tuy nàng chỉ là một kỹ nữ, một con điếm, nhưng ta lúc nào cũng có thể tự nguyện quỳ tại chỗ đó, liếm gót chân nàng.

Vương Phong bắt đầu hiểu kỳ, không nhịn được, hỏi :

- Tên của kỹ viện đó là gì?

Lão chưởng quỹ đáp :

- Tên là Anh Vũ lâu.

Vương Phong thở mạnh :

- Nàng tên là gì?

Lão chưởng quỹ đáp :

- Nàng tên là Huyết Nô.

..... Huyết Nô là nô tài của Huyết anh vũ, Huyết Nô một khi xuất hiện, Huyết anh vũ cũng xuất hiện liền.

Huyết Nô ở trong Anh Vũ lâu, Anh Vũ lâu ở đâu?

“Anh Vũ lâu ở đâu?”

“Tại mặt tiền của con hẻm đó”.

“Cổng nào?”

“Hong môn”, người bị hỏi chỉ điểm rất tận tường, “Trong hẻm chỉ có hong môn”.

* * * * *

Cổng đỏ tươi, đỏ như máu.

Người mở cổng là một tiểu cô nương, một tiểu cô nương vận y phục đỏ, hai tròng mắt lại đen nhánh như than.

Ả đứng nhìn lên nhìn xuống Vương Phong.

Trang phục của Vương Phong, hiển nhiên không giống của bọn người thường ghé qua đây.

Vương Phong lại còn đem theo quan tài.

Người đến đây, chỉ có đem theo kim ngân châu báu, không ai đem theo quan tài.

Tiểu cô nương nếu không phải hợm hĩnh thì cũng có chút mĩa mai :

- Ông không gõ lăm cửa sao?

Vương Phong đáp :

- Không.

Tiểu cô nương hỏi :

- Ông biết đây là đâu không?

Vương Phong đáp :

- Là Anh Vũ lâu.

Tiểu cô nương lại hỏi :

- Ông tìm ai?

Vương Phong đáp :

- Huyết Nô.

Tiểu cô nương lại nhìn chàng từ đầu tới chân, hỏi :

- Ông quen nàng ta?

Vương Phong đáp :

- Không quen.

Tiểu cô nương nghênh mặt :

- Khách không quen, nàng ta không bao giờ chịu gặp.

Vương Phong thốt :

- Người chỉ cần nói cho nàng biết ai đến tìm, nàng nhất định sẽ ra gặp.

Tiểu cô nương hỏi :

- Ông là ai?

Vương Phong đáp :

- Ta cũng là một anh vũ, Huyết anh vũ.

Cổng khép lại.

Đây là một kỹ viện, đường vào lại còn kín đáo hơn nha môn.

Vương Phong tịnh không đập một cước tung cửa xông vào, có lúc chàng có thể rất trầm tĩnh nhẫn nhịn.

Chàng biết hiện tại là lúc phải nhẫn nhịn.

Chàng tịnh không phải đợi lâu, cổng lại mở, lần này người mở cổng không phải là tiểu cô nương, là một lão thái bà.

Lão thái bà cũng mặc y phục đỏ, cũng nhìn chàng từ đầu tới chân, đối với thanh niên nghèo khổ này, bà ta hiển nhiên không vừa ý.

Bà ta nhất định nghĩ không ra tại sao Huyết Nô cô nương lại chịu gặp hấn ta?

Vương Phong hỏi :

- Hiện tại ta có thể vào chứ?

Lão thái bà mỉm cười, nói :

- Đây là kỹ viện, chỉ cần là người còn sống, ai cũng có thể vào được.

Bà ta trầm mặt, nói tiếp :

- Nhưng người chết bọn ta không chiêu đãi chút nào.

Vương Phong mỉm cười.

Cười xong, chàng đá cửa, hai tay khiêng quan tài bước vào.

Có khi chàng không thể kiên nhẫn nhường nhịn.

Chàng biết hiện tại không cần phải nhẫn nhịn, bởi vì người chàng muốn gặp đã đáp ứng chịu gặp chàng.

Chàng biết “Huyết anh vũ” ba chữ đó, đã có hiệu lực.

Lão thái bà mặc y phục đỏ nhìn chàng xông vô, ngậm câm không nói tiếng nào.

Vô luận là ai có thể hai tay khiêng một cái quan tài đi vào, bà chỉ còn nước nhìn.

Vô luận là ai đã sống trong kỹ viện bốn chục năm, cũng nhất định rất hiểu rõ giới hạn.

Vương Phong hỏi :

- Bà biết ta là ai không?

Lão thái bà không muốn gạt đầu, lại không dám không gạt đầu.

Vương Phong thốt :

- Tốt, bà cứ dẫn đường.

* * * * *

Chánh ngộ.

Trong kỹ viện, chánh ngộ lại là sáng sớm, đại đa số người trong kỹ viện chỉ vừa mới ra khỏi giường.

Không cần biết nữ nhân đẹp tới cỡ nào, vừa mới ra khỏi giường, ai ai cũng không còn thấy đẹp lắm.

Không cần biết là nữ nhân nào, nếu biết mình đang trong trạng thái không hấp dẫn lắm, thông thường không thể để cho người ta gặp.

Đề hay không đề cho người ta gặp là một chuyện, nhìn hay không nhìn người ta lại là một chuyện khác.

Thấy có quan tài đi vào, người trong kỹ viện tất cuống cuồng nhìn ngó.

Vương Phong biết, có rất nhiều cặp mắt đang len lén nhìn chàng.

Chàng không thèm để ý.

Xuyên qua hành lang, vượt qua hoa kính, là đến một tòa tiểu lâu, dưới mái treo bảy tám cái lồng chim.

Chỉ có lồng chim, không có chim.

Lồng chim vốn đã nhốt loại chim gì?

Có phải là anh vũ?

Lồng chim trống không, anh vũ ở đâu?

Có phải toàn bộ đã chết hết? Có phải toàn bộ chết vào cái đêm rằm tháng bảy đó?

Vương Phong hỏi :

- Đã gọi ta vào, có mời ta lên chứ?

Lão thái bà thốt :

- Mời.

Trên tiểu lâu cửa khép hờ.

Vương Phong dùng một tay khiêng quan tài, một tay mở cửa, bước vào một nơi kỳ quái.

Vương Phong đã đi qua rất nhiều nơi.

Các dạng các thức kỳ quái trên nhân thể, chàng hầu như đã thấy qua. Chàng biết trên thế gian này có những nơi mỹ lệ tựa thiên đường, cũng có những nơi khủng khiếp như địa ngục.

Nơi đây rất đẹp, bên trong từ đông sang tây đều rất đẹp, nhưng cũng chẳng khác gì địa ngục.

Một địa ngục mỹ lệ.

Cái đầu tiên chàng thấy là một bức đồ họa, một bức đồ họa vẽ trên tường đối diện chàng.

Trên bức tường rộng năm trượng, bức họa vẽ đầy yêu ma.

Đủ loại yêu ma, có bán nhân bán khuyển, có phi nhân phi khuyển, có hình thể người, có hình thể không giống người, có hình trạng to lớn, lại có khổ nhân tâm.

Bức tường rộng năm trượng, có lẽ vẽ không tới thập vạn yêu ma, lại có một con anh vũ.

Huyết anh vũ.

Tay của bọn yêu ma đều cầm loan đao sắc bén, trên mũi loan đao có rướm những giọt máu, những giọt máu tích thành con Huyết anh vũ đó.

Huyết anh vũ đang vỗ cánh bay, bay về hướng một người trẻ tuổi đội mào tử kim bạch ngọc.

Một người rất anh tuấn, một người trẻ tuổi rất ôn hòa.

Bọn yêu ma lại đang hướng về y bái lạy, giống như bọn thần tử trung thành bái lạy đế vương.

“Y” có phải là ma trung chi ma?

Nhìn giống như một người trẻ tuổi, một con người, lại là Ma Vương?

Huyết anh vũ cũng có đám cận thần của nó.

Mười ba con quái diệu mỹ lệ, bay xung quanh nó, kề cận trái phải, có lông của khổng tước, có cánh của biên bức, có sự yếu diệu của yểm tử, có độc châm của mật phong.

.... Đây là Huyết Nô?

Vương Phong nhìn trân trân.

Trong phòng cũng có giày da đế cứng, có phi tiên sắc bén, có giường lớn rộng ba trượng, đầu giường treo cồng bạc.

Những thứ này Vương Phong hoàn toàn không chú ý, hy vọng của chàng chỉ chú tâm tại bức họa trên tường.

.... Địa phương trên đồ họa, có phải là Nồng gia phổ, vẽ cái ngày đó?

.... Đó là thế giới của chư ma, không có thanh thiên, cũng không có đại địa, chỉ có phong sương, có hàn băng và hỏa diễm.

.... Cái ngày đó là ngày mừng thập vạn tuế thọ của Ma Vương, chư ma từ cửu thiên thập địa kéo đến, ai cũng trịch ngón tay giữa nhỏ một giọt Ma huyết, hóa thành một con Huyết anh vũ.

Vương Phong nhìn xuất thần, thậm chí trong phòng có người đi vào, chàng cũng không phát giác.

May mắn là cuối cùng chàng cũng nghe được thanh âm của nàng.

Thanh âm kiều mỹ mê hồn, tiếng cười như tiếng chuông ngân.

Hoàn toàn tuyệt nhiên không giống tiếng chuông khi con Huyết Nô bay cao ngút trời.

“Chàng thích bức họa này?” Nàng tươi cười hỏi Vương Phong.

Vương Phong đột nhiên quay đầu, thấy một nữ nhân cả đời chàng chưa bao giờ thấy qua.

Chưa bao giờ thấy qua vẻ mỹ lệ đó, cũng chưa bao giờ thấy qua vẻ quái dị đó.

Nàng tịnh không lỏa thể.

Nàng mặc y phục một nửa người - đã không phải nửa trên, cũng không phải nửa dưới.

Y phục của nàng rất chỉnh tề trên nửa người bên phải, nửa người bên trái lại lỏa lồ.

Nàng đeo châu ngọc trên tai, thoa phấn trên mặt, cài trâm châu phỉ thúy trên đầu.

Chỉ có nửa bên phải.

Nửa người bên tả của nàng giống như một đứa trẻ sơ sinh.

Vương Phong nhìn ngẩn ngơ.

Ngẩn ngơ một hồi lâu, chàng lại quay đầu nhìn lên đồ họa trên tường, chỗ vẽ Huyết Nô.

Lần này chàng nhìn kỹ càng.

Chàng chung quy phát hiện Huyết Nô vẽ trên tường cũng giống như vậy - một bên là cánh chim quốc, một bên là cánh chim ưng, một bên là lông khổng tước, một bên là lông phượng hoàng.

“Huyết Nô”. Vương Phong chung quy minh bạch, “Nàng nhất định là Huyết Nô”.

Nàng mỉm cười.

Nụ cười của nàng ôn nhu như gió xuân, mỹ lệ như hoa xuân, giống như nước xuân chảy trôi biến ảo bất định.

Đồng tử của nàng sâu thẳm, lại lạnh như băng mùa xuân.

- “Chàng không phải là anh vũ, không phải là Huyết anh vũ”. - Nàng cũng còn cười, - “chàng là người”.

Vương Phong thốt :

- Nàng nhìn lắm rồi.

Huyết Nô hỏi :

- Chàng không phải là người?

Vương Phong hỏi lại :

- Như quả nàng là Huyết Nô, ta sao lại không thể là Huyết anh vũ?

Huyết Nô thốt :

- Chàng nhất định không phải.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao vậy?

Huyết Nô đáp :

- Bởi vì tôi nhận ra Huyết anh vũ.

Vương Phong hỏi :

- Nàng đã thấy qua nó?

Huyết Nô đáp :

- Đương nhiên đã thấy qua.

Vương Phong hỏi :

- Nó có cho nàng ba nguyện vọng không?

Huyết Nô đáp :

- Nó không có cho.

Vương Phong hỏi :

- Sao vậy?

Huyết Nô đáp :

- Vì tôi là Huyết Nô.

Vương Phong cũng mỉm cười.

Chàng vừa mỉm cười, mới để ý eo của nàng mềm mại uyển chuyển tới chùng nào, chân nàng dài thon thả tới chùng nào.

Huyết Nô tịnh không muốn tránh né mục quang của chàng, lại còn chào đón, hỏi :

- Chàng đang nhìn tôi?

Vương Phong thở dài.

Chàng không thể không thừa nhận người đàn bà này thật sự đáng để cho đàn ông dâng hết tài sản dành dụm suốt đời.

Chàng nhớ lại lão nhân ngồi trong quầy.

Huyết Nô thốt :

- Chàng biết nhìn tôi như vậy, chắc cũng biết tôi rất đắt giá.

Vương Phong thừa nhận :

- Ta thấy.

Huyết Nô hỏi :

- Chàng mang gì đến?

Vương Phong đáp :

- Nàng cũng nên biết rồi.

Chàng mang đến một cái quan tài.

Huyết Nô mỉm cười :

- Người đến tìm tôi, chừng như không bao giờ dùng quan tài đựng ngân lượng, chàng là người thứ nhất.

Vương Phong thốt :

- Ta cũng không.

Huyết Nô hỏi lại :

- Không?

Vương Phong đáp :

- Trong cỗ quan tài này, không có tới một cắc bạc.

Huyết Nô hỏi :

- Trong quan tài có gì?

Vương Phong đáp :

- Có người.

Huyết Nô hỏi :

- Người chết?

Vương Phong đáp :

- Không biết.

Huyết Nô hỏi :

- Chàng không biết người ta đã chết hay còn sống?

Vương Phong đáp :

- Ta chỉ biết hắn là bằng hữu của ta, chết hay sống không quan trọng, cho nên ta quên rồi.

Huyết Nô ngọt ngào nói :

- Chàng ít ra cũng nên biết một chuyện.

Vương Phong hỏi :

- Chuyện gì?

Huyết Nô hỏi :

- Tối nay, chàng ở lại đây? Hay hắn ở lại đây?

Vương Phong hỏi lại :

- Chuyện đó có gì khác biệt?

Huyết Nô đáp :

- Có một điểm.

Nàng cười tươi, điềm nhiên nói tiếp :

- Một khi còn là người sống, phải trả tiền, người chết tôi miễn phí.

Vương Phong hỏi :

- Còn nếu là người sắp chết?

Huyết Nô ngẫm nghĩ, đáp :

- Như quả chàng sắp chết, tôi có thể lấy nửa giá.

Vương Phong hỏi :

- Không thể miễn phí?

Huyết Nô đáp :

- Không thể.

Vương Phong thở dài, thốt :

- Như vậy, chắc chỉ có hắn ở lại, ta phải đi.

Chàng nói đi là đi.

Huyết Nô lại chặn chàng lại :

- Chàng tính đi đâu?

Vương Phong đáp :

- Đi ra ngoài đợi.

Huyết Nô nói :

- Hiện tại còn chưa tối, sao chàng lại gấp rút đi ra?

Vương Phong nhìn nửa phần thân thể lỏa lồ của nàng, thở dài, thốt :

- Bởi vì ta nếu không đi ra, trên người ta cũng có một vật phải đi ra.

Huyết Nô chồm mắt, hỏi :

- Vật gì?

Vương Phong đáp :

- Không phải là vật gì xấu, chỉ bất quá là viên bảo châu.

Nếu quả là một người đàn ông, nếu hắn đi vào kỹ viện, thấy một người đàn bà có thể làm hắn động tâm, nếu để nàng biết trên người có bảo châu, nếu bảo châu đó có thể làm cho nàng động tâm, nếu hắn còn muốn giữ viên bảo châu đó, hắn nhất định là một con heo.

Người của Vương Phong không đi ra, bảo châu của hắn đã đi ra.

Đi rất nhanh.

Viên minh châu sáng nhoáng tinh anh, trên thế gian này còn có nữ nhân nào lại không thích sao?

Không có.

Những ngón tay ngọc ngà thon thả của Huyết Nô chạm mặt bàn, cầm viên minh châu lên, nhãn tình phát sáng.

Minh châu mỹ lệ, hòa vào sóng mắt của nàng thật là tương xứng.

Vương Phong đứng yên cạnh thân nàng, nhìn biểu tình trên mặt nàng, phảng phất như muốn nhìn kỹ coi nàng có phản ứng đặc biệt gì không.

Huyết Nô chung quy cũng dịu dàng thở dài, thốt :

- Tôi nhìn không ra, thật sự nhìn không ra.

Vương Phong lập tức hỏi :

- Nàng nhìn không ra lai lịch của viên minh châu?

Huyết Nô đáp :

- Thấy người của chàng như vậy, trên mình lại có viên bảo châu như vậy.

Vương Phong cười nói :

- Ta vốn không có, đây là ta trộm được.

Huyết Nô ngọt ngào thốt :

- Trộm càng tốt, tôi rất thích những vật trộm được.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao?

Huyết Nô đáp :

- Vì vật bị trộm, thông thường là vật tốt.

Vương Phong cũng mỉm cười.

Chàng không thể không thừa nhận câu nói rất có đạo lý đó.

Huyết Nô dùng cánh tay bên nửa thân trần nắm tay chàng, dịu dàng thốt :

- Hiện tại chàng đã được cho phép ở lại.

Vương Phong hỏi :

- Còn bằng hữu của ta?

Huyết Nô đáp :

- Nếu chàng muốn hấn ở lại, tôi cũng không để ý.

Vương Phong hỏi lại :

- Trong phòng đặt quan tài, nàng không để ý?

Huyết Nô đáp :

- Một khi có người chịu đem cho tôi viên minh châu như vậy, vô luận là hấn sống hay chết, tôi cũng để cho hấn thỏa mãn.

Vương Phong nhìn nàng, chợt phát giác lão chưởng quỹ quả thật không nói láo, nữ nhân này thật sự rất khả ái, cũng rất đáng sợ.

Tối nay, trong căn phòng kỳ quái này, chàng có phải tao ngộ những biến chuyển cũng kỳ quái như vậy làm cho chàng không quên? Chàng không dám tưởng tới. Chàng sợ tim mình đập quá nhanh.

Đôi giày da đế cứng, treo trên một tấm bản gỗ điêu hoa tinh trí.

“Nó dùng để làm gì?”

“Dùng để đạp lên người”.

Ngọn roi bén nhọn, treo gần đôi giày da.

“Nó dùng để quất người”.

Đầu giường treo cồng bằng bạc sáng ngời.

Vương Phong không muốn hỏi cái đồ dùng để làm gì.

Huyết Nô lại mỉm cười, cười dịu dàng, thân mật nói :

- Có rất nhiều nam nhân thích nằm trong bóng tối tại đây, để tôi dùng giày da đá họ, đạp lên người họ, lấy roi đánh họ.

Nàng nhìn Vương Phong :

- Còn chàng?

Vương Phong đáp :

- Ta chỉ thích đá người ta.

Nhân tình của Huyết Nô phát sáng :

- Nếu chàng thật sự thích, tôi cũng có thể để chàng đá, để chàng đạp, để chàng dùng roi đánh tôi.

Tim Vương Phong đã đập rất nhanh.

Chàng chợt phát hiện nàng đơn giản là một con yêu quái, tuy đáng sợ, lại có thể kích thích trong tâm lý của đàn ông sự dã man của loài người, một dục vọng tối nguyên thủy.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao nàng vẽ trên tường đồ họa đáng sợ này?

- “Bởi vì tôi thích thấy người ta sợ”. - Nàng cười tươi, nói - “Sợ sệt cũng là một thứ kích thích, thường thường kích thích đàn ông phát cuồng”.

Vương Phong hỏi :

- Đám yêu ma này đang làm gì?

Huyết Nô đáp :

- Đang mừng thọ của Ma Vương.

Nàng giơ ngón tay dịu dàng chỉ người trẻ tuổi anh tuấn :

- Người đó, là Ma Vương.

Vương Phong hỏi :

- Ma Vương sao lại hấp dẫn như vậy?

Huyết Nô đáp :

- Đối với bọn nữ nhân mà nói, nam nhân tối hảo tương xứng nhất vốn chỉ có Ma Vương.

Sóng mắt nàng như đang say dục tửu, thân thể uốn chặt, thốt giòn :

- Đêm nay, chàng là Ma Vương của tôi.

Tim của Vương Phong đập càng nhanh hơn, hỏi gấp :

- Con anh vũ này sao lại màu đỏ?

Huyết Nô đáp :

- Vì nó vốn là từ Ma huyết tích tụ thành, mười ba con quái đản vây xung quanh nó, là nô tài của nó, gọi là Huyết Nô.

Vương Phong hỏi :

- Sao nàng cũng có tên Huyết Nô?

Huyết Nô đáp :

- Vì tôi một mực rất muốn làm nô lệ của nó, nhưng đêm nay...

Nàng dùng sức bấu tay Vương Phong, móng tay đâm vào da thịt chàng :

- Đêm nay, tôi chỉ muốn làm nô lệ của chàng.

Vương Phong tuy rất đau, lại cảm thấy toàn thân kích thích, chàng thậm chí còn bắt đầu cảm thấy hưng phấn.

Chàng tịnh không phải là một khúc cây, nhưng hiện tại vẫn nhất định miễn cưỡng khống chế mình.

Huyết Nô thốt :

- Thập vạn thần ma, thập vạn giọt Ma huyết, tích tụ thành con Huyết anh vũ này, thật sự chỉ dùng chín vạn tám ngàn sáu trăm tám mươi bảy giọt, còn một ngàn ba trăm giọt, tụ hóa thành mười ba Huyết Nô.

Vương Phong hỏi :

- Còn mười ba giọt mà?

Huyết Nô đáp :

- Mười ba giọt còn lại cuối cùng, kết thành đá.

Vương Phong lại hỏi :

- Đá? Đá gì?

Huyết Nô đáp :

- Đá huyết hồng, trong một chớp mắt có thể đoạt hồn phách người ta.

Trên mặt của nàng phát sáng, lộ vẻ mỹ lệ, một vẻ mỹ lệ đầy tà ác :

- Tôi thật sự hy vọng tôi là Huyết Nô, thậm chí có để tôi biến thành viên đá, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao?

Huyết Nô u uất, nhưng đáp :

- Vì như vậy, tôi được tiếp cận Ma Vương, được y đá tôi, đâm đạp lên tôi, dùng roi đánh tôi.

Hơi thở của nàng hỗn hển, bộ ngực căng cứng.

Móng tay nàng cơ hồ lút trong máu Vương Phong, thở hỗn hển thốt :

- Hiện tại chàng là Ma Vương của tôi, chàng cứ tùy tiện dùng bất cứ phương pháp gì để làm cho tôi hư hỏng, làm cho tôi đau đớn, tôi đều nguyện ý.

Cổ họng Vương Phong bắt đầu khô ran, nói ấp úng :

- Ta cũng muốn cho nàng thấy vật này.

Huyết Nô hỏi :

- Vật gì?

Vương Phong hỏi :

- Nàng nói hồi nãy có phải là thứ đá này không?

Chàng đưa ra viên đá nhỏ màu đỏ.

Sắc mặt Huyết Nô đột nhiên biến đổi, giống như đột nhiên bị người dùng hết sức quát một roi.

Cây roi bén nhọn.

- “Đây không phải là viên đá, đây là Ma huyết...” - Nàng kêu lên điên cuồng, chợt giật lấy viên đá đỏ trong tay Vương Phong, nuốt vào miệng.

- “Đó là Ma huyết, người uống Ma huyết, được cho phép gặp Ma Vương...”

Nàng điên cuồng cười lớn, trên khuôn mặt mỹ lệ đột nhiên có biến hóa không thể tả được.

Mặt nàng đột nhiên biến thành xanh dờn thê thảm làm cho người ta cảm thấy muốn bệnh, đôi môi mềm mại bắt đầu sưng bầm trề lộ, sống mắt ôn nhu lòi ra biểu tình đanh ác.

Hai chân hai tay nàng đột nhiên vắn vẹo, chân dài thon thả giang rộng, lộ liễu...

Nàng dùng hết sức xoa bóp ngực mình :

- Lại đây, mau lại đây, dùng sức...

Vương Phong hoàn toàn sợ hãi người, cả hô hấp cũng đình đốn, cơ hồ nhịn không được muốn ói mửa.

Chàng không ói mửa.

Nàng lại mửa, mửa ra một thứ nước xanh nồng đặc, mùi hôi thối.

Nhưng mặt nàng đột nhiên biến thành ôn nhu mỹ lệ, rên rỉ :

- Không muốn, tôi đau...

Tiếng rên chợt biến thành tiếng thét mãnh liệt, mặt nàng cũng biến thành hung ác đáng sợ.

Hai biểu tình đó không ngừng biến ảo thay phiên trên mặt nàng, trong cổ họng có lúc rên rỉ, có lúc ê trầm.

Đó tuyệt không phải là biểu tình của cùng một người, cũng tuyệt không phải thanh âm phát ra từ cùng một người.

Sau đó, nàng chợt nhảy dựng lên, mặt nàng đột nhiên xoay chuyển, cơ hồ xoay ra tới sau lưng.

Lưng nàng đối diện với Vương Phong, mặt cũng đối diện Vương Phong, trong miệng chất nước đặc cứng nồng nặc không ngừng trào ra.

Trong phòng cũng tự nhiên nồng nặc mùi hôi, giống như đột nhiên biến thành một địa ngục.

Tay chân Vương Phong lạnh như băng, từng bước từng bước thối lui.

Nàng phóng tới, giang rộng hai tay, chặn ngay cửa :

- Người là ai?

Vương Phong dụng lực khống chế mình, đáp :

- Ta là Vương Phong.

Nàng đột nhiên cười lớn, tiếng cười danh ác khủng bố :

- Người lừa gạt ta, người muốn lừa gạt ta.

Nàng cười cuồng dại :

- Người tên là Vương Trọng Sinh, người là tên tiểu tạp chủng không sợ chết.

Chất nước bọt nồng đặc lại phún ra, phún lên người Vương Phong.

Nàng đột nhiên nằm xuống, dùng sức dịu dàng xoa bóp ngực mình, mân mê viên minh châu, nhét vào chỗ kín trên người, thân người không ngừng lăn lộn nhún nhảy :

- Người đàn bà này là của ta, người rút đi, rút mau!

Vương Phong dụng lực nắm chặt song quyền, thốt :

- Nên rút đi là người, người là lão tạp chủng không sợ mất mặt.

Chàng đột nhiên không sợ. Chàng từng nghe qua truyền thuyết yêu ma nhập xác, chàng cảm thấy đáng thương, đáng kinh tởm, lại không còn sợ sệt.

Chàng nhất định phải đuổi yêu ma này ra khỏi thân thể của nữ nhân này.

Nàng đã bộc lộ, đột nhiên nắm lấy chân giường.

Cái giường lớn kiên cố bị nàng nhắc lên nhẹ nhàng, nàng bẻ chân giường, dùng hết sức quạt về phía Vương Phong.

Khí lực của nàng thật đáng sợ.

Vương Phong luôn ngang người nàng, lướt qua nhẹ nhàng, nhanh nhẹn tiến sát tường, lập tức phát hiện mười ba con quái điều xung quanh Huyết anh vũ trong đồ họa trên tường, bất ngờ thiếu mất một con.

Nàng xoay người rượt đánh.

Vương Phong chợt la lớn :

- Hiện tại ta đã biết người là ai, người là Huyết Nô.

Tay nàng chấn động tức thì.

Vương Phong lập tức nói tiếp :

- Ta đã gặp qua chủ nhân của người, ta cũng còn hai nguyện vọng của nó, ta có thể muốn người chết, muốn người hóa thành tro tàn, vạn kiếp không hồi sinh.

Chân giường trong tay nàng rút xuống đất.

Vương Phong lạnh lùng thốt :

- Cho nên ta khuyên người tốt hơn hết là rút, rút về Nồng gia phổ.

Nàng quy xuống, thét cuồng :

- Tên tiểu tạp chủng kia, ngươi muốn cưỡng đoạt nữ nhân của ta, còn muốn quản lý chuyện của bọn ta, cho dù ta có tha ngươi, Ma Vương cũng không tha ngươi.

Tiếng rống càng ngày càng nhỏ dần, càng lúc càng xa dần.

Mặt mày Huyết Nô và tứ chi lập tức khôi phục như thường, nhưng người nàng lại hoàn toàn hư thoát.

Đầu mũi đọng mồ hôi, toàn thân đầm đề mồ hôi, tròng mắt vì hưng phấn sau khi hư thoát nên còn trợn trắng.

Nàng vẫn không ngừng rên rỉ hỗn hển, sau đó trên mặt nàng chợt hiện lộ một nụ cười sung sướng thỏa mãn.

Vương Phong chạy ra ngoài nôn mửa.

Đợi đến lúc hắc ói mửa xong, nàng vẫn còn nằm đó mỉm cười, tâm lý phẳng phất chứa đầy một cảm tình thỏa mãn tà ác thần bí.

Nhìn lại đồ họa trên tường, quái điều xung quanh người Huyết anh vũ, đã quay lại đủ mười ba.

Vương Phong thở một hơi dài, mồ hôi lạnh đầm ướt y phục.

Nàng nhìn chàng, không ngừng thì thầm :

- Chàng rất tuyệt, chàng thật sự tuyệt...

..... Hồi này không phải ta.

Câu nói đó Vương Phong không dám nói, cũng bất nhẫn nói ra.

Trong phòng đồ đạc bị đập nát, chỉ có đồ họa trên tường vẫn còn tươi sắc.

Y phục trên nửa thân người nàng đã bị lột xuống, nhàu nát nằm giữa hai chân nàng.

Nàng nhét vào chỗ kín hồi này, vốn là viên minh châu chàng đưa cho nàng, nhưng hiện tại không ngờ lại biến thành viên đá.

Một viên ma thạch màu đỏ, không ngờ nàng nuốt vào bụng hồi này lại chui ra ngay chỗ đó.

Còn minh châu?

Có phải đã quay về Nòng gia phổ, quay về tay Ma Vương?

* * * * *

Đêm.

Đêm sơ thu an tĩnh.

Những tiếng động trên tiểu lâu hồi này, người khác không ngờ cơ hồ không một chút kinh dị.

Chuyện như vậy cơ hồ xảy ra rất thường.

Có phải chuyện đó tịnh không phải là lần thứ nhất phát sinh, người ở đây ai cũng đã thấy qua không còn lạ kỳ gì nữa?

Huyết Nô lại chừng như căn bản không biết đã phát sinh ra bất cứ chuyện gì.

Hiện tại nàng biến thành rất an tĩnh, tĩnh tại thả người trên giường.

Vương Phong ngồi dậy, nàng bất động nhìn Vương Phong, đột nhiên thốt :

- Chàng quả thật là một người rất đáng sợ.

Vương Phong thốt :

- Ồ?

Huyết Nô nói :

- Vì chàng có thể biến đổi, chừng như hồi nãy đột nhiên biến đổi, biến thành yêu ma.

Thanh âm của nàng tịnh không có oán hận, chỉ có thỏa mãn :

- Chàng chừng như mới hồi nãy xé xác tôi, uống máu tôi.

Vương Phong cười khở.

Chàng chỉ còn cười khở.

Hồi nãy chuyện đáng sợ tà ác thần bí đó, tại sao lại phát sinh?

Có phải vì viên đá đỏ tích tụ từ giọt Ma huyết?

Chàng tuy thấy tận mắt, nhưng hiện tại chàng cơ hồ không có cách nào tin được, đương nhiên không có cách nào giải thích.

Huyết Nô chợt hỏi :

- Viên minh châu chàng đưa cho tôi đâu?

Vương Phong không biết, thật sự không biết.

Chàng đã tìm rất lâu, không tìm ra - minh châu thất tung một cách thần bí, ma thạch lại xuất hiện.

Chuyện này ai có thể giải thích?

Huyết Nô dịu dàng thở dài, nói :

- Không quan hệ gì, cho dù chàng có lấy lại, cũng không quan hệ gì.

Nàng dịu dàng vuốt ve Vương Phong :

- Nam nhân như chàng, vốn không cần tốn tiền để lấy nữ nhân.

Vương Phong không hồi đáp.

Chàng nhìn cái quan tài.

Sao khi trải qua sự kiện hồi nãy, cái quan tài này không ngờ vẫn hoàn chỉnh không sút mẻ gì. Yêu ma lại úy kỵ người trong quan tài?

Huyết Nô thốt :

- Hiện tại tôi chỉ biết viên đá chàng đã cho tôi là gì.

Vương Phong lập tức hỏi :

- Là gì?

Sóng mắt Huyết Nô như say :

- Là xuân dược, nhất định là xuân dược.

Vương Phong cười, cười khở.

Viên ma thạch tà ác yêu dị, hiện tại quay trở lại nằm trong ngực áo chàng, chàng phát thệ sau này tuyệt không dễ dàng đưa nó ra.

Nhưng chàng lại nhin không được, hỏi dò :

- Nhưng hồi nãy nàng nói là Ma huyết tích tụ thành ma thạch.

Huyết Nô thừa nhận :

- Hồi nãy tôi quả thật nghĩ vậy, vì câu chuyện Ma Vương và Huyết anh vũ, thật sự đã mê hoặc tôi.

Vương Phong hỏi :

- Câu chuyện đó ai đã nói cho nàng nghe?

Huyết Nô đáp :

- Là người trong bức họa trên tường.

Vương Phong hỏi :

- Người đó là ai?

Huyết Nô đáp :

- Y họ Quách, là một lão đầu tử cổ quái.

Trong mắt Vương Phong lập tức lóe sáng :

- Tên lão là Quách Phồn!

Huyết Nô lắc đầu, thốt :

- Nhưng tôi nghe nói y có huynh đệ tên là Quách Phồn, quả thật đã thấy qua Huyết anh vũ.

Nàng hiển lộ vẻ hưng phấn :

- Nghe nói Huyết anh vũ mỗi bảy năm lại xuất hiện một lần, hiện tại đã đến lúc nó xuất hiện.

Vương Phong thốt :

- Cho nên nàng gọi mình là Huyết Nô, đợi cho nó xuất hiện ở đây.

Huyết Nô thừa nhận, thốt :

- Tôi đã có nói qua, câu chuyện này thật sự mê hoặc người ta.

Vương Phong hỏi :

- Nàng thật sự tin?

Huyết Nô hỏi lại :

- Còn chàng?

Vương Phong đáp :

- Tôi... tôi không biết.

Hắn vốn tuyệt không tin, nhưng hiện tại hắn hoàn toàn mê hoặc.

Trên thế gian này vốn có nhiều chuyện rất thần bí quái dị, nhân lực vô phương giải thích, nhân lực cũng vô phương làm được.

Lại thấy tận mắt những chuyện phát sinh hồi này, chàng đã không thể không tin.

Một cơn gió thổi qua, những lông chim bên ngoài đong đưa.

Huyết Nô thốt :

- Trong lồng vốn toàn nuôi anh vũ, vì Huyết anh vũ cũng là một con anh vũ, tôi luôn nghĩ nó nhất định sẽ xuất hiện nơi có nhiều anh vũ nhất.

Vương Phong nói :

- Chỉ đáng tiếc chúng đều chết.

Huyết Nô nhè nhẹ thở dài, thốt :

- Chết rất tội nghiệp.

Vương Phong hỏi :

- Chết vào đêm rằm tháng bảy?

Huyết Nô gật đầu, chột kêu lên :

- Sao chàng biết?

Vương Phong cười khổ :

- Tôi biết rất nhiều chuyện, chuyện không nên biết.

Huyết Nô nhìn chàng, hỏi :

- Chàng cũng đã biết Huyết anh vũ có thể xuất hiện ở đây, cho nên mới đến đây?

Vương Phong đáp :

- Không.

Huyết Nô hỏi :

- Vậy tại sao chàng lại đến đây?

Vương Phong đáp :

- Vì bằng hữu của ta.

Hắn nhìn cái quan tài, âm thầm thốt :

- Hắn đã chết rất thảm, trong đời hắn, chỉ hy vọng sau khi chết có thể chôn tại cố hương.

Huyết Nô hỏi :

- Cho nên chàng hộ tống thi thể hắn về để an táng?

Vương Phong đáp :

- Bằng hữu của ta không có nhiều, ta lại không có chuyện gì để làm.

Huyết Nô cũng thở dài, nói :

- Có thể kết giao với một bằng hữu như chàng, hắn thật sự may mắn.

Vương Phong nhìn nàng, chợt cảm thấy nàng vốn là một cô gái tâm địa rất thiện lương.

Sự quái dị và tà ác của nàng, có lẽ chỉ bất quá bị hoàn cảnh bắt buộc, vì để hấp dẫn đám nam nhân khả ố, cố ý hiển lộ.

Tà ác vốn là thứ dụ hoặc nguyên thủy nhất của nhân loại.

Vương Phong đột nhiên hỏi :

- Nàng có thể làm cho ta một chuyện không?

Huyết Nô đáp :

- Chàng cứ nói.

Vương Phong thốt :

- Hủy diệt bức họa trên tường, hủy diệt liễn, sơn một lớp vôi trắng xóa đi cũng được.

Huyết Nô hỏi :

- Tại sao vậy?

Vương Phong thốt :

- Vì... vì ta không thích.

Huyết Nô nhìn chàng, hỏi :

- Tôi nếu nghe lời chàng, chàng có lưu lại đây không?

Vương Phong đáp :

- Ta... ta ít ra có thể ở cùng nàng một buổi.

Huyết Nô đột nhiên nhảy lên, nói :

- Chúng ta bây giờ ra đường mua vôi trắng.

Vương Phong thốt :

- Nàng cứ nằm xuống, để ta đi.

Chàng vuốt má nàng, nói :

- Nàng có thể an tâm ngủ ngon, có ta và bằng hữu của ta ở cùng nàng ở đây, cho dù có ma quỷ, cũng không dám quấy nhiễu nàng.

Huyết Nô hỏi :

- Chàng tại sao lại nói như vậy?

Vương Phong mỉm cười, đáp :

- Vì bằng hữu của ta lúc sinh thời là một cường nhân, chết rồi cũng nhất định là một cường quỷ.

Huyết Nô co mình, hỏi :

- Hắn có đến bắt tôi không?

Vương Phong thốt :

- Tuyệt không.

Chàng cười :

- Bởi vì hắn là bằng hữu của ta, nàng cũng vậy.

Huyết Nô cũng mỉm cười, dịu dàng nói :

- Vậy thì cho dù hắn đột nhiên nhảy ra khỏi quan tài, tôi cũng không sợ.

* * * * *

Đêm đã khuya.

Lúc hoa đăng giăng lên, Anh Vũ lâu bắt đầu náo nhiệt sống động.

Trong đình viện đèn thấp như sao, chiếu sáng vườn đầy hoa lá cỏ cây, vườn hoa vang tiếng ca thánh thót, đầy điệu múa dịu dàng của lục nữ hồng nam, nhìn cũng giống như bức đồ họa.

Bức đồ họa này đương nhiên tuyệt không giống bức đồ họa trên tường tiểu lâu, đây là một bức đồ họa mỹ lệ, chứa đầy hoan du.

Nhưng tâm lý của đám người trong đồ họa này, có người nào không có dục vọng yêu ma?

Vương Phong đi bước dài băng qua.

Tâm lý của chàng đột nhiên có cảm giác rất phiền muộn, bước dài vào một lục giác đình, cầm một bình rượu tu một hơi nửa bình, quăng cái bình ra xa, rớt xuống vỡ nát.

Những hồng nam lục nữ trong đình ngẩn người sợ hãi.

Vương Phong cười lớn, đột nhiên xuất thủ, nắm ngực áo một người, thốt :

- Người đi theo ta.

Trang phục của người này rất đẹp, cơ hồ giống như một thương gia rất thành công, áp ứng hỏi :

- Đi đâu vậy?

Vương Phong thốt :

- Mua vôi trắng.

Người này hỏi lại :

- Vôi trắng?

Vương Phong đáp :

- Là loại vôi dùng để sơn tường.

Người này đương nhiên không muốn đi, đang ôm mỹ nữ uống rượu, hiển nhiên sung sướng hơn là đi mua vôi trắng.

Chỉ đáng tiếc gã không đi không được, bởi vì Vương Phong đã lôi toàn thân gã.

Trong lục giác đình có tám người. Sáu nữ nhân, những thiếu nữ rất trẻ và rất mỹ lệ - không quá trẻ, ít ra cũng không quá già; cho dù không quá đẹp, ít ra cũng có chỗ hấp dẫn.

Trừ người bị Vương Phong nắm ra, nam nhân còn lại hai thái dương trắng nhợt, tuy đang cuồng hoan thống ẩm, nhân tình của gã tịnh không có biểu tình khoái trá.

Đối với gã mà nói, chừng như đến địa phương này tịnh không là một cách hưởng lạc, chỉ bất quá bất đắc dĩ làm.

Bằng hữu của gã bị người ta ăn hiếp, gã cũng không cảm thấy phẫn nộ, cũng không kinh hoàng thất sắc.

Người khác vô luận làm chuyện gì, đối với gã chừng như không có ảnh hưởng.

Không cần biết ra sao, bộ dạng vẫn như trước.

Gã chỉ bất quá điềm đạm nói một câu :

- Vôi trắng rất dễ mua, người mau trở về, bọn ta đợi người.

4. Ma Dao Và Ma Thạch

Ra khỏi con hẻm đó, là một con đường dài.

Chỉ có một con đường.

Vương Phong cho tới bây giờ mới thấy, nơi đây tịnh không phải là một thị trấn phồn hoa, cũng không quá lớn.

Không quá lớn, cũng không quá nhiệt náo, tự nhiên có một Anh Vũ lâu như vậy tại chỗ này, quả là một quái sự.

Hai chân của người bị lôi đi cuối cùng cũng chạm đất, còn chưa bị hù chết, cũng chưa bị tức chết.

Gã thậm chí còn có dũng khí để nói chuyện với thanh niên ngang ngược không biết lý lẽ này, làm như một lái buôn có kinh nghiệm, vô luận gặp khách nhân ngang ngược tới cỡ nào cũng có thể ứng phó.

Gã tự báo danh tánh :

- Ta họ An, An Tử Hào. “An” trong “bình an”, “tử” như “tử tôn”, “hào” là “hào kiệt”.

Vương Phong nghiêm mặt, thốt :

- Tên của ngươi không hay.

An Tử Hào cười nói :

- Quả thật không hay, nhưng ta không nghĩ ra tên nào hay hơn.

Bị người ta giở lên không trung mới được thả xuống, gã đã có thể cười rồi, lại còn cười rất trấn định.

Tâm lý Vương Phong không thể không bội phục gã.

Người như vậy trên thế gian này, không cần biết là làm chuyện gì, nhất định có thể thành công.

An Tử Hào là loại người này.

Vương Phong chợt hỏi :

- Người buôn bán cái gì?

An Tử Hào vẫn còn cười :

- Ta không buôn bán, ta là một dịch thừa ở dịch trạm phụ cận.

Vương Phong ngẩn người :

- Người không giống một người làm quan.

An Tử Hào thốt :

- Dịch thừa căn bản không thể tính là quan chức.

Vương Phong nói :

- Như quả ngươi là một chức quan, cũng không thể chỉ làm dịch thừa, xem ra ngươi đáng làm tới một thượng thư.

An Tử Hào cười thốt :

- Chỉ đáng tiếc hoàng thượng tịnh không nghĩ như ngươi.

Vương Phong hỏi :

- Chuyện này ngươi lại hạ mình chịu làm sao?

An Tử Hào đáp :

- Nơi đây khí hậu tốt, ít sự tình, hơn nữa thường luôn có người mời ta uống rượu.

Vương Phong hỏi :

- Vì chỗ này chuyển cho ngươi cai quản?

An Tử Hào đáp :

- Có lúc vậy.

Vương Phong hỏi :

- Lúc nào?

An Tử Hào đáp :

- Lúc tam gia không thể lo việc.

Vương Phong hỏi :

- Tam gia?

An Tử Hào đáp :

- Tam gia là người hồi nãy ngươi gặp đó.

Vương Phong hỏi :

- Người dặn ngươi về mau đó à?

An Tử Hào gật đầu, thốt :

- Lão họ Vũ, “vũ” trong “văn vũ”, Vũ Trấn Sơn.

Vương Phong hỏi :

- Lão cũng là một chức quan?

An Tử Hào lắc đầu, thốt :

- Hoàng đế ở xa quá, không lo tới địa phương này đâu.

Vương Phong hỏi :

- Lão làm cái gì?

An Tử Hào đáp :

- Cái gì cũng không làm, chỉ bắt quá địa phương này một nửa là của lão.

Gã gật đầu, nói tiếp :

- Nếu không có Lý đại nương, lão cũng đã mua đứt phân nửa còn lại.

Vương Phong hỏi :

- Lý đại nương là nữ nhân nào đây?

An Tử Hào đáp :

- Ta dám chắc người nhất định chưa từng gặp một người đàn bà như vậy.

Vương Phong hỏi :

- Bà ta rất hấp dẫn?

An Tử Hào thốt :

- Không những hấp dẫn, lại còn có thể coi sóc cai quản, chỉ đáng tiếc một chuyện.

Vương Phong hỏi :

- Quá già?

An Tử Hào đáp :

- Già rồi, cả con gái của bà ta cũng không còn nhỏ.

Vương Phong hỏi :

- Bà ta có con gái?

An Tử Hào đáp :

- Người chắc đã gặp con gái của bà ta rồi, người đi xuống từ tiểu lâu của nàng mà.

Vương Phong ngẩn người.

An Tử Hào thốt :

- Người ở địa phương này ai ai cũng sợ Lý đại nương, chỉ có con gái của bà ta là không sợ.

Vương Phong hỏi :

- Bà ta không cai quản nổi con gái của bà?

An Tử Hào lắc đầu, hỏi lại :

- Người nếu cai quản được con gái của người, người lại muốn để nàng vào ở trong Anh Vũ lâu hay sao?

Đền đường tuy sáng, không có nhiều người qua lại.

Vương Phong nhìn người qua lại, trang phục của người nào cũng không quá cũ kỹ.

Chàng dò hỏi :

- Người ở địa phương này, tình huống chừng như không tệ chút nào.

An Tử Hào thốt :

- Đây là một địa phương tốt, khí hậu tốt, đất đai phì nhiêu, chỉ tiếc không có nhiều người ở.

Gã cười cười, nói tiếp :

- Tổng cộng chỉ có vài chục trại, không ai chịu phân chia cho người khác.

Vương Phong hỏi :

- Địa phương này không lớn lắm?

An Tử Hào đáp :

- Đất đai tuy không nhỏ, nhưng phụ cận có đầm lầy và rừng sâu, trên núi nghe nói có mãnh hổ, cho nên người còn sống ở địa phương này tịnh không nhiều.

Vương Phong hỏi :

- Bao nhiêu người mà không nhiều?

An Tử Hào đáp :

- Cứ theo bọn ta điều tra, trong trấn tổng cộng chỉ có tám mươi ba hộ nhân gia.

Vương Phong hỏi :

- Tám mươi ba hộ, lại có thể nuôi dưỡng xây dựng Anh Vũ lâu ở một chỗ như vậy?

An Tử Hào đáp :

- Chỉ cần có một người, là có thể nuôi dưỡng.

Vương Phong hỏi :

- Vũ tam gia?

An Tử Hào không hồi đáp, lại dừng chân :

- Vôi bột quét tường có ở đây.

Tiệm tạp hóa Thái Bình quả thật là một tiệm chạp phô đúng nghĩa, có vôi bột quét tường, đủ loại dầu sơn, đường thẻ, đậu phộng, gạo, nếp, trứng gà, trứng vịt, hoa phấn, kim chỉ, giày vớ, quần áo, thuốc lá phơi khô, rượu ngâm lâu đời...

Chỉ cần có thể nghĩ ra bất cứ cái gì, ở đây đều có, không ngờ được rằng cái gì chỗ này cũng có.

Một gian phòng rộng, chất đủ thứ, đủ loại, thậm chí có cả một đồng dao thương sét rỉ, và một đồng tranh hình thêu thùa cũ kỹ.

Vương Phong vừa đi vào, mắt gần như hoa lên, nhưng nhìn tới nhìn lui, cũng không nhìn thấy ai dù chỉ một nửa người.

An Tử Hào đã kêu to :

- Lão giun đũa, có mồi buôn bán đây! Lão còn không mau ra đây?

Gã tươi cười giải thích cho Vương Phong biết :

- Lão giun đũa là chủ tiệm.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao lại gọi là lão giun đũa?

An Tử Hào đáp :

- Vì lão như là con giun đũa trong bụng người ta, vô luận trong tâm người ta nghĩ cái gì, lão đều biết.

- Chỉ có một chuyện không biết.

Một người thung thỉnh đi ra từ đằng sau đồng đồ họa hư rách, tóc bạc le que, hông còi cọc còng queo, xem ra không giống con giun đũa, lại có điểm giống con tép khô.

An Tử Hào cười nói :

- Lão giun đũa cũng có chuyện không biết sao.

Lão giun đũa đáp :

- Chỉ có một chuyện.

Khuôn mặt đầy vết nhăn của lão tuy nhìn có vẻ mệt mỏi, già nua, trong mắt lại phát ra biểu tình nghịch phá ranh mãnh, nheo mắt vừa cười vừa nói :

- Người cùng Lý đại nương làm chuyện yêu ma quỷ quái gì đó, ta một điểm cũng không biết được.

An Tử Hào vẫn không ngừng tươi cười.

Lão giun đũa cười lớn, nhìn Vương Phong từ đầu tới chân, hỏi :

- Người từ xa đến đây?

Vương Phong mỉm cười gật đầu.

Chàng đã bắt đầu đối với lão giun đũa này rất có hứng thú.

Lão giun đũa lại hỏi :

- Người muốn mua vôi trắng? Hay là gã muốn mua?

Vương Phong đáp :

- Là ta.

Lão giun đũa lại hỏi :

- Người mua vôi quét tường để làm gì?

Vương Phong đáp :

- Để quét tường.

Lão giun đũa hỏi :

- Người chuẩn bị hoãn chân ở lại chỗ này sao?

Vương Phong thốt :

- Ừm.

Lão giun đũa thở dài, lẩm bầm :

- Chỉ đáng tiếc người nhất định hoãn chân không được lâu, xung quanh không còn ai, có lẽ người không nên hoãn chân trú lại. Địa phương này không có người nào có thể ở lại.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao vậy?

Lão giun đũa không còn nhìn chàng, từ từ quay mình, đi lấy vôi trắng.

Lưng của lão không gù, hông của lão lại không thể đứng thẳng lên, chùng như lão đang mang một áp lực nặng nề vô hình trên lưng lão.

Nhìn lại An Tử Hào, biểu tình trên mặt có một chút lúng túng.

Gã và Lý đại nương làm chuyện yêu ma quỷ quái gì, tâm lý gã đương nhiên biết rõ.

Lý đại nương tuy đối đầu với Vũ tam gia, Vũ tam gia lại hàng ngày mời gã đi uống rượu, uống ở chỗ con gái của Lý đại nương.

Vương Phong dần dần phát giác thị trấn tuy nhỏ, quan hệ giữa mọi người lại rất phức tạp.

Lão giun đưa đột nhiên quay đầu lại hỏi :

- Người muốn mua bao nhiêu vôi trắng?

Vương Phong không biết.

Hắn không thường quét tường.

Lão giun đưa nhận ra điểm đó ngay lập tức, đổi cách hỏi :

- Cái tường người chuẩn bị quét rộng bao nhiêu?

Vương Phong đáp :

- Đại khái có bốn năm trượng, năm sáu trượng.

Lão giun đưa hỏi :

- Chỉ quét một cái tường này?

Vương Phong đáp :

- Chỉ quét một mặt tường, quét hai lần.

Lão giun đưa lại thở dài, lẩm bẩm :

- Muốn làm tình nhân của Lý đại nương thì dễ, nhưng làm con rể của bà ta lại quả thật không dễ chút nào, sao một thanh niên giỏi giấu lại muốn đâm đầu vào như một con xú trùng như vậy.

Vương Phong nhin không được, hỏi :

- Sao lão biết ta là con rể của bà ta?

Lão giun đưa đáp :

- Ai nói ta biết, cái gì ta cũng không biết, ta chỉ biết loài xú trùng không những có thể cắn người, mà còn có thể hút máu người, làm cho người ta ngứa ngáy khó chịu.

Lão quay mình, trong tay giơ lên một bịch vôi trắng.

Bên ngoài có người ghé vào, mua rượu.

Ba gã say rượu xông vào, hét lớn :

- Có bao nhiêu rượu cứ đem ra hết, hôm nay bọn ta phải uống cho thống khoái.

Thấy ba người này, lão giun đưa nhăn mặt, đưa bịch vôi trắng cho Vương Phong, rồi quay lại đi lấy rượu.

Ba người đứng đó cãi nhau, có người đứng không vững, chột loạn choạng té, đụng và người Vương Phong.

Lại có một người đi qua kéo hắn lên, miệng chào Vương Phong, nói :

- Xin lỗi.

Vương Phong cũng cười, thốt :

- Không có gì.

Chàng cơ hồ căn bản chưa thấy hai lưỡi đao bén đang đâm lên vùng bụng dưới của chàng.

Hai khoái đoản đao mỏng tanh, chỉ có những kẻ giết người chuyên nghiệp mới dùng loại đao như vậy.

Hai đại hán say rượu này, không những dùng loại đao đó, còn dùng rất rành.

Bọn chúng loạn choạng xoay mình, hai lưỡi đao đã ra khỏi vỏ, im ắng đâm vào bụng Vương Phong, đao phong thoáng qua, giống như cá lội trong nước, nhẹ nhàng nhưng rất tự nhiên.

Người bị đâm cơ hồ không một cảm giác cũng không có.

Bọn chúng thậm chí còn có thể tưởng tượng lúc mũi dao xuyên qua da bụng, một thứ cảm giác tàn khốc khoái trá.

Ngay lúc đó, bọn chúng nghe một thanh âm kỳ quái, phẳng phất rất xa vời, lại phẳng phất rất gần.

Đợi đến khi bọn chúng ngã gục, Vương Phong vẫn còn đứng yên tại chỗ, trên mặt vẫn tươi cười nhìn đao trong tay bọn chúng.

Tên còn lại đứng trước cửa biển sắc.

Trong tay tiểu tử này cầm bịch vôi trắng, chỉ còn dư một tay, làm sao có thể đồng thời đánh gục hai người.

Xương sườn hai người bị đánh gãy, một người gãy cả bộ xương sườn bên trái, một người gãy năm cái xương sườn bên phải.

Trên một cánh tay của Vương Phong, lại kẹp hai nắm tay, một trên cánh tay, một tại cùi chỏ.

Chàng ngẩng đầu, mỉm cười, nhìn tên đứng trước cửa, thốt :

- Bọn ngươi rất rành cách dùng đao.

Mặt tên này hoàn toàn không còn một chút máu.

Vương Phong thốt :

- Chỉ đáng tiếc không rành cách say rượu.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp :

- Người thật sự say, mắt khi nhìn thẳng, trông mắt không đảo tới đảo lui.

Bàn tay tên này tuy đã thò vào ngực, đao vẫn chưa rút ra, từng bước từng bước thối lui.

Vương Phong đột nhiên trầm mặt, thốt :

- Đứng lại.

Tên này không dám không đứng lại.

Vương Phong hỏi :

- Ai sai bọn ngươi tới đây?

Tên này còn chưa mở miệng, bên ngoài cổng có người lạnh lùng thốt :

- Là ta.

Ngoài đường còn có một ngọn đèn, một người từ từ tiến vào, không ngờ là một lão thái bà vận y phục nông dân màu đỏ.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao vậy?

Lão thái bà đáp :

- Huyết Nô phải còn đi lo chuyện, cô nương phải đi lo chuyện không thể cặp kè một tên mặt trắng nhỏ xú.

Vương Phong mỉm cười, hỏi :

- Ngươi là người gì của nàng?

Lão thái bà đáp :

- Là bà vú của nàng, nàng từ nhỏ đã bú sữa của ta cho tới khôn lớn.

Vương Phong lạnh lùng nói :

- Kỳ thật, ngươi căn bản vốn không thể giết ta, nàng...

Đột nhiên nghe một người lạnh lùng thốt :

- Muốn giết người tịnh không phải là nàng, là ta.

Bên ngoài có một người bước vào, là một người trẻ tuổi, trên người vận áo bào màu thủy lục, trên tay phe phẩy thiết phiến.

Người trẻ tuổi này không những cao ráo dễ nhìn, trang phục cũng rất thanh lịch.

Vương Phong hỏi :

- Người là ai?

Người đó đáp :

- Ta là con của Tổng má má.

Tổng má má đương nhiên là lão thái bà vận hồng y.

Vương Phong hỏi :

- Người tại sao lại muốn giết ta?

Người đó đáp :

- Vì ta ghen tị.

Vương Phong hỏi :

- Ghen tị vì Huyết Nô?

Người đó gật gật đầu, thốt :

- Nàng nếu muốn cặp kè một tên trẻ tuổi mặt trắng, vốn nên cặp kè ta, ta có điểm nào không mạnh hơn người?

Vương Phong mỉm cười :

- Chỉ có một điểm.

Chàng cười lớn :

- Mũi người quá thấp.

Người này không thể cảm được mình, gơ tay sờ sống mũi, mũi của hắn tịnh không quá thấp.

Sự thật, mũi của hắn còn cao hơn đại đa số đàn ông rất nhiều, chỉ đáng tiếc hiện tại lại nhanh chóng xẹp lép.

Vì nắm đấm của Vương Phong đã tống một cái lên mũi hắn.

Tổng má má nhảy dựng, nhìn Vương Phong chăm chăm một cách căm hận.

Vương Phong không thèm để ý, bà móc trong người ra một viên thuốc đen nuốt vào họng.

Tổng má má đột nhiên quỵ người, quỵ giữa đường, sau đó giang rộng hai tay, ngửa mặt hướng về phía trời tây phương hắc ám, miệng lầm bầm :

- Mũi con người này, nhất định bị cắt xuống, đôi mắt cũng nhất định bị móc ra, tim gan người này nhất định bị lôi ra cho chó ăn, đợi vôi trắng trên tường đã khô, thì thể gã nhất định phát mùi hôi thối.

Đây không phải là tiếng mắng chửi người ta, đây giống như một lời nguyện rửa tà ác nguy dị.

Một lời nguyện rửa có thể đã truyền theo mây gió đến Nông gia phổ.

Vương Phong không thèm để ý tới bà ta, bước dài ra khỏi quán, đối diện đột nhiên có người bước tới.

Người này nãy giờ đứng trong bóng tối, tựa tượng một bóng dáng u linh.

Hắn rất ốm, toàn thân vận hắc y.

Mặt hắc âm trầm, giống như khung trời hắc ám, nhãn thần lại bén nhọn như mũi đao.

Cước bộ của hắc nhanh nhẹn, lại bước rất nhẹ nhàng, ánh mắt bén nhọn một mực nhìn chăm chăm vào Vương Phong.

Bên hông hắc có đeo một thanh đao.

Một thanh tân nguyệt loan đao, nằm gọn trong vỏ đao đen tuyền, trên vỏ đao khắc hình bán nhân bán thú.

Vương Phong phảng phất đã thấy qua loại đao đó.

Trong bức đồ họa trên tường, thứ đao bọn yêu ma dùng để trích huyết, phảng phất giống như thanh loan đao đó.

Người này là ai?

Hắc có phải đến từ Nồng gia phổ?

Tổng má má vẫn còn quỳ giữa đường, hướng về vòm trời trong bóng đêm nguyên rửa.

Hắc y nhân đeo loan đao đã đi tới, đi tới trước mặt Vương Phong, dừng lại.

Vương Phong cũng dừng lại.

Hắc y nhân đột nhiên chú mục thốt :

- Nữ nhân đó là phù thủy.

Vương Phong hỏi lại :

- Phù thủy?

Hắc y nhân thốt :

- Viên thuốc tròn nhỏ hồi nãy bà ta ăn, là ma dược.

Vương Phong nhìn hắc, đợi hắc nói tiếp.

Hắc y nhân nói tiếp :

- Bà ta dùng phân, máu của chính mình, nước mắt, và máu của đủ thứ loài vật, trộn lại làm thuốc.

Vương Phong chợt muốn ới, miễn cưỡng nhẫn nhịn.

Chàng quả thật nghĩ không ra trên thế gian có người lại tự nguyện ăn thứ thuốc như vậy.

Hắc y nhân nói :

- Nghe nói sau khi ăn thứ ma dược này, có thể truyền giao với yêu ma tây phương.

Hắc nhìn Vương Phong chăm chăm, chậm chậm nói tiếp :

- Cho nên ở đây có rất nhiều người sợ bà ta, bởi vì lời nguyên rửa của bà ta luôn luôn rất linh nghiệm.

Vương Phong đột nhiên mỉm cười, hỏi :

- Người không sợ?

Hắc y nhân đáp :

- Chỉ có ta không sợ.

Vương Phong hỏi :

- Sao vậy?

Hắc y nhân đáp :

- Vì ta mạnh hơn bà ta, bà ta nếu nguyên rửa ta, lời nguyên rửa có thể quay lại trên người bà ta.

Vương Phong mỉm cười, cười không còn tự nhiên.

Chàng dần dần có cảm giác, có chuyện nghe tuy rất hoang đường, lại rất thật.

Hắc y nhân nói :

- Chỉ bất quá người muốn giết người, tịnh không phải là bà ta, cũng không phải là đứa con bảo bối của bà ta.

Vương Phong hỏi :

- Không phải họ thì là ai?

Hắc y nhân đáp :

- Là Lý đại nương.

Vương Phong hỏi :

- Là mẹ của Huyết Nô?

Hắc y nhân đáp :

- Không sai.

Vương Phong hỏi :

- Người biết bà ta muốn giết ta?

Hắc y nhân đáp :

- Chỉ có ta biết.

Vương Phong hỏi :

- Tại sao?

Hắc y nhân đáp :

- Vì sát thủ bà ta muốn đi giết người chính là ta.

Ánh đèn đường đột nhiên phẳng phát tối hù, Tổng má má quỷ giữa đường cũng không còn thấy bóng dáng.

Một luồng gió lạnh thoáng qua, cái trần nhỏ đèn đuốc huy hoàng này, nội trong một chớp mắt đã biến thành một màu đen khùng bố không thể tả nổi.

Tiệm tạp hóa Thái bình còn thấp đèn, lại không thấy một bóng người.

Sự thật, phụ cận xung quanh không thấy tới một người, chỉ còn lại Vương Phong và hắc y nhân mặt đối mặt đứng bất động.

Hắc y nhân chậm chậm thốt :

- Hồi nãy ta thấy người xuất thủ.

Vương Phong thốt :

- Ồ?

Hắc y nhân thốt :

- Võ công người không tệ.

Vương Phong đáp :

- Cảm ơn!

Hắc y nhân nói :

- Có lẽ người có thể né được mười đao của ta.

Vương Phong hỏi lại :

- Mười đao? Đó không quá ít sao?

Hắc y nhân thốt :

- Có thể mười hai đao.

Vương Phong hỏi :

- Không thể tránh khỏi đao thứ mười ba?

Hắc y nhân đáp :

- Chưa có ai có thể đỡ được đao thứ mười ba của ta.

Nhân tình tàn khốc của hắn chợt hiển lộ biểu tình cực kỳ cuồng dại, gằn từng tiếng :

- Thanh đao này là ma đao, đã được chư ma ban phúc cho.

Vô luận là ai thấy biểu tình trong ánh mắt hắn, cũng có thể nhận thấy hắn không nói láo.

Vương Phong chợt thốt :

- Ta đã thấy qua đao của người.

Hắc y nhân ngạc nhiên :

- Người đã thấy qua? Thật sự thấy qua?

Vương Phong đáp :

- Tại Nồng gia phổ, ngày sinh nhật của Ma Vương, chư ma dùng loại đao đó đâm trên ngón tay giữa, trích ma huyết.

Hắc y nhân biến sắc.

Vương Phong cố ý làm như không thấy, điềm đạm nói tiếp :

- Cho nên ta cũng biết cách dụng xử loại đao này.

Hắc y nhân lập tức hỏi :

- Dùng làm sao?

Vương Phong đáp :

- Dùng để tự cắt ngón tay mình.

Hắc y nhân không cười.

Đôi mắt hắn lãnh khốc cứng ngắt như đá hoa cương, hắn trên đời này có lẽ chưa bao giờ cười.

Trừ hai biểu tình lúc thì lãnh khốc, lúc thì nhân tình bùng cháy, trên mặt hắn căn bản hoàn toàn không có biểu tình gì khác.

Lúc hắn bạt đao, mặt cũng hoàn toàn không có biểu tình gì.

Đao của hắn đã rút khỏi vỏ.

Tân nguyệt loan đao, hàn quang phát xung kỳ dị, một đao hướng Vương Phong chém xuống.

Đao cong vòng, đao quang như một vòng cung.

Vương Phong chưa bao giờ thấy qua đao pháp quái dị như vậy, đây tuyệt không phải là đao pháp ở Trung Nguyên.

Rất có thể đây không phải là đao pháp trong nhân gian.

Vương Phong rất muốn thấy đao thứ mười ba của hắn, thấy qua ma lực chư ma đã ban phúc cho.

Nhưng chàng đột nhiên phát giác tâm lý đã có cảm giác khủng bố, một loại cảm giác sợ hãi sinh ra cho nhân loại.

Một cảm giác khủng bố vô tri giống như con người trôi nổi đơn độc, luôn luôn có cảm giác sợ hãi, tuy người đó không biết sợ cái gì, nhưng vẫn sợ.

Đó vốn là nhược điểm của nhân loại, không có ai tránh khỏi.

Lúc cao thủ tương tranh, chỉ cần có một điểm sơ sệt, đủ để táng mạng.

Vương Phong không dám đợi tới đao thứ mười ba.

Đao quang vòng cung loang loáng lướt tới, tay chàng không có vũ khí.

Chàng dùng vôi trắng làm vũ khí.

“Bốc” một tiếng, một đao chém thẳng lên cái bịch, vôi trắng bay tăn tã, giống như sương mù đầy trời.

Hắc y nhân lập tức không thấy gì nữa, loan đao bay trong không trung, đao quang hộ thân.

Không thấy cũng là một thứ đáng sợ, ai ai cũng không thể tránh được nỗi sợ hãi đó.

Đao trong tay hắc y nhân không ngừng, “soạt, soạt, soạt”, cũng không biết đã xuất ra bao nhiêu đao.

Chỉ nghe một người thốt :

- Đó là đao thứ mười ba.

Hắc y nhân vừa nghe thanh âm đó, vừa nghe một chữ - có tiếng “phụp” một cái, một vật bay tới từ trong không trung, đập vào huyết đạo sau lỗ tai hắc y nhân.

Vương Phong đứng đằng xa, chợt thốt :

- Người dùng ma đao, ta dùng ma thạch.

Hắc y nhân không có phản ứng.

Hắc y nhân ngã quỵ, cũng không biết có nghe tiếng nói của Vương Phong hay không.

Vôi trắng bay mù trời từ từ rơi xuống hết, rơi trên người hắc y nhân, vẫn còn một số bay lên cao - cái bịch vôi trắng này không ít.

Vương Phong nói :

- Người trước hết cứ nằm ở đó nghỉ ngơi, ta sẽ tính giá tiền bịch vôi trắng nói cho người biết. Người nếu không bồi thường, ta cũng sẽ để người dùng thanh đao đó để trừ tiền.

Đèn trong tiệm tạp hóa Thái Bình chừng như còn sáng, vẫn còn không thấy bóng ai hết.

Tên Vương Phong ranh mãnh này, bước vào tiệm, la lớn :

- Lão giun dũa, có chuyện buôn bán đây, mau ra đây.

Đằng sau đồng tranh họa không có ai đi ra, chỉ có người lạnh lùng nói :

- Người nếu vẫn còn muốn mua vôi trắng, tốt hơn hết là đi mua chỗ khác.

Lão giun đất không núp đằng sau đồng tranh, lại từ bên ngoài bước vào.

Người lão tuy già, cước bộ rất nhanh.

Vương Phong tịnh không kinh ngạc.

Trải qua bao nhiêu chuyện trong hai ngày nay, trên thế gian không còn có chuyện gì làm cho chàng kinh ngạc.

Nhưng chàng không thể không hỏi :

- Sao lại muốn ta đi chỗ khác mua?

Lão giun đưa lạnh mặt, lạnh giọng thốt :

- Bịch vôi trắng ta bán cho người, là để người quét tường, không phải để làm mù mắt người ta.

Vương Phong hỏi :

- Người chết có thể quét tường không?

Lão giun đưa đáp :

- Không.

Vương Phong hỏi :

- Nếu ta không dùng vôi trắng làm mê mắt hắc, hiện tại ta đã thành người chết rồi.

Lão giun đưa ngẫm nghĩ, chừng như đã phát hiện câu nói của chàng tịnh không phải là không có lý.

Vương Phong nói tiếp :

- Hiện tại ta còn chưa chết, vẫn còn có thể quét tường, đương nhiên lại mua vôi trắng.

Lão giun đất thốt :

- Cái bịch đó hình như hồi nãy chưa trả tiền.

Vương Phong nói :

- Cái bịch hồi nãy ta không phải trả tiền.

Lão giun đưa hỏi :

- Ai phải trả đây?

Vương Phong đáp :

- Là vị bằng hữu muốn lấy mạng ta.

Lão giun đất hỏi :

- Hắc nếu không chịu trả, người dùng cây đao của hắc để thanh toán?

Vương Phong đáp :

- Ông nếu không chịu cây đao, ta cũng có thể lấy đem cho người khác.

Lão giun đưa hỏi :

- Có người thích?

Vương Phong đáp :

- Ít ra cũng có một người.

Lão giun đưa không hỏi người đó là ai, rất nhanh nhẹn móc một bao vôi trắng đem ra.

Nhưng lão tịnh không giao cho Vương Phong, lại đòi tiền :

- Chín lượng năm phân.

Vương Phong hỏi :

- Có cho nợ không?

Lão giun đất đáp :

- Không.

Vương Phong hỏi :

- Ông không tin ta?

Lão giun đưa đáp :

- Người chết có thể trả tiền không?

Vương Phong đáp :

- Không thể.

Lão giun đưa thốt :

- Ta gặp người chưa tới nửa canh giờ, đã có bảy tám người muốn lấy mạng người, kỳ trung bao gồm cả ba người đáng sợ nhất ở địa phương này, người nghĩ người có thể lưu lại cái mạng không?

Vương Phong đáp :

- Có thể lưu lại để trả nợ.

Lão giun đưa không nói gì, đưa cái bịch cho Vương Phong.

Bịch vôi trắng chừng như so với hồi nãy có phần nặng hơn.

Vương Phong thốt :

- Hiện tại tôi còn nợ ông cái bịch hồi nãy, tôi bảo đảm hãn không muốn trả cũng không được.

Chàng đã lầm. Bởi vì người chết không thể trả nợ.

Hắc y nhân tịnh không phải là người chết. Đồng xương không thể là người chết.

Hãn chết cũng chưa lâu, nhưng người của hãn biến mất, máu biến mất, thịt biến mất, da cũng biến mất.

Người của hãn chỉ còn lại một đồng xương, cả xương cũng mục nát, gió thổi qua, tro bay tản mát theo gió, tiêu tan trong khối vôi trắng mù mịt.

Trên đất chỉ còn lại y phục, một viên đá đỏ, một thanh loan đao.

Tay Vương Phong lạnh như băng.

Trong tay chàng có một viên ma thạch, một thanh ma đao.

Chàng chỉ hy vọng trong tay kia không phải là ma phấn.

* * * * *

Đêm đã dần dần khuya.

Về tới Anh Vũ lâu, hai cánh cửa hồng môn đóng chặt, Vương Phong đi vòng ra hậu viên - nhảy qua tường đi vào.

Trong vườn đèn đuốc thừa thốt, người cũng im lìm, lục giác đình hồi nãy còn thấp đèn huy hoàng, hiện tại im ắng tối đen như khu mộ địa, vẫn còn có một người ngồi giữa khu mộ địa này.

Vương Phong đi qua, người này hoàn toàn không có phản ứng gì, trong bóng tối ẩn ước chỉ có thể thấy hãn là một người rất đặc biệt, có điểm giống An Tử Hào, có điểm lại giống Vũ tam gia.

Đêm khuya tĩnh mịch, hãn còn lưu lại đây làm gì? Đang trầm tư? Hay là đang đợi người?

Đây vốn không phải là chuyện liên quan tới Vương Phong, nhưng chàng lại muốn xen vào.

Chàng đột nhiên nói lớn :

- Người ở đây làm gì?

Người đó đáp :

- Đợi người.

Vương Phong hỏi :

- Đợi ai?

Người đó đáp :

- Đợi người!

Vương Phong mỉm cười :

- Ta cũng đã biết, lão nhất định ở lại đợi ta.

Chàng bước dài vào lục giác đình.

Trong đình có bàn đá, trên bàn có rượu mà không có đèn, người đó ngồi tĩnh tại đằng sau bóng cái trụ đá, cho dù đi đến gần, cũng chỉ có thể thấy tóc trùm đầy đầu, và đôi mắt phát sáng.

Làm sao biết lão là ai.

Thanh âm của lão lạnh lùng :

- Người đương nhiên cũng đã biết ta là ai.

Vương Phong gật gật đầu, nâng cái chén vàng trên bàn, thốt :

- Ta thậm chí còn biết đây là rượu trúc điệp thanh ngâm lâu năm tối hảo.

Vũ tam gia cũng mỉm cười, nói :

- Người là một người rất sành đời, người là một người thông minh.

Vương Phong thốt :

- Lão không phải muốn nói với ta, người thông minh đều không sống lâu?

Vũ tam gia đáp :

- Có lúc.

Vương Phong hỏi :

- Có lúc là lúc nào?

Vũ tam gia trả lời :

- Khi hấn để người khác phát giác hấn có điểm nguy hiểm.

Hấn cầm cái chén vàng, rót rượu, nói tiếp :

- Người chỉ mới tới chỗ này nửa ngày, bao nhiêu người đã muốn giết người?

Vương Phong đáp :

- Không nhiều, cũng không ít.

Vũ tam gia hỏi :

- Người chắc biết rằng, bọn họ vì sao muốn giết người?

Vương Phong hỏi lại :

- Vì họ nghĩ là tôi nguy hiểm, có phải đây là vì bọn họ có chuyện bí mật không thể để người ta biết?

Vũ tam gia đáp :

- Mỗi người ít nhiều gì cũng có bí mật, đây tuyệt không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Vương Phong hỏi :

- Vậy nguyên nhân chủ yếu là gì?

Vũ tam gia mỉm cười, thốt :

- Có lẽ bọn họ nghĩ người là người mà ta sai đi giết bọn họ.

Vương Phong cũng mỉm cười.

Chàng trước hết uống một hơi đầy miệng, ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào mặt lão nhân hồ ly đó, hỏi :

- Sao họ lại nghĩ như vậy?

Vũ tam gia hỏi lại :

- Mỗi người đều có ý tưởng và phương pháp riêng của họ, người khác làm sao biết được?

Vũ tam gia lại nói :

- Chuyện đó tịnh không quan trọng, chuyện quan trọng hơn là, bọn họ hiện tại quyết tâm phải giết người cho bằng được.

Lão diêm đạm nói tiếp :

- Người chỉ cần minh bạch điểm đó, là đủ rồi.

Vương Phong không cãi lại.

Chàng không thể không thừa nhận lời nói của lão nhân này không có lý.

Vũ tam gia lại nói :

- Người đương nhiên cũng biết ta nói “bọn họ” nghĩa là ai.

Vương Phong hỏi :

- Là ai?

Vũ tam gia đáp :

- Kỳ thật bọn họ chỉ có một người.

Vương Phong thốt :

- Lý Đại Nương!

Vũ tam gia gật gật đầu, thở dài :

- Nữ nhân luôn luôn quá đa nghi, người đàn bà này, bà ta một mực cứ nghĩ ta muốn giết bà ta.

Vương Phong hỏi :

- Thật ra thì sao?

Vũ tam gia mỉm cười, đáp :

- Bà ta nếu đột nhiên có chết đi, ta đương nhiên cũng không rơi một giọt lệ thương tâm.

Vương Phong nói :

- Nếu bà ta đột nhiên chết trong tay ta, lão đương nhiên cũng không tức giận ta.

Vũ tam gia lập tức thốt :

- Tuyệt không.

Lão cười, nói :

- Nếu bà ta muốn giết người, người có giết bà ta, chuyện đó vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Vương Phong nhìn lão chăm chăm, thốt :

- Ta chỉ có một điểm thấy kỳ quái.

Vũ tam gia thốt :

- Ồ?

Vương Phong hỏi :

- Sao ông lại nói trắng ra, muốn ta giết bà ta?

Vũ tam gia lại cười, hỏi ngược :

- Người chịu giết người cho ta?

Vương Phong ngậm cầm.

Vũ tam gia thốt :

- Có người tùy thời đều có thể bạt đao sát nhân, nhưng giết người cho người ta, lại hoàn toàn là một chuyện khác, cho nên...

Vương Phong tiếp lời :

- Cho nên ông muốn mượn đao của ta, giết người ông muốn giết?

Vũ tam gia tự nhiên không phủ nhận, thốt :

- Tá đao sát nhân không những tiện nghi, lại còn rất tiện lợi.

Vương Phong thở dài, nói :

- Điểm này ông nói rất rõ.

Vũ tam gia thốt :

- Vì ta biết nói chuyện với người thông minh bất tất phải đi vòng quanh.

Vương Phong trầm tư, phảng phất đang đắn đo.

Vũ tam gia thốt :

- Người nếu chịu đi giết bà ta, ta có thể cung cấp cho người nhiều tư liệu.

Vương Phong hỏi :

- Tư liệu gì?

Vũ tam gia đáp :

- Tư liệu liên quan tới cá nhân bà ta.

Lão chậm chậm nói tiếp :

- Ta có thể cho người biết hoàn cảnh nơi bà ta ở, nơi mai phục ám tạt, thời khắc hàng ngày, sinh hoạt tập quán của bà ta, nói cho người biết hết, ta bảo đảm ở đây tuyệt không có ai biết nhiều hơn ta.

Vương Phong hỏi :

- Ông còn có thể cho tôi cái gì?

Vũ tam gia thốt :

- Không còn.

Vương Phong hỏi lại :

- Không còn?

Vũ tam gia thốt :

- Ta cho người biết những thứ đó, chỉ bất quá vì bọn ta là bằng hữu, ta muốn giúp người sát nhân.

Lão cười cười, nói tiếp :

- Ta nếu cho người mấy thứ khác, làm sao mà không biến thành ta muốn người đi giết người?

Vương Phong thở dài, nói :

- Lời nói của ông, chừng như luôn có lý.

Vũ tam gia thốt :

- Tất cả đều rất có lý.

Vương Phong nói :

- Chỉ đáng tiếc ông còn có một điểm không minh bạch.

Vũ tam gia hỏi :

- Điểm nào?

Vương Phong nói :

- Ta luôn là một người ngang ngược không biết lý lẽ.

Chén rượu đã cạn, biểu tình trên mặt Vũ tam gia cũng biến thành lạnh lẽo như cái chén không.

Vương Phong nói :

- Ta biết ông nhất định không thích thú loại người như ta.

Vũ tam gia thừa nhận :

- Ta không thích lắm.

Vương Phong hỏi :

- Đối phó với loại người như ta, ông thông thường hay dùng phương pháp nào?

Vũ tam gia điềm đạm đáp :

- Ta dùng phương pháp không nghĩ tới đối phó người, người gặp phiền phức đã nhiều rồi, có lẽ còn nhiều hơn trong tưởng tượng.

Lão từ từ đứng dậy :

- Nếu người còn có thể sống tới tối mai, xin mời người lại tới đây uống rượu.

Vương Phong hỏi :

- Ông đãi?

Vũ tam gia đáp :

- Ta nhất định mời.

* * * * *

Trên tiểu lâu vẫn còn như lúc chàng đi hồi nãy, Huyết Nô thản nhiên nghe lời nằm dài trên giường.

Vương Phong tát nhẹ vào má nàng, nói :

- Nàng là một cô gái ngoan ngoãn.

Huyết Nô ngọt ngào thốt :

- Chàng đã đi bao lâu rồi? Tôi này giờ chừng như đã nằm lâu rồi, hiện tại mới tỉnh giấc.

Vương Phong hỏi :

- Có ai đến đây không?

Huyết Nô đáp :

- Hình như không có.

Vương Phong hỏi :

- Bà vú của nàng không có đến?

Huyết Nô hỏi lại :

- Chàng đã gặp bà ta?

Vương Phong gật đầu một cái, nói :

- Ta cũng đã gặp qua Vũ tam gia.

Huyết Nô mỉm cười, thốt :

- Không ngờ chàng lại giao tế rất nhiều.

Vương Phong nói :

- Nghe nói nơi đây có ba người đáng sợ nhất, hiện tại ta đã gặp qua hai người.

Hai người này quả thật rất đáng sợ.

Vương Phong hỏi :

- Còn một người nàng biết là ai không?

Huyết Nô đương nhiên biết :

- Chàng cũng muốn gặp bà ta?

Vương Phong thốt :

- Rất muốn.

Huyết Nô đột nhiên nhảy dựng, hai ngón tay chỉ ra, như hai con độc xà định móc đôi mắt chàng.

.... Nàng lại bị ma nhập?

Vương Phong tuy rùn mình nhanh như điện, trên mặt vẫn bị móng tay của nàng cào rách hai đường tóe máu.

Huyết Nô vẫn không ngừng tay.

Nàng xuất thủ quái dị, tựa hồ quả thật có ma thần phụ thể, há miệng hét lớn :

- Ta móc tròng mắt của ngươi ra, coi ngươi có còn muốn gặp bà ta không.

Trong tâm của Vương Phong thở dài, đột nhiên một quyền đánh vào ngay dưới yết hầu trên xương đòn gấn.

Chàng xuất thủ tịnh không mạnh.

Nàng ngã xuống.

Vương Phong lập tức đè giữ nàng, hỏi :

- Nàng không muốn ta đi gặp bà ta?

Huyết Nô chung quy cũng ngừng vùng vẫy, thở hổn hển không ngừng lắc đầu.

Vương Phong hỏi :

- Sao vậy?

Huyết Nô đáp :

- Vì... vì...

Trong mắt nàng đột nhiên ngấn lệ :

- Vì chàng một khi gặp bà ta, vĩnh viễn không còn có thể gặp lại tôi.

Vương Phong nhin không được, hỏi :

- Sao vậy?

Huyết Nô cắn chặt môi, lệ chảy ròng ròng trên má.

Đường như ngay phút giây đó, phẳng phất đã biến lại thành người, biến thành nhu nhược, không còn sức lực.

Nàng òa khóc thốt :

- Vì bà ta là... là một nữ ma, nam nhân gặp bà ta, không thể không nổi ma tính, bà ta gặp chàng, nhất định không để chàng đi.

Vương Phong hỏi :

- Bà ta không cho ta đi, ta không thể đi?

Huyết Nô gật đầu đáp :

- Tôi chỉ cầu xin chàng đừng đi gặp bà ta, tôi chỉ hy vọng chuyện này chàng nhất định phải đáp ứng tôi.

Môi của nàng bị cắn tới chảy máu, toàn thân không ngớt run rẩy :

- Nếu không, tôi bảo đảm chàng nhất định hối hận.

* * * * *

Vôi trắng đã hòa với nước.

Vương Phong bắt đầu quét tường.

Chàng quét rất chậm, rất cẩn thận, vì chàng có tâm sự, vừa quét tường lại vừa nghĩ về tâm sự.

Quét tới phân nửa, chàng dừng tay. Chàng chợt phát hiện một quái sự.

Mười ba con quái điều xung quanh Huyết anh vũ, hiện tại chỉ còn lại mười hai con.

Còn một con đã đi đâu?

Đã nhập vào thân người nào?

Vương Phong nhúng cây cọ vào chậu vôi, dụng lực quét qua lần nữa, Huyết anh vũ và quái điều lập tức biến thành một cái bóng xám mờ, quét thêm lần nữa, không còn thấy gì nữa.

Tâm lý của chàng đột nhiên có một ý tứ khoái trá tàn khốc.

- “Lần này để ta coi người còn có thể quay trở lại không”.

Không trở lại là sao?

Ở lại nhân gian gây tai họa?

- “Chỉ cần người về không được, ta có cách tìm người”.

Vương Phong lẩm bẩm :

- “Lần này, ta một khi tìm ra người, người đừng hòng chạy thoát lần nữa”.

Huyết Nô đột nhiên hỏi :

- Chàng nói chuyện với ai đó?

Vương Phong đáp :

- Với chính ta.

Đột nhiên nghe trong tường “cách” một tiếng, phẳng phất có người cười lạnh, sau đó cái quan tài trong phòng bắt đầu chấn động, chấn động không ngừng, chấn động kịch liệt.

Trong quan tài chỉ có người chết.

Quan tài vốn không thể tự chấn động, người chết cũng không thể động đậy.

Vương Phong biến sắc :

- Có người động qua cái quan tài hồi nãy?

Huyết Nô lắc đầu, trong mắt chứa đầy vẻ kinh hãi khủng bố.

Quan tài chấn động càng hung mãnh, lắc lư trên sàn không ngừng.

Vương Phong từ từ bước qua một bước, hỏi :

- Người có phải muốn nói gì với ta?

Quan tài không thể nói, người chết cũng không thể nói.

Vương Phong đột nhiên phi thân, phóng mình đè trên quan tài, trong quan tài tự nhiên có một lực lượng mạnh mẽ, bắn tung người chàng lên.

Lần thứ nhì chàng đè xuống, đã dụng tận lực toàn thân.

Quan tài đột nhiên bất động.

Vương Phong vẫn nằm đợi, đợi cả nửa canh giờ, quan tài vẫn không động đậy, lúc đó chàng mới thở phào nhẹ nhõm, trên người đầm đề mồ hôi lạnh.

Chàng nghĩ không ra tại sao cái quan tài lại có thể động đậy?

Có phải vì Huyết Nô thứ mười ba muốn thị uy với chàng?

Chàng vỗ nhẹ cái quan tài, trong miệng lẩm bẩm nói :

- Bằng hữu, người lúc sinh thời, là một anh hùng, lúc chết, cũng không thể để ai ăn hiếp, người...

Chợt có một gã quan sai cầm đao xông vào, hét lớn :

- Người đang nói chuyện với ai?

Vương Phong thở dài, đáp :

- Với chính ta.

Hai ngày nay chàng đã gặp qua những chuyện còn có ai có thể tin được? Những câu nói của chàng ngoài chính chàng ra còn có thể nói với ai?

Gã quan sai lạnh lùng nhìn chàng, hỏi :

- Người hồi nãy quả thật nói chuyện với chính mình?

Vương Phong lạnh lùng đáp :

- Cho dù không phải, hình như cũng không có phạm pháp.

Gã quan sai cười lạnh, hỏi :

- Người nếu không phải nói chuyện với chính mình, thì nói với ai? Với người chết?

Vương Phong thốt :

- Cho dù có nói với người chết, cũng đâu có phạm pháp.

Gã quan sai hỏi :

- Trong quan tài quả thật có người chết?

Vương Phong thở dài, đáp :

- Ta cũng hy vọng hắn còn sống, chỉ đáng tiếc...

Gã quan sai đột nhiên hét lớn :

- Mở ra xem.

Vương Phong hỏi :

- Mở cái gì?

Gã quan sai thốt :

- Quan tài.

Vương Phong nói :

- Quan tài tịnh không tốt để nhìn, người chết cũng tịnh không tốt để nhìn.

Gã quan sai cười lạnh, thốt :

- Trong quan tài nếu không phải là người chết, thì rất thú vị đó.

Vương Phong hỏi :

- Quan tài nếu không có người chết thì có cái gì?

Gã quan sai thốt :

- Có rất nhiều thứ để giấu trong đó, thí dụ như...

Gã đi từ từ tới, đi vòng quanh quan tài :

- Đào phạm, thổ phỉ, đồ ăn trộm, đồ buôn lậu, toàn bộ có thể giấu trong đó, là một chỗ giấu đồ rất tốt.

Vương Phong thốt :

- Có lý.

Gã quan sai nói :

- Nếu người cũng cho là có lý, chuyện này không khó giải quyết.

Vương Phong thốt :

- Linh hài còn chưa hồi hương, còn chưa có thân nhân viếng thăm, quan tài vốn đinh đóng còn chưa chặt, mở ra vốn không khó, chỉ bất quá...

Gã quan sai hỏi :

- Chỉ bất quá cái gì?

Vương Phong thốt :

- Sau khi khai mở quan tài, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn gì xảy ra, toàn bộ là do người chịu trách nhiệm.

Gã quan sai hỏi lại :

- Chuyện gì ngoài ý muốn có thể phát sinh?

Vương Phong điềm đạm thốt :

- Người này lúc còn sống rất hung hãn, sau khi chết đi cũng nhất định là một lệ quỷ, lệ quỷ tác quái, chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Gã quan sai biến sắc, đột nhiên hét lớn :

- Người đâu! Khai quan nghiệm thi!

5. Khai Quan Nghiệm Thi

Người đã vào tới.

Hai gã bộ đầu đội mũ hồng anh, trong tay đã chuẩn bị thiết phủ để khai quan.

Bọn họ có vẻ có kinh nghiệm làm chuyện này lắm.

Vương Phong lạnh lùng đứng đó nhìn, hai người nhanh nhẹn bắt đầu cạy nắp quan tài.

Trong quan tài phủ quét một lớp vôi chống ẩm, một người tĩnh tại nằm yên, miệng ngậm một viên minh châu tỏa sáng kỳ dị, nhìn giống như chỉ bất quá đang ngủ.

Gã quan sai hỏi :

- Người này đã chết hay là còn sống?

Vương Phong hỏi lại :

- Sao người không tự mình xem xét?

Người đã chết, thi thể đã lạnh như băng.

Nhưng sắc mặt của hắc xem ra quả thật không giống người chết.

Đảm khí của gã quan sai không phải là nhỏ, không những khám hơi thở của hắc, lại còn nắm uyển mạch của hắc dò xét, nhin không được nhún vai một cái, hỏi :

- Có mặt mày người chết nào lại giống như vậy?

Vương Phong thốt :

- Có.

Gã quan sai hỏi :

- Hắc chết bao lâu rồi?

Vương Phong đáp :

- Bảy tám ngày.

Gã quan sai hỏi :

- Người chết bảy tám ngày, nhìn vẫn còn tươi tỉnh như vậy?

Vương Phong đáp :

- Vì hắc ngậm viên ngọc đó.

Ánh mắt của gã quan sai phát sáng.

Gã cũng có nghe nói trên thế gian có bảo châu tỵ độc, có thể bảo trì thi thể không thối rữa.

Trông mắt của gã lão liên, đột nhiên cười lạnh, thốt :

- Có lẽ đó là đồ ăn cấp bọn ngươi muốn vận chuyển, dùng người chết để vận chuyển đồ ăn cấp, không phải là cách mới mẻ gì.

Vương Phong hỏi :

- Ngươi không muốn trở về điều tra sao?

Gã quan sai lạnh lùng đáp :

- Đây là công sự, đương nhiên phải tận tâm điều tra.

Vương Phong lạnh lùng thốt :

- Chỉ tiếc là người chết là lệ quỷ bất phân công sự hay tư sự gì hết, hấn nếu có làm gì, ta không thể chịu trách nhiệm.

Gã quan sai do dự, nhân tình xáo trộn về tham lam lẫn sợ hãi khủng bố.

Gã chung quy đã giơ tay ra.

Vương Phong vẫn lạnh lùng đứng yên nhìn, hoàn toàn không có ý ngăn trở. Nhưng bàn tay của gã quan sai vừa mới thò vào trong quan tài, la lên một tiếng thảm thương.

Tay của gã quan sai đã biến thành màu đen chết chóc, dưới ánh đèn cơ hồ nói không nên lời sự khủng bố quỷ bí.

Hai gã bộ khoái đội mũ hồng anh biến sắc, bọn họ sợ hãi, mắt cá chết nhìn chăm chăm lên bàn tay của gã quan sai, đột nhiên quay mình định chạy ra.

Bọn bộ khoái vừa lui tới cửa, đã thấy Vương Phong đang chặn ngang cửa, trầm ngâm thốt :

- Muốn chạy phải đóng lại nắp quan tài rồi hãy chạy.

Tay hai người không ngừng run rẩy, ánh mắt một mực nhìn chăm chăm vào tay mình, cơ hồ sợ cả hai tay chợt biến thành màu đen chết chóc.

Nhưng bọn họ cuối cùng cũng đóng xong nắp quan tài, khiêng gã quan sai đi ra.

Gã quan sai nửa mê nửa tỉnh, miệng không ngừng lẩm bẩm, cơ hồ bị ma nhập, cơ hồ đang gặp ác mộng.

Vương Phong điềm đạm nói :

- Các người mau dẫn gã đi tìm đại phu...

Huyết Nô đột nhiên thốt :

- Đại phu không hữu dụng đâu, không cần biết là đại phu nào cũng không hữu dụng.

Trong mắt nàng cũng phát quang, hiển lộ vẻ sợ sệt, lại có vẻ hưng phấn :

- Mấy chuyện này phải đi tìm Tổng má má.

Một gã bộ khoái hỏi liền :

- Tổng má má ở đâu?

Bọn họ hiển nhiên có nghe qua bà ta là một phù thủy, Huyết Nô đứng dậy, thốt :

- Bà ta ở trong căn phòng kế bên, ta dẫn các người đi.

* * * * *

Bức ma họa trên tường đã bị vôi trắng phủ mất một nửa, đêm dài tối tăm thần bí vẫn còn chưa qua hết.

Vương Phong đứng đối diện bức tường đó, phảng phất muốn nhìn xuyên qua nó, nhìn thấu căn phòng bên kia.

Thứ ma được ăn vào có thể truyền giao với chư ma Tây phương, có phải được luyện thành từ căn phòng đó?

Huyết Nô thứ mười ba thất tung trên tường, có phải đang trốn trong căn phòng đó?

Vương Phong cầm cây cọ, lại bắt đầu quét tường.

Chàng quyết tâm đêm nay phải quét vôi cho xong tối nay làm thành một bức tường mới.

Chàng quả thật không muốn nhìn lại những con quái đản và yêu ma trên tấm ma họa này, nhưng chàng lại rất muốn gặp lại Huyết anh vũ.

Vì còn hai nguyện vọng, hai nguyện vọng bí mật, chàng tin Huyết anh vũ nhất định hoàn thành cho chàng.

Huyết Nô quay lại rất nhanh, Vương Phong lại một hồi lâu sau mới thấy nàng.

- Tổng má má của nàng đã dùng pháp thuật chữa trị cho bệnh tình của gã quan sai đó?
- Không.
- Pháp thuật của bà ta không linh?
- Bà ta không có ở đó.

Huyết Nô nhíu mày :

- Bình thường tới lúc này bà ta vốn đã về phòng.
- Sao vậy?
- Bởi vì đây chính là lúc bà ta bái tế.
- Bái tế Ma Vương?
- Chư thần chư ma cửu thiên thập địa, ai ai bà ta cũng bái.
- Bà ta dùng cái gì để tế tự?

Thanh âm của Vương Phong trào phúng :

- Dùng máu của bà ta? Bà ta không phải còn máu sao?

Huyết Nô chưa mở miệng, trong tường lại có hai tiếng “cách cách” vang lên, rất giống tiếng cười mỉa mai cú rúc.

Con cú không thể trốn trong tường, bức tường cũng vốn không thể cười.

Vương Phong nhìn Huyết Nô chăm chăm, hỏi :

- Tổng má má quả thật không có ở đó?

Huyết Nô gật đầu.

Vương Phong hỏi :

- Nàng hồi nãy có vào trong nhìn, hay chỉ là đứng bên ngoài gõ cửa?

Huyết Nô đáp :

- Bà ta nếu không có ở đó, không ai dám đi vào, như quả bà ta ở đó, bà ta nhất định nghe tiếng tôi.

Nàng cũng cường điệu thêm :

- Tại bà ta linh mãnh như mèo.

Vương Phong lại không chú ý đến điểm này, chỉ hỏi :

- Khi bà ta không có ở đó, tại sao không có ai dám vào?

Huyết Nô đáp :

- Vì ai đi vào cũng phát bệnh.

* * * * *

Trên cánh cửa đen sì điêu khắc hoa văn kỳ quái, nhìn giống như những ký hiệu bất tường tà ác.

Cửa đóng thật chặt, dùng sức cũng không thể mở cửa.

Vương Phong đang cố xô cửa.

Dùng tay không mở được, chàng dùng chân.

Trên tiểu lâu không có ai, Huyết Nô đã ngủ, thủ pháp điểm huyết của Vương Phong lúc nào cũng rất xảo diệu, nhất là điểm vào thuyệt huyết của nữ nhân.

Nữ nhân nằm kề chàng trên giường, chàng thường dùng phương pháp đó.

Một cước của chàng đá tung cánh cửa đen sì đó, trong phòng cũng một màu đen sì, một mùi hôi thúi không có ngôn ngữ nào của nhân loại có thể diễn tả hình dung nổi, hôi thúi quỷ dị, hôi thúi khủng khiếp.

Vương Phong cơ hồ nhịn không được muốn thối lui.

Ngay lúc đó, cánh cửa đột nhiên đóng “bình” một tiếng đùng sau lưng chàng, chàng quay người thăm dò cánh cửa, mở không ra. Trong phòng có tiếng cười như cú rúc vang lên, có lúc chột bên trái, có lúc chột bên phải.

Vương Phong xoay người vòng quanh.

Chàng chưa ói nữa, sự sợ hãi khủng bố làm cho chàng quên hẳn mùi hôi không có cách nào chịu đựng nổi đó.

Tiếng cười bay vòng vòng trên không trung.

Chàng hiện tại không thể thấy gì trước mắt, chỉ có cảm giác một cơn gió âm sâm lạnh lẽo thổi tạt qua.

Đột nhiên, chàng bị một người nắm chặt.

Một người lỏa thể, nữ nhân lỏa thể.

Chàng vừa giơ tay ra, đã đụng vào ngực của bà ta, ngực cứng đanh, lại nhả nhúm.

Toàn thân của bà ta mềm nhão nhả nhúm, lại phát ra những tiếng cười dâm dăng không ai có thể tưởng tượng nổi.

- Người muốn bắt ta, hiện tại lại bị ta bắt.

Bà ta dùng hết sức nắm hông chàng :

- Người muốn ta chết, ta cũng muốn người chết.

Toàn thân Vương Phong run rẩy, cả người thất thần, thậm chí cả xô cũng không dám xô bà ta, chỉ có cảm giác có một đầu lưỡi ướt lạnh như một con độc xà liếm trên mặt chàng.

Chàng muốn ói, lại ói không ra.

Bà ta leo lên người chàng, ôm chặt chàng.

- Ta muốn người chết, ta muốn...

Vương Phong đột nhiên dùng hết khí lực toàn thân, bắn viên hồng thạch lên người bà ta, bà ta lập tức rên lên một tiếng, Vương Phong nhấc đầu gối chấn mạnh lên giữa hai chân bà ta.

Người bà ta bay bổng, văng vào tường. Sau một tiếng “ầm” rung chuyển, căn phòng đột nhiên biến thành vắng lặng như phần mộ.

Vương Phong ngã người xuống sàn, không ngừng thở gấp lấy hơi.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, một ánh đèn chiếu vào, chiếu rọi căn phòng tà ác này.

Đằng sau ánh đèn, là một khuôn mặt mỹ lệ nhợt nhạt.

Là Huyết Nô, nàng ngủ không lâu.

Vương Phong ráng ngồi dậy, lúc đó mới phát hiện trên mình có vết máu.

Tổng má má toàn thân đầy máu đang ngồi ở góc tường đối diện chàng, như một con chó gần chết thở cầm hơi, một con cá gần chết mắt trắng dã.

Viên ma thạch đỏ như máu đã biến mất.

Tám thần mạn đen sì trên cái bàn thờ cúng tế gần thân bà ta không ngừng lay động, trong đây không có gió, tám thần mạn tại sao lại chuyển động được?

Hồi nãy có cái gì đã bay vào?

Vương Phong lấy lại dũng khí, phóng tới vén tấm thần幔, chỉ nghe “chích” một tiếng, một bóng đen từ bên trong bay qua đầu hắn, bay vào bóng tối bên ngoài, nhìn không ra là gì.

Tổng mã mã đã quỳ trước tế đàn, giang hai tay, phụng địa bái liên hồi, trong miệng không ngớt lầm bầm niệm chú trừ ểm :

- Thiên chú cho người, chú cho người lên núi đao, xuống địa ngục...

Vương Phong không thém nghe nữa.

* * * * *

Huyết Nô giờ cao ngọn đèn, lạnh lùng nhìn chàng, trên mặt không có chút biểu tình gì.

Vương Phong miễn cưỡng cười, thốt :

- Nàng thức dậy mau quá.

Huyết Nô lạnh lùng nói :

- Nhưng chàng nếu nằm xuống ngủ, rất có thể vĩnh viễn không còn tỉnh dậy được.

Huyết Nô cầm đèn đi đằng trước, Vương Phong đi theo sau.

Chàng không nói gì nữa.

Trong tâm của chàng nỗi sợ hãi khủng bố vẫn chưa tiêu thất, tình cảm còn chưa ổn định, trong mũi cũng còn lưu lại mùi hôi thúi không thể hình dung nổi đó, chàng thậm chí có chút hối hận đã không chịu bỏ đi hồi nãy.

Về tới phòng của Huyết Nô, chàng vừa mở cửa, ngọn đèn trong tay đột nhiên rớt xuống, vỡ tan tành.

Trong phòng vẫn còn đèn.

Đèn chiếu trên cái quan tài còn mới đó, nắp quan tài cạy hở, một người quỵ gần quan tài, tay giờ ra.

Chỉ mới giờ ra, còn chưa thò vào trong.

Vĩnh viễn cũng không thể thò vào trong.

Mão hồng anh trên đầu gã rớt xuống đất, khuôn mặt hoàn toàn méo mó biến hình, thân thể đã hoàn toàn cứng ngắc.

Gã không thụ thương, đáy quần lại ướt nhẹp, dưới đất cũng ướt một vùng.

Tay Huyết Nô cũng run rẩy :

- Gã... gã sợ tới chết.

Vương Phong thốt :

- Ừm.

Huyết Nô nói :

- Gã phát hiện ra chuyện gì? Còn sống mà bị hù chết sao?

Vương Phong thốt :

- Tại sao nàng không mở quan tài ra xem?

Huyết Nô cắn môi, chợt giơ chân đá một cái, đẩy nắp quan tài sang một bên.

Nàng lập tức la một tiếng thất thanh, nhảy vào lòng Vương Phong.

Trong quan tài không có gì, người chết trong quan tài đã biến mất.

Tàn dạ, hôn đăng.

Mắt Huyết Nô thất thần, nói thì thào :

- Người chết đã bảy tám ngày, tuyệt không thể hồi phục sống lại, hẳn nhất định đã biến thành cương thi.

Vương Phong ngậm miệng.

Sắc mặt chàng rất khó nhìn.

Chàng không muốn bằng hữu của chàng biến thành cương thi, cũng không muốn thi thể của bằng hữu của chàng bị người khác cướp đi.

Huyết Nô chột kêu lên :

- Hẳn tự mình đi ra, nhất định là vậy.

Vương Phong hỏi :

- Sao nàng biết?

Huyết Nô đáp :

- Tôi... tôi...

Thanh âm của nàng ấp úng, nói không ra lời, hai mắt nhìn thẳng, nhìn trừng trừng.

Trên đất có vết chân, một cặp vết chân in dấu vôi.

Hai vết chân song song nhau, cứ tiếp tục đi tới song song nhau.

Ra ngoài cứ mỗi ba bốn thước lại có một đôi, thêm ba bốn thước lại có một đôi.

Người tuyệt không đi như vậy.

Quan tài có đổ vôi bên trong.

Chỉ có cương thi mới đi hai chân song song như vậy.

Vương Phong cầm cây đèn làm bằng đồng, đi theo vết chân xuống lầu, Huyết Nô nắm chéo áo của chàng, đi theo sau.

Hai người ai cũng xuất mồ hôi lạnh.

“Dưới lầu có người?”

“Có”.

“Ai ở dưới đó?”

“Gã quan sai hồi nãy, tôi nghĩ hồi nãy gã không thể đi về, cho nên để gã nằm nghỉ trong cái tiểu ốc dưới đó”.

Tim Vương Phong chìm xuống.

Họ đã phát hiện vết chân cuối cùng nằm ngay cửa vào tiểu ốc.

Cửa khép hờ.

Cái giường nhỏ trong phòng nhô lên một khối chẵn bông, chỉ còn một cánh tay giơ ra ngoài.

Một cánh tay đen bầm.

Vương Phong dặng hắng một tiếng, thân nhanh như chớp phóng qua, vén chăn.

Bên dưới chăn không có người, chỉ có một vũng máu dày đặc.

Gã quan sai kiêu ngạo hồi nãy, hiện tại chỉ còn dư lại một cánh tay đen sì, một vũng máu bầm, đầu giường còn có vết chân dính vôi, màu vôi đã mờ, rất mờ.

Đợi tới khi vết chân của hắn không còn vôi, không còn ai có thể truy tung hắn hạ lạc ở đâu.

.... Hẳn lúc sinh tiền rất hung hãn, chết đi cũng nhất định thành lệ quỷ.

Một khi lệ quỷ tác quái, vốn chuyện gì cũng có thể làm.

Nghĩ tới những lời đó, Vương Phong không cảm được toàn thân lạnh run.

Huyết Nô lại đột nhiên cười lớn, cười không ngừng.

Vương Phong nhin không được, hỏi :

- Nàng cười cái gì?

Huyết Nô đáp :

- Tôi sớm biết Huyết anh vũ ở gần đây, yêu ma Nồng gia phổ đương nhiên đến cũng không ít.

Tiếng cười của nàng càng cuồng dại :

- Hiện tại nơi đây đã có nhiều cương thi, tốt hơn hết là để quý yểm trừ quỷ.

* * * * *

Ngày chung quy cũng đã biến chuyển.

Đêm trường tối tăm tà ác đã qua, dương quang từ đông phương đã nổi lên, chiếu sáng đất bằng.

Bức tường ma cũng đã bị quét vôi trắng như tuyết, ma thần và ma mã tất cả đã tiêu thất trên bức tường trắng soi sáng quang minh.

Vương Phong ngồi đối diện, chừng như đang thưởng lãm kiệt tác của mình, tâm lý lại không có tới một chút đắc ý.

Bởi vì chàng biết chuyệt này tịnh chưa kết thúc.

Trong căn phòng kế bên còn có một mụ phù thủy, trên tế đàn cũng còn có ma được.

Trên cái giường dưới lầu, máu vẫn còn đọng, thi thể của bằng hữu hắn đã biến thành cương thi.

Cương thi đi đâu?

Huyết anh vũ ẩn núp ở chỗ nào?

Còn con quái đểu thứ mười ba biến mất một cách thần bí?

Những chuyện này ai có thể giải thích?

Vương Phong không thể.

Chàng ngã người trên cái ghế rộng rãi, cảm thấy rất mệt mỏi, một cảm giác rất muốn được ngủ yên.

Nhưng Huyết Nô nãy giờ nằm kế chàng, luôn mở to mắt nhìn chàng, chừng như chỉ muốn đề tỉnh chàng.

.... Chàng chỉ cần vừa nhắm mắt, rất có thể vĩnh viễn không còn tỉnh dậy được.

Đột nhiên, bên ngoài cửa sổ có người kêu lớn :

- Vương Phong, Vương đại hiệp, xin mời xuống đây nói chuyện.

Một người ngồi dựa vào thân cây đối diện tiểu lầu, toàn thân vận quan phục chớp ngồi dưới ánh mặt trời.

Người này đương nhiên là người có quan chức tối cao trong vòng mấy trăm dặm phụ cận, An Tử Hào.

Mặc quan phục, An Tử Hào hiển lộ vẻ uy nghiêm, rất có khí phái.

Gã cùng Vương Phong đi tản bộ dưới dương quang, phảng phất ra chiều đắn đo làm thế nào để nói những gì muốn nói.

Vương Phong hỏi gã :

- Chuyện tối hôm qua, ngươi đã biết hết?

An Tử Hào miễn cưỡng cười, thốt :

- Đây là một địa phương nhỏ, người lại không ít, miệng lại rất nhiều.

Vương Phong hỏi :

- Vị quan sai đó do người phái tới?

An Tử Hào lắc đầu ngay lập tức, đáp :

- Hắn từ huyện thành đến, nghe nói đã ở lại rất lâu.

Vương Phong hỏi :

- Hai tên bộ khoái đội mào hồng anh cũng cùng đi với hắn?

An Tử Hào lắc đầu, thốt :

- Bọn họ là người của dịch trạm ta, dịch trạm của ta vốn chỉ có hai tay đao của bọn họ.

Gã cười khổ :

- Hiện tại chỉ còn lại một.

Vương Phong chỉ còn nước lắng nghe.

Biểu tình của An Tử Hào đột nhiên biến thành nghiêm túc, thốt :

- Một tay đao lực lượng tuy yếu ớt, nhưng tuyệt không dung người xâm phạm, vì... vì đây là quan gia.

.... Vì quan đại biểu cho pháp luật, pháp luật tuyệt không tha người xâm phạm.

Tuy gã tịnh không biểu đạt ý tứ của gã hoàn toàn, Vương Phong đã hoàn toàn minh bạch, cũng minh bạch tại sao gã phải thay bộ quan phục để đến nơi này.

Quan phục tượng trưng cho quyền uy, cũng đồng dạng với tuyệt đối bất dung người xâm phạm.

Dương quang ngày thu tuy diễm lệ như xuân, nhưng hoa trên cây đã tàn.

Xuân đã qua, thu cuối cùng cũng là thu.

Đi bộ giữa ánh dương quang ngày thu chiếu trên cây, tâm lý luôn luôn không thể tránh khỏi lơ đãng bị một sợi dây thê lương ảm đạm cuốn trôi.

Sắc thu đầy vườn, gió thu đầy vườn.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng địch lạnh lùng.

Lâu đài xứ nào?

Tiếng địch nhà ai?

Trong tiếng địch sâu bi vô hạn, thu lại càng buồn thảm, lạnh lẽo.

An Tử Hào không vì thu mà thương cảm, cũng không vì thu mà sầu bi, gã đang đắn đo, đắn đo làm sao để nói tiếp.

Vương Phong nói thế gã :

- Người muốn ta tuân thủ pháp luật?

An Tử Hào gật đầu, biểu tình càng nghiêm túc hơn, thốt :

- Pháp luật của quốc gia, vốn người nào cũng nên tuân thủ.

Vương Phong cười, cười có vẻ không còn cách nào khác, nói :

- Câu nói này của người thật rất có lý, chỉ tiếc tịnh không phải ai cũng hiểu thấu.

An Tử Hào lạnh lùng thốt :

- Người không hiểu thấu theo ta biết, đại đa số chỉ là không để pháp luật trong tâm.

Vương Phong gật đầu, thừa nhận sự thật này.

An Tử Hào quay mặt, nhìn Vương Phong chăm chăm, thốt :

- Người chừng như cũng không để pháp luật trong tâm.

Vương Phong thốt :

- Chỉ vì pháp luật tịnh không công bình, cũng tịnh không có hiệu quả.

An Tử Hào chưa thốt ra ý kiến, Vương Phong đã nói tiếp :

- Pháp luật giống như một cái mạng nhện, có thể giăng bắt con ruồi nhỏ, gặp con ong vàng lớn, lại dễ dàng bị con ong hủy hoại.

An Tử Hào thở dài, nói :

- Chấp pháp quả thật khó khăn hơn lập pháp nhiều!

Gã cười lạnh một tiếng, nói tiếp :

- Bất quá chỉ cần con nhện trên võng lớn mạnh, hành động tấn tốc, cho dù là đại huỳnh phong, đụng vào cũng mắc phải tai ương.

Vương Phong thốt :

- Loại nhện như vậy không có nhiều.

An Tử Hào nói :

- Tối thiểu có có bốn con.

- “Ba” - Vương Phong đột nhiên thở dài, - “Thiết thủ tuy vô tình, nhưng chỉ tiếc lần này gặp phải Huyết anh vũ còn giỏi gấp trăm lần đại huỳnh phong”.

An Tử Hào nói :

- Ta biết cái quan tài người đem vào có chứa Thiết Thủ Vô Tình Thiết Hận, một trong tứ đại danh bộ.

Vương Phong hỏi :

- Bốn trừ một không phải chỉ còn ba sao?

An Tử Hào chỉ gật đầu.

Vương Phong thở dài, thốt :

- Ngay cả là hắc, trước khi chết, tin là cũng còn rất nhiều sự tình phải thúc thủ bó tay, con nhện không thể kiên nhẫn, lỗ hổng lại quá nhiều, lực lượng của một con nhện không phải quá giới hạn sao?

An Tử Hào gật đầu, thở dài :

- Thí dụ như Trang chủ Thất Hải sơn trang Hải Long Vương, Thiết Hận hoàn toàn không có biện pháp.

Vương Phong trừng mắt nhìn An Tử Hào, chàng cảm thấy kỳ quái tại sao người này lại nói đến Thất Hải sơn trang đầy tội ác đó trước mặt chàng, nói đến Hải Long Vương một tên thâm đang lỗ mãng, một tên hải tặc không vị nể bất cứ cái gì.

An Tử Hào còn chưa dứt lời :

- Đối diện với một hiệp khách có thể trong một đêm xông vào dễ dàng hạ sát mười người một nhà Hải Long Vương, đương nhiên Thiết Hận cũng hoàn toàn không có biện pháp.

Mục quang của Vương Phong chứa đầy nét kỳ quái, thốt :

- Người biết không ít chuyện.

An Tử Hào nói :

- Cũng không nhiều.

Vương Phong hỏi :

- Người còn biết gì nữa?

An Tử Hào đáp :

- Người vốn tên là Vương Trọng Sinh, Thiết đảm kiếm khách Vương Trọng Sinh danh chấn thiên hạ, cơ hồ toàn làm những chuyện hành hiệp trượng nghĩa.

Vương Phong ngẩn mặt.

An Tử Hào nói tiếp :

- Sự kiện ở Thất Hải sơn trang phát sinh sáng sớm hôm đó, có người thấy người đi vào Thất Hải sơn trang.

Vương Phong hỏi :

- Cũng có người thấy ta giết người?

An Tử Hào lắc đầu, hỏi lại :

- Người có giết người lúc đó không?

Vương Phong không trả lời.

An Tử Hào nói :

- Ta biết người giết toàn những người đáng giết, nhưng trên pháp luật tịnh không cho phép những chuyện này tồn tại.

Vương Phong đột nhiên hỏi :

- Người đã tìm ra chứng cứ ta giết người?

An Tử Hào lắc lắc đầu, thốt :

- Thất Hải sơn trang tuy gần nơi đây, nhưng không phải là nơi ta cai quản.

Vương Phong hỏi :

- Người chỉ cai quản địa phương này?

An Tử Hào bất giác ưỡn ngực, trên mặt soi rọi ánh dương quang.

Gã nhìn Vương Phong chằm chằm :

- Cho nên ta tuyệt không hy vọng có người phạm pháp ở đây.

Vương Phong cười nhẹ, hỏi :

- Ta có phạm pháp ở đây chưa?

An Tử Hào hỏi lại :

- Sát nhân có tính là phạm pháp không?

Vương Phong không thể không gật đầu.

An Tử Hào lại hỏi :

- Hôm qua người không phải đã giết một hắc y nhân trên đường sao?

Vương Phong thốt :

- Ta chỉ bắt quá dùng một viên đá đồ đá vào huyết đạo trên người hắn, tịnh không phải là nơi trí mệnh.

An Tử Hào nói :

- Trên viên đá ngâm thứ độc trí mệnh.

Vương Phong hỏi :

- Người làm sao biết trên viên đá có tẩm độc?

An Tử Hào đáp :

- Ai nói ta biết, ta chỉ nói rằng hắc y nhân ngã quy dưới chân người, mới đó lại hóa thành một đồng tro tản mát, ngay cả xương cốt cũng biến mất, người lại nói là chỉ dùng viên đá đánh hắc.

Vương Phong hỏi :

- Là người suy ra như vậy?

An Tử Hào đối với hai chữ “suy ra” này, tịnh không phản đối.

Vương Phong nói tiếp :

- Người đương nhiên cũng không biết viên đá vốn tịnh không phải là vật của ta, trên viên đá cho dù có tẩm độc cũng không có liên can gì tới ta.

Trên mặt An Tử Hào đã lộ rõ một nụ cười.

Một nụ cười chế giễu.

Gã vừa cười vừa hỏi :

- Viên đá tự nó có thể đánh người?

Vương Phong tự nhiên cũng cười chế giễu, hỏi :

- Tự sát có tính là phạm pháp hay không?

An Tử Hào ngẩng mặt.

Vương Phong cười cười nói tiếp :

- Ta tin có chuyện người nhất định cũng biết.

An Tử Hào còn chưa hỏi chuyện gì.

Vương Phong nói ngay lập tức :

- Người đầu tiên động thủ là hắc y nhân, không phải là ta.

An Tử Hào nghiêng nghiêng nhìn Vương Phong, cười khổ :

- Người có can đảm và kiến thức, tài hùng biện cũng rất giỏi, muốn thuyết phục người thừa nhận đã phạm pháp tại đây, thật không phải dễ.

Vương Phong cười, thốt :

- Ta vốn không phạm pháp ở đây, cho nên, người căn bản bắt tất phải đặc biệt đề tỉnh ta tuân thủ pháp luật.

An Tử Hào nói :

- Kỳ thật người cho dù có thừa nhận phạm pháp, với lực lượng mỏng manh của ta, cũng không thể bắt người, bất quá trước hết, ta dù thỉnh người lý khai chỗ này, người cũng không có ý chịu lý khai.

Vương Phong hỏi :

- Người nói nhiều nãy giờ, mục đích chỉ là muốn ta lý khai nơi đây?

An Tử Hào gật đầu, đáp :

- Nơi đây vốn rất thái bình, nhưng người ghé qua, nơi đây đã trở nên náo loạn.

Vương Phong tịnh không phủ nhận.

Trong Bình An lão điểm, Đàm môn tam bá tử vong; trên đường dài, hắc y nhân nhục tiêu cốt tán; bộ khoái chết gần cái quan tài; chỉ còn dư lại một vũng máu, một bàn tay đen của gã quan sai.

Cho tới bây giờ, trước sau đã có sáu người chết ở đây, cái chết của mỗi người đều có ít nhiều liên quan tới Vương Phong.

Đàm môn tam bá phát sinh tranh chấp với chàng trước, hắc y nhân bị chàng đánh té trên đất, quan tài của Thiết Hận do chàng khiêng tới đây.

Đáng sợ nhất là Thiết Hận biến thành cương thi hiện tại vẫn còn chưa biết ở nơi nào.

Lúc còn sống, hắn đã rất hung hãn, cũng không nghi ngờ có thể biến thành lệ quỷ, hắn còn có thể làm chuyện gì, làm chuyện gì để làm náo loạn nơi đây?

Vương Phong không còn dám nghĩ tới nữa.

Chàng chỉ còn nước thở dài.

An Tử Hào cũng thở dài, thốt :

- Người không những đem quan tài tới, đem tử vong tới, hơn nữa lại còn đem một cương thi tới, cho nên người ở đây không hoan nghênh người ở lại.

Vương Phong hỏi :

- Muốn ta ly khai, tịnh không phải là ý riêng của người?

An Tử Hào đáp :

- Tịnh không phải.

Vương Phong thốt :

- Ta chừng như có nghe người nói qua, ở đây chân chính chỉ có hai người có thể nói.

An Tử Hào thốt :

- Nơi đây, vốn là thiên hạ của hai người.

Vương Phong nói :

- Vũ Trấn Sơn Vũ tam gia chừng như không có ý muốn ta ly khai.

An Tử Hào đáp :

- Không.

Vương Phong hỏi :

- Muốn ta bỏ đi, chỉ là ý của Lý đại nương?

An Tử Hào thừa nhận.

Song nhân của Vương Phong chợt hiển lộ một biểu tình hân hoan kỳ quái, cười hỏi :

- Gia đình của Lý đại nương cũng không có ai làm quan, vậy mà lời nói lại lớn như vậy?

An Tử Hào lại ngăn người, hiển nhiên tịnh không hiểu lời nói của Vương Phong.

Vương Phong nhìn hắn, nói tiếp :

- Nếu không phải vậy, ta thật sự nghĩ không ra tại sao người lại phải vận quan phục để đi truyền lại lời nói của Lý đại nương?

An Tử Hào không nói tiếng nào, nhưng biểu tình trên mặt biến đổi một cách kỳ quái phi thường.

Vương Phong lại nói tiếp :

- Quan phục vốn là quyền uy của quan gia.

An Tử Hào vẫn chưa nói tiếng nào, trầm mặc bước chậm chạp băng quơ.

Ánh dương ngày thu càng sáng lạn.

Mặt trời đã lên rất cao.

Vòm hoa kính bên trên uốn cong, An Tử Hào đột nhiên dừng chân, hỏi :

- Người quyết định lưu lại nơi đây?

Vương Phong gật gật đầu, đáp :

- Người có thể về hồi báo lại cho Lý đại nương.

An Tử Hào hỏi :

- Lưu lại bao lâu?

Vương Phong đáp :

- Tối thiểu cho đến lúc tìm được thi hài của bằng hữu.

An Tử Hào nói :

- Thiết Hận đã biến thành cương thi.

Vương Phong thốt :

- Vô luận là hấn biến thành cái gì, cũng vẫn là bằng hữu của ta.

An Tử Hào cười một tiếng, điềm đạm nói :

- Hấn biến thành cương thi, người cũng còn có thể nhận ra hấn?

Vấn đề này Vương Phong không thể hồi đáp.

Chàng còn chưa gặp cương thi Thiết Hận.

An Tử Hào lại cười nói :

- Nghe nói cương thi chỉ xuất hiện vào ban đêm.

Vương Phong hỏi :

- Nghe nói là vậy.

An Tử Hào thốt :

- Nếu người ở lại đây đêm nay, không gặp được bằng hữu cương thi, cũng có cơ hội gặp được một con nhện khác.

Vương Phong tịnh không quên “nhện” trong miệng An Tử Hào đại biểu cho ai, hỏi :

- Một người trong tứ đại danh bộ?

An Tử Hào đáp :

- Một người danh khí không thua gì Thiết Hận.

Vương Phong hỏi :

- Người này là ai?

An Tử Hào đáp :

- Thiết Hận hành tẩu tại nam phương, y nhậm chức ở bắc phương, lại đi khắp thiên hạ, bằng vào lời của ta, người chắc cũng nghĩ ra y là ai.

Vương Phong hỏi :

- Độc Kiếm Thường Tiếu?

Cái tên đó vừa ra khỏi miệng chàng, trong lòng mắt chàng đột nhiên xuất hiện vẻ ghê tởm.

An Tử Hào đáp :

- Chính là Độc Kiếm Thường Tiểu.

Ánh mắt của Vương Phong đông đặc vẻ ghê tởm, đối với Độc Kiếm Thường Tiểu, chàng tựa hồ có một sự ghê tởm sâu xa thống tuyệt.

Độc Kiếm Thường Tiểu quả thật còn nổi danh hơn cả “Thiết Thủ Vô Tình”.

Thiết Hận phá án không ít, nhưng vẫn không thể đem đi so sánh với y.

Đây vị tất là vì y thông minh hơn Thiết Hận, nhưng không có một chút nghi ngờ, y có nhiều quyền thế hơn Thiết Hận.

Thiết Hận chỉ xuất thân bình dân, y lại là huynh trưởng của phi tử sủng ái của đương kim thiên tử, cha và anh của y toàn là cận thần trong triều, không ít người nắm chức vị cao.

Cho nên Thiết Hận là người không thể đi đây đi đó, y lại có thể đi, những vụ án y nắm giữ, đương nhiên có nhiều phương tiện phá án hơn Thiết Hận.

Truyền thuyết nói rằng y phụng chức ở bắc phương, lại đi khắp thiên hạ, phụng liệu mật lệnh của đương kim thiên tử, trong bóng tối điều tra quan viên các vùng.

Truyền thuyết này tịnh không phải chỉ là truyền thuyết.

Sự thật y chuyên lo các vụ án ở các đại đô thị.

Y xuất thân từ phái Nga Mi, Đoạt Mệnh Thập Nhị Kiếm của phái Nga Mi nghe nói y đã luyện đến chín thành hỏa hầu, xuất thủ thần tốc, không thua gì Bán Diện đại sư Chương môn phái Nga Mi.

Y dụng kiếm không những chỉ nhanh, mà lại còn rất tàn nhẫn.

Tâm của y còn tàn nhẫn hơn.

Thiết Hận khi điều tra vụ án, chỉ chú tâm vào chủ mưu, điều tra rõ ràng rồi mới hạ thủ bắt người.

Y lo vụ án nào, lại dùng chủ trương thẳng thừng một đường thà giết lầm chứ không tha, vụ hung án giết người nào lọt vào tay y, người chết dưới kiếm của y thường không phải ít.

Nhiều lần y giết chết tên sát nhân. Kỳ trung đương nhiên không tránh khỏi giết cả người thiện lương.

Cho nên thanh danh của y tịnh không tốt.

Vương Phong không thích loại người đó, tác phong hành sự đó.

An Tử Hào chừng như cũng không vui mừng, trên mặt cũng hiện vẻ căm ghét, nói :

- Y đi tới đâu, người ta gặp tai ương tới đó, ở đây tin rằng cũng không ngoại lệ.

Vương Phong hỏi :

- Sao ngươi biết y nhất định đến đây?

An Tử Hào đáp :

- Dưới y có mười ba cận vệ, tất cả đều là hảo thủ của Lục Phiến môn, ngoài việc hầu cận y, còn đi sưu tập chứng cứ cho y, lại còn kiêm nhiệm làm khai lộ tiên phong cho y.

Vương Phong hỏi :

- Khai lộ tiên phong đã tới?

An Tử Hào đáp :

- Tới từ hôm qua.

Vương Phong hỏi :

- Hiện tại ở đâu?

An Tử Hào đáp :

- Thế giới u minh của chư ma quần quỷ.

Vương Phong trầm giọng :

- Làm sao gã tới được thế giới đó?

An Tử Hào đáp :

- Gặp phải cương thi, gã muốn không tới thế giới đó cũng không được.

Vương Phong động dung, hỏi dò :

- Gã quan sai chỉ còn vũng máu và bàn tay đen đỏ, có phải là một trong thập nhị cận vệ của y?

An Tử Hào đáp :

- Sở dĩ vậy nên ta biết Thường Tiểu trư nay chưa đến, tối nay cũng đến.

Vương Phong nói :

- Người ở đây, chỉ sợ quả thật phải gặp tai ương.

An Tử Hào thốt :

- Người đầu tiên gặp tai ương, có lẽ là người.

Vương Phong thốt :

- Ồ?

An Tử Hào nói tiếp :

- Đùng quen rằng người cùng cương thi đã kết giao bằng hữu.

Vương Phong trầm mặc.

An Tử Hào mỉm cười, thốt :

- Như quả người là người thông minh, tốt hơn hết là ly khai trước khi y tới.

Vương Phong cười đáp lễ :

- Ta không phải là người thông minh.

An Tử Hào ngậm miệng, lại bước chân đi tới.

Lần này hắn bước chậm chạp băng quơ ra khỏi vườn.

Vương Phong tịnh không đi theo, chỉ nhìn đăm đăm vào lưng An Tử Hào.

Vầng thái dương đã lên quá đỉnh lầu, An Tử Hào đi về hướng ánh dương, sau lưng hắn, kéo theo một cái bóng dài ngoằn.

Quan phục sau lưng hắn có vẻ ảm đạm dị thường vì dương quang không chiếu rọi tới, ngay cả dưới một trời nóng chói, tuyệt đối không có chút quang minh, từ trên xuống dưới đều một màu âm ám.

An Tử Hào trong ánh sáng là mệnh quan của triều đình, nhưng người trong bóng tối là ai?

Lưng của hắn tịnh không phải hoàn toàn âm ám, dương quang còn soi tới được phần rìa xung quanh thân người hắn.

Rìa ngoài xung quanh thân hắn, sáng chói một cách tài tình.

Một thứ sáng chói thần bí.

Người này không phải cũng thần bí như vậy sao?

Làm sao hắn biết nhiều sự tình như vậy?

Vương Phong nghĩ không ra.

“Xem ra ta quả thật không là người thông minh”.

Chàng lẩm bẩm, xoay người, bắt đầu bước đi.

* * * * *

Tây phong kinh lục.

Hai cây tài phú trong bồn trước cửa sổ cơ hồ đã úa màu hết.

Trên một bên ngực áo của Huyết Nô cài một đóa hoa còn ướt sương nở ngát như sáng sớm mùa xuân.

Nàng dù sao cũng còn trẻ.

Tuổi thanh xuân của một người không hao mòn khi mặt trời lặn.

Chỉ là hoa còn có thể nở trở lại, thanh xuân của một người một khi đi qua vĩnh viễn không trở lại.

Người có trẻ đến chừng nào, thủy chung cũng có một ngày già nua suy lão, phát giác suy lão giáng lâm, có lẽ là lúc mặt trời lặn.

Vô luận sống có ý nghĩa tới đâu, cảm giác ngay lúc đó tin rằng không tốt chút nào.

Huyết Nô đương nhiên còn chưa có cái cảm giác đó.

Nàng nhìn đăm đăm hai chậu cây tài phú, chỉ vì nhìn từ đó có thể thấy toàn bộ cảnh vật trong vườn.

Người cũng không ngoại lệ.

Nàng thấy An Tử Hào đi ra, cũng thấy Vương Phong đang quay lại tiểu lâu, vẫn thủy chung không quay mình lại.

Đợi đến khi Vương Phong bước qua cửa, ngồi yên trên ghế, nàng mới quay đầu.

Mục quang của Vương Phong dính chặt lên mặt nàng, hỏi :

- Nàng thấy hết?

Huyết Nô thản nhiên đáp :

- Chàng quả thật có nhiều bản lĩnh, An Tử Hào quan chức tối cao trong các vùng mấy trăm dặm phụ cận, tự nhiên lại tới đây kêu lớn vấn an.

Vương Phong cười khổ :

- Không phải vấn an, là cảnh cáo.

Huyết Nô hỏi :

- Cảnh cáo chàng chuyện gì?

Vương Phong đáp :

- Hai chuyện.

Huyết Nô hỏi :

- Tôi có thể biết mấy chuyện đó không?

Vương Phong đáp :

- Chuyện thứ nhất là Lý Đại Nương không thích tôi ở lại đây.

Huyết Nô cười lạnh :

- Bà ta không thích Vũ Trần Sơn lưu lại đây, nhưng bao nhiêu năm nay, đâu có thấy bà ta như nguyện?

Vương Phong thốt :

- Vũ Trần Sơn ở đây đã mọc rễ, tịnh không dễ dàng lay động, ta thì khác.

Chàng giống như một chiếc lá rơi trong gió, một nhành lục bình giữa dòng nước, chỉ là một lãng tử không có cội nguồn.

Một lãng tử không có cội nguồn, đi tới đâu mà không bị cô lập không người trợ giúp?

Huyết Nô nhìn chàng đăm đăm, thốt :

- Bất quá chàng đừng quên bằng vào thân thủ của chàng, nếu không muốn đi, bà ta vị tất có biện pháp bắt chàng.

Vương Phong nói :

- Chuyện này ta không dám khẳng định, ta chưa nhận thức được con người bà ta, cũng không rõ bà ta đối đãi địch nhân hay dùng thủ đoạn gì.

Huyết Nô hỏi :

- Bà ta không phải đã kêu An Tử Hào mặc quan phục đến bức bách chàng ly khai?

Vương Phong đáp :

- Như quả là thủ đoạn đe dọa khủng bố, con người này không khó ứng phó.

Huyết Nô hỏi :

- Chàng không sợ khủng bố?

Vương Phong hỏi lại :

- Bà ta có thể dọa ta cái gì chứ?

Huyết Nô đáp :

- Ít ra chàng còn có cái mạng.

Vương Phong mỉm cười.

Sinh mệnh của chàng dù chưa tận, cũng đã như tận, một người sinh mệnh đã tương tận, sao lại có thể vì chuyện sinh tử mà hoảng sợ.

Huyết Nô cảm thấy kỳ quái, nhìn chàng đăm đăm, hỏi :

- Chàng chỉ là một người, bà ta có thể có khả năng giết chàng, chàng chết cũng không sợ?

Vương Phong đáp :

- Nàng nói đúng.

Huyết Nô ngẩn mặt.

Vương Phong nói :

- Người muốn ta chết cũng không chỉ có một mình bà ta.

Huyết Nô hỏi :

- Còn ai?

Vương Phong đáp :

- Độc Kiếm Thường Tiếu.

Huyết Nô giật mình thất kinh.

Vương Phong nhìn về mặt nàng, hỏi :

- Nàng hình như cũng có nghe qua người này?

Huyết Nô không phủ nhận.

Vương Phong thốt :

- Tôi hôm qua gã quan sai đòi khai quan nghiệm thi, là khai lộ tiên phong của y, sở dĩ vậy trưa nay nếu y chưa đến, tối nay tất đến.

Huyết Nô hỏi :

- Đây là chuyện thứ hai An Tử Hào cảnh cáo chàng?

Vương Phong gật đầu :

- Cương thi là do ta mang đến, gã quan sai chết dưới tay cương thi, ta đương nhiên vì vậy mà không thể trốn tránh quan hệ.

Chàng sợ Huyết Nô không minh bạch, lại giải thích liền :

- Tác phong hành sự của Độc Kiếm Thường Tiểu luôn luôn là thà giết lầm chứ không tha.

“Tôi biết”. Huyết Nô nhanh nhẹn bước ra ngoài cửa.

Nàng vẫn mặc trang phục như cũ, nửa người bên trái lỏa lồ, chỉ có nửa bên phải vận nông y.

Đầu cũng vậy, chỉ có nửa bên phải thoa phấn trên mặt, tai phải đeo viên ngọc, đầu tóc bên phải gấn châu thúy.

Bước đi, châu thúy trên đầu lắc lư, phần ngực lỏa lồ cũng rung động.

Vương Phong nhìn không chớp mắt.

Huyết Nô tuy không nhìn chàng, thứ rung động đó đã là một cách dụ hoặc cường liệt.

Yết hầu của chàng bắt đầu cảm thấy khô hoảnh, nhin không được, hỏi :

- Nàng muốn làm gì?

Huyết Nô đáp :

- Đi ra.

Vương Phong giật mình hỏi :

- Đi ra như vậy?

Huyết Nô nhin cười không được :

- Tôi chỉ đi sang phòng bên.

Vương Phong không thể cầm được mình, run rẩy, chàng tịnh chưa quên được căn phòng kế bên ra sao.

Huyết Nô nói tiếp :

- Tôi đột nhiên nhớ lại phải đi gặp Tổng má má, tối hôm qua bà ta tuy niệm chú trừ ếm chàng, nhưng ngôn thanh nghe bất thỏa.

Vương Phong thốt :

- Ta bắt quá chỉ đánh bà ta bằng một viên đá, lại lên một gối giữa hai chân bà ta.

Huyết Nô nói :

- Chàng đánh bà ta quá thảm.

Vương Phong thốt :

- Lúc đó ta quá sợ hãi, khí lực toàn thân tối đa chỉ còn có ba thành.

Huyết Nô nói :

- Đó đã là quá nặng tay, chàng nên thấy bà ta già tới chừng nào.

Vương Phong gật đầu thốt :

- Bất quá bà ta vẫn còn có thể mở miệng niệm chú trừ ếm ta, những cú đánh của ta tin rằng không thành vấn đề, ta chỉ lo lắng về viên đá.

Chàng trầm ngâm nói tiếp :

- Đó là viên ma thạch, ta đã thấy có bốn người vừa trúng loại đá đó đã ngã gục tử vong.

Huyết Nô lại mỉm cười :

- Chàng tựa hồ quên bà ta là phù thủy.

Vương Phong cười lạnh :

- Ta chưa quên, yêu ma Nồng gia phổ cũng chưa quên.

Huyết Nô thốt :

- Cho nên tôi muốn đi xem bà ta có sao không.

Vương Phong nói :

- Nàng đối với bà ta cũng quan tâm quá.

Huyết Nô thốt :

- Bà ta vốn là bà vú của tôi, tôi bú sữa của bà ta mà khôn lớn.

Vương Phong không biết sao đột nhiên nhớ lại bộ ngực nhẵn nhúm của Tống má má. Chàng lại run lấy bầy.

Huyết Nô tự nhiên thấy chàng nghĩ tới chuyện gì, mỉm cười yêu kiều thốt :

- Chàng chắc không biết, bà ta lúc còn trẻ cũng là một mỹ nhân, từ đầu tới chân đều rất đẹp.

Vương Phong tịnh không hoài nghi lời nói của Huyết Nô.

Chàng nhanh nhẩu đứng lên.

Huyết Nô không cầm được mình, hỏi :

- Chàng chuẩn bị làm gì đó?

Vương Phong đáp :

- Cùng nàng đi xem Tống má má một cái.

Huyết Nô hỏi :

- Chàng nghĩ bà ta còn có thể cao hứng gặp chàng?

Vương Phong đáp :

- Bà ta vốn không cao hứng gặp ta, nhưng ta muốn gặp bà ta, bà ta cũng không thể không gặp được.

Huyết Nô tịnh chưa quên Vương Phong tối hôm qua đá tung cửa.

Nàng chợt hỏi :

- Chàng còn dám quay lại nơi đó?

Vương Phong nhìn một cái, hỏi :

- Hiện tại là ban ngày, mặt trời còn chưa lặn thì còn có yêu ma quỷ quái gì nữa?

Huyết Nô thốt :

- Nơi đó quanh năm không thấy dương quang.

Vương Phong phảng phất nhất thời tưởng tượng về chỗ đó, ngửi mùi ô khí ghê gớm, cảm thấy nỗi sợ hãi âm sâm đó.

Miệng của chàng vẫn còn ngang ngược, hỏi :

- Nàng dám tới chỗ đó, ta vì sao lại không dám tới?

Huyết Nô ngậm miệng.

Vương Phong còn nói nữa :

- Nàng chừng như không cao hứng chuyện ta trở lại chỗ đó.

Huyết Nô thốt :

- Ta chỉ lo cho chàng, tới hôm qua không phải chàng sợ đến nỗi thất hồn lạc phách sao?

Vương Phong đáp :

- Có qua một lần kinh nghiệm, không thể sợ nữa.

Chàng ngừng một chút, hỏi nhanh :

- Nàng thật sự quan tâm ta?

Huyết Nô đáp :

- Giả thôi.

Vương Phong thở dài, thốt :

- Ta cũng chỉ bất quá muốn biết ma thạch đối với bà ta có ảnh hưởng gì.

* * * * *

Cánh cửa đen sì, dưới ánh dương quang hoàn toàn không thấy bóng người.

Thứ màu đen đó, là màu đen chết chóc, không phải của nhân gian.

Trên cửa có điêu khắc hoa văn kỳ quái, Vương Phong hiện tại đã có thể nhìn rõ, vẫn không thấy ra được vật gì.

Bất tường và tà ác vốn không phải là một vật gì.

Những hoa văn kỳ quái đó chỉ tượng trưng cho thứ ngôn ngữ bất tường và tà ác, Huyết Nô giải thích như vậy.

Vương Phong không thể không tin.

Cửa đóng chặt.

Huyết Nô nhẹ nhàng gõ ba tiếng, dịu dàng gọi :

- Tổng má má.

Một thanh âm lập tức truyền ra từ bên trong :

- Huyết Nô?

Thanh âm rất yếu, nhưng không còn nghi ngờ chính là thanh âm của Tổng má má.

Vương Phong thì thầm :

- Sinh lực của mụ phù thủy này ngoan cường lắm.

Thanh âm chàng nói rất nhỏ, Tổng má má lại nghe được, cười âm trầm :

- Tên tiểu tạp chủng họ Vương cũng tới đây?

Vương Phong cười khổ :

- Tai của bà ta quả thật rất linh mẫn.

Nói chưa dứt lời, thanh âm của Tổng má má từ bên trong đã truyền ra :

- Thiên chú, chú xuống địa ngục, lên núi đao...

Có thể nào bà ta đang lừa thế, quỳ trước tể đàn, trừ chú cho Vương Phong chết?

Huyết Nô quay mặt, lạnh lùng hỏi :

- Chàng còn muốn vào nữa không?

Vương Phong nhanh nhẹn lắc đầu, nhanh nhẹn bước gấp, lại không đi trở về phòng của Huyết Nô.

Huyết Nô gọi theo :

- Chàng đi đâu đó?

Vương Phong đáp :

- Nơi đâu cũng đi.

Huyết Nô hỏi :

- Đi làm gì?

Vương Phong đáp :

- Tìm người, người chết.

Huyết Nô đã hiểu chàng nói gì, lạnh lùng hỏi :

- Đi tìm cương thi?

Vương Phong đáp :

- Dù sao đi nữa, ta đang rảnh, phải kiếm chuyện làm.

Huyết Nô thốt :

- Cương thi buổi tối mới xuất hiện.

Vương Phong nói :

- Ban ngày cũng xuất hiện, bất quá xuất hiện dưới hình thức thi thể.

Chàng thở dài nhẹ nhẹ, nói tiếp :

- Chỉ cần tìm ra thi thể, có lẽ có biện pháp làm cho hãn không biến lại thành cương thi.

Chàng thật sự không muốn bằng hữu của chàng biến thành cương thi.

Huyết Nô thốt :

- Vậy cũng tốt, hoạt Diêm vương tối nay thế nào cũng tới, cho dù có thiếu một cương thi, nơi đây cũng đủ náo nhiệt rồi.

Nàng cười nói tiếp :

- Cương thi đã là bán quỷ, nghe nói quỷ thích nhất là khu mộ địa, chàng không biết phía Đông có một khu mộ địa trên núi, phía tây cũng có mộ phần gần đám loạn thạch?

Vương Phong thốt :

- Không biết.

Huyết Nô nói :

- Chàng tốt hơn là đừng có làm phiền oan hồn dã quỷ.

Nàng lại gõ cửa.

Tiếng niệm chú trừ ếm của Tống má má chung quy cũng đã chấm dứt.

Cửa đột nhiên mở ra, một cái đầu thò ra.

Một con rắn đen quấn người trên tóc đen, mắt đục ngầu, mặt mày dơ dáy, Tổng má má đơn giản nhìn giống hệt yêu ma.

Người của bà ta vẫn trần truồng.

Vương Phong mới nhìn thấy bà ta, chỉ vừa thấy một cái, chàng nhảy dựng lên một trượng, phi thân qua lan can tiểu lâu, nhảy xuống lầu.

Tổng má má trừng mắt nhìn lưng chàng, cười lớn một tiếng, trong miệng không thấy một cái răng nào, trên mặt chợt như há ra một hắc động.

Mặt mày của bà ta hiển đặc sự khủng bố đáng sợ.

Thanh âm trù chú thê lệ, từ trong cái hắc động trên mặt bà ta phát ra :

- Thiên chú người...

Ba chữ vừa ra khỏi miệng, người bà ta đã bị Huyết Nô đẩy vào trong, Huyết Nô cũng đi theo qua cửa.

Cửa đóng lại lập tức, tiếng trù chú cũng đồng thời ngưng hẳn.

Tổng má má xem ra vẫn còn sống, Huyết Nô đã thấy, cũng đã an tâm, tại sao lại phải đi vào?

Trong căn phòng đó, còn có những bí mật không thể cho ai biết?

Vương Phong trừng mắt nhìn cánh cửa đen sì đóng lại, trong mắt chứa đầy vẻ nghi hoặc.

Chàng còn chưa đi.

Cánh cửa đen sì vừa mới đóng, chàng từ bên dưới lầu phóng lên.

Chàng chưa đến gần, thính giác của Tổng má má quá linh mẫn, chàng không thể không đoán đo.

Chàng nghĩ xong, tung mình phóng như chớp về một phía, nhanh như chớp phóng vào hương khuê của Huyết Nô.

Hồi nãy vừa đi ra khỏi hương khuê của Huyết Nô, tại sao chàng lại quay trở lại?

Nhân thần của chàng trong phút chốc rất cổ quái, hành động cũng có vẻ rất cổ quái, giống như một tên trộm lén vào nhà người ta, chuẩn bị thâu tóm đồ đặc gì đó.

Có phải lúc nãy chàng đã thấy qua bảo bối gì đó, đã phát hiện bí mật gì đó trong hương khuê của Huyết Nô, hiện tại thừa lúc Huyết Nô không có trong phòng, vào trộm vật đó, khai quật bí mật?

Chàng vốn là một thiết huyết nam nhân, sau khi đến chỗ này, phảng phất cũng đã nhiễm tà khí.

Có lẽ chàng không nên đến nơi này.

* * * * *

Huyết Nô quay trở lại tịnh không phải là chuyện lâu lắc gì.

Trong phòng đồ đạc vẫn như trước, Vương Phong nếu không cực kỳ cẩn thận, không thể không đụng đậy di động một vài vật trong phòng.

Nàng tịnh không biết Vương Phong hồi nãy có quay trở lại.

Bên cạnh cửa sổ có một cái gương đồng lớn, trong gương có bóng nàng.

Nàng đang nhìn mình trong gương.

Eo thon thả mềm mại, chân dài căng chắc, ngực no đầy trơn mịn, những thứ làm mê hồn người. Hà hống, khuôn mặt nàng cũng cực kỳ mỹ lệ.

Nàng trân trân nhìn mình, chừng như nàng cũng bị bóng trong gương mê hoặc.

Ánh thu tạc qua song cửa, rọi trên người nàng.

Mảnh y phục trên nửa người nàng cũng thu thập ánh sáng chói lòa.

Nàng cười nhẹ một tiếng, đột nhiên rùn mình cởi y phục và trang sức trên nửa thân bên phải đó.

Lắc đầu một cái, suối tóc chảy dài trên lưng, toàn thân của nàng lỏa lồ tắm trong ánh thu.

Ánh thu do vậy cũng gần muốn rơi lệ.

Nàng dịu dàng vuốt ve thân xác, đột nhiên đi qua, mở cửa tủ trên tường, lấy ra một bộ y phục một màu thủy lục. Một bộ y phục hoàn chỉnh.

Tiếp đó, nàng ngồi trước gương, cột tóc, trông y phục vào người.

Sau đó, Huyết Nô biến mất.

Huyết Nô là nô tài của Huyết anh vũ.

Một bên là cánh dơi, một bên là cánh ưng, một bên là lông khổng tước, một bên là lông phượng hoàng, nô tài của Huyết anh vũ vốn phải có hai nửa bằng nhau.

Vì vậy y phục trên người nàng vốn cũng chỉ có một nửa, hiện tại trên người nàng lại chỉnh chỉnh tề tề một màu.

Đây có còn là Huyết Nô không?

Nàng đột nhiên cải biến trang phục đương nhiên phải có nguyên nhân của nàng.

Có lẽ chỉ vì cần ra ngoài gấp, cũng có lẽ vì phải ứng phó với một người. Nếu quả là như vậy, con người đó nhất định, so với Vương Phong, so với Vũ tam gia, còn khó ứng phó hơn.

Người khó ứng phó hơn cả hai người bọn họ, tính không ít, nhưng người phải tới đây, hơn nữa lại là người sắp đến đây, chỉ có một người.

Thường Tiểu!

Độc Kiếm Thường Tiểu!

6. Độc Kiếm Thường Tiểu

Độc Kiếm Thường Tiểu vô luận đi đâu cũng không chỉ đi một mình.

Giống như Huyết anh vũ, y cũng có mười ba nô tài.

Mười ba người là những hảo thủ Lục Phiến môn do chính y chọn lựa, đa số luôn luôn cả ngày vây quanh hai bên tả hữu của y, còn có một số ít, nếu không phụng mệnh đi điều tra, xếp hàng đi trước mặt y.

Bọn họ mỗi người đều có bản lĩnh riêng.

Có người tài năng truy bắt thiên phú, linh mãnh như chó săn; có người phân tích được giả thiết, phân biệt được châu báu ngọc thạch và phế phẩm; có người chỉ vừa thấy vết thương là biết do binh khí nào gây nên, kỳ trung là cao thủ nghiên cứu y dược.

Có đám thủ hạ tả hữu này, y không thành danh bộ sao được.

Tên của y vốn là một cái tên hay, người của y cũng như tên, cười nói vui vẻ, thường hay cười.

Lúc giết người y cũng tươi cười.

Cười vốn tượng trưng cho khoái lạc, dùng thủ đoạn tàn khốc đối đãi với phạm nhân đối với y mà nói có lẽ là một thứ lạc thú.

Ngoại hiệu của y tính không hay, lại rất thích hợp.

Trên kiếm kỳ thật không có tấm độc, tâm y mới độc, tay của y, một khi xuất thủ, thường lấy mạng người ta.

Chuyện này so sánh với chuyện dụng độc sao lại không thần tốc hơn được?

Chính ngọc.

Ánh thu huyền ảo, gió thu lại tiêu hồn.

Văng vẳng có tiếng nhận kêu.

Tiếng nhận thê sầu, thu ý tiêu sất.

Thu, vốn là thế giới của âm thanh, tiếng nhận kêu chính thị là linh hồn của âm thanh mùa thu.

Tiếng vó ngựa và âm thanh mùa thu tịnh không có quan hệ gì, bất cứ lúc nào, bất cứ chỗ nào cũng có thể nghe thấy.

Ngay bây giờ, linh hồn của âm thanh mùa thu tản mát.

Tiếng nhận kêu vang rền cơ hồ bị tiếng vó ngựa như sấm sét rầm rập che phủ mất.

Tiếng vó ngựa sấm sét, mười bốn con kiện mã sóng hàng phóng trên đường trường.

Con đường dài tuy rộng rãi, nhưng cũng không thể cung phụng mười bốn con kiện mã sóng hàng.

Ngựa tới, roi tới trước, hàng cây hai bên đường run rẩy dưới bóng roi hung hãn phất bay, mười bốn kỵ mã dẫm đạp trên mặt đường rộng rãi.

Đằng sau vó ngựa cát bụi bay mù mịt, lá rơi như mưa trong cát bụi.

Toàn là lá phong.

Cây phong là cây của trời thu, gió thu vừa thổi qua, lá thay mình biến thành màu đỏ, sáng tươi như sớm tinh sương, chính thị là má hồng trên khuôn mặt mùa thu.

Thân con đường dài hợp cùng hai mảnh má hồng này, giống như một giai nhân yêu kiều mỹ lệ.

Mỹ tửu không thể làm hư, giai nhân không thể đường đột.

Chỉ đáng tiếc khuôn mặt giai nhân cho dù có mỹ lệ, đám người đã đến cũng vị tất thương hương tiếc ngọc.

Má hồng trên khuôn mặt mùa thu làm sao mà không bị hủy diệt cho được?

Kiện mã xung nhập đường trường cả đoàn có trước có sau. Vó ngựa từ từ chậm lại.

Ngựa của Thường Tiểu phóng đằng trước, hăm cương, quan phục trên người đồ tươi, dưới ánh thu trông như máu.

Trên mặt y hé một nụ cười, một nụ cười hòa ái.

Tướng mạo cũng là một tướng mạo hòa nhã, cho dù vận quan phục, y cũng còn hiển lộ vẻ hòa ái lịch sự.

Có ai tưởng tượng được người như vậy, tâm của y, kiếm của y, lại ngoan độc hơn cả độc xà?

Y năm nay chỉ mới ba mươi sáu, trong nghề chỉ mới mười năm, người chết dưới tay y lại có cả ngàn.

Bình quân cứ mỗi ba ngày, có một người chết dưới tay y.

Người biết được chuyện đó, có còn cảm thấy y hòa ái nữa không?

Đằng sau y, là mười hai gã quan sai, và một lão nhân.

Lão nhân lại chính là Tiêu Bá Thảo.

Hành động lần này của Thường Tiểu chắc hẳn phải dùng tới vị đoạn luân lão thủ này người đi khám nghiệm tử thi?

Tiêu Bá Thảo quả thật đã rất già, bắt lão cưỡi ngựa theo nhanh đơn giản chẳng khác nào bắt lão chịu tội, lão bất cứ lúc nào cũng có thể té ngựa.

Có phải vì nguyên nhân này mà Thường Tiểu không thể không cột chặt lão trên yên ngựa?

Người qua lại trên đường không nhiều, hiện tại đều né vào lề để nhường đường, chỉ có hai người là ngoại lệ.

Kỳ trung một người chính là người có quan chức tối cao trong suốt mấy trăm dặm phụ cận, An Tử Hào.

Đúng gần gã là một bộ khoái đội mũ hồng anh, lưng đeo đao, là thủ hạ của gã.

Ở dịch trạm của gã vốn có hai tay đao, hiện tại chỉ còn có một.

Thường Tiểu dừng ngựa trước mặt gã.

Gã lập tức vòng tay vái một cái.

Một vái này cơ hồ gần đụng đất, thốt :

- Ty chúc...

Vừa nói xong hai chữ, Thường Tiểu đã ngắt lời :

- Người là An Tử Hào?

Y tự nhiên đã biết An Tử Hào con người này tồn tại ở đây.

An Tử Hào thật sự cảm thấy có chút hãnh diện, đáp gấp :

- Ty chúc chính thị là An Tử Hào.

Mục quang của Thường Tiểu từ từ nhìn quan phục của An Tử Hào từ trên xuống dưới, lại nhìn lên mặt gã, hỏi :

- Người là dịch thừa?

An Tử Hào đáp :

- Dạ.

Thường Tiểu vừa cười vừa nói :

- Vậy người có quan chức tối cao trong mấy trăm dặm phụ cận là người.

An Tử Hào đáp :

- Chắc là vậy...

Thường Tiểu ngắt lời :

- Đúng là đúng, dùng “chắc là vậy” như vậy không phải là câu xác thực.

Trong câu nói của y chứa đựng ý tứ trách móc, trên mặt y lại vẫn nở một nụ cười.

An Tử Hào không khỏi rùng mình, ngập ngừng đáp :

- Ty chúc biết tội.

Thường Tiểu cười nói :

- Ta không nói người có tội.

An Tử Hào nói theo :

- Không có.

Thường Tiểu vừa cười vừa nói :

- Người tất đã nắm rõ sự tình mấy trăm dặm phụ cận.

An Tử Hào đáp :

- Rất rõ.

Bộ quan phục trên người gã vốn rất có thần khí, nhưng trước mặt Thường Tiểu lại không còn một chút thần khí.

Gã cơ hồ biến thành loài côn trùng, ứng thanh trùng.

Gã không dám nói là không rõ.

Đối phó với một quan viên hồ đồ, gã biết Thường Tiểu thông thường chỉ có một biện pháp.

Đầu người bị kiếm chém xuống, tính ra quả thật có bệnh cũng không còn là vấn đề nữa.

Gã cũng nhớ có lần có người nói kiếm của Thường Tiểu là Thượng Phương bảo kiếm.

Truyền thuyết này có thực hay không gã không cần biết, không muốn dùng cái đầu mình để chứng minh.

Thường Tiểu tựa hồ rất thỏa mãn câu phúc đáp của An Tử Hào, cười nói :

- Rất tốt, bắt đầu từ bây giờ, người đi theo ta, ta có lẽ có chỗ dùng người.

An Tử Hào đáp :

- Dạ.

Thường Tiểu hỏi :

- Người biết ta đến là nghe Vạn Thông nói?

An Tử Hào đáp :

- Vạn huynh tối hôm qua đến đây, đã phân phó chuẩn bị hôm nay tiếp đãi đại nhân.

Thường Tiểu hỏi :

- Vạn Thông hiện tại ở đâu?

An Tử Hào ngập ngừng đáp :

- Ở đây.

Thường Tiểu cười hỏi :

- Hẳn đang bận?

An Tử Hào đáp :

- Không bận chút nào.

Thường Tiểu cười hỏi :

- Hẳn không thể ra gặp ta sao?

An Tử Hào đáp :

- Hẳn không thể ra gặp đại nhân.

Thường Tiểu hỏi :

- Có lẽ nào bị người ta đánh, chỉ còn nửa nhân mạng nằm liệt?

An Tử Hào trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, thốt :

- Hẳn chỉ còn lại một cánh tay, một vũng máu.

Thường Tiểu ngạc nhiên biến sắc :

- Chuyện này xảy ra hồi nào?

An Tử Hào run rẩy đáp :

- Tôi hôm qua hẩn mang hai thủ hạ của tôi đi khai quan nghiệm thi...

Thường Tiểu hỏi :

- Nghiệm thi Thiết Hận?

An Tử Hào đáp :

- Bọn họ nay quan tài, mới biết là quan tài của Thiết Hận.

Thường Tiểu hỏi :

- Khám thấy gì?

An Tử Hào run rẩy đáp :

- Cương thi!

Thường Tiểu thở dài :

- Thiết Hận biến thành cương thi?

An Tử Hào gật đầu, mặt đã biến thành xanh dờn.

Thường Tiểu lại cười :

- Hắn lúc sinh thời rất hung hãn, chết đi không ngờ cũng biến thành ác quỷ.

An Tử Hào gật đầu thốt :

- Cương thi đích xác là một loại ác quỷ.

Thường Tiểu nói :

- Đảm khí của Vạn Thông rất nhỏ, nếu quả thấy qua cương thi, chắc sợ tới chết.

An Tử Hào thốt :

- Một thủ hạ của tôi cũng sợ tới chết.

Thường Tiểu quan tâm hỏi :

- Hắn cũng chỉ còn dư một cánh tay, một vũng máu?

An Tử Hào lắc đầu nói :

- Toàn thân hắn vẫn được bảo tồn, chỉ có mặt mày sợ hãi hoàn toàn méo mó.

Thường Tiểu thốt :

- Nghe người nói như vậy, hắn coi bộ sợ hãi qua cho nên chết.

Y lại mỉm cười, nói tiếp :

- Nguyên nhân cái chết của Vạn Thông tự thành một vấn đề, nghe nói cương thi có thể hút máu, cũng có thể bóp cổ người ta, nhưng làm cho người ta biến thành một vũng máu bầm, ta mới nghe lần đầu.

An Tử Hào nói :

- Có lẽ là độc cương thi.

Thường Tiểu hỏi :

- Đó quả thật rất có thể do độc, hiện tại cương thi không còn trong quan tài?

An Tử Hào lắc đầu, đáp :

- Sau khi chuyện đó xảy ra, không biết hành tung.

Thường Tiểu gật gật đầu, chợt hỏi :

- Bằng hữu họ tổng quan tài hắn là ai?

An Tử Hào đáp :

- Vương Phong!

Thường Tiểu thốt :

- Chính thị Vương Phong.

An Tử Hào nói :

- Hắn rất giỏi.

Thường Tiểu mỉm cười :

- Thiết Hận biến thành cương thi cũng còn nhận ra bằng hữu?

An Tử Hào không hồi đáp, sự thật không biết làm sao hồi đáp.

Thường Tiểu lại hỏi :

- Tối hôm qua có phải ở đây phát sinh rất nhiều sự tình khủng bố kỳ quái?

An Tử Hào gật đầu.

Thường Tiểu hỏi :

- Người đã biết hết?

An Tử Hào đáp :

- Dạ.

Thường Tiểu thốt :

- Kể chi tiết cho ta rõ.

Y ra lệnh, An Tử Hào không dám không tuân theo.

Gã trầm ngâm một chút, phảng phất đang đắn đo xem nói cái gì trước.

Thường Tiểu đề tỉnh gã, thốt :

- Người có thể bắt đầu từ lúc Vương Phong hộ tống cái quan tài đến đây.

An Tử Hào tỉnh miệng, nói :

- Tất cả mọi sự tình quả thật phát sinh từ lúc hắn đến.

Gã ngẫm nghĩ, lại nói tiếp :

- Hắn đến Bình An lão điểm.

Thường Tiểu hỏi :

- Bình An lão điểm là chỗ nào?

An Tử Hào đáp :

- Là khách sạn, cũng là tửu lâu.

Thường Tiểu lại hỏi :

- Ở đâu?

An Tử Hào đáp :

- Cũng không xa, ngay đằng trước con hẻm dài này.

Thường Tiểu thốt :

- Rất tốt.

An Tử Hào không hiểu Thường Tiểu nói “rất tốt” là có ý gì.

Thường Tiểu tịnh không muốn gã ngẫm nghĩ, nói tiếp :

- Hiện trường bất quá chỗ đó ngồi nghe kể chuyện là rất tốt, bọn ta cũng nghỉ chân tại đó.

Y nhảy xuống ngựa lập tức.

Mười hai gã quan sai cũng buông cương nhảy xuống, chỉ có Tiêu Bá Thảo là người ngoại lệ, dây cương cột chặt mình lão trên yên ngựa.

An Tử Hào lúc này mới chú ý tới Tiêu Bá Thảo, hỏi dò :

- Lão già đó...

Thường Tiểu ngắt lời :

- Lão chỉ là một phạm nhân, để ta lo cho lão, không cần ngươi bận tâm.

An Tử Hào lại hỏi :

- Lão phạm tội gì?

Thường Tiểu không đáp, chỉ mỉm cười.

Lần này nụ cười của y lại giống như tuyết lạnh mùa đông khốc liệt, giống như băng lạnh mùa xuân ẩm đạm.

An Tử Hào không thể cầm được người, run rẩy.

Gã không hỏi lần nữa, đi nhanh phía trước dẫn đường.

Gã tất cũng còn là một người thông minh.

* * * * *

Lão chủ quỹ của Bình An lão điểm cũng là người thông minh như vậy.

Người càng già càng tinh, quỷ càng già càng linh.

Một người sống tới từng tuổi này, cho dù lúc trẻ có ngốc tới mức nào, cũng thức ngộ giới hạn.

Lão thấy người An Tử Hào dẫn vào tuyệt không phải là một người bình thường.

Người bình thường vốn không thể có mười hai gã quan sai theo hầu tả hữu.

Cho nên lão hợp tác một cách phi thường.

Lời lão kể so với lời của An Tử Hào, cũng tương tợ hơn.

An Tử Hào chỉ nghe nói lại, lão tận mắt chứng kiến tất cả.

Chỉ đáng tiếc lão tịnh không dẻo miệng như An Tử Hào, lời nói của lão thậm chí không có thứ tự trước sau.

Thường Tiểu tuy nghe một cách khở ải, nhưng vẫn nhẫn nại ngồi nghe.

Thái độ của y đối với lão chủ quỹ có vẻ mãn ý, trên mặt luôn luôn nở một nụ cười hòa ái.

Y thích người hợp tác, bởi vì người như vậy rất tiện lợi.

Lão chủ quỹ nói không nhanh, nhưng chung quy cũng kể xong.

An Tử Hào cũng không dám nói.

Trong điểm yên lặng như tờ, giống như đã biến thành một khu mộ địa.

Không khí âm trầm thâm bao trùm điểm đường.

Sự tình xảy ra tối hôm qua ở vùng này vốn đã thập phần khủng bố, giọng điệu quái dị của lão chủ quỹ lại càng thổi phồng lên, khủng bố càng tăng gia thêm thập phần.

Hà hướng trong điểm đường hiện tại còn quần ba thi thể của Đàm môn tam bá.

Mặt mày méo mó, thần thái trợn trừng, thi thể của bọn Đàm môn tam bá như muốn nói lên sự tình quỷ dị khủng bố này.

Người phá tan sự im lặng chết chóc đó là Thường Tiểu.

Mục quang của y vẫn dính sát mặt lão chưởng quỹ, hỏi :

- Sau đó người có quét dọn lau chùi chỗ này không?

Lão chưởng quỹ lắc đầu, đáp :

- Có vị Vạn đại nhân từ ngoài vào phân phó tôi không được di động bất cứ cái gì, phải bảo trì nguyên trạng, đợi cho ông ta quay về kiểm tra, nhưng ông ta dẫn hai bộ khoái đi hiện tại vẫn còn chưa gặp lại.

An Tử Hào lỗ miệng :

- Hắn không thể trở lại.

Lão chưởng quỹ giọng run rẩy :

- Chuyện phát sinh ở Anh Vũ lâu đêm hôm qua tôi đã nghe nói...

Thường Tiểu ngắt lời lão, hỏi :

- Bọn họ tự đến đây hay là lão mời họ đến?

Lão chưởng quỹ đáp :

- Phát sinh những chuyện như vậy vốn tôi phải đi cáo quan, nhưng tôi còn chưa đi, bọn họ đã đến.

Thường Tiểu gật gật đầu, lẩm bẩm :

- Vạn Thông đại khái truy tầm quan tài đến nơi đây.

Mục quang của y ghim trên thi thể, lại mỉm cười :

- Người này tuy ham lợi tham công, tính ra cũng rất khôn ngoan.

Đối với việc Vạn Thông tử vong, y cũng không để lộ một chút ý tứ thương tiếc.

Mặt y tuy hòa ái thân thiện, nội tâm lại lạnh khốc vô tình.

Y nhích người, cười cười thốt :

- Bốn viên đá Vương Phong lượm được một, còn lại ba viên, còn ở đây.

Câu nói của y vừa dứt, không cần chờ y phân phó, mười hai gã quan sai đã triển khai hành động.

Đá màu đỏ như máu, đỏ đáng sợ.

Thập vạn thần ma, thập vạn giọt ma huyết, tích thành một Huyết anh vũ, nghe nói kỳ thật chỉ dùng tám ngàn sáu trăm tám mươi bảy giọt, còn một ngàn ba trăm giọt, hóa thành mười ba Huyết Nô.

Còn có mười ba giọt.

Cuối cùng mười ba giọt này kết thành đá, mười ba viên đá đỏ như máu.

Bề mặt là viên đá, kỳ thật lại là ma huyết.

Thường Tiểu tịnh chưa thấy ma huyết.

Mười ba giọt ma huyết đó, một giọt y cũng chưa uống qua.

Mười hai gã quan sai mò nát điểm đường mới tìm ra ba viên đá, dâng lên cho y.

Giống hết máu, viên đá đỏ đáng sợ, mùi máu còn bốc ra phảng phất.

Y chậm chậm đưa lên sát mũi, hít nhẹ, hé cười, phất tay.

Ba gã quan sai lật đật chạy tới, mỗi gã cầm một viên đá đỏ, lui mình.

Bọn chúng để đá trên bàn, tháo bọc đeo đằng sau lưng, mở ra.

Trong bọc có nhiều dụng cụ tinh trí, nhiều loại dược vật kỳ quái.

Bọn chúng chính thị là ba thủ hạ của Thường Tiểu tinh thông về dược vật.

Đá trên bàn nếu có tẩm độc, vô luận là loại độc gì, chỉ cần đã từng xuất hiện trên thể gian, bọn chúng có thể phân biệt ra.

Ma huyết lại tịnh không phải là vật sở hữu của nhân gian.

Bọn chúng kiểm nghiệm có kết quả gì không?

Mục quang của Thường Tiểu rơi trên thi thể trên bàn, đột nhiên nói lớn :

- Giải Tiêu Bá Thảo xuống, dẫn vào đây.

Hai gã quan sai tuân lệnh lui ra.

Thường Tiểu mỉm cười.

Lời nói của một người có thể phát sinh tác dụng mau lẹ, quả thật là một chuyện rất đáng khai tâm vui vẻ.

Tiêu Bá Thảo bị cột chặt trên ngựa.

Hông lão cong oằn như lưng tôm.

Cho dù là một người trẻ tuổi, bị cột trên lưng ngựa lâu như vậy, hông cũng khó có thể đứng thẳng lại được.

Mặt mày lão mệt mỏi, thần thái lại lãnh đạm dị thường, dường như tịnh không thèm để ý đến tao ngộ khổ ải của mình.

Hai gã quan sai đứng hai bên tả hữu, nhanh nhẹn khiêng kéo lão vào trước mặt Thường Tiểu.

Thường Tiểu nhìn lão chăm chăm, chậm chậm hỏi :

- Tiêu lão đầu, còn chịu đựng nổi không?

Mục quang của Tiêu Bá Thảo lạnh lùng liếc Thường Tiểu, hỏi lại :

- Thường đại nhân lại chuẩn bị sai lão phu làm gì?

Câu nói của lão hiển lộ vẻ hữu khí vô lực.

Thường Tiểu không đáp lời, phẩy tay một cái.

Hai gã quan sai lập tức thối lui.

Không có người phù trì, thân thể Tiêu Bá Thảo lung lay lảo đảo, cơ hồ mất hồ trong gió thu, tịnh không té quỵ.

Thường Tiểu cười một tiếng :

- Rất tốt.

Thanh âm của Tiêu Bá Thảo kéo dài :

- Tốt cái gì?

Thường Tiểu cười đáp :

- Ở đây có ba thi thể, thuộc hạ của ta biết giải phẫu thi thể chỉ có hai người.

Y ngừng một chút, nói từng tiếng :

- Ta phải điều tra căn nguyên nhân cái chết của ba người bọn chúng.

Tiêu Bá Thảo hỏi :

- Ông muốn tôi giải phẫu một thi thể?

Thường Tiểu đáp :

- Bằng vào kinh nghiệm của ngươi, có lẽ bất tất phải mổ xác cũng biết nguyên nhân cái chết.

Tiêu Bá Thảo thốt :

- Ba thi thể hai người đã có thể lo liệu, mổ một lần, lần thứ hai tất rành rọt thấu hiểu, hai người cùng động thủ cũng không tốn thời gian gì nhiều.

Thường Tiểu nói :

- Vẫn không nhanh bằng ba người đồng thời ra tay, tính nhẩn nại của ta cũng có hạn.

Tiêu Bá Thảo thở dài :

- Không biết ông có biết, tôi đã quá già, mắt quá mờ, song thủ không còn linh hoạt, muốn tôi động thủ rất dễ phí thời gian mà lại còn hỏng sự.

Thường Tiểu cười lớn :

- Chừng như đôi mắt già nua mù mờ của lão, trên thế gian lại không có nhiều.

Tiếng cười đột nhiên ngưng trọng, y nói tiếp :

- Vật không dùng được, ta không mang theo thân, người chắc cũng biết ta luôn xử trí những vật đó ra sao?

Tiêu Bá Thảo không nói nên lời, lão không muốn nói.

Thường Tiểu phẩy tay một cái, thốt :

- Giúp Tiêu tiên sinh chuẩn bị dụng cụ.

Dụng cụ đã chuẩn bị xong, đem ra ngay.

Tiêu Bá Thảo không dám không tiếp nhận.

Người chuẩn bị dụng cụ cho lão chính là hai người đồng nghiệp.

Mục quang Thường Tiểu quét ngang, vừa cười vừa nói :

- Bọn họ hai người tuy kinh nghiệm không lão thành như người, nhưng cũng là cao thủ trong giới nghiệm thi, vô luận phát hiện cái gì, tốt hơn hết là đừng có giấu ta.

Câu nói đó rõ ràng là để cảnh cáo Tiêu Bá Thảo.

Tiêu Bá Thảo chỉ biết gật đầu.

Thường Tiểu lại nói tiếp :

- Cũng không nên đưa cho ta bản tường trình giống như lần Thiết Hận.

Tiêu Bá Thảo cúi đầu.

Vô luận nguyên nhân cái chết là gì, chỉ cần trên thế gian có qua, lão nhất định có thể phát hiện ra.

Một khi kẻ giết Thiết Hận là người, không cần biết dùng vũ khí gì, phương pháp gì, đều không thể giấu diếm được lão.

Lão lại tra không ra người giết Thiết Hận.

Bởi vì hung thủ giết Thiết Hận tuyệt không phải là người.

Bản tường trình của lão về cái chết của Thiết Hận nói như vậy.

Lão là một đoạn sanh lão thủ trong nghề, không ai hoài nghi sự phán đoán của lão.

Thường Tiểu lại hiển nhiên ngoại lệ.

Y áp giải Tiêu Bá Thảo tới đây, có phải là vì hoài nghi bản tường trình đó?

Ba mũi dao, ba bàn tay.

Mũi dao bén khổng chế trong bàn tay linh hoạt, lóe ánh sáng trắng thắm.

Dao rạch vào da thịt trắng thắm, máu bầm phún ra.

Máu tím đen!

Máu tuy chưa đông kết, người đã đông kết.

Ba mũi dao không hện mà cắt vào cùng một chỗ trên ba thi thể, chính là nơi ma thạch kích trúng.

Tiêu Bá Thảo không cần phải nói gì, hai gã quan sai đó chắc chắn biết nên chọn chỗ nào để cắt.

Bọn chúng quả như lời Thường Tiểu nói, cũng là cao thủ trong nghề.

Cơ thịt nơi đầu gối phải của ba thi thể đã lún xuống, tím đen.

Đàm Thiên Long thuận chân trái, cái chân trái của hắn cũng đồng thời bị đả thương.

Tiêu Bá Thảo hiện tại chỉ mổ chân phải của Đàm Thiên Long, lão chỉ có một con dao, hai bàn tay.

Xương đầu gối vỡ nát, cơ thịt làm sao mà không lún xuống được.

Cơ thịt vừa bị cắt vào, xương vỡ lộ ra.

Xương vỡ cũng màu tím đen.

Thường Tiểu nhìn chăm chăm máu tím đen, xương tím đen, đôi mắt phát sáng.

Trừ y ra, ai ai cũng sợ sệt tình cảnh hiện tại.

Bàn ăn biến thành bàn mổ, phòng ăn tửu quán biến thành nơi nghiệm thi, ba thi thể lỏa lồ đồng thời bị giải phẫu.

Trong không khí chứa đầy một cảm giác làm cho người ta bệnh hoạn, được hương hỗn hợp hòa trộn với xú khí từ thi thể.

Mũi dao trắng thắm, cơ thịt trắng thắm.

Máu tím đen, xương tím đen.

Nơi đây đơn giản nhìn không khác gì địa ngục.

Tình cảnh nơi đây đã không còn có thể chỉ dùng hai chữ “khủng bố” để hình dung, không phải thông thường có thể thấy qua.

Thậm chí giải phẫu thi thể, An Tử Hào cũng là lần thứ nhất thấy qua. Mặt gã tái nhợt.

Lão chương quỹ còn thắm hơn An Tử Hào, lão đang ói mửa.

Lão ói ngay đằng trước Thường Tiểu, ngẩng đầu rít lên :

- Tôi còn phải buôn bán - Cái tửu điểm này nếu người ta biết được đã từng dùng làm phòng nghiệm thi, đã mổ ba thi thể, còn ai ghé qua nữa mới là quái đản.

Lão khổ cực phấn đấu bao lâu nay cũng chỉ còn có cái tửu điểm này.

An Tử Hào hiểu rõ tâm tình của lão.

Thường Tiểu lại tựa hồ không hiểu thấu.

Trên mặt của y vẫn tươi cười, nói nhát gừng :

- Người nếu còn la lối làm xao lãng công chuyện ở đây, sau này cũng bắt tất buôn bán gì được.

Đó là lời cảnh cáo của y.

An Tử Hào nghe rõ hàm ý của trong lời nói của Thường Tiểu, hắn chỉ hy vọng lão chương quỹ cũng nghe rõ.

Lão chương quỹ chừng như cũng nghe rõ, lại có vẻ sợ hãi, thân mình lập tức mềm như bún ngà trên ghế.

An Tử Hào thở phào nhẹ nhõm.

Địa phương này tuy không lớn, trong trấn tổng cộng chỉ có tám mươi ba hộ nhân gia, hẳn đã ở đây nhiều năm, đối với mỗi người, hẳn ít nhiều cũng hiểu rõ.

Đối với lão chưởng quỹ, hẳn rất hiểu rõ.

Hắn biết tính tình lão chưởng quỹ, nếu có ai xâm phạm tới lợi ích của lão, lão thậm chí dám liều mạng.

Hiện tại lão chưởng quỹ tựa hồ bị uy thế của Thường Tiểu hớp hồn, đợi tới lúc lão tỉnh lại, cũng không phải là điều tốt.

Hắn thật sự lo sợ lão chưởng quỹ nhịn không được.

Lão chưởng quỹ như quả có thể mê man bị hớp hồn càng lâu càng tốt, chỉ đáng tiếc là không được.

An Tử Hào thở phào coi bộ quá sớm.

Khẩu khí của hắn chưa dừng hẳn, lão chưởng quỹ đã chống tay lên bàn, đứng trên ghế :

- Tôi tuyệt không cho phép các ông làm chuyện này tại chỗ của tôi.

Hét một tiếng cuồn cuộn, lão chưởng quỹ nhắm hướng một gã quan sai đang mổ xác phóng tới.

An Tử Hào không có đủ thời gian để khuyên can.

Hắn thậm chí không có đủ thời gian để khuyên can Thường Tiểu đừng xuất thủ.

Thường Tiểu đã xuất thủ.

Tiếng rống của lão chưởng quỹ vừa ra khỏi miệng, người của lão đã nhún trên ghế bay tới, như một mũi tên bắn ra.

Người bay ra, kiếm cũng bay ra.

Lão chưởng quỹ vừa nói hết câu, một kiếm giống như một tia chớp trắng bạc đã cắt gọn yết hầu của lão.

Kiếm vừa xuất ra đã bay về trong vỏ.

Thân người của lão chưởng quỹ đang bộc phát lập tức ngã ụp xuống đất.

Không có máu, máu cũng không có đủ thời gian để phun ra.

Kiếm lại đã thu hồi, người Thường Tiểu cũng đã bay về.

Y ngồi trên ghế, kiếm đã rút trong vỏ.

Một kiếm cực nhanh, một kiếm cực độc.

Trên mặt của y vẫn còn tươi cười.

Lão chưởng quỹ còn chưa chết, lão lặn lộn dưới sàn, đôi mắt giống như mắt cá chết trờ trờ nhìn Thường Tiểu, một tay ôm cổ, một tay móc khoe miệng, khô khè rít :

- Ta thành quỹ tuyệt không tha cho ngươi.

Chỉ nói được một câu.

Nói xong, người của lão cũng giống như con cá chết, bàn tay ôm yết hầu đã nhuộm đầy máu.

An Tử Hào không thể nhịn được, run rẩy thân mình.

Người run không chỉ có một mình An Tử Hào.

Hai gã quan sai đang mổ xẻ cũng ngừng tay, Tiêu Bá Thảo tuy hai tay chưa dừng, cả người cũng run rẩy.

Lời nói của lão chưởng quỹ quả thật khủng khiếp.

Dưới hoàn cảnh như vậy, nghe lại càng khủng khiếp hơn.

Vô luận ai nghe câu nói của lão cũng không khỏi chấn động kinh khiếp.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Độc Kiếm Thường Tiểu.

Y một chút cũng không hãi sợ, trên mặt nụ cười vẫn tươi như trước.

Y thậm chí còn trừng trừng nhìn vào cặp mắt chết của lão chưởng quỹ, thốt :

- Trên thế gian nếu quả thật sự có quỷ, người chết nếu quả có thể hóa thành lệ quỷ phục thù, ta tối thiểu cũng đã chết một ngàn lần, tuyệt không sống tới hôm nay.

Giọng nói của y cũng không biến đổi, thần kinh của y căn bản vững chãi như sợi dây sắt.

Y giống như Thiết Hận, tuyệt đối phủ nhận sự tồn tại của yêu ma quỷ quái.

Có lẽ trong trí y không khẳng định hoàn toàn như vậy, nhưng vô luận là sao, câu nói của y đã có thể trấn định nhân tâm, có tác dụng rất lớn.

Công chuyện lại tiếp tục ngay lập tức.

Một canh giờ trôi qua, hai canh giờ trôi qua.

Khí trời đầu thu tuy không nóng lắm, trên trán bọn họ đã lấm tấm mồ hôi, y phục của sáu người đang làm việc ướt đầm.

Ba gã quan sai kiểm nghiệm mấy viên đá đỏ chung quy đã có kết quả.

Ba viên đá đỏ đã biến thành bụi phấn đỏ.

“Ba viên đá đỏ này vốn là loại đá bình thường, chỉ vì tẩm qua huyết dịch của loài dơi đỏ trong một thời gian dài, cho nên biến thành màu đỏ”.

“Dơi đỏ nguyên hút nhụy hoa hồng tiêu, huyết dịch của nó, vô tình chế luyện thành một loại mị dược, lại tuyệt đối không phải là độc dược”.

“Muốn viên đá biến thành màu đỏ đó, không phải là chuyện nhất thời, cần phải dùng một lượng huyết dịch lớn, ba viên đá đó căn bản đã là kết tinh của loài dơi đỏ, bỏ vào nước, uống nước đó nếu quả là nữ nhân, cho dù là một nữ nhân tam trinh cửu liệt với chồng, chỉ sợ không kềm được mình, biến thành một người đàn bà phóng đảng”.

“Mị dược này rất ít xuất hiện ở vùng trung thổ, còn nổi danh trong ký ức chỉ có ?Thiên Lý Đạp Hoa? Phấn Điệp Nhân đã từng mê biến đại Giang Nam Bắc”.

“Thiên Lý Đạp Hoa” Phấn Điệp Nhân là một đại tặc hái hoa, đã chịu chết dưới đao của Thiết Hận.

Kết quả này hẳn ý Thường Tiểu phi thường.

Ba gã quan sai thật sự tận dụng tâm lực, cung cấp tư liệu tường tận.

Cho nên y để bọn chúng nghỉ ngơi.

Y lại không nghỉ ngơi, nhìn trừng trừng ba người đang mổ xác.

Sức chịu đựng của con người này rất đáng sợ.

Ba canh giờ đã qua.

Trong điểm đường, bóng tối đã dần dần hạ xuống.

Hiện tại cho dù chưa tới hoàng hôn, cũng sắp tới hoàng hôn.

Phương diện nghiệm thi chưa có kết quả, ba người giải phẫu thi thể lại đã như ba con cá mới vớt từ dưới nước lên.

Không khí sặc mùi hôi, làm cho con người khó kham nổi.

Bộ quan phục trên người An Tử Hào đã ướt đầm, hẳn quả thật muốn trốn ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Nhưng hần không dám.

Thường Tiểu có lẽ đã không còn nhịn được, đột nhiên đứng lên.

Cũng ngay lúc đó, một gã quan sai nghiệm thi buông tay, gã kia cũng dừng tay.

Bọn họ quay đầu, Thường Tiểu nhịn không được, hỏi :

- Bọn người có tìm ra nguyên nhân cái chết không?

Một gã quan sai chầm chậm đáp :

- Bị trúng độc chết, một loại độc được lợi hại phi thường.

Thường Tiểu hỏi tiếp :

- Là độc được gì?

Gã quan sai không thể hồi đáp.

Thường Tiểu quay sang gã quan sai bên kia.

Gã đó cũng lắc đầu, đáp :

- Yết hầu tịnh không có dị dạng, đương nhiên loại độc này nhất định không đi qua đường yết hầu.

Thường Tiểu cười lạnh :

- Không qua đường yết hầu tiến nhập thì nhất định do ám khí đã thương mà vào, các người có tìm ra vết thương không?

Gã quan sai lắc đầu, ngập ngừng đáp :

- Ba viên đá đỏ đó...

Thường Tiểu ngắt lời gã, hỏi :

- Trên đá tịnh không có độc được, chỉ có mị được, bọn họ kiểm nghiệm mấy viên đá đã cho biết, các người không nghe sao?

Gã quan sai lẩm bẩm :

- Nhất định có loại ám khí thứ hai tồn tại.

Thường Tiểu thốt :

- Nếu nhất định có, các người mau tìm ra cho ta.

Y trừng mắt nhìn gã quan sai đang nói chuyện, thốt :

- Mau!

Gã quan sai hoang mang đáp nhanh :

- Dạ!

Thường Tiểu đột nhiên hỏi :

- Nội tạng còn chưa giải phẫu?

- Nội tạng cũng phải giải phẫu sao?

- Phải, nhất định phải!

- Dạ.

- Nội tạng không nói lên nguyên nhân, bọn người chẻ đầu bọn chúng ra.

- Dạ.

Hai gã quan sai không dám ngồi nghỉ, nhanh chóng hành động.

Thường Tiểu quay lại chỗ ngồi.

Mệnh lệnh của y nghiêm độc hơn của Thiết Hận nhiều.

Mổ nào mà không có kết quả, y còn muốn mổ chỗ nào nữa?

Vừa mới ngồi xuống, Thường Tiểu lại đứng dậy, mục quang nhìn về phía Tiêu Bá Thảo.

Tiêu Bá Thảo vẫn còn cúi đầu mổ xẻ thi thể, tâm thần tựa hồ chăm chú vào thi thể của Đàm Thiên Long, xung quanh có phát sinh ra sự tình gì, lão phảng phất không để ý tới.

Thường Tiểu nhìn lão chăm chăm, chung quy không nhẫn nhịn nổi, há miệng hỏi :

- Tiêu lão đầu, ông cũng chưa phát hiện gì?

Tiêu Bá Thảo nghe hỏi quay đầu lại, trong mắt không có vẻ sợ hãi gì, nhìn bộ dạng của lão, chừng như căn bản đã đợi Thường Tiểu kêu lão từ lâu.

Nguyên lai tâm thần của lão tịnh không phải chỉ tập trung mổ xẻ thi thể.

Trán của lão tích tụ đầy mồ hôi, thần thái mệt mỏi phi thường, lưng còng xuống.

Lão đã quá già.

Là trùng cặp mắt thất thần mù mờ của lão, thốt :

- Đầu gối nơi bị viên đá kích vào có nhiều vết châm nhỏ.

Lão quả nhiên đã có phát hiện.

Thường Tiểu hỏi gấp :

- Có nhiều cái gì?

Tiêu Bá Thảo đáp :

- Vết châm sợ còn nhỏ hơn cả tú hoa châm, tôi kiểm nghiệm tới lần thứ ba, mới phát hiện ra chúng.

Thường Tiểu trầm ngâm hỏi :

- Còn nhỏ hơn cả tú hoa châm, vậy là loại ám khí gì?

Tiêu Bá Thảo đáp :

- Tôi còn chưa biết được.

Thường Tiểu quay sang hai gã quan sai, hỏi :

- Bọn ngươi hãy kiểm nghiệm kỹ càng, nhìn coi có vết châm ở chỗ bị thương không?

Không đợi cho y nói dứt lời, hai gã quan sai đã bắt đầu kiểm nghiệm phần da thịt bị đá kích vào.

Có, quả nhiên có.

Đáp án này tuy nằm trong ý liệu của Thường Tiểu, y vẫn không khỏi chấn động thần sắc, thốt :

- Vết châm và vết thương do viên đá tạo ra lại phát hiện cùng một chỗ, quá trùng hợp.

Y trầm ngâm một chút, lại nói :

- Suy luận cho thấy chỉ sợ ám khí găm ngay trên mặt viên đá, đá đâm vào cơ thịt, đồng thời ám khí trên đá cũng kích nhập bên trong cơ thịt.

Tiêu Bá Thảo nhanh nhẹn tiếp lời :

- Trên ám khí có tẩm loại độc dược cực kỳ lợi hại, người bị trúng độc mau chóng bị độc phát mà chết, huyết dịch tất đồng thời đình chỉ lưu động.

Thường Tiểu đập bàn :

- Đúng, chỉ cần huyết dịch còn lưu động, ám khí nhỏ như vậy tất đã tiến nhập vào thân thể, có thể đi theo máu nhập vào tim.

Giọng nói hung mãnh ngắn gọn :

- Xẻ tim bọn chúng!

Thanh âm chưa dừng hẳn, y hét :

- Thấp đèn!

Lúc này trong điểm đường đã tối hù.

Làm việc cật lực dưới tình hình như vậy, rất dễ bị lầm lỗi.

Y chuyện gì cũng lo chu đáo.

Con người này không những tinh minh, tâm tư lại rất cẩn thận.

Thành công của y, hiển nhiên tịnh không phải chỉ vì gia thế của y.

Đèn đuốc thấp sáng mau chóng, đặt trên bàn.

Đám quan sai hầu cận bên cạnh Thường Tiểu lúc nào cũng hội tụ tinh hội thần, chuẩn bị chấp hành mệnh lệnh của y.

Cho nên mỗi một mệnh lệnh của Thường Tiểu đều có thể hoàn thành mau chóng.

Dưới ánh đèn trắng thắm, thi thể của Đàm môn tam bá càng lộ vẻ khủng bố.

Thi thể mổ tanh banh vốn đã quá khủng bố rồi.

Nội tạng ruột gan móc ra, chất đông một bên.

Những thứ đó có được hồi lai về vị trí cũ? An Tử Hào quả thật hoài nghi.

Nhìn thấy những thứ đó, hắn cảm thấy kinh tởm.

Không phải ai cũng có cơ hội thấy nội tạng ruột gan của người khác, tính ra hắn đã có cái may mắn này.

Một thứ may mắn hắn lại thà không có.

Hắn không ngờ vẫn còn chịu đựng được, không ói mửa, hắn cũng rất ngạc nhiên về điều đó, lại không biết mặt mình đã biến thành méo mó xấu xa đến cỡ nào.

Mặt của Tiêu Bá Thảo và hai gã quan sai lại càng xấu xa hơn, phản chiếu ánh đèn trắng thắm, mặt của ba người căn bản giống như mặt người chết.

Lần này, cách mổ xẻ của họ càng phải cẩn thận, càng phải tử tế.

Ám khí quả thật nằm trong tim.

Dài cỡ ba phân, cương châm mỏng cỡ sợi tóc ghim bên trong tim.

Cương châm có lẽ cũng đã trôi ra khỏi tim, đọng lại một chỗ nào đó trong người khi máu đình chỉ lưu thông.

Cả trái tim biến thành đen tuyền, phẳng phất như bị nhúng trong mực.

Tấm trên cương châm quả là độc được lợi hại.

Cương châm này hai gã quan sai mỗi gã kiếm được bảy mũi, Tiêu Bá Thảo chỉ kiếm được có ba, tim của Đàm Thiên Long chỉ mổ mới có một nửa.

Hai gã quan sai đều còn rất trẻ, đôi mắt của người trẻ thông thường sắc bén hơn của người già, đôi tay cũng thông thường linh hoạt hơn.

Thường Tiểu đã đợi không nổi nữa.

Muốn biết lai lịch của ám khí, lai lịch của độc dược, mười bảy mũi cương châm cũng đã quá nhiều, một mũi cương châm cũng đã đủ.

Mười bảy mũi cương châm được bưng đến để trước mặt y.

Cương châm gấp trên cái nhíp nhỏ, để trên tờ giấy trắng tinh.

Sau khi ám khí tẩm độc dược được dùng qua, vị tất độc tính hoàn toàn tiêu thất.

Cương châm màu tím thẫm nằm rõ trên tờ giấy trắng tinh.

Thường Tiểu đến gần cây đèn, nhìn kỹ, lẩm bẩm :

- Nguyên nhân cái chết của ba người tuy đã phát hiện, lai lịch của ám khí vẫn là một vấn đề.

Y để tờ giấy xuống bàn, hỏi :

- Đường lão đại, Đường lão nhị, huynh đệ các người có thể giải đáp vấn đề này nhanh chóng được không?

Hai khuôn mặt giống nhau, thân hình cũng giống nhau, hai gã quan sai mập mạp lùn xùn nghe lệnh bước tới, tiếp lấy tấm giấy trắng đựng ám khí.

Thiên hạ ám khí, phải kể tới dòng họ Đường môn ở Xuyên Đông, khai thủy từ “Sư Hồn Thủ” Đường Dịch, Đường môn đệ tử đã xưng bá giang hồ về độc dược ám khí.

“Tình nhân tiền” bá đạo, hiện tại bằng hữu trong võ lâm nghe nói vẫn còn lo sợ dai dẳng.

Huynh đệ hai người này chính thị là đệ tử của Xuyên Đông Đường môn bị trục xuất.

Bọn chúng tuy bất nghĩa, thủ pháp tuyệt không hàm hồ, kiến thức cũng rộng rãi.

Trong thiên hạ không có thứ độc dược ám khí nào bọn chúng nhận không ra, kể cả mười sáu mũi độc châm trên tờ giấy trắng.

Bọn họ chỉ bất quá kiểm nghiệm trong một chốc lát, đã có giải đáp.

“Châm là do Thất Tinh đường chế ra, độc là loại độc tối độc, độc châm như vậy, kỳ thật là Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm”.

“Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm nguyên là ám khí độc môn của bảy huynh đệ Mạc thị Thất Tinh đường, Mạc thị thất huynh đệ vì động chạm tới Thiên Ma Nữ, ở Tây Hà khẩu quyết chiến một trận, thất tinh chỉ còn lại nhất tinh, đó là Mạc Xung”.

“Thất Tinh đường cũng thất thế từ trận chiến đó, Mạc Xung biến thành một độc hành cự đạo vùng Thiểm Bắc, bốn năm trước bị Thiết Hận bắt, chết bệnh trong đại lao”.

Thường Tiểu đối với báo cáo của Đường gia huynh đệ rất thỏa mãn, trong mắt lại có nét hoài nghi. Nguyên nhân cái chết Đàm môn tam bá hiện tại đã hoàn toàn minh bạch. Hồng thạch chỉ đánh vỡ đầu gối bọn chúng, chân chính trí mệnh là Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm khảm trên đá. Hồng thạch tịnh không có tẩm độc dược, chỉ có tẩm mị dược. Huyết dịch của loài dơi đỏ tuy có thể làm cho nữ nhân tam trinh cửu liệt cũng không thể kềm chế mình, tịnh không thể sát nhân, chỉ cần một mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm là đã đủ trí mệnh. Bảy mũi châm nhất tề công phá trên thân người, ngay cả một võ lâm cao thủ cũng chỉ có thể la thảm một tiếng. Đàm môn tam bá nếu còn sống được, đó mới là quái sự. Mị dược hồng biên bức, Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm, tịnh không phải là sở hữu của một người.

“Thiên Lý Đạp Hoa” Phấn Diệp Nhân bằng vào mị dược hồng biên bức gây biến khắp đại hà nam bắc, Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm lại là ám khí độc môn của Mạc Xung.

Hai cá nhân này tựa hồ nếu như quả không đi qua cùng một chỗ, những vật đó làm sao mà đồng thời xuất hiện?

Có thể nào giữa hai người có một mối quan hệ gì đó? Không ai có thể trả lời vấn đề này, nhưng tối thiểu có một người đã từng có quan hệ với bọn chúng.

“Thiết Thủ Vô Tình” Thiết Hận.

“Thiên Lý Đạp Hoa” Phần Điệp Nhân chết dưới đao của Thiết Hận, Mạc Xung bị Thiết Hận bắt giữ giam vào đại lao, chết trong lao tù.

Về hoài nghi trong mắt Thường Tiểu lại càng đậm hơn, lẩm bẩm :

- Phần Điệp Nhân, Mạc Xung cả hai đều bị hạ dưới vô tình thiết thủ của Thiết Hận, mị được hồng biên bức, Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm không phải cũng có khả năng rất lớn toàn bộ đã rơi vào tay của Thiết Hận?

Y vừa cười vừa nói lớn :

- Quả thật xảo diệu, ta thật sự có chỗ hoài nghi hung thủ giết bọn chúng là Thiết Hận.

Câu nói của y vừa ra khỏi miệng, ai ai cũng động dung.

Bọn họ đều biết Thiết Hận đã chết bảy tám ngày trước.

Người đã chết bảy tám ngày còn có thể giết người được sao?

Không ai biết, không ai giải lý được.

Môi của An Tử Hào hé mở, xem chừng muốn khai khẩu, nhưng kết quả lại nuốt lời.

Hắn tịnh không quên Thiết Hận đã biến thành cương thi.

Một người có thể biến thành cương thi, cũng có thể hóa ra lệ quỷ, không chừng Thiết Hận lúc đó hóa thành lệ quỷ.

Cương thi giết người cố nhiên quỷ dị, lệ quỷ phá rối, chỉ sợ phát sinh nhiều sự tình quỷ dị hơn.

Thường Tiểu không ngừng cười lớn, trong mắt lại không có ý tứ vui vẻ.

Tiếng cười này âm thanh đơn điệu, đặc biệt âm trầm, nghe vào lúc này, lại có cảm giác âm trầm hơn.

Tiêu Bá Thảo nhin không nổi, thở dài :

- Thiết Hận lúc đó nằm cứng trong quan tài.

Tiếng cười của Thường Tiểu liền ngắt đoạn, thốt :

- Quan tài là để cho người chết nằm bên trong, nhưng không nhất định là người chết đã nằm bên trong quan tài.

Tiêu Bá Thảo nói :

- Thiết Hận bảy tám ngày trước đó đã thành người chết rồi.

Thường Tiểu hỏi :

- Nguyên nhân cái chết của hắn là gì?

Tiêu Bá Thảo ngậm miệng.

Vấn đề này Thường Tiểu đã hỏi lão mười một lần, lão đã giải thích tường tận một lần, thuật lại một lần, đáp qua loa chín lần.

Đã hỏi đáp cùng một câu hỏi tới mười một lần, lão đã cảm thấy mệt mỏi, lão đã quyết định không trả lời nữa.

Thường Tiểu đợi một hồi, lại hỏi :

- Ngươi không thể hỏi đáp?

Tiêu Bá Thảo thốt :

- Tôi trước sau đã hỏi đáp mười một lần.

Thường Tiểu cười lạnh :

- Có chết thì nhất định có nguyên nhân chết, như quả hắc đã chết, bằng vào kinh nghiệm lão thành của người, tuyệt không có lý do không tình ra nguyên do cái chết, trừ phi hắc căn bản còn chưa chết, trừ phi người căn bản không mổ xẻ thi thể của hắc.

Tiêu Bá Thảo ngậm cam.

Thường Tiểu nhìn Tiêu Bá Thảo chăm chăm, thốt :

- Nghiệm thi phòng chỉ có một mình người, giải phẫu qua thi thể cũng chỉ có một mình người đảm trách, mặc y phục lại, bông nhập quan tài, Thiết Hận cho dù có chết, người có giải phẫu qua thi thể hay không chỉ có mình người tự biết.

Tiêu Bá Thảo vẫn ngậm cam.

Thường Tiểu hỏi :

- Có phải vì hắc là lão bằng hữu của người, người bất nhẫn mổ xẻ thi thể của hắc?

Tiêu Bá Thảo không nói tiếng nào.

Thường Tiểu lại hỏi :

- Có phải vì người kỳ thật đã biết nguyên nhân cái chết của hắc, lại lo lắng chuyện gì đó, không dám nói?

Tiêu Bá Thảo chỉ nhắm mắt, không nhìn Thường Tiểu.

Thường Tiểu không để ý, chuyển đề tài, hỏi :

- Độc hành đại đạo Mãn Thiên Phi, Quách Dị huynh đệ của Quách Phồn, thi thể của hai người bọn chúng do Thiết Hận giao cho người giải phẫu kiểm nghiệm?

Tiêu Bá Thảo lần này mở miệng :

- Đó là sự thật.

- Nguyên nhân bọn chúng chết là gì?

- Trúng độc.

- Loại độc gì?

- Không rõ.

- Báo cáo nghiệm thi của người ta có xem qua, cũng quả thật đã viết như vậy.

- Tôi biết ông đã xem qua.

- Có một sự kiện không biết người cũng biết hay không?

Thường Tiểu đột nhiên cười một tiếng.

Nụ cười này quỷ dị phi thường.

Tiêu Bá Thảo liền mở mắt, nhìn hi hí, nhin không nổi hỏi :

- Chuyện gì?

Thường Tiểu thốt :

- Ta đã cho thủ hạ đào bới thi thể của Quách Dị và Mãn Thiên Phi lên, giải phẫu nghiệm thi một lần nữa.

Tiêu Bá Thảo ngưng ngẩn, sắc mặt chợt biến đổi.

Thường Tiểu nói tiếp :

- Kết quả ta phát hiện một sự kiện.

Tiêu Bá Thảo lần này không thắc mắc chuyện gì, lão biết Thường Tiểu nhất định nói.

Thường Tiểu nói liền lập tức :

- Hai cuộc phẫu nghiệm thi thể đó người đều bắt cần phi thường, xem chừng chỉ cắt sơ qua, nội tạng bên trong hoàn toàn còn nguyên.

Sắc diện của Tiêu Bá Thảo tiếp tục biến đổi.

Thường Tiểu cười thốt :

- Có lẽ Tiêu tiên sinh kinh nghiệm phong phú, đã bắt tất phải mổ xẻ thi thể như hiện tại, thuộc hạ của ta lại không có bản lĩnh đó, chỉ sợ bọn chúng cũng uống phí tâm cơ, thi thể có thể đã bắt đầu thối rữa, truy tầm nguyên do cái chết của một thi thể đã bắt đầu thối rữa, vốn đã rất không thể tin cậy được.

Y ngừng một chút, nói tiếp :

- Cho nên ta chỉ tạm thời tiếp thụ báo cáo nghiệm thi của người, hiện tại không còn có thể tiếp thụ nữa. Đó chỉ vì ta vừa mới phát hiện một sự kiện khác, thi thể của Quách Dị và Mãn Thiên Phi sau khi mổ ra quả thật quá giống thi thể sau khi mổ của bọn Đàm môn tam bá, nguyên nhân cái chết của bọn chúng hiển nhiên giống nhau.

Tiêu Bá Thảo nghe tới đây, sắc mặt biến đổi trầm trọng.

- Vết thương do viên đá đỏ gây ra, người có thể phát hiện ra vết Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm, phát hiện ra nguyên nhân cái chết của bọn Đàm môn tam bá, tại sao trên thi thể của Quách Dị và Mãn Thiên Phi lại không thể phát hiện?

Tiêu Bá Thảo chỉ biết nghe không thể hồi đáp.

Thường Tiểu lại hỏi tiếp :

- Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm đọng lại bên trong tim, ta đã hạ lệnh cắt xẻ nội tạng, sớm muộn gì cũng có thể phát giác sự tồn tại của Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm, có phải vì lý do đó, người mới nói ra sự tình vết châm?

Tiêu Bá Thảo vẫn không trả lời, trong mắt có nét bội phục.

Có phải lão bội phục Thường Tiểu phán đoán chuẩn xác?

Thường Tiểu lại nói :

- Người đại khái đã vì muốn nằm ngoài chuyện này, tránh bị hiềm nghi mình che giấu chân tướng, lại không biết là làm như vậy, người chính thị lộng xảo quá vụng về.

Tiêu Bá Thảo thở dài.

Thường Tiểu nói tiếp :

- Lần này nếu người cũng làm như hai lần trước, ta có thể do đó tin rằng người có lẽ đã quá già, nhất thiết thoái hóa, chỉ còn là một lão đầu làm chiếu lệ qua loa, tuyệt không còn là Tiêu Bá Thảo tinh minh phụ trách công chuyện, do đó tha cho người.

Tiêu Bá Thảo chỉ còn biết thở dài.

Thường Tiểu thốt :

- Người quả thật rất thông minh, chỉ đáng tiếc lại không giáo hoạt, nếu không người đã biết ta đang quần siết người hiển lộ năng lực làm việc chân chính của người.

Y lại cười, hỏi :

- Hiện tại người có đã nguyện ý trả lời vấn đề ta hỏi hay không?

Tiêu Bá Thảo không có phản ứng gì.

Thường Tiểu hỏi :

- Thi thể của Mãn Thiên Phi và Quách Dị đều do Thiết Hận mang về cho người, cái chết của bọn chúng có lẽ không có quan hệ tới người, nhưng nguyên nhân chân chính của cái chết của bọn chúng chắc người đều nắm rõ, tại sao không viết xuống sự thật?

Sự thật này không phải là vấn đề thứ nhất Thường Tiểu muốn Tiêu Bá Thảo hồi đáp.

Tiêu Bá Thảo hoàn toàn không có phản ứng.

Thường Tiểu không để ý, tiếp tục hỏi.

“Có phải Thiết Hận phân phó người làm như vậy?”

“Thiết Hận kỳ thật muốn che giấu chuyện gì?”

“Người cùng hắn còn có mối quan hệ bí mật gì?”

“Hắn có thật đã chết? Nguyên nhân cái chết của hắn thật ra là gì?”

“Thiên Lý Đạp Hoa Phấn Điệp Nhân, Mạc Xung đều rơi vào tay hắn, mị được hồng biên bức, Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm có phải cũng đã rơi vào tay hắn?”

“Hung thủ giết Mãn Thiên Phi và Quách Dị kỳ thật có phải là hắn?”

“Mãn Thiên Phi, Quách Dị, và vụ án bảo khổ vương phủ thất thiệt ít nhiều gì cũng có điểm quan hệ, Thiết Hận giết bọn chúng có phải vì nguyên nhân này?”

“Thiết Hận và vụ án đó cũng có quan hệ gì, người cũng có quan hệ gì?”

“Bọn người đang tiến hành kế hoạch gì? Còn có kế hoạch gì?”

“Bọn người có phải cũng là con anh vũ đó, người của Huyết anh vũ, nô tài của Huyết anh vũ?”

Một loạt câu hỏi, giống như những nhát roi vô tình, từng nhát từng nhát quất vào tâm Tiêu Bá Thảo.

Tiêu Bá Thảo ngậm miệng thật chặt, môi lại run rẩy.

Toàn thân lão đang run rẩy.

Tới lúc Thường Tiểu ngừng hỏi, lão đã loạng choạng ngã lên ghế.

Lão đã quá già.

Tâm thần của người già rất bạc nhược.

Thường Tiểu nếu còn hỏi nữa, lão đã vô phương gắng gượng.

Toàn thân lão đã bắt đầu suy sụp.

Thường Tiểu thấy vậy, chỉ ngưng một chút, nói tiếp :

- Ta phải hỏi, không cần biết dùng biện pháp gì, đều phải hỏi, trước mặt ta, không ai có thể che giấu sự thật.

Y cười lạnh, nói tiếp :

- Ngoài ta ra, thủ hạ của ta đều là những hảo thủ dụng hình.

Lại cười lạnh một tiếng, y không thèm nhìn Tiêu Bá Thảo :

- Người nên đoán rõ ràng, ta đợi người một tuần trà.

Tiêu Bá Thảo đột nhiên đứng dậy khỏi ghế, cười thảm thốt :

- Bất tất phải đợi.

Thường Tiểu nói :

- Người nguyện ý nói ra?

Tiêu Bá Thảo lại hỏi ngược :

- Người biết ta năm nay bao nhiêu tuổi không?

Thường Tiểu hỏi :

- Bao nhiêu?

Tiêu Bá Thảo đáp :

- Tám mươi.

Thường Tiểu thốt :

- Xem ra tinh thần của ngươi cũng còn tráng kiện cứng cỏi lắm, ta vốn nghĩ ngươi chỉ sáu bảy chục tuổi.

Tiêu Bá Thảo lại hỏi :

- Người tám mươi tuổi còn sống được bao lâu?

Thường Tiểu thốt :

- Nghe ngươi nói như vậy, tối thiểu còn có thể sống thêm mười năm, ngươi nếu không nói rõ ràng cho ta biết, cũng khó nói lắm.

Y lạnh lùng nói tiếp :

- Ta nếu như động hình bức bách ngươi khai, sau đó tha ngươi, người đáng lẽ sống mười năm mà còn có thể sống một năm cũng đã là một kỳ tích, chuyện đó cũng chỉ nói về người trẻ, người già tịnh không tính vào được.

Tiêu Bá Thảo không ngờ lại mỉm cười :

- Một người sống ngoài tám chục tuổi đã kinh qua hết mọi chuyện, cho dù có sống thêm mười năm nữa cũng không còn ý nghĩa gì, cho nên chết vào hôm nay, ta cũng không cảm thấy hối tiếc.

Thường Tiểu cười lạnh :

- Chỉ sợ ngươi muốn chết cũng không chết lập tức được.

Tiêu Bá Thảo lại cười, vừa cười vừa hỏi :

- Một người đã tự quyết định muốn chết, cũng chết không được sao?

Thường Tiểu đáp :

- Chết không được!

Tiêu Bá Thảo cười thốt :

- Ngươi không có gì là không giỏi, lại rất tự tin, bất quá ngươi tuy là một Diêm Vương sống, tịnh không phải là một Diêm Vương thật sự. Ngươi vẫn không có quyền khống chế sinh tử của một người!

Câu nói vừa ra khỏi miệng, thân hình còm cõi của Tiêu Bá Thảo đã xoay một vòng, hữu thủ đồng thời phát huy.

Chưởng lực của lão huy động dũng mãnh hướng về phía Thường Tiểu không ngờ cũng không yếu ớt gì.

Chỉ tiếc lão cách xa Thường Tiểu ít ra cũng hai trượng, khí lực này bất quá chỉ có thể lay động tà áo của y.

Một chưởng của lão có tác dụng gì?

Thường Tiểu cũng ngẩn ngơ, lại biến sắc ngay lập tức, phóng người kéo ghế ngã xuống ngay lập tức.

Võ công của Tiêu Bá Thảo tịnh không cao, nội lực cũng có hạn, một chưởng đánh từ xa, rõ ràng không thể đả thương người, nhưng vừa huy chưởng, lại phát ra ba mũi cương châm dài khoảng ba phân, mỏng hơn sợi tóc.

Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm!

Độc châm tím đen, dưới ánh đèn mờ ảo tịnh không dễ gì phát giác.

Tới lúc Thường Tiểu kinh hãi, ba mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm đã tới ngay trước mắt.

Tính ra mục quang của y rất sắc bén, tính ra phản ứng của y rất miễn tiện.

Gã quan sai đứng sau lưng y lại không có mục quang sắc bén như Thường Tiểu, lại không có phản ứng miễn tiện như Thường Tiểu.

Ba mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm bay qua thân Thường Tiểu, hai mũi đâm vào ngực gã quan sai, một lại bay vào mắt phải của gã.

Một tiếng hô thảm cực kỳ thê lệ trong phút chốc phá tan bầu không khí.

Gã quan sai bụm mắt, ngã quỵ xuống, tự cào móc mắt mình.

Lại một thanh âm kỳ quái vọng theo tiếng hô thảm làm lạnh người tới tận xương tủy, trông mắt bên phải của gã quan sai đã bị gã móc ra.

Trông mắt đã tím đen!

Bàn tay phải của y túm lấy trông mắt, cũng bao phủ đầy máu.

Máu cũng đã tím ngắt.

Máu chảy thành dòng từ hốc mắt không trông, cũng đã bắt đầu phát tím. Gã chỉ còn lại con mắt trái trừng trừng nhìn trông mắt trên tay, trong mắt chứa đầy vẻ thống khổ, chứa đầy vẻ khủng khiếp.

Lại một tiếng hô thảm phá tan bầu không khí, gã trừng mắt, chuyển mình bộc phát, phóng tới người một gã đồng liêu.

“Cứu ta...”. Gã rít lên thê thảm.

Tiếng hô thảm còn chưa dứt, người của gã đã té quỵ.

Vừa té quỵ, song thủ của gã cũng giang rộng ra, tên đồng liêu bị thân hình gã kéo theo cũng ngã xuống, đáy quần ướt nhẹp.

Gã công sai phóng vào thân của hắn, trong tay đầy máu, trong máu là trông mắt bị móc ra áp vào thân của hắn.

Có ai biết được cái cảm giác lúc đó ra sao.

Hắn đã biết.

Cái cảm giác khủng bố đó hắn tuyệt không có khả năng chịu đựng được.

Hắn tuy chưa ói mửa, toàn thân lại đã mềm nhũn.

Hắn vùng vẫy bỏ tránh ra xa, đột nhiên lại té quỵ, cả khuôn mặt biến thành tím sẫm.

Nhân cầu đầy máu rơi bên cạnh thân hắn trên mặt đất, trên nhân cầu tím đen lóe lên một ánh sáng lạnh lẽo thê lương, trên nhân cầu rõ ràng hiển lộ nửa mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm.

Nhân cầu khi áp vào người hắn, nửa mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm đó đã đâm vào da thịt của hắn.

Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm quả thật lợi hại, độc được quả thật lợi hại!

Không ai dám đi tới, không ai dám nhìn.

Ai ai cũng cơ hồ quá sợ hãi, An Tử Hào cũng không ngoại lệ.

Thường Tiểu ngoại lệ.

Y lo đối phó với Tiêu Bá Thảo.

Ghế còn ngã trên đất, người y đã như viên đạn bay bổng lên.

Vừa bay lên y đã thoáng thấy Tiêu Bá Thảo đang giơ tay cầm dao tự rạch vào yết hầu của chính mình.

Y hét lên một tiếng, toàn thân lập tức bắn tới.

Y tuyệt không thể để Tiêu Bá Thảo tự sát, y còn phải hỏi cung Tiêu Bá Thảo.

Lưỡi dao đã rạch vào yết hầu.

Trên mặt của Tiêu Bá Thảo không có vẻ thống khổ, chỉ có chút thê lương.

Lão là một đoạn sanh lão tử trong nghề mổ xẻ nghiệm thi, dao của lão đã mổ xẻ không biết bao nhiêu thi thể, lại nghĩ không ra có ngày hôm nay, lưỡi dao trong tay lại dùng để cắt vào da thịt của chính mình, cắt vào yết hầu của chính mình.

Đây có phải là báo ứng?

Mũi dao bén nhọn, ánh dao trắng thắm.

Dao đã cắt vào phân nửa.

Chỉ phân nửa, lưỡi dao không thể cắt thêm nữa.

Thường Tiểu đã nắm chặt tay cầm dao của Tiêu Bá Thảo.

Thường Tiểu như một mũi tên bay nhanh tới, tay của y lại như sắt, bóp chặt một cái, lưỡi dao của Tiêu Bá Thảo không thể rạch sâu vào yết hầu của lão.

Tu vi nội lực, y so với Tiêu Bá Thảo còn cao gấp bội.

Y nhìn chăm chăm vào yết hầu của Tiêu Bá Thảo, trên mặt có nét vui mừng.

Yết hầu mới bị cắt có phân nửa, chỉ cần yết hầu không hoàn toàn bị cắt đứt, y có thể bắt Tiêu Bá Thảo không chết.

Y chắc chắn như vậy.

Thủ hạ của y vốn có tài này.

Xung quanh y, toàn là cao thủ danh gia đao thương y được.

Y cười thốt :

- Ta không muốn ngươi chết, ngươi tuyệt không chết được.

Câu nói này của y vừa ra khỏi miệng, y đã biết ngay y lầm.

Máu từ trong yết hầu của Tiêu Bá Thảo chảy ra.

Máu tím đen.

Trong tim của Đàm Thiên Hổ và Đàm Thiên Báo mỗi người có bảy mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm, tim của Đàm Thiên Long không phải cũng có bảy mũi sao?

Tiêu Bá Thảo hiển nhiên đã góp nhặt hết bảy mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm.

Lão giao ra ba mũi, dùng ba mũi để ám toán Thường Tiểu, còn lại một mũi.

Một mũi cuối cùng lão lưu lại cho chính mình.

Dao rạch vào yết hầu, mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm cũng theo mũi dao tổng nhập yết hầu.

Hiện tại cho dù lão không muốn chết cũng không thể được.

Mắt lão vẫn mở to, mục quang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ có treo một cái lồng chim.

Bên trong không có chim.

Lúc trước vốn có con kết Huyết Nô cho lão chương quỹ có tên là Tiểu Ma Thần, nó đã chết trong sợ hãi vào ngày rằm tháng bảy quỷ môn mở cửa.

Có lẽ lão không biết chuyện này, thậm chí không biết trong lồng đã từng nuôi một con anh vũ, nhưng thấy cái lồng anh vũ, trong mắt lão có vẻ vui mừng.

Lão cười một tiếng, thốt :

- Anh vũ - Thanh âm khàn khàn yếu ớt, lão tuy còn khí, khí cũng đã nhược như sợi tơ.

“Anh vũ” hai tiếng này vừa nói ra, sợi tơ cũng đứt đoạn, mắt của lão lại còn chưa khép lại, trong mắt vẻ vui mừng vẫn còn chưa tiêu thất.

Về vui mừng xem ra rất quý dị.

Về vui mừng trên mặt Thường Tiểu lại đã mất hút, y nắm chặt cổ tay phải của Tiêu Bá Thảo, hét lớn :

- Anh vũ? Anh vũ nào? Huyết anh vũ?

Không có tiếng trả lời.

Thường Tiểu cũng biết người chết tuyệt không thể trả lời, chỉ là lời nói của y tự nhiên phát xuất, không còn do y tự chủ.

Trong mắt của y chứa đầy vẻ kinh tởm.

Đối với “anh vũ” hai chữ này, y không chỉ kinh tởm.

“Anh vũ” đại biểu cho cái gì?

Một con chim? Một người? Hay là một bí mật? Một kế hoạch?

Tại sao Tiêu Bá Thảo thà chết chứ không chịu trả lời những câu hỏi của y?

Đầu của Thường Tiểu phình to gấp bội.

Thập vạn thần ma, thập vạn giọt ma huyết, hóa thành một Huyết anh vũ.

Huyết anh vũ xuất hiện, châu bảo trong Thái Bình vương khố chỉ nội trong một đêm thất tung một cách thần bí, y phụng mệnh bí mật điều tra, đã hai năm rồi.

Từ lúc bắt đầu phụng mệnh điều tra cho tới nay, hai năm đã qua, không có ngày nào đầu của y không sưng.

Vụ án này quả thật quá gai góc.

Tìm bằng chứng bắt giữ được Tiêu Bá Thảo không phải là chuyện dễ dàng, y đã biết, lại bị Tiêu Bá Thảo tự dùng dao cắt đứt.

Y tuy thường tươi cười, lần này không thể cười, mặt tái nhợt, bàn tay nắm chặt cổ tay của Tiêu Bá Thảo đột nhiên đẩy tới.

“Xoẹt” một tiếng, lưỡi dao trên tay phải của Tiêu Bá Thảo đẩy tới nhập vào yết hầu, cắt đứt hoàn toàn yết hầu của lão.

Tiêu Bá Thảo hoàn toàn không có phản ứng.

Người chết không thể có cảm giác.

Một người cũng tuyệt đối không chết hai lần, Thường Tiểu làm vậy, chỉ bất quá vì hiện tại trong tâm y quả thật quá bức bối.

Bức bối vì muốn giết một người mà không thể được.

Nơi đây trừ An Tử Hào ra không còn có người thứ hai có thể giết, nhưng y lại không thể giết An Tử Hào.

Ít ra y còn muốn An Tử Hào dẫn đường. Địa phương này hoàn toàn xa lạ. Cho nên y chỉ khai đao lên người của người chết, giết Tiêu Bá Thảo thêm một lần nữa. Y lúc này mới buông tay.

Tiêu Bá Thảo cũng ngã xuống, ngã dưới chân y.

Trong tâm y vẫn còn hận ghét, một cước dẫm trên thi thể Tiêu Bá Thảo, mục quang bén nhọn lạnh lùng chớp chớp, nhìn chăm chăm cái lồng chim bên ngoài.

Bên ngày cửa sổ tối mù mịt, gió thổi ẩm đậm.

Lồng chim kéo kẹt đu đưa rên rỉ giữa ngọn gió.

Thường Tiểu quay đầu, mục quang ghim trêm mặt An Tử Hào, hỏi :

- Trong lồng chim vốn có nuôi chim?

An Tử Hào không do dự, đáp :

- Có.

Hắn là khách thường ở đây, chuyện này hắn có thể khẳng định phúc đáp.

Thường Tiểu lại hỏi tiếp :

- Chim gì?

An Tử Hào đáp :

- Anh vũ.

Thường Tiểu “hừm” một tiếng :

- Quả thật xảo diệu, lại là con súc sinh đó.

An Tử Hào thốt :

- Con anh vũ đó tên là Tiểu Ma Thần, nghe nói là lễ vật của Huyết Nô cho lão chưởng quỹ.

Thường Tiểu hỏi :

- Tại sao Huyết Nô cho lão ta lễ vật?

An Tử Hào đáp :

- Đại khái vì toàn bộ số tiền giành giụa của lão đã vào tay nàng ta.

Thường Tiểu hỏi :

- Huyết Nô năm nay bao nhiêu tuổi?

An Tử Hào nghĩ một chút, đáp :

- Hình như cũng không quá hai mươi.

Thường Tiểu hỏi - Lão ta năm nay bao nhiêu tuổi?

An Tử Hào đáp :

- Sáu mươi lăm.

Thường Tiểu thốt :

- Tới tuổi đó, đáng làm tổ phụ của Huyết Nô.

An Tử Hào nói :

- Rất đúng.

Thường Tiểu cười lạnh :

- Lão ta tới tuổi đó, lại vẫn còn khí lực sao?

An Tử Hào hiểu Thường Tiểu hỏi về khí lực là sao, cười khổ :

- Không rõ, nhưng, nghe lão ta kể rằng, đêm đó, Huyết Nô đụng cũng không cho lão đụng, nhưng lão đã được kích thích rất thỏa mãn.

Đêm “đó”, Thường Tiểu thấy kỳ quái, hỏi :

- Chỉ một lần mà tiêu xài hết số tiền giành giùm cả đời?

An Tử Hào đáp :

- Huyết Nô ra giá tiền rất cao.

Thường Tiểu hỏi :

- Cao đủ để lấy hết số tiền giành giùm của lão?

An Tử Hào gật đầu :

- Lão lại nghĩ rằng rất đáng, còn nói ông trời nếu để cho lão sống thêm mười năm nữa, để cho lão có cơ hội tiết kiệm giành giùm, nhất định cũng sẽ quay lại gặp Huyết Nô thêm một lần.

Thường Tiểu hỏi :

- Đầu của lão ta không phải có vấn đề sao?

An Tử Hào đáp :

- Theo tôi biết thì không.

Thường Tiểu hỏi :

- Vậy thì Huyết Nô có thể quả thật có nhiều tài năng?

An Tử Hào đáp :

- Nghe nói vậy.

Thường Tiểu hỏi :

- Nghe nói? Người chưa thấy qua nàng ta?

An Tử Hào lắc đầu.

Thường Tiểu nhìn hẩn chằm chằm :

- Ta xem ra người tịnh không phải là thứ nam nhân đứng đắn.

An Tử Hào đáp :

- Vốn không phải.

Thường Tiểu hỏi :

- Người đương nhiên không thể bỏ rơi một nơi như Anh Vũ lâu?

An Tử Hào đáp :

- Không thể.

Thường Tiểu hỏi :

- Đến qua Anh Vũ lâu, người không ngờ lại chưa gặp qua Huyết Nô?

An Tử Hào đáp :

- Tôi không thể gặp nàng.

Thường Tiểu hỏi :

- Không có đủ tiền?

An Tử Hào đáp :

- Miễn cường cũng đủ.

Thường Tiểu hỏi :

- Vậy thì vì sao?

An Tử Hào thở dài, hỏi lại :

- Nhất định phải trả lời?

Thường Tiểu thốt :

- Trước mặt ta chỉ có người chết bất tất phải trả lời.

An Tử Hào thở dài, chậm chậm nói :

- Tôi với mẫu thân của nàng có qua lại, quả thật không dám gặp nàng.

- Nguyên lai vì nguyên nhân này?

An Tử Hào gật đầu.

Mục quang Thường Tiểu lại nhìn lên cái lồng chim, thốt :

- Hồi nãy người có nói qua Vương Phong sau khi ly khai chỗ này, đã khiêng quan tài đến Anh Vũ lâu tìm Huyết Nô.

An Tử Hào chỉ sợ Thường Tiểu lần này không thấy mình gật đầu, đáp gấp :

- Sự thật là vậy.

- Anh Vũ lâu ở đâu?

- Ở tại phụ cận.

Thường Tiểu lại quay đầu, mục quang quét một lượt, ra lệnh :

- Lâm Bình, Trương Thiết lưu lại nơi này, còn lại theo ta đến Anh Vũ lâu.

Câu nói của hắn còn chưa dứt, sắc mặt của hai gã quan sai đã kinh biến. Hai gã quan sai đó có phải đã bị Thường Tiểu phân phó lưu lại đây, là Trương Thiết và Lâm Bình?

7. Hoảng Sợ Chết Người

Đêm đã khuya.

Một khi đêm khuya, thanh âm cũng có nhiều.

Tiếng lồng chim đu đưa, tiếng côn trùng mùa thu, vốn là những thanh âm rất nhỏ, hiện tại đều nghe rất rõ.

Bên ngoài còn có tiếng gió, còn có tiếng nhận.

Tiếng nhận kêu lớn hơn, thê lương hơn.

(chỗ này còn thiếu vài câu thơ, vì chưa tìm ra nguyên văn nên bỏ trống, sẽ bổ sung sau)

Tiếng nhận giữa tiếng thu, cơ hồ rất thường được thi nhân ứng dụng, những câu thơ trên của Hoàng Trọng là một thí dụ, ông lại nói tiếng thứ nhất nghe được không phải là tiếng nhận.

Chỉ vì một khi nghe tiếng nhận, sầu tư rất dễ dàng ập đến.

Trương Thiết, Lâm Bình hiện tại lại không sầu tư.

Tiếng nhận kêu này, bọn chúng nghe cũng chỉ có cảm giác khủng bố.

Thi thể bị mổ xẻ toác hoác đã dùng vải bố trắng che phủ, còn có thi thể Tiêu Bá Thảo, lão chương quỹ, hai gã quan sai, tất cả đều đã dờn đặt lên bàn.

Dưới ánh đèn lạnh lẽo thê lương, mặt người chết như muốn nói lên điều gì đáng sợ.

Thi thể của Đàm môn tam bá tuy phủ dưới tấm vải bố trắng, chỉ tiếc hai người bọn họ đã từng thấy qua lúc thi thể bị giải phẫu, đều đã có ấn tượng thâm sâu còn lưu lại.

Mục quang chỉ cần lướt qua tấm vải bố trắng ở trên, bọn họ phảng phất đã thấy liền người chết dưới tấm vải bố.

Mục quang của bọn họ không còn lệ thuộc vào bọn họ.

Vì phía bên đó có một thanh âm truyền lại.

Thanh âm cánh ruồi bay sè sè.

Hiện tại chỉ mới là sơ thu, còn là tiết mùa của ruồi.

Ruồi xuất hiện ban đêm, luôn luôn như bay lượn gần bóng đèn, hà huống dưới bóng đèn còn có thi thể.

Thi thể bầy nhầy của Đàm môn tam bá đã bắt đầu bốc mùi hôi.

Thi thể bốc mùi hôi đối với ruồi lại là một dự hoặc rất cường liệt.

Huyết tinh cũng vậy.

Cho nên bốn thi thể còn nguyên ở trên, cũng có ruồi bay quần thảo.

Thanh âm đó trong cảm giác của bọn họ, đã không còn chỉ là ghê tởm mà thôi.

Bọn họ đã ngưng nói chuyện.

Nói chuyện là một biện pháp rất tốt để khu trừ khủng bố, nhưng cũng cần phải có tâm tình để nói chuyện.

Bọn họ hiện tại chỉ muốn ly khai nơi này nhanh chóng.

Chỉ là muốn.

Cho dù đảm khí của bọn họ có lớn tới cỡ nào, vẫn còn muốn sống.

Người không có đảm khí lớn, căn bản không thể đi theo Thường Tiểu xuất nhập.

Đêm càng khuya, bên ngoài sương lạnh mờ mịt.

Gió thổi qua cửa sổ, kéo theo sương lạnh vào.

Ánh đèn trong sương lạnh mờ lung, mặt người còn sống cũng mờ lung trong sương lạnh như mặt người chết.

Đám sương lạnh này xem ra cứ nhắm vào thân người mà bao phủ.

Người còn nói chuyện có nhân khí, người đã chết cũng có quỷ khí.

Người chết có bảy người, người sống lại chỉ có hai người.

Quỷ khí tự nhiên có nhiều hơn nhân khí.

Quỷ khí âm sâm!

Trương Thiết, Lâm Bình chỉ có cảm giác toàn thân đang tắm trong băng thủy.

Cũng may Thường Tiểu lưu lại hai người.

Đêm dài đằng đằng, nếu quả chỉ có một người, không biết làm sao qua được.

Bọn họ hai người cũng đã thăm liệu không thể ly khai nhau.

Chỉ đáng tiếc tính toán của một người bản thân cũng có nhiều sự tình bất đắc dĩ.

Trương Thiết tịnh không muốn nghĩ tới nhà xí, nhưng đã tới lúc cần đi, gã lại không có biện pháp nào khác.

Gã đương nhiên không muốn giải quyết cái ý tứ bất hảo này bằng cách muốn Lâm Bình đi theo bầu bạn.

Lâm Bình cũng không có cái ý tứ bất hảo như vậy.

Điểm đường hiện tại chỉ còn lại một mình Lâm Bình.

Dưới hoàn cảnh như vậy, dù là người sống cũng không hay hơn người chết là bao nhiêu.

Trương Thiết vừa đi khỏi, Lâm Bình liền cảm thấy hoang mang.

Hắn đột nhiên có cảm giác điểm đường lại lạnh lẽo hơn thập phần.

Thiếu một người sống, quý khí tự nhiên tương ứng trọng trùng.

Trán hắn lại xuất mồ hôi.

Mồ hôi lạnh.

Cũng ngay lúc đó, hắn nghe một tiếng động yếu ớt.

Thanh âm từ đằng sau hắn truyền tới, hắn không quay đầu, khuôn mặt bạnh ra, hỏi :

- Nhanh vậy hả?

Câu nói của hắn vừa ra khỏi miệng, sắc mặt hắn biến đổi liền.

Trương Thiết đi ra, không có lý do gì quay lại nhanh như vậy.

Tiếng bước chân của Trương Thiết không phải là nhẹ.

Hắn căn bản không nghe tiếng bước chân.

“Ai?” Gắt gỏng một tiếng, hắn quay đầu lại mau.

Vừa mới cử động, hắn phát giác cổ mình không thể quay qua quay lại, một đôi tay lạnh như băng đã giờ ra từ phía sau bóp vào cổ hắn.

Đây không giống tay người.

Không là người thì là gì?

Quý? Cương thi?

Mặt mày Lâm Bình xám xanh, há miệng la thảm một tiếng.

* * * * *

Khu vườn đằng sau điểm đường tối tăm phi thường.

Không có đèn, chỉ có ánh trăng lười liềm chiếu mờ mờ ảm đạm nơi chân trời.

Nơi không có đèn vốn đã âm sâm, hà huống giữa khu vườn còn có một cây bạch dương.

Lá bạch dương to dài, gió thổi xào xạc, là loại cây mùa thu làm cho con người buồn thảm, cũng là đại biểu cho âm thanh mùa thu buồn thảm.

Trong vườn gió tây lùa khắc khoải.

Bạch dương vờn cơn gió buồn bã, rên rỉ nỗi sầu chết người.

Trong vườn, lúc này, lại không chỉ sầu chết người, đơn giản đã làm hoảng sợ chết người.

Đảm tâm của Trương Thiết lạnh ngắt.

Tên của gã tuy có một chữ “thiết”, trên người gã lại chỉ có một thứ làm bằng sắt.

Đao của gã.

Lưỡi đao tuy chưa rời khỏi vỏ, cán đao đã nằm trong tay gã.

Tại chỗ này, vô luận làm cái gì, gã tuyệt không để cán đao rời khỏi tay.

Đao có sát khí, một khi đao trong tay, nghe nói cả quý cũng phải nhượng ba phần, một tay gã nắm đao, một tay vừa mới cởi quần, đã nghe tiếng hô thảm thê lệ của Lâm Bình.

Gương mặt gã lập tức trắng nhợt, đao đã rút ra khỏi vỏ, hoang mang chạy về.
Sương mù dày đặc trong đêm đường, sương mù lại càng ảm đạm hơn trong ánh đèn.
Lâm Bình gục trên đất.
Mặt của hắn méo mó, sắc mặt kinh khiếp.
Sắc mặt kinh khiếp này, cho dù ai tưởng tượng cường liệt tới cỡ nào lại càng cường liệt hơn.
Đôi mắt của hắn xoe tròn, trông mắt lòi ra ngưng kết.
Trông mắt người chết căn bản không còn có thể biến hóa.
Xem ra hắn tự nhiên đã hoảng sợ tới chết.
Trên người hắn tịnh không có máu, y phục trên người lại tàn lụi, toàn thân bốc một làn khói trắng mờ ảo.
Tuyệt không phải là sương lạnh bao phủ, cũng tuyệt không phải là tử khí.
Tử khí không có màu sắc, sương lạnh thông thường ban đêm chỉ mang lại mùi thơm lá cây, làn khói trắng này lại phảng phất một mùi hôi khó chịu lỗ mũi.
Trong khói trắng mờ ảo, da thịt Lâm Bình chột tiêu tán.
Chỉ trong phút chốc, tay của hắn không còn là tay người, mặt của hắn cũng không còn là mặt người.
Da thịt tiêu tán, hiện xương lòi ra, xương cốt cũng bắt đầu tiêu tán.
Gió thổi qua, cốt nhục tiêu tán tản mát theo gió, tản mát vào sương lạnh.
Trương Thiết thất thần nhìn thi thể của Lâm Bình, thân người gã cứng ngắc.
Tay gã cũng lạnh như băng, thậm chí cả tâm gã cũng lạnh như băng, sương lạnh phảng phất đã kết thành mũi kim đâm sâu vào tim gã.
Gã nhảy phắt lên, trong đêm đường tịnh không có người.
Hiện tại cũng không, nhưng không biết tại sao, gã luôn cảm thấy có người tồn tại, đằng sau lưng hắn.
Gã đột nhiên quay đầu.
Đằng sau người gã, quả nhiên có một người đứng yên.
Gã đột nhiên cảm thấy kinh hoàng, hoàn toàn không biết người này đến đằng sau người hắn từ lúc nào.
Người này giống như phóng ra từ cõi u linh.
Sự thật, người này đích xác đã chết bảy tám ngày rồi, không còn có thể là một người, lại chỉ sợ còn chưa xuống tới âm phủ.
Hai ngày nay hắn còn bồi hồi hoàn tại nhân gian.
Hắn còn là một cương thi.
Khuôn mặt lãnh đạm, nhãn thần tàn khốc.
Đứng đằng sau Trương Thiết chính là Thiết Hận.
“Thiết thủ vô tình” Thiết Hận!
Dung mạo hắn như lúc còn sống, thân mình thẳng đứng như ngọn tiêu thương.
Thân mình cương thi vốn rất cứng, rất thẳng.
Gương mặt của cương thi, có ai biết giống ra sao?
Đột nhiên thấy mặt cương thi, có ai không sợ?
“Thiết đô đầu!”

Trương Thiết thất thanh la hoảng, mặt mày trắng nhợt.

Thanh âm la hoảng của gã rất kỳ quái, hoàn toàn không còn là thanh âm của gã nữa.

Biểu tình trên mặt gã lại càng kỳ quái hơn, giống như một người đột nhiên gặp quỷ.

Gã sợ rằng đã gặp quỷ.

Thiết Hận phảng phất không nghe, trên mặt hoàn toàn không có chút biểu tình gì, song cước nhảy một cái, nhảy tới trước mặt Trương Thiết.

Trương Thiết hét lớn, mau mắn khởi đao trong tay.

Không ít người đã chết dưới đao của gã, trên đao đã có sát khí. Cương thi không thể chết, lại có thể nào ngã quỵ dưới sát khí trên đao của gã? Chỉ đáng tiếc đao của gã còn đang giơ lên, song thủ của Thiết Hận đã bóp trên yết hầu của gã.

Thiết thủ vốn vô tình, biến thành cương thi lại càng không thể lưu tình.

“Cương thi...”

Trương Thiết la thảm tắc nghẹn, ngũ thanh đã bị bóp chặn, lưỡi đã bị bóp nghẹn thè ra.

Đôi mắt của gã cũng như mắt cá chết.

Một mùi hôi thối đột nhiên bốc lên từ quần gã, quần của gã đã ướt đẫm.

Thiết Hận hiện tại nơi lồng tay một chút.

Tròng mắt của hắn chuyển động.

Tròng mắt của cương thi lại còn có thể chuyển động sao?

Mục quang rơi trên thi thể của Tiêu Bá Thảo, trên mặt Thiết Hận không ngờ lại lộ sắc thương tiếc.

Mặt mày của cương thi còn có thể biến hóa sao?

Cương thi còn có cảm tình sao?

* * * * *

Cổng đỏ tươi, đỏ như máu.

Trong hẻm chỉ có phiến cửa đỏ này.

Anh Vũ lâu cũng nằm sau phiến cửa đỏ này.

Cánh cửa đã mở.

Người mở cổng lại là một tiểu cô nương, một tiểu cô nương vận y phục đỏ, hai tròng mắt lại đen nhánh như than.

Lúc mở cửa cho Vương Phong, ả nhìn Vương Phong từ trên xuống dưới như muốn đánh giá Vương Phong, hiện tại mở cửa cho Thường Tiểu, mắt lại luôn luôn không dám nhìn Thường Tiểu một lần, chừng như ả đã thấy người này so với Vương Phong còn đáng sợ hơn nhiều.

Ả cúi đầu, ngập ngừng thốt :

- Ông là...

An Tử Hào ngắt lời :

- Bọn ta đến tra án.

Tiểu cô nương bây giờ mới thấy An Tử Hào, nhìn hắn một cách kỳ quái.

An Tử Hào hỏi ngay lập tức :

- Huyết Nô còn ở trong đó không?

Tiểu cô nương đáp :

- Còn, để tôi thể các ông thông truyền.

An Tử Hào chưa kịp nói, Thường Tiểu đã lắc đầu, thốt :

- Bất tất, bọn ta tự đi vào tìm nàng.

Câu nói vừa ra khỏi miệng, chân y đã giơ lên, một bước đi vào.

An Tử Hào đi nhanh tới trước dẫn đường.

Tiểu cô nương tránh mau nhường đường, một câu cũng không dám nói.

Ả tuy còn nhỏ tuổi, kiến thức cũng không có nhiều, nhưng đã thấy Thường Tiểu là một vị quan, so với An Tử Hào còn cao chức hơn, vô luận Thường Tiểu làm gì, ả đều chỉ có thể đứng bên lề nhìn, thậm chí tốt hơn là không nhìn, tránh càng xa càng tốt.

Ả đương nhiên không theo chân.

Xuyên qua hành lang, đi qua hoa kính.

Hoa hàn thị mộng, thiên ngữ tổ thu tâm.

Trên đường đi chỉ có hương hoa, chỉ có tiếng côn trùng, không nghe tiếng hát hò, không thấy bóng ai, mùi rượu cũng không có.

Đây tịnh không giống Anh Vũ lâu hàng ngày, càng không giống một kỹ viện.

Hiện tại là giờ hoàng kim của kỹ viện, nhưng trừ đám bọn họ một hàng mười người đi vào ra, trừ hồng y tiểu cô nương mở cửa ra, không có một ai khác qua lại.

Lâu phòng hai bên tả hữu đều có thấp đèn, màn giấy cửa sổ cũng có in bóng người.

Bóng người trầm mặc phảng phất len lén nhìn trộm những vị khách không phải tầm thường này.

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu.

Bọn họ có phải đã nghe phong thanh, trước hết đã trốn tránh?

Thường Tiểu đang đi bỗng thốt :

- Kỹ viện này làm ăn coi bộ không tốt lắm.

An Tử Hào lập tức lắc đầu :

- Chỉ là đêm nay không tốt.

Thường Tiểu hỏi :

- Chuyện ta phải đến kỹ viện này để điều tra, lại đã truyền tới đây?

An Tử Hào đáp :

- Địa phương này tuy nhỏ, người lại không ít, miệng có rất nhiều.

Thường Tiểu thốt :

- Người thông minh cũng có rất nhiều.

An Tử Hào nói :

- Sự tình phát sinh tại Bình An lão điểm và Anh Vũ lâu hai nơi này, đại nhân đã ghé qua Bình An lão điểm, bọn họ tịnh không dám tới Anh Vũ lâu.

Thường Tiểu đột nhiên cười hỏi :

- Đêm qua cương thi xuất hiện, cũng không phải là một nguyên nhân?

An Tử Hào miễn cưỡng cười, nói :

- Tôi cũng thấy vậy.

Nói chưa dứt, hần đã run lên hai lần.

Bóng đêm dày đặc, hiện giờ là lúc cương thi thường xuất hiện hành động.

Thường Tiểu nhìn An Tử Hào chăm chăm, thốt :

- Đảm khí của người tịnh không lớn.

An Tử Hào cười khở :

- Vốn không lớn.

Thường Tiểu hỏi :

- Người thật sự tin có cương thi tồn tại trên thế gian?

An Tử Hào thở dài, nói :

- Thủ hạ của tôi không còn nghi ngờ gì nữa đã hoảng sợ tới chết.

Thường Tiểu thốt :

- Tịnh không nhất định là cương thi làm hoảng sợ chết người.

Y cười lạnh một tiếng, nói tiếp :

- Thủ hạ của người, một người tự nhiên trở lại chỗ quan tài, đằng sau tuyệt không có nguyên nhân?

An Tử Hào đáp :

- Có thể gã đã có phát hiện.

Thường Tiểu cười lạnh :

- Tại sao người không nói gã đã thấy trong miệng Thiết Hận có ngậm viên tị độc châu?

An Tử Hào không nói một lời.

Thường Tiểu thốt :

- Thủ hạ của người không phải đã nói bọn chúng nạy nắp quan tài, thấy diện mạo của Thiết Hận còn như đang sống, tịnh không giống người đã chết bảy tám ngày, Vương Phong nói với bọn chúng hoàn toàn chỉ vì miệng Thiết Hận có ngậm tị độc châu, có thể duy trì thi thể bất biến?

An Tử Hào gật đầu.

Thường Tiểu hỏi :

- Một viên minh châu như vậy, người nói trị giá bao nhiêu?

An Tử Hào đáp :

- Giá trị liên thành.

Thường Tiểu hỏi :

- Có thể là nguyên nhân làm cho người phạm tội không?

An Tử Hào thở dài đáp :

- Thủ hạ của tôi quả thật có lòng tham.

Thường Tiểu thốt :

- Một người khi đi trộm thì tâm không khỏi sợ hãi, nếu đảm khí không cực lớn, không cần nói tới cương thi, một người đột nhiên từ trong quan tài bật dậy, đã đủ làm cho gã hoảng sợ tới chết.

An Tử Hào ngáp ngừng lẩm bẩm :

- Nhưng... Thiết Hận nằm trong quan tài... Thiết Hận đã chết bảy tám ngày rồi... quan tài đã đóng đinh bảy tám ngày...

Cho dù còn là người sống, nằm trong quan tài đóng đinh bảy tám ngày, không bị ngộp chết cũng bị đói chết.

Người chết có phải không thể sống lại?

Hỏi bất cứ một ai điều này, ai chắc cũng lắc đầu.

Nhưng người xưa tương truyền, người chết có thể biến thành cương thi.

Truyền thuyết này có chân thật không? Không ai dám khẳng định.

Trên thế gian vốn có rất nhiều chuyện làm cho người ta không thể tin được, nhưng lại là chuyện không thể giải thích được.

Sự kiện này Thường Tiểu có thể giải thích không?

Thường Tiểu không giải thích, cười lạnh :

- Ai biết Thiết Hận bảy tám ngày nay đều nằm trong quan tài?

An Tử Hào đáp :

- Tối thiểu còn có một người biết.

Thường Tiểu hỏi :

- Người nói Vương Phong?

An Tử Hào thốt :

- Hắn nhất định biết, vấn đề chỉ là hắn có chịu nói ra sự thật không.

Thường Tiểu nói :

- Trước mặt ta, không ai dám không nói sự thật.

Đây có phải là lời khoa trương? Quá tự tin?

Y bổ sung :

- Theo ta biết, trước mặt hắn chỉ có một con đường, không ai muốn đi con đường đó.

Đó cũng là tử lộ.

An Tử Hào không nói tiếng nào.

Vô luận Thường Tiểu nói gì, hắn không muốn bàn cãi, cũng không dám bàn cãi.

Thường Tiểu hỏi tiếp :

- Hắn có còn ở trong Anh Vũ lâu?

An Tử Hào đáp :

- Sáng nay, tôi hỏi hắn thì hắn nói hắn ở lại.

Vương Phong hiện tại tỉnh không có ở đó.

Trong Anh Vũ lâu chỉ có một mình Huyết Nô.

Mùi hôi trắng phảng phất từ bức tường dài năm trượng, thập vạn yêu ma tụ hội tại Nồng gia phổ, yêu ma bái lạy Ma Vương, thập vạn ma đao trích thập vạn giọt ma huyết, ma huyết hóa thành Huyết anh vũ, còn có mười ba huyết nô thần tử của Huyết anh vũ, tất cả đã tiêu thất đằng sau lớp hôi trắng.

Bức tường đã bị hôi quét trắng như tuyết, không còn bức ma họa, chỉ còn là một bức tường bình thường.

Dưới bức ma họa, chỗ này giống như địa ngục.

Địa ngục mỹ lệ, nay đã bị hủy dưới tay Vương Phong.

Không còn ma họa, chỗ này cũng chỉ còn là một chỗ bình thường.

Cho nên Thường Tiểu tịnh không giống Vương Phong, mắt không trân trân nhìn bức tường.

Mắt của y lại lạc trên người Huyết Nô.

Chỗ này hiện tại còn có gì có thể hấp dẫn hơn Huyết Nô?

Huyết Nô đã thay y phục chỉnh tề, nửa người bên trái đã không còn giống như một đứa trẻ sơ sinh, người chỉnh tề không giống một bầy tôi của Huyết anh vũ.

Nhưng nàng vẫn còn là Huyết Nô, nàng cũng đẹp như trước.

Nữ nhân mỹ lệ vốn luôn luôn thu hút sự chú ý.

Ánh mắt của Thường Tiểu tịnh không bị nàng thu hút, nhanh chóng chuyển dời.

Đôi giày da đế cứng, ngọn roi dài bén nhọn, cái giường rộng ba trượng, trên đầu giường có cồng bạc, bức vách mới quét vôi trắng xóa, mực quang của Thường Tiểu nhất nhất kinh lược qua hết, rồi mới quay lại nhìn lên mặt Huyết Nô.

- “Nàng là Huyết Nô?” - Y mỉm cười hỏi.

- “Ừm”. - Huyết Nô cũng cười đáp.

Thanh âm mỉa mai, nụ cười mê hoặc, nàng chừng như rất hoan nghênh Thường Tiểu giảng lâm.

Thường Tiểu nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, hỏi :

- Nghe nói nàng luôn chỉ mặc một nửa y phục trên mình?

Huyết Nô cười đáp :

- Đó là sự thật.

Thường Tiểu thốt :

- Hiện tại nàng lại ăn mặc rất chỉnh tề.

Huyết Nô nói :

- Vì tôi sợ bị cảm lạnh.

Thường Tiểu thốt :

- Mấy ngày nay hoàn toàn đều có lạnh.

Huyết Nô đáp :

- Tối hôm qua sau khi cương thi xuất hiện, chỗ này không biết sao lại biến thành âm âm sâm sâm.

Vừa nói đến cương thi, giọng nói của nàng không còn ổn định.

Thường Tiểu hỏi :

- Nàng cũng sợ cương thi?

Huyết Nô đáp :

- Tôi chỉ là một nữ nhân.

Đảm khí của nữ nhân thường nghe nói đều không lớn.

Thường Tiểu hỏi :

- Vậy sao nàng không ly khai, còn ở lại đây?

- “Tôi không còn chỗ để đi”. - Mắt Huyết Nô chừng như đo đờ.

Một nữ nhân nếu như còn chỗ để đi, cũng không lưu lại kỹ viện làm gì.

Thường Tiểu hỏi :

- Nơi của Lý đại nương không tốt sao?

Sắc mặt Huyết Nô lập tức biến đổi, lạnh lùng đáp :

- Nếu quả là tốt, tôi căn bản không còn ở lại đây.

Lý đại nương là mẫu thân của Huyết Nô, nếu quả là một mẫu thân tốt, con gái cũng căn bản không thể nào trở thành kỹ nữ.

Thường Tiểu gật gật đầu, mục quang chuyển về hướng quan tài gần tường, hỏi :

- Ít ra nàng cũng phải khiêng dời cái quan tài đó ra, nàng không biết cái quan tài đó là tổ của cương thi, cương thi bất cứ lúc nào cũng có thể quay về tổ của hân nghỉ ngơi sao?

Mặt Huyết Nô trắng nhợt, ấp úng :

- Quan tài đó tịnh không phải là đồ của tôi, tôi không thể tự khiêng nó ra.

Thường Tiểu hỏi :

- Vương Phong không chịu khiêng quan tài ra?

Huyết Nô đáp :

- Tôi không có hỏi hân, sáng sớm hôm nay tới giờ còn chưa gặp.

Thường Tiểu trầm giọng :

- Hân còn ở nơi này?

Huyết Nô đáp :

- Sáng sớm hôm nay đã đi ra, hiện tại vẫn còn chưa quay về.

Thường Tiểu hỏi :

- Cả ngày nay, hân đi tới đâu?

Huyết Nô đáp :

- Không biết.

- Không nhớ lại một lời?

- Hân từng nói qua đi tìm thi thể bằng hữu của hân.

- Cương thi Thiết Hận?

Huyết Nô gật gật đầu :

- Cương thi nghe nói buổi sáng chỉ là một thi thể, nghe hân nói, hân muốn tìm ra thi thể nhanh chóng.

Thường Tiểu hỏi :

- Tại sao?

Huyết Nô đáp :

- Chỉ cần tìm ra thi thể, hân nói có lẽ có biện pháp không cho Thiết Hận biến lại thành cương thi, hân tựa hồ không muốn bằng hữu của hân lại biến thành cương thi hại người.

Thường Tiểu cười lạnh thốt :

- Hân là một pháp sư? Cũng thấu hiểu hàng ma tróc quỷ?

Huyết Nô không thể trả lời.

Thường Tiểu lại nói tiếp :

- Như quả hần tìm ra cương thi, hần thể nào cũng khiêng về, lại bỏ vào quan tài đóng đinh thật chặt, hiện tại là lúc cương thi đã xuất hiện, hần lại còn chưa về, e rằng hần tìm không ra thi thể, định bắt trói cương thi mang về?

An Tử Hào xen vào :

- Có lẽ hần hiện tại đã gặp cương thi, bị cương thi bóp cổ, không thể quay trở về.

Câu nói của hần vừa ra khỏi miệng, hần tự nhiên cảm thấy lạnh người.

Mặt Huyết Nô trắng nhợt.

Thường Tiểu lại hoàn toàn không có phản ứng, sắc mặt vẫn như trước, nụ cười vẫn như trước, mục quang rơi trên quan tài, thốt :

- Vết đinh đóng trên quan tài, cũng có thể xem coi có đập chặt quan tài trong vòng bảy tám ngày qua không.

Không chờ y nói lần nữa, hai gã quan sai giải phẫu thi thể hồi nãy đã tự mình đi tới.

Người xuất thân từ nghề khám nghiệm thi thể đối với quan tài vốn cũng có nghiên cứu rất kỹ càng.

Thường Tiểu cũng không phân phó lại, nhìn sang An Tử Hào :

- Vạn Thông còn dư lại một vũng máu, một cánh tay đen bầm, ở chỗ nào?

An Tử Hào đáp :

- Ở dưới lầu, trong tiểu ốc đằng sau cầu thang.

Mục quang Thường Tiểu quay một vòng, thốt :

- Đường lão đại, Đường lão nhị, bọn người hai người đi xuống coi, Đồng Xương, người cũng đi.

Đường thị huynh đệ vâng lệnh đi về phía An Tử Hào, một trong hai gã quan sai đang đi về hướng quan tài cũng nghe lệnh dừng chân.

Thường Tiểu liền nói tiếp :

- Kiểm nghiệm quan tài một người đã đủ rồi.

Đồng Xương vâng lệnh, quay về phía An Tử Hào cất bước.

An Tử Hào nhanh nhẹn lui ra ngoài lầu, đi trước dẫn đường.

Thường Tiểu nhìn theo bọn họ bốn người đi ra, lẩm bẩm :

- Huyết đặc, hắc thủ, đây nếu quả không phải do cương thi gây ra, tin rằng kết quả sẽ cho biết là loại độc được gì.

Chuyện này nếu quả do độc được gây nên, kiến thức về độc được của Đường thị huynh đệ, thêm vào xuất thân nghiệm thi của Đồng Xương, nhất định sẽ mang ra ánh sáng.

Sự tình không phải giản đơn như vậy sao?

Ánh đèn tuy sáng chói, đi đến tường bên đó, đã biến thành âm đạm.

Quan tài dưới ánh đèn âm đạm, càng có cảm giác khủng bố.

Cho nên gã quan sai cũng phải đem theo một cái lồng đèn đi qua.

Gã chỉ vì lo lắng cho công chuyện của mình.

Công chuyện của gã, cho dù có kinh nghiệm phong phú, hoàn cảnh nếu không sáng rõ, cũng rất dễ dàng phán đoán sai lầm.

Nhờ cái lồng đèn, nhờ ánh sáng chiếu vào quan tài, tuy thủy chung vẫn còn không khí tử vong, xem ra đã không còn khủng bố như trước.

Nắp quan tài đã mở ra trước sau hai lần, lần thứ hai mở ra, còn chưa đóng đinh trở lại, vì thi thể không còn trong đó. Thi thể đã biến thành cương thi đi mất. Chưa bắt lại được cương thi, chưa tìm hồi lại được thi thể, đinh trên nắp quan tài làm sao đóng lại được. Vương Phong thậm chí không đẩy nắp đàng hoàng, chỉ tùy tiện để nắp trên mặt quan tài, che đầu quan tài, còn hở lộ hai ba phân không khí.

Sở dĩ vậy cho nên giờ nắp quan tài không phải là một chuyện khó khăn. Gã quan sai để lồng đèn sang một bên, đi tới, nghiêng người giơ tay ra, chừng như muốn bưng cái nắp quan tài xuống.

Nắp quan tài vừa mở ra, một người vút từ trong quan tài ngồi bật dậy.

Cương thi!

Quan tài là vật của người chết. Đi ra từ quan tài làm sao có thể là một người sống?

Trong số người chết, nghe nói chỉ có một loại có thể khiêu động - quan tài là tổ của cương thi, cương thi bất cứ lúc nào cũng có thể quay về tổ của hãn nghỉ ngơi.

Nhớ lại mình đã nói những lời đó, Thường Tiểu bất giác rùng mình.

Đám quan sai kia cũng sợ hãi la thất thanh.

Huyết Nô càng giống như một con mèo cái bị đập lên đuôi, giọng khàn khàn thét lên.

Sợ hãi thê thảm nhất đương nhiên là gã quan sai đang bưng nắp quan tài khai quan.

Gã tuy xuất thân làm nghề nghiệm thi, đây lại là lần thứ nhất thấy thi biến, thấy cương thi.

Y phục trắng thắm dưới ánh đèn trắng thắm, giống như một đám sương.

Song chường của cương thi che trên mày, hai tay áo che mặt, mới vừa nhảy ra khỏi quan tài, nhảy tới gần thân người gã quan sai.

Trên người hãn phẳng phát xương cốt xuất hàn khí, vừa nhảy lên hàn khí đã biến thành âm phong, thổi tắt nhiều ngọn đèn.

Không còn ánh đèn trắng thắm, mặt mày gã quan sai cũng còn trắng nhợt, mắt mở to tròn xoe, trong mắt chứa đầy nét kinh hãi khủng khiếp, kinh hãi khủng khiếp tới mức gã muốn chạy, nhưng hai chân hoàn toàn không chịu theo ý gã, chừng như bị đóng đinh chặt xuống sàn. Gã muốn la, nước miếng trong miệng lại như đã bị âm phong thổi thành hàn băng, nghẹn cứng yết hầu. “Cạch” một tiếng, nắp quan tài trên tay gã rơi xuống đất, toàn thân gã cũng mềm như cọng bún quy xuống.

Cương thi lại không động đậy, mục quang lạnh lẽo thê lương lóe ra từ hai tay áo, trừng trừng nhìn gã quan sai mềm nhũn trên sàn, thân hình cứng ngắc đột nhiên cong lại, ngồi xuống cái ghế gần quan tài, hai tay áo cũng hạ xuống, hãn lại há miệng, cười lớn.

Tiếng cười đắc ý, tiếng cười đáng sợ. Nghe qua dưới hoàn cảnh này lại càng đáng sợ hơn.

Tiếng cười đó vừa vang lên, ít ra có một nửa đám quan sai bị tiếng cười làm thất hồn lạc phách.

Cương thi cũng có thể cười sao? Tiếng cười này có phải đã làm tiêu tán hồn phách người sống?

Đám khí của nữ nhân thông thường đều rất nhỏ, lần này lại ngoại lệ.

Huyết Nô vốn sợ hãi tới mức gần xỉu, nhưng khi tay áo của cương thi hạ xuống, tiếng cười của cương thi vừa mới vang lên, nàng từ đầu xuống chân không ngờ lại lấy lại khí lực, nét mặt xanh dờn cũng ửng hồng. Nàng tự nhiên đứng yên trừng mắt nhìn cương thi. Xem biểu tình của nàng, gần như muốn bước qua đám cương thi một quyền, cắn cương thi một cái.

Nàng không ngờ quả thật đi qua. Vừa đi tới đã đâm xuống một quyền.

Tuy tình không cắn cương thi một cái, nàng ít nhất đã đánh cương thi mười quyền.

Quả là can đảm có thừa.

Có phải nàng lại bị ma nhập, con quái điều thứ mười ba biến mất trên tường tối hôm qua, huyết nô thứ mười ba đã nhập vào người nàng?

Huyết nô là nô tài của Huyết anh vũ, cũng là một loại yêu ma trong ma vực Nông gia phổ.

Yêu ma đánh cương thi, đây không phải là quỷ đánh quỷ sao?

Đảm khí của Thường Tiểu lại càng lớn hơn.

Lúc mới bắt đầu, y cũng kinh ngạc, nhưng hiện tại, trên mặt y chỉ có một nụ cười lãnh khốc.

Tiếng cười của cương thi vang trong tai y, tay của y đã nắm chặt cán kiếm.

Hiện tại kiếm vẫn nằm trong vỏ, sát khí lại từ từ tích tụ.

Sát khí này lan khắp thân người y. Đôi mắt y đã lộ sát cơ, nhìn chăm chăm cương thi.

Tuy y còn chưa hành động, lưỡi kiếm đã hò hét giục xúi y rút ra.

Người còn chưa xuất, kiếm còn chưa xuất. Trước hết lại có tiếng hô :

- Ngừng lại.

Tiếng hô như phích lịch sấm sét đánh xuống, quỷ khí trong lầu bị đánh văng tản mát.

Cổ họng Thường Tiểu quả thật rất lớn.

Một người làm đại quan đã hơn mười năm, người hò hét quát tháo trong suốt hơn mười năm làm quan, cổ họng không lớn mới là quái lạ.

Hà hưởng y còn luyện qua mười mấy hai chục năm khí công.

Huyết Nô đã dừng tay, song thủ không phải bị Thường Tiểu làm thất kinh hạ xuống, mà đang bị cương thi nắm giữ.

Muốn nắm giữ song thủ của nàng quả thật không phải dễ, nàng hung hãn tựa như trong người nàng có ma thần phụ thể, khí lực mạnh mẽ kinh người.

Cương thi cơ hồ dụng tận lực cửu ngư nhĩ hổ, mới nắm giữ được nàng.

Cuối cùng chàng cũng đã kinh nghiệm qua hai lần, lần thứ hai không còn gian nan như lần thứ nhất.

Cương thi này đương nhiên là Vương Phong.

Huyết Nô lúc đó mới không ra sức vùng vẫy, thở hổn hển lấy hơi gần quan tài, dựa vào thân Vương Phong.

Tay áo lúc đó mới hạ xuống hoàn toàn, nàng đã nhận ra cương thi không phải là Thiết Hận, cũng không phải là cô hồn dã quỷ, là Vương Phong.

Nàng sợ hãi la thảm, Vương Phong lại mỉm cười hỉ hả.

Cho dù Vương Phong có thật sự biến thành cương thi, nàng cũng phải nhào tới đâm chàng.

Nàng thở hổn hển, trừng mắt nhìn Vương Phong, đột nhiên hỏi :

- Chàng biến thành cương thi từ hồi nào?

Vương Phong miễn cưỡng ngậm cười, đáp :

- Sáng sớm hôm nay lúc nàng thay đồ, ta đã nằm trong quan tài.

Mặt Huyết Nô ửng hồng ngay lập tức, hỏi :

- Chàng thấy hết?

Vương Phong đáp :

- Lúc đó ta còn chưa ngủ.

Mục quang của chàng đã biến trong mộng lung.

Có phải chàng đang nhớ lại tấm thân ngà ngọc mịn màng của Huyết Nô?

Đôi tay dịu dàng đẩy đưa trên bộ ngực? Thần tình như say sưa si đắm?

Chàng tuy không nói ra, Huyết Nô đã khẳng định chàng nhất thiết đã nhìn lên, nàng tuyệt không tin con người này lại thật tình nằm im trong quan tài.

Nàng kêu lên :

- Tôi đánh chàng chết, tôi đánh chàng chết - Ngoài miệng nàng tuy nói những lời hung hãn, trong tâm đương nhiên tịnh không muốn đánh Vương Phong chết.

Vương Phong cũng căn bản còn chưa thả tay nàng ra.

Hai người quần thảo ôm vật nhau, làm như xung quanh không còn ai khác.

Mấy gã quan sai há hốc mồm nhìn không nói nên lời, ai ai cũng chừng như đã biến thành cương thi.

Thường Tiểu lại tức tối đến xanh mặt.

Y lại hét lên một tiếng :

- Ngừng tay!

Tiếng hét lần này càng lớn hơn, tiếng hét của y vừa phát ra, cả căn phòng cơ hồ chấn động.

Cho dù là người chết, chỉ sợ cũng bị tiếng hét của y làm nhòe dấy.

Huyết Nô giật mình đứng dậy.

Vương Phong tuy không đứng dậy, đôi tay đang nắm giữ song thủ của Huyết Nô cũng bất giác buông lỏng.

Trên mặt chàng cũng còn vui vẻ, nhìn Thường Tiểu mỉm cười, đột nhiên hỏi :

- Người hình như là một vị quan?

Thường Tiểu mặt cứng như sắt, lạnh lùng đáp :

- Ta đã làm quan hơn mười năm nay.

Vương Phong thốt :

- Hèn gì cổ họng của người lớn như vậy.

Thường Tiểu nhìn chàng chằm chằm, hỏi :

- Người không sợ quan?

Vương Phong cười đáp :

- Ta không phạm pháp, sao lại phải sợ quan?

Thường Tiểu cười lạnh, hỏi :

- Người trốn trong quan tài làm gì?

Vương Phong đáp :

- Ngủ.

Thường Tiểu quét mục quang, nói :

- Nơi đây có cái giường rộng ba trượng.

Vương Phong cười nói :

- Ta cho dù không nằm trên giường, chỉ nằm trong quan tài, cũng đâu có phạm pháp.

Thường Tiểu thốt :

- Làm người ta hoảng sợ là phạm pháp.

Vương Phong liếc nhìn gã quan sai đang bò dưới đất, nói :

- Ta đâu có hù người ta, chỉ bắt quá từ chỗ ngủ ngồi dậy.

Chàng lại cười, nói tiếp :

- Đảm khí của thuốc hạ của người, tựa hồ không lớn.

Cơ bắp nơi khoe mắt Thường Tiểu hơi giật giật, lạnh lùng thốt :

- Đảm khí của người lại không nhỏ.

Vương Phong nói :

- Vốn không nhỏ.

Thường Tiểu “hừm” một tiếng :

- Hèn gì dám ngủ trong quan tài.

Vương Phong đáp :

- Không dám cũng phải dám.

Thường Tiểu hỏi :

- Người có biết quan tài là để chôn người chết không?

- Biết.

- Người có biết quan tài đó đã có người chết nằm ở trong không?

- Biết.

- Biết như vậy, người còn khoan khoái nằm trong quan tài đó?

Vương Phong lập tức lắc đầu :

- Không khoan khoái.

- Không khoan khoái sao lại nằm trong đó?

- Ta không còn chỗ nào để ngủ yên.

Mục quang của Thường Tiểu lạc trên cái giường rộng ba trượng, hỏi :

- Cái giường rộng này cũng không tốt?

Vương Phong đáp :

- Đối với người khác rất tốt, nhưng đối với ta lại không tốt.

Chàng mỉm cười giải thích :

- Sáng sớm hôm nay ta quả thật quá mệt mỏi, trừ phi không ngủ, một khi nhắm mắt ngủ thế nào cũng không khác gì một người chết.

Thường Tiểu hỏi :

- Cho nên người chui vào quan tài?

Vương Phong đáp :

- Đó không phải là nguyên nhân chính.

Thường Tiểu hỏi :

- Nguyên nhân chính là gì?

Vương Phong đáp :

- Ta không muốn nhanh chóng biến thành người chết.

Thường Tiểu ngẩn ngơ hỏi :

- Có người muốn giết người?

Vương Phong thốt :

- Có, ngày hôm qua đã có bốn người, chân chính muốn giết ta lại không phải là bọn chúng.

Thường Tiểu hỏi :

- Bọn chúng chỉ là bốn sát thủ?

Vương Phong đáp :

- Ta thấy vậy.

Thường Tiểu hỏi :

- Người đã đắc tội với ai?

Vương Phong đáp :

- Ta cũng chưa đắc tội với ai hết, bọn chúng muốn giết ta có lẽ vì ta còn lưu lại ở đây, vì ta là một người thông minh.

Thường Tiểu nói :

- Cứ theo ta biết, người thông minh đều không sống lâu.

Vương Phong thốt :

- Có đôi khi thôi.

Thường Tiểu hỏi :

- Đôi khi là lúc nào?

Vương Phong đáp :

- Khi hấn để người ta có cảm giác hấn có điểm nguy hiểm.

Đây vốn là lời của Vũ Trấn Sơn Vũ tam gia, chàng nhớ rất rõ, có lẽ nghĩ điều này rất có lý.

Thường Tiểu gật đầu :

- Một người làm cho người khác có cảm giác nguy hiểm, nhất định không được hoan nghênh.

Vương Phong nói :

- Xử lý một người đối với mình là người nguy hiểm, người đương nhiên cũng biết biện pháp nào là tốt nhất.

Thường Tiểu gật gật đầu :

- Biện pháp đó quả thật rất tốt, ta cũng thường dùng tới.

Vương Phong thốt :

- Biện pháp tốt vị tất là biện pháp hữu hiệu.

Thường Tiểu nói :

- Nếu bọn chúng phát giác người ngủ như chết, thì rất hữu hiệu.

Vương Phong thốt :

- Cho nên chỉ còn ngủ trong quan tài.

Thường Tiểu nói :

- Quan tài cũng vị tất là an toàn, một khi bị phát hiện, rất dễ dàng bị đóng đinh chôn sống trong quan tài, cái chết đó ra sao, chắc người cũng có thể tưởng tượng?

Vương Phong rùng mình, đáp :

- Cũng đỡ quan tài đã từng có cương thi leo ra.

Thường Tiểu thốt :

- Loại quan tài như vậy đương nhiên không có ai nguyện ý đi tới gần, nếu quả không sợ cương thi quay về tổ, quả thật là một chỗ ngủ rất tốt.

Vương Phong nói :

- Cũng không phải tốt cho lắm, bên trong có vôi, cũng đã từng có người chết nằm, cũng may người chết là bằng hữu của ta, xem ra cũng đủ an toàn để chịu đựng.

Chàng đột nhiên thở dài một tiếng, nói tiếp :

- Chỉ đáng tiếc chỗ như vậy ta cũng chỉ có thể ngủ một lần.

Bí mật bị phát hiện không còn trở lại thành bí mật nữa, nếu quả chàng lại ngủ trong quan tài, rất có thể vĩnh viễn ngủ yên, vĩnh viễn không đi ra được nữa.

Thường Tiểu lạnh lùng ngưng chú nhìn Vương Phong, đột nhiên hỏi :

- Người sợ chết?

Vương Phong lập tức lắc đầu.

Thường Tiểu lạnh lùng “hừm” một tiếng, thốt :

- Người xem ra cũng còn sợ rất nhiều.

Vương Phong đáp :

- Ta chỉ không muốn chết bất minh bất bạch.

Chàng cười cười, đột nhiên hỏi :

- Chết có gì để sợ? Chết quả thật không có gì đáng sợ. Không còn phải bị mặt trời nóng bỏng đốt cháy, không còn phải bị gió lạnh đâm chích da thịt. Không còn phải ưu thương, không còn phải đau đớn thống khổ. Lại bất tất phải có những tư tưởng đam mê ti tiện, lại bất tất phải sốt sắng tham cầu bất cứ cái gì. Chết, kỳ thật chỉ là một lối giải thoát.

Nói như Vương Phong, chết, là một mạo hiểm cao đẹp nhất trong cuộc đời chàng.

Một mũi Yếu Mệnh Diêm Vương Châm, đã quyết định sinh mạng của chàng rồi...

chàng vốn chỉ còn có thể sống thêm nửa canh giờ, vận khí lại còn may mắn, gần chết lại gặp được thiên hạ đệ nhất danh y Diệp Thiên Sĩ, mới bảo trụ được tính mạng, lại cũng chỉ có thể sống thêm một trăm ngày. Một trăm ngày hiện tại đã qua bốn mươi chín ngày... Chỉ còn lại năm mươi một ngày. Năm mươi một ngày tịnh không là năm mươi một năm, chết sớm hơn năm mươi một ngày, hay muộn hơn năm mươi một ngày cũng không có điểm phân biệt gì đáng kể cả. Chàng sao còn sợ chết được?

Thường Tiểu không hỏi đáp câu hỏi của Vương Phong, lại hỏi ngược :

- Người còn có điểm gì chưa minh bạch?

Vương Phong đáp :

- Nguyên nhân chính tại sao bọn chúng phải giết ta, chân chính muốn giết ta vốn là người nào, hiện tại ta vẫn chưa minh bạch.

Chàng nói tiếp ngay lập tức :

- Chuyện này kỳ thật có minh bạch hay không, cũng không phải là một vấn đề cần thiết.

Thường Tiểu hỏi :

- Chuyện nào mới cần thiết?

Vương Phong đáp :

- Ta còn lo chuyện khác.

Thường Tiểu hỏi dò :

- Chuyện nghiệm thi?

Vương Phong đáp :

- Tìm thi thể bằng hữu của ta, hộ tống về cố hương của hân.

Thường Tiểu hỏi :

- Người và Thiết Hận là bằng hữu?

Vương Phong gật đầu.

Thường Tiểu chú mục hỏi tiếp :

- Bọn người quen biết nhau bao lâu?

Vương Phong đáp :

- Tám chín ngày trước.

Thường Tiểu hỏi :

- Bảy tám ngày trước hân đã thành người chết, người lại quen biết hân tám chín ngày trước, xem ra người chỉ quen biết hân có một ngày?

Vương Phong đáp :

- Không.

Bọn họ quen nhau không tới một ngày, phải đuổi bắt Huyết anh vũ, Huyết anh vũ đã mang tai họa tà ác đến trên mình Thiết Hận. Đây kỳ thật lại là nguyện vọng của Thiết Hận. Huyết anh vũ nghe nói mỗi bảy năm lại giáng lâm xuống nhân gian một lần, cho nhân gian ba nguyện vọng. Chỉ cần có thể thấy được Huyết anh vũ, là nó sẽ cho ba nguyện vọng. Vô luận là nguyện vọng gì, nó cũng thực hiện. Nguyện vọng thứ nhất của Thiết Hận lại là muốn chết. Chỉ vì hân tuyệt đối không tin Huyết anh vũ tồn tại, hân lại càng không nghĩ sẽ thấy được Huyết anh vũ. Huyết anh vũ chỉ thành đạt nguyện vọng của hân. Nghĩ lại về chuyện đó, Vương Phong không khỏi lắc đầu.

Thường Tiểu cũng lắc đầu, hỏi :

- Bằng hữu quen biết nhau chưa tới một ngày, người lại chịu bán mạng vì hân?

Vương Phong thốt :

- Ta tuy quen biết hân còn chưa quá một ngày, lại hiểu hân rất nhiều.

Thường Tiểu hỏi :

- Hiểu cái gì?

Vương Phong đáp :

- Hiểu hân là một người chính trực, ta luôn luôn bội phục người chính trực.

Thường Tiểu một hồi lâu chưa cười, nghe câu nói của Vương Phong, lại mỉm cười.

Y cười nói :

- Nếu quả người chỉ vì nguyên nhân này mà bán mạng vì hân, ta đảm bảo sau này người nhất định sẽ hối hận.

Y lại bổ sung :

- Người chính trực tuyệt không nói láo, nhưng theo ta biết, trong vụ án Huyết anh vũ, hắn đã nói láo không chỉ một lần.

Vương Phong tịnh không dò hỏi, lại mỉm cười :

- Nói láo cố nhiên là xấu xa, nhưng nếu thố lộ sự thật lại khuấy động một nỗi bất hạnh lớn hơn, còn có thể tha thứ được.

Thường Tiểu cười lạnh, từ từ đi tới.

Mục quang của mọi người toàn bộ đang nhìn trên người y.

Y đi chậm chậm, đến đối diện Vương Phong :

- Thi thể Thiết Hận nghe nói ngươi mang về nha môn?

Vương Phong thừa nhận.

- Lúc đó Thiết Hận đã chết rồi?

Vương Phong gật đầu.

- Ngươi khẳng định hắn quả thật đã chết?

Vương Phong đáp :

- Một người sống hay chết, ta còn có khả năng phân biệt rõ ràng.

- Lúc Tiêu Bá Thảo giải phẫu khám nghiệm thi thể, ngươi có đứng một bên quan sát?

- Không, công chuyện của Tiêu lão tiên sinh tịnh không thích có người đứng nhìn, vì lão sợ có thể ảnh hưởng tới công chuyện của lão, kỳ thật lão có cho phép ta ở lại, ta cũng vị tất nguyện ý lưu lại.

- Ngươi sợ nhìn thấy?

- Ta còn sợ bị ối mửa.

Vương Phong hỏi ngược lại :

- Ngươi không biết chuyện đó kinh tởm đến thế nào sao?

Thường Tiểu không đáp, ngẩng đầu lên, thốt :

- Ngươi chỉ nên trả lời câu hỏi của ta.

Vương Phong hỏi :

- Chỉ có thể đáp, không thể hỏi?

Thường Tiểu đáp :

- Không hỏi.

Vương Phong hỏi :

- Ngươi coi ngươi là gì?

Thường Tiểu đáp :

- Quan!

Vương Phong hỏi :

- Ngươi coi ta là gì?

Thường Tiểu thốt :

- Bình dân bá tánh.

Vương Phong sửa liền :

- Người giang hồ.

Thường Tiểu lại cười lạnh.

Vương Phong nói tiếp :

- Người giang hồ không sợ quan, không chịu bị điều khiển, cũng không để quan dám điều khiển.

Thường Tiểu lại cười lạnh :

- Ta dám điều khiển.

Vương Phong thốt :

- Cho dù có dám điều khiển, ta cho dù có chịu cho điều khiển, vậy thì sao? Ta đâu có phạm pháp.

Vương Phong lại lạnh lùng nói tiếp :

- Ta bị hiềm nghi phạm pháp chỗ nào?

Thường Tiểu lạnh lùng đáp :

- Người hiệp trợ phạm nhân bị hiềm nghi, tiêu dao pháp ngoại.

Vương Phong hỏi :

- Có một hiềm nghi, phạm nhân bị hiềm nghi là ai?

Thường Tiểu đáp :

- Thiết Hận.

Vương Phong ngẩn người, chợt cười thốt :

- Cho tới bây giờ, tuy ngươi chưa tự giới thiệu mình, ta lại cũng đã đoán ra ngươi là ai.

Thường Tiểu hỏi :

- Ai?

Vương Phong đáp :

- Thường Tiểu! Độc Kiếm Thường Tiểu.

Thường Tiểu cười lạnh thốt :

- Ngươi ngủ trong quan tài, tin tức lại linh thông như vậy.

Vương Phong nói :

- Sáng sớm hôm nay, An Tử Hào đã nói cho ta nghe.

Thường Tiểu “hừm” một tiếng :

- Người này nói hơi nhiều.

Vương Phong thốt :

- Ta còn biết một chuyện.

Thường Tiểu hỏi :

- Cũng do hắn nói?

Vương Phong lắc đầu :

- Chuyện này ta nghe người ta nói tối thiểu cũng đã mười lần, lần thứ nhất tối thiểu cũng đã năm năm trước.

Thường Tiểu hỏi :

- Chuyện gì?

Vương Phong cười đáp :

- Ta còn biết người có một cái ngoại hiệu kinh người, là Hoạt Diêm Vương.

Thường Tiểu không có biểu tình gì, hỏi ngược lại :

- Cái ngoại hiệu đó có gì không hay?

Vương Phong đáp :

- Hay thì hay, có một điểm, ta còn chưa minh bạch.

Thường Tiểu hỏi :

- Điểm nào?

Vương Phong đáp :

- Hoạt Diêm Vương như cái tên đã gợi ý, là Diêm Vương trên nhân gian, không phải yêu quỷ đều do người điều khiển sao?

Thường Tiểu hỏi :

- Người nói tới Thiết Hận?

Vương Phong hỏi lại :

- Cương thi không phải là quỷ sao?

Thường Tiểu thốt :

- Người khẳng định hắn đã biến thành cương thi?

Vương Phong nói :

- Ta chưa thấy qua cương thi, lại thấy qua thi thể, ta dám đảm bảo hắn đã là một người chết.

Thường Tiểu nói :

- Ta cả thi thể cũng chưa thấy qua, lúc trước cũng không thấy thi thể, ta đương nhiên coi hắn còn là một người sống.

Y nhìn Vương Phong dò xét :

- Người cũng dám đảm bảo lời nói của người hoàn toàn là sự thật?

Vương Phong lại cười một tiếng, đáp :

- Cho dù là sự thật, người chừng như cũng không chịu tin.

Thường Tiểu cũng cười, thốt :

- Người đã biết ta cũng có một ngoại hiệu là Hoạt Diêm Vương, lại tựa hồ không biết ngoại hiệu của ta vì sao mà có.

Vương Phong nói :

- Đó là vì tâm địa người tàn ác, tay lặt, kiếm độc.

Thường Tiểu thốt :

- Tâm tàn ác tự nhiên tay lặt, tay lặt tự nhiên kiếm độc, ba thứ này kỳ thật chỉ là một, người chỉ nói trúng một thứ, còn thiếu một thứ.

Vương Phong hỏi :

- Thứ gì?

Thường Tiểu đáp :

- Hình phạt nặng nề.

Y lại cười :

- Dưới hình phạt nặng nề của ta, ta đảm bảo những gì nghe được nhất định là sự thật.

Vương Phong cười nói :

- Người chừng như đối với ta đã có ý muốn dụng hình bức cung?

Thường Tiểu chỉ cười, nụ cười này lộ vẻ rất tàn nhẫn.

Vương Phong cười cười nói tiếp :

- Chỉ không biết người tính dùng trọng hình nào?

Thường Tiểu đáp :

- Muốn biết không dễ lắm sao?

Nói vừa dứt lời, bàn tay trái của y đã chỉ một cái.

Cái chỉ đó chỉ về hướng Vương Phong, bảy gã quan sai đã có ba gã bộc phát phóng tới.

Gã quan sai khai quan hồi nãy đứng gần nhất, là người đầu tiên phóng tới, lại không phải để bắt người, một quyền nhắm ngay mặt Vương Phong đâm tới.

Một quyền này rõ ràng là để báo tư thù.

Người bị Vương Phong hù thê thảm nhất chính là gã, đối với tiểu tử này gã không có chút hảo cảm, đối với khuôn mặt cười cười của tiểu tử này không chút nào thuận mắt gã, cho nên một khi Thường Tiểu hạ lệnh bắt người, gã lập tức muốn bay tới đâm vào khuôn mặt tươi cười của tiểu tử này.

Chỗ đó tịnh không phải là chỗ trí mệnh, cho dù đánh có mạnh cũng không chết người, cho nên gã đánh thoải mái.

Gã đánh cũng rất nặng tay.

Một quyền này nếu không một trăm thì ít nhất cũng có chín mươi chín cân khí lực, đánh như vậy không những tổn mất nụ cười mà cả khuôn mặt cũng sưng vù.

“Bình” một tiếng chấn động, một bóng người bay lên.

Vương Phong ngồi nguyên tại chỗ, mặt cũng không bị sưng.

Mặt của gã quan sai lại bị sưng. Một quyền của gã vừa mới xuất, quyền đầu của Vương Phong đã mạnh mẽ đâm vào mặt gã, đánh gãy mũi gã, máu mũi sặc đầy mặt, thậm chí đánh mạnh tới mức gã bay bổng hơn một trượng.

Một quyền của Vương Phong đã không chỉ có một trăm cân.

Gã quan sai vừa bay ra, hai gã quan sai bên ngoài đã phóng tới, bốn bàn tay hóa thành trảo phong nhắm tả hữu thủ của Vương Phong chụp tới.

Nắm thì nắm được, tả hữu thủ của Vương Phong lại như đại bàng tung cánh, phản trảo chộp vào cổ tay của bọn chúng.

Vương Phong hét một tiếng lớn, tung bọn chúng lên, quăng về phía bốn gã quan sai còn lại.

Bay tới nơi bốn gã còn lại, hai gã quan sai như thái sơn áp đỉnh vọt hạ xuống.

Bọn chúng nhanh tay nhanh mắt, lập thành hai hàng song song, song song tề tâm hợp lực, cứng rắn đón đỡ đồng bọn rớt xuống, bốn người, toàn bộ bị chấn động thối lui một bước.

Khí lực Vương Phong quả thật không nhỏ.

Hai gã quan sai bị chàng quăng lên mặt mày xanh dờn, thần sắc của bốn gã quan sai đón đỡ cũng không tốt hơn bao nhiêu, “răng răng răng răng” bốn tiếng, bốn thanh đao không hện mà đồng thời rút ra trên tay.

Đao quang chói ngời như tuyết, đây hiển nhiên là bốn thanh đao tốt.

Có đao trong tay, bốn gã quan sai trên mặt bỗng hiển lộ sát cơ.

Chỉ xem qua tư thế bạt đao, đã biết bọn chúng dụng đao rất giỏi; chỉ xem qua thần sắc trên mặt, đã biết bọn chúng đao hạ tuyết bất lưu tình.

Vương Phong tựa hồ không thèm nhìn bọn chúng, hai tay chàng khoanh lại, làm như ba gã quan sai phóng tới đánh chàng hồi nãy không còn trong ý tưởng, càng hình như quăng hai gã lên trời là kết thúc mọi chuyện.

Làm sao sự tình có thể kết thúc như vậy được?

Bốn gã quan sai rút đao ra khỏi vỏ, cước bộ bắt đầu di động, trái phải di động, bốn người chia nhau đứng bốn phía.

Mắt Vương Phong một khi nhìn, tối thiểu cũng thấy ít nhất hai thanh đao.

Chàng đã buông tay, giang tay vươn vai, chợt nói :

- Ngủ đã quá, tinh lực sung mãn, giờ này hoạt động giãn gân giãn cốt là tốt nhất.

Một người trong bốn gã quan sai lập tức thốt :

- Bọn ta nhất định giúp người hoạt động.

Mục quang của Vương Phong quét từ từ qua bốn thanh đao, thốt :

- Nhưng động tới đao ta lại không thể phụng bồi, những thứ đó không có lợi cho sức khỏe.

Một gã quan sai cười lạnh một tiếng, nói :

- Chỉ tiếc người phải.

Tiếng nói vừa dứt, người của gã bay lên.

Ba gã quan sai kia cũng đồng thời phát động.

Mũi đao lóe tia sáng trắng như tuyết chói ngời, bốn gã quan sai này sử dụng một dạng đao pháp.

Hai đao chém vào hai vai Vương Phong, hai đao chém vào hai chân Vương Phong, bọn chúng tịnh chưa hạ sát thủ.

Bởi vì Thường Tiểu còn muốn lưu giữ mạng sống của Vương Phong, còn muốn hỏi cung Vương Phong.

Nhưng bốn đao này chém trúng, Vương Phong chắc biến thành con rùa, tuy bảo toàn được tính mạng, cũng chỉ còn có thể lăn bò trên đất.

Vương Phong tuy không muốn phụng bồi, càng không muốn biến thành con rùa.

Đằng sau lưng chàng là quan tài, đằng sau quan tài là bức tường, chàng không thể lại trốn trong quan tài, cũng không có đường lui thoát.

Chàng phải nghĩ ra biện pháp đối phó với bốn lưỡi đao.

Một người phải đối phó với bốn lưỡi đao không phải là chuyện dễ dàng, cũng may bốn lưỡi đao đang dùng đao pháp đả thương người, không phải là đao pháp lấy mạng người.

Đao pháp đả thương người, so với đao pháp lấy mạng người, dễ ứng phó hơn.

Chàng hét lên một tiếng, nghiêng mình một cái, đột nhiên bay lên một cái, nghênh đón gã quan sai đang huy đao chém bên trái.

Cái bay người này, hai đao chém dưới chân chàng đã hụt, cái nghiêng mình đó, một đao chém về bên vai phải cũng lạc vào khoảng không.

Tránh được ba lưỡi đao, không thể nói chàng không có bản lĩnh, chỉ đáng tiếc còn thêm một đao.

Đao này vốn chỉ chém lên vai chàng, nhưng vì cái nghiêng mình của chàng, lại chém vào ngực chàng.

Vai không phải là một chỗ trí mệnh, ngực lại là chỗ trí mệnh.

Chàng tránh được ba đao, càng nhập sâu vào một tử lộ.

Tinh minh như chàng, là một người kinh nghiệm lâm địch phong phú, quả thật không có lý do phạm vào sai lầm trí mệnh như vậy.

Có phải vì chàng chợt nhớ mình chỉ còn sống thêm năm mươi mốt ngày nữa, đợi không nổi nữa, thừa cơ hội này, liều mạng?

Chàng tuy dám liều mạng, không sợ chết, gã quan sai lại không dám để chàng liều mạng.

Thường Tiểu tịnh không ra mệnh lệnh cho gã giết Vương Phong, gã tuyệt không dám giết Vương Phong.

Bởi vì như vậy thông thường có nghĩa là gã tự lấy cái mạng mình.

Cho nên vừa khi phát giác ngực Vương Phong đang hứng mũi đao của mình, gã đã nhảy tránh ngay lập tức.

Cũng may, khi gã ra đao đã có phần nương tay, cho nên dễ dàng biến chiêu.

Gã chỉ tưởng Vương Phong bị ba thanh đao kia bức nhập vào tử lộ, lại càng không biết rằng Vương Phong tự mình xâm nhập vào tử lộ, cơ hồ liều mạng, thân hình sau khi nghiêng mình lại có biến hóa, đao của gã cho dù không lợi tay, cũng vị tất có thể chém vào ngực Vương Phong.

Biến hóa đó đương nhiên mục đích là để đón đỡ một đao chém vào ngực, hiện tại đao đã lợi lỏng, không cần phải thi hành biến hóa đó.

Cho nên Vương Phong tịnh không thi hành biến hóa đó.

Chàng lại thực hiện một biến hóa khác.

Thanh đao phải né tránh, gã quan sai đứng đằng trước phải lộ sơ hở, chàng vồ lấy sơ hở đó, huy quyền đâm vào mặt gã quan sai.

“Chát” một tiếng, gã quan sai bị tổng văng ít nhất cũng một trượng, tuy còn chưa lấy lại thăng bằng, nửa khuôn mặt bên trái đã sưng vù. Một quyền của Vương Phong đánh ra, toàn thân cũng bay lên nửa trượng, tả hữu cước xoay một vòng, chính là quyền tay phải!

Vừa xong, tai chợt nghe một tiếng “xoảng” kỳ dị, khước mặt đồng thời thoáng thấy ánh kiếm lẳng không bay tới. Kiếm quang nhanh gấp, kiếm thế độc lạt.

Độc Kiếm Thường Tiểu chung quy đã xuất thủ.

Luồng sáng xanh dài ba thước nhanh như chớp đâm vào giữa ngực Vương Phong.

Nghe y nói, chỉ muốn mấy gã quan sai bắt sống Vương Phong, dụng hình nặng nề để bức cung, nhưng đến khi thấy y xuất thủ, rõ ràng huy kiếm muốn giết Vương Phong.

Y tịnh không phải là một người có hai tâm địa, chỉ bất quá y đã thấy xuất kích giết Vương Phong đơn giản hơn là cầm giữ Vương Phong.

Một phạm nhân khó bắt giữ, muốn đào tẩu nhất định rất dễ, kinh nghiệm này y đã kinh qua một lần.

Chỉ có một lần.

Một lần là đã đủ quá rồi, sau lần thứ nhất, đối với phạm nhân khó bắt giữ, y bắt đầu thực hiện phương pháp đơn giản hữu hiệu hơn.

Không sợ giết lầm người tốt, y chỉ sợ phạm nhân tẩu thoát.

Giết lầm người tốt đối với y tịnh không có ảnh hưởng, phạm nhân tẩu thoát lại làm thương tổn não bộ của y, phí tổn khí lực của y.

Y khác với Thiết Hận.

Thiết Hận thà thương tổn đầu óc thêm một lần, phí tổn khí lực thêm một lần, cũng không muốn giết lầm một tốt.

Y lại thà giết lầm thẳng thừng.

Cho nên nếu quả y đã giết một ngàn người, người chết oan nếu không tới chín trăm, cũng đã tám trăm.

Trong vòng mười năm nay, số người y giết không chỉ có một ngàn. Giết lầm thêm một Vương Phong, y cần gì đắn đo?

Kiểm chớp lên một cái. Nhanh. Chuẩn. Độc!

Đoạt Mệnh thập nhị kiếm của Nga Mi kiếm phái, một kiếm y dùng kỳ thật không uống danh chút nào.

Muốn chống đỡ một kiếm như vậy không phải dễ dàng, nhưng bằng vào thân thủ của Vương Phong, cũng không thể rơi vào cảnh khốn cùng.

Chàng lại không chống đỡ, lại đón chờ.

Chỉ trong một sát na, trong tay chàng đã xuất hiện một đoản kiếm. Đoản kiếm hướng ngực Thường Tiểu đâm tới.

Trường kiếm ba thước, đoản kiếm chỉ sáu phân, tuy ngắn hơn nhiều, trường kiếm của Thường Tiểu có đâm trúng ngực của chàng, đoản kiếm của chàng tất cũng đâm trúng ngực y.

Chàng có cái tự tin đó.

Chàng dám liều mạng, một kiếm đâm ra, không phải để bảo vệ mình, chỉ là để giết đối thủ.

Một kiếm này, cũng không có biến hóa gì.

Độc kiếm của Thường Tiểu đâm tới, chàng thấy bất cứ biến hóa gì cũng đưa tới chung một kết quả - chỉ có khi biến hóa lại càng làm cho tình huống ác liệt hơn.

Chàng tịnh không vui thích cái kết quả này, hà huống Thường Tiểu con người này rất xứng đáng để chàng liều mạng.

Thường Tiểu cũng thấy Vương Phong liều mạng, càng thấy Vương Phong thật sự có cái bản lãnh liều mạng.

Một cảm giác sợ hãi thoáng qua tâm y ngay lập tức.

Y tịnh không tính tới liều mạng với Vương Phong. Y tuy thích giết người, lại tuyệt không thích mình cũng đồng thời bị giết, cho dù có bị thương cũng không thích.

Tính ra chiêu kiếm của y còn chưa tận toàn lực, còn đủ lực để xoay sở tránh liều mạng với Vương Phong. Mũi kiếm của y nhanh nhẹn đảo về. Người còn trên không trung, “vút vút vút” phản thủ chém ba kiếm. Người y chừng như bị bóng kiếm vây bọc trọn vẹn, vô luận bất cứ lúc nào, đều có thể che chở kháng cự tránh bị ngoại lai thương hại.

Vương Phong lại không truy đuổi theo y, kiếm hạ thấp, đứng yên.

Thường Tiểu hạ mình xuống đất, đối diện với Vương Phong, y nhìn Vương Phong chăm chăm, đột nhiên thốt :

- Ta xem ra người tịnh không giống người điên.

Vương Phong đáp :

- Vốn không giống.

Thường Tiểu hỏi :

- Vậy thì người phải biết, hồi nãy kết quả có thể ra sao?

Vương Phong đáp :

- Ta cùng người đều biến thành người chết.

Thường Tiểu thốt :

- Bằng vào võ công của người, muốn đỡ một kiếm của ta, tin rằng không khó.

Vương Phong nói :

- Cũng không khó.

Thường Tiểu thốt :

- Có thể chống đỡ, muốn trốn tránh đương nhiên cũng càng dễ dàng.

Thường Tiểu lại nói tiếp :

- Vậy tại sao người phải liều mạng với ta?

Vương Phong hỏi ngược lại :

- Hồi nãy một kiếm của người cố ý giết ta?

Thường Tiểu gật đầu thừa nhận.

Vương Phong hỏi :

- Người cố ý giết ta, sao ta lại không được liều mạng với người?

Thường Tiểu ngẩn người, hỏi :

- Người thích liều mạng với người ta?

Vương Phong đáp :

- Còn tùy người nào.

Thường Tiểu thốt :

- Ồ?

Vương Phong nói :

- Có loại người ta biết rõ ta đánh không lại, ta liền nhanh chân bỏ đi, nhưng lại có loại người, cho dù ta biết ta phải chết, ta cũng phải liều mạng với hắn.

Thường Tiểu hỏi :

- Người nói loại người đó, là loại người nào?

Vương Phong lạnh lùng trừng mắt nhìn Thường Tiểu, đáp :

- Ác nhân.

Thường Tiểu lại ngẩn người, trên mặt đột nhiên nở một nụ cười, thốt :

- Ta xem ra đâu có là ác nhân.

Vương Phong cười lạnh :

- Ta thấy chừng như là vậy.

Thường Tiểu cười nói :

- Vô luận ra sao, ta đều không muốn cùng người liều mạng.

Vương Phong hỏi :

- Người không phải đã nói qua người muốn bắt ta, dụng trọng hình bức cung?

Thường Tiểu đáp :

- Hiện tại đã bắt tất, một người có can đảm dám liều mạng, sao có thể nói láo được?

Y cười lớn thu kiếm, lại nói :

- Người đã không nói láo, ta tại sao lại phải làm chuyện không cần thiết?

Vương Phong thốt :

- Ít ra, người cũng phải giữ ta lại.

Vương Phong nói tiếp :

- Vì ta đã phạm pháp.

Mục quang Thường Tiểu quét sang mấy gã quan sai, thốt :

- Đánh quan sai tuy phạm pháp, chuyện này, lại không thể quy tội cho người.

Nhân tình Vương Phong có nét kỳ quái, đứng bất động.

Thường Tiểu không ngờ cũng nói đạo lý, không chỉ có Vương Phong cảm thấy kỳ quái, cả bọn quan sai cũng cảm thấy kỳ quái.

Thường Tiểu lại nói tiếp :

- Hà huống muốn giết người đã rất khó, muốn bắt người, không phải lại càng đau đầu hơn sao?

Hiện tại là chân tâm của Thường Tiểu nói chuyện.

Con người này cũng thấu hiểu cách lèo lái theo hướng gió, y quả thật cũng có ý khác.

Thường Tiểu còn nói thêm :

- Hà huống từ nay về sau rất nhiều chuyện có lẽ ta cần trợ giúp người.

Vương Phong lạnh lùng thốt :

- Ta lại không có ý muốn hợp tác với người.

Thường Tiểu đột nhiên hỏi :

- Người không biết hiện tại ta đang điều tra chuyện gì sao?

Vương Phong hỏi dò :

- Có phải là vụ án Huyết anh vũ?

Thường Tiểu gật đầu :

- Cũng là vụ án bảy năm về trước nội trong một đêm châu báu trong Thái Bình vương phủ bảo khố bị thất tung một cách thần bí.

Vương Phong hỏi :

- Vụ án đó có liên quan gì đến ta?

Thường Tiểu thốt :

- Không có liên quan đến người, bằng hữu của người Thiết Hận lại có quan hệ rất lớn.

Vương Phong nói :

- Thiết Hận đã chết.

Thường Tiểu hỏi :

- Nguyên nhân cái chết là gì?

Mục quang Vương Phong chợt biến thành xa xăm, đáp :

- Người có từng nghe qua thập vạn thần ma vì khánh hạ ngày mừng thọ của Ma Vương, tụ hội tại Nông gia phổ, trích thập vạn giọt ma huyết hóa thành một Huyết anh vũ, để làm quà của bọn chúng?

Thường Tiểu đáp :

- Ít ra cũng đã nghe qua mười lần.

Vương Phong thốt :

- Huyết anh vũ mỗi bảy năm lại giáng lâm xuống nhân gian một lần, mang theo ba nguyên vọng, chỉ cần thấy được nó, nó có thể cấp cho ba nguyên vọng, vô luận là nguyên vọng gì đều có thể thực hiện được.

Chàng mỉm cười nói tiếp :

- Hiện tại từ lúc lần trước nó giáng lâm nhân gian, đã được bảy năm.

Thường Tiểu hỏi :

- Người cũng tin chuyện này?

Vương Phong cười đáp :

- Ta vốn không tin, hiện tại lại không thể không tin.

Thường Tiểu hỏi :

- Người đã thấy nó?

Vương Phong gật gật đầu.

Thường Tiểu cười một tiếng, cười lạnh.

Vương Phong hỏi :

- Người không tin?

Thường Tiểu không phủ nhận.

Vương Phong thốt :

- Thiết Hận cũng không tin, cho nên hắn mới nói nếu quả hắn gặp được Huyết anh vũ, nguyên vọng đầu tiên của hắn là muốn nó để cho hắn chết.

Thường Tiểu hỏi :

- Kết quả hắn quả thật thấy được Huyết anh vũ, Huyết anh vũ quả thật đã làm cho hắn như nguyện?

Vương Phong cười khổ :

- Sự tình trên thiên hạ nhân gian có lúc quá tấu xảo.

Thường Tiểu cười, hỏi :

- Sự kiện này người nghe nói lại?

Vương Phong đáp :

- Lúc đó ta đang ngồi đối diện hắn.

Thường Tiểu hỏi lớn :

- Người nói người đã chứng kiến sự kiện phát sinh?

Vương Phong đáp :

- Người đầu tiên thấy Huyết anh vũ là ta, lúc đó ta la lớn kêu hắn đừng quay đầu nhìn, thậm chí còn phóng qua muốn ôm đầu hắn, nhưng đã quá trễ.

Thường Tiểu không nói tiếng nào, nụ cười trên mặt cứng ngắc.

Y thấy Vương Phong tịnh không nói láo.

Tiếng nói của Vương Phong càng yếu ớt, nói tiếp :

- Chỉ quay đầu nhìn một cái, hấn ngã gục trong tiếng cười của Huyết anh vũ.

Thường Tiểu giật mình thốt :

- Cười như người, trong tiếng cười chứa đầy tiếng yêu dị tà ác, giống như nó đang nói, nó cũng có thể nói?

Wương Phong gật đầu, chợt rùng mình hai cái.

Thường Tiểu không nhin được, hỏi :

- Nó nói gì?

Wương Phong nhớ lại, giọng run rẩy :

- “Bọn ngươi đồng thời thấy được ta, hiện tại, nguyện vọng của hấn đã được thực hiện, vẫn còn hai nguyện vọng, ta lưu lại toại nguyện cho ngươi, ngươi cứ đợi...”

Lời nói của Huyết anh vũ như đã in trong tâm chàng, thoát ra khỏi miệng, một chữ cũng không sai.

Giọng nói của chàng cũng truyền vọng một giọng chế giễu tà ác yêu dị, phảng phất chàng cũng đã biến thành nô tài của Huyết anh vũ.

Khuôn mặt xám ngoét cũng càng quỷ dị xấu xa hơn.

Trên mặt Thường Tiểu vẫn còn nở nụ cười, hỏi tiếp :

- Sau đó Huyết anh vũ làm gì?

Wương Phong đáp :

- Bay đi.

Thường Tiểu hỏi :

- Ngươi không rượt theo?

Wương Phong thở dài, đáp :

- Ta dù cũng muốn rượt theo, chỉ tiếc tịnh không có cánh.

Thường Tiểu chuyển đề tài :

- Lúc đó bọn ngươi ở đâu?

Wương Phong đáp :

- Mộ địa.

- Mộ địa?

- Bọn ta vì truy đuổi huyết nô, truy tới đó.

Mục quang Thường Tiểu lập tức chiếu lên mặt Huyết Nô.

Huyết Nô tịnh không có phản ứng gì, si si nhìn Vương Phong.

Làm cho nàng mê man lại nhất định không là Vương Phong, chỉ là lời kể của Vương Phong.

Trong mắt nàng chứa đầy vẻ hăm mộ, nàng hăm mộ cái gì?

Hăm mộ Vương Phong thấy được Huyết anh vũ? Huyết anh vũ còn hai nguyện vọng lưu lại cấp cho Vương Phong?

Nhân tình của Vương Phong theo mục quang của Thường Tiểu, lắt đầu :

- Bọn ta lúc đó chỉ truy huyết nô, không phải là nàng, chỉ là một con quái điều.

Thường Tiểu ngạc nhiên, hỏi :

- Trên mộ địa lúc đó chỉ có bọn người?

Thường Tiểu nói :

- Bằng vào võ công của người, nếu quả có người tàng ẩn tại phụ cận, nhất định không thể qua mắt người, hà huống còn nói chuyện?

Vương Phong thốt :

- Người không tin lời nói đó phát ra từ miệng Huyết anh vũ?

Thường Tiểu thở dài, đáp :

- Anh vũ không thể nghi ngờ là một loại chim linh xảo phi thường, thậm chí còn nói được tiếng người, cho nên theo ta biết, mạn sông Tần Hoài có Bảo Hương Trai nuôi dưỡng một con anh vũ có thể niệm Đường thi, nhưng đó cũng là kết quả của sự huấn luyện trường kỳ, những lời Huyết anh vũ nói với người, lại rõ ràng không phải là lời nói đã được huấn luyện.

Vương Phong nói :

- Những lời nói đó không còn nghi ngờ gì nữa là do người nói, nhưng sự thật là phát từ miệng con chim.

- Ta tin những lời người nói là sự thật, chỉ là chuyện như vậy, muốn làm cho người khác tin cũng rất khó.

Thường Tiểu thở ra một cái.

Vương Phong cười khổ :

- Tâm tình của người ta rất minh bạch, nếu không vì thân lâm kỳ cảnh, ta nghĩ tất cũng có ý tứ như người.

Thường Tiểu lại thở ra, thốt :

- Chừng như chuyện này chỉ có hai cách giải thích, nếu không phải vì anh vũ thông linh, bọn ta phải chấp nhận truyền thuyết thập vạn thần ma trích ma huyết này.

Y lắc đầu, lại nói :

- Nếu Huyết anh vũ có thể là sự thật, cương thi tồn tại sao lại không thể có?

Không ai nói tiếng nào.

Im lặng, tiểu lâu phẳng phất âm ám khởi dậy.

Bên ngoài lầu càng âm ám, bóng tối dày đặc đen như mực.

Thường Tiểu quay mặt ra ngoài cửa, đột nhiên thốt :

- Giờ này là giờ cương thi đã xuất động.

Câu nói này vừa nói ra, y cũng cảm thấy lạnh run.

Thủ hạ của y cũng vậy, chỉ có Vương Phong là ngoại lệ, chàng vẫn mỉm cười, thốt :

- Tổ của hần còn lưu tại đây, ta nghĩ hần sớm muộn gì cũng quay về tổ.

Thường Tiểu hỏi :

- Người không sợ?

Vương Phong đáp :

- Ta với hần là bằng hữu.

Thường Tiểu lạnh lùng thốt :

- Tốt hơn hết là hần sau khi biến thành cương thi, cũng còn nhận ra người là bằng hữu.

Vương Phong nói :

- Nhận ra hay không nhận ra tính sau, chỉ cần gặp được hần là được.

Thường Tiểu hỏi :

- Có thể nào đối với chuyên hần biến thành cương thi, người cũng có nghi vấn, nhất định muốn gặp hần để xác định?

Vương Phong đáp :

- Đó vẫn không phải là mục đích chính của ta.

Thường Tiểu nhin không được, hỏi truy :

- Mục đích chính của người là gì?

Vương Phong đáp :

- Cố gắng ngăn cản hần biến thành cương thi lần nữa.

Thường Tiểu mỉm cười :

- Người hy vọng bằng hữu của người sau khi chết có thể an nghỉ?

Vương Phong đáp :

- Rất hy vọng.

Thường Tiểu thốt :

- Giao kết được một bằng hữu như người quả thật rất tốt.

Tiếng nói chợt ngừng lại, mục quang của y chuyển ra ngoài cửa.

Là người, không phải cương thi.

An Tử Hào đi trước, đằng sau là Đồng Xương, Đường thị huynh đệ.

Bốn người không thiếu một người, sắc mặt tịnh không khác lúc ban đầu.

Mục quang của Thường Tiểu quét sang bọn Đồng Xương ba người, hỏi :

- Bọn người đã kiểm tra qua thi thể của Vạn Thông?

Ba người gật đầu cười khổ.

Bọn chúng chỉ thấy một cánh tay, một vũng máu bầm.

Thường Tiểu hỏi :

- Có phát hiện ra gì không?

“Thi thể của Vạn Thông đã hóa thành vũng máu bầm, chỉ còn dư lại hữu thủ, hữu thủ cũng biến thành đen thui hôi thúi”.

“Gần cái giường gã nằm có một thanh đao, vỏ đao lại nằm bên kia”.

“Lưỡi đao có máu, cán đao có máu, đều không giống nhau, huyết trên lưỡi đao không có gì lạ, huyết trên cán đao chính là máu bầm đó”.

“Trong móng tay ngón giữa tay phải của gã, găm một mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm, hiển nhiên vì độc châm này, hữu thủ của gã mới biến thành đen bầm”.

“Huyết bầm tuy đã cạn, nhưng bằng vào kinh nghiệm của bọn tôi suy đoán, rất có khả năng là kết quả của Hóa Thi tán”.

“Nói theo những phát hiện trên, bọn tôi nghĩ hôm qua lúc Vạn Thông khai quan nghiệm thi, đầu ngón tay giữa bị mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm đâm vào, chất độc trên mũi độc châm lan nhanh, làm cho cánh tay gã đen bầm hoàn toàn, gã phát giác bị trúng độc, tất nhiên lập tức vận nội lực ngăn trở độc khí không lan lên trên, cho nên chỉ có cánh tay là đen bầm”.

“Nhưng sau khi được mang vào trong tiểu ốc, gã đã không thể tái chi trì, vì để bảo toàn tính mạng, gã chỉ còn cách chịu đựng đau khổ, bạt đao, chặt đứt cánh tay, tiếp đó cương thi vào đến, rắc trên người gã Hóa Thi tán, làm cho thân gã tan chảy ra, chỉ còn cánh tay phải vì đã bị chặt xuống, cho nên còn lại đó”.

Thường Tiểu im lặng lắng nghe, tịnh không có ý kiến biểu thị gì, đợi cho Đồng Xương và Đùng gia huynh đệ nói xong, mới khai khẩu :

- Hóa Thi tán thứ đó tựa hồ không thường thấy qua.

Đường lão đại thốt :

- Cũng tịnh không hiếm có, theo huynh đệ chúng tôi được biết, trên giang hồ có nhiều bang hội hay dùng thứ đó để xử trí nhân phạm, cao thủ hắc đạo dùng độc dược ám khí này cũng có nhiều người.

Thường Tiểu hỏi :

- Nhiều là ai?

Đường lão đại đáp :

- Thiểm Bắc Đoạn Hồng Tử, Giang Đông Ô Nha, Hà Tây Xích Nhận, Yên Nam Độc Thủ thư sinh Tiêu Thu Vũ.

Thường Tiểu hỏi :

- Bọn chúng cùng Thiết Hận có quan hệ gì không?

Đường lão đại nghĩ một chút, lắc đầu :

- Không.

Một gã quan sai tức thì xen vào :

- Theo ký ức của tôi, đại để năm sáu năm về trước, Thiết Hận ở Tương Tây từng kinh phá một hắc điểm, tại hậu viện của hắc điểm, nghe nói có một Hóa Thi Trì, hắc điểm sau khi giết người cướp của, chùng như quăng thi thể xuống Hóa Thi Trì hủy diệt chứng tích...

Thường Tiểu gạt đầu thốt :

- Nói vậy Thiết Hận có cơ hội lấy được loại dược vật Hóa Thi tán đó.

Y quay đầu, nhìn Vương Phong chăm chăm, thốt :

- Nguyên nhân cái chết của gã quan sai đó hiện tại chắc người đã rõ, đối với sự kiện này, người còn có ý kiến gì không?

Vương Phong ngẩn ngơ lắng nghe, tới lúc Thường Tiểu hỏi, chùng như tỉnh mộng, cười khổ :

- Khổ là ta tận mắt chứng kiến Thiết Hận bị giết, lại thân chinh hộ tống hắc quan tài, bảy tám ngày đã theo sát quan tài, quan tài lại luôn luôn đóng đinh, căn cứ theo theo báo cáo nghiệm thi của bọn họ, ta nhất định hoài nghi hắc quan vẫn còn sống.

Thường Tiểu cười khổ :

- Ta vốn cũng hoài nghi như vậy, nhưng nghe người nói quả quyết, lại quả thật không thể không tin hắc quan đã chết.

Vương Phong thốt :

- Có lẽ thân thể hắc quan thật đã giấu loại độc dược Hóa Thi tán, lúc bóp cổ gã quan sai, vô ý rơi lên người gã quan sai.

Thường Tiểu điềm đạm hỏi :

- Độc châm cũng vô ý bay ra từ trong thân hắc, đâm vào đầu ngón tay của Vạn Thông?

Vương Phong chỉ biết cười khổ.

Thường Tiểu lắc đầu, lẩm bẩm :

- Ta hành tẩu thiên hạ cả mười năm nay, nhận trong tay bao nhiêu vụ án kỳ án, gặp bao nhiêu quái sự, không thể nói là ít, nhưng tất cả đều có giải đáp, có cách giải thích, nhưng vụ án kỳ quái như vậy, bao nhiêu sự tình kỳ quái như vậy, lại còn mâu thuẫn trùng trùng, ta đơn giản thúc thủ vô sách.

Y lắc đầu một cái, thở dài :

- Có lẽ người còn chưa biết, ta bắt đầu điều tra vụ án này, cho tới nay cũng đã hơn hai năm.

Vương Phong tuy không biết, tịnh không hoài nghi lời nói của Thường Tiểu.

Thường Tiểu thở dài, ngồi xuống, lại nói tiếp :

- Thập vạn thần ma, trích ma huyết, hóa thành một Huyết anh vũ, Huyết anh vũ xuất hiện, châu báu trong Thái Bình vương phủ bảo khố bị thất tung một cách thần bí nội trong một đêm, Quách Lan Nhân đã chết lại phục sinh, sinh lại phục tử, những sự tình này căn bản không thể tồn tại, không thể phát sinh.

Vương Phong nói :

- Nhưng sự thật lại tồn tại, hơn nữa quả thật đã phát sinh.

Thường Tiểu thở dài thốt :

- Ta vốn tuyệt không tin có yêu ma quỷ quái, có cái gọi là đệ nhị thể giới...

Vương Phong xen vào :

- Lúc đầu ta cũng không tin, nhưng quái sự xảy ra liên tiếp, lại thấy Huyết anh vũ cười nói như người, quả thật làm ta không thể không tin.

Thường Tiểu trầm ngâm, thốt :

- Chỉ tiếc khi những sự tình đó phát sinh, ta đều không có mặt tại trường, có lẽ nếu không, ta cũng có thể phát hiện ra chân tướng sự tình.

Vương Phong hỏi :

- Người vẫn còn hoài nghi?

Thường Tiểu đáp :

- Không thể không hoài nghi, theo hiện tại mà nói, sát nhân là cương thi, nhưng kết quả nghiệm thi, rõ ràng là giả.

Vương Phong đột nhiên ngừng đầu hỏi :

- Người có thấy qua cương thi giết người không?

Thường Tiểu thốt :

- Cả cương thi ta cũng không thấy mặt, làm sao thấy qua cương thi giết người?

Vương Phong nói :

- Lúc cương thi giết người, chắc có thể cũng giống như người, động dụng thân thể hắc để giết người.

Thường Tiểu thốt :

- Ồ?

Vương Phong điềm đạm cười nói :

- Những gì mắt thấy, không còn nghi ngờ gì nữa, là thật, bất quá lúc đó nếu người đứng kế bên, hiện tại khó có thể nói chắc chắn người cũng thành vũng máu bầm hay không.

Thường Tiểu cũng cười, thốt :

- Chỉ cần có thể thấu rõ sự thật, giải muộn nghi ngờ trong tâm, thành vũng máu bầm đâu có sao?

Vương Phong nói :

- Vậy thì người cứ nhẫn nại ngồi xuống đợi, tổ của hần ở đây, sớm muộn gì cũng quay về.

Thường Tiểu thốt :

- Đợi, ta nhất định đợi, ta còn chuẩn bị bốn người đi truy tầm tung tích của hần.

Vương Phong nói :

- Đảm khí của người xem ra cũng không nhỏ.

Thường Tiểu thốt :

- Tịnh không thể so sánh với người, có đảm khí của người bên cạnh là tốt nhất.

Vương Phong nói :

- Chỉ đáng tiếc ta hiện tại vẫn không muốn hợp tác với người.

Thường Tiểu điềm đạm cười hỏi :

- Người không muốn truy tầm thi thể Thiết Hận?

Vương Phong đáp :

- Ta không có nói vậy.

Thường Tiểu hỏi :

- Vậy tại sao chúng ta không đi chung đường, ít ra cũng có một người chiếu ứng?

Vương Phong đáp :

- Có lẽ người lần này có hảo ý, nhưng cái hảo ý đó, ta chỉ có thể tâm lãnh.

Thường Tiểu nhìn Vương Phong một cách kỳ quái.

Vương Phong nói tiếp :

- Vì gan của ta quả thật không lớn, ta sợ chưa tìm ra Thiết Hận, đã bị làm hoảng sợ đến chết.

Thường Tiểu chung quy đã hiểu, hỏi :

- Người sợ ta?

Vương Phong đáp :

- Sợ muốn chết.

Thường Tiểu hỏi :

- Tại sao?

Vương Phong thở dài :

- Chỉ vì người là Độc Kiếm Thường Tiểu, Hoạt Diêm Vương Thường Tiểu.

Thường Tiểu ngậm miệng.

Vương Phong nói tiếp :

- Cương thi giết người ít ra còn có nguyên nhân, cho nên hần giết Vạn Thông là vì Vạn Thông mạo phạm hần. Người giết người, theo ta biết, thông thường không có nguyên nhân, đi gần người người, lúc nào cũng phải đề phòng kiếm của người đột nhiên đâm ra, không hoảng sợ đến chết thì đảm tâm cũng tiêu tán.

Thường Tiểu lắng nghe, đột nhiên mỉm cười, thốt :

- Những lời nói này là lần đầu tiên ta nghe được.

Vương Phong nói :

- Chùng như loại người nói chuyện bất chấp hậu quả như ta, vốn có rất ít.

Thường Tiểu thốt :

- Quả thật rất ít, ta đánh giá rất cao loại người này, cho nên ta bảo đảm, cho dù người có thật sự phạm tội, ta cũng đứng trước mặt nói cho rõ ràng rồi mới hạ thủ, tuyệt không lạnh lùng đột ngột giết người.

Y nói rất chân thành, Vương Phong lại hoàn toàn không có phản ứng.

Thường Tiểu điềm đạm cười một tiếng, mục quang vô ý lạc lên bức tường đối diện, chợt ngừng tiếng, hỏi :

- Bức tường này xem ra vừa mới quét?

Wương Phong đáp :

- Tối hôm qua mới quét.

Thường Tiểu hỏi :

- Ai quét?

Wương Phong đáp :

- Ta.

Thường Tiểu cười hỏi :

- Người có phải quá dư tình lực, không có chỗ phát tiết?

Wương Phong đáp :

- Ta mệt mỏi đến mức cả quan tài cũng chịu vô nằm, người nói không phải sao?

Thường Tiểu hỏi :

- Có lẽ bức tường này có vấn đề?

Wương Phong đáp :

- Có vấn đề lớn, đối diện nó, thân trí ta chùng như đang ở Nồng gia phổ.

Thường Tiểu hỏi :

- Nồng gia phổ?

Wương Phong đáp :

- Nồng gia phổ là nơi chư ma tụ hội, trên không có trời, dưới không có đất, chỉ có gió và sương, hàn băng và hỏa diệm...

Thường Tiểu đột nhiên ngắt lời :

- Trên tường có gì?

- Một bức họa.

Mục quang của Vương Phong mê mông :

- Vẽ Nồng gia phổ, vẽ một ngày.

- Vẽ một ngày?

- Ngày chư ma tề hạ mừng thọ thập vạn tuế của Ma Vương, ngày trích huyết hóa thành Huyết anh vũ.

- Chư ma nhìn ra sao?

- Có bán nhân bán thú, có phi nhân phi thú, có hình trạng như người, lại có không phải là người, có hình trạng như thú, lại có nhân tâm.

Giọng nói của Vương Phong kỳ quái phi thường, cơ hồ từ cõi u linh phát ra, hư hư ảo ảo, nói tiếp :

- Trong tay bọn chúng đều có đao, trên mũi đao đều có trích huyết, huyết đã hóa thành anh vũ, bay về phía một người trẻ tuổi đầu đội tử kim bạch ngọc quan, chính là ma trung chi ma, chứ ma chi vương.

Thường Tiểu hỏi :

- Ma Vương nhìn ra sao?

Vương Phong đáp :

- Hoàn toàn giống người, dung nhan rất anh tuấn, thần thái rất ôn hòa, tươi cười tiếp thụ chứ ma bá lạy.

Thường Tiểu hỏi :

- Ngoài ra còn có gì nữa không?

Vương Phong đáp :

- Mười ba con quái đểu, vây xung quanh Huyết anh vũ, có đuôi yểm tử, có độc châm của mặt phong, một cánh dơi, một cánh ưng, một bên lông khổng tước, một bên lông phượng hoàng - Giọng nói Vương Phong vẫn hư hư ảo ảo.

Trừ Huyết Nô ra, ai ai cũng đều ngẩn ngơ thất thần.

Nhân thần của bọn họ đã đi vào cõi mê mông, phẳng phất cũng đang thấy bức họa mỹ lệ đó, bức ma họa khủng bố đó.

Máu đỏ tươi, đao sáng bạc, đuôi yểm tử đen bóng, cánh dơi đen tuyền, lông khổng tước huy hoàng, lông phượng hoàng như hỏa diễm, còn có cửu thiên thập địa thập vạn thần ma, bọn chúng vận y phục mỹ lệ, nhan sắc yêu dị, chỉ sợ không phải là vật sở hữu của nhân gian.

Đó là một cảnh tượng mỹ lệ, một cảnh tượng khủng bố.

Vương Phong thở dài một hơi, nói tiếp :

- Mười ba con quái đểu cũng là nô tài của Huyết anh vũ.

Thường Tiểu lỗ miệng :

- Huyết nô?

Vương Phong đáp :

- Chính thị huyết nô.

Mục quang của Thường Tiểu bắt giác lạc lên mặt của Huyết Nô, hỏi :

- Bức họa này do nàng vẽ?

Huyết Nô lắc đầu :

- Tôi đâu có bản lĩnh đó.

Mục quang của Huyết Nô thất thần nhìn bức tường trắng, lẩm bẩm :

- Là một khách nhân từ xa đến, khoảng hai năm trước, lão đi vào, kể cho tôi cổ sự Ma Vương và Huyết anh vũ, sau đó suốt một tháng ròng, chăm chú vẽ bức ma họa trên bức tường này.

Thường Tiểu hỏi :

- Lão có nói cho nàng biết tại sao lão muốn làm vậy không?

Huyết Nô liếc Thường Tiểu, mỉm cười :

Nụ cười của nàng ôn nhu như gió mùa xuân, mỹ lệ như hoa mùa xuân, cũng dao động biến ảo như suối mùa xuân, nhưng trông mắt sâu thẳm lại lạnh như băng mùa xuân.

Thường Tiểu ngẩn ngơ, Y quả thật không hiểu thấu nụ cười của Huyết Nô.

Huyết Nô cười đáp :

- Lão nói tôi rất khả ái, lại cũng đáng sợ, tuy đụng cũng không cho lão đụng, lại đã có thể làm cho lão thỏa mãn chưa từng thấy, đơn giản là một ma nữ, ma nữ đến từ Nồng gia phổ.

Thường Tiểu tịnh không hoài nghi lời nói của Huyết Nô, vì lời nói này, y cũng đã nghe qua từ miệng An Tử Hào.

Lão chưởng quỹ Bình An lão điểm không phải cũng vậy sao?

Huyết Nô mỉm cười, nói tiếp :

- Tôi chưa nghe qua địa phương kỳ quái đó, cho nên tôi hỏi truy...

Thường Tiểu hỏi :

- Cho nên lão kể cho nàng biết cổ sự, vẽ cho nàng bức họa trên tường?

Huyết Nô đáp :

- Lão nghĩ nơi đây không hợp với tôi, không thể không vẽ bức họa đó cho tôi.

Thường Tiểu hỏi :

- Nàng cũng nghĩ vậy?

Huyết Nô đáp :

- Lúc đó tôi đã bị câu chuyện của lão mê hoặc, thậm chí không thèm để ý lão có vẽ hay không.

Thường Tiểu hỏi :

- Lão vẽ bức họa rất đẹp?

Huyết Nô đáp :

- Cực đẹp, lão quả thật là một họa sĩ thiên tài.

Thường Tiểu cảm thấy kỳ quái :

- Nếu như vậy, sao nàng lại để cho Vương Phong xóa bức họa?

Huyết Nô nhẹ nhàng thở dài, nhìn Vương Phong thốt :

- Vì chàng cũng là một Ma Vương.

Thường Tiểu thốt :

- Ồ?

Huyết Nô vẫn liếc nhìn Vương Phong, sóng mắt say đắm, nói :

- Chàng cũng không bỏ rơi tôi, cũng làm cho tôi thỏa mãn chưa từng thấy, đừng nói chỉ bức họa, cho dù có muốn tôi làm bất cứ cái gì, tôi cũng chịu lòng chàng.

Mục quang của Thường Tiểu bất giác chuyển sang người Vương Phong, nhìn từ trên xuống dưới, mỉm cười hỏi :

- Không ngờ ngươi còn có bản lĩnh đó?

Vương Phong cười khở. Chàng chỉ biết cười khở.

Thường Tiểu hỏi lập tức :

- Sao ngươi lại xóa bức họa?

Vương Phong đáp :

- Vì bức họa có quỷ.

Thường Tiểu bất giác kêu lên :

- Ồ?

Vương Phong đáp :

- Trên bức họa vốn có mười ba huyết nô, lúc thì có mười hai, lúc thì mười ba, không những có thể bay ra một hồi, còn có thể cười lạnh.

Thường Tiểu ngân người, hỏi :

- Người thấy nó bay ra? Bay về?

Vương Phong đáp :

- Nếu quả ta thấy, hiện tại ta đã chạy xa tám trăm dặm.

Chàng lại cười cười giải thích :

- Ta khi sợ hãi, chạy có khi còn nhanh hơn ngựa.

Thường Tiểu hỏi :

- Vậy làm sao người biết mười ba huyết nô có thể bay đi bay về?

Vương Phong đáp :

- Bọn chúng vốn ở trên bức họa, bất ngờ chỉ trong phút chốc, mười ba lại biến thành mười hai.

Thường Tiểu hỏi :

- Có lẽ người đếm sót?

Vương Phong đáp :

- Không thể nào.

Thường Tiểu hỏi :

- Người khẳng định như vậy?

Vương Phong đáp :

- Vì huyết nô thứ mười ba thất tung một cách thần bí lại nhanh chóng quay về chỗ cũ, nhưng lúc ta quét tường nó đã biến mất.

Thường Tiểu gãi đầu, hỏi :

- Người nghe cười lạnh chỗ nào?

Vương Phong đáp :

- Trên tường.

Nhân tình của Thường Tiểu lập tức mở to, hỏi :

- Trên tường hay trong tường?

Vương Phong đáp :

- Chuyện đó có gì phải phân biệt?

Thường Tiểu thốt :

- Có, người lại không thể phân biệt?

Vương Phong mặc nhận.

Thường Tiểu quay sang hỏi :

- Đằng sau bức tường là chỗ nào?

Vương Phong đáp :

- Một căn phòng khác.

Thường Tiểu hỏi :

- Ai ở trong đó?

Vương Phong đáp :

- Tổng má má.

- Tổng má má là thần thánh chỗ nào?

- Tịnh không thể coi là thần thánh, chỉ là một bà lão phù thủy.

“Phù thủy?” Nhân tình của Thường Tiểu lại mở to, “địa phương này sao lại có một phù thủy?”

Vương Phong đáp :

- Vì bà ta vốn là bà vú của Huyết Nô, người muốn gặp bà ta sao?

Thường Tiểu đáp :

- Rất muốn.

Vương Phong thốt :

- Người nên kêu bà ta đến.

Thường Tiểu nói :

- Ta tự đi tìm bà ta.

Vương Phong hỏi :

-Người phải qua căn phòng kế bên kiểm bà ta?

Thường Tiểu đáp :

- Nhất định phải vậy.

Vương Phong thốt :

- Cửa kế bên, tốt nhất là đừng có vào.

Thường Tiểu hỏi :

- Người không đi?

Vương Phong đáp :

- Tối hôm qua ta đã đi rồi, một lần cũng đủ rồi.

Trên mặt chàng có vẻ không tự nhiên.

Thường Tiểu quan sát sắc mặt chàng, hỏi :

- Người thấy gì trong đó?

Vương Phong đáp :

- Cũng không có gì, chỉ bất quá thấy một lão thái bà lão thể.

Thường Tiểu ngẩn người.

Vương Phong thở dài :

- Người chắc biết một lão thái bà thoát y, nhìn ra sao chứ?

Thường Tiểu đáp :

- Ta tuy không có cơ hội đó, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra.

Trên mặt của y thần tình chợt biến đổi kỳ quái, chừng như trong miệng đang ngậm một đồng thệ mỡ ghê tởm.

Vương Phong thốt :

- Hiện tại là cơ hội của người đó.

Thường Tiểu nhìn chàng trờng trờng :

- Người quả thật không đi?

Vương Phong đáp :

- Tôi hôm qua ta cơ hồ đã bị bà ta làm hoảng sợ gần chết, kinh nghiệm như vậy, một lần cũng quá nhiều rồi.

Thường Tiểu hỏi :

- Bà ta leo lên người người?

Vương Phong không nói tiếng nào, biểu tình trên mặt của hắn đã thay hắn trả lời.

Thường Tiểu thốt :

- Không trách gì hiện tại người vẫn còn thở gấp, gấp chuyện như vậy, người đương nhiên phải chạy nhanh.

Vương Phong hỏi :

- Hoán chuyển là người, người sẽ làm gì? Không chạy sao?

Thường Tiểu đáp :

- Nhất định chạy nhanh hơn người.

Y cười nói tiếp :

- Một lần như vậy, người đương nhiên không thể ưa thích đến tham quan chỗ đó lần nữa.

Vương Phong thừa nhận.

Thường Tiểu lại nói :

- Cho nên, ta thấy người nên đi thêm một lần nữa.

Vương Phong hỏi :

- Nơi đó có gì thú vị mà ta lại phải tham quan?

Thường Tiểu thốt :

- Có lẽ nơi đó có những thứ có thể giải khai những nghi vấn trong tâm người.

Vương Phong tựa hồ động tâm :

- Ồ?

Thường Tiểu thốt :

- Lần này người có thể thoải mái, vì trừ người ra còn có mười người bạn ta, vị tất lại chọn người mà leo lên lần nữa.

Vương Phong dẫn đo.

Thường Tiểu chợt như nhớ ra điều gì, quay sang Huyết Nô, hỏi :

- Khách nhân vẽ bức họa trên tường, có lưu lại tên tuổi không?

Huyết Nô đáp :

- Lão họ Quách?

Thường Tiểu lại hỏi :

- Quách gì?

Huyết Nô lắc đầu :

- Không biết.

Thường Tiểu hỏi :

- Lão không có nói qua?

Huyết Nô đáp :

- Lão chỉ nó có một huynh đệ tên là Quách Phồn, đã từng thấy qua Huyết anh vũ.

Thường Tiểu điềm đậm cười, thốt :

- Nguyên lai là Quách Dị.

Huyết Nô cảm thấy kỳ lạ, hỏi :

- Làm sao ông biết là lão là Quách Dị?

Thường Tiểu đáp :

- Quách Phồn căn bản chỉ có một huynh đệ là Quách Dị.

Y từ từ đứng dậy, bước về hướng cửa bên ngoài.

8. Bức Tường Sống

Đêm càng khuya.

Trăng lưỡi liềm cong vòng lạnh lẽo giữa không trung, ánh trăng ảm đạm chiếu lên cánh cửa đen sì.

Cửa đóng chặt, trên mặt cửa khắc những hoa văn yêu dị, trong bóng tối vẫn thấy rõ.

Thường Tiểu cũng không nhận ra được chúng đại biểu cho cái gì.

Y không tự mình đến gõ cửa, chuyện đó tịnh không phải để y làm.

Y không mở miệng, chỉ liếc gã quan sai đứng kế bên.

Hai chân gã quan sai lập tức mềm nhũn ra, cơ hồ phải khiêng từng bước đi tới trước cửa. Mới gõ một cái, cửa đã mở ra.

Cái gõ thứ hai của gã gần gõ vào một bộ mặt.

Kỳ thật thấy qua bộ mặt đó, tay của gã đã mềm nhũn giữa không trung.

Người mở cửa đương nhiên là lão bà phù thủy Tống má má.

Bà ta không ngờ lại ăn vận rất chỉnh tề.

Y phục đồ tươi như máu.

Bà ta tuy vận y phục trẻ tuổi, vô luận nhìn ra sao, bà ta cũng vẫn là một lão thái bà.

Những nếp nhăn trên mặt bà ta cũng quả thật có quá nhiều, quá sâu.

Ánh đèn tà tà chiếu trên mặt bà ta, mỗi nếp nhăn đều có bóng xế xuống, giống như bóng đao.

Tóc bà ta vẫn còn đen mượt, bù xù như trước, kẹp ở giữa, nhìn giống như một cái đầu lâu bị lũng.

Trong đêm tối, đột nhiên thấy một người như vậy, ai lại không phát sinh cảm giác khủng bố.

Trên khuôn mặt như khúc gỗ của Tống má má không có một chút biểu tình, tròng mắt như băng thạch đang nhìn Vương Phong, Vương Phong mau mắn né tránh mục quang của Tống má má.

Trên mặt Thường Tiểu vẫn nở nụ cười, lại chừng như chứa đầy vẻ lãnh khốc nặng nề.

Y nhìn Tống má má chăm chăm.

Mục quang giống như lưỡi độc xà, liếm lên mặt Tống má má.

Mục quang của Tống má má từ mặt Vương Phong liếc sang, chạm vào ánh mắt Thường Tiểu.

Thường Tiểu vẫn còn nhìn bà chăm chăm, lạnh lùng hỏi :

- Bà là Tống má má?

- Đúng.

Thanh âm của Tống má má nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

Thường Tiểu hỏi :

- Nghe nói bà là phù thủy?

- Đúng.

- Căn phòng này của bà nghe nói rất khác thường?

- Kỳ thật không có gì khác thường cho lắm.

- Ta rất muốn tham quan qua một lần.

Tống má má thở dồn dập nói nhanh :

- Nơi đây không có gì đáng để tham quan.

Thường Tiểu điềm đậm cười hỏi :

- Bà không hoan nghênh ta tham quan?

Tống má má muốn gật đầu, lại không dám gật đầu.

Bà không dám không nói tiếng nào, bởi vì, không nói tiếng nào chính là mặc nhận.

Bà đáp nhanh :

- Không phải.

Thường Tiểu không nói gì, phát tay một cái.

Hai gã quan sai đi trước vào trong.

Tống má má đứng một bên nhìn bọn họ bước vào, nhanh chóng nhường đường, không nói tiếng nào.

Một người sống trong kỹ viện hỗn độn tới cái tuổi của bà ta, làm sao mà không nhận thức được giới hạn?

Tám gã quan sai đã mang theo sáu cái lồng đèn, ánh đèn sáng choang chiếu rọi cả phòng giống như ban ngày.

Vương Phong hiện tại mới nhìn rõ chỗ này.

Tường sơn màu đen sì, sàn cũng một phiến đen sì, đằng sau cửa phòng và cửa sổ phủ màn bố đen, giường cũng đen nhoáng, cả một phòng phẳng phát khóa trong bóng ảnh tử vong.

Bức tường đối diện cửa, có một tể đàn, che phủ bằng một tấm thần幔 đen sì, cũng không biết trên đó cúng cái gì.

Trước đàn có một cái bàn cúng tế, trên bàn có hai cái hắc đỉnh, một cái hắc bồn.

Hắc bồn ở giữa hai hắc đỉnh, trong bồn có một đồng thuốc viên đen nhánh.

Nhìn thấy thứ thuốc viên đó, Vương Phong cảm thấy muốn ói.

Thường Tiểu tự nhiên cũng lưu ý thần tình biến hóa trên mặt Vương Phong, tức thì hỏi :

- Người chừng như biết thứ đó là cái gì?

Vương Phong gật đầu, đáp :

- Có người nói với ta thứ đó là ma được.

Thường Tiểu hỏi lại :

- Ma được?

Vương Phong nghiêng răng thốt :

- Nghe nói dùng phân, máu kinh nguyệt, nước mắt, nước mũi, hòa cùng các loại máu huyết thú vật hỗn hợp mà làm thành, sau khi ăn vào có thể cầu thông cùng yêu ma.

Yết hầu Thường Tiểu muốn ợ khí, hỏi :

- Có người lại dám ăn thứ đó?

Vương Phong đáp :

- Tối thiểu có một người ở đây.

Thường Tiểu hỏi :

- Không phải người chứ?

Vương Phong cơ hồ lại muốn ới, chàng thở dài, đáp :

- Ta thà lấy đao tự cắt cổ mình.

Thường Tiểu đoán :

- Vậy là Tống má má.

Vương Phong thốt :

- Sau khi ăn qua ma được, nghe nói những lời trù chú của bà ta rất linh nghiệm, cho nên địa phương này nhiều người rất sợ bà ta.

Thường Tiểu hỏi :

- Không phải bà ta đã trù ếm người sao?

Vương Phong gật gù đầu :

- Cho nên ta có cơ hội thấy bà ta bỏ loại ma được đó vào miệng.

Thường Tiểu lại có vẻ muốn nôn, y thật sự không nghĩ ra trên thế gian này có người dám ăn thứ đó, mục quang của y lạc trên mặt của Tống má má, hỏi :

- Đây quả thật là ma được?

Mặt Tống má má lộ vẻ đắc ý :

- Phải.

Thường Tiểu hỏi :

- Quả thật đã dùng phân, máu kinh nguyệt, nước mắt, nước mũi, cùng các loại máu huyết của thú vật tạo thành?

Tống má má gật gù đầu :

- Còn có nước tiểu.

Thường Tiểu lại hỏi :

- Bà quả thật dám ăn thứ đó?

Tống má má gật đầu :

- Đương nhiên là thật, chỉ là không thường ăn.

Thường Tiểu hỏi :

- Bà làm ra thứ đó?

Tống má má đáp :

- Trừ tôi ra, còn có ai làm được chứ?

Thường Tiểu hỏi :

- Dùng phân, máu kinh nguyệt, nước mắt, nước mũi, nước tiểu của chính bà, cùng máu huyết của thú vật?

Tống má má gật đầu liên tục, thốt :

- Đương nhiên đều dùng những thứ của chính ta, nếu không, ta cho dù có ăn, cũng không có tác dụng.

Thường Tiểu nhìn Tống má má chăm chăm, lạnh lùng hỏi :

- Bà còn có kinh nguyệt?

Mặt mày của Tống má má trầm xuống ngay lập tức.

Vương Phong đứng kề đó, nhin không được, hơi mỉm cười, câu hỏi của Thường Tiểu chính là câu hỏi chàng muốn hỏi.

Thường Tiểu lại hỏi tiếp :

- Bà xem ra quên mình đã già cỡ nào?

Tống má má không nói một tiếng, chợt bước tới trước cái bàn trước mặt tể đàn lẩm bẩm gì đó, giơ tay ra.

Hai cái hắc đỉnh trên bàn lập tức có hai ngọn lửa xanh cổ quái cháy bùng lên.

Lửa chưa tiêu thệ, khói mù trắng từ trong đỉnh bay ra, mơn man tản mát.

Trong sương khói, truyền theo dị hương, lại bị mùi hôi thúi trong căn phòng át phủ.

Một mùi hôi thúi tuyệt không có một ngôn ngữ nhân loại nào có thể dùng để hình dung.

Xú khí đó, hôi thúi yêu dị đáng sợ, hôi thúi nồng nặc.

Ngay cả thập lý kim lan thơm ngát, một khi nhập vào căn phòng này, cũng không còn mùi nữa, hà huống là dị hương thoang thoảng này?

Tống má má chộp lấy một viên ma dược trên hắc bồn, há miệng nuốt.

Mùi hôi thúi trong phòng phảng phất lại nồng nặc hơn.

Tám gã quan sai ít nhất đã có năm gã nhú mày.

Thấy hành động của Tống má má, tám gã quan sai lại tối đa chỉ còn hai gã chưa muốn ly khai khỏi chỗ này.

Bọn chúng cũng chưa ly khai.

Tống má má chỉ là một phù thủy, người cầm đầu của bọn chúng lại là hoạt diêm la.

Vương Phong không ngờ cũng còn cười, chàng vừa cười vừa nói với Thường Tiểu :

- Xem ra mục phù thủy này muốn trừ ếm người.

Thường Tiểu nhìn Tống má má chăm chăm, trên mặt đột nhiên hiện lộ thần sắc kinh tởm cực kỳ, lạnh lùng thốt :

- Chỉ không biết lời trừ ếm của bà ta linh nghiệm, hay kiếm của ta linh nghiệm.

Y tuy nói tới kiếm, kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, mặt mũi y đã có sát khí.

Vương Phong nhìn thấy rõ, chàng tuy cũng rất ghét lão bà phù thủy này, nhưng nghĩ bà ta đã quá già, nhìn không được, nói :

- Lão bà phù thủy kia, tốt hơn hết là bà nhả thuốc ra đi.

Tổng má má phảng phất không nghe thấy gì, chừng như cũng không thấy Vương Phong.

Yết hầu của bà ta đã ngừng động đậy, hiện tại cho dù bà ta có muốn nhả viên ma dược ra cũng không được.

Mắt bà ta trợn trắng, mặt mày biến thành quỷ dị xấu xa, miệng mồm méo mó.

Ngực áo bà ta đã phanh rộng, để lộ bộ ngực nhẵn nhéo, chừng như da thịt bao nhiêu ngày không thấy ánh mặt trời, lộ ra dưới nhiệt hỏa ánh sáng, nhẵn nhéo khô cằn như gỗ héo.

Ngực run rẩy, toàn thân từ đầu tới chân bà ta run rẩy, tròng mắt như mắt cá chết chằm chằm nhìn Thường Tiểu, đột nhiên quỳ trước tể đàn, giang hai tay cúi lạy, trong miệng lẩm bẩm những lời trừ chú không ngừng

... “miệng người này, nhất định bị xé banh, hai tay người này, nhất định bị chém đứt, tim gan người này, nhất định bị móc ra cho chó ăn...”

Bà vốn rất úy kỵ Thường Tiểu, nhưng một khi nuốt thứ thuốc đó, lại hành động như một người khác.

Nuốt thứ ma dược đó, có phải yêu ma có thể nghe lời bà ta phân phó, bà ta bắt tất phải sợ Thường Tiểu?

Giọng nói trừ ếm của bà ta rất cổ quái, lẩm bẩm, lòng bùng trong tai giống như lưỡi rắn đang liếm lên mặt.

Tám gã quan sai, từ đầu tới chân đều nổi da gà.

Vương Phong tuy không phải là lần thứ nhất nghe qua, lông lá trên thân mình cũng bắt đầu dựng đứng, hôm qua chàng đã nghe những lời trừ ếm đó, ở giữa đường, so với con đường đó, căn phòng này còn khủng bố hơn gấp bội.

Thường Tiểu lại tựa hồ hoàn toàn không bị ảnh hưởng, mắt của hắn không ngừng nhìn Tổng má má chằm chằm, chợt ngắt lời trừ ếm của bà ta, cười lạnh :

- Người này nếu quả còn nói nữa, yết hầu của bà ta lập tức có một cái lỗ tuôn máu.

Đây không phải là lời trừ ếm, là lời cảnh cáo.

Lời cảnh cáo của y càng kinh người.

Tổng má má chừng như cũng biết lời cảnh cáo của Thường Tiểu linh nghiệm hơn lời trừ ếm của chính mình, ngậm miệng ngay lập tức.

Xem ra bà ta tịnh không toàn tâm toàn ý trừ ếm.

Xem ra những lời trừ ếm đó, không phải không thể có hiệu quả sao?

Lời trừ ếm của Tổng má má tuy đã đình hạ, Thường Tiểu vẫn còn nói :

- Người này đã ngừng miệng, yết hầu của bà ta rất mau chóng có một lỗ tuôn máu.

Nói xong y cử bộ bước qua.

Đây không phải là lời cảnh cáo, là lời thông báo trước.

Tổng má má lập tức vùng dậy từ chỗ đó, mặt biến thành xanh dờn.

Thường Tiểu vừa đi vừa nói :

- Nghe nói chỉ có cái chết mới có thể chế ngự sự tồn tại của lời trừ ếm, để cho miệng ta khỏi bị xé banh, hai tay khỏi bị chém đứt, tim gan khỏi bị móc ra cho chó ăn, ta chỉ còn cách nhanh chóng giết người.

Nói xong câu đó, y chỉ còn cách Tổng má má bốn xích.

Tay y dài tám thước, kiếm dài ba xích, một kiếm đâm tới, hiện tại đã có thể đâm vào yết hầu của Tổng má má.

Mặt của Tống má má tái nhợt, rít lên cuồn dại :

- Thiên chú người, chú người xuống ngực, lên... lên núi đao...

Bà còn muốn trù ếm, giọng nói đã rung động như tiếng đàn tỳ bà.

Thường Tiểu cười lạnh :

- Cũng chú cho người chết dưới kiếm của ta.

Câu nói của y vừa dứt, kiếm của y đã đâm tới.

Một kiếm như độc xà, rạch toang yết hầu của Tống má má.

Le ra rồi ngậm lại, kiếm như lưỡi độc xà bay về, trên mũi kiếm không có máu, một giọt cũng không có.

Yết hầu của Tống má má cũng không có máu.

Máu còn chưa có đủ thời gian để tuôn trào.

Bà la lên một tiếng, cả thân người giật mạnh, mặt đối diện tế đàn, hai bàn tay khô cằn giang ra, túm lấy hai cái hắc đỉnh đang phun khói trắng.

Hai bàn tay vừa sờ vào hắc đỉnh, người bà ta như một con chó chết ngã xuống.

Máu, máu đã từ yết hầu trào ra, rớt giọt giọt xuống bộ ngực run rẩy.

Không ai sợ hãi, không ai thấy lạ.

Thường Tiểu làm như không có chuyện gì xảy ra.

Vương Phong cũng không thấy lạ, đầu chàng ngẩng lên.

Lúc Thường Tiểu giết người, mực quang của chàng lạc vào bức tường phía trên.

Một thứ trên bức tường đó, so với độc kiếm của Thường Tiểu, càng làm cho chàng kinh ngạc hơn.

Trên bức tường đen sì, có một phiến đá trắng xám cỡ nửa xích.

Ánh đèn rọi trên phiến đá trắng xám đó giống như một bức họa.

Vương Phong nhin không được, đến gần xem.

Nhân tình của chàng mở tròn xoe lập tức.

Trên phiến đá trắng xám nửa xích đó, là bức họa một có chim.

Đuôi yển tử, độc châm của mặt phong, một cánh dơi, một cánh ưng, nửa lông khổng tước, nửa lông phượng hoàng.

Huyết nô!

Có lẽ nào đây là con huyết nô thứ mười ba thất tung một cách thần bí trong bức ma họa?

Phiến đá trắng xám đó lòi ra ngoài bức tường đen sì khoảng ba phân, Vương Phong giơ tay túm lấy, rút nó ra khỏi tường hoàn toàn.

Đằng sau ba phân đó cũng còn một phần rất dày, mặt sau là một phiến trắng như tuyết khoảng nửa xích, phát ra mùi hôi trắng, hiển nhiên vừa mới quét qua hôi trắng.

Vương Phong cầm phiến đá đó, ngẩn ngơ tại đương trường.

Sau khi rút phiến đá đó ra, trên bức tường đen sì lòi ra một lỗ hồng, có ánh đèn yếu ớt xuyên qua.

Nhìn qua lỗ hồng đó, thấy Huyết Nô.

Là Huyết Nô người, không phải là chim.

Huyết Nô đang đứng dựa cửa, mực quang nhìn ra ngoài, tịnh không phát giác sau lưng trên tường có một lỗ hồng.

Vương Phong từ bên này nhìn sang, lại nhìn mặt phiến tường trắng toát vôi trên tay, cũng nhìn lên bức họa huyết nô, nguyên lai thuộc về bức ma họa bên kia, không thể nhìn được, cười phá lên, thốt :

- Ta cũng đã nghĩ con ma điều rắc rối nguyên lai là do bức tường sống này tác quái.

Một thanh âm lập tức vang lên từ đằng sau chàng :

- Ta hồi nãy đã nói có lẽ nơi này còn có thứ có thể giải khai hoài nghi trong tâm ngươi.

Vương Phong không cần quay đầu cũng biết người nói là Thường Tiểu, chàng chỉ biết cười khổ.

Thường Tiểu lại nói tiếp :

- Chỗ này luôn luôn tối đen, bất cứ cái gì trong bóng tối cũng chỉ có một màu đen, cho nên chúng mới có thể không bị chú ý, kỳ thật khi ngươi quét vôi phía bức ma họa, phía bên này bọn chúng nên sơn đen hết, lúc đó cho dù ta có đốt đèn sáng trưng trong này, cũng vị tất đã có thể phát giác ra bí mật này.

Vương Phong thốt :

- Có lẽ đó mới là sơ hở chân chính của bọn chúng.

Thường Tiểu nói :

- Nghe ngươi nói qua tiếng cười của ma điều, ta mới nghi ngờ phía tường bên này, tiếng cười sợ rằng không phải phát ra từ miệng Tống má má.

Vương Phong thốt :

- Hồi bà ta thì rõ...

Mới nói nửa câu, Vương Phong liền ngưng giọng.

Chàng đã thấy Tống má má gục chết, gục trước bàn thờ.

Thường Tiểu mỉm cười nói :

- Ngươi có thể hỏi một người khác.

Vương Phong lập tức nghĩ tới Huyết Nô.

Sự kiện này Huyết Nô không biết sao?

Thường Tiểu lại nói tiếp :

- Có sơ hở này, có lẽ vì bọn chúng có quá nhiều chuyện phải lo, những chuyện quan trọng hơn cần phải lo, không có thời gian lo hết, trong căn phòng này, không phải có lẽ còn có những thứ kỳ quái sao?

Mục quang của y quét khắp nơi, đột nhiên nói lớn :

- Các ngươi mau lục lợi cho ta! Triệt để lục lợi!

Mệnh lệnh của y lập tức được thi hành, tám gã quan sai cơ hồ đồng loạt hành động.

Đối với những chuyện như vậy, bọn chúng rất có kinh nghiệm, không đợi Thường Tiểu phân phó lại, đã chia nhau lục lợi trong phòng.

Đường lão đại tung người, nhảy lên bàn thờ, một cước đá hắc bồn đựng ma dược, xoay tay kéo toạt tấm thần幔 bên trái xuống.

“Chít chít chít” ba tiếng quái dị, ba bóng đen từ trong tế đàn phóng ra.

Dơi!

Đường lão đại rung mình, song thủ từ hông phát ra một cái, từ lòng bàn tay có ba mũi độc châm xanh biếc bay ra.

Tay gã nhanh nhẹn huy xuất.

Độc châm xanh biếc lóe lên một cái trong ánh đèn, ba con dơi ré lên một tiếng, rớt xuống sàn đập đập.

Ám khí độc được Đường môn, thủ pháp ám khí Đường môn, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tay trái gã không hạ xuống, xé toạt tấm thần幔 bên phải liền.

Ánh đèn sáng ngời lập tức chiếu rõ tế đàn.

Trong tế đàn, chưng thờ, chính là “Cửu Tử Quỷ Mẫu”.

Thân bằng gỗ đen nhánh phát ngời trong ánh đèn, chín hình trạng quái dị, Quỷ Tử mặt mày đanh ác, vây quanh Quỷ Mẫu nhe nanh há mỏ, có đứa khóc, có đứa cười, phảng phất có đứa cắn, lại có hai đứa đang bú.

Thủ công điêu khắc như sống, hoạt linh hoạt hiện.

Chín Quỷ Tử, một Quỷ Mẫu, mười thứ biểu tình.

Vô luận bất cứ biểu tình nào cũng đều không thuộc quyền sở hữu trên nhân gian.

Nhìn thấy những ma tượng như vậy, ai ai cũng không tránh khỏi thất kinh.

Trên mặt Đường lão đại cũng lộ vẻ kinh hoàng, mục quang lại không nhìn trên ma tượng.

Gã giật mình nhìn hai làn khói mù mịt bốc lên từ hai cái hắc đỉnh, đột nhiên hét một tiếng :

- Trong khói có độc!

Chữ “độc” vừa ra khỏi miệng, người của gã đã từ bàn thờ nhảy xuống, lặn một vòng trên sàn, gấp gáp móc trong người ra một bình sứ nhỏ màu tím.

Gã mở nắp bình, đổ ra nhiều được hoàn màu trắng, vừa định nuốt vào miệng, mặt mày chợt bị chẻ làm hai.

Một thanh trường đao sắc bén lóe lên sáng ngời như tuyết, nhanh như chớp chém xuống, chỉ một đao chùng như đã chẻ đầu của gã ra làm hai phần.

Tiếng la thảm trong yết hầu cũng bị đao chẻ câm nín.

Máu phun trào, Đường lão đại ngã gục trong khói máu.

Đồng Xương trừng trừng nhìn Đường lão đại quy xuống, phá lên cười cuồng dại.

Người giết Đường lão đại không ngờ chính là Đồng Xương.

Mắt Đồng Xương mở to tròn xoe, trong tròng mắt đầy những gân máu li ti, cơ bắp trên mặt đều đã nhăn nhó méo mó, tiếng cười như tiếng cú rúc.

Thần tình trên mặt hắn, ai nghĩ là tàn nhẫn, còn có vẻ tàn nhẫn hơn.

Đao đã chém sâu vào đầu của Đường lão đại, song thủ của hắn vẫn nắm chặt cán đao, khó khăn hết sức mới rút đao ra được, mồ hôi chảy dài trên mặt hắn.

Mồ hôi đã biến thành mồ hôi máu, tay của hắn vừa rút đao ra, thân mình cơ hồ đã bị chém nát như như tương.

Ba gã quan sai cơ hồ mỗi gã đều chém Đồng Xương bốn năm đao.

Đao chém thấu xương, bọn chúng vốn là đồng liêu của Đồng Xương, thậm chí còn là bằng hữu chí thân của Đồng Xương, hiện tại lại đối đãi với Đồng Xương như cừu địch.

Trên mặt bọn chúng cũng chứa đầy biểu tình cực kỳ tàn nhẫn, cười rít lên như cú rúc.

Bọn chúng đã không còn là ba người, chỉ là ba gã điên khùng.

Cũng chỉ có người điên khùng mới đối đãi bằng hữu như vậy, hạ thủ giết người như vậy.

Đồng Xương vừa ngã quy, một trong ba gã điên khùng cũng ngã quy.

Gã đứng cười điên cuồng, bị tên đứng đối diện chém một đao vào cổ.

Gã không ngờ lại không chống đỡ.

Còn lại hai gã điên khùng cũng vung đao chém nhau lập tức, một đao của người, một đao của ta, đao nào đao nấy ngập trong máu.

Trừ hai gã điên khùng này ra, còn có thêm ba gã điên khùng nữa.

Đường lão nhị tuy còn chút tỉnh táo, nhưng đã nhận hai đao sau lưng, hấn cũng gần như điên dại.

Tám gã quan sai vốn đều khỏe mạnh, hiện tại toàn bộ đều phát điên.

Năm gã đã ngã gục, còn lại ba gã đều đã biến thành huyết nhân.

Vừa thấy máu, bọn chúng càng nổi cuồng, như những con chó dại, loài sói lang khát máu.

Thường Tiểu chỉ biết nhìn tám thủ hạ của mình, tám thủ hạ thân tín này tự tàn sát nhau.

Y thật sự khó lòng bảo vệ cả chính mình.

Mặt y trắng nhợt, ngồi xếp bằng trên sàn, toàn thân từ đầu tới chân bị khói trắng bao phủ.

Vương Phong cũng tịnh không tốt đẹp gì hơn, phiến đá trên tay chàng đã rơi xuống đất, người chàng cũng ngồi trên sàn, mồ hôi đầm dề trên mặt.

Đường lão đại quả nhiên kinh nghiệm phong phú, khói mù trong hắc đỉnh quả nhiên có độc, hơn nữa còn là cự độc.

Lúc ngọn lửa xanh tắt ngóm, là lúc sương khói dị hương tản mát mê mông, độc đã tràn ngập trong phòng.

Độc này, tuy không phát tác liền, nhưng một khi phát tác thì vô phương cứu vãn.

Tám gã quan sai toàn bộ đều biến thành người điên khát máu, điên cuồng tàn sát lẫn nhau.

Đạo hạnh của Vương Phong và Thường Tiểu không tệ, cao hơn hẳn tám gã quan sai, có phải có thể vận công trục xuất độc khí đã hấp nhập?

Bọn họ có lẽ đều có bản lãnh này, lại vì tất có đủ thời gian.

Một gã quan sai đã hướng về phía bọn họ đâm tới.

Tròng mắt đỏ ngầu như máu, mũi đao nhuộm đỏ máu tươi.

Mục tiêu là Thường Tiểu.

Trong mắt gã quan sai, đã không còn tồn tại vị thủ lãnh này, người chưa phóng tới, đao đã chém xuống.

Đao còn chưa chém xuống hoàn toàn, “rẹt” một tiếng, một kiếm như độc xà đã đâm vào yết hầu gã quan sai.

Gã quan sai lập tức khí tuyệt, đao thể lại còn chưa tuyệt.

Thường Tiểu hét lên một tiếng quái dị, cả thân người từ dưới sàn bay lên.

Đao chém xuống vai y, y lại nhẹ nhàng nhanh gọn nghiêng người lướt qua thân thể gã quan sai.

Kiếm tùy thế xoay một vòng, “phạch” một tiếng, đầu lâu của gã quan sai đã rời khỏi người bay lên không, Thường Tiểu lại hạ mình gần thi thể của Đường lão đại.

Y thò tay mò bên người Đường lão đại, lấy bình sứ trong tay của gã, đổ ra nhiều viên thuốc, há miệng nuốt nhanh, ngồi xếp bằng trên đất.

Tám gã quan sai hiện tại đều đã biến thành người chết, vô luận ngồi nơi nào, đều đã rất an toàn, không bị quấy nhiễu nữa.

Chỉ tiếc ngoài tám gã quan sai ra, cũng còn có Vương Phong.

Vương Phong vùng dậy, hiện tại từ dưới sàn phóng lên.

Mặt mày chàng đỏ ửng, mồ hôi chảy đầm dề hai bên má, răng nghiến chặt, phảng phất đang chịu đựng một sự đau đớn cường liệt.

Trong một phút chốc, răng chàng đang nghiền chặt đột nhiên há ra, phát xuất một tiếng rống cuồng dại.

Tiếng rống cuồng dại không khác gì tiếng hú của loài lang sói.

Tiếng hú của loài lang sói lúc nửa đêm vốn vô cùng khủng bố, làm cho con người động phách kinh tâm.

Sàn đen sì, ánh đèn trắng thăm, máu đỏ tươi, mỗi màu sắc đều quá cường liệt, giao kết tại một nơi, cả căn phòng ngập tràn một thứ không khí quỷ dị tuyệt luân.

Không có ngôn ngữ nào của nhân loại có thể hình dung nổi mùi hôi thối của căn phòng pha loãng trong mùi huyết tinh nồng nặc.

Mùi huyết tinh lại làm cho tâm tư người ta nổi cuồng.

Những thi thể ngã quỵ giữa những vũng máu cũng không thể dùng từ ngữ kinh tởm nào để hình dung nổi.

Sương khói càng mê mông, sương khói tỏa ra từ hắc đỉnh, Cửu Tử Quỷ Mẫu trên tế đàn cũng mờ mịt trong sương khói.

Một Quỷ Mẫu, chín Quỷ Tử, mười khuôn mặt phẳng phất đều đã hé cười, một nụ cười chế giễu.

Địa phương này đơn giản đã biến thành một địa ngục nhân gian.

Vương Phong chừng như biến thành một ác quỷ trong địa ngục.

Nhìn thấy lưỡi đao nhuộm máu, thi thể tắm máu, mắt chàng thất thần mở to tròn xoe.

Trong nháy mắt đã đầy nghẹt tia máu đỏ tươi, đột nhiên quay sang nhìn lên mặt Thường Tiểu đang ngồi tĩnh tọa dưới sàn.

Hú lên như một con sói, chàng cúi xuống lượm thanh đao đầm máu, hướng về phía Thường Tiểu bước tới.

Thường Tiểu không còn nhập định, nghe tiếng hú của Vương Phong, y mở mắt nhìn Vương Phong, lại thấy Vương Phong lượm đao bước qua, vội vàng phóng người đứng dậy.

Liều thuốc của Đường lão đại hiển nhiên rất hữu hiệu, y không những không biến thành điên khùng, hơn nữa lại rất tỉnh táo.

Một khi nhìn thấy phong cách của Vương Phong, y đã biết người này không còn có thể dùng lý lẽ để dẫn dụ, hơn nữa khí thế hung mãnh đi qua, y không chắc có thể đương đầu.

Cho nên vừa phóng mình lên y đã bay ra về phía cửa.

Vương Phong đuổi theo sau Thường Tiểu, rõ ràng phải liều mạng với Thường Tiểu.

Lúc chàng còn tỉnh táo, Thường Tiểu còn không dám cùng chàng liều mạng, hiện tại đương nhiên lại càng không dám.

Cũng chỉ có một tên điên mới đi liều mạng với người điên.

Vương Phong hiện tại đã thành một người điên.

Cánh cửa không biết đã đóng từ hồi nào, Thường Tiểu phóng qua, một cước đá vỡ một lỗ lớn trên cửa, mau mắn lòn qua lỗ hổng đó.

Y căn bản vốn không có thời gian để mở cửa.

Y vừa phóng ra khỏi cửa, Vương Phong đã chém một đao trên cửa.

Một mảnh gỗ to bị đao chém vỡ, một đao này nếu chém trên thân mình, tất nhiên máu thịt bắn tung.

Đao thứ nhì, thứ ba của Vương Phong đang chém xuống.

Chém xuống liên tục mấy chục đao, cánh cửa đã bị chàng chém nát, chạy ra ngoài.

Xem ra chàng quả thật đã phát cuồng, nếu quả chàng không phát cuồng, cho dù không mở cửa, cũng có thể chui qua cái lỗ mà Thường Tiểu đã đá vỡ, chàng lại chỉ biết dùng đao chém vắng cửa để đi ra.

Ra khỏi cửa, không còn thấy bóng dáng của Thường Tiểu.
Chàng lập tức như biến thành hoảng kinh vô chủ.
Chàng trừng mắt nhìn bên trái, bên phải, nhìn lên trời.
Trăng lưỡi liềm lạnh lẽo nằm cong vòng nơi chân trời.
Chàng thất thần trừng trừng nhìn vầng trăng lưỡi liềm, đột nhiên, hướng về phía vầng trăng truy đuổi.
oOo Từ xưa đến nay trong mắt loài người ánh trăng có một thứ dụ hoặc huyền bí, trong mắt người điên cũng vậy sao?
Vầng trăng ở hướng tây.
Hướng tây có một nghĩa địa giữa đám loạn thạch.
Bạch dương hoang thảo, sương lạnh khói mù, gò loạn táng giống như một thế giới quỷ.
Gió lùa cây cỏ phát phơ, giống như quần quỷ loạn vũ.
Vương Phong dừng chân trên gò.
Hươi đao trước một ngôi mộ cũ kỹ, song thủ của chàng nắm chặt đao, thân người chàng lắc lư.
Mồ hôi đã ướt đầm y phục chàng, toàn thân phảng phất đều đã hư thoát.
Thần thái chàng lại chừng như hoảng hốt.
Vầng trăng lưỡi liềm đã bị mây đen che phủ, chàng đã mất mục tiêu.
Mây đen nhanh chóng nuốt trọn tinh quang khắp nơi, trời tối đen như mực. Loạn táng cương biến thành một địa ngục hắc ám.
Gió thổi xào xạc.
Sấm sét đột nhiên vang lên một tiếng, mưa nặng hạt rơi nhanh.
Vương Phong như cọng cỏ run rẩy trong mưa gió, toàn thân từ đầu tới chân lả tả nước mưa, cuối cùng thân người cũng đắm ướt nước mưa.
Chàng nằm xuống, không động đậy, như đang nghỉ ngơi.
Một tia chớp xé bầu trời đen nhánh, chiếu rọi cả loạn táng cương.
Phút giây tia chớp tiêu tan, trên một ngôi mộ đột nhiên xuất hiện một bóng người.
Gò mộ địa trong đêm mưa, vào lúc này, địa phương như vậy, làm sao có thể còn có người sống?
Có phải đó là u linh trong hoang mộ?
Lại có một ánh chớp.
Lúc ánh chớp này chiếu trên loạn táng cương, u linh đã đứng gần Vương Phong.
U linh cúi xuống, giơ hai tay mở miệng Vương Phong ra, lại dùng hai tay nhét một đực hoàn màu đen vào miệng Vương Phong.
Cặp mắt thất thần của Vương Phong, trông mắt vẫn còn bất động, càng không có chút vùng vẫy.
Toàn thân chàng đã mềm nhũn, cho dù u linh có lôi chàng xuống địa ngục, chàng cũng không có sức phản kháng.
Kỳ thật mắt chàng tuy còn mở to, ý chí đã tiêu thất, căn bản đã không còn cảm giác.
U linh cũng không hại gì tới Vương Phong, chỉ nâng cầm Vương Phong, cương bách Vương Phong nuốt đực hoàn đó.
Sau đó u linh dập dờn bỏ đi, phiêu thất trong mưa gió.

Mưa vẫn còn rơi.

Vương Phong nằm dài giữa đám cỏ dại ngã nghiêng, giống như một đồng bùn.

Cũng không biết bao lâu sau, chàng mới ngồi dậy từ chỗ đó.

Sắc mặt chàng càng trắng nhợt, thần thái mệt mỏi phi thường, mở mắt nhìn bốn phía, phảng phất không biết mình đang ở đâu.

.... Nơi đây phía đông có một khu mộ địa gần núi, phía Tây cũng có một gò mộ địa giữa đám loạn thạch.

Chàng hồi ức lời nói của Huyết Nô, chợt mỉm cười, lẩm bẩm :

- Có thể nào ta hiện tại đang ở loạn táng cương đó?

Chàng không ngờ còn có thể cười.

Một người biết mình sẽ chết, đảm khí quả nhiên hơn người thường rất nhiều.

Người thường nếu phát hiện mình ở nơi này, trong hoàn cảnh này, tin rằng đã bỏ chạy mau mắn.

Chàng cười xong lại ngồi xuống trên đất, hai tay ôm đầu.

Thần trí chàng tuy đã hồi tỉnh, nhưng từ lúc bắt đầu huy đao chém Thường Tiểu, chàng đã liên tục ở trong trạng thái điên cuồng.

Một hồi lâu sau, chàng ngẩng đầu, thở dài một hơi, lẩm bẩm :

- Độc được lợi hại.

Chàng đã nhớ chuyện mình bị trúng độc, có lẽ chuyện mình huy đao rượt chém Thường Tiểu, chàng đều đã nhớ ra.

Chàng lại lẩm bẩm :

- Ta không ngờ đã truy tới chỗ này.

Nghĩ một hồi, chàng lại thì thầm :

- Thứ độc được này tuy lợi hại, tựa hồ làm cho người ta hóa điên, điên một trận xong, lại không sao.

U linh xuất hiện, chàng hiển nhiên căn bản không có ấn tượng gì.

“Phía bên Anh Vũ lâu đó, không biết đã thành gì rồi?”

Câu nói này vừa ra khỏi miệng, chàng nhồm dậy.

Ngay lúc đó, trong gió mưa đột nhiên truyền lại tiếng vó ngựa dồn dập loạn tạp.

Tiếng vó ngựa nhắm hướng loạn táng cương phóng tới.

Vương Phong không khỏi ngẩn người, phải đứng dậy xoay mình ẩn trong đám cỏ dại cao quá đầu.

Mưa gió âm ẩm, lúc chàng nghe tiếng vó ngựa, đội kỵ mã đã cận kề.

Người đến là bảy kỵ sĩ, ai ai cũng như tên bắn phóng tới loạn táng cương.

Vương Phong mau mắn ghé mắt từ đám cỏ dại nhìn lên ra ngoài.

Ánh mắt mờ mịt trong mưa gió bão bùng, tuy đã rất gần, chàng vô phương nhận ra mấy người đó là ai.

Kỵ sĩ trên ngựa cũng không phát giác Vương Phong đang ở đó, vừa đến loạn táng cương, đã giật cương dừng ngựa.

Một người thanh âm như tiếng chuông đồng từ đằng sau vọng tới, hỏi :

- Tam gia còn chưa tới?

Một giọng nói âm trầm đáp :

- Đã đến giờ.

Đã đến giờ, bảy kỵ sĩ phó ước tới đây.

Bọn chúng đến để gặp ai? Tam gia ước hội với bọn chúng là ai?

Tính hiếu kỳ của Vương Phong vốn rất lớn, hiện tại cho dù tất cả hồn ma đều xuất động ở loạn táng cương này, chàng cũng không chịu lỵ khai.

Bảy kỵ sĩ cùng một lúc nhảy xuống ngựa.

Cơ hồ cùng lúc đó, bên dưới loạn táng cương xuất hiện một người.

Người này mặc áo mưa, đầu đội nón trúc, đi bộ trong mưa gió, bước thẳng lên loạn táng cương.

Bảy kỵ sĩ nhìn thấy người này đi lên, đều hiển lộ thần sắc cảnh giới.

Nón trúc che đề xuống tới lông mày của người đến, cho dù không có mưa gió, ánh trăng có sáng ngời, nón che thấp đầy bóng tối như vậy, cũng khó mà thấy rõ được diện mạo của người này.

Người này tiếp tục bước đến trước mặt bảy kỵ sĩ khoảng bảy thước rồi mới dừng chân.

Hắn không tháo nón trúc xuống, chỉ giơ tay phải, dùng ngón trỏ đẩy cái nón trúc đó lên một chút, vậy cũng đủ rồi.

Vương Phong tuy nhìn không ra, bảy gã kỵ sĩ đã nhận ra mặt mày người đến. Thần tình bọn chúng lập tức nhẹ nhõm.

Người đến hiển nhiên là tam gia đã cùng bọn chúng tương ước.

Vị tam gia này từ từ bỏ tay xuống, thốt :

- Tốt! Các người đều đã đến.

Vừa nghe thanh âm người đó, tâm Vương Phong chợt giật mình.

Thanh âm này chàng không lạ gì, vị tam gia này tối hôm qua chàng đã gặp hai lần.

Lần đầu gặp khi chàng kéo An Tử Hào đi mua vôi trắng, còn gặp thêm một lần khi chàng về tối, khi quay trở lại Anh Vũ lâu.

Lúc đó lão nhân này đã ngồi trong lục giác đình ngoài vườn đợi chàng.

Vị tam gia này cũng chính là Vũ Trấn Sơn Vũ tam gia.

Vũ tam gia không những giàu có, hơn nữa còn có thể lực.

An Tử Hào tuy là một viên quan chức vụ tối cao trong mấy trăm dặm phụ cận, cũng phải nghe lời lão nói, xem xét sắc mặt của lão.

Thị trấn này một nửa là địa phương của lão, nếu quả không có Lý đại nương, lão thậm chí đã mua luôn một nửa còn lại.

Chừng như dạng người có tiền, có thể lực như vậy, lại giữa đêm hôm mưa gió hẹn ước, một thân đi tới loạn táng cương này, làm sao mà không phải là một quá i sự!

Mắt Vương Phong mở to, tai gần như dựng đứng.

Một tên trong bảy gã kỵ sĩ bước lên hai bước, vòng tay hỏi :

- Tam gia đêm nay triệu huynh đệ bọn tôi đến đây, có điều chi chỉ giáo?

Gã kỵ sĩ này thân hình khôi tráng, thần tình uy vũ, xem ra chính là người cầm đầu trong đám bảy người.

Thân người y vận một bộ hắc y, hông quần thắt lưng lụa đỏ, giắt một thanh trường đao nằm gọn trong vỏ, cán đao phát ngời ánh sáng ma quái.

Sáu người kia cũng cùng một kiểu trang phục, ánh sáng trên cán đao lại không sáng bằng người cầm đầu.

Bảy người hiển nhiên đều là hảo thủ dụng đao.

Đột nhiên triệu bảy người như vậy đến đây, Vũ tam gia chắc có một chuyện không phải tầm thường cần được lo liệu.

Giọng nói của lão điền đạm đầy uy thế, hỏi :

- Bọn ngươi là thất sát thủ vang danh đại hà nam bắc? Nghe nói chỉ cần xuất ra một giá cao, không chỉ giết người, chuyện gì bọn ngươi cũng chịu đi làm?

- Đó là sự thật.

- Tối nay ta thỉnh bọn ngươi đến đây là có một chuyện cần nhờ bọn ngươi giải quyết giúp ta.

Thất sát thủ cơ hồ đồng thời mỉm cười.

Lão đại vừa cười vừa hỏi :

- Tam gia ông nói chơi hả?

Vũ tam gia từ từ hỏi :

- Bọn ngươi xem Vũ Trấn Sơn ta có phải là một người thích nói chơi không?

- Bọn tôi cũng biết tam gia không phải là một người thích nói chơi, nhưng với bản lĩnh và thế lực của tam gia, ông nếu không thể giải quyết chuyện gì, huynh đệ bọn tôi lại có thể giải quyết, có phải là chuyện nói chơi hay không?

Vũ tam gia cười cười, thốt :

- Ta không có nói là ta không thể giải quyết, cũng căn bản là không phải không thể giải quyết.

Thất sát thủ không khỏi ngẩn ngơ.

Vũ tam gia dừng một chút, lại nói tiếp :

- Ta chỉ còn không muốn cùng người ta chính diện xung đột.

Lão đại gật đầu, thốt :

- Cho nên tam gia muốn nhờ bọn tôi đối phó người đó.

Vũ tam gia hỏi :

- Ta cũng không cần bọn ngươi trực tiếp đối phó người ta, người ngay cả ta cũng phải đau đầu, làm sao bọn ngươi đối phó được?

Lão đại cảm thấy kỳ quái, hỏi :

- Người ông nói đến là ai?

Vũ tam gia gằn từng tiếng :

- Lý đại nương!

Lão đại lại ngạc nhiên, ngẩng mặt cười ha hả, thốt :

- Nữ nhân này tuy lợi hại, huynh đệ bọn tôi không sợ bà ta chút nào.

Vũ tam gia điềm đạm nói :

- Vậy là tốt nhất.

Lão đại hỏi :

- Tam gia muốn bọn tôi làm gì?

Vũ tam gia trầm giọng :

- Ta muốn bọn ngươi bắt con gái bà ta cho ta.

Lão đại hỏi :

- Huyết Nô?

Vũ tam gia gật gù đầu, hỏi :

- Là Huyết Nô, bọn người biết nàng ta?

Trong thất sát thủ có sáu người lắc đầu, lão đại lại vuốt râu, đáp :

- Có lần tìm hoan lạc ở Anh Vũ lâu, tôi vô ý thấy nàng đi ra từ trong lầu, có một cô nương nói cho tôi biết, tính ra đã gặp qua một lần.

Vũ tam gia hỏi :

- Còn nhớ hình dạng nàng ta chứ?

Lão đại đáp :

- Xem ra nàng rất hấp dẫn, nhìn một lần, cũng đủ làm cho người ta cả đời khó quên.

Vũ tam gia thốt :

- Tốt, vậy rất tốt.

Lão đại nói :

- Chỉ đáng tiếc nàng ra giá quá cao, nếu không tôi cũng muốn thử qua một lần.

Vũ tam gia thốt :

- Hiện tại là cơ hội của người đó.

Lão đại hỏi :

- Ông tại sao phải bắt nàng ta? Muốn dùng nàng để ép Lý đại nương?

Vũ tam gia không lên tiếng.

Lão đại lại nói :

- Nếu quả ông tính như vậy, chỉ sợ ông sẽ thất vọng, Lý đại nương nếu lo cho con gái của bà ta, tất không để con mình làm kỹ nữ trong Anh Vũ lâu.

Vũ tam gia đứng im lắng nghe, chợt hỏi :

- Muốn bọn người làm việc, còn phải giải thích nguyên nhân rõ ràng sao?

Lão đại vội vàng lắc đầu :

- Chỉ cần có tiền là được.

Vũ tam gia thốt :

- Một trăm lượng vàng mỗi người, bảy người bảy trăm lượng.

Ánh mắt của thất sát thủ cơ hồ phát quang.

Bảy trăm lượng hoàng kim tịnh không phải là một con số nhỏ.

Vũ tam gia lại nói tiếp :

- Sau khi bọn người bắt được Huyết Nô, lập tức lui ra ngoài trấn, giấu nàng nơi bọn người tàng ẩn, đợi lúc ta thông tri cho bọn người, lại đến gặp ta.

Lão đại hỏi :

- Chừng nào thì ông thông tri cho bọn tôi?

Vũ tam gia đáp :

- Có thể một hai ngày, cũng có thể hai ba chục ngày sau, cho nên ta cho bọn người thêm ba trăm lượng hoàng kim, bồi thường thời gian bọn người chịu tổn thất.

Lão đại vội vàng hỏi :

- Nếu là một hai ngày, số tiền ba trăm lượng cũng thuộc về bọn tôi?

- “Đúng!” - Giọng nói của Vũ tam gia lạnh cứng. - “Lúc giao nàng cho ta, ta muốn nàng còn là người sống, người sống cũng như lúc bọn người bắt nàng mang đi”.

Lão đại vỗ ngực thốt :

- Chuyện này tam gia khỏi lo, huynh đệ bọn tôi nhất định chiếu cố tới nàng.

Vũ tam gia thốt :

- Có một điểm bọn người không thể xem thường, nàng tính tình rất cổ quái, chuyện gì nàng không thích, cho dù mất mạng nàng cũng không làm theo.

Lão đại cười lớn, thốt :

- Ý tứ của tam gia bọn tôi đã minh bạch, nàng tuy là một nữ tử khả ái, nhưng so với một ngàn lượng hoàng kim, làm sao có thể khả ái bằng.

Vũ tam gia nói :

- Tốt hơn hết là bọn người đều minh bạch như vậy, đến lúc hẹn, bọn người nếu không thể giao ra người, kết quả ra sao chắc bọn người cũng biết.

Lão đại rung mình, thốt :

- Bọn tôi đã minh bạch.

Thủ đoạn của Vũ tam gia, bọn chúng cũng quả thật quá rõ ràng.

Vũ tam gia rút ra từ trong mình một sấp ngân phiếu, thốt :

- Đây là một ngàn lượng hoàng kim, bọn người cứ nghiệm thu.

Lão trả tiền cũng rất sáng khoái.

Lão đại tiếp tiền trong tay, nhìn cũng không thèm nhìn, nói :

- Không tin tưởng ngân phiếu của tam gia, còn ngân phiếu của ai khác bọn tôi có thể tin được chứ?

Gã lại cười cười nói tiếp :

- Chỉ không biết tam gia muốn bọn tôi lúc nào hành sự?

Vũ tam gia đáp :

- Hiện tại.

Vũ tam gia lại nói :

- Còn có thiên thời nào tốt hơn bây giờ? Mưa lớn, cuồng phong, thiên thời còn có lúc nào tốt hơn được.

Lão lại rút ra một tờ giấy trắng :

- Huyết Nô cư trú nơi nào ta đã vẽ chi tiết trên tấm đồ này, cho dù không phải là người từng đến Anh Vũ lâu, lấy tấm đồ của ta, rất dễ dàng tìm ra phòng của Huyết Nô, đây có thể gọi là địa lợi.

Lão đại tiếp lấy tờ giấy trắng.

Vũ tam gia lại nói :

- Kề cận Huyết Nô vốn có một tiểu tử liều mạng, nhưng theo ta được biết, tiểu tử đó từ sáng sớm đã đi mất, đám Lý đại nương hiện tại cũng còn đang bận đối phó với một nhân vật rất lợi hại, cũng còn chưa biết

kế hoạch này của ta, cũng không có thời gian để ý tới Huyết Nô, đây làm sao không phải là nhân hòa cho được?

Giọng nói của lão khoái trá, lại thốt :

- Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, hiện tại không động thủ thì chờ tới chừng nào?

Lão đại không cầm được, cười lớn, nói :

- Tốt, huynh đệ bọn tôi bây giờ động thủ.

Vũ tam gia nhấn thêm một lần nữa :

- Lúc bọn người động thủ tốt hơn hết là đeo khăn che mặt, cho dù có bị người phát giác, cũng không thể nhận ra, ta không nghĩ Lý đại nương có thể tìm ra bọn người nhanh chóng.

Lão đại nói :

- Bọn tôi cũng không nghĩ như vậy.

Vũ tam gia thốt :

- Người tính không bằng trời tính, rất nhiều chuyện xảy ra ngoài ý liệu của người, vạn nhất bọn người bị phát giác, vạn nhất bọn người bị bắt giữ, bọn người phải làm sao, ta cũng bắt tất phải nói ra.

Lão đại nghiêm mặt thốt :

- Đạo đức nghề nghiệp của huynh đệ bọn tôi ra sao, tam gia ông chắc cũng quá rõ, cho dù có chết, bọn tôi cũng không khai ra tên của tam gia.

Vũ tam gia hỏi lại :

- Nếu không biết, ta làm sao có thể giao chuyện này cho bọn người làm?

Lão đại thốt :

- Chỉ một câu nói này, cũng đủ làm thoải mái trong lòng.

Vũ tam gia từ từ gạt đầu, chợt thốt :

- Bọn người ra tay, tốt hơn hết là tránh đừng làm kinh động người khác.

Lão đại hỏi :

- Trong Anh Vũ lâu không lẽ là nơi ngọa hổ tàng long?

Vũ tam gia đáp :

- Rong thì không có, chỉ có một con cạp cái.

Lão đại hỏi :

- Tổng má má mụ vú của Huyết Nô?

Vũ tam gia thốt :

- Bà ta chỉ là một lão bà phù thủy.

Lão đại hỏi :

- Còn ai?

Vũ tam gia đáp :

- Người đã từng đến Anh Vũ lâu, chắc còn nhớ một hồng y tiểu cô nương?

Lão đại thốt :

- Ấy chỉ là một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi.

Vũ tam gia nói :

- Hình như vậy.

Lão đại thốt :

- Thể chất nữ hài tử đó bạc nhược, tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi cho dù có luyện võ công từ lúc bốn năm tuổi, đại khái cũng không cao bao nhiêu.

Vũ tam gia chợt ngắt lời :

- Người trên giang hồ cũng đã từng trải không ít, đương nhiên không phải không biết trong giang hồ có Quỷ Đồng Tử.

Lão đại gật đầu.

Vũ tam gia nói tiếp :

- Người chắc cũng biết Quỷ Đồng Tử lần đầu giết người là lúc bao nhiêu tuổi?

Lão đại ngẫm nghĩ, đáp :

- Nghe nói chỉ mới bốn năm tuổi.

Vũ tam gia lại hỏi :

- Người đầu tiên hắn giết người có biết là ai không?

Lão đại đáp :

- Hoạt Cương Thi cao thủ Ngôn Gia Môn.

Vũ tam gia thốt :

- Võ công của Hoạt Cương Thi tựa hồ không thấp hơn huynh đệ bọn người.

Lão đại nói :

- Nói không sai, nghe nói lúc đó hắn dùng tụ tiễn xuất kỳ bất ý bắn mù mắt Hoạt Cương Thi, sau đó dụng kiếm đâm thủng tim của Hoạt Cương Thi.

Vũ tam gia thốt :

- Một tiểu hài tử mới năm tuổi đã giết người như vậy, đã có cái bản lĩnh đó rồi.

Lão đại ngẫm nghĩ, thốt :

- Đó đã là chuyện mười năm về trước, tính ra, Quỷ Đồng Tử hiện tại cũng cỡ mười lăm tuổi, không lẽ ả cũng cỡ tuổi với Quỷ Đồng Tử?

Vũ tam gia thốt :

- Quỷ Đồng Tử là một đứa con trai.

Lão đại vội hỏi :

- Vậy ả là ai?

Vũ tam gia đáp :

- Ta không rõ.

Lão đại hỏi :

- Ông lại biết ả là một con cạp cái?

Vũ tam gia đáp :

- Bởi vì có một ngày ta vô ý thấy ả sử dụng một mũi tú hoa châm như đang dụng kiếm, đâm chết ba con ruồi bay xung quanh người ả.

Sắc mặt lão đại đột nhiên biến đổi.

Vũ tam gia nói ngay lập tức :

- Ta cũng đã đánh dấu nơi ở cư trú, tuy không xa chỗ ở của Huyết Nô, chỉ cần bọn người cẩn trọng, tin rằng không kinh động tới ả.

Lão đại hỏi :

- Trừ một người này ra, bọn tôi có cần phải tránh né người nào khác không?

Vũ tam gia đáp :

- Không.

Mục quang dưới cái nón trúc lóe lên một cái, lão lại nói :

- Để ngựa lưu lại phụ cận, đi bộ trên đường, lợi dụng mưa to gió lớn, không nghe không thấy đến nơi.

Lão đại gật gật đầu.

Vũ tam gia chỉnh lại cái nón trúc, thốt :

- Chúc bọn người may mắn!

Câu nói vừa dứt, lão đã quay mình bỏ đi.

Lúc đến cước bộ của lão rất chậm, lúc đi lại nhanh chẳng khác nào ngựa phi.

Chỉ trong phút chốc, người đã tiêu thất trong mưa gió.

Sát thủ giọng nói như tiếng chuông đồng lập tức thốt :

- Xem ra lão thật sự không muốn cùng Lý đại nương chính diện xung đột.

Lão đại tiếp lời :

- Cho nên lão mới cẩn thận như vậy, hiển nhiên vì lão không muốn bị ai thấy được, cũng không muốn bị ai nhận ra.

- Lão hẹn chúng ta nói chuyện tại đây, cũng là vì nguyên nhân này.

- Lý đại nương cũng không phải là người dễ đối phó, trong nhà lão, sợ cũng đã an bài một tai mắt.

Một gã sát thủ khác tức thời cười lớn, hỏi :

- Người chết dưới loạn táng cương này, cũng khó nói chắc chắn có phải là thủ hạ tâm phúc của Lý đại nương hay không?

Lại có một gã sát thủ quỳ thanh quỳ khí thốt :

- Nghe nói người lúc sinh tiền nói quá nhiều thì lúc thành quỷ cũng nói nhiều như vậy.

Lão đại cười chế giễu :

- Người còn nghe nói loại quỷ nào im lặng?

Gã sát thủ đó thốt :

- Ta nói là người nói, nếu quả là quỷ nói, ta không còn là sát thủ, mà là pháp sư.

Gã cười âm trầm, lại nói :

- Nếu quả ta là pháp sư, ta hiện tại nhất định đề nghị lũng kiếm trong loạn táng cương, trước hết bắt hết bọn quỷ nói nhiều.

Câu nói đó vừa lọt lỗ tai, Vương Phong nằm phục giữa đám cỏ dại cơ hồ muốn tung chân bỏ chạy.

Cũng may gã sát thủ tịnh không phải là pháp sư, nếu không hẳn đi tìm, nhất định không phải bắt được con quỷ nói nhiều, mà là một người liều mạng.

Chàng hiện tại khí lực còn chưa hoàn toàn khôi phục, cho dù có muốn liều mạng cũng không được.

Lão đại lập tức ho khan một tiếng, thốt :

- Nói đông dài, bọn ta mau động thân.

- Giữ ngựa lại đây?

Lão đại đáp :

- Trần khẩu có khu rừng nhỏ ở đó, lưu tại chỗ đó là tiện nhất.

Gã phất tay lập tức, ra lệnh :

- Xuất phát.

Tiếng còn chưa dứt, người gã đã phóng lên ngựa.

Sáu sát thủ theo chân gã cũng phóng lên.

Hú lên một tiếng, người ngựa xuất hành trong mưa gió, phóng nhanh ra khỏi loạn táng cương.

Vương Phong chống tay đứng lên từ trong đám cỏ dại.

Chàng nhón chân chạy tới, cũng chạy xuống khỏi loạn táng cương.

Cơn mưa đã yếu dần, gió vẫn còn mạnh.

Gió thổi đầu tóc của chàng bù xù, đột nhiên xem ra, chàng giống như một dã quỷ vừa mới bò ra khỏi mộ phần trong đám cỏ dại.

9. Lão Mưu Thâm Toán

Mưa lại rơi, ngọn đèn bão treo bên ngoài Bình An lão điểm đã bị gió thổi tắt.

Lồng đèn đã rách nát, tuy là đèn bão, cũng không thể chịu đựng mưa to gió lớn tối nay.

Trong điểm vốn có hai lồng đèn, hiện tại chỉ còn lại một.

Dạ vũ thu đăng, một cảm giác thê lương khó nói phủ trùm điểm đường.

Tâm tư Thường Tiểu lại càng thê lương hơn.

Mười ba trợ thủ đắc lực của y, đã không còn lấy một người.

Trở lại điểm đường, y chỉ thấy hai thanh đao, một thanh vẫn còn tra trong vỏ, trên cán đao có khắc tên Lâm Bình, một đã rút ra khỏi vỏ lại chính là bội đao của Trương Thiết.

Chỉ còn có đao, người đã hóa thành một vũng máu hôi rình nồng nặc.

Cả điểm đường chỉ còn có y là người sống.

Y ngồi dưới ngọn đèn, phảng phất đã đông đặc trong ánh đèn.

Y Thường Tiểu, rất ít khi nhíu mày.

Lần này đôi mày của y lại nhíu chặt.

“An Tử Hào!”

Ầm một tiếng, y đột nhiên đập bàn.

Ngọn đèn lắc lư trên bàn, mặt bàn bị quyền của y đánh nứt rạn.

Y gơ tay nắm giữ đèn, lại ngồi xuống thiếu não.

Sau khi bước vào căn ma thất của Tổng má má, y không còn để ý đến An Tử Hào, lúc đó y tịnh không cần phải dùng đến An Tử Hào.

Nhưng vô luận là sao, An Tử Hào đáng lẽ nên theo sát đằng sau y, chờ đợi y sai khiến khi cần thiết.

Nhưng y lại nhớ, An Tử Hào sau khi đi vào ma thất, chừng như biến mất, để cho Vương Phong truy sát y, trong ma thất máu ngập tràn dưới đất, thi thể rải rác khắp nơi, y lại nhớ rõ ràng, ngoại trừ Tổng ma má ra, đều toàn là thi thể của thủ hạ y, tịnh không có thi thể của An Tử Hào.

Lúc đó An Tử Hào đã đi đâu?

Không phải An Tử Hào đứng canh cửa sao?

Chuyện này có liên hệ gì tới An Tử Hào, hay là hắn vừa thấy thảm sự phát sinh, sợ quá chạy nhanh? Y thật sự rất muốn biết, rất muốn bắt An Tử Hào hỏi cho minh bạch.

Chỉ đáng tiếc rằng An Tử Hào đang ở đâu y cũng không rõ.

Nếu quả còn có người xung quanh y, chỉ cần hạ mệnh lệnh, là có thể giải quyết.

Hiện tại vô luận muốn làm gì cũng phải tự làm.

Y tuy rất muốn bắt An Tử Hào để tra vấn, lại không biết bắt đầu từ đâu.

Thứ chuyện như vậy y tịnh không quen thuộc cho lắm.

Y đột nhiên phát giác, từ đó tới giờ, y chỉ có nói, nói ra chỉ là để hạ mệnh lệnh, phân phó chúng thủ hạ đi tìm tòi tư liệu y cần, người thì đi tra hỏi, người thì phân tích lại cho y, phán đoán, hành động, xuất lực tới đa tịnh không phải là y, là mười ba thủ hạ của y.

Không có mười ba thủ hạ, y chính như một con cua bị bẻ hết chân, tuy vẫn còn một đôi càng, lại không còn có thể hoành hành.

Muốn biết An Tử Hào trú ở đâu, kỳ thật không phải là một chuyện khó.

Tùy tiện cứ đập cửa từng nhà, bắt người ra hỏi, nhất định có thể có một người cho câu trả lời.

Địa phương này tịnh không lớn, An Tử Hào cũng không phải là một người bình thường.

Vấn đề là những người ở đây, ai đáng để cho y tin?

Y thật sự không biết.

Cho dù những người y hỏi không có vấn đề, địa phương An Tử Hào trú ngụ cũng vị tất không phải là một cái bẫy.

Không phải vậy sao?

Mục quang của y lạc trên vũng máu dưới đất, bắt giác rung mình một cái.

Tiểu trấn này ngoài mặt xem ra thái thái bình bình, sự thật hiển nhiên tịnh không phải vậy.

Cả Bình An lão điểm này lại càng không bình an.

Sau khi y thoát khỏi sự truy kích của Vương Phong, y chạy tới đây, chỉ vì ở đây có hai thủ hạ của y.

Y thích có người vây quanh, không những chỉ để chấp hành mệnh lệnh của y, mà còn thay y sắp xếp mọi việc.

Y tịnh không có tập quán cô độc.

Hiện tại y lại hoàn toàn cô độc.

Còn có nguyên nhân gì để y lưu lại nơi đây? Nếu không ở lại đây thì đi đâu?

Y thở dài nhẹ nhẹ, đặt ngọn đèn xuống bàn, cũng đã đứng lên, đứng thẳng như cột nhà.

Đã kích lần này tuy rất lớn, nhưng tịnh không thể đánh gục y.

“Bình” một tiếng, một cánh cửa sổ đột nhiên mở toang.

Người Thường Tiểu đang đứng cơ hồ đồng thời phóng tới, như một mũi tên bắn vọt về phía cửa sổ.

Tay y nắm chặt đốc kiếm.

Mưa từ bên ngoài bay qua cửa sổ, thấm ướt sàn dưới cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ cũng chỉ có mưa, không có người.

Mục quang Thường Tiểu nhìn lên chốt cửa sổ.

Chốt cửa sổ đã gãy.

Gió thu mưa thu, loại gió thu đó, cũng có thể thổi gãy chốt cửa sổ sao?

Thường Tiểu cười lạnh, thân người rùn lại như một mũi gai nhọn, phóng ra ngoài cửa sổ, bay về phía trái, người y lại như cối xay gió xoay vòng, bay vòng về phía trước.

Thân hình y nhanh như phi tiễn, thanh đông kích tây, làm cho người ta muốn canh cũng khó mà canh được.

Chỉ đáng tiếc y muốn bay về hướng nào, kết quả đều như nhau.

Đến không phải là một người, là ba người.

Ba hắc y nhân ồm ồm cao cao, tĩnh tại đứng dưới cửa sổ.

Sắc mặt lạnh lùng âm trầm, nhãn thần bén nhọn, ba người tuy mặt mày khác nhau, thần thái lại tịnh không khác nhau chút nào.

Bọn chúng thất bên hông một thanh đao.

Tân nguyệt loan đao, vỏ đao đen nhánh có khắc hình một yêu quái bán nhân bán thú.

Thường Tiểu vừa bay ra khỏi cửa sổ, đã phát hiện ba hắc y nhân này, người y còn trên không trung, trên thân đã lóe lên một ánh sáng như tia chớp, kiếm quang.

Hắc y nhân bên trái nhìn Thường Tiểu xuyên mình qua cửa sổ, lại hoàn toàn không có phản ứng.

Hai hắc y nhân kia cũng không có biến hóa gì, chừng như là ba cương thi.

Thường Tiểu tịnh không xem bọn chúng như cương thi, xoay người, vung kiếm, hỏi :

- Các người là ai?

Hắc y nhất đứng giữa lạnh lùng đáp :

- Người của Lý đại nương!

Thường Tiểu hỏi :

- Lý đại nương muốn gặp ta?

Hắc y nhân thốt :

- Bà ta không muốn gặp người.

Thường Tiểu hỏi :

- Vậy bà ta sai các người đến làm gì?

Hắc y nhân đáp :

- Giết người.

Thường Tiểu lại mỉm cười, thốt :

- Ta hình như không quen Lý đại nương.

Hắc y nhân nói :

- Bà ta hình như cũng không biết người.

Thường Tiểu hỏi :

- Vậy tại sao lại muốn giết ta? Không lẽ vì bà ta phạm tội?

Hắc y nhân thốt :

- Những lời này người nên đi hỏi bà ta.

Thường Tiểu hỏi :

- Bà ta không phải không muốn gặp ta sao?

Hắc y nhân đáp :

- Người có thể đi gặp bà ta.

Thường Tiểu thốt :

- Ồ?

Hắc y nhân nói :

- Chỉ cần người có thể xuất hiện trước mặt bà ta, bà ta không muốn gặp người cũng không được.

Thường Tiểu cười thốt :

- Rất có lý, bà ta ở đâu?

Hắc y nhân lạnh lùng đáp :

- Người ly khai chỗ này rồi hỏi lại cũng không muộn.

Thường Tiểu hỏi :

- Bọn người để cho ta ly khai?

Hắc y nhân đáp :

- Người nếu giết được bọn ta, bọn ta cũng không thể không để người đi.

Thường Tiểu thốt :

- Điều này cũng rất có lý.

Y cười một tiếng, lại hỏi :

- Bọn người có thể trả lời vài câu hỏi của ta không?

Hắc y nhân đáp :

- Không thể, bởi vì bọn ta bất cứ chuyện gì đều không dính tới, chỉ lo giết người.

Thường Tiểu vẫn hỏi :

- Bọn người có phải từ Anh Vũ lâu truy tới đây?

Hắc y nhân đáp :

- Hai người bọn họ thì vậy, ta thì không.

Một hắc y nhân khác lạnh lùng cười nói :

- Người chạy rất nhanh, giống như con thỏ bị con cọp rượt.

Gã không biết rượt Thường Tiểu tựa hồ không phải là một con cọp, mà là một người điên.

Thường Tiểu không để ý đến hắc y nhân đứng giữa :

- Người luôn luôn ở Bình An lão điểm này?

Hắc y nhân đứng giữa đáp :

- Ta đích xác đã ở nơi này rất lâu.

Thường Tiểu hỏi :

- Hai thủ hạ của ta, là người giết?

Hắc y nhân lắc đầu lập tức, đáp :

- Ta tuy nhận lệnh đến giết bọn chúng, nhưng người giết bọn chúng không phải là ta.

Thường Tiểu hỏi :

- Là ai?

Hắc y nhân đáp :

- Lúc ta đến, bọn chúng đã ngã gục trên đất, một người còn lại hai chân, một người cũng đã tiêu tán thành khói trắng rồi.

Thường Tiểu hỏi :

- Lúc đó người biết trong điểm đường không còn có ai khác sao?

Hắc y nhân đáp :

- Không biết, phụ cận cũng không biết, ta cũng muốn tìm ra người giết bọn chúng, vì hôm qua bọn ta cũng có người đã chết trên đường như vậy.

Thường Tiểu trầm mặc.

Hắc y nhân trừng trừng nhìn y, đột nhiên hỏi :

- Nghe nói kiếm thuật của ngươi rất giỏi?

Thường Tiểu điềm đạm cười một tiếng, hỏi lại :

- Ngươi nghe ai nói?

Hắc y nhân không trả lời, lại nói tiếp :

- Có lẽ ngươi có thể tránh mười đao của mỗi người bọn ta, thậm chí mười hai đao.

Thường Tiểu thốt :

- Một người mười hai đao, ba người ba mươi sáu đao, đã không ít rồi.

Hắc y nhân nói :

- Đao thứ mười ba của bọn ta xuất thủ, ngươi nhất định không thoát được, thậm chí một đao cũng không thoát.

Thường Tiểu hỏi :

- Một đao đó có quý?

Hắc y nhân đáp :

- Một đao đã được chư ma ban phước qua, đã là ma đao.

Câu nói vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt lạnh như băng của ba người đột nhiên lộ thần thái cuồng nhiệt.

Thường Tiểu hỏi :

- Sao các ngươi không dùng liền đao đó?

Ba hắc y nhân không một ai hồi đáp, ba thanh đao lại đã rút ra khỏi vỏ.

Đao cong như trăng lưỡi liềm, trên lưỡi đao có một thứ ánh sáng kỳ dị.

Thường Tiểu chưa bao giờ thấy qua loại đao như vậy.

Thứ đao này tựa hồ không phải là sở hữu của võ lâm Trung Nguyên.

Y lúc đầu vốn muốn bỏ đi, bây giờ, lại đã quên hẳn ý niệm đó.

Hai hắc y nhân từ Anh Vũ lâu theo đến đây, đều không có biện pháp đánh gục y trên đường. Hiện tại tuy có thêm một người, nếu quả y muốn chạy, bọn chúng vị tất có thể đuổi bắt được.

Nhưng y tự nguyện lưu lại ở đây.

Y muốn thấy một đao đã được chú ma ban phúc.

Ba hắc y nhân tịnh không nói láo, y đã thấy từ trong nhãn thần điên cuồng của chúng.

Kinh nghiệm lâm địch của y cũng không phải ít, đao pháp đã thấy qua cũng đã mấy chục thứ, lại chưa bao giờ thấy qua ma đao.

Ngay cả cái tên y cũng mới nghe lần đầu.

Đao pháp làm thế nào để được gọi là ma đao? Đao có ma pháp gì?

Y thật sự rất có hứng thú.

Đao đã giơ lên, ba hắc y nhân đứng gần lại nhau, đứng thành hình chữ “Phẩm”.

Thường Tiểu không động dậy.

Hét lên một tiếng, ba thanh đao nhất tề triển khai, đao quang như một vòng tròn.

Cùng một loại đao, cùng một đao pháp.

Cước bộ Thường Tiểu di chuyển theo lối thất tinh, thân hình chớp lên một cái, tránh khỏi đao thứ nhất của ba hắc y nhân.

Đệ nhị đao, đệ tam đao lại vung ra, đao sau so với đao trước lại càng nhanh độc hơn.

Thân hình Thường Tiểu càng nhanh nhẹn.

Đệ ngũ đao của hắc y nhân vừa xuất thủ, Thường Tiểu còn chưa dụng kiếm, còn có thể tránh né, nhưng đệ lục đao chém xuống, y lại đã không thể không dụng kiếm đón đỡ.

Đao pháp của ba hắc y nhân quái dị phi thường, thân hình Thường Tiểu một khi triển khai, ba thanh loan đao phẳng phất biến thành một tấm lưới, trong khi Thường Tiểu xoay mình như chong chóng tránh né, đến đao thứ sáu, ba thanh đao như đã hợp thành một màn lưới lụa mềm mại, quấn lấy thân hình Thường Tiểu, đao nối đao bó sát, lực đạo dùng trên mỗi một đao, tịnh không hoàn toàn tiêu tán, lại cộng thêm vào lực đạo của đao kế tiếp, đan hợp vào nhau cùng một chỗ.

Đến đao thứ bảy, lực đạo trên đao so với đệ nhất đao đã mạnh mẽ cường liệt hơn gấp bội.

Cứ như vậy, đao thứ mười ba của bọn chúng xuất thủ, lực đạo trên đao sẽ gia tăng tới cỡ nào?

Một đao như vậy, thêm vào đao thế quỷ dị, còn có người có thể đón đỡ sao?

Một đao đã có thể quấn sát Thường Tiểu, nhưng ba đao đan hợp nhau cùng một chỗ, đủ để tạo một lực đạo cường liệt có thể thất cổ y đến chết.

Loan đao như vậy, tựa hồ đặc biệt rèn đúc cho đao pháp này, đao xoay một vòng, cơ hồ một vòng dây quấn quanh trên người địch nhân.

Liên tục mười ba vòng, đích xác khó có ai có thể chịu đựng chống đỡ.

Cái vòng thứ mười ba đó càng có thể là cái vòng thất gãy cổ địch nhân.

Một người tay chân mình mẩy đều bị vòng dây quấn chặt, muốn thất nghẹn cổ y không phải rất dễ hay sao?

Đao pháp như vậy đơn giản giống như một thứ ma pháp.

Nếu quả chỉ có mười ba đao, đao thứ mười ba đó đã thật sự có thể xưng là ma đao.

Thường Tiểu tiếp đón đệ thất đao của ba hắc y nhân, đã thấy ra sự lợi hại của đao pháp.

Y cũng đã thấy được, đến khi đao thứ mười ba của bọn chúng xuất thủ, đường thoát cũng không có, mà đường đỡ cũng không còn.

Y nếu quả còn muốn sống, nhất định phải xông ra khỏi vòng đao bỏ chạy.

Tâm niệm thoáng qua, kiếm của y đã đâm ra ngay lập tức, cùng một lúc xuất thủ mười lăm kiếm.

Lần phản kích đầu tiên của y.

Hai kiếm đón bên trái, hai kiếm đỡ bên phải, còn mười một kiếm lại nhắm hướng trước mặt lia nhâu.

Đao thứ tám của ba hắc y nhân cũng đồng thời phát động.

“Keng keng keng”, những âm thanh kim thiết va chạm nhau vang lên liên tục, hắc y nhân trước mặt y liên tiếp thối lui bốn năm bước.

Hai hắc y nhân hai bên lại đồng thời tiến lên bốn năm bước.

Bốn kiếm tả đón hữu đỡ của Thường Tiểu không thể ngăn chặn ma đao chém tới từ hai bên trái phải.

Y thậm chí đã cảm nhận được hàn khí trên lưỡi đao.

Đao lạnh lăm lăm, tâm Thường Tiểu không nhận được một thoáng rung mình, hét lớn một tiếng, kiếm vọt vàng quay về cứu cánh.

Kiếm đến thì đao cũng đến.

“Keng keng” hai tiếng, hai thanh đao bị ngăn chặn, một đao trước mặt lại xông lên chém xuống.

Thường Tiểu đón đỡ đao đó, hai thanh đao kia lại chém từ trên xuống.

Đó là đệ cửu đao, Thường Tiểu bất tri bất giác đã bị ba thanh ma đao quần sát xoay vòng.

Trong mắt y đã hiện nét khùng bỏ sợ hãi.

Khó khăn lắm mới đỡ được những đao đó, bàn tay phải cầm kiếm của y đã có cảm giác tê dại.

Đao thứ mười của ba hắc y nhân triển khai liên đó, đao thế càng quỷ dị, càng lợi hại tàn độc.

Sắc mặt Thường Tiểu đã biến đổi, đột nhiên hét lên một tiếng, kiếm quang xoay một vòng, toàn thân như yên hoa hỏa pháo đột nhiên phi thẳng lên không.

Cái phóng mình đó nhanh không thể tả, kiếm của y lại càng nhanh, trong phút chốc đã đánh dạt ba thanh ma đao, đao thế tuy cứng mạnh như thiết đồng, đồng thời bị gạt ra, trên dưới có chỗ hở.

Thường Tiểu đương nhiên không thể giữ chân trên không mãi, nhưng lại có thể phóng mình đi.

Toàn thân khí lực của y đã dùng hết, tuy không có cánh, một cái phóng mình đó cũng nhanh nhẹn như một con chim đang bay.

Đao thế của hắc y nhân của không phải chậm, nhưng so với thân thủ của y, còn chậm hơn một chút.

Đao thế vừa bị gạt ra lại đan hợp trở lại, đao phong bén nhọn như nanh vuốt loài hổ lang.

“Rẹt rẹt” hai tiếng, song cước của Thường Tiểu đã bị rạch mỗi bên một đường trào máu, giày bên phải bị trúng một đao chém xuống, người y lại đã thoát khỏi vòng đao.

Máu nhuộm đỏ chân y, y từ trên cao lửng không xuống đất, người đã văng ra ngoài cả trượng, song cước vẫn đứng rất ổn định.

Phản ứng của ba hắc y nhân cũng không chậm, đao vừa thu về, người đã phóng tới, lại tới sát Thường Tiểu.

Chỉ trong một sát na đó, tả thủ của Thường Tiểu đã nắm lấy một tờ giấy trắng.

Ba hắc y nhân vừa phóng tới, tay trái Thường Tiểu đã hất tờ giấy ra, quăng tới, tờ giấy bay ra, đao cũng đã phóng tới.

Trên tờ giấy trắng, những vệt xanh lóe ngời, lại tan biến ngay lập tức.

Những vệt xanh trên giấy trắng tuy dễ thấy, bay ra khỏi tờ giấy, lại không dễ gì nhận ra.

Bóng đêm thâm trầm, mưa gió mê mông, mười sáu mũi cương châm tuy không ít, nhưng tất cả chỉ dài cỡ một phân, căn bản rất khó phát hiện.

Đó chính là mười sáu mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm mỗ ra từ trong tim của bọn Đàm môn tam bá.

Nội lực của Thường Tiểu phát hạ, mười sáu mũi Thất Tinh Tuyệt Mệnh châm đó ít nhất cũng có thể bay ra ngoài một trượng.

Ba hắc y nhân hiện tại cách Thường Tiểu không tới một trượng.

Bọn chúng cũng thấy tờ giấy trắng.

Giấy trắng như tuyết, chỉ cần có một chút ánh sáng, rất dễ dàng nhận ra.

Mục quang bọn chúng lạc trên tờ giấy, trên mặt hiện vẻ ngạc nhiên.

Trên tờ giấy cho dù có độc phần, giữa bạo vũ cuồng phong như vậy, cũng khó lòng có tác dụng.

Bọn chúng đã nghĩ tới độc phần, lại tịnh không nghĩ tới độc châm, thứ ám khí đó vốn không thể chỉ gói gọn trong tờ giấy như vậy.

Bọn chúng tuy có ma đao, tịnh không có ma nhãn.

Sự tình cũng chỉ xảy ra trong một sát na, hai hắc y nhân đột nhiên giơ tay sờ mặt.

Tay còn chưa sờ vào mặt, sắc mặt bọn chúng đã biến thành xanh dờn, thất kinh la lớn :

- Độc châm!

Tiếng nói còn chưa tan biến trong mưa gió, thân người bọn chúng đã lao đảo, một tiếng nữa cũng không nói ra được.

Tờ giấy trắng đó mới thấm nước mưa, còn bay phất phơ chưa rơi xuống đất, bọn chúng cũng đã ngã quy dưới đất.

Còn một hắc y nhân không bị độc châm đâm trúng, mặt xanh như tàu lá, mục quang của y lạc trên mặt hai gã đồng bạn, lại còn chưa phát hiện độc châm trên mặt bọn chúng, khốc mắt đã thoáng thấy một đạo kiếm quang lẳng không bay tới.

Độc kiếm của Thường Tiểu!

Ba hắc y nhân đương nhiên không đứng chung một chỗ, mười sáu mũi độc châm đó chỉ có thể đâm trúng hai người, Thường Tiểu một khi quăng độc châm đã biết, cho nên y không xuất thủ, chỉ bắt quá đội cơ hội.

Kiểm nhanh như lưu tinh.

Phản ứng của hắc y nhân cũng không chậm, ma đao trong tay cũng rất nhanh, hơi đao đón đỡ một kiếm của Thường Tiểu, người lại nhanh nhẹn tránh sang một bên.

Thường Tiểu cười lạnh, hét lớn :

- Coi chừng độc châm!

Hữu chưởng phát một cái, hữu kiếm lại đâm tới.

Nghe tiếng hét đó, hắc y nhân không khỏi hốt hoảng, tim bắt chợt co thắt lại.

Gã tuy còn không biết độc châm đó ra sao, lại đã chứng kiến sự lợi hại của độc châm.

Làm sao gã dám khinh mạn, đao trong tay liên tục rút ra.

Biến đao phi vũ, đao quang hộ thân.

Thân người còn chưa ổn định của gã lập tức đã xoay hai vòng. “Soạt soạt” đao múa trong mưa không ngừng, ngay lúc đó, không biết gã đã chém bao nhiêu đao.

Đao quang đột nhiên tản mát, đao rớt xuống đất, người gã cũng loạng choạng ngã xuống cạnh thanh đao. Máu đã từ yết hầu gã trào ra, yết hầu gã đã bị kiếm đâm thủng.

Kiểm so với châm càng độc hơn.

Võ công Thường Tiểu vốn đã cao hơn gã, trong lúc gã hoảng loạn đâm một kiếm vào yết hầu quả thật càng dễ dàng hơn.

Tờ giấy trắng chung quy đã bị nước mưa dán dính xuống đất.

Thường Tiểu đứng cạnh tờ giấy trắng, chùi kiếm trong mưa.

Bộ quan phục đỏ trên người y cũng đã bị nước mưa thấm ướt, thấm dính chặt thân mình.

Quan phục may bằng loại vải tốt, bị ướt nước, cũng không thể đổi màu, nhưng y phục có mới tinh sáng sủa tới cỡ nào, trong đêm mưa cũng xem chừng có vẻ ảm đạm.

Thiếu mười ba gã quan sai theo hầu tả hữu, y cũng đã không còn hiển lộ oai phong.

Trên mặt y cũng không còn nụ cười đắc ý, thần thái tịch mịch.

Tra kiếm vào vỏ, y phủ tay, cất bước, bước trên đường trường.

Gió trong đêm mưa thê lương, trên đường trường không có một bóng người, lại phẳng phất có sát cơ bốn phía.

Y đi không quá ba trượng, thân hình như một con chim bay lên, người phóng lên, tan biến trong hắc ám.

Y muốn đi tới địa phương nào?

Tìm bắt Lý đại nương? Tìm bắt An Tử Hào?

oOo Mưa chung quy cũng ngừng hẳn.

Người tính quả thật không bằng trời tính.

Địa đồ của Vũ tam gia tuy rất rõ ràng, lời nói lại không thể làm theo đúng.

Thất sát thủ còn chưa đến Anh Vũ lâu, đã hết mưa, bắt quá bằng vào thân thủ của bọn chúng, tịnh không có ảnh hưởng gì.

Trên địa đồ đã chỉ ra nơi vào tốt nhất.

Bọn chúng cũng đi vào ngay nơi đó.

Đó là cửa vào tốt nhất, không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ còn một việc, định hướng chỗ Huyết Nô ở.

Quanh vườn trồng nhiều hoa, tuy đã điêu linh, cho dù có tới mười bốn người cũng đều có thể ẩn núp, bảy người càn tùy tiện tìm chỗ tàng thân tốt.

Mưa tuy đã dừng, gió vẫn còn thổi mạnh.

Lá cây lay động trong gió, cước bộ bọn chúng cũng tịnh không nặng nề.

Mới đến dưới lầu, bọn chúng đã thấy người muốn tìm bắt, lại cũng đồng thời thấy người không muốn gặp.

Huyết Nô đứng ngoài hành lang, đối diện nàng, chính là hồng y tiểu cô nương.

Lão đại của thất sát thủ không khỏi thở dài một hơi.

Không còn mưa rơi, vị tiểu cô nương lại thủ gần sát thân Huyết Nô, quả là trăm ngàn lần không tốt chút nào.

Gã tuyệt không hoài nghi lời nói của Vũ tam gia.

Hồng y tiểu cô nương đang nói chuyện với Huyết Nô.

Nói xong một câu, Huyết Nô lắc đầu nguầy nguậy, nói thêm vài câu, Huyết Nô chợt nhảy dựng, la lớn :

- Ta nói không về là không về!

Bị la, tiểu cô nương lui ít nhất cũng ba bước, bộ dạng thiếu não thê lương.

Lão đại nhìn thấy vậy, không khỏi đối với lời nói của Vũ tam gia có chút hoài nghi.

Xem ra nếu một cô bé như vậy mà gọi là cộc cái, Huyết Nô phải được gọi là gì?

Gã quả thật muốn hành động ngay lập tức.

Cũng ngay lúc đó, thanh âm của Huyết Nô hung ác truyền tới :

- Hiện tại là giờ nào?

- Cỡ canh tư.

Thanh âm của tiểu cô nương nhỏ xíu cơ hồ nghe không lọt.

- Canh tư không phải là giờ đã nên nằm ngủ rồi sao?

- Phải.

Tiểu cô nương cúi đầu.

- Vậy tại sao ngươi còn không về ngủ?

Huyết Nô chỉ tay xuống lầu.

Tiểu cô nương vâng lời lùi bước.

Tay Huyết Nô chống nạnh trên hông, tràn đầy sinh khí.

Lão đại trong tâm muốn phát cười.

Lão tuy không cười thành tiếng, trong mắt đã chứa đầy vẻ vui mừng.

Về vui mừng đột nhiên ngưng trọng.

Tiểu cô nương vừa xuống khỏi lầu, thân hình nhỏ bé phóng lên, lẳng không bay qua đầu bọn chúng một cách nhẹ nhàng uyển chuyển, mới đây đã ra ngoài ba trượng.

Lão đại vội vàng bế khí nín hơi.

Sáu gã sát thủ kia lại càng không dám chuyển động.

Thêm một cái nhún, tiểu cô nương đã biến mất trong bóng tối.

Trên địa đồ, lão đại đã có ấn tượng ít nhiều, phương hướng tiểu cô nương phóng tới, lão càng có ấn tượng thâm sâu, vì đó chính là hướng phòng ngủ của tiểu cô nương, cũng là địa phương mà Vũ tam gia muốn bọn chúng tránh né.

Tiểu cô nương nếu nghe lời, khi về nhất định sẽ nằm ngủ như một đứa bé.

Lão đại thở phào, vẫn còn phục sát trên đất.

Lão bất động, sáu sát thủ kia cũng phải đợi.

Bảy sát thủ hoảng sợ một lần, Huyết Nô lại bình tĩnh như không.

Nàng nhìn cũng không nhìn tiểu cô nương một lần, quay đầu, bước trở lại phòng.

Phòng của Tổng má má, nàng cũng không nhìn lên một cái, bên trong đã phát sinh sự tình gì, nàng xem ra đều không biết.

Chỉ cách có một bức tường, nàng không có lý do gì không biết sự tình.

Hay là nàng có lẽ không quan tâm?

Cánh cửa đen sì đã bị đập tan nát trên sàn, bên trong cũng hoàn toàn đen thui, ánh đèn đã hoàn toàn tắt ngóm.

Khi Thường Tiểu và Vương Phong ly khai, bên trong chỉ còn có người chết.

Người chết lại còn có thể thổi tắt đèn sao?

Bức tường dài năm trượng dưới ánh đèn càng trắng thắm như tuyết, trên mặt tường đã có một lỗ hồng cỡ nửa xích.

Một lỗ hồng tối đen, phát ra một xú khí yêu dị.

Xú khí tồn động trong phòng Tổng má má đã từ cái lỗ đó bay sang phòng của Huyết Nô.

Độc khí trong hắc đỉnh cũng nhất định đã từng tản mát qua cái lỗ đó.

Tại sao Huyết Nô lại hoàn toàn không có vấn đề gì?

Có lẽ nàng tuy đã trải qua một biến chứng điên cuồng khi ngủ phải, hiện tại đã tỉnh lại?

Khi nàng điên cuồng có giết ai không?

Ánh đèn cũng rọi lên mặt nàng, sắc mặt nàng cũng nhợt nhạt như tuyết.

Nàng nằm xuống cái giường rộng ba trượng, tuy mệt mỏi, mắt lại vẫn mở to.

Tâm nàng chừng như có quá nhiều tâm sự.

Ánh đèn sáng, không biết đã biến thành mông lung từ hồi nào.

Bên ngoài vườn, sương đêm lơ lững phảng phất như đã phiêu nhập vào phòng.

Là khói, không phải là sương.

Một đám khói trắng nhẹ nhẹ từ cửa sổ bay vào.

Cửa sổ đã đóng, trên giấy cửa sổ đã đục thủng một lỗ nhỏ, một ống đồng nhỏ chui qua lỗ thủng, khói phun ra từ miệng ống đồng.

Huyết Nô đột nhiên phát giác, nhảy dựng lên từ trên giường.

Nàng nhảy lên rất mau, nhưng vừa mới đứng lên đã ngã xuống, thân thể mềm như bún, loạng choạng ngã quỵ.

Hông thon thả, tuyệt sắc giai nhân, tư thái mỹ miều dụ hoặc, khói trắng mê mông, cộng hết những thứ đó, tạo thành một bức họa tuyệt mỹ.

Giây phút đó Huyết Nô đơn giản giống như tiên tử quỵện trong mây.

Tiên tử này lại ngã quỵ quá nhanh.

Cửa sổ và cửa chính lập tức xuất hiện những mũi đao sáng loáng như tuyết.

Đao sắc bén, đao vừa chém xuống, một tiếng động nhỏ, cửa sổ và cửa phòng đã mở bung ra, thất sát thủ mở cửa, quỷ mị xông vào.

Lão đại muốn là người đầu tiên ôm lấy Huyết Nô, nhưng huynh đệ của gã lại còn nhanh hơn gã.

Sát thủ đó vừa sắp ôm chầm Huyết Nô, nhân tình của Huyết Nô mau lẹ mở to, tròng mắt nhìn gã.

Gã giật mình cũng không kịp, những ngón tay thon thả của Huyết Nô đã chém vào yết hầu của y.

Rên thảm một tiếng, yết hầu của gã bị đánh gãy, lão đảo thối lui, người ngã đập xuống như con cá chết.

Nhân tình của gã tròn xoe, trong mắt chứa đầy nét kinh ngạc.

Trên mặt tuy đeo khăn đen che mặt, nhưng có thể khẳng định mặt của gã cũng mang cùng một màu kinh ngạc.

Ống đồng trong tay gã rơi xuống đất, người phun khói mê vào phòng hồi nãy nguyên lai là gã.

Ống đồng không còn sáng nhoáng, tất đã dụng qua không ít lần.

Người quen lối sử dụng khói mê như gã, hiệu lực của khói mê gã nhất định thấu rõ.

Người nên hôn mê ngã gục lại không ngờ không hôn mê ngã gục, điều đó đủ để làm gã kinh ngạc lắm rồi.

Sáu gã còn lại cũng ngẩn ngơ tại đương trường.

Lão đại giơ tay sờ trên cổ mình.

Hồi nãy gã còn tự trách mình không đủ nhanh, hiện tại lại không thể không cảm thấy may mắn.

Người thứ nhất ôm Huyết Nô nếu là gã, một chưởng đó nhất định đã chém trên cổ gã.

Gã tuy thoát qua một kiếp nạn, tâm vẫn tịnh còn chưa muốn bỏ đi.

Gã lo sợ Huyết Nô sẽ gọi con cọp cái trở lại.

Huyết Nô không gọi, vùng mình đứng dậy, một cước đá ống đồng bay ra ngoài cửa sổ, lạnh lùng trừng mắt nhìn chúng, hỏi :

- Dùng thứ khói mê này là tưởng có thể làm cho ta ngã gục hay sao?

Sáu sát thủ không nói một tiếng.

Huyết Nô lại hỏi tiếp :

- Ai sai các ngươi đến đây? Vũ tam gia?

Sáu sát thủ không khói ngẩn người. Bọn chúng quả thật không thể khẳng định điều này có phải Huyết Nô đoán mò, hay Huyết Nô đã biết rồi. Bọn chúng đều đeo khăn đen che mặt, chỉ còn đôi mắt lộ ra ngoài. Huyết Nô tuy nhìn không ra biểu tình trên mặt bọn chúng, nhưng đã thấy nhân thần của bọn chúng, cười lạnh thốt :

- Vũ tam gia không nhịn được, phải hành động, cũng không nên bắt ta.

Sáu sát thủ vẫn không nói gì.

Huyết Nô cười lạnh nói tiếp :

- Cho dù ông ta có muốn đổi phó ta, cũng nên sai mấy tên có bản lĩnh, loại cướp vặt dùng khói mê như các ngươi, ông ta sai các ngươi đến, khác nào kêu các ngươi đi chết?

Nàng lắc lắc đầu, lại nói :

- Ta vốn không thích giết người, cũng không muốn giết các ngươi, tâm tình ta hiện tại rất ác liệt, các ngươi lại dùng thứ thủ đoạn mà ta bình sinh rất ghét.

Nói xong câu đó, nàng phô trương thân thủ, tả thủ bầu lại như vuốt mèo, hữu thủ lại giương ra hai ngón tay.

Sáu sát thủ ít nhất có năm người nhìn Huyết Nô trân trân, mục quang lão đại lại lảo liên, lướt qua mặt các huynh đệ của gã, rồi mới lạc trên mặt Huyết Nô.

Mục quang vừa mới chạm vào mặt Huyết Nô, người gã cũng bộc phát.

Năm gã sát thủ kia cũng đồng thời phát động.

Mục quang nguyên lai là một loại ám hiệu.

Sáu người đều không dụng đao, giang tay từ sáu phương hướng lao tới, tất cả đều đồng thời bộc phát.

Chỉ trong một chớp mắt đó, sáu người hiển nhiên đã có một sự thỏa thuận ngầm.

Đây không phải là lần thứ nhất bọn chúng hợp tác, mỗi một động tác của mỗi một người đều phối hợp với nhau mà hành động.

Huyết Nô chỉ có một thân, một đôi tay.

Trong tay nàng cũng không có binh khí, một thân, một đôi tay, làm sao có thể đồng thời ứng phó sáu người, sáu đôi tay?

Nếu quả là những tên cướp vặt, nhất định có thể ứng phó.

Sáu người này lại không phải là cướp vặt.

Huyết Nô chung quy cũng nhận thấy bọn chúng nhất định không phải là cướp vặt, nàng thấy ra được, sáu sát thủ đã bay tới rồi.

Sáu sát thủ tuy không có mười hai động tác, cũng không chỉ có sáu.

Huyết Nô la thảm một tiếng, một chân đá vào bụng một sát thủ, tay trái đâm vào ngực một tên, hai ngón tay trên bàn tay phải giương ra như con độc xà đâm vào mắt lão đại.

Hét lên một tiếng, khăn che mặt của lão đại rách toét, máu trào ra từ chỗ rách, hai ngón tay của Huyết Nô cũng dính máu.

Cũng may lão đại còn nhanh mắt, nhích người tránh kịp, trên mặt tuy bị rạch hai đường, đôi mắt cuối cùng vẫn còn bình an vô sự.

Tay của gã cũng mau mắn, tay trái nắm lấy tay phải của Huyết Nô, hữu thủ đồng thời điểm nhanh trên huyết đạo của Huyết Nô.

Cơ hồ cùng một lúc, tả thủ của Huyết Nô cũng bị một sát thủ khác nắm lấy, chân phải của nàng lại đạp một sát thủ một đạp.

Cước pháp của nàng tuy không cao, vốn không như trảo, nhưng sát thủ đó lại nhất tâm đối phó với cước pháp của nàng.

Mục đích của sát thủ bị nàng đá lại là ôm nắm lấy chân nàng.

Hiện tại cho dù không nắm giữ lấy chân nàng cũng không quan trọng.

Đôi tay của nàng và một chân nàng đã bị người ta nắm giữ, chỉ còn lại chân trái ngơ ngậy.

Dưới tình hình đó, nàng đương nhiên muốn kêu la cứu mạng.

Chỉ đáng tiếc miệng của nàng cũng đồng thời bị một sát thủ sau khi bay tới bịt kín.

Hữu thủ của lão đại liên tiếp điểm nhanh, một hồi tối thiểu bảy tám huyết đạo trên người nàng đã bị điểm.

Cả người nàng lập tức mềm nhũn.

Lão đại liền nói gấp :

- Thả ra!

Ba sát thủ buông tay, Huyết Nô lại còn chưa rút xuống, lão đại đã ôm chặt toàn thân nàng.

Hai sát thủ lẫn lộn dưới sàn hiện tại cũng ráng bò dậy, một tên ôm lấy bụng dưới, một tên không ngừng xoa ngực.

Lực đạo một cùi chỏ và một cước của Huyết Nô không phải là nhẹ.

Gã sát thủ đầu tiên lại còn nằm yên không cục cựa.

Trừ phi gã biến thành cương thi, nếu không gã vĩnh viễn không bao giờ còn ngồi dậy được.

Yết hầu vốn là chỗ trí mệnh, một chưởng của Huyết Nô đã đánh gãy yết hầu của gã.

Lão đại gọi năm huynh đệ của gã, phân phó :

- Lão tam khiêng thi thể lão thất đi.

Một hán tử khôi ngô nghe lệnh bước lên, khiêng thi thể trên lưng.

Lão đại lại thốt: “Đi!” rồi bước nhanh ra cửa trước hết.

Bọn năm người còn lại cũng bước theo nhanh.

Bọn chúng khi vào là bảy huynh đệ, khi ra chỉ còn có sáu.

Trong mắt của chúng lại không có một thần sắc bi ai gì.

Thiếu mất một người, thêm một phần tiền, vị tất không phải là một chuyện tốt.

Huyết Nô không ngờ vẫn còn chưa hôn mê, nhãn tình của nàng mở to tròn xoe, trong mắt tịnh không có nét hoảng sợ, chỉ có vẻ không nhẫn nại được.

Nhãn quang của nàng lạc quan tài gần tường.

Quan tài vẫn còn nằm trên sàn, trong quan tài tịnh không có người, cương thi còn chưa về tổ.

Lúc hoàn toàn không cần Vương Phong trong quan tài nhảy ra, Vương Phong lại nhảy ra từ quan tài; lúc cần Vương Phong nhảy ra từ quan tài, Vương Phong lại không biết ở đâu.

Trên thế gian làm sao mà không có những sự tình như vậy được?

oOo Đêm dài vô tận.

Trời càng tối đen.

Vừa trước rạng đông cũng là lúc đêm tối nhất.

Sáu sát thủ công hai người trên lưng rời khỏi Anh Vũ lâu, lại đi trên đường.

Trời đất cô đọng yên lặng chết chóc, sau cơn mưa lớn, cơn trùng mùa thu chừng như bị đánh chạy trốn hết.

Gió vẫn mạnh, tiếng gió lại càng thê lương.

Tiếng chân của sáu sát thủ trong tiếng gió cơ hồ không nghe thấy.

Bọn chúng hiển nhiên đều là lão thủ trong nghề.

Cả địa phương chỉ có một con đường dài.

Lúc này trên con đường dài đương nhiên không có người đi lại, bọn chúng vẫn cẩn thận.

Trên đường cũng không có ánh đèn, một tia cũng không có. Chỉ một bóng tối âm trầm bao phủ cả con đường dài.

Sáu sát thủ cũng cảm thấy nổi âm trầm này, cước bộ bất giác đã gia tăng nhanh hơn.

Cũng ngay lúc đó, bọn chúng chợt nghe một tiếng cười.

Tiếng cười này từ trên cao truyền xuống.

Tiếng cười nho nhỏ, nghe trong hoàn cảnh này, lại rõ vô cùng, hơn nữa lại còn có vẻ âm trầm khủng bố.

Sáu sát thủ không khỏi rung mình một cái, nhất tề ngẩng đầu nhìn lên.

Bọn chúng vừa ngẩng đầu lên, một người từ trên mái ngói trên đầu bọn chúng đã nhảy xuống đứng đối diện với bọn chúng.

Y phục màu trắng thắm, tóc bù xù, đây là người hay là cương thi?

Mắt Huyết Nô vẫn mở tròn xoe, vừa nghe tiếng cười, trong mắt nàng đã có vẻ vui mừng.

Nàng tự nhiên đã quá quen thuộc tiếng cười này. Sáu sát thủ lại không lưu ý nhãn tình của Huyết Nô, đang nhìn người mới nhảy xuống trước mặt, lập tức ngăn người, không hẹn mà đồng thời tản ra lập tức.

Bạch y nhân lại chưa rút xuống hoàn toàn, người còn ở trên không, tứ chi đã khai triển, song thủ chỉ mượn lực, song cước như chớp đá ra.

“Bình bình” hai tiếng, hai sát thủ đã bị hấn đá, người hấn lảo không lảo một cái trên đất, rơi trước mặt lão đại, hai nắm đấm đồng thời nhắm ngay mặt lão đại mà đâm tới.

Quyền còn chưa tới, quyền phong đã bộc phát thổi ngang lỗ mũi.

Quyền phong đã cơ hồ làm cho người nghẹt thở, hai quyền đầu có thể tưởng tượng mạnh bạo tới cỡ nào.

Lão đại đương nhiên không chịu để hay nắm đấm đánh trúng mặt gã, phản ứng của lão tính ra cũng rất miễn tiện, nghiêng mặt, thối lui một bước, tránh khỏi được hai quyền này.

Bạch y nhân không ngừng tay, cổ tay xoay một vòng, lại phát ra hai quyền, bên dưới một cước cũng tung bay.

Lão đại đang khiêng Huyết Nô, thân thể bớt phần linh hoạt, lại gặp phải hai quyền một cước này khó lòng tránh né, gã cùng hai huynh đệ đã bị bạch y nhân đá hồi nẩy đồng thời thoái lui, còn ba huynh đệ lại đứng vành ngoài thất thần nhìn.

Gã chỉ còn cách tự tìm biện pháp.

Kỳ thật không thể nghĩ ra biện pháp nào.

Gã hét lên một tiếng, gã quăng người Huyết Nô ra phía trước, mượn lực phóng về đằng sau.

Mượn Huyết Nô đón đỡ, quyền cước của bạch y nhân cho dù rất nhanh, khó lòng né được.

Huyết Nô chạm phải hai quyền một cước hậu quả có ra sao, gã cũng không lo ngại.

Hai quyền một cước, rất có thể lấy mạng Huyết Nô.

Huyết Nô nếu chết, Vũ tam gia nhất định đòi lại một ngàn lượng hoàng kim.

Nhưng điều đó so với tính mạng của y không quan trọng bằng.

Hai quyền một cước đó lại không đánh trúng người Huyết Nô.

Quyền cước của bạch y nhân xem ra rất trầm trọng, nhưng khi lão đại vừa thối lui, lại biến thành nhẹ nhàng. Chân của hắn hạ xuống đất, hai quyền cũng biến thành hai trảo, vừa nắm được Huyết Nô, ôm vào lòng, người hắn lập tức phóng người lên, bay tuốt lên mái ngói.

Bội đao của lão đại trong sát na đó đã nằm gọn trong tay, ba sát thủ đứng vành ngoài cũng đã rút đao, ngay cả hai sát thủ trúng cước hồi nẩy cũng đã bạt đao ra khỏi vỏ.

Bọn chúng tuy không lập tức bay người lên, sáu người mười hai con mắt đều đã ngẩng lên cao.

Bạch y nhân tuy bay lên mái ngói, tịnh không bỏ chạy.

Bọn chúng không những thấy người, lại còn nghe tiếng cười.

Tiếng cười của Huyết Nô.

Bạch y nhân đã ngồi trên mái ngói, Huyết Nô nằm trong lòng hắn.

Chỉ trong phút chốc, bạch y nhân đã giải khai huyết đạo của nàng.

Mắt của sáu sát thủ mở tròn xoe.

Nhân tình của Huyết Nô lại chớp chớp, cười thốt :

- Chàng đơn giản xuất hiện rồi biến mất không khác gì quỷ thần.

Bạch y nhân “ồ” một tiếng.

Huyết Nô lại cười nói tiếp :

- Ở Anh Vũ lâu chàng từ trong quan tài nhảy ra, hiện tại lại từ trên trời rơi xuống.

Bạch y nhân chỉ biết cười.

Bạch y nhân này không phải là Vương Phong thì còn là ai?

Câu nói của Huyết Nô vừa lọt lỗ tai, sáu gã sát thủ đều nhớ lại Vũ tam gia đã từng nói qua bên cạnh Huyết Nô có một tên tiểu tử liều mạng.

Có phải là tiểu tử này không?

Nắm sát thủ nắm chặt cán đao ngay lập tức.

Vì một ngàn lượng hoàng kim, bọn chúng đều dám liều mạng.

Bọn chúng chỉ đợi lão đại hạ lệnh.

Lão đại lại ngậm miệng, lão không nhìn năm huynh đệ, cũng không nhìn Vương Phong.

Không biết từ hồi nào, mục quang của lão đã chuyển về phía Anh Vũ lâu.

Trên một tảng đá trên đường, không biết từ hồi nào đã có một tiểu cô nương đứng đó.

Tiểu cô nương vận y phục đồ tươi, trong mắt cũng tươi sáng như vậy.

Tiểu cô nương chỉ cách bọn chúng chừng một trượng, đang nhìn bọn chúng chăm chăm.

Ả đột nhiên cười lên.

Tiếng cười ôn ôn nhu nhu, nghe vào lúc này, lại biến thành âm âm trầm trầm.

Nghe tiếng cười, năm gã sát thủ kia cũng không hện mà quay đầu cùng một lúc, nhìn tiểu cô nương, trông mắt bọn chúng đều co thắt lại.

Thân thủ tên tiểu tử liều mạng đã đủ lợi hại, lại còn thêm cộp cái, bọn chúng thật sự hoài nghi có thể đối phó nổi.

Cũng vào lúc đó, một căn nhà gần đường đột nhiên thấp đèn sáng.

Ánh đèn chiếu dài, cũng không sáng cho lắm, nhưng vào giờ giấc tối tăm này, hoàn cảnh hắc ám như vậy, hiển lộ bất mất phi thường.

Nhân tình của sáu sát thủ rõ ràng đều liếc nhìn về phía ánh đèn.

Mục quang của bọn chúng vừa liếc sang, ánh đèn từ song cửa đã chiếu ra đến mặt đường.

Cửa căn nhà đã mở rộng, một người cầm lồng đèn chậm rãi bước ra khỏi cửa.

Đầu tóc bạc phơ, lưng gù, con người này không khác gì một con tôm khô.

Lão lại tịnh không phải là con tôm khô, mà là giun dưa.

Lão giun dưa.

Ánh đèn đã chiếu lên chiếu bài đăng trước cửa.

Chiêu bài đen nhánh, năm chữ đỏ tươi, “Thái Bình tạp hóa phô”.

Địa phương này cũng chỉ có một Thái Bình tạp hóa phô của lão giun dưa.

Nghe nói lão giống như con giun dưa trong bụng mọi người, không cần biết tâm lý người ta đang nghĩ gì, lão đều biết.

Tả thủ của lão cầm đèn, hữu thủ lại vác một cái bịch, chừng như cũng cùng một loại bịch mà lão đã dùng đựng vôi trắng cho Vương Phong hôm nọ.

Mặt lão đầy những nếp nhăn, chừng như dưới ánh đèn, lại càng một mỗi già cỗi hơn, trong mắt lại vẫn có nét vui tươi, không nhìn sáu sát thủ, chỉ nhìn Vương Phong trên mái ngói, đột nhiên giơ cao cái bịch, hỏi lớn :

- Người còn muốn mua vôi trắng không?

Ánh đèn không chiếu đến mái ngói, chỗ Vương Phong ngồi tối thiểu cũng cách lão năm trượng, lão không ngờ đã nhìn thấy xa như vậy.

Vương Phong cũng thấy kỳ quái, chàng vuốt vuốt mũi, rồi mới thốt :

- Tôi đã quét xong bức tường đó rồi.

Lão giun đũa nói :

- Người mua vôi trắng xem ra không phải chỉ để dùng quét tường.

Vương Phong thốt :

- Tôi hiện tại cũng không muốn quăng mù mắt người ta.

Lão giun đũa lắc lắc đầu, không còn để ý tới Vương Phong, quay sang nhìn tiểu cô nương, hỏi :

- Tiểu cô nương bên kia, bịch vôi trắng này bán cho người được không?

Tiểu cô nương lập tức lắc đầu.

Lão giun đũa không xịu mặt, lại nói :

- Thông thường một bịch vôi trắng như vậy ta bán chín lượng năm phân tiền, hiện tại mở cửa bán mở hàng, ta chỉ lấy chín lượng thôi.

Tiểu cô nương lại lắc đầu, đáp :

- Nếu quả là phần thoa mặt, ta còn có thể dẫn đo, vôi trắng quét tường ta thật sự không có chỗ dùng.

Lão giun đũa nói :

- Vôi trắng quét tường không cần thiết phải dùng để quét tường, thí dụ như vị khách nhân trên mái ngói kia, đã dùng nó để làm mù mắt người ta.

Tiểu cô nương thốt :

- Muốn làm mù mắt người ta, ta đã có một biện pháp đơn giản hơn.

Lão giun đũa thốt :

- Ồ?

Tiểu cô nương nói :

- Là thứ này.

Câu nói đó vừa ra khỏi miệng, thân hình ả như con yến tử bay vút lên, phóng tới trước mặt một gã sát thủ.

Gã sát thủ này chính là lão tam trong thất sát thủ.

Trên lưng lão tam công thi thể của lão thất, hữu thủ phát một cái, trong tay đã có đao.

Gã hét lên một tiếng, một đao “Nộ Phách Hoa Sơn”, nghênh đầu chém tới.

Đao vừa tới, thân ảnh của tiểu cô nương đã lại bay lên.

Đao nhắm chân của tiểu cô nương chém qua, thân mình của tiểu cô nương đã lẳng không ra phía sau người lão tam.

Lão tam chỉ thấy mắt hoa lên một cái, lập tức cảm thấy đau đớn vô cùng.

Một thứ đau đớn không tả nổi, giống như kim đâm sâu vào mắt gã, sau đó gã không còn thấy gì nữa.

Song nhân của gã đều đã nhắm chặt, dòng máu từ mắt chảy ra không ngừng.

Tả thủ của gã ôm mắt, hét một tiếng cuồng dại, quay người lại như chớp, đao đồng thời quay theo, xuất ra một lượt tám đao.

Người gã quay quá nhanh, thi thể lão thất đã từ lưng gã rớt xuống, đao thứ nhất của gã cũng chém lên thi thể lão thất.

Bảy đao kế cũng chém lên thi thể.

Mắt gã đã mù, mũi vẫn còn linh mẫn, vừa ngửi thấy mùi máu, đao càng cuồng hơn, tám đao nối tiếp tám đao, thi thể lão thất ngã trên đất cơ hồ đã biến thành thịt bằm nát nhừ.

Một đao cũng không đụng được tới tiểu cô nương, thân người ả ra tới sau lưng lão tam lại phóng thêm một cái, như một mũi tên trở về chỗ cũ.

Trên mặt ả còn nở nụ cười yêu kiều, nhãn thần lại âm trầm lạnh lùng như băng, cánh tay áo bên phải tà tà phát phơ, tay áo một màu đỏ tươi rũ xuống tới cánh chõ, để lộ cánh tay trắng như tuyết.

Ngón cái và ngón trỏ của ả kẹp một mũi châm dài sáng nhoáng.

Tú hoa châm!

Trên đầu châm có máu, có lẽ nào ả đã dùng mũi tú hoa châm này để đâm mù mắt lão tam?

Biện pháp đó quả thật đơn giản hơn.

Ả lại cười.

Tiếng cười ôn nhu đã biến thành ác độc.

Năm sát thủ nhìn thấy tận mắt, nghe thấy tận tai, vừa kinh hãi, vừa giận dữ, hai người nhanh nhẹn phóng tới, nắm chặt song thủ của lão tam.

Trong bảy anh em, lão tam là người khô ngô nhất, cũng là người lực khí mạnh nhất, hai sát thủ phải tận toàn lực, mới có thể kéo đao của gã dừng lại.

Trên mặt gã đầy máu, thần sắc hung hãn oán độc, ánh đèn chiếu lên mặt, lại càng trông đáng sợ hơn.

Ánh đèn khi này còn ở xa xa, còn chưa chiếu đến bên gã, năm sát thủ vốn không để ý, đột nhiên lúc này để ý, quay đầu nhìn lại, phát giác lão giun dưa chỉ cách bọn chúng không tới một trượng.

Bọn chúng vừa quay đầu, lão giun dưa đã dừng chân.

Ánh đèn lại không đứng yên một chỗ.

Lồng đèn trên tả thủ của lão giun dưa run run, trên đôi tay của lão, cho dù là đồng đẳng cũng khó có thể đứng yên một chỗ.

Tay của người già cỗi như lão hầu như đều như vậy.

Niên kỷ của lão giun dưa cũng thật sự không nhỏ gì.

Sáu sát thủ chỉ còn có năm đôi mắt, năm đôi mắt đó hiện tại chung quy cũng đã nhìn thấy rõ lão giun dưa.

Bọn chúng đột nhiên phát giác, lão giun dưa này lại không phải là người tầm thường.

Vô luận nhìn kiểu nào, lão giun dưa này cũng chỉ là một lão đầu tử lụm khụm, nhưng cước bộ của một lão đầu tử lụm khụm lại nhẹ nhàng như vậy sao?

Lão giun dưa vẫn không để ý đến bọn chúng, mục quang của lão ngưng trọng trên mũi tú hoa châm trong tay hồng y tiểu cô nương, đột nhiên thở dài, nói :

- Ta không tin tú hoa châm của ngươi lại dùng dễ dàng hơn là bích vôi trắng này.

Chữ “dùng” vừa ra khỏi miệng, người lão đã quay về phía lão đại, chữ “dùng” còn chưa nói xong, người lão đã đến trước mặt lão đại.

Thân thủ nhanh nhẹn tuyệt hảo.

Lão đại không coi nhẹ lão giun dưa, một đao đã chuẩn bị hầu lão.

Xem ra lão đại là một người lão luyện giang hồ, kinh nghiệm không ít.

Một người như lão đại, phản ứng đa phần linh mãnh tinh nhuệ.

Chiêu thế của lão giun dưa tuy đột ngột, tuy tấn tốc, nhưng khi phóng tới trước mặt của lão đại, lưỡi đao của lão đại đã chẻ xuống mặt lão.

Một đao đó so với hành động của lão giun dưa tựa hồ càng đột ngột hơn, càng tấn tốc hơn.

Lão giun đũa chừng như kinh hải.

Mắt vừa thấy một đao đỏ chém lên mặt lão, ai biết được “bóc” một tiếng, đao không ngờ lại chém lên bích vôi trắng.

Cả bích vôi trắng cơ hồ rách làm hai, bột vôi phi tán, xung quanh lập tức như hãm nhập trong sương mù dày đặc.

Ánh đèn do đó cũng biến thành mờ lung.

Lão đại cả ánh đèn cũng không thấy.

Kỳ thật cái gì cũng đều không thấy.

Một nỗi sợ hãi khủng bố cường liệt phát xuất trong tâm gã, gã hét thất thanh, đao trong tay “soạt soạt” liên tục mấy chục đao, bảo hộ toàn thân.

Vôi trắng trong đao phong lại càng phân tán mê mờ.

Nhân tình của sáu sát thủ cơ hồ đều bị mê dụ, đao trong tay chém liên tu bất tận.

Lão tam vốn bị tú hoa châm đâm mù mắt không bị ảnh hưởng của vôi trắng, nhưng tai lại nghe thanh âm loạn đao phá không, thanh âm hô hoán kinh hoảng vòng quanh, đao trong tay không cầm được cũng chém ra.

Sáu lưỡi đao nhất tề động thủ, vôi trắng tán mác phân tán.

Đèn tuy còn sáng, ánh đèn đã thê mê.

Ánh đèn quỷ hỏa thê mê trong đám sương trắng, lồng đèn trong tả thủ của lão giun đũa, thân hình của lão như quỷ hồn lượn lờ giữa sương trắng.

“Rẹt” một tiếng, hai mảnh bố của cái bích bị chém đứt làm hai trong tay lão đã quăng vào mặt một sát thủ, vôi trắng còn lại trong hai mảnh bố cũng đồng thời bay vào mặt gã sát thủ.

Đôi mắt của gã sát thủ đỏ nhấm tím, tóc miệng dính đầy vôi, lỗ mũi cũng không còn đường nét.

Bột vôi như những mũi tên chui vào lỗ mũi gã.

“Ách xì” một tiếng, từ trong sương trắng bắn mình chạy, vừa phóng mình đã ra ngoài hai trượng, ngã gục ở góc đường.

Cơ hồ cùng một lúc, có hai gã sát thủ chạy ra khỏi đám sương trắng, vừa chạy ra đã ngã quỵ, quỵ xuống không đứng dậy nổi.

Trên người bọn chúng không thấy một vết thương nào, da đầu lại có điểm dị dạng.

Hai gã sát thủ vừa ngã quỵ, ánh đèn trong đám sương trắng lại lóe lên một cái, hai nhân ảnh lắc lư ngã gục.

Tiếng hét thảm của lão đại trong đám sương trắng mê mờ bọc hừng, phá tan không gian tịch tĩnh :

- Lão thất phu, ngươi dùng độc!

Thân hình lão đại cùng lúc đó như mũi tên bắn lên không, tư thế không tự nhiên, chừng như gã không phải tự bay lên, mà bị người đá văng lên.

Ánh đèn mê mờ cũng bay lên.

Thân người lão đại còn chưa ra khỏi đám sương trắng, ánh đèn đã tới trên đầu gã, song thủ quái dị dưới ánh đèn như móng chim nhọn dài kẹp chặt cổ gã.

“Rắc” một tiếng, đầu lão đại ngoẹo sang một bên, thân mình nặng nề rớt trong đám sương trắng.

Đao của gã lại như một tia chớp xé màn sương trắng bay ra.

Khúc sào tre cắm lồng đèn bị đao quang chém đứt, lồng đèn bay một vòng trên không, tà tà hạ xuống, lại rớt ngay vào một đôi tay.

Vừa sau lúc rút đúng vào đôi tay, ánh đèn lại ngưng kết.

Mục quang của Vương Phong cũng ngưng kết.

Chàng nhìn chăm chăm vào ánh đèn không còn run run, trong tròng mắt có sắc kinh dị.

Tám chín ngày nay, vốn đáng lẽ đã không còn có chuyện gì đáng để chàng phải kinh dị.

Nhưng võ công của con người này, phương pháp sát nhân của con người này, thật sự không phải tầm thường.

Huyết Nô lại vẫn bình tĩnh, có lẽ nào đảm khí của nàng còn lớn hơn cả của Vương Phong?

Vôi trắng từ từ rơi hết xuống đất, ánh đèn dần dần sáng như trước.

Đám sương mờ chung quy cũng tiêu tán.

Toàn thân lão giun dũa cũng đã có thể thấy rõ.

Tả thủ của lão nắm chặt đoạn sào tre bị chặt gãy, hữu thủ đã giấu trong tay áo, toàn thân dính đầy vôi trắng.

Khuôn mặt lão vẫn còn giữ vẻ mệt mỏi, khóe mắt vẫn còn giữ vẻ vui tếu.

Vẻ vui tếu đó trong mắt của Vương Phong, lại tạo một cảm giác âm trầm khủng bố.

Lão nhìn Vương Phong, đột nhiên hỏi :

- Hai phương pháp đó, phương pháp nào hữu hiệu hơn?

Vương Phong cười lạnh đáp :

- Cả hai đều không tốt.

Câu nói đó vừa ra khỏi miệng, kẻ cận thân chàng đã có thêm một người.

Hồng y tiểu cô nương chỉ nhún mình một cái, người đã như một con yến tử bay đến hạ xuống gần người Vương Phong trên mái ngói.

Vương Phong quay đầu trừng trừng nhìn ả, hỏi :

- Người năm nay bao nhiêu tuổi?

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, cười yêu kiều :

- Người nói thử coi?

Vương Phong đáp :

- Ta xem người tối đa cũng không quá mười lăm tuổi.

Tiểu cô nương chỉ cười không đáp.

Vương Phong trầm giọng hỏi :

- Một nữ tử mười lăm tuổi lại hại người như vậy, trải qua nhiều năm, còn tới mức nào?

Tiểu cô nương châm biếm đáp :

- Cho dù có trải qua mười lăm năm nữa, ta cũng như hiện tại.

Vương Phong cười lạnh, hỏi :

- Người thích như hiện tại?

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, thở dài đáp :

- Không thích cũng không được.

Vương Phong trừng mắt nhìn ả, lại hỏi :

- Người từ lúc nào đã bắt đầu hại người như vậy?

Tiểu cô nương đáp :

- Mười lăm năm trước.

Mười lăm năm trước, vị tiểu cô nương này bao nhiêu tuổi?

Vương Phong ngẩn người.

Huyết Nô dựa vào lòng chàng này giờ đột nhiên thở dài, hỏi :

- Chàng nhìn ả bất quá cỡ mười lăm tuổi, nhìn tôi thử coi bao nhiêu?

Vương Phong cúi đầu nhìn một cái, đáp :

- Hai mươi mốt.

Huyết Nô nói :

- Tôi còn tưởng chàng nói tôi một tuổi.

Vương Phong lại ngẩn người, thò tay nâng cằm Huyết Nô, nhìn kỹ càng tử tế, thốt :

- Đầu nàng xem ra không có vấn đề gì mà.

Huyết Nô đáp :

- Vốn không có.

Vương Phong thốt :

- Ta lần đầu nhìn thấy nàng, phân nửa thân người nàng như là một đứa trẻ sơ sinh, nhưng vô luận là sao, nàng không thể chỉ mới một tuổi.

Chàng cười cười, nói tiếp :

- Nếu quả nàng chỉ mới một tuổi, ta tối đa không quá năm sáu tuổi sao?

Huyết Nô liếc hồng y tiểu cô nương một cái, nói :

- Nếu quả tôi không phải một tuổi, ả ta làm sao tối đa cũng cỡ mười lăm được?

Vương Phong thất thanh :

- Nàng nói ả năm nay đã ba mươi lăm tuổi?

Huyết Nô đáp :

- Sợ còn hơn nữa.

Nhân tình của Vương Phong không tự chủ được quay lại nhìn tiểu cô nương, mắt chàng mở trừng trừng tròn xoe.

Lần này chàng đã nhìn rất kỹ càng, nhưng vô luận chàng nhìn cách nào, tiểu cô nương đó cũng không quá mười bốn, mười lăm tuổi.

Chàng chỉ còn biết lắc đầu.

Huyết Nô nhìn chàng, nhin không được, thốt :

- Sao chàng không xé mặt ả xuống mà nhìn lại?

Vương Phong giật mình nhìn Huyết Nô, tựa hồ nghĩ Huyết Nô bị ma nhập, nhưng chàng chừng như đã nhớ ra cái gì đó, mục quang lại quay lại nhìn tiểu cô nương. Tiểu cô nương đã biến mất, lại có một đại cô nương đứng trên mái ngói bên đó.

Đại cô nương này tuổi kỳ thật đã lớn, vô luận nhìn cách này cũng thấy cỡ ba bốn mươi tuổi.

Ả vận y phục đồ tươi như tiểu cô nương, thân người cũng giống hệt tiểu cô nương.

Đầu của tiểu cô nương lại nằm trong tay ả.

Đầu lâu nho nhỏ, một cọng tóc cũng không có, mắt là hai lỗ hổng đen đen, không có tròng trắng, cũng không có con ngươi.

Gió thổi qua, bộ mặt đó càng phát phơ động dẩy.

Một bộ mặt như vậy, còn gây sự bất ngờ gì? Còn gây sự khủng bố gì?

Vương Phong lại không có biểu hiện kinh ngạc, chàng thấy đó chỉ là một tấm mặt nạ da người, chàng cũng đã minh bạch lời nói của Huyết Nô.

Tấm mặt nạ đó vốn đeo trên mặt của đại cô nương, đeo mặt nạ đó, đại cô nương ba chục bốn chục tuổi biến thành một tiểu cô nương không quá mười bốn mười lăm tuổi.

Đại khái vì câu nói của Huyết Nô, đại cô nương không đợi Vương Phong động thủ, tự xé tấm mặt nạ da người đó xuống.

Trên mặt ả vẫn còn mỉm cười, nụ cười đã không còn ngây thơ, lại đầy vẻ yêu mị.

Vương Phong nhìn ả ta kỹ càng từ trên xuống dưới, hỏi :

- Cái mặt nạ da người đó tịnh không hấp dẫn hơn mặt thật của người, tại sao người phải đeo nó?

Đại cô nương cười đáp :

- Bởi vì nếu ta không đeo nó, rất dễ bị người ta nhận ra.

Vương Phong hỏi :

- Rất nhiều người nhận ra người?

Đại cô nương mỉm cười :

- Cũng không nhiều lắm, chỉ bất quá cỡ mười vạn.

Vương Phong nhin không được, hỏi ả :

- Người vốn tên gọi là gì?

Đại cô nương đáp :

- Ta họ Vi, thứ bảy, người ta đều gọi ta là Vi thất nương.

Vương Phong động dung, hỏi :

- Thần Châm Vi thất nương?

Đại cô nương đáp :

- Thần Châm hai chữ đó cũng do người ta thêm vào.

Vương Phong thốt :

- Nghe nói châm pháp của người là thiên hạ đệ nhất.

- “Thiên hạ đệ nhất là Tiền Đường Cổ tiểu muội”. - Vi thất nương thở dài - “Năm đó ta cùng nàng ta tỉ thí công phu châm pháp, mỗi người thêu một bức bách hoa đồ, thêu đến nụ hoa thứ tám mươi, ta đã chịu thua nàng”.

Vương Phong hỏi :

- Bản lĩnh thêu mù mắt người ta, nàng ta cũng thắng người sao?

Vi thất nương mỉm cười :

- Phương diện đó cho dù nàng ta có luyện hai mươi năm, cũng không thể so sánh với ta, hai mũi châm của ta có thể làm mù mắt người, nàng ta giết một con gà cũng không dám.

Vương Phong hỏi :

- Người đã đâm mù mắt bao nhiêu người?

Vi thất nương ngẫm nghĩ, đáp :

- Cũng bắt quá chỉ cỡ bảy tám chục người.

Vương Phong hỏi :

- Bảy tám chục người mà người nói “bắt quá”, người phải đâm mù bao nhiêu người mới thỏa mãn?

Vi thất nương đáp :

- Ta vĩnh viễn không thỏa mãn.

Vương Phong lạnh mặt, hỏi :

- Người thích đâm người ta mù?

Vi thất nương đáp :

- Không thích.

Vương Phong hỏi :

- Vậy bảy tám chục người đó bị đâm mù là vì chuyện gì?

Vi thất nương đáp :

- Bọn chúng nếu quả không biến thành mù, cho tới nay mỗi người tối thiểu cũng đã giết bảy tám chục người tốt.

Ả dừng câu một chút, gằn từng tiếng :

- Ta chỉ phóng châm đâm mù mắt bọn tặc tử.

Vương Phong thốt :

- Tặc tử cũng có nhiều dạng.

Vi thất nương nói :

- Ta chỉ đâm mù những tên ác tặc đáng chết, thứ ác tặc cho dù có giết cũng còn chưa đủ, bắt quá không còn đôi mắt, tha thứ cho bọn chúng cũng khó cho bọn chúng có thể làm chuyện ác nữa.

Vương Phong thốt :

- Người mới đây...

Vi thất nương ngắt lời :

- Người đó cũng không phải là người tốt, sáu gã kia cũng vậy, bọn chúng tuy che mặt, chỉ cần nhìn bội đao của bọn chúng, nhìn bọn chúng xuất thủ, ta cũng biết bọn chúng là thất sát thủ giết người như rạ.

Vương Phong tịnh không hoài nghi lời nói của Vi thất nương, những lời nói của Vũ tam gia ở loạn tắng cương, chàng vẫn còn nhớ rõ.

Vi thất nương nói tiếp :

- Sở dĩ vậy cho nên phương pháp giết người của lão giun đũa tuy tàn khốc, lần này ta tịnh không có ác cảm chút nào.

Thanh âm của ả trầm lạnh, lại nói tiếp :

- Chỉ một lần này.

Câu nói cảnh cáo này rõ ràng là nói với lão giun đũa.

Nghe khẩu khí của ả, tựa hồ phương pháp giết người của lão giun đũa luôn luôn tàn khốc như vậy, hơn nữa người bị giết không phải luôn luôn là những kẻ bất lương.

Lão giun đũa còn ở bên dưới chưa ly khai, nhân tình của lão còn tốt, hai tai đại khái cũng còn rất linh mẫn, Vi thất nương không hạ giọng chút nào, chắc chắn lão nghe rõ ràng. Lão lại hoàn toàn không có phản ứng, vẫn còn giữ vẻ vui tếu trên mặt.

Vương Phong ngồi yên lắng nghe, đột nhiên thốt :

- Xem ra loại người như người đáng lẽ nên đi lại trên giang hồ.

Vi thất nương đáp :

- Ta trước sau đã đi lại trên giang hồ bảy năm, đã mệt mỏi quá rồi.

Vương Phong thốt :

- Mấy năm nay những người hiệp nghĩa tựa hồ đều đã mệt mỏi, trái lại, tà ma ngoại đạo lại hưng thịnh.

Khuôn mặt Vi thất nương có vẻ thê lương.

Vương Phong hỏi :

- Người tự nhiên lại chọn Anh Vũ lâu làm chỗ nghỉ chân?

Vi thất nương hỏi lại :

- Ai nói ta đang nghỉ chân? Người không thấy ta đang làm việc tại đó sao?

Vương Phong đã thấy.

Chàng thật sự không hiểu rõ, không ngờ một người như Vi thất nương lại cam tâm cải trang dịch dung làm một tiểu a đầu trong Anh Vũ lâu.

Chàng không nhận được, thốt :

- Nghề mở cửa xem chừng không phải là một chuyện làm rất hay.

Vi thất nương đáp :

- Không hay.

Vương Phong hỏi :

- Người không thích thứ chuyện làm đó?

Vi thất nương đáp :

- Hoàn toàn không thích.

Vương Phong vỗ tai lên đùi, thốt :

- Vậy là người nhất định đang trốn tránh một cừu nhân lợi hại.

Vi thất nương nói :

- Tất cả cừu nhân của ta đều đã biến thành người mù.

Vương Phong thở dài :

- Vậy tại sao?

Vi thất nương cũng không giấu diếm, đáp :

- Ta mở cửa chỉ để che tai mắt người ta, dễ dàng làm cho người ta không hoài nghi ta, không cản trở công tác chân chính ta muốn làm.

Vương Phong hỏi :

- Là công tác gì?

Vi thất nương đáp :

- Vệ sĩ.

Vương Phong kinh ngạc :

- Người là vệ sĩ của Anh Vũ lâu?

Vi thất nương lắc đầu, thốt :

- Không phải cả Anh Vũ lâu, chỉ là vệ sĩ cho một mình Huyết Nô, ta chỉ phụ trách bảo hộ Huyết Nô.

Huyết Nô cười lạnh một tiếng, hỏi :

- Sao người không nói là giám thị?

Vi thất nương ngậm miệng.

Vương Phong không nhịn được, hỏi :

- Người có quan hệ gì với Huyết Nô?

Vi thất nương đáp :

- Một quan hệ cũng không có, mẫu thân của nàng ta đối với ta lại có ân cứu mạng.

Vương Phong chợt nói :

- Là mẫu thân nàng muốn người làm vậy, người đang báo ân.

Vi thất nương gật đầu.

Vương Phong nói tiếp :

- Theo ta thấy, người xem ra không phụ trách tốt cho lắm.

Vi thất nương liếc nhìn thi thể bảy gã sát thủ gục trên đất, thốt :

- Bọn chúng lén nhập viện vào giờ Tí, ta đã phát giác.

Vương Phong hỏi :

- Người lại vẫn để bọn chúng đem người bỏ đi?

Vi thất nương đáp :

- Ta chỉ cho bọn chúng mang người ra khỏi Anh Vũ lâu.

Vương Phong không hiểu.

Vi thất nương giải thích :

- Hồi này mẫu thân nàng cho người đến thông tri cho ta dẫn nàng quay về, nhưng ta không có biện pháp thuyết phục nàng.

Huyết Nô ngắt lời :

- Để ta rời khỏi Anh Vũ lâu là ta nhất định có thể quay về với người?

Vi thất nương đáp :

- Nàng hiện tại nhất định phải theo ta về.

- “Nhất định?” - Huyết Nô mỉm cười, thốt - “Nghe khẩu khí của người có vẻ cường ngạnh quá”.

Vi thất nương nói :

- Nếu nàng không đi, ta điếm huyết nàng trước tiên.

Mặt ả đã biến thành nghiêm túc.

Huyết Nô thốt :

- Người dụng châm thành thạo, bản lĩnh khác của người chắc cũng rất giỏi, bất quá trừ phi ta nằm yên, để người hạ thủ, nếu không trước hết người phải đả thương ta, rồi mới nghĩ tới chuyện điểm huyết ta được.

Nàng lại cười một tiếng, nói tiếp :

- Ta xem người không đủ nhẫn tâm để đả thương ta.

Vi thất nương lắc đầu cười khở, thốt :

- Xem ra ta phải nhờ lão giun đũa giúp một tay.

Sắc mặt Huyết Nô lập tức biến đổi.

Đối với lão giun đũa, nàng tựa hồ sợ hãi sâu xa.

Nhưng sắc mặt nàng hồi phục như bình thường một cách nhanh chóng, mục quang của nàng lạc trên mặt Vương Phong, cười nhẹ :

- Cũng may bên cạnh ta còn có một vệ sĩ liều mạng.

Thân người nàng bó chặt vào lòng Vương Phong, Vương Phong lập tức biến thành một chàng khờ, chàng cũng không biết đã biến thành vệ sĩ của Huyết Nô từ lúc nào.

Huyết Nô kéo Vương Phong đứng dậy ngay lập tức, hỏi :

- Sương gió lạnh lẽo, tôi thật sự không muốn ngồi ở đây nữa, chàng hộ tống tôi về Anh Vũ lâu được không?

Vương Phong đương nhiên nói “được”.

Vi thất nương liền bước tới một bước, thốt :

- Ta biết người là Vương Phong.

Vương Phong thốt :

- Ừm.

Vi thất nương nói :

- Ta cũng biết người còn có một danh tánh khác là Vương Trọng Sinh.

Vương Phong ngẩn người, chàng dùng cái tên Vương Phong sau khi thân thể trúng Yếu Mệnh Diêm Vương Châm, sau đó chàng đã làm bảy tám chuyện người khác không dám làm, giết bảy tám người đáng chết mà chưa chết, đi qua vô số địa phương, chỉ trừ phi đã quen biết trước đây, ai ai cũng đều không biết chàng là Vương Trọng Sinh.

Người trước đây chưa từng gặp chàng lại càng không thể biết, nhưng lại có những người như vậy, không có nguyên nhân nào có thể biết chàng, lại biết chàng vốn là Vương Trọng Sinh.

Những người như vậy cũng không phải chỉ có một hai người, tính cho tới nay, chàng đã thấy có Thiết Hận, An Tử Hào, hiện tại còn có Thần Châm Vi thất nương này.

10. Nghi Vấn Trùng Trùng

Thiết Hận là một danh bộ, hẳn muốn truy lùng điều tra lai lịch của một người tự nhiên là có biện pháp, hẳn biết tịnh không có gì là kỳ quái.

An Tử Hào, Vi thất nương, không ngờ cũng biết, đó mới là kỳ quái.

Chàng rất muốn hỏi cho rõ ràng mình bạch, nhưng còn chưa mở miệng, Vi thất nương đã nói:

→ Thiết đảm kiếm khách Vương Trọng Sinh danh chấn thiên hạ, luôn luôn hành hiệp trượng nghĩa, trợ cường phù nhược, nghe nói còn là một người thông minh.

Vương Phong mở mắt lắng tai nghe, tựa hồ đến bây giờ mới biết mình trí dũng song toàn.

Vi thất nương lại nói tiếp:

→ Người thông minh như ngươi, làm sao mà không biết được mẫu thân nàng lần này nhất định muốn nàng trở về là vì thiết tưởng đến sự an toàn của nàng ?

Vương Phong thốt:

→ Ngay cả ở Anh Vũ Lâu nàng cũng rất an toàn mà.

Vi thất nương nói:

→ Anh Vũ Lâu trước đây đã phát sinh ra chuyện gì, tin rằng ngươi cũng còn nhớ.

Vương Phong gật đầu.

Vi thất nương nói:

→ Đến lúc Thường Tiểu trở lại, thế nào cũng điều động toàn bộ nhân thủ mà y có thể điều động, bằng vào tác phong hành sự của y, ngươi chắc cũng nghĩ ra sự tình gì sẽ phát sinh ?

Vương Phong gật gù đầu:

→ Toàn bộ người của Anh Vũ Lâu tất sẽ có vấn đề, nhưng bằng vào thần châm của ngươi, thêm vào cái mạng này của ta, đại khái có lẽ có thể bảo hộ Huyết Nô không bị thương hại đến.

Vi thất nương thốt:

→ Chỉ là có lẽ có thể, tịnh không phải là nhất định có thể.

Vương Phong không hồi đáp. Chàng tịnh không biết lúc Thường Tiểu quay trở lại sẽ đem theo người nào, những người đó chàng có thể nào liệu mạng chống đối hay không.

Vi thất nương lại nói tiếp:

→ Tới bây giờ đám bảy người đó ngươi biết ai sai đến không ?

Vương Phong hỏi ngược:

→ Ngươi nghĩ là ai sai đến ?

Vi thất nương đáp:

→ Trừ Vũ tam gia ra, còn có ai khác ?

Vương Phong không nói tiếng nào.

Vi thất nương hỏi tiếp:

→ Ngươi có biết Vũ tam gia là người như thế nào không ?

Vương Phong ngẫm nghĩ, lại lắc đầu.

Vi thất nương thốt:

→ Lão ta luôn luôn rất vô tình tàn độc, chỉ cần có thể đánh gục địch nhân, bất cứ phương pháp gì cũng đều có thể dùng tới.

Vương Phong tin đó là sự thật.

Vi thất nương lại nói tiếp:

→ Hiện tại lão ta đã bắt đầu hành động, Thường Tiểu đột nhiên đến đây, Lý đại nương không khỏi bị tán loạn tay chân, đây chính là cơ hội tốt cho lão ta.

Vương Phong tính hỏi tại sao Lý đại nương phải tán loạn tay chân khi Thường Tiểu đến thì Vi thất nương đã nói tiếp:

→ Lần này người của lão muốn bắt Huyết Nô ngươi có biết nguyên nhân không ?

Vương Phong thốt:

→ Có phải là muốn mượn nàng để uy hiếp Lý đại nương ?

Vi thất nương đáp:

→ Ta đã sớm nói ngươi là một người thông minh, thất bại lần này, ngươi nghĩ lão sẽ bỏ cuộc sao ?

Vương Phong thốt → Ta nghĩ không thể nào.

Vi thất nương lại nói:

→ Trở lại thêm một lần nữa, nhất định so với lần đầu càng khó ứng phó, tới lúc nếu quả không thể bắt người đi, có khi có thể ra lệnh giết người.

Tiếng nói của ả trầm trầm, lại nói tiếp:

→ Muốn giết một người thông thường dễ dàng hơn muốn bắt một người rất nhiều.

Vương Phong không thể không thừa nhận.

Vi thất nương lại hỏi tiếp:

→ Ngươi còn có nhiều phần tin chắc ngươi có thể bảo vệ Huyết Nô không bị người ta giết sao ?

“Một phần cũng không”, Vương Phong thở dài:

“Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, bọn chúng nếu cố tâm giết Huyết Nô, đột ngột ám toán, ta cho dù có liều mạng cũng vị tất có hiệu lực”.

Điều này quả thực lòng, nói như vậy, Vũ tam gia nếu cố ý muốn giết Huyết Nô, Huyết Nô hiện tại đã không biết chết bao nhiêu lần rồi.

Vi thất nương lại hỏi:

→ Ngươi hiện tại có còn phản đối ta đem nàng trở về ?

Vương Phong hỏi lại:

→ Chỗ của Lý đại nương rất an toàn hay sao ?

Vi thất nương đáp:

→ Nếu không an toàn, làm sao mà Vũ tam gia không thể trực tiếp đối phó với bà ta, phải dùng phương pháp hiện tại ?

Vương Phong gật gật đầu, thốt:

→ Vậy thì bà dẫn nàng về cũng tốt.

Huyết Nô lập tức từ trong lòng chàng nhảy dựng lên.

Vương Phong cười cười nhìn Huyết Nô, thốt:

→ Địa phương an toàn như vậy, ngay cả ta cũng muốn đến.

Huyết Nô lạnh lùng nói:

→ Chàng đương nhiên muốn đến, bởi vì chàng đã từ lâu rất muốn gặp bà ta.

Vương Phong biết trong miệng nàng muốn nói tới ai, một chữ cũng không nói lại, chỉ vì sợ vừa mở miệng, Huyết Nô lại phát điên. Cũng bởi vì chàng không quen nói láo, sự thật là chàng đích xác rất muốn gặp Lý đại nương một lần, một khi Huyết Nô thấy chàng mở miệng, ma tính chắc sẽ nổi lên.

Huyết Nô thấy chàng không nói gì, càng làm tới, hét lớn:

→ Chàng cũng mặc nhận, tôi đáng lẽ móc mắt chàng sớm hơn.

Nàng thò hai ngón tay ra, nhắm tròng mắt của Vương Phong móc tới.

Lần này Vương Phong đã có phòng bị, nghiêng đầu tránh né.

Huyết Nô không bỏ cuộc, xoay tay một cái, hai ngón tay lại cào tới, bên dưới còn đá ra một cước.

Vương Phong lại thụt lùi nhảy xuống, tựa hồ không tính tới Huyết Nô còn dụng cước, cú đá đó lập tức đập vỡ ngói, chàng lại không vì đó mà như một cái hồ lô té lăn xuống đất, vừa hạ xuống hai chân đã đứng vững, xem ra tự chàng đã nhảy xuống.

Huyết Nô cũng biết một cước đó không thể nào đá chết Vương Phong, không thêm ghé đầu nhìn xuống, la lớn:

→ Tôi lần này trở về, chàng nếu đi theo, tôi nhất định sai người chém cái đầu to của chàng.

Vương Phong cười khở.

Giọng nói của Huyết Nô chỉ trong một chớp mắt lại ôn nhu trở lại:

→ Căn phòng của tôi ở Anh Vũ lâu kỳ thật cũng không tệ, tuy có điểm nguy hiểm, nhưng chàng dám liều mạng, nơi nguy hiểm như vậy, tin rằng chàng cũng có thể ở lại.

Vương Phong hỏi:

→ Nàng khi nào lại trở về gặp ta ?

Huyết Nô cười nhẹ, đáp:

→ Ai biết được tới chừng nào ?

Vương Phong nói:

→ Đến lúc nàng trở lại tìm ta, ta có lẽ đã là một thi thể.

Huyết Nô thốt:

→ Tôi không sợ chàng biến thành thi thể, chỉ sợ chàng biến thành cương thi.

Vương Phong thốt:

→Ồ ?

Huyết Nô nói:

→ Thi thể không thể hại người, cương thi lại có thể.

Vương Phong chỉ biết cười khở.

Lão giun đưa đứng một bên liếc nhìn chàng, đột nhiên hỏi:

→ Trừ việc đó ra, cương thi với thi thể còn có điểm gì để phân biệt ?

Vương Phong đáp:

→ Không có.

Lão giun đưa thốt:

→ Vô luận ngươi có biến thành cương thi hay thi thể, đều là người chết.

Vương Phong đồng ý:

→ Ừm.

Lão giun đưa lại hỏi:

→ Lời nói của nàng sao tịnh không lo lắng gì tới sống chết của ngươi ?

Vương Phong đáp:

→ Ta cũng không lo lắng.

Lão giun đưa hỏi:

→ Cho nên người dám liều mạng ?

Vương Phong cười, chợt thốt:

→ Có một chuyện rất kỳ quái.

Lão giun đưa hỏi:

→ Chuyện gì ?

Vương Phong chớp mắt một cái, đáp:

→ Bọn ta cơ hồ đập mái ngói sập gần hết, trong nhà lại hoàn toàn không có phản ứng.

Lão giun đưa thốt:

→ Xung quanh cũng vậy.

Mục quang của Vương Phong lại nhìn qua nhìn lại.

Trên con đường dài tịnh không có người, nhà nhà cửa cửa đều đóng chặt.

Vương Phong hỏi:

→ Người xung quanh đây không phải bị điếc hết chứ ?

Lão giun đưa cười châm biếm, đáp:

→ Bọn họ chỉ là những người thông minh.

Vương Phong cười điềm đạm, ngẩng đầu hỏi:

→ Bằng hữu của ta còn chưa về tổ ?

“Tôi lúc đi ra thì hắc còn chưa về, hiện tại có lẽ đã về”. Thanh âm của Huyết Nô từ trên mái ngói vọng xuống, nàng còn chưa đi.

Vương Phong thốt:

→ Ta trở về xem đây.

Huyết Nô nói:

→ Cẩn thận cái cổ của chàng đó.

Vương Phong thốt:

→ Nàng quan tâm đến chuyện sống chết của ta từ hồi nào vậy ?

Huyết Nô cười lạnh, đáp:

→ Tôi chỉ là không muốn chàng chết khó coi, làm cho tôi nhìn thấy kinh tởm.

Vương Phong thốt:

→ Nàng đừng lo, bằng hữu của ta chỉ bất quá vô vai tà thôi.

Ngoài miệng thì chàng nói một cách thoải mái, biểu tình trên mặt lại không thoải mái chút nào.

Thiết Hận chỉ quen biết chàng không tới một ngày, chàng cũng hoài nghi sau khi hắc đã biến thành cương thi, có còn nhận ra chàng là bằng hữu hay không ?

Chàng lặng lẽ bước đi.

Lão giun đưa vội vàng gọi theo:

→ Sao người có thể bỏ đi như vậy ?

Vương Phong hỏi vọng lại:

→ Tại sao lại không thể ?

Lão giun đũa đáp:

→ Ít ra người cũng phải giúp ta chôn mấy thi thể này chứ.

Vương Phong thốt:

→ Những thi thể này xem chừng đều là do lão gây ra.

Lão giun đũa nói:

→ Ta đã già tới từng tuổi này, người không thể nhẫn tâm nhìn ta một mình ứng phó với một đồng thi thể như vậy chứ.

Vương Phong hỏi:

→ Khi lão giết người không nghĩ tới vấn đề đó hay sao ?

Lão giun đũa đáp:

→ Không.

Vương Phong thốt:

→ Bằng vào cơ hội lần này, lão không chừng có thể phản tỉnh, sau này có giết người, ta đảm bảo lão nhất định có thể nghĩ tới chuyện này.

Chàng lại bước đi, bước dài rời khỏi chỗ này.

Lão giun đũa chỉ còn cẳng nhìn đám thi thể thở dài, lão không thể gọi Vương Phong lần nữa, bởi vì còn có một người có thể nhờ vả.

Còn có Huyết Nô và Vi thất nương trên mái ngói. Nhưng đến khi lão ngẩng đầu lên, mới phát giác Vi thất nương cùng Huyết Nô đã đi mất.

Lão hiện tại thở dài một hơi nào nuốt.

oo Vũ tam gia cũng thở dài.

Bên đường tối đen, Vũ tam gia đứng đó, giống như một u linh.

Trên người lão vẫn còn khoác cái áo mưa, cái nón tre còn chưa lấy xuống, đôi mắt lóe lên những tia băng thạch cũng ngưng trọng, trừng trừng nhìn lão giun đũa bên kia đường.

Khoảng cách giữa bọn họ cũng còn cách xa hơn mười trượng, lão có thấy rõ ràng hay không ?

Hai bên trái phải đứng yên hai người, gầy gầy cao cao, y phục đen tuyền, hai người này cũng giống hệt u linh, bọn chúng cũng nhìn lão giun đũa, mục quang bén nhọn như đao, bên hông bọn chúng cũng có giắt một thanh đao.

Sương đêm dần dần sa xuống đường, vừa bay đến người bọn chúng đã tản mát ra, phẳng phất chu vi xung quanh bọn chúng có một luồng không khí lưu động.

Là sát khí.

Đao vẫn còn nằm trong vỏ, sát khí tịnh không phải từ trên đao phát ra, mà từ thân người bọn chúng xuất lai.

Chỉ có người võ công cao cường, giết người như ngóe, trên thân mình mới phát xuất sát khí như vậy.

Vũ tam gia thở dài, hạ giọng nói nhỏ:

→ Bọn người thấy võ công của lão già đó thế nào ?

Một hắc y nhân lên tiếng đáp:

→ Kinh công rất giỏi, xuất thủ cũng rất tàn độc, chỉ tiếc bột vôi bay đầy trời, lại đứng ở xa, nhìn không rõ lắm.

Hắc y nhân kia lại nói:

→ Bất quá phải dùng vôi trắng trước để mê hoặc nhân tình của địch nhân, tin rằng võ công của lão ta cũng không quá cao, cái không quá cao này, theo bọn tôi thì có lẽ đã cao hơn nhiều người.

Vũ tam gia ngắt lời bọn chúng, hỏi:

→ Giết lão ta, bọn ngươi có mấy phần chắc chắn ?

Hai hắc y nhân nhìn nhau, đáp:

→ Chín phần.

“Chín phần ?” Giọng nói của Vũ tam gia chứa đầy vẻ nghi hoặc.

→ Nếu quả mặt đối mặt, năm phần cũng không chắc, phải biết rằng thất sát thủ tuy không đáng gọi là cao thủ thượng hạng, công phu đao pháp lại không phải là tầm thường, cho dù nhân tình bị mê hoặc, muốn giết cả đám cùng một lúc tịnh không phải là chuyện đơn giản, lão già hủ lậu đó lại tay trái cầm đèn, chỉ dùng một tay phải hoàn thành chuyện đó.

→ Bọn ngươi chuẩn bị ám toán ?

→ Đối phó cường địch, ám toán luôn luôn hữu hiệu nhất.

→ Đã có biện pháp ?

Hai hắc y nhân nhất tề gật đầu.

Vũ tam gia thốt:

→ Đánh một lần không trúng, bọn ngươi sẽ không còn cơ hội.

“Chín phần chắc chắn, một lần tất trúng”. Giọng nói của hắc y nhân đầy sự tự tin.

Vũ tam gia không hỏi bọn chúng đã có biện pháp gì, chỉ thốt:

→ Ta tuyệt không thể để con người đó còn sống rời khỏi tiệm Thái Bình tạp hóa, tuyệt không thể để lão sống qua hôm nay.

Hai hắc y nhân không nói tiếng nào, tung mình một lượt, bay lên mái ngói, chỉ trong phút chốc đã biến mất trên mái ngói.

Cũng ngay lúc đó, ánh đèn đã bắt đầu di động. Lão giun đưa tay trái cầm đèn, từ từ xoay người, đi về phía tiệm Thái Bình tạp hóa.

Vũ tam gia nhìn lão giun đưa chằm chằm, khóe miệng hé một nụ cười âm trầm lạnh lùng. Tất cả chuyện này giờ, tuy xảy ra đột ngột, lại đều không ngoài ý liệu của lão.

Âm mưu của lão đối phó với Lý đại nương đã bắt đầu không phải mới từ hôm nay, bắt cóc Huyết Nô, muốn ép Lý đại nương đã là một kế hoạch từ hai năm trước. Kế hoạch này cũng đã thực hành qua một lần. Lần thứ nhất lão phái ba người đi, kết quả qua đến ngày thứ hai, cả ba người đều bị người ta phát giác nằm chết tại loạn táng cương, xương cốt của ba người đều bị gãy, kỳ trung nhân tình của hai người lại bị đâm mù.

Vết thương nơi tròng mắt là bị châm đâm, xương cốt lại bị bẻ gãy đoạn, lão rất hoài nghi không phải cùng một người làm ra.

Đến lúc lão vô tình thấy được hồng y tiểu cô nương đâm ruồi, lại càng hoài nghi.

Sau khi quan sát kỹ càng, lão đã có thể xác định tiểu cô nương là thủ hạ của Lý đại nương, vệ sĩ của Huyết Nô, cũng là người đâm mù mắt hai thủ hạ của lão.

Tuy lão tịnh không biết ả là Thần Châm Vi thất nương danh chấn giang hồ, lại tuyệt không tin một tiểu cô nương như vậy có thể bề gãy cổ những cao thủ đó.

Lão khẳng định Lý đại nương còn có một cao thủ tàng ẩn quanh đây.

Ba người lão phái đi, võ công lão rất rành, người có thể bẻ gãy cổ bọn chúng tất phải là một cao thủ, không còn nghi ngờ gì nữa.

Lão lại không thể tìm ra cao thủ đó.

Cho nên lão lập kế hoạch lần này, cũng đã tốn hai năm.

Trong hai năm trời, ngoài mặt lão không có hành động gì, chỉ ở trong bóng tối điều tra, sưu tầm tư liệu liên quan tới Lý đại nương. Lúc lão dụ Vương Phong đến bắt Lý đại nương, hoàn cảnh chỗ ở của Lý đại nương, nơi mai phục ám tập, giờ giấc hoạt động hàng ngày, sinh hoạt tập quán, lão đích xác đều đã điều tra kỹ càng, chỉ không có cách nào tìm ra cao thủ bí mật chiếu cố Huyết Nô là ai.

Lão không tin cao thủ đó là người kẻ cận Lý đại nương, lần đó chỉ xuất hiện một cách xảo hợp.

Lão thậm chí khẳng định cao thủ đó không ở trong Anh Vũ Lâu, chỉ ở vùng phụ cận Anh Vũ Lâu, cả năm nay lão ngày ngày uống rượu ở Anh Vũ Lâu tịnh không phải là không có nguyên nhân. Kết quả lão chỉ phát giác ra một sự kiện - thủ hạ lão sai đi điều tra tịnh không phải là không làm tròn trách nhiệm. Bằng vào sự tỉnh minh của lão, bằng vào kinh nghiệm của lão, trừ hồng y tiểu cô nương ra, xem chừng cũng không tìm không ra một người thứ hai có vấn đề.

Lão đã từng nghi ngờ Tống má má, nhưng lão nhanh chóng thấy rõ, Tống má má tuy là một lão bà phù thủy, tuy hành động cổ quái, lực khí lại có hạn.

Trừ phi xung quanh căn bản vốn không có người đó tồn tại, nếu không người đó tất phải là một người giáo hoạt như hồ ly, âm độc như độc xà. Chỉ vì người đó, mỗi lần nghĩ tới chuyện đó, trong tâm lão liền có mỗi khủng bố đe dọa. Một phần vì mỗi khủng bố này, lão tuy đã minh bạch đường đi nước bước của Lý đại nương, vẫn còn ẩn nhẫn không dám hành động.

Thường Tiểu đến đây, không còn nghi ngờ gì nữa, là một cơ hội, lại cũng không phải là một cơ hội rất tốt.

Phương diện Lý đại nương cho dù ứng phó khó khăn, lão cáu cá trong vùng nước động, vẫn đa phần có thể câu được một con độc xà. Cho nên lão án binh bất động, chỉ phái người theo dõi Anh Vũ Lâu, chỉ hy vọng Thường Tiểu gây náo nhiệt đồng thời giải khai gút mắt trong đầu lão.

Gút mắt đó chung quy cũng đã giải khai. Tịnh không phải là tới hiện tại mới giải khai, mới sáng sớm hôm qua, đã có người đến giải khai gút mắt trong tâm tư lão.

Tới lúc đó lão mới hẹn gặp thất sát thủ giữa đêm khuya.

Lão lại ước hẹn gặp chúng ở loạn táng cương, vì đối với lời nói của người đó, lão còn tồn tâm nghi hoặc.

Vô luận phát sinh chuyện gì, lão đều hy vọng đặt thân mình ngoài vòng, tạm thời lão vẫn không muốn chính diện xung đột với Lý đại nương.

Tầm địa đồ lão giao cho thất sát thủ chính thị là một cái bẫy. Tiêu kỳ trên địa đồ chỉ dẫn lối ra vào tịnh không phải là lối ra vào tốt nhất, nếu quả lời nói của người đó là sự thật, đường đi của thất sát thủ là tử lộ. Bọn chúng có thể vào trong Anh Vũ Lâu, trốn tránh được tai mắt của Thần Châm Vi thất nương, bắt cóc được Huyết Nô, khi bọn chúng đem Huyết Nô qua địa phương này, cho dù có mưa to gió lớn, cao thủ của Lý đại nương an bài tại đây không phát giác được, lão cũng có cách làm cho hắn phát giác.

Lão đã quyết định dùng một ngàn lượng hoàng kim và bảy nhân mạng để chứng minh chuyện này.

Thần Châm Vi thất nương có truy đuổi hay không, lão tịnh không để ý tới, bởi vì lão biết ả chỉ có thể đâm mù mắt bảy người.

Vương Phong xuất hiện, lúc đó mới làm cho lão lo lắng, người bí mật đó có thể vì Vương Phong xuất hiện mà tạm thời tránh mặt. Nếu Vương Phong giết thất sát thủ, người đó càng bắt tất phải hiện thân.

Người đó chung quy vẫn hiện thân.

Lão giun đũa, quả nhiên là lão giun đũa.

Tuy đứng ở đằng xa, lại có vôi trắng mê mông, lão giun dưa tay không giết chết thất sát thủ, lão đã khẳng định được. Lão lại đã thấy tận mắt lão giun dưa tay không bẻ gãy cổ một người.

Vi thất nương và Huyết Nô bỏ đi, lão đương nhiên đều đã thấy.

Tổng má má trong phòng la “giết” liên miên, Thường Tiểu đơn độc hoảng loạn rời khỏi Anh Vũ Lâu, bản tường trình đó đến tai lão, lão đã tính toán Lý đại nương có thể cần dặn lão giun dưa bắt tất phải hiện thân, nhưng không ngờ hiện tại đã hiện thân, hiển lộ võ công trước mặt Vương Phong, có lẽ nào đã bị Lý đại nương triệu hồi, đã bắt tất phải tàng ẩn nữa ?

Một khi lão giun dưa còn sống, là còn ảnh hưởng rất lớn đến hành động của lão, nếu quả để cho lão giun dưa trở về bên cạnh Lý đại nương, ảnh hưởng đó lại càng lớn hơn.

Bởi vì thủ hạ của lão không có cao thủ như vậy. Muốn đối phó với dạng cao thủ này thông thường đều phải có hy sinh trọng đại, hơn nữa vị tất đã thành công.

Lão tuy dám xuất tiền để mua thứ hy sinh đó, lại chưa phải là lúc lão đối phó Lý đại nương.

Đối phó Lý đại nương đã không phải dễ, đến lúc có thêm lão giun dưa trở về, có khả năng hoàn toàn phá hoại kế hoạch của lão.

Cho nên lão tuyệt đối không thể để lão giun dưa sống sót rời khỏi tiệm Thái Bình tạp hóa, không thể để lão giun dưa sống sót quá ngày nay. Lão đã quyết định hôm nay triển khai hành động chống đối Lý đại nương.

Đêm khuya vẫn còn chưa tan hắc, ánh đèn lại đã quay lại trên con đường dài.

Không những chỉ có lồng đèn, lão giun dưa còn đẩy một cỗ xe gỗ không lớn cũng không nhỏ.

Lão đã đặt cỗ xe xuống, vẫn còn chưa đặt lồng đèn xuống, uể oải bước đi vô định, vừa đá chân hất một cái, một thi thể đã bị lão đá văng lên, văng lên cỗ xe gỗ.

Lão thở dài một hơi, lại đi tới hai bước, đá chân hất một cái, lại một thi thể bị lão đá văng lên, bỏ lên cỗ xe gỗ.

Sau đó lão lại thở dài một hơi, đi về phía thi thể thứ ba.

“Phịch” một tiếng, thi thể lại bị lão đá văng lên khỏi mặt đất.

Vừa rời khỏi mặt đất, tay chân của thi thể đó lại triển khai, chân xoay đá một vòng, bộc phát về phía lão giun dưa.

Hữu thủ của thi thể đồng thời vút ra khỏi tay áo, trong tay có một thanh trủy thủ sáng nhoáng, đâm ngay vào bụng dưới của lão giun dưa.

Một thi thể khác nằm đằng sau lưng lão giun dưa cũng cơ hồ đồng thời từ dưới đất phóng lên, trủy thủ trong tay, như bão táp nhắm ngay giữa hậu tâm của lão giun dưa đâm tới.

Thi biến !

Khuôn mặt của lão giun dưa trong phút chốc tựa hồ trắng nhợt.

Thi biến nghe nói đều biến thành cương thi, hai thi thể đó biến đổi, lại không có điểm nào giống cương thi.

Cương thi toàn thân cứng đờ, thi thể của hai người này lại nhanh nhẹn linh hoạt.

Cương thi cũng không sử dụng trủy thủ.

Hai mũi trủy thủ đều đâm vào chỗ yếu hại trên mình lão giun dưa, những chỗ yếu hại chết người.

Chỉ cần một mũi đâm trúng, lão giun dưa tất chết liền.

Hai thi thể đó, cũng là hai sát thủ dưới tay của Vũ tam gia.

Thế chỗ thi thể nằm trên đất, thừa lúc lão giun dưa ảm thi thể mà đột ngột ám toán, đích xác là một biện pháp rất hay.

Trừ phi lão giun đũa không thêm lo lắng cho thi thể nữa, nếu không biện pháp này nhất định có thể dùng tới.

Không ai hoài nghi thi thể do chính mình hạ thủ.

Lão giun đũa cũng chỉ là một con người.

Cho nên biện pháp này của bọn chúng một khi có thể thực hành, rất có nhiều cơ hội thành công.

Chín phần tin chắc của bọn chúng không phải là lời nói nhảm.

Chín phần chắc chắn, nhất kích tất trúng.

Trủy thủ bén nhọn xảo quyết, ngoan lạt như con độc xà.

Hai sát thủ thậm chí đã tưởng tượng đến khoái cảm lúc mũi trủy thủ đâm vào chỗ yếu hại của địch nhân.

Cũng trong phút giây đó, bọn chúng đột nhiên thấy mắt hoa lên một cái, đột nhiên mất bóng lão giun đũa.

Hai mũi trủy thủ không đâm trúng thịt da mà lại đâm vào trong không khí hư vô, toàn thân bọn chúng đều bị vây hãm trong khoảng không hư vô.

Kỳ trung một người lập tức nghe một thanh âm kỳ quái phi thường.

Gã chưa từng nghe thanh âm đó. Không ai từng nghe thanh âm xương cốt của chính mình bị người bẻ gãy.

Giữa phút giây nguy cấp đó, thân hình lão giun đũa đột nhiên phóng vọt lên biến hóa, chân phải của lão nhấc lên, chân trái chỉ trì thân thể, toàn thân chuyển đá mãnh liệt. Cái xoay mình đó vừa tấn tốc, vừa đúng lúc kịp thời, chuyển mình ra sau lưng một sát thủ.

Thân ảnh còn chưa đình hạ, tay của lão đã thò ra, một trảo bầu lấy đằng sau cổ của gã sát thủ đó, vừa bầu là vịn một cái, xương cổ của gã sát thủ đó liền bị gãy đoạn, người mềm nhũn, ngã gục trên cổ xe gỗ.

Chân phải của lão giun đũa lại đồng thời đá ra, gã sát thủ kia bị lão dụng cước đá văng hệt lên không, mượn đà một cước đó, toàn thân lão như yên hoa hỏa pháo xung thiên phi khởi.

Lão giun đũa cười lạnh, hỏi:

→ Người có biết tại sao ta ngoài việc giết người, chuyện gì khác ta cũng đều chậm chạp không ?

Sát thủ kia còn văng bóng trên không.

Lão giun đũa biết gã không thể hồi đáp, liền thay lời gã:

→ Bởi vì nhờ vậy ta có thể có thời gian quan sát mọi việc, lưu tâm đến mọi chuyện.

Trừ chuyện giết người ra, cả cách nói chuyện của lão cũng rất nhanh, câu nói đó đã dứt lời, thân mình gã sát thủ vẫn còn bay trên không chưa hạ xuống.

Một cước của lão giun đũa đá ra, thân hình gã sát thủ còn chưa rút xuống đất, cũng đã bị lão đá một lần nữa văng lên không trung.

Lão lại nói tiếp:

→ Bọn người tuy trên mặt có đeo khăn đen che mặt, thân thể cũng có lẫn trên vôi trắng, cách nằm cũng giống hệt, nhưng hai thi thể kia vôi trắng rơi lác rắc trên người, người chết làm sao còn lẫn trên đất được ?

Tiếng nói vừa dứt, thân thể gã sát thủ cũng rút xuống lần thứ nhì. Trủy thủ trong tay gã văng xuống đất “đình” một tiếng, cả trủy thủ gã cũng không nắm nổi, toàn thân như cục bùn rơi rớt. Lão giun đũa lại không bỏ cuộc, lại tung một cước đá gã lên không trung. Lão lại hỏi tiếp:

→ Hai thi thể đó bọn người giấu ở đâu ? Nói mau, cước của ta có thể giữ lại cái mạng này cho người.

Gã sát thủ không ngờ vẫn còn tỉnh, vội vàng đáp:

→ Ở phía trước đường ...

Thanh âm thân người rơi xuống, lần này lão giun đưa quả nhiên không dụng cước, lại giơ tay kẹp cổ gã sát thủ.

“Cách” một tiếng, gã sát thủ từ tay của lão ngã ra, cũng ngã gục trên cổ xe gỗ.

Lão giun đưa thở dài, thốt:

→ Ta đã nói cước của ta có thể tha mạng cho người, nhưng không có nói tay của ta cũng tha mạng cho người.

Lão thở dài, lững thững đi một cách vô định về phía trước.

Đến lúc lão không còn thở dài, thi thể trên đất đều đã nằm trên cổ xe gỗ.

Tiếp đó, lão đẩy cổ xe gỗ tới bên vệ đường.

Trên xe có chất bảy thi thể tính ra cũng mấy trăm cân, lão lại một điểm cũng không tỏ vẻ cật lực, từ từ thoải mái đẩy tới, chừng như đang đẩy cổ xe không.

Hai thi thể còn lại của thất sát thủ quả nhiên giấu bên vệ đường trước mặt, hai xác nằm chồng lên nhau, một úp mặt nằm bên dưới, một ngửa mặt nằm ở trên, phía dưới đầu cổ thi thể là một vũng nước đọng.

Khăn che mặt đã bị hai sát thủ của Vũ tam gia tháo xuống, ánh đèn vàng chiếu lên bộ mặt xanh xanh trắng trắng của thi thể nằm ngửa bên trên.

Sắc mặt người chết nghe nói hầu như đều như vậy.

Lão giun đưa nhìn kỹ, lại thở dài một hơi.

Vệ đường thật sự hẹp, hai thi thể nằm tại đó, không còn đất cho lão dụng cước.

Lão chỉ còn cách dùng tay.

Cũng may lưng lão khòm như con tôm khô, căn bản không phải cúi người quá đáng, chỉ thò tay ra, đã có thể nắm được thi thể trên đất.

Lão bầu lồng ngực của thi thể nằm ngửa, ngón tay bắt giắc đụng vào da thịt trên ngực.

Da thịt thi thể đã phát lạnh, một thứ hàn khí khó nói đi theo đầu ngón tay lão thâm nhập người lão.

Sâu xa trong tâm lão lập tức có một cảm giác lạnh lẽo nổi lên.

Lão run lên một cái, tay vội nhấc lên, kéo thi thể từ dưới đất văng lên, quăng lên cổ xe gỗ.

Thi thể nằm ngửa từ dưới đất bị kéo lên, thi thể nằm úp còn lại cũng đồng thời từ dưới đất bay lên.

Ánh đèn chiếu trên khuôn mặt thi thể đó.

Vũ tam gia ! Thi thể đó chính là Vũ tam gia.

Vũ tam gia vừa khi phóng lên, một quyền đánh vào giữa ngực lão giun đưa.

Một quyền này lão giun đưa không thể nào né tránh.

Lão bình sinh rất cẩn thận, vừa mới trải qua một trận tập kích, vốn lại càng gia tăng tâm trí cẩn thận, nhưng hiện tại, vẫn không thể tránh né.

Phía trên bị một thi thể đè xuống, nửa đầu úp chìm trong vũng nước đọng, không ngờ còn có thể là người sống, điều này quả thật ngoài ý liệu của lão.

Thân thủ của Vũ tam gia linh hoạt, xuất quyền rất tàn độc, càng ngoài ý liệu của lão.

“Cách” một tiếng, tiếng xương gãy, tâm của lão trầm hạ mau mắn, toàn thân lão lại bay lên, bay ra khỏi vệ đường.

Vũ tam gia cơ hồ đồng thời cũng bay ra khỏi vệ đường, tay phủi nước trên đầu, lạnh lùng nhìn lão giun đưa chằm chằm, lạnh lùng thốt:

→ Ta đánh đổi y phục của thi thể, lại nằm dưới vũng nước, người còn có thể nhận ra sao ?

Đây quả là một câu nói dư thừa.

Nếu quả còn nhận ra, lão giun đũa làm sao mà lãnh một quyền ngay giữa ngực ?

Lão giun đũa trừng mắt nhìn Vũ tam gia, động cũng không động, ho sù sụ, mở miệng khạc một búng máu.

Trong máu có một cục máu bầm.

Một quyền của Vũ tam gia không những đánh trúng giữa ngực lão, đã còn đánh vỡ nội tạng của lão.

Lão giơ tay chùi vết máu nơi khoe miệng, đột nhiên hỏi:

→ Người luyện Thiết Sa Chưởng hay Bách Bộ Thần Quyền ?

Vũ tam gia đáp:

→ Bách Bộ Thần Quyền.

Lão giun đũa hỏi:

→ Người là đệ tử Thiếu Lâm ?

Vũ tam gia đáp:

→ Bách Bộ Thần Quyền theo ta biết là một trong hai mươi thứ võ công đứng đầu của một trăm lẻ tám tuyệt kỹ Thiếu Lâm, người nghĩ đệ tử ngoại phái lại có cơ hội học thành hay sao ?

Lão giun đũa lắc đầu, thốt:

→ Theo ta biết tất cả các tục gia đệ tử đều không có cơ hội, không lẽ người là hòa thượng Thiếu Lâm ?

Vũ tam gia đáp:

→ Mười năm trước là vậy.

Lão giun đũa hỏi:

→ Người làm hòa thượng được bao nhiêu năm ?

Vũ tam gia trầm ngâm, đáp:

→ Ta vốn là một tên đại đạo, năm ta hai mươi ba tuổi được một vị cao tăng Thiếu Lâm điểm hóa, nhập Thiếu Lâm tự, mười năm trước ta đã bốn mươi ba tuổi.

Lão giun đũa cười lạnh:

→ Người thật sự được cao tăng Thiếu Lâm điểm hóa ?

“Là giả”. Vũ tam gia thở dài:

“Cũng năm đó vì võ công của ta không giỏi, luôn luôn gặp đối thủ mạnh hơn, rất nhiều lần phải chạy trốn vào nơi hoang dã, thật sự rất muốn tìm một nơi tái luyện võ công nhiều năm, Thiếu Lâm Tự đối với ta bất quá là một nơi thích hợp nhất”.

Lão thở dài một hơi, nói tiếp:

→ Chỉ tiếc võ công của Thiếu Lâm Tự quá phức tạp, ta vốn chỉ tính luyện ba năm năm là hoàn tục trở lại, ai ngờ bất tri bất giác đã luyện mất hai chục năm.

Lão giun đũa thốt:

→ Người chuyên tâm luyện võ, lại là hòa thượng suốt hai chục năm trời, địa vị trong Thiếu Lâm Tự tin rằng không phải thấp ?

Vũ tam gia đáp:

→ Quả thật là không thấp, đối với người thứ hai, nhất định không tự nguyện bỏ cuộc, ta tuy nhiên lại không để ý tới chuyện đó, lại không muốn luyện tập nữa.

Lão giun đưa hỏi lại:

→ Sao lại không muốn tái luyện nữa ?

Vũ tam gia đáp:

→ Ta không muốn làm một lão hòa thượng lục căn thanh tịnh.

Lão giun đưa thốt:

→ Người cho dù có luyện thêm mười năm nữa, cũng chưa thể gọi là già được.

Vũ tam gia mỉm cười, nói:

→ Tính ra cho dù bề ngoài của ta chưa già, toàn thân đã sung mãn khí lực, nếu quả không đem ra sử dụng, lại luyện thêm mười năm nữa, sợ rằng không thể dùng lại nữa.

Lão giun đưa không nhịn được, cười lớn, hỏi:

→ Hai chục năm làm hòa thượng của người có thể làm cái gì ?

Lão không cười còn đỡ, cười một tiếng, máu lại từ trong miệng ứa ra, da thịt trên mặt co thắt, hông cũng vận vẹo đau đớn.

Vũ tam gia không hồi đáp, chỉ thở dài.

Lão giun đưa miễn cưỡng nhịn cười, hỏi:

→ Cho nên người lên trốn khỏi Thiếu Lâm Tự ?

Vũ tam gia đáp:

→ Thân phận của ta lúc đó, tùy tiện tìm một lý do, đều có thể thông dong đi ra từ cửa chính hạ sơn.

Lão giun đưa có vẻ rất có hứng thú, hỏi tiếp:

→ Sau khi hạ sơn, chuyện đầu tiên người làm là gì ?

Vũ tam gia đáp:

→ Một hòa thượng nghèo mới hoàn tục, thứ đầu tiên cần nhất người nghĩ là gì ?

Lão giun đưa đáp:

→ Tiền !

Vũ tam gia mỉm cười gật đầu:

→ Cho nên ta đêm khuya đã đi cướp nhiều nhà, trước hết nhét đầy hầu bao, thứ hai cũng dư dả để thay đổi y phục.

Lão lại cười, lần này nụ cười có phần bí ẩn, hỏi:

→ Người nghĩ sao đó ta đến chỗ nào ?

Lão giun đưa đáp:

→ TỬ LÂU !

Vũ tam gia thốt:

→ Tử Lâu và hòa thượng đa phần không có duyên phận, địa phương ta đến nhất định có thể tìm ra những người rất hữu duyên với hòa thượng.

Lão giun đưa không hiểu thấu. Vũ tam gia cười nói:

→ Làm hòa thượng một ngày, là kéo chuông một ngày, lại có một loại người, việc làm chuông một ngày, là đánh hòa thượng một ngày, người có biết loại người đó là loại người nào không ?

“Kỹ nữ !” Lão giun dưa thở dài một hơi. “Người đã đi vào kỹ viện ?” “Nguyên lai người cũng là người thông minh”. Vũ tam gia hả miệng cười lớn.

Lão giun dưa lại không thể cười, mặt trắng nhợt như tờ giấy.

Vũ tam gia cười lớn, thốt:

→ Ta muốn hai ả kỹ nữ, bọn chúng vốn đều thấy kỳ quái không tin ta có thể ứng phó với hai người, nhưng đến khi ta thoát ỷ, bọn chúng lại hoàn toàn không còn thấy kỳ quái nữa. Bởi vì trước mặt bọn chúng, trừ một đại hòa thượng ra, còn có một tiểu hòa thượng.

Câu nói đó vừa xuất khẩu, Vũ tam gia đã cười ha hả.

Hông của lão giun dưa lại thẳng đứng, toàn thân như ngọn tiêu thương phóng về phía Vũ tam gia.

Người chưa đến, một tay đã thò ra định bấu vào cổ Vũ tam gia, tay còn lại nhắm tiểu hòa thượng trên mình Vũ tam gia bay tới.

Một chiêu sát thủ trí mạng, chỉ cần một bàn tay hạ trên người Vũ tam gia, Vũ tam gia chết ngay lập tức.

Nhìn vào tình cảnh hiện tại, Vũ tam gia rõ ràng đang đắc ý không phòng thủ, lão giun dưa đáng ra phải đắc thủ.

Ai biết được song thủ của lão còn chưa tới nơi, hông của Vũ tam gia đang cong oằn trong tiếng cười đột nhiên lộn một cái, toàn thân lăn trên đất, chân trái dấn trên đất, chân phải mượn lực đá tung lên lên.

“Bộc” một tiếng, thân thể lão giun dưa đang lao xuống bị trúng một cước văng lên.

Một tiếng hét thảm phá không gian, người lão bay cao tối thiểu cũng ba trượng.

Vũ tam gia lập tức nhún người bay lên.

Trên mặt lão đã không còn nụ cười, lạnh lùng nhìn lão giun dưa từ không trung rơi xuống, lạnh lùng thốt:

→ Một quyền đó không thể làm cho người câm miệng, một cước này tin rằng đã có thể.

Lão giun dưa như cục bùn rớt trên mặt đất, động cũng không động được, nói cũng không nói được.

Một cước đó của Vũ tam gia đã có thể làm cho lão ngậm miệng, nửa mạng còn lại cũng lìa khỏi xác.

Một cước đó đã đá văng hồn phách của lão khỏi xác.

Vũ tam gia lại tựa hồ coi như lão còn sống, lại nói:

→ Làm hòa thượng đến năm thứ mười, ta đã đạt đến mức phân tâm nhị dụng, kinh nghiệm của ta đã già dặn, chắc người không ngờ ta có thể vừa nói chuyện với người, cùng một lúc lại chuẩn bị sẵn một cước cho người ?

Làm sao người chết có thể hồi đáp ? Lão giun dưa đã chết, song nhãn còn mở trừng trừng nhìn Vũ tam gia, xem ra chết vẫn còn không cam tâm.

Lão giun dưa tịnh không thể tiến nhập thành phủ thâm trầm của Vũ tam gia.

Dưới lão mưu thâm toán của Vũ tam gia, chung quy giành một quyền và một cước đó đánh tan hết ý định của lão giun dưa.

Vũ tam gia nói xong câu đó, nhanh nhẹn phi thân nhảy vào một căn nhà bên vệ đường.

Một lúc sau, trong tay cầm bộ y phục, cái nón tre, một cái áo mưa, tất cả lão đều cởi bỏ.

Lão tịnh không mặc lại trang phục cũ, sau khi quăng thi thể lão giun dưa lên cỗ xe gỗ, lại quăng y phục cũ lên xe, đẩy cỗ xe xuyên qua con đường dài, chuyển người đi về phía một bên đường.

Đó tịnh không phải là hướng đi loạn táng cương, lão muốn đẩy một cỗ xe đầy thi thể đến địa phương nào ?

Đêm dài đằng đẳng, sương lạnh thê mê.

Tiếng xe lộp cộp vọng lại, trời đất lại trở thành một phiến tỉnh mịch.

oo Sáng sớm.

Nghe nói ở kỹ viện, sáng sớm lại là đêm khuya, cả một Anh Vũ Lâu rộng lớn tựa hồ chỉ có một người thức dậy.

Người này kỳ thật căn bản không ngủ.

Hắn đi ra khỏi một nơi không phải là phòng của hắn.

Không có cửa, cửa đen sì đã bị đánh gãy nằm trên đất.

Căn phòng này đương nhiên là căn ma thất của Tổng má má.

Hiện tại người đi ra từ ma thất đương nhiên là Vương Phong.

Trừ tiểu tử không sợ chết đó ra, còn có ai có cái can đảm đó ?

Sắc mặt Vương Phong tịnh không tốt chút nào, mặt vốn đã xám ngoét, lại còn đượm thêm nét sợ hãi.

Chàng chạy ra lan can ngoài lầu, bộ dạng như muốn ói mửa, lại không ói mửa, điều này ngay cả chàng cũng cảm thấy kỳ quái.

Ma thất lại có ánh đèn.

Vương Phong đã thắp đèn.

Mượn ánh đèn đó, Vương Phong đã sắp xếp lại ma thất tử tế để tra tìm khắp nơi, một châm xuyên thấu ba con dơi, thi thể rớt trên sàn, mùi hôi thúi yêu dị, huyết tinh xộc vào lỗ mũi, huyết nô thứ mười ba rớt rơi, phân, nước tiểu, nước mũi, máu kinh nguyệt, nước mắt, các loại phấn bột làm thành ma dược ...

Trong ma thất mọi thứ đều mang vẻ khủng bố vô ngần.

Chàng đơn giản đang bước trong địa ngục.

Nhìn khắp nơi, thậm chí cả tượng Cửu Tử Quỷ Mẫu chàng cũng lật ngược, lại tịnh không phát hiện gì.

Chàng lui bước ra ngoài.

Ngoài vườn sương dâng mê mông, mùi thơm hoa cỏ phát ra nhẹ nhẹ.

Không biết mưa đã lại rơi từ hồi nào.

Màn mưa li ti bay trong gió thu.

Thu phong thu vũ sầu chết người.

Khí trời này là khí trời tốt nhất để ngủ.

Vương Phong vươn vai, quay mình lại, đi tới phòng Huyết Nô.

Bên trong có cái giường lớn rộng ba trượng, cái giường lớn thoải mái, lại không biết chàng có dám ngã người ngủ hay không.

Quan tài vẫn còn đặt dưới tường, quan tài trống, cương thi còn chưa về tổ.

Vương Phong bước qua, nhìn một lần rồi lại quay trở lại, đóng hết cửa lớn và cửa sổ, rồi nhảy thẳng lên giường.

Chàng tự nhiên nằm trên giường ngủ ngon.

Có tiếng gõ cửa, cũng là đã chính Ngọ.

Người gõ cửa là hai tiểu cô nương mười lăm mười bảy tuổi, đem đồ ăn tối.

Bọn họ thấy trong phòng chỉ có một mình Vương Phong, tuy đều lấy làm lạ, lại không hỏi tiếng nào.

Người trong kỹ viện hỗn tạp ai ai cũng đều nhận thức được giới hạn.

Bọn họ để đồ ăn xuống, đóng cửa lại, vội vàng đi ra.

Vương Phong đương nhiên không kêu bọn họ đem đồ ăn đi, chàng đang đói muốn điên người.

Chàng há to miệng, chừng như đồ hết đồ ăn vào họng.

Đồ ăn vào tới bao tử, tinh lực chàng lại sung mãn, rất muốn ra ngoài tản bộ một chuyến.

Chàng đi tới, mở cửa, một người đang thò tay từ ngoài vào, mắt đà cơ hồ gần té lên bụng chàng.

Cánh tay thon thả, hai ngón tay chĩa ra cong vòng như lưỡi câu.

Lúc Huyết Nô muốn móc mắt người ta, tay cũng giống như vậy.

Chủ nhân của bàn tay này lại không phải là Huyết Nô, là một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi.

Vừa nhìn thấy Vương Phong một cái, tiểu cô nương đó gần như sợ hãi muốn chết.

Ả vừa định gõ cửa, cửa lại đột ngột mở toang, trước mắt xuất hiện một người giống hệt ác quỷ, không giật mình sợ hãi mới là lạ.

Vương Phong toàn thân dính đầy bùn đất, đầu tóc bù xù, sắc mặt không khác gì người chết, cũng đích xác giống hệt ác quỷ.

Chàng tựa hồ nhận biết tiểu cô nương vì sao tiểu cô nương kinh hoàng biến sắc như vậy, nở một nụ cười, dịu dàng hỏi:

→ Người kiếm ai ?

Tiểu cô nương thở nặng nề, ôm ngực đáp:

→ Ông vốn là một người.

Vương Phong thốt:

→ Cho nên người bắt tất phải kinh hoàng.

Sắc mặt của tiểu cô nương còn chưa hồi phục như bình thường, run rẩy hỏi:

→ Vương Phong cũng là ông ?

Vương Phong cười đáp:

→ Bảo đảm cho đổi lại nếu là giả.

Tiểu cô nương không nhận được, cũng ôm bụng cười, thốt:

→ Có người sai tôi đi tìm ông.

Vương Phong hỏi:

→ Ai ?

Tiểu cô nương đáp:

→ Cam lão đầu.

Vương Phong kinh ngạc, hỏi lại:

→ Cam lão đầu là người nào ?

Tiểu cô nương cũng ngạc nhiên, đáp:

→ Là thợ rèn, ông không biết lão ta ?

Vương Phong đáp:

→ Không biết.

Tiểu cô nương nói:

→ Chuyện này quả là kỳ quái.

Vương Phong hỏi:

→ Có gì kỳ quái ?

Tiểu cô nương đáp:

→ Mới hồi nãy lão mang tới một bao đồ, sai tôi giao cho ông, nói là ông đã nhờ lão làm.

Vương Phong lại kinh ngạc, đột nhiên thốt:

→ Ta đích xác có một vật nhờ một bằng hữu mượn thợ rèn làm giùm, có lẽ nào hắn đã đưa cho Cam lão đầu lo liệu.

Tiểu cô nương nói:

→ Bọn tôi ở đây chỉ có một mình Cam lão đầu là thợ rèn.

Vương Phong chợt hỏi:

→ Ồ ? Đại khái chắc hắn bận bịu, mới kêu Cam lão đầu trực tiếp mang đến cho ta, vật đó ở đâu ?

Vật đó nằm trên tay tiểu cô nương.

Là một cái hộp sắt nhỏ, nắp hộp hàn dính một chút.

Vương Phong tiếp trong tay, quay mình vào phòng.

Tiểu cô nương cũng không nói gì thêm, tự động đi xuống.

Vương Phong vừa quay người lại, sắc mặt đột ngột biến thành ngạc nhiên.

Chàng nơi đây căn bản vốn không có bằng hữu nào, cũng tịnh không có trao vật gì cho ai nhờ thợ rèn làm giùm, chàng nói vậy chỉ là muốn tiểu cô nương đó không nghi ngờ.

Cái hộp sắt đó hiển nhiên là để cho chàng mở.

Chàng tuyệt không tin trong Anh Vũ Lâu này còn có một Vương Phong thứ hai.

Đây là chủ ý của người khác hay của Cam lão đầu ? Trong hộp có đựng cái gì ?

Chàng lắc lắc cái hộp.

Rục rịch vài tiếng động trong hộp phát ra.

Chàng ngẫm nghĩ, đặt cái hộp xuống bàn, rút đoản kiếm bên hông ra, khuj chỗ hàn trên nắp hộp, sau đó mở nắp về phía tường bên trong, cho dù trong hộp có độc dược hay ám khí cũng bay vào tường không quan hệ gì tới chàng, nhưng sau khi mở hộp, chỉ có hai chìa khóa lớn nhỏ bằng đồng, trên mặt đã rỉ sét, nằm trên một lớp vải cũ kỹ, vô luận nhìn ra sao cũng đều không phải là mới rèn nên.

Mắt Vương Phong tròn xoe.

Đây là ý tứ gì đây ?

Chàng cầm chìa khóa lên, lấy lớp vải ra, bên dưới hộp không ngờ có giấu một tờ giấy trắng.

Đó là một tấm địa đồ, vẽ một trang viện.

Bức địa đồ vẽ bằng mực, trên mặt lại có hai vòng tròn đỏ, một vòng chấm gần một bức tường, một vòng lại ở trên một tòa tiểu lâu, ngoài bìa còn có hai chữ - Huyết Nô.

Có lẽ nào đây là vật của Huyết Nô nhờ người ta đưa tới ?

Trang viện trên địa đồ cũng là trang viện của Lý đại nương ? Tòa tiểu lâu cũng có thể là nơi Huyết Nô cư trú ?

Hai vòng tròn đỏ, có lẽ nào là hai ổ khóa ?

Huyết Nô có phải muốn chàng đến dẫn nàng đi ?

Vương Phong thật sự khó tin được.

Đến đó tịnh không khó gì để gặp được Lý đại nương.

Để ngăn chặn chàng gặp Lý đại nương, Huyết Nô đã hai lần muốn móc mắt chàng, bây giờ lại còn thêm cho chàng một chân ?

Nếu quả không phải là Huyết Nô thì là ai ?

Vương Phong quyết định đi ra.

→ Trang viện của Lý đại nương ở đâu ?

→ Không biết.

Vương Phong trên đường đã hỏi hơn hai chục người, không một người nào biết.

Trang viện của Lý đại nương ở địa phương này lại không phải như Anh Vũ Lâu đáng để mọi người chú mục ?

Vương Phong không tin.

Đi một vòng, chàng lại hỏi.

Lần này, chàng hỏi một đứa bé. Con bé sơ sinh không sợ cộp dũ, đứa bé thậm chí còn dẫn chàng đến tận trước cửa trang viện.

Trang viện này không ngờ chính là trang viện miêu họa trên địa đồ. Cửa lớn đen sì đóng chặt, hai bên tường cao ba trượng, trên tường gắn đầy gai sắt. Ngoài cửa không một bóng người, bên trong cũng không nghe tiếng động nào, toàn trang chìm đắm trong một bầu không khí âm trầm thần bí. Vương Phong không dừng lại trước cửa lớn, chàng đi vòng ra sau. Trang viện chiếm một khoảnh đất cực rộng, hoàn toàn độc lập, chu vi xung quanh tịnh không có nhà cửa nào kề cạnh, cây cối cũng đều không có, lại có một rạch nước bao quanh. Trên rạch nước có đắp tường cao, xuất nhập cửa trang đều phải băng qua một cây cầu sắt. Đằng sau trang viện còn có một cửa, cửa sắt. Trên cửa sắt có một lỗ khóa.

Vương Phong nắm lấy hai chìa khóa, quả thật muốn bước đến thử. Đằng sau cửa sắt có thể còn có song sắt chắn ngang, lúc đó hai cái chìa khóa này có thể hoàn toàn không có quan hệ gì với cửa sắt. Bằng vào cách đi vào như vậy, chàng rất có khả năng bị người ta coi như một tên trộm, nếu quả để cho Huyết Nô biết, nhất định lại chạy ra móc mắt chàng. Hiện tại tuyệt không phải là lúc. Chàng phớt lờ cánh cửa sắt, nhắm con hẻm nhỏ bên đường đi tới. Sau khi ra khỏi con hẻm nhỏ, chàng đột nhiên nhớ tới Cam lão đầu. Hai cái chìa khóa này tuy không phải là do Cam lão đầu rèn nên, hàn cái nắp đóng lại có thể là do Cam lão đầu làm, ít ra lão ta cũng có thể nói cho chàng biết ai là người đã giao chuyện này nhờ lão làm.

Muốn hỏi lò rèn của Cam lão đầu ở đâu quá dễ dàng so với hỏi về trang viện của Lý đại nương. Chàng tùy tiện gặp người đầu tiên đã hỏi, vừa mới hỏi, đã có câu trả lời.

Đó là một lò rèn nho nhỏ, tường nám đen khói lửa. Một tiểu hài tử đang kéo gió. Lò lửa cháy bùng sáng ngời, đứng trước lò là một lão đầu mồ hôi đầm dề. Nửa trên người lão lỏa thể, xương sườn có thể đếm được, mặt mày cũng đầm dề mồ hôi, râu tóc trắng xám màu tro, cũng không biết là trời sanh như vậy, hay là vì năm này qua tháng nọ bầu bạn với lò lửa, bị lửa đỏ biến thành như vậy. Một tay lão cầm cây thiết chùy, tay kia cầm cây kềm lửa, đang gõ uốn một con dao chặt thật. Vương Phong đi qua, chào hỏi một cái:

→ Cam lão đầu.

Cam lão đầu chừng như không nghe, thiết chùy vẫn gõ đều đều trên con dao, nâng dao lên nhìn một cái, lại bỏ trở xuống, lại giơ thiết chùy gõ tiếp.

Lỡ tai thợ rèn làm sao mà linh mẫn được.

Vương Phong đi tới hai bước, muốn gọi lần nữa, tay của Cam lão đầu đột nhiên đình hạ, quay đầu lại, mắt ửng ánh lửa đỏ nhìn Vương Phong chăm chăm, hỏi:

→ Người hồi nãy mới gọi ta ?

Vương Phong gật đầu.

Cam lão đầu hỏi:

→ Người muốn rèn cái gì ?

Vương Phong đáp:

→ Ta tên là Vương Phong.

Cam lão đầu ngẩn người, thốt:

→ Ta tịnh không có hỏi tên người.

Vương Phong hỏi:

→ Lão không phải đã từng cho người đem cho ta một cái hộp sắt sao ?

Cam lão đầu đáp:

→ Có chuyện đó.

Vương Phong hỏi:

→ Cái hộp đó không phải lão cho ta sao ?

Cam lão đầu lập tức lắc lắc đầu, đáp:

→ Ta căn bản không biết người.

Vương Phong hỏi:

→ Vậy là ai ?

Cam lão đầu đáp:

→ Người nên tự biết.

Vương Phong cười khổ một tiếng, thốt:

→ Ta chỉ biết lão sai người đem đến.

Cam lão đầu nói:

→ Ta cũng chỉ biết người ta nhờ ta hàn miệng hộp lại, rồi đưa đến Anh Vũ Lâu, sai một người giao cho người tên là Vương Phong.

Vương Phong hỏi:

→ Người nhờ ông làm chuyện này là ai ?

Cam lão đầu đáp:

→ Không biết.

Vương Phong hỏi:

→ Ở đây có người nào ông không biết không ?

Cam lão đầu đáp:

→ Đại khái không có. Ta sinh trưởng ở vùng này.

Vương Phong hỏi:

→ Người đó không phải là người vùng này ?

Cam lão đầu đáp:

→ Căn bản không phải là một con người.

Vương Phong ngạc nhiên hỏi:

→ Không lẽ là quỷ ?

Cam lão đầu lắc đầu, cười nhẹ, đáp:

→ Người trẻ tuổi như ngươi cũng tin có quỷ ?

Vương Phong cười khở.

Chàng vốn cũng không tin thế gian có yêu ma quỷ quái, nhưng, trải qua bao nhiêu tao ngộ đắng cay gần đây, đã không còn biết có nên tin hay không tin.

Cam lão đầu cười cười, lại nói:

→ Đó kỳ thật chỉ là một xâu tiền bọc giấy bên ngoài, trên giấy có viết chuyện ta phải làm, số bạc đó cũng là để trả thù lao cho ta.

Vương Phong hỏi:

→ Lão tự chiếu theo đó mà làm ?

Cam lão đầu giải thích:

→ Khách nhân như vậy tuy ít thấy phi thường, cũng không phải hoàn toàn không có.

Vương Phong hỏi:

→ Lão có biết vật bỏ trong hộp là gì không ?

Cam lão đầu đáp:

→ Không biết, trên giấy cũng không có kêu ta nhìn trong hộp trước khi hàn cái hộp lại.

Vương Phong thốt:

→ Lão cũng không tự tay đem cái hộp đến cho ta.

Cam lão đầu nói:

→ Tiểu cô nương mang hộp đến trao vào tay người vốn là người hàng xóm của ta, một người ta có thể tín nhiệm.

Vương Phong thốt:

→ Lời nói của lão xem chừng đều là sự thật.

Cam lão đầu không hồi đáp, quay đầu tiếp tục công chuyện của lão.

Vương Phong còn lừng khờ chưa chịu ly khai.

Cam lão đầu đã dùng kèm kẹp con dao bết dính vào lò nung một hời, lấy ra vung thiết chùy đập vỡ một hời, nhúng vào nước.

Một đám khói trắng bốc lên.

Toàn thân Cam lão đầu đắm chìm trong khói trắng mê mông.

Vương Phong đột nhiên có cảm giác lão thợ rèn này cũng thần thần bí bí, phảng phất đang giấu kín một bí mật không thể nói cho người khác biết.

Cũng ngay lúc đó, tiếng nói của Cam lão đầu vọng ra từ trong làn khói:

→ Người đợi ở đó có phải là có thứ gì muốn ta đút cho ngươi ?

Vương Phong lắc đầu, lại hỏi:

→ Vật giết người ông có làm không ?

Cam lão đầu hỏi lại:

→ Vật giết người là vật gì ?

Vương Phong đáp:

→ Loại như đao, kiếm, trủy thủ.

Cam lão đầu hỏi:

→ Dao nhà bếp có tính không ?

Vương Phong đáp:

→ Không tính.

Khói đã tan mờ dần, Cam lão đầu dùng kèm kéo con dao ra từ trong nước, đáp:

→ Người thử dùng con dao này, xem coi có thể giết người không ?

Vương Phong ngăn người.

Dao nhà bếp tịnh không nhất định phải dùng để sắc rau.

Chỉ cần là một vũ khí bén nhọn là có thể giết người.

Dao nhà bếp cũng là một vũ khí bén nhọn.

Cam lão đầu lại hỏi tiếp:

→ Người muốn làm vật gì để giết người ?

Vương Phong đáp:

→ Ta hiện tại còn chưa nghĩ ra.

Cam lão đầu điềm đậm thốt:

→ Nghĩ ra thì cứ đến tìm ta.

Lão quay lưng, không còn chú ý đến Vương Phong nữa.

Vương Phong chỉ còn cách đi ra.

Đi đâu ?

oo Mưa thu lác rắc.

Là bụi mưa, không phải là hạt mưa.

Thứ mưa này tịnh không dễ gì thấm ướt áo, lại làm cho con người có cảm giác bơ vơ vô hạn.

Vương Phong phi thân trong bụi mưa, phóng trên con đường trường, cũng cảm thấy tịch mịch vô cùng.

Trên đường gió thổi mãnh liệt.

Ngọn gió này thổi qua người Vương Phong một cái, thân ảnh cũng lao vút đi.

Gió thổi về hướng Anh Vũ Lâu, người chàng cũng tùy nhập theo gió tiến về phía Anh Vũ Lâu.

Nơi đó phẳng phất đã thành nhà của chàng.

Trong vườn có nhiều cây chuối.

Lạnh lác rắc, lá chuối héo úa.

Lam y nhân kia thấp thoáng đằng sau như lá chuối héo đong đưa trong gió.

Đằng sau vườn chuối là lục giác đình.

Lam y nhân ngồi trong lục giác đình gần cái bàn đá.

Tóc trắng muối tiêu, mục quang sắc bén.

Vũ tam gia !

Trên bàn đá có hồ rượu, trong tay Vũ tam gia có chén rượu.

Một chén rượu gần đầy, mùi rượu thơm nồng, đã đưa tới sát mũi, miệng nhấp một cái, mục quang của lão nhìn thẳng trên mặt Vương Phong.

Vương Phong cũng đã phát hiện ra Vũ tam gia, đi xuyên qua, nói lớn:

→ Ông lần này đợi ai ?

Vũ tam gia từ từ nhấp chén mỹ tửu, đáp:

→ Người !

Vương Phong bước dài vào lục giác đình, hỏi:

→ Lần này đợi ta, không phải là muốn cố gắng thuyết phục ta đi giết Lý đại nương chứ ?

Vũ tam gia hỏi lại:

→ Không lẽ chỉ có một nguyên nhân đó sao ?

Vương Phong hỏi:

→ Còn có nguyên nhân nào khác ?

Vũ tam gia đáp:

→ Ta không phải đã nói qua, nếu quả người còn có thể sống tới hôm qua, lại mời người uống rượu tại đây sao ?

Vương Phong thốt:

→ Tối hôm qua chừng như không thấy ông ở đây.

Vũ tam gia nói:

→ Vì ta không muốn rước chuyện phiền toái.

Vương Phong hỏi:

→ Ông biết Thường Tiểu ghé tới đây tối hôm qua ?

Vũ tam gia đáp:

→ Rất có nhiều người biết.

Vương Phong hỏi:

→ Cho nên ông đổi thành hiện tại ?

Vũ tam gia đáp:

→ Nếu quả người thấy hiện tại không tốt, ta có thể đợi tới tối nay.

Vương Phong không nói tiếng nào, thò tay kéo hồ rượu, rót một chén gần đầy, ực một hơi cạn chén.

“Hảo tửu !” Chàng khen một tiếng, ngồi xuống liền.

Vừa ngồi xuống, lại rót thêm chén nữa.

Vũ tam gia uống cạn chén, thốt:

→ Đây vốn là trúc điệp thanh lâu năm tối hảo.

Vương Phong lại rót một chén, nói:

→ Ta nhớ lần đầu ông mời ta uống rượu cũng là loại rượu này.

Vũ tam gia gật đầu nhẹ, thốt:

→ Trí nhớ của người không tệ, nhưng lại cũng tịnh không rất tốt, lần thứ nhất là người tự uống.

Vương Phong tịnh không phủ nhận, nói:

→ Mỹ tử trước mặt, ta luôn luôn đều không khách khí.

Chàng uống cạn một chén, nói tiếp:

→ Ông mỗi lần mời ai uống rượu, đều dùng loại rượu trúc điệp thanh cất lâu năm này ?

Vũ tam gia đáp:

→ Phải xem là người nào cái đã, có người ta chỉ mời một chén nước lã.

Vương Phong thốt:

→ Xem ra ông hơi coi trọng ta.

Vũ tam gia rót đầy chén, nói:

→ Đây đã là thứ rượu ngon nhất có thể kiếm được.

Vương Phong quả thật có chút cảm giác hân diện, lại thốt:

→ Chỉ tiếc có rượu mà không có đồ ăn !

Vũ tam gia hỏi:

→ Người còn chưa ăn sao ?

Vương Phong đáp:

→ Tối hôm nay chưa ăn.

Vũ tam gia thở dài:

→ Ý người là muốn ta mời người thêm một lần nữa tối nay ?

Vương Phong hỏi:

→ Ông không thể mời sao ?

Vũ tam gia hỏi lại:

→ Tối nay người có thể cho ta một câu trả lời quyết định được không ?

Vương Phong đáp:

→ Ta hiện tại đã có thể.

Vũ tam gia nói đầy thành ý:

→ Ta hy vọng người nghĩ kỹ lại một lần.

Lão từ từ đặt chén rượu xuống, lại nói:

→ Canh một tối nay ta chuẩn bị giai hào mỹ tửu đãi người tại đây.

Nói xong câu đó, lão đứng dậy, từ từ bước ra khỏi lục giác đình.

Vương Phong không gọi lão dừng chân.

Hồ rượu còn trên bàn, trong hồ còn có mỹ tửu.

Rượu này một người miễn cưỡng uống cho đã, có phải là vì nguyên nhân đó mà chàng không gọi Vũ tam gia ở lại ?

oo Đã đến canh một.

Đêm nay chỉ có gió, không có mưa.

Côn trùng rả rích, đom đóm lượn lờ.

Trong vườn, đèn cũng đã thấp sáng, đèn như những vì sao, chiếu sáng hoa lá cỏ cây trổ khu vườn, vườn hoa lại không có lục nữ hồng nam, không có lời ca điệu múa.

Ánh đèn toàn khu vườn hình như chỉ để cho một mình Vương Phong.

Hiện tại Vương Phong đang ngồi trong lục giác đình.

Ngoài giai hào mỹ tửu ra, còn có mỹ nhân.

Hai cô gái trẻ tuổi mỹ lệ hầu hạ hai bên tả hữu, một người dâng đồ ăn, một người rót rượu.

Vương Phong tuy người còn chưa say, tâm đã say.

Sắc mặt chàng lại tịnh không vui vẻ gì.

Một ả không nhin được, hỏi:

→ Mấy thứ rượu thịt này không hợp khẩu vị chàng sao ?

Vương Phong lắc đầu.

→ Bọn tôi làm cho chàng chán ngán ?

Vương Phong lại lắc đầu.

→ Vậy cái gì làm cho chàng không vui ?

Vương Phong đáp:

→ Vì ta có tâm sự.

→ Tâm sự gì ?

→ Đến lúc gặp Vũ tam gia, ta không biết ông ta sẽ lại dùng lời uyển chuyển gì để thuyết phục ta.

Cô gái mỉm cười, thốt:

→ Ông ta mời người ta uống rượu hầu như là vì nguyên nhân này.

Vương Phong thốt:

→Ồ.

Cô gái lại nói tiếp:

→ Chàng không chịu đáp ứng ?

Vương Phong gật gật đầu:

→ Cho nên ta mới lo, ông ta đối đãi với ta như vậy, một khi mở miệng cự tuyệt, ít nhiều gì cũng có cảm giác có lỗi.

Cô gái cười cười, vừa muốn nói gì, tiếng trống canh đã từ xa vọng tới.

Canh hai.

Vương Phong nghe được, thoát miệng hỏi:

→ Ông ta hẹn gặp ta canh một, hiện tại đã canh hai, sao vẫn còn chưa thấy người đến ?

Hai nữ nhân không nói tiếng nào, một người dùng đũa gắp một miếng thịt heo quay, đút đến sát môi chàng; một người ẵm hồ rượu, rót rượu cho chàng.

Mục quang của Vương Phong đột nhiên lạc trên bàn.

Đồ ăn trên bàn đã hết bảy tám phần.

Con người chàng vốn không khách khí cho lắm, mỹ tửu giai hào trước mặt lại càng không khách khí.

Nhưng rượu thịt đáng lẽ là cho hai người, chàng một mình tùy tiện ăn cũng đã bảy tám phần, chỉ còn lại hai ba phần, mà lại cho dù có ăn hết cũng không no nê gì lắm, càng làm cho chàng cảm thấy kỳ quái.

Chàng thuận miệng hỏi:

→ Đây có vẻ chỉ là rượu thịt cho một người ?

Hai nữ nhân nhìn nhau, cười đáp:

→ Chàng có một mình, đương nhiên chỉ chuẩn bị rượu thịt cho một mình chàng.

Ả kia lại nói tiếp:

→ Lúc Vũ tam gia đến, lại đem đồ ăn lên cho ông ta.

Vương Phong không thỏa mãn cho lắm với lời giải thích đó.

Vũ tam gia hẹn gặp mặt chàng canh một, nếu quả Vũ tam gia phân phó như vậy, cho dù chỉ mới có một người đến, rượu thịt đem lên cũng phải giành cho hai người.

Trừ phi Vũ tam gia căn bản không có phân phó như vậy.

Chàng vụt nhồm dậy, giang hai tay ra, nắm ngực áo hai ả kéo sát lại, cười hỏi:

→ Vũ tam gia dặn các người chuẩn bị rượu thịt cho bao nhiêu người ?

Chàng tuy vừa cười vừa hỏi, hai ả vì cử động này của chàng mà hoa dung thất sắc.

Hồ rượu và đĩa rơi xuống đất, môi anh đào của hai ả run run, một tiếng cũng không nói ra nổi.

Vương Phong hỏi truy:

→ Có phải chỉ chuẩn bị rượu thịt cho một người ?

Hai nữ nhân không nói gì được.

Vương Phong hỏi:

→ Ông ta còn phân phó gì thêm không ?

Một ả lấp bắp đáp vội:

→ Ông ta dặn bọn tôi cầm giữ chàng ở đây càng lâu càng tốt.

Vương Phong lại hỏi:

→ Ông ta đi đâu ?

Nữ nhân lắc lắc đầu:

→ Không biết.

Vương Phong tin câu trả lời đó là lời nói thật, thả hai nữ nhân xuống.

Hai nữ nhân gần như xỉu trên bàn, một ả ngồi bẹp xuống đất, cơ hồ sợ quá hai chân mềm nhũn, đứng không nổi.

“Lão hồ ly đi đâu ?” Vương Phong gãi cằm, lẩm bẩm.

Nhưng chàng đột nhiên vung tay, chén rượu trong tay văng ra, “răng” một tiếng đụng vào cột đình.

Người chàng cũng vụt theo sau phóng ra khỏi lục giác đình.

Xem ra chàng tựa hồ đã đoán ra được mục đích Vũ tam gia dùng giai hào mỹ tửu cầm chân chàng ở Anh Vũ Lâu cũng như hành tung hiện tại của lão.

Bên ngoài lục giác đình, những luống hoa trồng ngang dọc.

Tây phong thổi khắp vườn, lá rụng khắp lối đi.

Vừa bước ra tới mấy luống hoa, thân hình Vương Phong đột nhiên phóng lên.

Bốn đạo hàn quang lóe ngời bay vút qua cơ hồ rạch thủng đế giày của chàng.

Chàng lại cong lưng, thân ảnh đáp xuống lập tức, cũng có thêm bốn đạo hàn quang bay qua đỉnh đầu chàng.

Nếu thân người chàng còn ở trên không, bốn đạo hàn quang đó rất có thể đã đâm vào người chàng.

Cơ hồ cùng một lúc, đám lá chuối lung lay, hai trung niên nhân từ trong vườn chuối bước ra, y phục cũng một màu như lá chuối, chặn đường Vương Phong.

Vương Phong lạnh lùng nhìn bọn chúng chằm chằm, hỏi:

→ Bọn người là thủ hạ của Vũ tam gia ?

Hai trung niên nhân không thừa nhận, cũng không phủ nhận, sắc mặt cũng một màu như y phục, biểu tình như gỗ đá.

Vương Phong cười lạnh một tiếng, hỏi:

→ Bọn người hai người bị điếc hay câm ?

Trung niên nhân bên trái lạnh lùng đáp:

→ Trong lục giác đình đã chuẩn bị rượu thịt cho người, sao người không ngồi thoải mái hưởng dụng ?

Trung niên nhân phía bên phải tiếp lời:

→ Nếu quả người thấy không nhiệt náo, bọn ta có thể ngồi hầu tiếp người.

Bọn chúng không phải là người điếc, cũng không phải là người câm, tiếng nói so với Vương Phong còn có vẻ lạnh lùng hơn.

Vương Phong đáp:

→ Ta đã ăn uống xong.

Trung niên nhân bên trái liếc về phía đình một cái, thốt:

→ Còn dư rượu thịt, người hà tất phải lãng phí.

Vương Phong nói:

→ Phần còn lại ta mời bọn người hưởng dụng, còn có hai cô nương ta cũng mời đến hầu hạ bọn người.

Trung niên nhân bên trái điềm đạm cười thốt:

→ Người không ngờ cũng hào phóng quá.

Trung niên nhân bên phải nói liền:

→ Chỉ tiếc là bọn ta đã no bụng, bọn ta không muốn có người hầu hạ, chỉ muốn hầu hạ người.

Vương Phong cười lạnh, thốt:

→ Bọn người sao lại biến thành hai người hầu của ta vậy ?

→ Chỉ cần có tiền, làm người hầu cũng không sợ.

→ Bọn người xem ra không biết ta là một kẻ nghèo, căn bản không thể có người hầu.

→ Phương diện tiền bạc người không phải để tâm, Vũ tam gia đã thay người trả rồi.

→ Bọn người nguyên lai không phải là thủ hạ của Vũ tam gia.

Vương Phong trầm ngâm nghĩ ngợi, thốt:

→ Lão hồ ly đó không dùng thủ hạ của mình, lại trả tiền mướn người tới, có lẽ nào là vì muốn bảo lưu thực lực để đối phó với Lý đại nương ?

Chàng khoát tay một cái, nói:

→ Ta hiện tại phải đi ra ngoài, các người có thể đi cùng ta.

Chàng nói rất lớn, hai trung niên nhân lại không động đậy, người phía trái cười lạnh một tiếng, nói:

→ Người ngồi ở lục giác đình, bọn ta là người hầu của người, một khi ra khỏi đình, không còn là người hầu nữa.

Vương Phong hỏi:

→ Vậy bọn người là gì ?

→ Sát thủ lấy mạng.

→ Lấy mạng ? Lấy mạng ai ?

→ Người.

→ Nếu quả trở về lục giác đình ngồi xuống, bọn người sẽ không còn muốn lấy mạng ta ?

Hai trung niên nhân liền nhất tề gật đầu.

Vương Phong thở dài một hơi:

→ Chỉ tiếc ta hiện tại phải đi ra ngoài, không còn cách nào khác.

Trung niên nhân bên trái cũng thở dài một hơi:

→ Người nhất định muốn tìm chết, bọn ta cũng không còn biện pháp gì khác.

Người bên phải lại thở dài nói tiếp:

→ Tiền của Vũ tam gia vốn không dễ gì xuất ra.

Trong tiếng thở dài, trong mỗi bàn tay của hai trung niên nhân đều xuất hiện một thanh đoản kiếm.

Vương Phong liếc một cái, đột nhiên mỉm cười hỏi:

→ Bọn người cũng dùng đoản kiếm ?

Trung niên nhân bên trái cảm thấy kỳ quái, hỏi:

→ Dùng đoản kiếm không được sao ?

Vương Phong đáp:

→ Ta chỉ nghĩ chuyện này quá trùng hợp, Vũ tam gia chưa từng có cơ hội thấy ta xuất thủ, lại tìm đúng hai người dụng đoản kiếm đối phó với ta ?

→ Người cũng dùng đoản kiếm ?

→ So với đoản kiếm của bọn người còn ngắn hơn.

Đoản kiếm của Vương Phong đã ở trong tay, quả thật ngắn hơn đoản kiếm của hai trung niên nhân nửa xích.

Sắc mặt hai trung niên nhân đột nhiên có biến chuyển.

Một phân ngắn, một phân hiểm, người dùng binh khí ngắn như vậy, võ công của hắn nếu không cực kỳ giỏi, nhất định là cực kỳ không sợ chết.

Hạng người đó vô luận cách nào cũng không dễ gì đối phó.

Trung niên nhân bên trái không nhịn được, thở dài một hơi:

→ Tiền của Vũ tam gia quả nhiên rất khó kiếm được.

Người bên phải cũng lên tiếng:

→ Chỉ hy vọng võ công của hần không quá cao.

Người bên trái thốt:

→ Người dùng đoản kiếm như vậy, nếu võ công không giỏi, nhất định lúc nào cũng chuẩn bị liều mạng.

Người bên phải cười đáp:

→ Chuyện đó không thành vấn đề, huynh đệ bọn ta không phải lúc nào cũng chuẩn bị cùng đối thủ liều mạng sống chết sao ?

Người bên trái cũng cười lập tức.

Vương Phong tựa hồ cười không nổi.

Lần này chàng thở dài một hơi.

Vũ tam gia thiết tưởng đã lo lắng cho chàng quá chu đáo, không những tìm ra đối thủ dụng đoản kiếm như chàng, hơn nữa lại còn dám liều mạng như chàng.

Hai người này xem ra giống hệt chàng.

Chàng cử bộ, vừa mới bước một bước, thân hình hai trung niên nhân đã bay lên, như sóng tràn bộc phát tới.

Bốn thanh đoản kiếm đâm tới những nơi yếu hại trên người Vương Phong, bọn chúng vốn hoàn toàn không lo đề phòng những nơi yếu hại trên người chúng.

Bọn chúng cùng Vương Phong giống như là những đệ tử xuất thân cùng một sư phụ.

Dụng phải đối thủ liều mạng như vậy, Vương Phong không muốn liều mạng cũng không được.

Thân người chàng cũng bay lên, như mũi tên bắn về phía trung niên nhân bên trái.

Quả thật nhanh như một mũi tên.

Thân hình trung niên nhân đó còn trên không chưa hạ xuống, Vương Phong đã lao thẳng vào bụng gã.

Một tiếng rú thất thanh phát lên từ trên không, hai đoản kiếm của gã đang đâm tới chợt chuyển hướng, hạ thông xuống.

Gã chỉ cố gắng giết địch thủ, tịnh không lo tới sinh tử của chính mình.

Chỉ đáng tiếc gã tuy dám liều mạng, phản ứng lại không miễn tiếp, song kiếm còn chưa đâm tới được, đoản kiếm của Vương Phong đã đâm sâu vào bụng dưới của gã.

Kiếm đâm sâu lút cán, kiếm lại rạch lên trên bụng dưới của gã.

Cái đâm đó lực khí không phải là ít, toàn thân gã rơi ịch úp mặt xuống đất, mũi kiếm từ bụng dưới của gã thoát ra, người Vương Phong cũng vì vậy mất đà, lệ làng rơi mình xuống đất.

Song đoản kiếm đó cơ hồ đồng thời đâm sượt qua hai vai Vương Phong.

Một đôi đoản kiếm kia lại cũng cơ hồ đồng thời lướt qua đầu Vương Phong.

Tới lúc Vương Phong nhìn về phía trung niên nhân bên phải, thân hình của trung niên nhân bên phải đã bay vòng lại, lệ làng như một con cá truy đuổi mỗi trong nước.

Nếu không dụng lực vừa đúng, lần liều mạng hồi nãy của Vương Phong, một mạng sợ rằng chỉ đã còn có phân nữa.

Thân ảnh chàng lại triển khai, tà tà lao lượn.

Thân hình của trung niên nhân bên phải lảng không, xoay thêm một vòng nữa, đôi đoản kiếm lại biến chiêu, nhắm ngay đầu Vương Phong đâm xuống.

Thân ảnh của Vương Phong lại dập dờn, phảng phất đã biết trước biến chiêu của gã.

Lượn qua rồi lại lượn lại, song kiếm của trung niên nhân đâm vào khoảng không, thân ảnh rơi xuống đất, vừa rơi xuống, Vương Phong đã kề sát thân gã.

Tai gã nghe tiếng gió, không kịp quay đầu, đoản kiếm trong hữu thủ đã đâm về bên trái, toàn thân mượn thế quay một vòng, đoản kiếm nơi tay tả cũng theo đà đâm ra.

Đoản kiếm của Vương Phong cho dù có đâm trúng nơi yếu hại trên người gã, lưỡng kiếm của gã cũng có ít nhất một kiếm đâm vào ngực Vương Phong.

Vương Phong lại không dụng kiếm, chân của chàng dựa người tung một cước vào bụng trung niên nhân.

Hai kiếm của trung niên nhân lập tức đâm vào khoảng không, người lại bị một cước của Vương Phong đá văng lên không trung, văng lên trên một cây chuối.

Cả cây chuối bị đè đổ xuống, người gã nằm im trong đám lá chuối, động cũng không động.

Một thanh kiếm đâm thủng tâm phòng của gã, là đoản kiếm trong tả thủ của gã.

Lúc gã rơi trên cây chuối, kiếm bên trái không biết có phải vì bị lá chuối ảnh hưởng, đã đâm thủng tâm phòng của gã.

Người không sợ chết cố nhiên rất ít, người dám liều mạng cũng không nhiều, bọn chúng rõ ràng là dám liều mạng.

Nhưng chỉ tội là bọn chúng gặp phải một đối thủ chẳng những không sợ chết, mà bản lãnh vốn trên bọn chúng nhiều.

Thắng bại cũng đã quyết định nhờ đó.

Thứ thắng bại này thông thường chỉ có một kết quả, không sống thì phải chết.

Vương Phong không thèm để ý coi có kết quả nào khác hay không, một cước đá người của trung niên nhân nằm sấp dưới đất ra khỏi đường, bước đi.

Lần này không có ai cản trở.

Thân hình chàng rất nhanh nhẹn, vượt qua đầu tường, xuyên qua con hẻm nhỏ, chạy trên con đường trường.

oo Con đường trường tịch liêu.

Gió tây thổi đất cát bay tứ tán, một vẻ khô héo khó diễn tả bao trùm con đường.

Gần canh ba, trăng uể oải, sao sơ sài, đom đóm lác đác.

Hai ngày nay, mỗi lần về đêm, địa phương này lại giống như biến thành quỷ vực, con đường dài vốn nhiệt náo chừng như chỉ còn những hồn ma không bóng bởi hơi lất phất.

Hồn Vương Phong cũng như đang lang thang, lượn lờ trên đường trường, phiêu nhập một đường hẻm bên vệ đường.

Cuối đường hẻm là tòa trang viện của Lý đại nương.

Đom đóm cũng bay đầy đường hẻm, ra khỏi đường hẻm, huỳnh quang đã tối tăm.

Đầu hẻm có ánh đèn, ánh đèn chói sáng.

Vương Phong chưa đi đến cổng đã dừng chân, còng lưng cúi thấp người, như một con thằn lằn đeo dính mặt tường.

Tường trang viện cao đến ba trượng, Vương Phong tuy ở sát tường, nhưng không thể nhìn thấy tình cảnh bên trong trang, chỉ thấy ánh sáng mờ mờ phát ra từ trên tường.

Tình hình cửa trang chàng lại thấy rất rõ.

Dưới nóc có treo hai ngọn phong đăng, còn có hai đồng lửa hai bên cổng.

Ánh đèn rơi xuống, xung quanh cửa sáng như ban ngày.
Bốn bạch y đại hán tay cầm đao đứng gần mấy đồng lửa.
Đao quang trong hỏa quang sáng ngời, tròn mắt của bốn bạch y đại hán lóe ánh đao, giám thị ngoài cửa.
Cửa mở rộng, bên trong cửa cũng đột đèn sáng choang.
Ban ngày là một trang viện thê lương, đêm đến lại biến thành như vậy sao ?
Vương Phong không biết.
Chàng chỉ cảm thấy trước mắt có gì đó không ổn.
Bốn gã bạch y đại hán này căn bản không giống thủ vệ của trang viện.
Chàng đi qua cầu, đi dọc tường, đi vòng ra phía sau trang viện.
Ánh đèn từ sáng choang trở thành ảm đạm, đến mặt sau trang viện, trên tường cũng chỉ thấy bầu trời đặng trước trang viện có quang khí bốc lên.
Dưới tường hoàn toàn không có tháp đèn.
Trang viện này chiếm một khoảnh đất quá rộng.
Ánh đèn hiển nhiên tập trung đặng trước trang, đặng sau trang một màu âm trầm hắc ám.
Màu trắng ánh sao ảm đạm chiếu mờ hồ trên cái cửa sắt sau viện.
Vương Phong áp nửa mặt vào cửa, lắng tai nghe.
Bên trong cửa một phiến tĩnh mịch.
Tay chàng mò xuống, ấn trụ trên lỗ khóa trên cửa, tay kia lấy từ trong mình ra hai cái chìa khóa lớn nhỏ.
Bằng vào xúc giác trên tay, chàng đã biết phải dùng cái chìa khóa lớn, chàng chỉ hy vọng đó quả thật là chìa khóa cho cái cửa sắt đó.
Chàng tịnh không phải thất vọng.
Cái chìa khóa đó dễ dàng chui vào lỗ khóa, còn có thể xoay chuyển, “cách” một tiếng đã xoay một vòng.
Tay Vương Phong đẩy một cái. Cửa sắt không động dấy.
Chàng lại xoay xoay chìa khóa.
Chìa khóa đã không còn có thể chuyển động nữa.
Đằng sau cánh cửa sắt này còn có chấn song sao ?
Vương Phong tuy đã hoài nghi như vậy, tịnh không chịu bỏ cuộc, chàng rút chìa khóa ra, nhét lại vào ngực, dùng cả hai tay đẩy tới, nhào người vận lực đẩy.
Lần này, cánh cửa sắt không ngờ đã bị chàng đẩy mở từ từ.
Sau cánh cửa, đương nhiên không có chấn song, nhưng hai cánh cửa dày hơn nửa thước, nặng ngàn cân.
Đẩy cửa mở ra được cỡ hai thước, Vương Phong có cảm giác như đẩy hai tòa đại sơn.
Chàng buông thông hai tay lập tức, hai chân đứng thẳng dậy.
Bên trong cửa sắt một màu hắc ám, một phiến tĩnh mịch, hắc ám như mực, tĩnh mịch như chết.
Không phải là cửa địa ngục sao ?
Vương Phong một tay chống nạnh, một tay dựa trên cửa, mắt mở to trừng trừng, nhìn chăm chăm vào bóng tối hắc ám bên trong cửa.
Chàng tịnh không sợ bóng tối, nhưng bên trong cửa lại quá tĩnh lặng.

Nơi quá tĩnh lặng thường làm cho con người sinh ra cảm giác khủng bố, hà huống, trong tĩnh lặng phẳng phất có sát cơ tiềm phục.

Nhưng cho dù đằng sau cửa có thật sự là một địa ngục, chàng cũng phải sấn vào.

Người không sợ chết làm sao có thể sợ địa ngục ?

Chàng vuốt vuốt mũi, toàn thân nhanh như yên hoa hỏa pháp phóng vụt vào bên trong.

Cái phi thân này đột ngột phi thường, thể lực càng tấn tốc, đằng sau cửa cho dù có đao kiếm rình đợi, cũng không thể chém trúng người chàng.

Không có đao, bất cứ binh khí gì cũng không có, đằng sau cửa căn bản không có mai phục, ngoài hai trượng lại có một cái hồ sen.

Vương Phong phi thân lần này, cũng cỡ hơn hai trượng, không rơi xuống hồ sen mới là lạ.

“Bùm” một tiếng, chàng lao thẳng xuống hồ sen.

Nước cực lạnh.

Vương Phong vốn đã có hai phần say, vừa trầm mình trong nước, toàn thân hoàn toàn tỉnh táo.

May mắn là nước hồ sen tịnh không sâu lắm, đầu Vương Phong chìm xuống nước, chỉ đạp chân một cái đã trôi lên.

Thân thể chàng trầm ổn trở lại, hai chân đứng yên dưới đáy nước, đầu lộ lên khỏi mặt nước.

Chu vi xung quanh đều có hoa sen tàn tạ, lá sen lớp lớp, trùng trùng điệp điệp bao phủ cả mặt hồ.

Trăng sao không chiếu rọi xuống tới mặt hồ, bốn bên hồ trồng đầy cây cối, thêm vào bức tường cao ba trượng, mặt trăng bên ngoài tường, cả hồ sen khóa lấp trong hắc ám.

Vương Phong nhướng mắt, tập trung nhìn ra ngoài ráng cho quen mắt với thứ bóng tối này, lúc đó mới thấy hoàn cảnh trước mắt.

Đầu của chàng vừa nghiêng về phía trái, một vật gì như giọt nước đã rơi ngay trên mặt chàng.

Tuyệt không có cảm giác là một giọt nước.

Vương Phong giơ tay chùi, ngón tay có cảm giác nhầy nhụa, chàng còn chưa kéo tay tới gần mắt, đã người thấy mùi huyết tinh.

“Máu !” Chàng lập tức ngẩng đầu, lập tức thấy một bàn tay thò ra từ một đám lá sen.

Năm ngón tay cong lại, khoe ngón tay động máu, chỉ trôi lên một khúc từ cổ tay trên lá sen.

Bàn tay đã hoàn toàn cứng đờ, chủ nhân của bàn tay này chắc không còn là người sống nữa.

Lá sen tịnh không lớn, vô luận là người chết hay người sống, cũng không thể trì thân bên trên.

Chủ nhân của bàn tay này nếu quả không phải là người chết, khinh công nhất định không tệ, nếu quả là người chết, thân của hắn chỉ sợ không có trọng lượng.

Chàng chỉ muốn tra cho rõ bàn tay đó là của người đã chết hay là của người còn sống.

Tay lạnh như băng, không có một chút hơi ấm.

Ngón tay vậy máu, bàn tay đó từ trên lá sen rơi xuống, rơi xuống nước ngay trước mặt Vương Phong.

Một bàn tay đã bị chặt đứt !

Vương Phong lập tức cảm thấy như ngâm mình trong nước đá.

Đôi tay chàng lập tức rẽ nước, đập loạn trên mặt hồ, bơi mình vội vàng vào bờ hồ.

Chủ nhân bàn tay bị chặt gãy cũng nằm dưới một cái cây gần bờ hồ, y phục màu trắng như tuyết đã nhuốm đầy máu, một thanh loan đao ghim trên ngực gã.

Thứ đao này Vương Phong không còn lạ gì nữa.

Trong phòng của Huyết Nô, bức họa trên tường vẽ cảnh quần ma tụ tập mừng thọ Ma Vương, thứ đao này cũng đã được miêu họa một cách phi thường trên bức họa Nồng gia phổ đó.

Quần ma rạch ngón tay giữa, trích máu hóa thành huyết anh vũ, chính là loại đao này.

Vương Phong cũng đã tận mắt thấy qua loại đao đó một lần.

Lần đó chàng cơ hồ thứ đao đó chém thành hai mảnh.

Mũi đao đâm thủng ngực bạch y nhân, cán đao còn nằm trong tay hắc y nhân.

Hắc y nhân cao cao ôm ôm, toàn thân vận y phục giống hệt y phục của gã sát thủ Lý đại nương sai đi giết Vương Phong.

Hắc y nhân cũng ngã gục trên đất, hữu thủ của hắn nắm chặt cán đao, tả thủ bóp chặt yết hầu của một bạch y nhân khác.

Ngón tay ăn sâu vào cơ bắp, yết hầu của bạch y nhân đó đã bị hắn bóp gãy, nhưng một lưỡi đao cũng đã chém vào hậu tâm của hắn.

Dưới đất cũng còn có một bạch y nhân gần người hắn, phân nửa người đầm máu.

Hắn giết ba người, cũng bị một người chém một đao.

Vương Phong ngẩn người nhìn bốn thi thể dưới đất, mặt ngờ nghệch.

Nơi đây đã phát sinh ra chuyện gì ? Vũ tam gia và Lý đại nương không lẽ đã quyết chiến ?

Trong trang viện không có tiếng đánh nhau, bốn bạch y đại hán đứng canh ngoài cửa trang viện, trận chiến này hiển nhiên đã kết thúc, bốn bạch y nhân rõ ràng đã khống chế toàn trang viện.

Bốn bạch y nhân nếu quả là thủ hạ của Vũ tam gia, trận chiến lần này Vũ tam gia, không còn nghi ngờ gì nữa, đã thắng lợi, Vương Phong ngẩn người một lần nữa, không tự chủ được cứ bước tới trước mặt.

Cỏ cây bao bọc hòn giả sơn, những luống hoa thấp thoáng ngang dọc, trong bóng tối mê mông, cơ hồ là bát trận đồ.

Lúc chàng dùng cái chìa khóa lớn để mở cửa lớn, vốn đã tính sẽ theo những vòng tròn đỏ trên địa đồ mà đi, đi về phía bên trái tiểu lâu cũng có ghi hai chữ Huyết Nô, nhưng rơi xuống hồ sen gặp phải bàn tay bị chặt đã một lần thất kinh, lại gặp cả đồng thi thể, chỉ còn muốn tìm ra cho rõ sự tình.

Hiện tại chàng đi về phương nào cũng không biết, muốn tìm cái tiểu lâu đó cũng khó.

Đi chưa tới đâu, chàng lại thấy nhiều thi thể, nằm giữa vườn hoa.

Trong đám thi thể chỉ có một hắc y nhân, toàn thân tắm trong máu.

Đằng trước không xa, lại có thi thể.

Trận chiến này coi bộ rất thảm liệt.

Cước bộ của Vương Phong gia tốc.

Gió thổi lướt qua.

Tối nay gió càng mạnh.

Gió thổi mùi huyết tinh.

Cả trang viện như tắm trong máu.

Côn trùng mùa thu trong viện như đều bị máu làm nghẹn yết hầu.

Không có tiếng côn trùng, chỉ có gió thổi lá rơi, tiếng động lác đác.

Tiếng gió thu này càng héo hắt, càng bơ vơ.

Từng chiếc từng chiếc lá thu, lác đác rơi trước ngưỡng cửa, bay lượn lơ trên bậc thang.
Nấc thang bạch ngọc, một tòa đại đường.
Đại đường chói sáng trong ánh đèn, sáng như ban ngày.
Có nhiều bạch y đại hán một tay cầm đèn, một tay cầm đao, truy tuần ngoài đại đường.
Trên y phục trắng như tuyết có nhuộm đầy máu, đao và đèn phát sáng, huyết quang lóe trong đao quang.
Tròng mắt của bọn chúng phẳng phất như đang uống máu, lục lợi bốn phương, tựa hồ còn chưa tìm ra gì đó.
Bọn chúng tịnh không phát hiện Vương Phong.
Vương Phong nhắm phía ánh đèn đi tới, nơi đây rõ ràng là nơi có nhiều ánh đèn nhất.
Thân chàng lạnh lẽo như mèo cáo, luồn lách trong vườn hoa, phóng tới một bên đại đường, đợi cơ hội, thoát tới một cái trụ gần đại đường, đợi tới khi bọn bạch y đại hán trở lại bên đó, người chàng đã leo lên trên mái ngói.
Chàng cẩn thận dùng đoản kiếm cạy một mảnh ngói lên.
Vừa nhìn xuống, lại không thấy ánh sáng nào.
Bên dưới ngói còn có một lớp gỗ, là gỗ trang trí điêu khắc hoa lá.
Ánh đèn xuyên qua lớp gỗ trang trí một cách yếu ớt.
Vương Phong tiếp tục cạy ngói.
Mỗi một viên ngói chàng đều cẩn thận để sang một bên, chỉ vì nếu để rơi xuống dưới, nhất định kinh động tới người bên dưới.
Đến khi cạy được một lỗ đủ để chui vào, người chàng như một con cá bơi xuống.
Chàng hạ mình một cách nhẹ nhàng, song thủ mò đằng trước, toàn thân mới bước theo.
Một tiếng động cũng không có, chàng rất cẩn thận.
Lớp gỗ không ngờ có thể chịu đựng sức nặng thân thể chàng.
Chàng nằm trên lớp gỗ, mắt nhìn xuống qua lỗ hổng điêu khắc hoa lá, cơ hồ thấy rõ cả đại đường.
Kỳ thật đích xác là một đại đường.
Trong đường trần thiết như lầu phủ của đấng vương hầu, ánh đèn chiếu rọi lại càng hoa lệ.
Mọi vật trong đường đều hoàn chỉnh.
Vũ tam gia chừng như cũng rất hoàn chỉnh.
Lão đã hoá đổi y phục, vận vân tú bạch bào, trên mặt lấm chấm vết máu, lại tịnh không có vết thương.
Máu đó đều là máu của những người lão giết, người chết dưới tay thủ hạ của lão bắn máu lên người lão.
Thân lão thẳng đứng như ngọn tiêu thương, song thủ nắm chặt thành quyền, mục quang như điện, tóc bạc cột trên đầu đã bù xù.
Gió thổi xuyên qua cửa sổ, tóc bạc phát phơ, làm cho lão càng ra vẻ lạnh lợi hung hãn.
Lão vốn giống như một con hồ ly, hiện tại lại giống như một mãnh sư.
Xung quanh lão, là bốn bạch y trung niên nhân cao cao ốm ốm.
Bốn trung niên nhân này tuy không rất hoàn chỉnh, nhưng vẫn còn đứng rất vững.
Cho dù bọn chúng đã không thể đứng vững, Vũ tam gia cũng không thềm để ý.
Còn chưa ra tay, lão và đám thủ hạ đã khống chế hết ngoại vi trang viện.

Đến lúc ra tay, lão đứng lược trần nhìn đám thủ hạ xông vào trang viện.

Trận chiến này kết thúc, sáu chục thủ hạ lão mang theo tuy chỉ còn không tới ba mươi người, thủ hạ của Lý đại nương lại thương vong gần hết; người còn sống hiện tại tựa hồ đều bị lão vây khốn giữa đại đường này.

Bên dưới mỗi cửa sổ trái phải có hai thủ hạ của lão, thông đạo tả hữu đằng sau đường cũng có hai người mỗi bên, tính luôn bốn tên kề cạnh lão, trong đại đường bọn lão đã có mười ba người.

Đối phương lại chỉ có năm người.

Năm người đều là nữ nhân.

Thu thập năm nữ nhân đó lão tự tin một mình cũng có thể làm được, hà huống trong mười hai thủ hạ của lão, tối thiểu có phân nửa vẫn còn đầy sinh khí như long hổ.

Mạnh yếu phân biệt rõ ràng, một trượng này rõ ràng bắt tất phải đánh xuống.

Cho nên không trách thần khí lão như vậy.

Đối phương không ngờ cũng không có nét kinh sợ.

Năm nữ nhân an tường ngồi giữa đại đường, một chút kinh sợ cũng không có.

Hai người bên trái, hai người bên phải, một người ngồi giữa.

Ánh đèn trắng mờ chiếu xuống, bốn người xung quanh mặt vẫn đỏ hồng.

Bọn họ niên kỷ không nhỏ, lại xứng với cái câu cách ngôn - niên dĩ hoa tín, phong vận do tồn.

Thân người bọn họ cũng rất yếu diệu, rất hấp dẫn.

Một nữ nhân mỹ lệ, thân thể hấp dẫn, cho dù tuổi có lớn cũng đều không có ảnh hưởng gì lớn lao.

Xem chừng dạng nam nhân như Vũ tam gia, nữ nhân thành thực đối với lão đầy lực hấp dẫn.

Lão lại không để ý đến bốn nữ nhân đó, nhãn tình liếc thoáng qua cũng không liếc, chỉ chăm chăm nhìn nữ nhân ngồi ở giữa.

Thủ hạ của lão càng không có người nào ngoại lệ, mục quang hoàn toàn tập trung trên người nữ nhân đó.

So với bốn người xung quanh, nữ nhân ở giữa đích xác càng hấp dẫn hơn nhiều.

Bà ta không những trẻ tuổi hơn, thân hình so với bốn nữ nhân đó cũng đầy đặn hơn, tướng mạo cũng mỹ miều hơn.

Huyết Nô xem ra đã là một mỹ nhân hiếm có, vẫn không thể so sánh với bà ta.

Bà ta tùy tùy tiện tiện ngồi trên đất, không để ý đến ai.

Không lẽ bà ta là Lý đại nương, là mẫu thân của Huyết Nô ?

Vương Phong không tin được.

ít ra tuổi tác cũng đã không giống vậy được.

Chàng cơ hồ nhìn không được, muốn tháo lớp gờ leo xuống nhìn cho kỹ càng.

Chỉ là muốn, chàng tịnh không thể hành động như vậy.

Tình cảnh bên dưới đại đường thật là khác thường.

Một bên an tường ngồi dưới đất, không có biểu tình gì hết, cũng không nói gì hết.

Một bên đứng bao vây không tiến tới, cũng không có biểu tình gì, không nói lời nào.

Đây hoàn toàn không giống đàm phán.

Cho dù một bên ra điều kiện, một bên đang đắn đo tìm lời phúc đáp, cũng không giống như vậy.

Đây là chuyện gì đây ?

Canh ba đã điểm.

Tiếng trống canh từ xa vọng tới, tuy rất nhỏ, nhưng vẫn có thể nghe.

Vũ tam gia ngửa mặt cười một tiếng, độ nhiên bước lên phía trước.

Thủ hạ của lão không hện mà cũng bước theo một bước.

Đao đã trong tay, trên lưỡi đao vẫn còn nhuốm máu.

Người động đao động, huyết quang lóe lên trong đao quang.

Năm nữ nhân an an tường tường ngồi đó, lập tức có bốn người biến sắc, chỉ có người ngồi giữa là ngoại lệ.

Vũ tam gia cũng chỉ bước một bước, cũng chỉ cười một tiếng.

Mục quang của lão vẫn còn ghim trên mặt nữ nhân ở giữa, nhân thần bén nhọn lạnh lẽo đã biến thành âm trầm, hỏi:

→ Lý đại nương ?

Nữ nhân ngồi giữa không ngờ cũng cười trả, hỏi lại:

→ Vũ tam gia ?

Nụ cười của bà giống như hoa xuân hé nở, tiếng nói giống như gió xuân uyển chuyển.

Một phần hung mãnh của Vũ tam gia đã bị tiếng cười nói của Lý đại nương làm tan biến, lại cười thốt:

→ Bà có thể gọi ta là Vũ Trấn Sơn, sao cũng được.

Lý đại nương đáp:

→ Tôi nào dám gọi đích danh của tam gia ?

Vũ tam gia nói:

→ Vô luận là bằng hữu hay cừu địch, gọi thẳng tên cũng thấy thích hơn.

Lý đại nương thở dài:

→ Chỉ đáng tiếc tôi đã quên tên của mình là gì.

Vũ tam gia hỏi:

→ Thật sự có chuyện đó sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Xem chừng là thật.

Vũ tam gia thốt:

→ Cho dù là giả cũng không cần thiết, Lý đại nương cách xưng hô đó cũng không tệ.

Lý đại nương chỉ mỉm cười.

Vũ tam gia nói tiếp:

→ Người cũng không tệ, rõ ràng đẹp cực kỳ.

Lão thở dài một hơi, thốt:

→ Ta đã từng nghe nói, cái đẹp của bà làm cho người ta héo tàn, đã muốn tìm cơ hội gặp mặt, chỉ tiếc cánh cửa đó canh gác sâm nghiêm, chỉ tới tối hôm nay mới có cơ hội.

Lý đại nương hỏi:

→ Ông đánh giết tới tận đây, nguyên lai là để gặp tôi ?

Vũ tam gia đáp:

→ Đúng vậy.

Lão lại nói tiếp:

→ Cũng chỉ để mặt đối mặt, đàm đạo thông suốt, giữa chúng ta có nhiều chuyện cần giải quyết.

Lý đại nương hỏi:

→ Giữa chúng ta có chuyện gì cần phải giải quyết ?

Vũ tam gia đáp:

→ Địa phương này phương tiện đã có không ít, chúng ta làm sao mà không phát sinh tranh chấp về phương diện đất đai ?

Lý đại nương không phủ nhận.

Vũ tam gia nói tiếp:

→ Tôi vốn tính mua cả địa phương này, nhưng cho tới hiện tại, chỉ mua được phân nửa.

Lý đại nương đột nhiên hỏi:

→ Ông đã tới đây bao lâu ?

Vũ tam gia đáp:

→ Ba năm.

Lý đại nương nói:

→ Ông xem chừng cũng không phải là người ở đây.

Vũ tam gia gật đầu.

Lý đại nương thốt:

→ Cho nên ông và tôi cũng như nhau, đều không có quan hệ đặc biệt gì với địa phương này, đều có quyền dùng tiền mua đất như nhau.

Vũ tam gia nói:

→ Tôi có thể tiêu tiền.

Lý đại nương thốt:

→ Chỉ tiếc là tôi cũng có thể tiêu tiền, càng tiếc là tôi so với ông đến sớm hơn một năm.

Vũ tam gia hỏi:

→ Người bán đất cho bà hay tôi làm sao có thể so sánh bà hay tôi đến trước ?

Lý đại nương thốt:

→ Đất mới mua tôi còn chưa muốn bán lại nhanh như vậy, chuyện này mới là đáng tiếc.

Vũ tam gia cười nói:

→ Bà hiện tại vẫn không muốn bán ?

Lý đại nương hỏi ngược:

→ Tôi còn có thể muốn như vậy được không ?

Vũ tam gia đáp:

→ Tôi thấy không thể.

Lý đại nương cười cười, lại hỏi:

→ Ông xông vào đây cũng đã nửa canh giờ, sao không hành động mà đứng yên đó ?

Vũ tam gia đáp:

→ Tôi còn phải hành động sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Trước mặt ông còn có năm địch nhân.

Vũ tam gia thốt:

→ Bọn tôi nội trong đại đường đã có mười ba người, bên ngoài còn có đông hơn, nhưng thủ hạ của bà bên ngoài, không còn có một người có thể cầm binh khí.

Lý đại nương hỏi:

→ Cho nên ông không gấp rút hành động ?

Vũ tam gia đáp:

→ Đó không phải là nguyên nhân duy nhất, mà còn có thêm hai nguyên nhân.

Lý đại nương hỏi:

→ Còn có hai nguyên nhân ?

Vũ tam gia đáp:

→ Thứ nhất, tôi cho bà một thời gian đợi viện binh.

Lý đại nương thốt:

→Ồ.

Vũ tam gia nói:

→ Con người của tôi đôi khi cũng rất công bình.

Lý đại nương thốt:

→ Khi nào là đôi khi ?

Vũ tam gia đáp:

→ Trước khi tôi xông vào đây, từ xa đã thấy một con chim từ đây bay ra.

Lý đại nương nói:

→ Đó là một con bồ câu truyền thư.

Vũ tam gia thốt:

→ Tôi cũng biết là một con bồ câu truyền thư, vốn muốn bắn hạ nó, nhưng lại thấy rõ hướng nó bay đi không ngoài dự tính của tôi.

Lý đại nương trên mặt có vẻ nghi hoặc.

Vũ tam gia lại nói:

→ Tôi chỉ hy vọng phương hướng đó trừ lão giun dưa ra, bà còn có một thủ hạ thứ hai, nếu không ...

Lý đại nương nhin không được, hỏi:

→ Nếu không thì sao ?

Vũ tam gia đáp:

→ Bà tính ra đã hoài công vô ích đợi chờ.

Bốn nữ nhân xung quanh Lý đại nương nghe câu nói đó, thần sắc biến đổi liền, sắc mặt Lý đại nương cũng có chút thay đổi.

Bà hỏi dò:

→ Người cũng biết lão giun dưa ?

Vũ tam gia đáp:

→ Tôi cũng đã từng lui tới tiệm tạp hóa Thái Bình.

Lý đại nương hỏi:

→ Ông thật sự biết về lão ta là từ khi nào ?

Vũ tam gia đáp:

→ Hôm qua.

Lý đại nương hỏi:

→ Trước khi ông xông vào đây đã đến tiệm Thái Bình tạp hóa ?

Vũ tam gia đáp:

→ Là sáng sớm hôm nay.

Lý đại nương hỏi:

→ Lão giun dưa hiện tại còn trong tiệm Thái Bình tạp hóa ?

Vũ tam gia đáp:

→ Không còn.

Lý đại nương hỏi:

→ Vậy ở đâu ?

Vũ tam gia đáp:

→ Loạn tắng cương.

Lý đại nương hỏi:

→ Chừng nào có thể trở về ?

Vũ tam gia đáp:

→ Nếu muốn thấy lão ta thì phải chờ lão ta biến thành cương thi.

Lý đại nương chung quy đã biến sắc mặt, thở dài hỏi:

→ Làm sao lão ta tới được chỗ đó ?

Vũ tam gia đáp:

→ Không phải là lão ta tới, là tôi dùng xe gỗ chở lão ta tới.

Lý đại nương hỏi:

→ Nếu là ông tự mình đẩy xe, có lẽ nào cũng là ông thu thập lão ?

Vũ tam gia hỏi:

→ Bà không tin tôi có bản lãnh đó ?

Lý đại nương đáp:

→ Tôi biết võ công của lão giun dưa.

Vũ tam gia hỏi:

→ Cũng biết võ công của tôi ?

Lý đại nương lắc đầu, đáp:

→ Ông nếu quả thật có thứ bản lãnh đó, sao lại phải đợi đến tối nay mới phát động tấn công ?

Vũ tam gia đáp:

→ Bởi trước đây tôi cũng đã biết bà đã mai phục cao thủ ở xung quanh Anh Vũ Lâu, tịnh không thể tìm ra chân tướng của họ.

Lý đại nương thốt:

→ Lão giun đũa vốn rất giỏi ngụy trang.

Vũ tam gia nói:

→ Cho nên khi tôi biết được chuyện này cũng rất kinh ngạc.

Lý đại nương hỏi:

→ Nhưng vì lão đối phó với người bắt cóc Huyết Nô mới gặp phải ông ?

Vũ tam gia đáp:

→ Những người bắt cóc Huyết Nô nguyên là do tôi sai đi.

Lý đại nương thốt:

→ Chuyện đó cũng không khó tưởng tượng ra.

Vũ tam gia nói:

→ Tôi sai mấy người đó đi bắt cóc Huyết Nô vốn là để chứng minh chuyện này.

Lý đại nương hỏi:

→ Tình báo của ông là ai ?

Vũ tam gia hỏi ngược:

→ Bà nghĩ là ai ?

Lý đại nương trầm ngâm một chút, đáp:

→ Tôi tin tuyệt không phải là mười ba đao thủ thuộc hạ của tôi.

Vũ tam gia đáp:

→ Tịnh không phải.

Lão thở dài, nói:

→ Bọn họ không còn nghi ngờ gì nữa rất trung thành với bà, vì để giải quyết bọn họ, tôi đã tổn phần nửa thủ hạ.

Lý đại nương nói:

→ Đương nhiên cũng không phải là Huyết Nô, nó tuy không ưa tôi, cũng không dám phản bội tôi.

Vũ tam gia thốt:

→ Đó cũng vì bà là mẫu thân của nàng.

Lý đại nương điềm đạm cười một tiếng:

→ Cũng đương nhiên không phải là Tống má má, tuy bà ta cổ cổ quái quái một bụng, lừa gạt người ta, lừa gạt cả chính mình, đã nhiều năm theo tôi, đối với tôi đều rất trung thực nhất mực.

Vũ tam gia nói:

→ Tôi căn bản không thể giao hảo với người đó.

Lý đại nương liếc tả hữu, thốt:

→ Bốn người này đều là tâm phúc của tôi, càng không thể bán đứng tôi.

Vũ tam gia thốt:

→ Tôi chưa từng thấy qua họ một lần.

Lý đại nương nhướng mày, hỏi:

→ Trừ người của ta ra, còn có người biết bí mật của lão hồi tròng ?

Vũ tam gia đáp:

→ Ít ra còn có một người.

Lý đại nương ngẫm nghĩ, lại hỏi:

→ Tổng Hanh ?

Vũ tam gia đáp:

→ Bà chung quy cũng đã biết.

Lý đại nương thốt:

→ Lúc Tổng má má nuôi dưỡng đứa bé đó, ta đã khuyên bà ta cẩn thận bao nhiêu lần.

Vũ tam gia mỉm cười, nụ cười có vẻ ám muội, thốt:

→ Tổng Hanh tịnh không đơn giản là con nuôi của Tổng má má.

Lý đại nương nói:

→ Ta biết.

Vũ tam gia thốt:

→ Một lão thái bà hơn sáu chục tuổi, một thanh niên hai mươi tuổi, bà nghĩ giữa bọn họ có cảm tình tồn tại không ?

Lý đại nương đáp:

→ Có lẽ Tổng má má có thể có, bởi vì bà ta tịnh không xem mình là một lão thái bà, Tổng Hanh lại là tình nhân thứ nhất của bà ta.

Vũ tam gia nói:

→ Về phía Tổng Hanh, tôi dám nói nhất định không có, điểm này Tổng má má tin rằng cũng rất rõ, bà có biết bà ta đã dùng gì để duy trì mối quan hệ giữa hai người không ?

Lý đại nương đáp:

→ Trừ tiền ra còn có gì khác ?

Vũ tam gia nói:

→ Tiền tịnh không thể hoàn toàn thỏa mãn mọi thứ, cho nên vô luận Tổng Hanh muốn gì, Tổng má má đều tận lực chiều hấn.

Lão nhún vai, lại nói tiếp:

→ Hấn muốn biết cái gì, Tổng má má cũng cho hấn biết, có khi vì để tạo không khí chuyện trò giữa hai người, bà ta cũng không do dự kể hết những bí mật để cho hấn có hứng thú nói chuyện.

Lão dừng một chút, lại nói:

→ Xem chừng hấn thích Huyết Nô, Tổng má má vì muốn chìn lòng hấn, kêu Huyết Nô chịu cưới hấn.

Lý đại nương cười lạnh, thốt:

→ Chuyện này nó dùng biện pháp gì để đối phó ?

Vũ tam gia đáp:

→ Nàng tuy đáp ứng, lại không nói rõ lúc nào.

Lý đại nương thốt:

→ Tổng Hanh có tin lời nói của nó hay không ?

Vũ tam gia đáp:

→ Không tin, cho nên hần mới tìm tôi đàm phán.

Lý đại nương hỏi:

→ Đàm phán chuyện gì ?

Vũ tam gia đáp:

→ Hần nói cho tôi biết những gì hần biết từ miệng Tổng má má, tôi bắt Huyết Nô giùm hần, giao cho hần mang đi.

Lý đại nương hỏi:

→ Ông đáp ứng hần ?

Vũ tam gia gật đầu.

→ Chuyện này xảy ra lúc nào ?

Vũ tam gia đáp:

→ Hôm qua.

Lý đại nương thốt:

→ Hần đã biết chuyện này không phải mới một hai ngày nay.

Vũ tam gia nói:

→ Vương Phong xuất hiện, lại đánh gãy mũi hần. Đối với chuyện đó, Tổng má má không thể trả thù cho hần, cũng không có biện pháp trả thù, hần bắt đầu hoài nghi năng lực của Tổng má má.

Lý đại nương nghe xong “ồ” lên một tiếng.

Vũ tam gia lại nói:

→ Hần thậm chí còn hoài nghi Vương Phong là do bà cố ý sai đến đánh hần.

Lý đại nương cười nhẹ:

→ Hần là thứ người gì ? Xem ra thứ người như hần, cũng còn đáng để cho ta phí tâm sao ?

Vũ tam gia cười nói:

→ Hần cũng biết mình là một tên mặt trắng, so với những tên mặt trắng khác có phần mạnh hơn, cho nên hần nghĩ Huyết Nô muốn theo một tên mặt trắng thì cũng nên theo hần, không theo Vương Phong.

Lý đại nương hỏi:

→ Vương Phong cũng là một tên mặt trắng ?

Vũ tam gia đáp:

→ Ta xem không phải vậy, bắt quá nhìn giống như một tên mặt trắng, đàn ông hòa lẫn với kỹ nữ đều là mấy gã mặt trắng.

Lý đại nương hỏi:

→ Hần bị Vương Phong đánh, lại phát giác Tống má má không thể bảo vệ hần, cho nên hần tìm ông ?

Vũ tam gia đáp:

→ Hần bức bách Tống má má thực hiện lời hứa, Tống má má lại từ chối, trong cơn giận dữ hần đã tìm đến tôi.

Lý đại nương cười lạnh một tiếng:

→ Hần cũng giận dữ như vậy sao ?

Vũ tam gia đáp:

→ Một người bị đánh gãy mũi, lửa giận tất bùng lên, một người sau khi giận, càng có thể làm bất cứ chuyện gì.

Lý đại nương nói:

→ Bí mật của lão giun dũa vì vậy không còn là bí mật nữa, Vi thất nương dẫn Huyết Nô về đây, tự nhiên người bắt tất phải chặn đường, ả cũng có thể chỉ lối cho bọn người đến đây.

Vũ tam gia thốt:

→ Đến cửa lớn, ả sẽ gọi mở cửa.

Lý đại nương nói:

→ Ả đã theo Tống má má ra vào nơi đây nhiều lần, người gác cửa đối với ả tịnh không còn lạ lẫm gì nữa.

Vũ tam gia thốt:

→ Cho dù ả không có cách mở cửa, bằng vào đám người bọn tôi, muốn phá cửa xông vào cũng không khó, bất quá chỉ muốn bảo tồn khí lực, không phải đánh một trận trước cửa.

Lý đại nương nói:

→ Cánh cửa đó không phải dễ phá.

Vũ tam gia thốt:

→ Bọn tôi đã chuẩn bị lôi mộc.

Lý đại nương nói:

→ Đó là cửa sắt.

Vũ tam gia hỏi:

→ Tường vách cũng là tường đồng vách sắt sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Tuy không phải là tường đồng vách sắt, lại rất dày.

Vũ tam gia thốt:

→ Lôi mộc bọn tôi chuẩn bị cũng rất cứng, cho dù không thể phá cửa, phá sập tường đại khái không thành vấn đề.

Lý đại nương nói:

→ Vào như vậy tất làm kinh động bên trong, thủ hạ của tôi đâu có để bọn ông đến sát tường được, tất cả lại tập trung tại bức tường đón đánh bọn ông, hơn nữa thủ hạ của tôi ngoài trang cũng đã có thể nghe ngóng quay về.

Vũ tam gia hỏi:

→ Ngoài trang bà còn có thủ hạ sao ?

Lý đại nương hỏi:

→ Ông thật sự không biết ?

Vũ tam gia đáp:

→ Trước khi tấn công trang viện, thủ hạ của tôi đã điều tra từng nhà ngoài trang, không biết có giết lầm ai không.

Lý đại nương điềm đăm cười một tiếng, hỏi:

→ Đó cũng là tình báo Tống Hanh cung cấp cho ông ?

Vũ tam gia đáp:

→ Đúng vậy.

Lý đại nương hỏi tiếp:

→ Tống Hanh hiện tại ở đâu ?

Vũ tam gia hỏi:

→ Bà nghĩ hắn đi đâu ?

Lý đại nương lại hỏi:

→ Ông có biết tôi nghĩ hắn đi đâu không ?

Vũ tam gia đáp:

→ Địa ngục.

Lý đại nương hỏi:

→ Hắn làm sao có thể xuống địa ngục ?

Vũ tam gia đáp:

→ Lúc một gã đao thủ của bà huy đao chém, tôi đẩy hắn vào ứng chiến, ai biết được hắn một đao cũng không đỡ nổi.

Lý đại nương thốt:

→ Sau khi ông đẩy hắn một cái, mười thành võ công của hắn tối đa chỉ còn có năm thành, nhưng, theo tôi biết, võ công của hắn vốn rất dở.

Bà ta liếc Vũ tam gia, lại nói:

→ Ông nguyên lai tịnh không phải là một người coi trọng lời hứa.

Vũ tam gia nói:

→ Đối với người không coi trọng lời hứa, tôi cũng không cần phải coi trọng lời hứa.

Lý đại nương thốt:

→Ồ ?

Vũ tam gia nói:

→ Tống má má nói cho hắn biết những bí mật đó, hắn vốn nên bảo vệ chúng nghiêm mật.

Lý đại nương chuyển đề tài:

→ Ông hồi nãy nói còn chưa hành động vì có hai nguyên nhân, hiện tại chỉ mới nói ra có một.

Vũ tam gia thốt:

→ Còn có một nguyên nhân rất đơn giản.

Lý đại nương nói:

→ Tôi đang lắng nghe.

Vũ tam gia thốt:

→ Đối với một nữ nhân yêu kiều thông minh như bà, tôi thật sự không thể xuống tay.

Lý đại nương nở một nụ cười.

Nụ cười đó cực kỳ mê hồn, ánh sáng cả phòng như tập trung hết trên mặt bà lúc đó.

Ánh đèn huy hoàng, người lại càng huy hoàng hơn.

Mục quang ai ai cũng như lạc vào mê vòng.

Vũ tam gia xem chừng cũng không ngoại lệ.

Lý đại nương thần nhiên cười hỏi:

→ Ông cũng biết kiểu nói chuyện làm vui lòng người vậy sao ?

Vũ tam gia thở dài nhẹ nhẽ, thốt:

→ Đây là lời nói tận đáy lòng tôi.

Lý đại nương cười mê hồn:

→ Ông bắt nhẩn hạ thủ, tôi lại không muốn xuất thủ, phải làm sao bây giờ ?

Vũ tam gia thốt:

→ Chúng ta bắt đầu bàn điều kiện.

Lý đại nương hỏi:

→ Bàn hay lắng nghe ?

Vũ tam gia đáp:

→ Nghe.

Lý đại nương nói:

→ Tôi đang chờ nghe điều kiện của ông đây.

Vũ tam gia thốt:

→ Điều kiện của tôi cũng không nhiều, bắt quá chỉ có hai điều.

Lý đại nương nói:

→ Nói điều thứ nhất cho tôi nghe.

Vũ tam gia đằng hắng một tiếng, thốt:

→ Đã nhiều năm tôi luôn luôn phùng trường tác hỉ, đêm nay không biết vì sao lại có ý niệm xây dựng gia thất.

Lý đại nương hỏi:

→ Ông muốn tôi chịu cưới ông ?

Vũ tam gia đáp:

→ Đó là điều kiện thứ nhất của tôi.

Lý đại nương nói:

→ Tôi đã từng có chồng rồi.

Vũ tam gia thốt:

→ Đã từng làm đám cưới cũng có thể tái giá.

Lý đại nương cười nói:

→ Tôi cũng đã già rồi, tuổi con gái tôi cũng không còn nhỏ.

Vũ tam gia thốt:

→ Tôi so với bà còn già hơn, nếu quả tôi cũng có con gái, nó cũng tuyệt không nhỏ hơn Huyết Nô.

Lý đại nương thở dài một hơi, nói:

→ Ông nhất định muốn cưới tôi, tôi cũng chỉ còn cách chịu ông.

Vũ tam gia thốt:

→ Sau khi cưới tôi, đất đai ở đây hoàn toàn quy về bà, cả phần tôi cũng vậy.

Lý đại nương ngăn người, hỏi:

→ Ông liệu mạng giết người xông vào đây, cũng chỉ là để cưới tôi ?

Vũ tam gia lắc đầu, đáp:

→ Đây là lần đầu tiên tôi gặp bà, trước đây còn chưa thấy bà, tôi căn bản không có ý niệm đó trong đầu.

Lý đại nương liếc lão một cái:

→ Tôi thấy ông cũng không phải là dạng người khăng khải.

Vũ tam gia “ừm” một tiếng.

Lý đại nương nói:

→ Ông lại quyết giao hết toàn bộ đất đai cho tôi, ông gian khổ liều mạng như vậy, không phải cũng vì đất đai hay sao ?

Vũ tam gia lắc đầu.

Lý đại nương hỏi:

→ Vậy là vì cái gì ?

Vũ tam gia đáp:

→ Tôi đang chuẩn bị nói ra điều kiện thứ hai.

Lý đại nương lắng nghe.

Vũ tam gia thốt:

→ Tôi muốn biết về anh vũ – bí mật của huyết anh vũ.

Câu nói đó vừa nghe lọt lỗ tai, sắc mặt Lý đại nương lập tức tái nhợt.

Vũ tam gia nói tiếp:

→ Nói cách khác, tôi muốn biết châu bảo của Thái Bình An Lạc Phú Quý Vương giấu ở đâu.

Lý đại nương lạnh lùng nhìn lão chằm chằm, hỏi:

→ Ông đang nói chuyện điên khùng gì đó ?

Vũ tam gia đáp:

→ Tôi đến nơi đây, ở lại cũng đã ba năm, bà không phải nghĩ tôi thích địa phương này chứ ? Bà không phải nghĩ tôi chọn địa phương này làm căn cứ chứ ?

Lão cười nhẹ một tiếng, lại nói:

→ Nếu đó là sự thật, tôi mới thật sự điên khùng, địa phương này tuy tốt, khí trời cũng tốt, xem ra chỉ là một miếng thịt nhỏ, người phàm ăn như tôi, không thể no bụng được.

Lão nhìn Lý đại nương, vừa cười vừa nói:

→ Bao tử của nữ nhân nhỏ hơn, thịt thà ở đây chắc đủ để no bụng.

Lý đại nương cũng chỉ nhìn Vũ tam gia, đôi mắt mở tròn xoe, chừng như không hiểu ý câu nói của Vũ tam gia.

Vũ tam gia cũng không để ý bà ta có hiểu rõ hay không, nói tiếp:

→ Tôi đến đây bởi vì bà ở đây; tôi liều mạng xâm nhập trang viện này, cũng là vì bà ở trong trang viện này.

Lý đại nương vẫn mang thần sắc không ngơ ngác không hiểu.

Vũ tam gia bổ sung:

→ Cho nên việc tôi đến tìm bà, chỉ là vì bà biết bí mật của huyết anh vũ.

Lý đại nương trầm mặc.

Vũ tam gia cũng không thôi thúc, cũng không nói với bà thêm lời nào.

Cả đại đường im lặng như tờ.

Vương Phong nằm phục trên lớp gỗ, động đậy cũng không dám động đậy.

Chàng tuy không sợ làm kinh động Vũ tam gia, lại sợ mất cơ hội biết được bí mật của huyết anh vũ.

Huyết anh vũ thần bí quỷ dị đã mê hoặc chàng.

Thật ra xung quanh huyết anh vũ có bí mật gì ?

Tại sao Vũ tam gia lại một mực đòi Lý đại nương cho biết bí mật của huyết anh vũ ?

Giữa Lý đại nương và huyết anh vũ còn có mối quan hệ gì ? Vũ tam gia là ai ?

Lý đại nương là ai ?

Trong tâm của Vương Phong chứa đầy nghi vấn.

Những nghi vấn đó xem chừng sắp có lời giải đáp.

Lý đại nương trầm mặc, chàng tin rằng bà chỉ tạm thời trầm mặc, cho dù Lý đại nương quyết định trầm mặc mãi mãi, Vũ tam gia cũng không để cho bà yên.

Xem ra Vũ tam gia là loại người này, để đạt được mục đích, nhất định bất chấp thủ đoạn.

Một điểm đó, Lý đại nương tất phải minh bạch.

Vương Phong cũng hy vọng bà ta thật sự minh bạch.

Ánh đèn không biết từ lúc nào đã biến thành âm đạm.

Khuôn mặt Lý đại nương phẳng phất cũng biến thành âm trầm.

Bà chung quy khai khẩu, giọng nói tuy vẫn như trước, lại hiển lộ vẻ thần bí xa xăm.

Bà chậm chậm thốt:

→ Ngày hôm đó – Chỉ nói ba chữ, câu nói của bà đã bị Vũ tam gia ngắt đoạn:

→ Ngày nào ?

Lý đại nương lạnh lùng thốt:

→ Chuyện tôi bây giờ nói ra, là chuyện của thế giới thứ hai.

Vũ tam gia hỏi:

→ Cái bà gọi là thế giới thứ hai là thế giới gì ?

Lý đại nương đáp:

→ Thế giới u linh của chư ma quần quỷ.

Bà nói xong câu đó, trong đường xem chừng có một đạo hàn khí cổ quái, xem chừng là vì chư ma quần quỷ ở thế giới u linh nghe có người đề cập tới bọn chúng, phiêu phưởng đến không ít.

Đèn mờ đêm thu, đêm đã quá khuya, trong hoàn cảnh như vậy, vốn thích hợp nhất để chư ma quần quỷ xuất động.

Vũ tam gia không nói tiếng nào, những người khác cũng im lìm.

Lý đại nương lại nói:

→ Năm tháng của thế giới u linh, nghe nói hoàn toàn khác năm tháng của thế giới loài người, thậm chí cách gọi cũng không giống, một ngày so với một ngày của nhân gian khác chỗ nào, tôi tin rằng không có ai biết được.

Vũ tam gia truy hỏi:

→ Ngày hôm đó ra sao ?

Lý đại nương từ từ đáp:

→ Ngày hôm đó là ngày mừng thọ thập vạn tuế của Ma Vương, chư ma quần quỷ thế giới u linh đều tụ tập ở Nồng gia phổ.

Vũ tam gia hỏi gấp:

→ Nồng gia phổ là chỗ nào ?

Lý đại nương đáp:

→ Đó là ma cung, cũng chân chính là thế giới u linh, bên trên không thấy trời xanh, bên dưới không thấy đất đai, chỉ có gió và khói, hàn băng và hỏa diệm.

Vũ tam gia hỏi:

→ Quả thật có địa phương đó sao Lý đại nương đáp:

→ Nghe nói là có.

Vũ tam gia hỏi:

→ Ở đâu ?

Lý đại nương đáp:

→ Không biết.

Vũ tam gia không nói tiếng nào.

Lý đại nương nói tiếp:

→ Vì để làm quà mừng thọ, cửu thiên thập địa chư ma đều nhất tề đâm ngón tay giữa, trích một giọt máu, thập vạn thần ma, thập vạn giọt ma huyết, hóa thành một con anh vũ, huyết anh vũ ! Đó chính là lễ mừng thọ của bọn họ.

Vũ tam gia thoát miệng thốt:

→ Kỳ thật chỉ dùng chín vạn tám ngàn sáu trăm tám mươi bảy giọt ma huyết, còn lại một ngàn ba trăm giọt hóa thành mười ba huyết nô, lại có mười ba giọt luyện thành mười ba viên ma thạch đỏ như máu.

Chuyện lão biết không ngờ cũng không ít.

Lý đại nương nhìn lão một cách kỳ quái, hỏi:

→ Ông cũng biết những chuyện đó ?

Vũ tam gia đáp:

→ Tôi cũng biết huyết anh vũ mỗi bảy năm lại có thể giáng lâm xuống trần gian, cho nhân gian ba nguyện vọng, chỉ cần là người đầu tiên thấy được nó, là có thể nhận được ba nguyện vọng đó, vô luận là nguyện vọng gì cũng được thực hiện.

Lý đại nương càng cảm thấy kỳ quái hơn, hỏi:

→ Làm sao ông biết rõ như vậy ?

Vũ tam gia cười đáp:

→ Trước khi sổ châu bảo trong bảo khố của Thái Bình An Lạc Phú Quý Vương bị thất lạc một cách thần bí, câu chuyện này đã là một truyền thuyết thịnh hành, đến khi châu bảo bị mất, truyền thuyết đó càng lưu hành lan rộng hơn, lúc đó ta đang ở Nam Quốc.

Lý đại nương thở dài nhè nhẹ, hỏi:

→ Vậy sao ông còn muốn hỏi tôi ?

Vũ tam gia hỏi:

→ Đó là bí mật của huyết anh vũ sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Sự kiện đó tuy rất nhiều người biết, lại không còn nghi ngờ gì nữa chính là bí mật của huyết anh vũ.

Vũ tam gia hỏi:

→ Chuyện bà biết cũng có bao nhiêu đó ?

Lý đại nương mặc nhận.

Vũ tam gia cười.

Trong tiếng cười chứa đầy ý tứ nhạo báng.

Lý đại nương không có phản ứng.

Vũ tam gia cười thốt:

→ Đó chỉ là một cổ sự, tôi hiện tại muốn bà nói ra sự thật.

Tiếng nói đột nhiên dừng hẳn, tới lúc tiếp tục nói, đã biến thành lãnh khốc:

→ Cho dù thật sự có cái gọi là đệ nhị thế giới, có yêu ma quỷ quái, cũng không thể đánh cắp châu báu trên thế gian, châu bảo trong bảo khố của Thái Bình vương phủ thất thiệt, tôi dám khẳng định nhất định là người làm.

Lý đại nương không nói tiếng nào.

Vũ tam gia gần từng tiếng, nói tiếp:

→ Người đó là ai ? Châu bảo của Thái Bình vương phủ bị mất hiện tại ở địa phương nào ?

Giọng nói của lão không những lãnh khốc, sắc mặt cũng biến thành lãnh khốc phi thường.

Lý đại nương lại mỉm cười, nói:

→ Nghe khẩu khí của ông, ông giống như một viên quan, hiện tại đến đây thẩm vấn phạm nhân.

Nét mặt lạnh như băng của Vũ tam gia chợt dung hòa, cười cười thốt:

→ Bà chỉ đúng có phân nửa.

Lý đại nương hỏi:

→ Phân nửa nào ?

Vũ tam gia đáp:

→ Tôi hiện tại tuy phẩm văn phạm nhân, lại không phải là quan, là một tên cướp, tặc trung chi tặc.

Lý đại nương nói:

→ Phẩm nhân của ông coi bộ cũng rất thoải mái, có thể ngồi thoải mái như vậy.

Vũ tam gia thốt:

→ Đối với những phẩm nhân chịu hợp tác với tôi, tôi thông thường đều đặc biệt ưu đãi họ, bà nếu quả không chịu hợp tác, không những không còn thoải mái, tin rằng còn phải thống khổ phi thường.

Lý đại nương thở dài hỏi:

→ Ông muốn tôi hợp tác làm sao ?

Vũ tam gia đáp:

→ Bà nên biết chứ, tôi cũng đã nói rõ rồi.

Lý đại nương thốt:

→ Lúc châu bảo trong bảo khố của Thái Bình vương phủ thất thiệt, tôi cũng ở tại Nam Quốc.

Vũ tam gia hỏi:

→ Bà đến Nam Quốc làm gì ?

Lý đại nương đáp:

→ Thăm người thân.

Bà thở dài một tiếng, lại nói:

→ Cho nên tôi cũng biết chuyện này, lại tịnh không biết nhiều như ông.

Vũ tam gia hỏi:

→ Là sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Cũng kỳ quái, ông không ngờ cũng biết hành tung của tôi lúc đó, hiện tại lại bắt tôi.

Bà thản nhiên cười một tiếng:

→ Không lẽ năm đó ở Nam Quốc, ông đã gặp qua tôi ?

Vũ tam gia lắc đầu:

→ Tôi quả thật biết bà là sau khi mua được bức tượng Quan Âm Tống Tử này.

Lão đột nhiên xòe bàn tay phải ra, giữa bàn tay của lão, có một bức tượng Quan Âm Tống Tử bằng bạch ngọc. Bạch ngọc tinh anh không một tí vết, điêu khắc tinh xảo, hình Quan Âm, tay Quan Âm đang ẵm một hài tử, dung mạo như người thật.

Thấy bức tượng Quan Âm Tống Tử đó, biểu tình trên mặt của Lý đại nương biến thành kỳ quái phi thường. Kỳ quái đến nỗi không ai có thể tưởng tượng ra thứ biểu tình đó.

Mục quang của Vũ tam gia lạc trên mặt Lý đại nương, chằm chằm thốt:

→ Thái Bình An Lạc Phú Quý Vương giàu nứt đổ vách, tuy hưởng tận phú quý nhân gian, lại tịnh không có được cái khoái lạc của người bình thường, bởi vì cho tới lúc đó, ông ta không có con trai, một đứa cũng không.

Mục quang của lão cúi xuống, cúi nhìn bức tượng Quan Âm Tống Tử, thốt:

→ Bởi vậy cho nên đương kim thiên tử đặc biệt cho người tìm một mỹ ngọc tốt nhất, sai cao thủ tạc tượng điêu khắc bức tượng Quan Âm Tổng Tử này, nội viên ngọc cũng đã vô giá, lại còn là vật thiên tử ban cho, càng có ý nghĩa trọng đại, luôn luôn được coi là một trong Thái Bình vương phủ ngũ bảo, cũng là một thứ châu bảo của Thái Bình vương phủ đã bị thất thoát, bức tượng Quan Âm Tổng Tử này lại còn ở nhân gian, những thứ châu bảo khác đương nhiên cũng còn.

Lý đại nương ngồi im lặng nghe, không hồi đáp.

Vũ tam gia nhét ngọc tượng vào ngực, lại nói:

→ Cho nên khi mua được bức tượng Quan Âm Tổng Tử này, tôi cũng bắt giữ người bán, ngoài mặt tôi luôn luôn là một thương nhân, người khác cũng nghĩ vậy, cho nên người bán bức tượng Quan Âm Tổng Tử mới đến tìm tôi, đến lúc hẩn phát giác tôi tịnh không đơn giản như trong tưởng tượng, không những thấy được lai lịch xuất xứ của bức tượng Quan Âm Tổng Tử, còn chuẩn bị bắt hẩn truy cứu rõ ràng, hẩn mới kinh sợ thì đã không còn đi được rồi. Hẩn lại không phải là người bán thật sự, miệng cũng ngậm chặt, chỉ tiếc ở trước mặt tôi, ngoại trừ người chết ra, không ai có thể giấu diếm bí mật.

Nói tới đây, mặt Vũ tam gia lại biến thành lãnh khốc.

Trước sau không quá nửa canh giờ, vẻ mặt của lão đã biến đổi nhiều lần một cách dễ dàng.

Một người vẻ mặt biến đổi phức tạp nhiều lần như vậy, tâm ý thông thường cũng giống hệt.

Loại người đó không những không dễ giao hảo, càng không dễ ứng phó. Loại người đó nếu quả muốn tra khảo khẩu cung của người ta, biện pháp nhất định không ít.

Con người cho dù sắt thép tới đâu, lọt vào tay loại người này, muốn gìn giữ bí mật, tựa hồ chỉ còn cách chui vào quan tài.

Lời nói của lão đã quá rõ ràng, Lý đại nương không ngờ vẫn không có phản ứng gì.

Lão lạnh lùng nhìn Lý đại nương chằm chằm, lại thốt:

→ Ta thấy bà cũng là người thông minh.

Lý đại nương điềm đạm cười một tiếng, nói:

→ Từ lúc tôi còn nhỏ, có người nói tôi là người thông minh.

Vũ tam gia thốt:

→ Người thông minh như bà, hiện tại không biết phải làm gì sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Tôi biết, chỉ tiếc những thứ ông hỏi đều không phải là những gì tôi biết.

Vũ tam gia thở dài:

→ Vậy thì tôi cũng rất tiếc.

Lý đại nương “ồ” một tiếng, liếc Vũ tam gia.

Vũ tam gia lại thở dài:

→ Bà tuy không biết, tôi lại nghĩ bà tất biết, phải hỏi bà cho minh bạch.

Lý đại nương lắc đầu:

→ Ông không chịu tin, tôi cũng không còn biện pháp nào.

Vũ tam gia thốt:

→ Tôi lại có biện pháp.

Lý đại nương hỏi:

→ Ông chịu chỉ tôi biện pháp ?

Vũ tam gia gật đầu, gật đầu không do dự.

Lý đại nương nhin không được, hỏi:

→ Là biện pháp gì ?

Vũ tam gia đáp:

→ Dưới sự truy vấn của tôi, bà nếu vẫn nói không biết, tôi phải tin.

Lý đại nương hỏi:

→ Ông nói truy vấn kiểu nào ?

Vũ tam gia trầm ngâm:

→ Tôi đang đắn đo.

Lão đột nhiên thở dài một tiếng, thốt:

→ Về phương diện này tôi vốn có tối thiểu một trăm phương pháp, nhưng bất cứ phương pháp nào, tôi đều có chút bất nhẫn không thể dùng trên người bà.

Lý đại nương thốt:

→ Ồ ?

Vũ tam gia nói:

→ Vì tôi còn muốn cưới bà.

Lý đại nương xem chừng vẫn còn chưa hiểu.

Vũ tam gia lạnh lùng nói tiếp:

→ Những phương pháp đó, nếu dùng bất cứ thứ nào, bà cũng đều không còn mỹ lệ như hiện tại nữa.

Lý đại nương không ngờ cũng cười trả, bà vừa cười vừa nói:

→ Tôi nếu không còn mỹ lệ như hiện tại, ông nhất định rất đau lòng.

Vũ tam gia nhú mày:

→ Ừm.

Lý đại nương cười cười:

→ Ông đương nhiên cũng không thể cưới tôi.

Vũ tam gia gật đầu.

Lý đại nương nói:

→ Ông vì nhất tâm phải cưới tôi, làm sao có thể tàn ác với tôi như vậy ?

Vũ tam gia đột nhiên mỉm cười, thốt:

→ Có một chuyện bà còn chưa rõ.

Lý đại nương hỏi:

→ Chuyện gì ?

Vũ tam gia đáp:

→ Bà tuy mỹ lệ, nhưng so với châu bảo trong bảo khố của Thái Bình vương phủ, trong mắt tôi châu bảo trong bảo khố của Thái Bình vương phủ mỹ lệ hơn nhiều, lại yêu kiều hơn nhiều.

Lý đại nương vẫn còn cười, nụ cười lại đã có vẻ miễn cưỡng.

Vũ tam gia lập tức bước lên một bước, thốt:

→ Từ chỗ tôi đến chỗ bà bắt quá chỉ cách mười lăm bước, tôi từ từ bước tới, trong thời gian đó, bà nên cân nhắc kỹ càng.

Nói xong câu đó, lão lại bước thêm một bước nữa.

Lý đại nương lại nở một nụ cười, bốn trung niên phụ nhân xung quanh bà không hèn mà đồng thời đứng lên, bọn họ vừa động thân, mười hai thủ hạ của Vũ tam gia cũng phóng khai cước bộ, từ bốn mặt nhào tới. Bốn trung niên phụ nhân lập tức xoay một vòng như xuyên hoa hồ điệp, chia nhau đứng trước sau trái phải Lý đại nương. Trong tay bọn họ trong phút chốc đã có một thanh nhuyễn kiếm.

Nhuyễn kiếm dài ba thước, nghênh gió thẳng mình. Chỉ nhìn thấy thân thủ của bọn họ, cũng biết được bọn họ đã khổ công luyện kiếm bấy lâu.

Vũ tam gia trừng mắt nhìn bọn họ, lại bước tới một bước, đột nhiên hét:

→ Trước hết bắt bốn nữ nhân này cho ta.

Câu nói của lão đương nhiên là lệnh cho mười hai thuộc hạ của lão.

Một bạch y nhân đứng sát người lão thoát miệng hỏi:

→ Muốn sống hay chết ?

Vũ tam gia cười đáp:

→ Nếu bắt sống được thì bắt sống.

→ Còn nếu không thể ?

→ Nếu không thể thì bọn người không tránh khỏi liều mạng, liều mạng kết quả ra sao bọn người cũng biết rồi.

Vũ tam gia phân phó như vậy, sự tình xem ra dễ thực hiện hơn, mười hai bạch y nhân nhất tề bước tới.

Cũng ngay lúc đó, bên ngoài đường đột nhiên truyền vào một tràng tiếng chuông.

Tiếng chuông từ xa bay tới tấn tốc, quái dị lạ thường.

11. Tiếng Chuông Tử Vong

Tiếng chuông vừa lọt vào tai, tâm tình Vương Phong khấn trương ngay lập tức.

Tiếng chuông này chàng đã nghe qua hai lần.

Lần đầu trong bóng đêm thê mê, trên hoang mộ âm trầm, lúc tiếng chuông tan biến, chàng đã thấy Quách Dị tử khí đầy mặt.

Sau khi lão kể quái sự huyết anh vũ, Quách Dị lại chết một cách thần bí.

Còn một lần ở nghiệm thi phòng, chàng cùng Thiết Hận nghe một lượt, đồng thời truy đuổi, truy tiếng chuông đến cùng sơn ác thủy, giữa mộ địa hoang dã, tiếng chuông vừa tiêu thất, huyết anh vũ xuất hiện, Thiết Hận chết trong tiếng cười quái dị của huyết anh vũ.

Hai lần tiếng chuông đều xuất hiện rồi tan biến ở địa phương quỷ khí âm trầm, mỗi một lần đều mang đến tử vong.

Mỗi một lần đều đến từ nô tài của huyết anh vũ - cái chuông cổ quái trên người huyết nô.

Lần này ai mang nó đến ? Mang đến cái gì ?

Có phải lại là huyết nô ? Có phải mang đến tử vong ?

Nghe thấy tiếng chuông, thần tình của Lý đại nương biến thành hưng phấn.

Trên mặt bà lại nở một nụ cười.

Mục quang của Vũ tam gia ghim trên mặt Lý đại nương, lão thấy nụ cười trên mặt Lý đại nương, cũng nghe tiếng chuông kỳ quái dị đó.

Lão nhìn Lý đại nương chăm chăm, tựa hồ muốn nhìn cho ra nguyên nhân nét hưng phấn trên mặt Lý đại nương.

Lão không nhìn ra.

Mười hai bạch y nhân cũng nghe tiếng chuông quái dị đó, cước bộ của bọn chúng bất giác đình hạ.

Tiếng chuông đó phảng phất mang đến một thứ ma lực huyền bí, ma lực mê người.

Cũng chỉ trong một sát na, tiếng chuông bay vào trong đường.

Nghe bên trong đường, tiếng chuông càng âm vang, càng quái dị.

Con chim đó cũng đồng dạng quái dị.

Lông đỏ tươi như máu, móng mỏ cũng phảng phất đã từng nhún trong máu, toàn thân bên trái con chim chùng như nhuộm máu. Chỉ một thân bên trái.

Thân bên phải không những không đỏ, cả một điểm đỏ cũng không thấy, mỏ đen nhánh, móng nâu xám, lông lại trắng như tuyết.

Nhìn thấy nó không khó làm cho người ta nghĩ đến Huyết Nô.

Nó có phải là nô tài của huyết anh vũ ? Là một trong mười ba huyết nô do một ngàn ba trăm giọt ma huyết hóa thành ?

Trên chân trái của nó có cột một cái chuông nhỏ, tiếng chuông quái dị là từ cái chuông nhỏ đó phát ra, phảng phất muốn nhiếp hồn đoạt phách.

Bay một vòng trên cao, con quái diệu đó kéo tiếng chuông quái dị theo không ngờ lại hạ xuống đậu trên vai trái của Lý đại nương.

Tiếng chuông lập tức dừng hẳn.

Cả một sảnh đường rộng lớn biến thành âm trầm thê lương.

Ánh đèn càng thê lương hơn, bóng tối xung quanh lại càng đậm đặc hơn, con quái diệu này vừa đến, âm ảnh tử vong như lớn vồn bao phủ cả sảnh đường.

Vũ tam gia rung mình một cái, đột nhiên la lớn:

→ Lên !

Tiếng hét như phích lịch đánh tan vẻ âm trầm trong đường.

Mười hai bạch y nhân nghe lệnh ào tới.

Song thủ của Lý đại nương cơ hồ đồng thời vỗ một cái.

Tiếng vỗ tay vừa phát ra, song cước của bốn trung niên phụ nhân đình đốn, hét một tiếng vang trời, mặt sần xung quanh bọn họ thụt sâu xuống.

Ngoại trừ cái bàn cũng như nơi bọn họ đứng, cả mặt sần sảnh đường không ngờ đều chuyển động chìm xuống.

Chuyện này quả thật ngoài ý liệu của mọi người.

Còn có vật ngoài ý liệu của mọi người.

Ám khí ! Thất chủng ám khí.

Số lượng mỗi thứ ám khí chỉ sợ không dưới vài trăm, đột nhiên từ bốn phía sảnh đường bay ra.

Cả ngàn mũi ám khí đan thành một cái võng dày đặc sáng chói, bao phủ bốn phương tám hướng.

Chỉ có chỗ bọn Lý đại nương đứng là ngoại lệ, những chỗ khác đều hoàn toàn nằm trong phạm vi xạ kích của ám khí.

Đám ám khí đó đều phát ra từ những cơ quan làm bằng gỗ, những tiếng động đình tai nhức óc phá không, thể công mãnh liệt muôn phần.

Mặt sàn dưới chân đột nhiên chìm xuống, đủ để làm cho người ta kinh hoảng rồi, lại còn thêm một trận ám khí đó, càng làm cho khó ứng phó.

Mười hai bạch y nhân thất thanh la hoảng.

Tiếng la hoảng vừa dứt, đã có năm người rơi vào hầm, bảy người còn lại phi thân lên không, kỳ trung có bốn người bị ám khí bắn trúng, rơi trở lại xuống hầm, trên thân thể ba người còn lại cũng nhuộm đầy máu.

Ba người này trong số mười hai bạch y nhân xem ra võ công cao nhất, tuy bị trúng ám khí, thân mình vẫn còn linh hoạt, lộn người trên không trung, xuyên qua màn ám khí, nhắm về khoảng giữa sảnh đường bộc phát.

Võ công của Vũ tam gia càng hơn bọn chúng nhiều, sàn nhà vừa sụt xuống, toàn thân lão bay lên, song thủ giữa không trung trở thành loạn thảo, một trận âm thanh “đình đình đang đang” tán loạn, ám khí bắn về phía lão đều nằm gọn trong tay lão.

Người lão lập tức xuyên qua lưới ám khí, thân còn ở trên không, ám khí trong tay quăng tới nhắm về phía bốn trung niên phụ nhân.

Nhuyễn kiếm trong tay bốn trung niên phụ nhân liên miên triển khai, như linh xà uốn lượn.

Ám khí leng keng rớt xuống đất.

Người Vũ tam gia cũng lao xuống, tựa thiên tướng trên trời giáng lâm.

Hai mũi nhuyễn kiếm lập tức hướng giữa ngực lão đâm lên.

Lưỡi kiếm thẳng cứng, mũi kiếm lại lắt léo lung lay, như con độc xà le lưỡi.

Vũ tam gia hét lên một tiếng lớn, nửa thân trên uốn ngược, lộn một vòng trên không, ghim người giữa mặt bàn.

Kiểm truy tung đâm tới, vẫn là hai lưỡi kiếm đó.

Song cước của Vũ tam gia nhảy lên hạ xuống một cái, dậm chặt hai kiếm trên mặt bàn.

Song cước của lão đã dùng, tới lúc hai kiếm kia ào tới, lão ứng phó làm sao ?

Hai kiếm còn lại đã chuẩn bị đâm tới.

Vừa ngay lúc đó, ba bạch y nhân đã bộc phát xuống, hai người nghênh hướng hai trung niên phụ nhân còn lại.

Đao lóe ngời từ trên bổ xuống.

Hai trung niên phụ nhân đó không còn có thời gian tính tới Vũ tam gia, hai thanh nhuyễn kiếm phải ứng phó hai lưỡi khoái đao.

Còn có một bạch y nhân lại huy đao chém xuống một trung niên phụ nhân kiếm đang bị Vũ tam gia đập dính xuống mặt bàn.

Gã không những biết nắm lấy cơ hội, đao pháp cũng nhanh như thiểm điện.

Hai trung niên phụ nhân không thể không kinh hoảng.

Chân của Vũ tam gia đè chặt nhuyễn kiếm của bọn họ, đã đủ để làm bọn họ kinh hãi, bọn họ đương nhiên cũng muốn rút nhuyễn kiếm lại, nhưng vừa động thủ, kiếm có nhúc nhích cũng không được, giống như sắt đá nặng nghìn cân áp xuống.

Hiện tại còn có một thanh khoái đao chém tới, bọn họ không kinh hoảng mới là lạ.

Đao như thiểm điện chém từ trên xuống, “đinh” một tiếng văng trở lên.

Giữa phút giây đó, tả thủ của một trong hai trung niên phụ nhân đã rút từ ngực một thanh trủy thủ, đón đỡ khoái đao chém xuống.

Đao tuy văng trở lại, người ả đã bị lực đao trên đao làm rung chuyển một lượt.

Bạch y nhân đó còn thảm hơn ả, cả người lẫn đao đều rớt trên sàn.

Khí lực của ả không mạnh gì lắm, chỉ vì lúc lưỡi trủy thủ trong tay trái của ả đón đỡ khoái đao chém xuống, một trung niên phụ nhân khác đã rút trủy thủ phóng tới yết hầu của bạch y nhân.

Cái phóng đó vừa chuẩn lại vừa độc.

Trung niên phụ nhân đó càng biết nắm lấy cơ hội hơn gã.

Trủy thủ đâm vào yết hầu ngọt xót, máu phun ra, khí lực thần hồn của bạch y nhân đó cũng từ yết hầu phun ra.

Gã rớt ịch trên sàn.

Hai trung niên phụ nhân lại đồng thời vọt người lên.

Vũ tam gia cũng biết nắm bắt cơ hội như vậy.

Khoái đao vừa chém xuống, người Vũ tam gia đã lẳng không, song cước nhanh nhẹn đá ra.

Hai trung niên phụ nhân cũng biết Vũ tam gia nhất định lợi dụng cơ hội đó để xuất thủ, một người bên trái bị đao chấn loạn choạng thối lui, trủy thủ đồng thời đã kéo trở về, chĩa về hướng chân của Vũ tam gia đập trên kiếm, trủy thủ của người bên phải vừa thoát khỏi tay, tay lại nắm chặt cán kiếm, hai thanh kiếm chuẩn bị tùy thời phản kích.

Tư tưởng của bọn họ mãi tiếp, thân thủ lại linh hoạt, chỉ tiếc lần xuất kích này của Vũ tam gia tịnh không nằm trong ý liệu của bọn họ.

Trủy thủ của người bên trái còn chưa chĩa tới, tả thủ của người bên phải còn chưa nắm chặt cán kiếm, song cước của Vũ tam gia đã đá vào vai bọn họ.

Hai người lập tức bị đá văng lên, bay lên không trung, lại uốn hông lộn một vòng, lẳng không phi hồi.

Bọn họ không ngờ lại giỏi khinh công như vậy.

Người bay trở lại, kiếm cũng bay trở lại.

Hai lưỡi kiếm, một lưỡi trủy thủ.

Kiếm chẳng khác nào độc châm của ong mật, trủy thủ lại tìm chỗ hở đâm tới.

Song nhân của Vũ tam gia mở to, trừng trừng nhìn nhuyển kiếm và trủy thủ phóng tới, chùng như không biết ứng phó làm sao.

Lão tay không, muốn đồng thời đối phó ba thứ binh khí quả thật không phải là dễ.

“Rẹt rẹt rẹt”, song kiếm và lưỡi trủy thủ nhất tề rạch vào da thịt, máu trào ra.

Không phải là da thịt của Vũ tam gia, cũng không phải là máu của Vũ tam gia.

Kiếm thế của hai trung niên phụ nhân vừa hoa lên, người lão đã lui về phía sau một bước, chân đá một cái, thi thể của bạch y nhân từ dưới đất văng lên.

Tuy gã đó là thủ hạ của lão, hiện tại đã là một người chết.

Chỉ cần còn có giá trị lợi dụng, người sống lão cũng không bỏ qua, hà huống là người chết ?

Mũi kiếm bén nhọn, trủy thủ cũng bén, một khi đâm vào thi thể, đâm gọn lút cán.

Muốn rút ra cũng không phải dễ.

Thối lui để thừa thế rút kiếm ra cũng là một biện pháp, chỉ tiếc lúc thân hình của hai trung niên phụ nhân hạ xuống, đã ngay sát bờ hầm. Hầm tịnh không sâu, nhưng có vô số mũi đao bên dưới.

Những bạch y nhân rớt xuống hầm, nếu không chết vì ám khí, cũng khó tránh khỏi chết vì những mũi đao bên dưới.

Thối lui căn bản là một tử lộ.

Hai trung niên phụ nhân chỉ còn cách tung cước đá tới trước.

Chân bọn họ còn chưa đá trúng thi thể, Vũ tam gia ào tới.

Một trong hai cước xoay đá vào bụng dưới của Vũ tam gia lập tức, còn có một cước lại tự thu hồi, người lại bay vụt lên.

Chủ nhân một cước đó chính là người nắm trủy thủ trong tay.

Người ả bay lên, hữu thủ giang ra, trủy thủ trên tay trái càng nắm chặt hơn, nhuyễn kiếm tuy chưa rút ra khỏi thi thể, trủy thủ lại rút ra dễ dàng. Ả bỏ kiếm dụng trủy thủ, người bay lên, giống như một con cọp cái vồ tới, trủy thủ bổ xuống đầu Vũ tam gia.

Vũ tam gia tức thì hét lên một tiếng, thiên thân tọa mã, một tay hóa thành trảo nắm chặt bàn chân đang nhắm đá vào bụng dưới của mình.

Trung niên phụ nhân đó không cầm được mình, hét thất thanh.

Tiếng hét vừa ra khỏi miệng, tả thủ của ả đã lạc trên thi thể, một trảo kéo thi thể đẩy vào ngực Vũ tam gia.

Động tác này của ả còn chưa hoàn thành, đã phát giác thân thể mình lơ lửng trên không.

Tả thủ của Vũ tam gia nắm trúng gót chân của trung niên phụ nhân đó, hữu thủ liền hóa thành trảo chộp lấy hông ả, vừa phát lực, đã nhắc bổng trung niên phụ nhân lên, nhắc cao quá đầu.

Ả vừa mới vùng vẫy, bụng dưới đã bị đâm trúng đau đớn cực kỳ.

Lưỡi trủy thủ đang chém xuống đầu Vũ tam gia đã đâm vào bụng dưới của ả.

Trung niên phụ nhân cầm trủy thủ lại lao xuống lại bị một cước đá văng lên.

Một cước đó đương nhiên là cước của Vũ tam gia.

Hầm ở ngay phía sau, trung niên phụ nhân đó trúng cước rớt xuống hầm.

Hai tiếng hô thảm gần như đồng thanh phát lên, một tiếng từ dưới hầm, một tiếng giữa không trung.

Tiếng hô thảm giữa không trung cũng bay xuống hầm.

Vũ tam gia quăng trung niên phụ nhân nắm trên tay xuống, không nhận được ngựa mặt lên trời cười ha hả.

Tiếng cười vừa xuất khẩu, hai lưỡi kiếm đã từ hai bên tả hữu đâm tới.

Nhuyễn kiếm !

Hai trung niên phụ nhân còn lại đã bay đến.

Hai thủ hạ của lão đã thành thi thể nằm phục trên mặt đất.

Hai trung niên phụ nhân này so với hai gã đó hiển nhiên đã trên cơ rất nhiều, xuất kiếm nhanh chuẩn hơn nhiều.

Hai tay áo của Vũ tam gia bay trong gió phấp phật, chân bước theo La Hán bộ, liên tiếp hai mươi bốn kiếm, không ngờ đều vô phương tìm ra nhược điểm của đối phương.

Lão bắt đầu mất kiên nhẫn, quyền chưởng gia tăng tốc độ, khó khăn lắm mới đẩy lui được hai trung niên phụ nhân hai bước, hét lớn:

→ Người đâu !

Bên ngoài cửa còn có vô số thủ hạ của lão, lão đương nhiên không quên.

Chỉ cần có người bám trụ hai trung niên phụ nhân này, lão có thể dời thân cầm hạ Lý đại nương.

Lão luôn luôn không lo lắng gì, vì thủ hạ của Lý đại nương bên ngoài trang đã bị lão diệt trừ, trong trang cũng đã bị lão khống chế.

Nhưng con quái đản đó xuất hiện, lão lại phát giác sự tình không phải đơn giản như lão tưởng tượng.

Cho nên lão lập tức phát động thể công.

Ai ngờ trong đại đường còn có mai phục quá lợi hại.

Lão còn chưa xông tới trước mặt Lý đại nương, mười hai thủ hạ trong đường của lão đã không còn một tên sống sót.

Bên Lý đại nương còn có hai kiếm, còn có một con quái đản.

Hai kiếm tuy chưa làm lão dễ tâm cho lắm, nhưng còn có con quái đản, lão lại không thể không lo lắng.

Con quái đản đó đột nhiên bay vào tuyệt không phải không có nguyên nhân.

Nụ cười trên mặt Lý đại nương càng đáng nghi, phảng phất chứa đựng một lòng tin chắc chắn.

Trong sảnh đường còn có mai phục lợi hại hơn sao ? Con quái đản bay vào ám thị chuyện gì ?

Vũ tam gia không biết, lại đã cảm thấy nguy cơ đang giáng xuống đầu lão, phải bắt Lý đại nương cho gấp.

Ít ra như vậy, lão cũng còn có một con tin trong tay.

Bắt được đầu sỏ trong tay, là còn có cơ hội thoát thân.

Hơn nữa, sau khi cầm giữ được Lý đại nương, có lẽ có thể hoàn toàn xoay chuyển cục diện.

Lão đã quyết định đêm nay đặt hết trên bàn bạc này, hiện tại tất cả đã xả láng hết, bàn bạc đã bắt đầu, muốn thu hồi cũng không thu hồi lại được.

Lão chỉ còn cách cá tiếp.

Vừa gọi người, năm sáu bạch y nhân đã xông vào nhanh chóng, không ngờ lại rút bịch bịch xuống hầm hết.

Vũ tam gia vừa thoáng thấy, không thể cầm được nổi kinh ngạc.

Lão tuyển chọn thủ hạ rất cẩn thận, người lỗ mãng lão đã phải dẫn đo tư lự, người có mắt mà như mù lão lại càng không muốn coi tới.

Bởi vì lão tịnh không phải đang cầm đầu một hội thiện nguyện.

Hiện tại năm sáu bạch y nhân đó lại không bằng cả người mù.

Người mù ít ra còn dò đường đi tới.

Năm sáu gã bạch y nhân đó lại đơn giản tung mình nhảy xuống hầm.

Dưới hầm găm đầy đao nhọn, năm sáu gã bạch y nhân rớt xuống không ngờ không la một tiếng nào, có lẽ nào bọn chúng cũng câm ?

Vũ tam gia biết chắc không phải vậy.

Mỗi gã bạch y nhân tối thiểu đều đã làm việc cho lão ba năm, đối với bọn họ lão rất thông suốt.

Bọn họ đã không mù, cũng không câm.

Hiện tại sao lại biến thành vừa mù vừa câm ?

Vũ tam gia không cầm được người, rung mình một cái.

Lão đột nhiên phát giác mình hoàn toàn bị cô lập.

Cửa mở rộng, bên ngoài cửa chỉ có một màn đêm u ám.

Không có người, một bóng người cũng không có.

Gió từ ngoài cửa thổi vào.

Gió thu đêm khuya lạnh như băng.

Lưỡi kiếm cũng lạnh như băng.

Lưỡi kiếm đã kề cận muôn trùng.

Lúc Vũ tam gia nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, hai nhuyễn kiếm như độc châm đâm tới, một đâm về phía giữa trán lão, một đâm về phía yết hầu lão.

Lão bước ngang nhanh như chớp, đột nhiên phá thanh cuồng hồng.

Tiếng hồng kinh tâm động phách, như phích lịch chấn động cả sảnh đường. Đây chính là Phật môn “Sư Tử Hồng” thần công, lão ở Thiếu Lâm Tự ngày đêm tu luyện, tuy còn chưa đủ hỏa hầu, lại đã đủ làm kinh hồn người.

Hai trung niên phụ nhân vì tiếng hồng của lão, tay chân không tự chủ được mềm nhũn, con quái điều từ trên vai Lý đại nương cũng vụt bay lên.

Song quyền của Vũ tam gia thừa cơ xuất kích.

Quyền đầu to như miệng bát, khí lực ngàn cân, một quyền như vậy, kiếm không thể so sánh được.

Trung niên phụ nhân bên trái văng lên, văng xuống hầm, một tiếng la cũng không la nổi.

Hữu quyền của Vũ tam gia đã đả đoạn xương cổ ả.

Ả cho dù có rơi xuống hầm, một quyền đó đã đủ để lấy mạng ả.

Tả quyền của Vũ tam gia lại lạc vào khoảng không.

Trung niên phụ nhân bên phải kinh sợ tả quyền của Vũ tam gia, kiếm của ả toàn lực phản chiêu đâm tới.

Vũ tam gia thối lui, sắc mặt lão trắng nhợt, vừa mới vận công hồng một tiếng, tựa hồ khí lực của lão đã cuốn theo tiếng hồng gần hết.

Trung niên phụ nhân đó thừa thế truy kích, độc châm nhuyễn kiếm rung chuyển vù vù như cánh ong chấn động, một kiếm trong phút chốc như biến thành trăm ngàn kiếm.

Kiếm chấn động hàn quang bay ra như điện xẹt, giống như làn mưa kiếm lả tả.

“Đinh” một tiếng, làn mưa kiếm bao phủ khắp nơi đột nhiên tản mát.

Trung niên phụ nhân lần này biến sắc.

Kiếm của ả còn trong tay, nhưng đã không còn có thể triển khai.

Ngay lúc đó, hữu thủ của Vũ tam gia đã xuất hiện một cây thước, thước đen tuyền, không ăn mắt cho lắm, lại phẳng phát ẩn tàng một thứ ma lực thần bí.

Cây thước đen vừa xuyên nhập mưa kiếm, mưa kiếm đầy trời liền biến mất, nhuyễn kiếm bén nhọn như biến thành một con ruồi mê muội, bay về phía cây thước, lưỡi kiếm dính chặt vào cây thước đen.

Mặt mày của trung niên phụ nhân tái nhợt, mục quang từ cây thước đen chuyển sang nhìn chăm chú trên mặt Vũ tam gia, vội hỏi:

→ Người là đệ tử Thiếu Lâm ?

Vũ tam gia cười cười, hỏi ngược:

→ Người cũng nhận ra loại thước này ?

Trung niên phụ nhân đó đáp:

→ Đó bất quá chỉ là một thanh nam châm.

Vũ tam gia cười lạnh, thốt - Tuy đối với người đã không còn là bí mật, nhưng xuất kỳ bất ý, người không tránh khỏi bị gạt.

Chữ “gạt” còn chưa ra khỏi miệng, nửa thân người bên trái của trung niên phụ nhân đó xoay một cái, tả chưởng thuận thế đánh vào giữa ngực Vũ tam gia.

Một chiêu đó đều nằm trong ý liệu của Vũ tam gia.

Tả chưởng lọt gọn vào trong tả thủ của Vũ tam gia.

Năm ngón tay của Vũ tam gia bóp lại, nắm chặt tả chưởng đó.

Hữu thủ của trung niên phụ nhân cơ hồ đồng thời buông cán kiếm, ngón giữa chìa ra, đâm thẳng về phía tròng mắt của Vũ tam gia.

Một chỉ này vị tất nằm trong ý liệu của Vũ tam gia, nhưng tả thủ của lão lại đã huy xuất, ngón tay của trung niên phụ nhân còn chưa xộc vào tròng mắt, người đã bị Vũ tam gia quăng lên.

Hữu thủ của Vũ tam gia đồng thời huy xuất, lắc cây thước một cái, “choang” một tiếng, nhuyễn kiếm dính trên mình thước chấn thoát, truy đuổi sau lưng trung niên phụ nhân.

Trung niên phụ nhân uốn mình giữa không trung, định búng mình quay trở lại, kiếm đã bay tới sát, đâm thẳng vào lưng ả.

Một tiếng hô thảm, thân thể như con ong đang bay cao bị đập gãy cánh, rớt thẳng xuống hầm.

Vũ tam gia phảng phất biết kết quả đó, lão không thềm nhìn thảm cảnh, mục quang lại lạc trên mặc Lý đại nương.

Lý đại nương cũng liếc nhìn lão, càng không ngờ còn nở một nụ cười trên mặt.

Mỹ lệ như hoa xuân, ôn nhu như gió xuân, giống như nước xuân róc rách.

Nụ cười mê người làm sao !

Nhân tình của bà trong sáng tinh anh, phảng phất như giọt nước sắp rơi.

Mục quang của hai người chạm vào nhau, Vũ tam gia đột nhiên cảm thấy như lạc vào một lưới mê.

Nhân thần bén nhọn của lão dần dần biến thành dịu dàng, sát khí đầy mặt cũng từ từ tan biến, song thủ vốn đang nắm chặt lại càng chậm chậm lơ lửng.

“Xoảng” một tiếng, cây thước sắt đã rơi trên đất.

Vũ tam gia nghe tiếng động như bị điện giật, toàn thân chấn động một lượt.

Cái chấn động đó, nhân thần dịu dàng của lão lại biến thành sắc bén, sát khí trên mặt cũng quay trở lại.

Đầu của lão cũng lập tức nghiêng sang một bên.

“Xoẹt” một tiếng, một thanh trường kiếm bén nhọn lập tức đâm sát đầu lão, mũi kiếm cắt đứt khăn quần tóc trên đầu lão.

Hàn khí trên kiếm cơ hồ làm phỏng rát da thịt nơi cổ lão.

Một kiếm đó rõ ràng không nhẹ tay chút nào.

Kiếm nằm gọn trong hữu thủ của Lý đại nương.

Kiếm dài hai thước, bề ngang chỉ khoảng hai ngón tay, lóng lánh như nước mùa thu sâu thẳm.

Lưỡi kiếm còn chưa đâm và da thịt, kiếm khí đã làm kinh hồn người.

Đó đương nhiên là một thanh kiếm tốt.

Ánh mắt của Lý đại nương đã như băng xuân lãnh khốc.

Bà ta đã đứng lên khỏi ghế.

Đứng lên từ hồi nào ? Bạt kiếm trong tay từ hồi nào ?

Vũ tam gia không biết.

Lão nhìn Lý đại nương chăm chăm, nhân thần cổ quái dị thường, cười vội, vừa cười vừa nói:

→ Có người nói bà là một nữ ma, nam nhân gặp bà, không còn có thể điều khiển được mình, tôi vốn không tin, hiện tại lại không tin không được.

Lý đại nương chỉ cười, cười lạnh.

Vũ tam gia lại nói:

→ Ngay cả một cao thủ xuất thân từ Thiếu Lâm Tự như tôi, một phút không đề phòng đều cơ hồ bị bà mê hoặc, làm sao người thường có thể kháng cự được ?

Lão háng giọng, lại nói tiếp:

→ Bà đã luyện cặp ma nhãn của bà bao lâu rồi ?

Lý đại nương giở tay trái ra, giơ lên một ngón tay:

→ Cũng cỡ mười năm !

Tả thủ vừa giở lên đã vỗ lên cán kiếm một cái.

Kiểm tịnh không triệt hồi, vỗ một cái, lưỡi kiếm bay cắt yết hầu của Vũ tam gia.

Vũ tam gia lập tức ngã xuống.

Không có máu, kiếm còn chưa chém lên cổ lão, lão lại tự mình ngã xuống.

Lý đại nương thấy một kiếm đánh lên này đã đánh vào khoảng không, xoay tay một cái, kiếm trong tay đã truy đuổi thân mình Vũ tam gia đang ngã trên sàn.

“Đinh” một tiếng, kiếm đột nhiên dừng giữa không trung.

Cây thước sắt rơi trên sàn đã quay về trong tay Vũ tam gia, hút dính một kiếm của Lý đại nương.

Cả lưỡi kiếm không còn biến hóa gì được.

Kiểm đã dính chặt trên thước.

Vũ tam gia chậm chậm đứng lên, song nhãn trùng trùng nhìn Lý đại nương.

Mục quang như ngọn lửa bùng bùng.

Ánh mắt lạnh lẽo như băng xuân của Lý đại nương đụng nhằm ngọn lửa đó dung hóa, lại biến trở lại thành xuân thủy lưu động.

Vũ tam gia đột nhiên hỏi:

→ Bà còn tưởng có thể dùng đôi ma nhãn đó để mê hoặc tôi ?

Lý đại nương không nói tiếng nào.

Vũ tam gia cũng không nói tiếng nào, tả thủ giơ nhanh ra, nhắm hướng Lý đại nương chớp tới.

Lý đại nương quăng kiếm thối lui.

Thân hình bà ta yếu điệu, cho dù cước giác rối loạn, tư thế vẫn còn mê người.

Cả nhân tình của bà cũng không mê hoặc nổi Vũ tam gia, tư thế đó càng không có tác dụng.

Lý đại nương thối lui từng bước, sau người đã đụng vào ghế.

Bà ngã người trên ghế.

Vũ tam gia cười lớn, lại như một con hổ đói phóng tới.

Một tiếng gầm phá không kinh động cả không khí sảnh đường, một luồng gió lạ ủa tới đằng sau ót Vũ tam gia.

Thân hình Vũ tam gia vừa phóng tới, luồng gió lạ đã thổi dựng đầu tóc bạc trắng của lão.

Lão hét một tiếng, thân hình đang phóng về phía trước xoay lại, tả quyền đánh về phía Lý đại nương, hữu chưởng cầm thước sắt còn hấp dĩnh kiếm cũng đồng thời quật về sau mình.

Lão đã cẩn thận đề phòng.

Bởi vì lão đã thấy đám thủ hạ của lão bị người quăng vào.

Người đó lại vẫn còn chưa thấy hiện thân. Lão tuyệt không tin người đó đã bỏ đi.

Người đó xuất thủ đối phó thủ hạ của lão, nếu quả không là người của Lý đại nương, có lẽ cùng chung một mục đích như lão mà đến.

Vô luận là vì sao, người đó đều không thể để Lý đại nương lọt vào tay lão, cho nên việc hấn trì trệ không chịu hiện thân, cũng có lẽ có dụng ý khác, nhưng gặp tình huống hiện tại, hấn nhất định không thể tự thủ bàng quan.

Phán đoán của lão tịnh không sai.

Người tuy chưa thấy, ám khí đã bay đến.

Kỳ thật cũng không phải là ám khí gì, chỉ là một cây thiết chùy lớn.

Thiết chùy bay nhanh mà chuẩn, vút một cái bay ba trượng, tập kích sau ót Vũ tam gia.

Vũ tam gia đã tính đối phương có thể dùng ám khí cản trở hành động của lão, nhưng đối với thứ ám khí này, lại hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của lão.

Đến lúc lão phát giác thì không còn kịp nữa, không còn đủ thời gian để đối chiêu.

Lão chỉ còn cách nghinh đón trực tiếp.

“Xoảng” một tiếng, thiết chùy bay xa, lưỡi kiếm hấp dĩnh trên thước sắt cũng bị chấn động bay ra, bay giữa không trung, đâm gọn vào cột nhà.

Cánh tay phải của Vũ tam gia cơ hồ hoàn toàn tê dại.

Lý đại nương cũng tịnh không tốt đẹp gì hơn.

Một quyền của Vũ tam gia tuy không đánh trúng người bà, quyền phong đã chạm vào ngực và bụng bà, phong trụ hết huyết đạo trên người bà.

Bà lập tức hôn mê trên ghế.

Một quyền của Vũ tam gia mục đích cũng chỉ như vậy, hoàn toàn không muốn lấy mạng Lý đại nương, lại cũng không muốn có rắc rối sau này.

Bởi vì Lý đại nương còn có nhiều thủ hạ.

Chủ nhân thiết chùy không còn nghi ngờ gì nữa là một cao thủ, cho dù không bằng lão, lão nếu muốn thu thập cả Lý đại nương, tất nhiên cũng rất cật lực.

Hà huống Lý đại nương còn có cặp ma nhãn, ngoài ra còn có một ma kiếm, có thể còn có những ma pháp khác.

Hữu thủ của lão hiện đã hoàn toàn ổn định, lão nghiêng người về phía trước, tả thủ hóa quyền thành trảo, lại chộp đến Lý đại nương.

Có Lý đại nương trong tay, đối với chủ nhân thiết chùy đó cũng là một thứ uy hiếp.

Chỉ tiếc tay lão còn chưa bắt được Lý đại nương, chủ nhân thiết chùy đã vào đến.

Người từ bên ngoài bay vào không khác gì thiên mã hành không, chừng như uy thế còn nhanh nhẹn hơn cả thiết chùy bao vào lúc này.

Người của hắn còn trên không trung, tay phất một cái, cây đại thiết chùy đập vào thước sắt hồi này đã hồi dao trong tay hắn, người còn chưa hạ xuống, thiết chùy đã đập về hướng tả thủ của Vũ tam gia đang thò về phía Lý đại nương.

Vũ tam gia gấp rút rút tay tả thủ lại, thước sắt trên tay phải quật vào yết hầu người đó.

Lại nghe “đình” một tiếng, thước sắt quật thẳng trên thiết chùy.

Đại thiết chùy nặng nề trong tay người đó lại dùng rất linh hoạt, không khác gì kiếm, chiêu thế nhanh nhẹn hùng mãnh, cả kiếm cũng không thể so sánh bằng.

Vũ tam gia rùng mình một cái, lui ra sau một bước liền.

Lão hiện tại chung quy đã có thể nhìn kỹ người đó.

“Cam lão đầu !” Lão thất thanh la lên.

Người đó chính là Cam lão đầu, thợ rèn duy nhất ở địa phương này.

Dưới ánh đèn ảm đạm, mặt Cam lão đầu không có một chút huyết sắc.

Lão cười lạnh.

Vũ tam gia nhìn thấy lão, hô nhẹ:

→ Nghĩ không ra người cũng thân hoài tuyệt kỹ !

Cam lão đầu lạnh lùng cười một tiếng, thốt:

→ Rất có nhiều chuyện người đều nghĩ không ra.

Vũ tam gia lại hỏi:

→ Lý đại nương có quan hệ gì với người ?

Cam lão đầu lạnh lùng trả lời:

→ Người chỉ cần biết một chuyện quan hệ đến người.

Vũ tam gia thoát miệng hỏi:

→ Chuyện gì ?

Cam lão đầu đáp:

→ Thủ hạ của người bên ngoài không còn tới một người, bắt tất phải la lớn gọi nữa.

Vũ tam gia hỏi:

→ Còn ngoài cổng ?

Cam lão đầu đáp:

→ Ngoài cổng cũng vậy.

Vũ tam gia hỏi:

→ Đều do người giết ?

Cam lão đầu đáp:

→ Đối phó bọn chúng chỉ một mình ta cũng đủ quá rồi.

Vũ tam gia không nhận được, rùng mình một cái.

Lão lưu lại mặt ngoài rất nhiều thủ hạ, mỗi người đều do lão đích thân thân tuyển, đích thân huấn luyện, tài năng ra sao không có ai rõ hơn lão.

“Bằng vào một mình ngươi lại có thể giết hết bọn chúng ?” Lão vẫn còn hoài nghi.

Cam lão đầu cười lạnh đáp:

→ Ngươi tin cũng được, không tin cũng được, ta đều không để tâm đến.

Vũ tam gia thốt:

→Ồ ?

Cam lão đầu trầm giọng:

→ Ta nói chuyện với ngươi, kỳ thật cũng quá nhiều rồi.

Vũ tam gia không hiểu.

Cam lão đầu cười lạnh nói tiếp:

→ Khi muốn nói chuyện, ta nên kiếm một người sống.

Vũ tam gia thốt:

→ Ta còn là một người sống.

Cam lão đầu nói:

→ Trong mắt ta, ngươi đã là một người chết.

Vũ tam gia đằng hắng một tiếng, đáp trả:

→ Trong mắt ta, ngươi cũng vậy.

Cam lão đầu hỏi:

→ Ngươi cũng tin có thể giết ta ?

Vũ tam gia đáp:

→ Mười hai phần tin chắc.

Cam lão đầu thốt:

→ Điều này muốn thấy cũng khó có thể thấy.

Vũ tam gia cười nói:

→ Vô luận là sao, ta đều không muốn điều đó xảy ra.

Cam lão đầu không nói tiếng nào, gân xanh trên cánh tay đã lộ lộ.

Vũ tam gia đột nhiên thốt:

→ Lưỡng hổ tương đấu, khả năng có thể không còn ai sống, chết thì không nói gì, sống cũng không tốt hơn gì mấy, chuyện này tránh được thì tốt.

Cam lão đầu cười lạnh.

Vũ tam gia lại nói thêm:

→ Bảo tàng của huyết anh vũ, ta chỉ muốn lấy một nửa cũng thỏa mãn rồi.

Cam lão đầu hỏi:

→ Ý ngươi là muốn ta hợp tác ?

Vũ tam gia đáp:

→ Bằng vào võ công của ta và ngươi, bên Lý đại nương cho dù còn có cao thủ, bọn ta cũng dễ dàng ứng phó, hà huống hiện tại bà ta đã rơi vào tay bọn ta.

Cam lão đầu lại cười lạnh.

Vũ tam gia nói:

→ Người tuy đã là một lão già nhiều tuổi, nhưng thân thể còn cường tráng, thế nào cũng còn cần tiền để sinh hoạt hàng ngày.

Cam lão đầu chỉ cười lạnh.

Vũ tam gia lại nói:

→ Một người chỉ cần có tiền, cho dù tuổi lớn tới chừng nào, cũng không thành vấn đề, đều có thể hưởng thụ như ai ai.

Lão cười cười, lại nói tiếp:

→ Người cuộc đời này có lẽ còn chưa hưởng thụ một cách thống khoái.

Cam lão đầu thốt:

→Ồ ?

Vũ tam gia vuốt râu, thốt:

→ Cho dù người hoàn toàn không có kinh nghiệm cũng không thành vấn đề, phương diện này ta có thể nói kinh nghiệm rất phong phú, có thể an bài hoàn hảo cho người, bảo đảm người mãn ý.

Cam lão đầu vừa cười vừa hỏi:

→ Một người có tiền, còn khó gì không biết cách hưởng thụ ?

Vũ tam gia cười:

→ Câu nói đó rất có lý.

Cam lão đầu nói tiếp:

→ Tiền nghe nói không có ai là không thích.

Vũ tam gia thốt:

→ Theo ta biết, người không thích tiền một người cũng không có.

Cam lão đầu nhú mày, hỏi:

→ Tại sao ta phải chia cho người ?

Vũ tam gia ngắc người, thốt:

→ Nghĩ không ra khẩu vị của người còn lớn hơn cả ta.

Cam lão đầu nói:

→ Ta đã nói có nhiều chuyện người đều nghĩ không ra.

Vũ tam gia cười khổ.

Cam lão đầu ngắc đầu, thốt:

→ Thân phận của ta ra sao, người chắc chắn cũng nghĩ không ra.

Vũ tam gia không kèm được mình, hỏi:

→ Thân phận của người ra sao ?

Cam lão đầu đáp:

→ Nô tài !

Vũ tam gia lại ngắc người, hỏi:

→ Nô tài ? Nô tài của ai ?

Diện mạo của Cam lão đầu đột nhiên biến thành quỷ dị, gần từng tiếng:

→ Huyết anh vũ !

Vũ tam gia càng ngạc nhiên, thoát miệng hỏi:

→ Người cũng là huyết nô ?

Cam lão đầu đáp:

→ Chính là huyết nô !

Vũ tam gia thốt:

→ Huyết nô nghe nói là một loại chim.

“Là chim cũng là người !” Giọng nói của Cam lão đầu lại biến thành quỷ dị:

“Mười ba ma điều, mười ba ma nhân”.

Tay lão đột nhiên giơ ra.

Tiếng chuông kỳ quái lại vang lên, con quái điều bay qua, bay vào trong tay lão.

Vũ tam gia tròn xoe mắt, trừng trừng nhìn Cam lão đầu, truy hỏi:

→ Là mười ba người ?

Trên mặt Cam lão đầu thoáng qua một nét thương cảm khó nói:

→ Trí tò mò của người không phải nhỏ.

Vũ tam gia thốt:

→ Vốn không nhỏ.

Cam lão đầu thở dài nhẹ:

→ Chỉ đáng tiếc người hỏi không phải lúc.

Vũ tam gia “ồ” một tiếng.

Cam lão đầu nói tiếp:

→ Ta hiện tại đã không muốn nói nữa.

Vũ tam gia hỏi:

→ Người muốn gì ?

Cam lão đầu cười lạnh, đáp:

→ Muốn thấy bản lãnh người giết ta ra sao.

Vũ tam gia còn chưa bỏ cuộc, hỏi:

→ Đối với đề nghị của ta, người hoàn toàn không đắn đo chút nào ?

Cam lão đầu tái mặt, đáp:

→ Đối với người ham muốn những châu bảo đó, ta chỉ biết làm một chuyện.

Vũ tam gia hỏi:

→ Không giết không được ?

Chữ “không” vừa xuất khẩu, Vũ tam gia đã xuất thủ, nói đến chữ “được”, thước sắt của Vũ tam gia đã nhắm ngay đầu của Cam lão đầu đập xuống.

Lão tuy xuất thân từ danh môn chánh phái, phương diện đánh lén cũng có nghiên cứu qua.

Lão hiểu rõ làm sao để nắm lấy thời cơ, “đinh” một tiếng, thước sắt lại đập trên thiết chùy.

Vũ tam gia lại thất kinh thêm một lần nữa.

Cam lão đầu lạnh lùng nhìn lão, hỏi:

→ Người chỉ biết những ngón nghề đó thôi sao ?

Nói chưa tới nửa câu, thước sắt của Vũ tam gia đã bay lên, đợi đến lúc Cam lão đầu nói xong, lão tối thiểu đã đánh ra hai chục chiêu.

“Đinh đinh đinh đinh” một tràng âm thanh kim loại chạm nhau, hai chục chiêu thước sắt đều đập thẳng vào thiết chùy. Cây thiết chùy to lớn trong tay Cam lão đầu quả thật nhanh mạnh như kiếm.

Thiết chùy của Cam lão đầu tuy linh hoạt, mục quang của Vũ tam gia cũng bén nhọn vô cùng, lúc thiết chùy nghênh đỡ thước sắt, lão đã kinh hoàng phát giác, bằng vào thân thủ của lão, muốn biến hoá chiêu thức thế nào cũng kịp, nhưng trong phút giây đó, thước sắt lại tự động hướng đầu về phía thiết chùy, hoàn toàn không chịu để lão khống chế.

Thước sắt vốn là một khối nam châm, thiết chùy to lớn của Cam lão đầu chính là đối tượng hấp phụ của nó.

Thiết chùy nặng trăm cân, Cam lão đầu quả là thiên sinh thần lực.

Một cây đại thiết chùy như vậy, làm sao mà thước sắt nặng mười cân có thể hút được ?

Không thể hút tới thì chỉ còn bị hút qua.

Hai thứ một khi tiếp cận, tự nhiên hút dính lẫn nhau, hấp lực đó căn bản không phải do người phát ra, không phải do người khống chế.

Hấp dính vào nhau thì dễ, muốn kéo ra lại không dễ.

Lúc cây thước sắt của Vũ tam gia đánh xuống thì như mây trôi nước chảy, lúc thu hồi trở lại thì cật lực vô biên.

Cây thước sắt không còn nghi ngờ gì nữa là một ngoại môn binh khí đặc biệt phi thường, thứ hấp lực đó, thông thường làm cho đối thủ cảm thấy bất lực, cho dù khí lực của lão và đối thủ ngang nhau, có thước trong tay, lão vẫn chiếm thượng phong.

Khí lực của Lý đại nương cùng đám trung niên phụ nhân đó đương nhiên không mạnh bằng lão, cho nên lúc lão đối phó với bọn họ, một khi thi triển thước sắt, tự nhiên đắc tâm ứng thủ.

Đối phó với Cam lão đầu lại hoàn toàn tương phản.

Cam lão đầu không những khí lực mạnh hơn lão, binh khí sử dụng càng nặng kinh người.

Chiêu thước sắt thứ hai mươi mốt lão có muốn đánh ra cũng đánh không nổi.

Lão không xuất thủ, Cam lão đầu lại xuất thủ, thiết chùy bay lượn trong không trung đánh tới.

Vũ tam gia vội vàng nghênh đỡ.

Không phải đón đỡ còn tốt, một khi phải đón đỡ, cả thân hình lão đều bị thiết chùy của Cam lão đầu làm xính vính.

Hấp lực trên thước sắt tuyệt không phải vì lão không xuất thủ mà tan biến.

Thứ binh khí đó hiển nhiên là không thể dùng đối phó với Cam lão đầu được, nhưng Vũ tam gia lại không thêm để ý, tiếp tục đón đỡ.

Cam lão đầu cũng đánh xuống hai mươi chùy.

Đón đỡ hai mươi chùy, Vũ tam gia mệt mỏi như mới leo qua hai ngọn núi cao, thở hổn hển lấy hơi.

Cam lão đầu ngược lại, thần thái vẫn ung dung.

Hấp lực trên thước sắt đối với lão cũng không phải là không có ảnh hưởng, bất quá nhìn thấy Vũ tam gia gần muốn ngã quỵ, lão không hưng phấn mới là lạ.

Lão vừa cười vừa thốt:

→ Để coi ngươi còn đón được bao nhiêu chùy của ta !

Tiếng cười còn chưa dứt, lại một chùy đánh xuống.

Vũ tam gia gắng sức nâng thước sắt đón đỡ.

“Cạch” một tiếng, thước sắt bị thiết chùy đánh dạt ra, tay của Vũ tam gia cơ hồ mềm nhũn.

Lão không kéo thước sắt lên, phẳng phất đã không còn một chút khí lực.

Thước sắt dính trên thiết chùy, thiết chùy vừa kéo về một cái, thước sắt cũng bay theo về phía Cam lão đầu.

Nếu thước sắt còn trong tay Vũ tam gia, người Vũ tam gia chỉ sợ cũng đều bay theo qua đó.

Tả thủ của Cam lão đầu cung lại thành quyền, người lão phi thân tới.

Trong phút giây đó, Vũ tam gia đã buông tay.

Lão tuy buông tay, người lại phóng qua, bay về hướng Cam lão đầu.

Vừa mới đây bộ dạng của lão giống như khí lực thần hồn đều đã tản mát, nhưng chỉ trong một cái phóng mình đó, chừng như ưng chuẩn lạnh lợi, hổ báo hung mãnh.

Có phải bộ dạng hồi nãy của lão chỉ là để cho Cam lão đầu nhìn thấy vậy ?

Sau khi buông tay, bàn tay cầm thước sắt hồi nãy của lão đã ẩn tới, thước sắt hút trên thiết chùy, cái ẩn này lại ẩn theo thiết chùy.

Thiết chùy của Cam lão đầu vốn bay lượn theo ý muốn của lão, nhưng bị lực đạo của Vũ tam gia ấn vào, chiêu thế hơi loạn, thiết chùy thu hồi để lộ một kẽ hở, không môn lộ ra.

Song quyền của Vũ tam gia đánh thẳng vào không môn của Cam lão đầu.

Một cao thủ như lão giun đũa mà cũng bị một quyền của lão đánh trọng thương, Cam lão đầu cho dù có mạnh hơn lão giun đũa, chịu đựng hai quyền này, chỉ sợ phải ngã gục.

Cam lão đầu tịnh không ngã gục.

“Bình bình” hai tiếng, ngực lão cơ hồ gần bị đánh vỡ tan, người chỉ lắc nhẹ một cái, tả quyền đập thẳng tới, đập thẳng vào cánh tay phải của Vũ tam gia.

“Cạch” một tiếng, tay phải của Vũ tam gia bị đánh gãy ngay đương trường.

Quyền thế của Cam lão đầu còn chưa dừng hẳn.

Một quyền đó còn chưa đủ thương tay trái của Vũ tam gia, người Vũ tam gia đã bay ra sau thối lui.

Cam lão đầu thu quyền, thiết chùy trên hữu thủ cũng rơi xuống, lão gắng gượng lượm thiết chùy, thân thể vẫn đứng thẳng như tiêu thương, mặt trắng nhợt không còn một chút huyết sắc như hoạt thi.

Vũ tam gia thối lui nửa trượng, mặt mày méo mó đau khổ, nhưng vẫn nở một nụ cười.

Mặt mày Cam lão đầu lại như băng thạch.

Vũ tam gia trừng mắt nhìn lão, cười thốt:

→ Một tay đổi lấy một mạng, thương vụ này không sợ lỗ chút nào.

Cam lão đầu “hừm” một tiếng, máu từ lỗ mũi trào ra.

Người lão đột nhiên bay lên, thiết chùy cũng bay theo.

Vũ tam gia nhanh nhẹn lui bước.

Con rít trăm cẳng, chết vẫn còn cựa quậy, hà huống hai quyền đó có đủ để lấy mạng hay không, lão cũng không tin tưởng cho lắm, cho nên đã đề phòng Cam lão đầu phản kích.

Lần thối lui này cũng thêm nửa trượng, sau lưng của lão đã đụng vào mặt bàn.

Cam lão đầu bước dài từng bước, đánh xuống một chùy.

Vũ tam gia rùn người, ngồi trên bàn, một chùy đó đánh vào khoảng không.

Chùy thứ hai tiếp tục đập xuống.

Vũ tam gia xem ra rất khó tránh né, nhưng thiết chùy vừa đến sát, lão lại nhún người lặn trên mặt bàn.

Ngay lúc đó, thiết chùy rượt đuổi đập xuống.

Cái bàn bằng đá “bình” một tiếng bị thiết chùy đánh trúng mặt bàn.

Cái bàn lập tức vỡ làm hai, đứng không vững.

Tim Vũ tam gia cũng cơ hồ bị đập trúng.

Dưới vết thương trầm trọng đó, Cam lão đầu đáng lẽ không thể phản công lợi hại như vậy, chừng như hai quyền của lão tịnh không có ảnh hưởng gì lớn đối với Cam lão đầu, càng không trí mạng chút nào.

Lão có muốn thất kinh cũng không có đủ thời gian, hai mảnh mặt bàn đã bay về phía lão.

Thiết chùy của Cam lão đầu vừa hạ xuống, song cước đá tới, cước pháp đập vào hai mảnh mặt bàn.

Lực đạo trên hai cước đó cũng không dưới trăm cân.

Song cước đá tới, người lại lảng không, lộn một vòng rơi người trên một cái ghế.

Lão còn chưa ngồi yên, hữu thủ đã huy xuất, thiết chùy trong tay bay ra khỏi tay, tiếng hét cũng thoát ra.

Cơ hồ cùng một lúc, tả quyền của Vũ tam gia cũng đánh ra.

Mặt bàn vỡ làm hai văng đến quá nhanh, cái bàn mười hai người ngồi cho dù bị bể làm hai, phạm vi công kích vẫn rất lớn, lão căn bản không còn đất tránh né.

Phía sau lão không xa cái hầm cho lắm, muốn lui về sau cũng không thể.

Lão chỉ còn cách huy quyền.

Quyền đầu đương nhiên không cứng bằng thiết chùy, mặt bàn bên trái không bị bể làm hai, nhưng cũng bị lão đánh văng trở lại.

Mặt bàn bên phải lại bay phốt qua thân lão, rơi xuống hầm.

Hơi gió do mặt bàn tạo ra làm tay áo phát phơ, nhân tình của Vũ tam gia cũng bị hơi gió thổi rất.

Tả thủ của lão cũng đã tê dại.

Cảm giác còn chưa hồi phục, tiếng chuông quái dị đã vang lên.

Tiếng chuông sắc bén, xạ về phía đôi mắt Vũ tam gia, không khác gì mũi tên xé gió.

Đây đương nhiên không phải là mũi tên xé gió.

Tiếng chuông vang lên từ cái chuông nhỏ trên vuốt chân huyết nô, bay bắn về hướng đôi mắt của Vũ tam gia cũng chính là huyết nô.

Lúc tả chưởng của Cam lão đầu nắm lại thành quyền, huyết nô liền tung cánh, bay vụt tới.

Máu vẫn tiếp tục trào ra từ hai lỗ mũi của Cam lão đầu, dính vào lông Huyết Nô.

Cam lão đầu vừa triển khai thể công, thể công của huyết nô cũng đã chuẩn bị triển khai.

Giữa người và chim, phẳng phất có một mối liên hệ vô hình, người vị tất là ma nhân, chim chỉ sợ thật sự là ma điều.

Thế công của nó hiện tại chung quy đã triển khai.

Tả thủ của Vũ tam gia còn đang tê dại.

Tiếng chuông quái dị chừng như muốn nhiếp hồn đoạt phách người ta.

Tiếng chuông vừa vang vào tai, Vũ tam gia liền thoáng thấy bóng chim, bóng chim đỏ như máu.

Mắt trái của lão lập tức chỉ thấy một màn đỏ như máu.

Tuy phản ứng của lão vẫn còn đủ mẫn tuệ, ngẩng đầu tránh né, hốc mắt trái của lão đã bị móng vuốt của huyết nô bầu vào.

Máu phun ra, hốc mắt của lão sưng tấy.

Mắt trái của lão tuy đã mờ mịt, mắt phải vẫn còn thấy rõ, hữu thủ tuy đã gãy, tả thủ vẫn còn nhanh.

Huyết Nô vừa muốn bay lên, Vũ tam gia đã nắm gọn nó vào trong lòng bàn tay.

Một tiếng rít thê lệ cực kỳ vang khắp sảnh đường.

Đó không giống tiếng chim chút nào.

Tiếng thứ hai càng không giống tiếng chim.

Tay lão vừa nắm được Huyết Nô, Cam lão đầu đã buông tay quăng thiết chùy đánh vào thẳng giữa ngực lão.

Cây thiết chùy lớn nặng trăm cân lẳng không phi kích, uy lực kinh người.

Xương ngực gãy răng rắc, ngực của lão vỡ toang tại đương trường, thiết chùy dính chặt vào giữa ngực lão.

Cả thân hình lão vừa bị quật đã bay lên.

Một tiếng hô thảm cũng không nghe, thân người lão đã bay ra ngoài một trượng rơi xuống hầm.

Khí lực thần hồn của lão đã bị thiết chùy đánh tan tác, tả thủ nắm chặt cũng không buông ra.

Huyết nô miễn cưỡng xếp cánh, nhưng đến lúc Vũ tam gia rớt xuống hầm, vẫn không thể thoát thân.

Tiếng chuông vang lên dưới hầm, như thể huyết nô đang vùng vẫy.

Tiếng chuông rối loạn, nghe lại càng quái dị.

Trong tiếng chuông còn có tiếng rên rỉ, đó là chim rên hay là người rên ?

Người cũng vùng vẫy sao ?

Cam lão đầu trừng mắt nhìn bờ hầm, trên khuôn mặt gỗ đá không có một chút biểu tình, càng không phát ra một tiếng nói nào.

Cả sảnh đường chỉ còn có tiếng rên và tiếng chuông dưới hầm.

Gió thổi qua song cửa sổ, ánh đèn leo lét lắt lư.

Ánh đèn đã âm đạm, mùi máu lại càng nồng nặc.

Tiếng rên nhanh chóng biến mất, tiếng chuông lại bò lên tới bờ hầm.

Huyết nô không phải bay lên, mà là nhảy lên.

Lông lá của nó đã rụng gần hết, đôi mắt cũng phẳng phất không còn thần thái, lại càng có vẻ yếu dị.

Nó nhảy liên tục, nhảy về phía Cam lão đầu.

Tiếng chuông khua động, đơn điệu ngắn ngắn, nghe thấy càng làm cho người ta toát mồ hôi.

Cam lão đầu trừng trừng nhìn huyết nô, ánh mắt càng lúc càng cô độc tịch mịch.

Tiếng chuông đột nhiên biến thành gấp rút, mới đó lại dừng hẳn.

Huyết nô vừa nhảy lên ghế, lại nhảy lên vai Cam lão đầu.

Nó đột nhiên hả miệng.

Máu từ trong miệng nó chảy xuống, rớt giọt giọt lên ngực trái của Cam lão đầu.

Cam lão đầu tỉnh không thềm để ý, mục quang của lão đang lạc trên mặt Lý đại nương.

Lý đại nương cũng đang nhìn lão.

Không biết bà ta đã tỉnh dậy từ hồi nào.

Trên mặt bà ta đang nở một nụ cười, nụ cười mê mị dị thường, chợt thốt:

→ Ta thật sự nghĩ không ra ngươi vì ta mà liều mạng.

Cam lão đầu khi mũi một cái, máu từ trong mũi trào ra.

Lý đại nương lắc đầu thở dài, thốt:

→ Xem chừng thương thế của ngươi không nhẹ.

Cam lão đầu lại khi mũi.

Lý đại nương nói tiếp:

→ Ngươi đã dự bị vì ta liều mạng, tại sao lại chỉ đứng đợi ở ngoài cổng, một mực đợi đến lúc người của ta thương vong hết rồi mới chịu hiện thân ?

Cam lão đầu chung quy khai khẩu. Vừa mở miệng, máu đã trào ra, lão đáp:

→ Để cho bà có thể hiểu rõ sự tình.

Tiếng nói của lão vẫn còn rõ ràng.

Lý đại nương cảm thấy kỳ quái, hỏi:

→ Sự tình gì ?

Cam lão đầu đáp:

→ Người của bà trừ lão giun đũa ra, những người khác căn bản đều không kham nổi trận đầu.

Lý đại nương cười khổ:

→ Muốn ta minh bạch sự kiện đó tỉnh không cần phải dùng biện pháp như vậy.

Cam lão đầu thốt:

→ Biện pháp đó lại là biện pháp tốt nhất.

Lý đại nương hỏi:

→ Bởi vì một khi vào, ngươi có thể lưu giữ khí lực ?

Cam lão đầu lắc đầu:

→ Ta căn bản không tính toán lưu giữ khí lực để đánh thủ hạ của bà.

Lý đại nương thốt:

→ Ồ ?

Cam lão đầu nói:

→ Họ Vũ nếu không giết bọn họ, ta cũng không giết bọn họ.

Lý đại nương hỏi:

→ Ngươi không dám có tội với ta ?

Cam lão đầu đáp:

→ Còn chưa dám.

Lý đại nương thốt:

→ Nếu như dám, tin rằng người đã tàn sát bọn họ rồi.

Cam lão đầu “ừm” một tiếng.

Lý đại nương thốt:

→ Cho nên người khác giết bọn chúng, người đương nhiên không ngăn trở.

Cam lão đầu đồng ý:

→ Đương nhiên.

Lý đại nương hỏi:

→ Người của ta chết thì người có lợi ích gì ?

Cam lão đầu đáp:

→ Hoặc giả tôi không phải làm thợ rèn nữa.

Lý đại nương hỏi:

→ Không làm thợ rèn, người tính làm gì ?

Cam lão đầu đáp:

→ Làm thủ hạ của bà.

Lý đại nương kinh ngạc.

Cam lão đầu nói tiếp:

→ Thủ hạ của bà chết hết, nhất định cần người mới để thay thế bảo vệ sự an toàn của bà.

Lý đại nương gật đầu:

→ Quả thật rất cần.

Cam lão đầu thốt:

→ Người của bà chết, người của Vũ tam gia cũng bị thương vong hết, xung quanh đây người có thể dùng đã bị bà thu vét hết, cũng đều đã chết hết lần này, cho dù có tung ra một số tiền lớn, cũng không còn ai đến.

Lão dừng một chút lại nói:

→ Có lẽ bỏ đi xa sẽ giải quyết được vấn đề này, nhưng trước mắt, bà tất cần có người bảo hộ xung quanh.

Lý đại nương không nói tiếng nào.

Cam lão đầu thốt:

→ Người thông minh như bà, nhất định phải thấy, địa phương này đã không thể ở lại được nữa, tuy thân phận của bà trước mắt vẫn còn là bí mật, đợi Thường Tiểu truy tra sớm muộn gì cũng bị phát hiện, Thường Tiểu không chết, tất lập kế hoạch quay trở lại đây, bằng và quyền thế của y, tất có thể động dụng lực lượng quan phủ.

Lão cười cười nói tiếp:

→ Cho dù trận chiến này không phát sinh, người của bà còn đầy đủ, lực lượng quan phủ tin rằng bà không thể chế ngự được.

Lý đại nương gật đầu, thốt:

→ Ta đến đây, vốn là để tránh né quan phủ truy tập.

Cam lão đầu nói:

→ Trừ quan phủ ra, hiện tại bà còn phải ứng phó với một thứ người khác.

Lý đại nương hỏi:

→ Thứ người gì ?

Cam lão đầu đáp:

→ Đạo tặc.

Lý đại nương ngạc nhiên hỏi:

→ Đạo tặc nào ?

Cam lão đầu đáp:

→ Loại như bọn Đàm môn tam bá.

Lý đại nương nói:

→ Bọn chúng chỉ vô tình đi ngang qua đây thôi mà.

Cam lão đầu thốt:

→ Ta xem không phải vậy.

Lý đại nương thốt:

→Ồ ?

Cam lão đầu hỏi:

→ Trên người Đàm lão đại có một viên khóa minh châu, chuyện đó bà không biết sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Minh châu đã ở trong tay ta.

Mặt mày Cam lão đầu vẫn bình đạm, tựa hồ không có một chút gì cảm thấy kỳ quái.

Vương Phong lại cảm thấy kỳ quái cực kỳ.

Chàng đương nhiên còn nhớ viên minh châu đó. Một viên minh châu lớn hơn long nhãn, vốn nằm trong một cái túi cẩm nang nho nhỏ, giấu trong mình lão đại Đàm Thiên Long, tuy không quý báu như tị độ châu hay dạ minh châu, một viên minh châu đó không còn nghi ngờ gì nữa trị giá liên thành.

Trước lúc Đàm Thiên Long lâm tử, lại giao cho chàng.

Sau đó, ngón tay của Đàm Thiên Long chỉ vào một cái lồng chim treo ngoài quán.

Chỉ tiếc gã còn chưa nói ra bí mật trong tâm, đã vội tắt thở.

Đó chính là cái lồng anh vũ.

Vương Phong tuy nghĩ ra rằng viên khóa minh châu đó có thể là một châu bảo của Thái Bình vương phủ bị thất thoát, chuyện Đàm Thiên Long muốn nói cho chàng biết cũng có thể là bí mật anh vũ, lại không có biện pháp nào làm cho người phục sinh.

Viên khóa minh châu đó chàng tịnh không muốn giữ cho riêng mình. Khi vào đến Anh Vũ Lâu, chàng đã đưa viên khóa minh châu cho Huyết Nô.

Bởi vì không có tiền, căn bản không thể ở lại Anh Vũ Lâu, vật duy nhất trên người chàng còn có giá trị, chỉ có viên khóa minh châu đó.

Trừ viên khóa minh châu đó ra, chàng còn đưa cho Huyết Nô một viên đá màu đỏ.

Chính là viên đá từ bên ngoài bay vào, đập vỡ xương đầu gối của bọn Đàm môn tam bá, Huyết Nô lại nói đó là ma thạch do ma huyết tích thành. Nuốt ma huyết, có thể gặp Ma Vương.

Huyết Nô lại nuốt viên ma thạch đó. Ma Vương tịnh không xuất hiện, nàng lại tự mình bị ma nhập, nhét viên khóa minh châu giữa hai chân, lúc nhét vào là khóa minh châu, lúc lặn ra lại biến thành viên ma thạch nàng đã nuốt hồi nãy.

Minh châu ở đâu ?

Minh châu hiện tại lại nằm trong tay Lý đại nương. Chuyện này không rất kỳ quái sao ?

Vương Phong phục thân trên trần nhà bụi bặm lén nghe nhìn, đến lúc đó cả nửa thân người đã tê dại, chàng vừa muốn đuổi người, Lý đại nương đã nói ra câu đó.

Chàng không còn để ý tới chuyện co duỗi chân tay nữa, nghiêm trọng ngưng thần lắng nghe.

Lý đại nương chậm chậm xòe bàn tay trái ra.

Không biết bà ta đã nắm viên minh châu trong bàn tay trái từ khi nào.

Viên minh châu tròn tròn tinh anh, chính là viên minh châu Đàm Thiên Long đã giao cho Vương Phong.

Cam lão đầu liếc nhìn viên minh châu, thốt:

→ Thấy như vậy, bà còn nói bọn Đàm môn tam bá chỉ tình cờ đi ngang qua đây được sao.

Lý đại nương cười nói:

→ Có viên minh châu này, cũng không thể chứng minh mục đích bọn chúng đến đây.

Cam lão đầu thốt:

→ Vũ tam gia nhờ bức tượng Quan Âm Tống Tử để tìm đến đây, bọn chúng làm sao mà không thể nhờ viên khóa minh châu này mà tìm đến đây ?

Lý đại nương nắm viên minh châu lại, không nói tiếng nào.

Cam lão đầu cười thốt:

→ Người bán bức tượng Tống Tử Quan Âm và minh châu đều không thể nói ra được, bà biết kỳ thật làm sao bọn chúng đã tìm đến đây được không ?

Lý đại nương lắc đầu, hỏi:

→ Người biết vì sao ?

Cam lão đầu đáp:

→ Ta không biết, ta chỉ biết bọn chúng có thể tìm đến, người khác cũng sẽ có thể tìm đến, những thứ châu bảo còn lưu bên ngoài, tịnh không phải chỉ có một bức tượng Tống Tử Quan Âm và một viên khóa minh châu, những thứ châu bảo đó có thể đã lạc vào tay những người còn tinh minh lợi hại hơn cả bọn Vũ tam gia, Đàm môn tam bá.

Lý đại nương không thể không gật đầu.

Cam lão đầu nói tiếp:

→ Cho nên bà phải nhanh chóng ly khai địa phương này.

Lý đại nương gật đầu:

→ Ta cũng có ý tứ này.

Cam lão đầu thốt:

→ Có lẽ trong bọn chúng đã có người tìm đến đây, chỉ bất quá vì sợ thế lực của Vũ tam gia, còn tiềm phục quanh đây, đợi cơ hội hành động.

Lý đại nương thốt:

→ Nói như vậy, ta nhất định cần có cao thủ bao vệ ta, mới có thể ly khai nơi này ?

Lý đại nương cười cười, đột nhiên nói tiếp:

→ Có một chuyện ta tin rằng ngươi chưa quên.

Cam lão đầu nhìn Lý đại nương.

Lý đại nương lại nói:

→ Ta tịnh không phải tới bây giờ mới biết ngươi là một cao thủ, mà tối thiểu cũng đã biết chuyện này bảy tám năm trước rồi.

Cam lão đầu gật đầu.

Lý đại nương nói tiếp:

→ Lúc đó ta đã dùng một khoảng tiền lớn để mướn ngươi làm vệ sĩ, hơn nữa không phải chỉ một lần.

Cam lão đầu không phủ nhận.

Lý đại nương lại nói:

→ Nhưng mỗi một lần ngươi đều cự tuyệt, sau bảy tám năm, tự nhiên đêm nay, ngươi không ngờ lại tự động đề xuất muốn làm thủ hạ cho ta, ta thật sự thấy kỳ quái.

Cam lão đầu thốt:

→ Cũng không kỳ quái cho lắm.

Lý đại nương chỉ “ồ” lên một tiếng.

Cam lão đầu thốt:

→ Trước đây trừ lão giun dưa ra, thủ hạ của bà tối thiểu còn có thập tam đao, tứ kiếm, trong mắt của bà, ta kỳ thật tịnh không phải có giá trị lớn lao gì, hiện tại thì khác, bà đã hoàn toàn bị cô lập, giá trị của ta tự nhiên cũng tương ứng mà tăng cao.

Lý đại nương hỏi:

→ Có thì sao ?

Cam lão đầu thốt:

→ Ta đã có thể cùng bà bàn điều kiện.

Lý đại nương hỏi:

→ Ngươi muốn ta cho ngươi bao nhiêu tiền ?

Cam lão đầu đáp:

→ Một phân tiền ta cũng không muốn, ta chuẩn bị đề xuất một điều kiện căn bản không có quan hệ gì tới tiền.

Lý đại nương hỏi:

→ Điều kiện của ngươi là gì ?

Cam lão đầu gằn từng tiếng:

→ Chỉ cần bà thả một người, hủy một tờ giấy, cái mạng này của ta hoàn toàn giao hết cho bà.

Một người, một tờ giấy.

Người nào ? Tờ giấy gì ?

Lão tuy không nói rõ, Lý đại nương đã minh bạch, bà mỉm cười nhìn Cam lão đầu, đột nhiên hỏi:

→ Người nghĩ cái mạng đó của người còn có giá trị sao ?

Cam lão đầu đáp:

→ Lúc trước thì không, bây giờ thì có.

Lý đại nương hỏi:

→ Bởi vì hiện tại ta đã hoàn toàn bị cô lập, nhất định cần người bảo vệ thoát khỏi nơi này ?

Cam lão đầu hỏi lại:

→ Đó không phải là sự thật sao ?

Lý đại nương cười đáp:

→ Người hiển nhiên đã quên một người.

Cam lão đầu hỏi:

→ Ai ?

“Vi thất nương !” Lý đại nương vừa cười vừa thốt:

“Ta còn chưa hoàn toàn bị cô lập, còn có một Vi thất nương có thể dùng”.

Cam lão đầu cũng cười, nụ cười rất cổ quái.

Lý đại nương phảng phất không để ý, lại nói tiếp:

→ Với thần châm tuyệt kỹ của ả, bảo hộ ta ly khai địa phương này tin rằng không thành vấn đề.

Cam lão đầu chỉ cười.

Lý đại nương chung quy đã lưu ý biểu tình của Cam lão đầu, ngạc nhiên hỏi:

→ Người cười cái gì ? Không lẽ Vi thất nương cũng không kham nổi trận vừa rồi sao ?

Cam lão đầu lắc đầu:

→ Không phải.

Lý đại nương hỏi:

→ Nếu quả là vậy, ả căn bản cũng không có tư cách để làm một huyết nô.

Thần châm Vi thất nương không ngờ cũng là huyết nô.

Huyết nô không chỉ là chim, cũng là người.

Mười ba con ma điều, mười ba ma nhân.

Trừ Cam lão đầu, Vi thất nương, còn có mười một huyết nô nữa.

Bọn họ hiện tại ở đâu ? Bọn họ là người nào ?

Vi thất nương hiện tại ở đâu ?

Huyết Nô trong Anh Vũ Lâu có phải là một trong mười ba huyết nô không ? Nàng hiện tại ra sao ?

Vương Phong không thể không nghĩ đến sự an toàn của sinh mệnh Huyết Nô.

Tuy còn chưa quá ba ngày, đối với nữ nhân vừa khả ái vừa đáng sợ đó, cũng đã có một thứ quan tâm.

Cam lão đầu vẫn còn cười, vừa cười vừa nói:

→ ả tuy là một nữ nô, võ công đích xác không thể cao hơn nam nô.

Lý đại nương cũng cười thốt:

→ Có ả bảo hộ ta, còn chưa đủ sao ?

Cam lão đầu đáp:

→ Chỉ sợ ả chỉ là vệ sĩ của Huyết Nô.

Lý đại nương cười thốt:

→ Đó là ta phân phó ả làm như vậy.

Cam lão đầu hỏi:

→ Thật sao ?

Lý đại nương nói tiếp:

→ Ả cũng không phải bảo hộ Huyết Nô, chỉ là giám thị Huyết Nô.

Cam lão đầu đột nhiên hỏi:

→ Bà cẩn thận muốn kỹ càng, phân phó cho ả làm như vậy, hay là ả kiến nghị bà để ả làm như vậy ?

Lý đại nương trầm mặc ngẫm nghĩ.

Cam lão đầu cười nói:

→ Ả chỉ bảo hộ Huyết Nô, cả Vũ tam gia cũng thấy, bà không ngờ lại không thấy vậy ?

Lý đại nương không nói tiếng nào.

Cam lão đầu cười cười nói tiếp:

→ Cho nên Vũ tam gia mới nghĩ Huyết Nô đối với bà mà nói cũng trọng yếu phi thường, chỉ là nói không nghe lời, cho nên mới phải để sống ở Anh Vũ Lâu.

Cam lão đầu cười cười nói tiếp:

→ Lão vì vậy mới phái người bắt cóc Huyết Nô, dùng năng để uy hiếp hành động của bà.

Lão ngừng một chút, lại nói:

→ Hành động đó của lão tự nhiên đã thất bại, cho dù lão có tự thân xuất thủ, Vì thất nương cùng lão giun đưa cả hai làm sao lão ứng phó nổi, hà huống bên cạnh còn có một tên Vương Phong không sợ chết, còn có tôi ?

Lý đại nương cuối cùng cũng mở miệng, hỏi:

→ Người lúc đó cũng có mặt ở đó ?

Cam lão đầu đáp:

→ Lúc lão giết lão giun đưa tôi cũng có mặt tại đó, tôi ẩn mình rất kỹ, tịnh không bị lão phát giác.

Lý đại nương hỏi:

→ Người đứng xem lão đánh chết lão giun đưa ?

Cam lão đầu gật đầu, thần tình đã biến thành trầm thống.

Lý đại nương hỏi:

→ Người tựa hồ đã quên lão giun đưa cũng là huyết nô, bọn người là bằng hữu, là huynh đệ ?

Giọng nói của Cam lão đầu đầy cừ hận:

→ Chuyện đó là chuyện trước bảy năm trước, đến bảy năm trước lão đã không còn là huyết nô, đã biến thành nô tài của bà.

Lý đại nương hỏi:

→ Cho nên người thấy chết mà không cứu ?

Cam lão đầu cười lạnh một tiếng:

→ Phẫn thần tặc tử, đáng chết lắm.

Lý đại nương hỏi:

→ Người thậm chí đứng bất động bề khí, che giấu chuyện này cho Vũ tam gia ?

Cam lão đầu đáp:

→ Ta đã nói chuyện này cho một người biết.

Lý đại nương hỏi:

→ Vì thất nương ?

Cam lão đầu gật đầu.

Lý đại nương lắc đầu thở dài nhẹ nhẹ, thốt:

→ Ấ đương nhiên không hồi báo cho ta biết.

Cam lão đầu cười một tiếng, nói:

→ Nếu bà biết tin cái chết của lão giun đũa, nhất định nghĩ ra mục tiêu kế tiếp của Vũ tam gia là trang viện này, tất sẽ tăng cường phòng bị, bày lập bày rập, thậm chí còn có thể hành động, làm như vậy, trận chiến này kết quả đâu có như hiện tại.

Lý đại nương hỏi:

→ Người lại hy vọng biến thành như vậy ?

Cam lão đầu không phủ nhận.

Lý đại nương cười lạnh, thốt:

→ Từ đầu tới cuối người thủy chung không tham dự hành động, chỉ tụ thủ bàng quan, người của ta cho dù có chết người cũng không quan tâm.

Cam lão đầu nói:

→ Đó là sự thật, ta tịnh không phải là người bội tín phụ nghĩa.

Lý đại nương “hừm” một tiếng:

→ Ta biết người không vi phạm lời hứa đương niên.

Cam lão đầu cười nhạt.

Tiếng nói của Lý đại nương lạnh lùng, đột nhiên hỏi:

→ Vì thất nương hiện tại ở đâu ?

Cam lão đầu đáp:

→ Không biết.

Lý đại nương không tin cho lắm, hỏi:

→ Người cũng không biết ?

Cam lão đầu thốt:

→ Ta chỉ biết ả cùng Huyết Nô đều rất an toàn, tịnh không chết dưới tay đám đao thủ của Vũ tam gia.

Lý đại nương hỏi:

→ Người có thể khẳng định như vậy ?

Cam lão đầu đáp:

→ Sau khi ta kể cho ả nghe chuyện lão giun đũa, ả đã kiếm một địa phương an toàn, đến lúc cần thiết sẽ ẩn thân cùng Huyết Nô, với trí thông minh của ả, chắc chắn có thể làm được.

Lý đại nương nhìn bốn phía, thở dài một hơi, thốt:

→ Xem ra ta quả thật đã hoàn toàn bị cô lập.

Cam lão đầu lại cười vui vẻ, nói:

→ Châu bảo tuy còn chưa hoàn toàn thu lại hết, nhưng cũng đã được bảy tám phần, cũng đáng để bà thỏa mãn rồi.

Lý đại nương không nói tiếng nào.

Cam lão đầu thở dài nói tiếp:

→ Không lẽ bà nhất định muốn số châu bảo đó hoàn toàn về tay rồi mới thả người, mới hủy tờ giấy sao ?

Lý đại nương cười cười, hỏi:

→ Người có từng gặp qua người không thích có quá nhiều tiền chưa ?

Cam lão đầu đáp:

→ Càng có nhiều tiền không còn nghi ngờ gì nữa thì càng tốt, nhưng có tiền mà không còn mạng, không những không tốt, lại còn rã mục tới tận gốc.

Lý đại nương thốt:

→ Câu nói đó có lý.

Bà cười một tiếng, nói tiếp:

→ Ta tuy cũng không thể không thích có nhiều tiền hơn, nhưng phút sinh tử này, lại cũng không còn cách nào khác.

Cam lão đầu hỏi:

→ Bà chịu đáp ứng rồi sao ?

Lý đại nương thở dài, thốt:

→ Ta thả người, hủy giấy, chỉ là chuyện trở bàn tay, muốn làm vệ sĩ của ta, chỉ sợ người không còn năng lực đó.

Cam lão đầu ngẩng mặt cười ha hả, thốt:

→ Họ Cam này tuy niên kỷ đã cao, khí lực cũng không tẻ chút nào.

Lý đại nương nhìn Cam lão đầu từ đầu đến chân, thốt:

→ Lời nói của lão có vẻ là lời nói thật.

Mục quang của Cam lão đầu quét một lượt:

→ Những thủ hạ của Vũ tam gia bao vây xung quanh bà đã bị ta tiêu diệt trọn, Vũ tam gia lại bị ta đánh chết, đó không đủ để chứng minh lời nói của ta là lời nói thật sao ?

Lý đại nương hỏi:

→ Chỉ không biết chứng minh đó hiện tại có còn hữu hiệu không ?

Cam lão đầu ưỡn ngực, muốn nói nữa, Lý đại nương đã ngắt lời:

→ Hồi nãy bọn người đánh nhau ta tịnh không bỏ sót.

Câu nói đó có nghĩa là một quyền hồi nãy của Vũ tam gia không có ảnh hưởng lớn gì tới bà, tình dục rất nhanh chóng.

Có lẽ những huyết đạo trên mình bà ta không bị quyền phong của Vũ tam gia chấn động chút nào.

Cam lão đầu nghe xong, thần sắc bất giác đã có biến đổi.

Lý đại nương nói tiếp:

→ Hai quyền đó của lão ta chừng như không nhẹ chút nào.

Cam lão đầu điềm đạm mỉm cười, hỏi:

→ Hai quyền đó có gì phải để ý ?

Lý đại nương đáp:

→ Không có gì, chỉ bất quá đánh người chảy máu mũi.

Cam lão đầu cười nói:

→ Chảy máu mũi căn bản không phải là chuyện lớn.

Lý đại nương lạnh lùng thốt:

→ Đó còn tùy máu ở đâu trào ra.

Bà háy mắt một cái, nói tiếp:

→ Nếu quả máu trào ra từ nội tạng, chắc chắn phải lo sợ.

Cam lão đầu nói:

→ Bà có thể tin chắc rằng, máu đó tuyệt đối không phải từ nội tạng trào ra, chỉ cần bà chịu hủy tờ giấy, chịu thả người, cái mạng già này của ta giao hết cho bà.

Lý đại nương thốt:

→ Ta vốn rất tin tưởng, hiện tại nghe người nói câu đó, lại không còn tin tưởng.

Cam lão đầu ngạc nhiên hỏi:

→ Lời nói của ta có vấn đề sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Ta thả người, hủy giấy, người chết trước mặt ta, cái nợ này ai trả cho ta ?

Cam lão đầu hỏi:

→ Bà nói đến lúc đó ta có thể chết để liệu hết mọi chuyện, thà chết chứ không làm vạ sĩ cho bà, không chịu để bà khống chế ?

Lý đại nương đáp:

→ Ta không phải nói như vậy.

Cam lão đầu thốt:

→ Bà có thể bảo đảm ta nói giao cái mạng này cho bà, hoàn toàn sẽ giao cho bà, tuyệt không đổi chủ ý.

Lý đại nương nói:

→ Ta biết mười ba người bọn người thủ tín giữ lời hứa vô cùng, hễ nói là làm.

Cam lão đầu hỏi:

→ Vậy bà còn lo ngại gì nữa ?

Lý đại nương đáp:

→ Ta lo ta không có biện pháp bảo tồn sinh mạng của người.

Bà ta thở dài nhè nhẹ, thốt:

→ Người nên biết, ta với phán quan nơi địa phủ, không có một điểm giao tình nào, nếu không cũng đã có thể xin ông ta sửa tên người trong sinh tử bạ một lần.

Cam lão đầu lạnh lùng “hừm” một tiếng, hỏi:

→ Lời nói của bà có ý tứ gì đây ?

Lý đại nương thốt:

→ Ý tứ gì người cũng nên minh bạch !

Bà đột nhiên hỏi:

→ Người từ lúc nào đã biết cách nói láo ?

Lý đại nương lắc đầu thở dài, lại nói tiếp:

→ Hai quyền của Vũ tam gia rành rành đã đánh vỡ nội tạng của người, miệng của người trào máu, căn bản là vì nội tạng đã bị toái liệt, người nghĩ ta quả thật nhìn không ra sao ?

Mặt Cam lão đầu tái một cái, hỏi:

→ Vũ tam gia nói vậy mà bà cũng tin sao ?

Lão cười lạnh, nói tiếp:

→ Lão ta cũng không nói một tay đổi một mạng, kết quả ra sao, ngược lại không những chỉ mất một tay, cả cái mạng cũng mất luôn.

Lý đại nương cười một tiếng, thốt:

→ Ta chỉ tin mắt ta.

Bà nói đến mắt, người nghe bà nói cho dù chưa phát giác nhãn tình của bà mỹ lệ ra sao, hiện tại cũng có ý thức chú ý nhìn vào mắt bà.

Cam lão đầu lại ngoại lệ.

Lão thủy chung không nhìn vào mắt Lý đại nương, thậm chí còn tránh né mục quang của Lý đại nương.

Đối với đôi mắt đó, lão phảng phất sợ kỵ vô cùng.

Vừa mỹ lệ vừa tinh anh, tuy rất mê hồn, đó lại là một cặp ma nhãn.

Vũ tam gia cơ hồ chịu chết dưới cặp ma nhãn đó.

Nhưng đến lúc lão giật mình tỉnh táo, cặp ma nhãn đó không còn có thể mê hoặc lão ta.

Chỉ vì võ công của lão ta cao cường, nội lực thâm hậu.

Phát giác kịp thời, một khi có phòng bị, thần chí của lão ta kiên định như sắt đá, trông mắt như hỏa diệm phùng phùng.

Nội lực của Cam lão đầu tuy còn trên cả Vũ tam gia, đối với Lý đại nương nhận thức đương nhiên còn sâu hơn Vũ tam gia.

Cặp ma nhãn đó đối với Cam lão đầu mà nói, đã không phải là một bí mật, cho nên đã biết để đề phòng.

Bằng vào tu vi của lão, tâm thần tự nhiên kiên định hơn so với Vũ tam gia, cho dù lão có nhìn vào mắt Lý đại nương, cũng không thể có ảnh hưởng gì lớn lao lắm.

Lão lại một mực tránh né nhãn tình của Lý đại nương. Có lẽ nào nội lực của lão hiện tại không còn như trước nữa ?

Lý đại nương lại không chớp mắt trừng trừng nhìn Cam lão đầu.

Sóng mắt của bà dục lưu, cười mê hồn nói tiếp:

→ Hai quyền của Vũ tam gia nặng tới cỡ nào ta đã thấy rõ, lời nói của lão ta đủ để ta nghe lọt.

Cam lão đầu lại không nói tiếng nào.

Lý đại nương nói tiếp:

→ Dưới thương thế nặng nề của người, cố gắng phấn đấu giết chết Vũ tam gia, khí lực toàn thân đại khái đã tan biến mất bảy tám phần, nhưng nếu quả lập tức điều tức dùng được vật phục trợ, có thể sống thêm một năm nữa cũng không phải là không được, vấn đề là ta đang chăm chăm nhìn người, người căn bản không có cơ hội điều tức, lại sợ ta thấy rõ, mạnh hóa yếu không thể đàm phán điều kiện với ta, cho nên người đã dùng hết khí lực để nói chuyện với ta.

Mặt Cam lão đầu trắng nhợt, nhưng ngực vẫn ưỡn cao, miệng vẫn còn ngậm cam.

Lý đại nương lại thở dài một tiếng, thốt:

→ Bọn người đều một thân bản lãnh, chỉ cần phân nửa người cũng đủ để biến nơi đây thành bình địa, nếu không phải là vì bị hai chữ trung tín trói buộc, ta căn bản không thể đấu không lại bọn người.

Bà ta thở dài nói tiếp:

→ Bọn người đã thủ tín như vậy, ta cũng đương nhiên phải vậy, một khi đáp ứng thực hành lời hứa, cho dù ta nhận biết người có chết trước mặt ta, cũng thả người, hủy giấy.

Liếc ra ngoài cửa, bà ta lại nói:

→ Bên ngoài tin rằng còn có người của người, nếu quả người chết đi, ta không thực hiện lời hứa, tất sẽ giết ta, bọn người tính ra cũng không làm sai lời hứa, cho nên người nhất định không sợ ta xuất ngôn phản phúc, cũng không sợ đem chút hơi thở cuối cùng liều mạng.

Bà ta lại thở dài:

→ Ta nghe người nói nãy giờ, cũng đã động tâm phần nào, chỉ tiếc càng nghe càng không thể đáp ứng.

Cam lão đầu trừng mắt nhìn bà. Lão tuy không hỏi vì sao, biểu tình lại rõ ràng đang muốn biết tại sao.

→ Lúc bắt đầu ta còn chưa có cảm giác đó, người quá gấp rút, muốn ta đáp ứng điều kiện của người, xem chừng sống còn không lâu nữa, không muốn kéo dài sợ không còn kịp.

Cam lão đầu không có phản ứng, chừng như biết Lý đại nương nói còn chưa dứt lời.

Lý đại nương quả nhiên chưa dứt lời, lại nói tiếp:

→ Đến lúc này người liên tục tránh né nhìn thẳng vào mắt ta, với tu vi của người, căn bản không thể bị ma nhãn của ta làm ảnh hưởng, trừ phi nội lực của người đã suy thoái rất nhiều.

Bà cười một tiếng, lại nói tiếp:

→ Đối với lời nói của Vũ tam gia ta kỳ thật còn có chút hoài nghi, đến bây giờ, lại ngược lại, rất tin tưởng.

Bà lại thở dài, thốt:

→ Người sắp chết muốn bàn điều kiện, mời người sắp chết làm vệ sĩ, chuyện này không phải là tức cười sao ?

Bà ta quả thật đã cười. Không phải là cười mê hồn, cũng không phải là cười kiêu my, mà là cười chế giễu. Bà ta vừa cười vừa nói:

→ Đầu óc ta không có vấn đề.

Đầu óc không có vấn đề, làm sao có thể tin người sắp chết vẫn còn có thể bảo vệ sự an toàn của bà ta ?

Mặt Cam lão đầu càng trắng nhợt, thoát khẩu thốt:

→ Ta ...

Chữ “ta” vừa ra khỏi miệng, lão đột nhiên ngậm miệng lại.

Lý đại nương thay lão tiếp lời:

→ Người có phải muốn nói bên cạnh người tịnh không chỉ có một mình người, còn có một Vi thất nương ?

Cam lão đầu gật đầu.

Lý đại nương thốt:

→ Ta hiện tại chỉ muốn cùng bọn người đàm luận, nhưng chỉ muốn bàn với người sống, người sắp chết ta không thể phụng bồi.

Cam lão đầu nói bằng mũi:

→ Lời nói đó là thật ?

Lý đại nương đáp:

→ Nếu quả Vũ tam gia còn ở bên ngoài, người hãy gọi ả vào đây.

Cam lão đầu vừa mở miệng là máu liền trào ra, sắc mặt lão càng trắng nhợt, hô lớn:

→ Thất nương !

Giọng nói của lão rất yếu, nhưng vẫn có thể truyền ra tới bên ngoài.

Không có tiếng người hồi đáp, cũng không có người xuất hiện ngoài cửa.

Ngoài cửa một màn tối đen, gió thổi thiết mã du dương, nghe thấy trong đêm tĩnh lặng, chỉ tạo cảm giác thê lương.

Trên trán Cam lão đầu đã xuất mồ hôi hột.

Lý đại nương đứng tĩnh lặng nhìn lão.

Cũng không qua một khắc, mồ hôi đã chảy đầy mặt Cam lão đầu.

Bên ngoài cửa vẫn không có tiếng động.

Cam lão đầu nhịn không được, lại hô hoán:

→ Thất nương !

Giọng nói của lão càng yếu hơn, đôi mày nhíu lại đã dầm dề mồ hôi, tròng mắt còn giấu một tia hy vọng.

Có hy vọng là có thất vọng, lần này lão thất vọng.

Tròng mắt của lão chung quy đã lộ vẻ nghi hoặc.

Lý đại nương đợi đến lúc đó, chung quy cũng mở miệng, thốt:

→ Người gọi đi gọi lại, ở đây cũng chỉ thấy đại nương, không thấy thất nương.

Cam lão đầu nghe tiếng liếc nhìn Lý đại nương, tịnh không nói tiếp.

Lý đại nương lại tự nói tiếp:

→ Ồ tuy là một người thông minh, ả nghĩ đã tìm ra nơi an toàn, lại vị tất là nơi an toàn.

Cam lão đầu không đáp, liếm môi, khóe môi rỉ rỉ máu, bộ râu bạc cũng đã nhuộm đầy máu.

Mặt không khác gì cương thi, sắc mặt trắng nhợt, râu đỏ máu, cơ thịt nhăn nhúm, lão đơn giản không còn là người sống, chỉ giống như nộ quỷ sắp về địa phủ.

Đêm khuya như vậy, hoàn cảnh như vậy, lại càng giống.

Lý đại nương không ngờ một mực nhìn lão đăm đăm, không một chút kinh hoảng.

Trong mắt của bà ta đột nhiên xuất hiện sắc tội nghiệp, thở dài thốt:

→ Ta lại cho người một cơ hội tốt.

Cơ bắp trên mặt Cam lão đầu lập tức co thắt.

Lão nhìn thẳng Lý đại nương lần đầu tiên. Nhân tình Lý đại nương lạnh như nước, lại không dao động.

Bà ta cười vui vẻ:

→ Chỉ cần người có thể đem cây thiết chùy của người từ dưới hầm lên, ta đáp ứng yêu cầu của người.

Chuyện đó đối với Cam lão đầu mà nói là chuyện rất dễ dàng, lão nghe xong, sắc mặt lại biến thảm.

Lý đại nương hỏi:

→ Người nghĩ sao ?

Cam lão đầu cười thảm:

→ Được.

Song thủ của lão chống xuống, vùng đứng dậy, vừa đứng dậy nửa người, lão đột nhiên lại ngồi xuống.

Cơ hồ cả đứng dậy lão cũng không thể đứng dậy nổi, làm sao lão có thể còn khí lực lôi thiết chùy nặng cả trăm cân lên ?

Hà hưởng cái hầm đó ít ra cũng cao không dưới hai trượng, kéo thiết chùy từ bên dưới lên phải hao phí bao nhiêu khí lực ?

Lý đại nương nhìn lão, lắc đầu:

→ Khí lực không còn, không cần miễn cưỡng.

Mồ hôi đổ đầy mặt Cam lão đầu, mặt mày trắng thảm, đột nhiên biến thành đỏ rực, trông mắt cũng đỏ như máu, vừa ngã người, chung quy đã đứng dậy nổi.

Lão vừa bước một bước, huyết nô đậu trên vai lão đã “bịch” một tiếng, đột nhiên rớt từ vai lão xuống.

Tiếng chuông lại vang lên.

Tiếng chuông ngắn đơn điệu lạc vào trong tay Cam lão đầu.

Cam lão đầu gơ bàn tay đón huyết nô, mặt đỏ hồng chợt hóa thành trắng nhợt.

Tiếng chuông từ trong tay lão tan biến, huyết nô động dậy cũng không động dậy, mắt tuy vẫn còn mở to, đã không còn một tia sinh khí.

Song thủ của Cam lão đầu ảm huyết nô, lần này lại ngã người trên ghế, khí lực thần hồn của lão đã gần cạn kiệt.

Tiếng chuông vừa dứt, cũng là lúc sinh mệnh huyết nô kết thúc.

Mười ba ma điều, mười ba ma nhân. Huyết nô, là điều, cũng là người, điều đã chết, còn người ?

Người tuy chưa chết, hơi thở cũng đã mỏng manh như đường tơ.

Lý đại nương vẫn nhìn lão chăm chăm, trong mắt lại đã không còn vẻ tội nghiệp.

Trong mắt bà ta lại có vẻ vui thích, vui thích tàn nhẫn.

Bà ta rõ ràng đã thấy Cam lão đầu căn bản không còn đủ khí lực để kéo thiết chùy từ dưới hầm lên, nói như vậy, vẻ tội nghiệp hồi nãy bất quá chỉ là dùng Cam lão đầu để tạo vui.

Dung diện của bà ta tuy mỹ lệ, nội tâm lại giảo hoạt như hồ ly, âm độc như rắn rết.

Cam lão đầu nhìn thấy chủ ý của bà ta, nhưng chỉ cần còn có hy vọng, chỉ cần tâm lực còn chưa tận kiệt, lão đều có thể tận kiệt tâm lực, tuyệt không chịu bỏ cuộc.

Sinh mệnh của lão đã không còn lệ thuộc vào lão. Cả sinh mệnh của lão đều đã phụng hiến cho Ma Vương, phụng hiến cho huyết anh vũ.

Chỉ mới vào thu, đông vẫn còn xa vời.

Trên mặt lão lại thấy nhan sắc mùa đông. Mặt mày lão đã trắng như tuyết, môi cơ hồ cứng như băng, biến thành màu tím.

Tròng mắt lão sâu thẳm, lại tựa hồ có một ngọn lửa thiêu đốt !

Nộ hỏa !

Lão trừng trừng nhìn Lý đại nương !

Lý đại nương chừng như đã phát giác, lại vẫn nở một nụ cười.

Tiếng cười trong vắt hấp dẫn như tiếng chuông bạc, tiếng cười kiều mỹ động lòng người, cả đại đường phảng phất sung mãn hoan lạc.

Mặt mày Cam lão đầu lại biến thành bi phẫn, nộ hỏa trong tròng mắt càng bùng cháy.

Lúc tiếng cười lại phát lên, nộ hỏa cơ hồ bay ra khỏi mắt.

Lão đột nhiên đứng lên, cả người phảng phất sung mãn sức sống.

Thần tình trên mặt lão biến thành điên dại.

Một người dưới cơn hành hạ của niềm bi phẫn thống thiết, thông thường đưa đến hậu quả đó.

Một người làm chuyện gì mà không để ý đến hậu quả, không khác gì một người điên.

Không cần biết là hỉ lạc hay ai nộ, bất cứ thứ cảm tình nào một khi đến mức cực đoan, kỳ thật đều đủ để làm cho người điên dại, bi phẫn chỉ bất quá là một thứ dễ dàng.

Có lẽ chỉ có giây phút điên dại, mới bắt kham thiết tưởng tới hậu quả sau này.

Giây phút đó, đã không còn là con người chi phối cảm tình, mà là cảm tình chi phối con người.

Một người bị cảm tình chi phối, còn có gì không thể làm được ?

Tiếng cười lập tức dừng hẳn, Lý đại nương giật mình nhìn Cam lão đầu, hỏi:

→ Người muốn làm gì ?

Cam lão đầu trầm giọng:

→ Giết người !

Cả tiếng nói cũng đã biến thành điên dại, nhưng hiển nhiên không hoàn toàn mất hết lý trí, nếu không lão đã xuất thủ rồi.

Lý đại nương hỏi dò:

→ Giết ta ?

Cam lão đầu đáp:

→ Đương nhiên là bà !

Lý đại nương không ngờ lại mỉm cười:

→ Có lẽ người đã quên lời hứa của người ?

Cam lão đầu đáp:

→ Không quên, nhưng không giết người làm sao có thể dẹp tan sự phẫn nộ trong đầu trong tâm ta !

Lý đại nương cười hỏi:

→ Có một câu nói, không biết người có từng nghe qua chưa ?

Cam lão đầu hỏi:

→ Câu gì ?

Lý đại nương chậm chậm thốt:

→ Phần nộ bắt đầu từ ngu muội, kết thúc là đến hối hận.

Cam lão đầu cười lớn:

→ Người của ta đã gần chết, còn hối hận được sao ?

Lý đại nương thốt:

→ Người cho dù có chết, anh vũ cũng còn chưa chết, nhưng ta một khi chết, cái chết của anh vũ đã được định đoạt.

Cơ bắp trên mặt Cam lão đầu liền co thắt liên tục.

Lý đại nương cười cười nói tiếp:

→ Lời hứa của người vốn không phải là hứa với một mình ta.

Cả thân mình của Cam lão đầu lập tức lắc lư quy xuống.

Lão chỉ bằng một hơi nộ khí mà đứng dậy.

Hiện tại trong tâm của lão lại chỉ có bi ai.

Lý đại nương hỏi tiếp:

→ Người hiện tại còn muốn giết ta không ?

Cam lão đầu trừng mắt nhìn bà, đột nhiên hét một tiếng cuồng dại.

Máu trào ra từ miệng lão, người lão đồng thời bộc phát.

Dưới vết thương nặng nề, thân hình lão vẫn nhanh nhẹn phi thường.

Có lẽ nào lão không còn nghĩ đến hậu quả ?

Lý đại nương thất kinh, muốn la một tiếng cũng không còn đủ thời gian, Cam lão đầu đã đến trước mặt.

Bà ta há miệng hét:

→ Người dám !

Cam lão đầu dám, người đến thì quyền cũng đến.

Hai chữ “người dám” vừa ra khỏi miệng Lý đại nương, tả quyền của Cam lão đầu đã đánh vào người bà.

Cả người bà bị trúng một quyền văng ra khỏi ghế.

Hữu quyền của Cam lão đầu đánh xuống, lại đánh trên ghế.

“Bình” một tiếng, ghế lập tức bị vỡ nát.

Quyền đầu của lão vẫn còn uy lực đó.

Lý đại nương lại không bị tả quyền của lão đánh chết, vừa bay ra sau nửa trượng, lạc mình trên một cái ghế khác, cũng đã hôn mê trên ghế.

Một quyền của Cam lão đầu tuy còn chưa đánh chết được bà, cũng đã đủ để làm cho bà hôn mê.

Lần này bà quả thật đã hôn mê. Hai quyền của Cam lão đầu đã luyện thành kiên ngạnh như sắt thép, khí lực thần hồn của lão tuy hoàn toàn tập trung trên hữu quyền, tả quyền cũng đủ để đánh người hôn mê.

Cũng không phải chỉ có khí lực, mà nộ hỏa của lão cũng hoàn toàn tập trung trên hữu quyền.

Lão coi cái ghế đó như là Lý đại nương, huy quyền thống kích.

Một quyền đó đánh tận hết khí lực của lão, cũng đánh tận hết phần nộ trong lão.

Ghế vỡ nát, huyết nộ cũng vỡ nát.

Lúc Cam lão đầu huy quyền thống kích, huyết nô còn nắm trong hữu chưởng của lão.
Thi thể con chim tan nát, máu huyết lông lá rơi lả tả.
Quyền đầu của lão đã nhuộm đỏ máu, khoe mắt tét ra, máu cũng theo khoe mắt chảy xuống.
Trong máu có lệ, trong lệ có máu.
“Anh vũ ! Anh vũ ...” Lão rít lên thảm thiết !
Tiếng bi hô còn chưa tuyệt, người lão đã ngã gục.

12. Huyết Nô

Anh vũ, anh vũ – huyết nô là chim, cũng là người.
Anh vũ đương nhiên cũng là một con chim, có lẽ nào cũng là người ?
Người đó là ai ?
Người đó hiện tại ở đâu ?
Anh vũ là ai ?
Anh vũ ở đâu ?
Vương Phong nhin không được muốn nhảy xuống.
Chàng chỉ hy vọng Cam lão đầu còn chưa chết, còn có thể hỏi đáp cho chàng hai vấn đề đó.
Chàng vừa mới dợm chân tính nhảy xuống, đột nhiên rùn mình lại, nằm trở lại trên trần.
Ai đã làm cho chàng cải biến chủ ý ?
Đêm càng khuya, gió lại càng mạnh.
Gió thổi tà áo bay phấp phới, một người lắc lư theo gió vào trong đường.
Huyết Nô !
Là người, không phải là chim.
Là Huyết Nô của Anh Vũ Lâu.
Sắc mặt nàng trắng nhợt như vừa mới dứt cơn bệnh nặng, thần thái lại mỹ lệ không thể tả.
Mục quang lạc trên thi thể Cam lão đầu, trong mắt nàng có vẻ bi ai.
Vừa nhìn sang Lý đại nương, ánh mắt nàng lại lạnh như băng mùa xuân.
Lý đại nương là mẫu thân của nàng, Cam lão đầu là người gì của nàng ?
“Không thương người thân mà thương người ngoài, là bội đức; không kính người thân mà kính người ngoài, là bội lễ”.
Đó chính là lời Hiếu Kinh.
Thuyết pháp đó không nhất định là có lý.
Cha mẹ trên thế gian tịnh không hoàn toàn là tốt đẹp hết.
Bất quá thời đó, nhi nữ bội lễ cũng còn rất ít.
Nữ nhi đặc biệt phải hiếu thuận.
Hiếu thuận dẫn đến thương, đến kính.
Bọn họ thậm chí hy sinh cả hạnh phúc một đời để phục tòng phụ mẫu, hiếu thuận với cha mẹ.

Một cô gái trẻ đẹp chịu cưới một lão ông gần chết, đã không là một chuyện kỳ quái.
Chịu bán nhục thể đổi lấy kim tiền, để cho phụ mẫu tiêu xài, để cho phụ mẫu no ấm cũng không lạ.
Thứ bi kịch đó, cho đến hiện tại vẫn thường diễn ra.
Trong thiên hạ luôn luôn có thứ phụ mẫu như vậy, luôn luôn có dạng nữ nhi như vậy.
“Bách bất đắc dĩ” bốn chữ đó, vĩnh viễn là lời bào chữa của loại người đó.
Đó tuy là một hành vi dè tiện, chỉ tiếc có nhiều người căn bản đã không biết thế nào gọi là sỉ nhục.
Lý đại nương có phải là một mẫu thân như vậy không ? Huyết Nô có phải là một nữ nhi như vậy không ?
Vương Phong không biết.
Nhân sự ở địa phương này quá phức tạp, đã không còn cái gì chàng có thể tưởng tượng đến.
Nhưng vô luận ra sao, Lý đại nương luôn luôn không cần Huyết Nô bán mình để bà có thể duy trì sinh hoạt.
Chỉ nhìn thấy tòa trang viện này, đã có thể tưởng tượng Lý đại nương giàu có cỡ nào.
An Tử Hào đã từng nói cho chàng biết, Huyết Nô tự mình muốn ở tại Anh Vũ Lâu, Lý đại nương căn bản không thể quản lý nàng.
Câu nói đó chàng lại một mực hoài nghi.
Nữ hài tử cam nguyện làm kỹ nữ cho đến hiện tại Huyết Nô là người đầu tiên chàng gặp.
Tuy quen biết có mấy ngày, nhưng chàng tuyệt không tin Huyết Nô là dạng nữ hài tử đó.
Trên thế gian quả thật có mẫu thân nào con gái tự đi làm kỹ nữ mà không cản trở sao ?
Hiện tại chàng thậm chí hoài nghi mẹ con họ không phải chân chính là mẹ con.
Huyết Nô nhảy qua hầm, đi đến gần thi thể Cam lão đầu, cúi xuống vuốt mái tóc bạc trắng của lão nhẹ nhàng.
Nàng tuy không nói lời nào, đã mượn hành động cử chỉ để biểu lộ không giấu diếm tình thương của nàng.
Sau đó nàng đi về phía Lý đại nương.
Nàng lại giơ tay ra, giơ cả hai tay.
Hai tay bóp vào yết hầu của Lý đại nương.
Lúc đó không phải là đùa cợt, nàng không có điểm nào giống như đang đùa cợt.
Trông mát lạnh như xuân băng để lộ vẻ oán độc, nàng cũng không nói gì, một thứ phần hận đã truyền từ thần tình của nàng hiển lộ trên động tác của nàng.
Xem ra nàng quả thật đang bóp cổ Lý đại nương.
Nữ nhi như vậy quả thật hiếm thấy.
Vương Phong lần đầu thấy được một nữ nhi như vậy.
Chàng không thấy thần tình trên mặt Huyết Nô, nhưng chỉ nhìn cử chỉ của Huyết Nô, đã kinh hãi muốn nhảy dựng.
Chàng lại cơ hồ muốn nhảy xuống dưới.
Tuy không biết giữa bọn họ có ân oán gì, chàng cũng không muốn Huyết Nô biến thành hung thủ giết mẹ.
Chàng lại ngưng thần, cả một tiếng động cũng không có.
Bởi vì song thủ của Huyết Nô tịnh không bóp xuống.
Gân xanh trên tay nổi vồng, sắc mặt Huyết Nô càng đáng sợ.

Nàng hận đến nghiêng rằng trèo trẹo, song thủ thủy chung vẫn không bóp xuống.

Xem ra nàng còn có chút đắn đo.

Có phải là vì tình thân giữa mẹ con ?

Không ít người lúc trước cả nửa đời bị hủy trong tay cha mẹ, nửa đời sau bị hủy trong tay con cái, nhưng người giết con cái cố nhiên ít có, người giết cha mẹ cũng ít thấy.

Bởi vì thế gian còn có tình thân.

Người ngoại lệ nếu quả không là cùng hung cực ác, thì cũng vì vì người mình muốn giết thật sự không còn là người.

Huyết Nô xem ra tịnh không phải dạng hung ác, Lý đại nương tựa hồ cũng không hoàn toàn không còn là người.

Song thủ của nàng chung quy cũng buông thông.

Vương Phong tới lúc đó cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lý đại nương lại thủy chung không có phản ứng, quả thật đã hôn mê, hoàn toàn không biết mình vừa rồi sắp vào Quỷ Môn Quan.

Song thủ của Huyết Nô giang ra, hữu chưởng liên tục tát xuống, tát lên má trái của Lý đại nương.

Hữu chưởng vừa tát xong, tả chưởng lại tát lại, tát lên má phải của Lý đại nương.

Nàng xuất thủ cực nhanh, trái một chưởng, phải một chưởng, liên tục tát Lý đại nương mấy chục chưởng.

Mấy cái tát tịnh không nặng, nhưng cũng không nhẹ.

Đến khi dừng tay, hai má trái phải của Lý đại nương đã bị tát phát đỏ.

Mấy chục chưởng đó đã đủ để làm Lý đại nương tỉnh dậy.

Lý đại nương quả nhiên tỉnh dậy.

Bà từ từ mở mắt, chậm chậm gỡ song thủ, nhẹ nhẹ vuốt ve hai má, nhẹ nhẹ xoa xoa hai má.

Mục quang vừa đảo một vòng, đã lạc trên mặt Huyết Nô.

Bà ta không ngờ còn nở một nụ cười, vừa cười vừa hỏi:

→ Trừ cách tát mặt ta, ngươi không còn biện pháp nào để làm cho ta tỉnh ?

Huyết Nô lạnh lùng đáp:

→ Không còn.

Lý đại nương xoa xoa má, thốt:

→ Ngươi tát cũng không nhẹ chút nào.

Huyết Nô nói:

→ Tôi nghĩ quả thật cũng nhẹ đó.

Lý đại nương thốt:

→ Nhìn bộ dạng của ngươi, xem chừng muốn giết ta mà không cam tâm.

Huyết Nô không nói tiếng nào.

Lý đại nương hỏi:

→ Hồi nãy là một cơ hội rất tốt, sao ngươi không hạ thủ ?

Huyết Nô đáp:

→ Tôi làm sao dám ?

Lý đại nương cười thốt:

→ Người quả thật không dám.

Bà ngồi thẳng dậy, chuyển đề tài:

→ Vì thất nương đâu ?

Huyết Nô đáp:

→ Không biết.

Lý đại nương hỏi:

→ Ắ không ẵ náo cùng người ?

Huyết Nô đáp:

→ Không.

Lý đại nương thốt:

→ Dẫn người đi ẵ náo chắc phải là ẵ.

Huyết Nô đáp:

→ Là ẵ.

Lý đại nương lại hỏi:

→ Ắ dẫn người đến chỗ nào ?

Huyết Nô đáp:

→ Đằng sau hoa viên của tòa tiểu lâu gần tường.

Lý đại nương hỏi:

→ Lúc đó là lúc nào ?

Huyết Nô đáp:

→ Đại khái là vừa sau canh ba.

Lý đại nương hỏi:

→ Người thật sự trốn ở đó nửa ngày ?

Huyết Nô đáp:

→ Ắ đã phong bế huyết đạo của tôi, tôi không muốn ở lại cũng không được.

Lý đại nương hỏi:

→ Ắ đột nhiên xuất thủ ?

Huyết Nô đáp:

→ Đương nhiên.

Lý đại nương hỏi:

→ Đến bây giờ huyết đạo mới đã khai sao ?

Huyết Nô đáp:

→ Tôi cũng muốn đi ra sớm một chút để coi nhiệt náo, chỉ tiếc nội lực của tôi quả thật hơi tệ.

Lý đại nương thốt:

→ Đó vị tất không không là chuyện tốt, nếu không, có thể người hiện tại đã thành quỷ dưới đao của bọn chúng.

Huyết Nô nói:

→ Chuyện đó tôi cũng không lo lắm, Vũ tam gia nếu quả thật sự muốn giết tôi, tôi cũng không biết đã chết bao nhiêu lần.

Lý đại nương thốt:

→ Chủ ý của lão không phải luôn luôn là không đánh người, chỉ bất quá thời cơ còn chưa chín mùi.

Mục quang của bà quét xung quanh đại đường, thốt:

→ Thời cơ chín mùi, lão tất không lưu tình nữa.

Máu rưới khắp đại đường.

Gió từ bên ngoài thổi vào đường, trong gió thoảng mùi máu.

Tử khí bên ngoài đường tịnh không thua gì bên trong đường.

Cả trang viện đều đã bị nổi chết chóc bao phủ.

Thời cơ một khi chín mùi, Vũ tam gia huyết tẩy cả trang viện.

Chỉ tiếc đối với trang viện này lão không quen thuộc cho lắm, đối với đám người ở đây, nhận thức của lão cũng chưa được thấu triệt.

Đi sai một nước cờ, toàn quân không còn một mạng.

Bên Lý đại nương còn lại cũng bất quá chỉ có hai mẹ con bọn họ.

Vi thất nương hiện tại sinh tử khó phán đoán được.

Trận chiến này quả thật quá thảm liệt.

Mặt mày Lý đại nương bất giác dâng đầy vẻ cô độc.

Bà ta thở dài một tiếng, lại nói:

→ Lão tuy vị tất phải giết người, nếu rơi vào tay lão, người cũng tuyệt không tốt đẹp gì.

Huyết Nô thốt:

→Ồ ?

Lý đại nương nói:

→ Người kỳ thật không nên gọi là Huyết Nô, người căn bản không phải là một huyết nô.

Người tên là Huyết Nô lại không là huyết nô, người không phải tên Huyết Nô thì ngược lại, lại là huyết nô.

Chuyện này không phải là rất kỳ quái sao ?

Vương Phong hiện tại không còn muốn nhảy xuống.

Bởi vì chàng một khi nhảy xuống, cuộc nói chuyện giữa hai người nhất định không thể tiếp tục nữa.

Huyết Nô cười lạnh:

→ Chuyện đó có quan hệ gì ?

Lý đại nương đáp:

→ Huyết nô là nô tài của huyết anh vũ, lão lại một mực muốn truy tra bí mật của huyết anh vũ, tìm không được huyết anh vũ, lão làm sao mà không truy vấn Huyết Nô người ?

Bà cười cười, lại nói tiếp:

→ Xem ra thứ người như lão, muốn truy vấn ai, nhất định có rất nhiều biện pháp, nhất định bắt chấp thủ đoạn.

Huyết Nô lạnh lùng hỏi:

→ Bà bắt chấp thủ đoạn, hay là lão bắt chấp thủ đoạn ?

Lý đại nương đáp:

→ So ra mà nói, cái bắt chấp thủ đoạn của ta còn đỡ hơn, ít ra ta rất ít khi dùng vũ lực.

Huyết Nô cười lại, thốt:

→ Bà căn bản không dám dùng vũ lực.

Lý đại nương cười một tiếng, cũng không muốn tranh luận với Huyết Nô, chuyển đề tài:

→ Cho nên người nên cảm kích chuyện Vi thất nương làm.

Huyết Nô không nói tiếng nào, trông mắt xem chừng đo đỏ.

Vi thất nương chiếu cố nàng ra sao, nàng làm sao hoàn toàn không biết được ?

Mục quang của Lý đại nương chuyển ra ngoài cửa, hỏi:

→ Chỉ không biết hiện tại ả có chết hay không ?

Huyết Nô cười lạnh:

→ Bà rất muốn ả chết ?

Lý đại nương đáp:

→ Không muốn, hiện tại chính là lúc ta đang cần dùng ả.

Huyết Nô hỏi:

→ Bà khẳng định ả chịu nghe bà phân phó ?

Lý đại nương cười đáp:

→ Nhưng vô luận ra sao, chỉ cần ả còn một hơi thở, đều không để ai thương hại đến ta, người lưu lại gần ta, ả cho dù không muốn bảo hộ ta cũng không được, hà huống còn có một lý do khác ả tất phải bảo hộ ta.

Huyết Nô biết lý do đó là gì, lại nói:

→ Tôi xem ra không cần thiết phải ở gần bà.

Lý đại nương thốt:

→ Ta thấy cần.

Huyết Nô cười lạnh.

Lý đại nương nói tiếp:

→ Bởi vì ta đã chuẩn bị rời khỏi đây.

Huyết Nô hỏi vội:

→ Một mình rời khỏi đây ?

Lý đại nương đáp:

→ Không phải một mình.

Bà ta cười cười, lại hỏi:

→ Người cũng không chịu ở gần ta ?

Huyết Nô không hồi đáp, thần tình lại đã biến thành khẩn trương.

Nàng nhìn Lý đại nương chăm chăm, hỏi:

→ Bà không sợ bọn tôi giữa đường dẫn người chạy trốn ?

Lý đại nương hỏi ngược:

→ Người thấy ta làm chuyện gì mà không nắm vững chưa ?

Huyết Nô không trả lời, thở dài nhẹ:

→ Bà quả thật quá tham lam, đến bây giờ vẫn chưa thỏa mãn sao ?

Lý đại nương cũng thở dài:

→ Bọn người đã gần đạt được mục đích, sao lại không nỗ lực hoàn thành ?

Huyết Nô ngậm miệng.

Những lời nói đó, căn bản không giống lời nói chuyện giữa mẹ và con.

Kỳ thật vô luận nhìn cách nào, hai người bọn họ không giống hai mẹ con chút nào.

Giữa bọn họ lại có danh phần mẹ con.

Chuyện gì đã làm cho tình thế giữa bọn họ như nước với lửa ?

Vương Phong một mặt lắng nghe, một mặt suy nghĩ, một cái đầu cơ hồ đã biến thành hai cái.

Chàng lắng nghe họ nói chuyện cũng đã lâu, nhưng cho tới hiện tại, vẫn còn nghĩ không ra.

Chuyện họ nói xem chừng chỉ có họ hiểu.

Cứ nghe nói như vậy, Lý đại nương có nhóm của Lý đại nương, Huyết Nô cùng Vi thất nương, Cam lão đầu cũng là một nhóm, bọn họ đang tiến hành chuyện gì đó.

Chuyện đó lại không phải làm cho Lý đại nương.

Bọn họ đã hứa một lời hứa, Lý đại nương cũng bắt bọn họ phải hoàn thành chuyện đó.

Bà ta vì vậy đã có thể chi phối bọn họ, bởi vì bà ta nắm trong tay một người của bọn họ, cũng có thể chỉ là một con chim.

Nếu quả là người, người đó nếu không phải tên là Anh Vũ, cũng tất nhiên có một ngoại hiệu là Anh Vũ – Huyết Anh Vũ !

Huyết anh vũ hiển nhiên đối với bọn họ quan trọng phi thường, vì huyết anh vũ, bọn họ thậm chí không sợ phụng hiến cả sinh mạng quý giá của mình.

Trừ huyết anh vũ ra, trong tay Lý đại nương, còn có một tờ giấy.

Tờ giấy đó cùng huyết anh vũ tựa hồ cũng quan trọng như nhau.

Tờ giấy đó là tờ giấy gì ?

Huyết anh vũ là ai ?

Vi thất nương và Cam lão đầu đều là một trong mười ba huyết nô, huyết nô là nô tài của huyết anh vũ, bọn họ đem sinh mạng phụng hiến cho huyết anh vũ, cũng có thể còn là niềm quang vinh của bọn họ.

Huyết Nô ở Anh Vũ Lâu thì sao ?

Nàng tuy tên là Huyết Nô, lại tịnh không phải là một trong mười ba huyết nô, tịnh không phải là nô tài của huyết anh vũ, tại sao nàng lại không do dự phản lại chính mẫu thân của mình, lại cùng đám mười ba huyết nô vì chuyện đó mà nỗ lực ?

Nàng và huyết anh vũ có quan hệ gì ?

Chuyện đó là chuyện gì ?

Cái đầu bự của Vương Phong đã nhanh chóng biến thành ba cái.
 Chàng không nghĩ còn tốt, một khi nghĩ ngợi cái đầu bự lại càng bự ra.
 Hiện tại chàng chỉ hy vọng Lý đại nương cùng Huyết Nô tiếp tục nói chuyện, hoàn toàn nói ra hết sự tình.
 Hy vọng của chàng đương nhiên cũng chỉ thành thất vọng.
 Lý đại nương không những ngừng nói, còn đứng lên.
 Song thủ của bà vẫn còn dựa vào lưng ghế, bộ dạng kiêu nhợc vô lực.
 Ánh đèn tuy đã càng ảm đạm, cảnh vật trong đường vẫn còn có thể nhìn thấy rõ ràng.
 Ánh đèn ảm đạm chiếu rọi xuống dưới, bà ta không ngờ lại càng có vẻ mê hồn.
 Máu sắc sỡ, thi thể ngổn ngang, ánh đèn ảm đạm, nơi này bừng lên một vẻ âm trầm thê lương.
 Sảnh đường hoa lệ phảng phất đã biến thành một địa ngục khủng bố.
 Thứ địa phương như vậy, không khí như vậy, đối với bà ta không ngờ lại không có ảnh hưởng.
 Vô luận là ở địa phương nào, bộ dạng của bà ta đều mê hồn như nhau.
 Đó không phải chỉ vì vóc dáng yếu điệu của bà ta, mà còn vì khuôn mặt hấp dẫn.
 Bà ta vốn là vũ vật trời sinh.
 Thứ mỹ lệ đó đã không phải thuộc về sở hữu của nhân gian.
 Đứng thong dong như vậy, đã đủ để làm cho nhân tâm bất chợt say sưa.
 Huyết Nô đã mỹ lệ dường nào, đặc biệt nàng chỉ mặt bộ y phục phân nửa người đó, chỉ đánh phần phân nửa mặt, thứ mỹ lệ đó không những mỹ lệ mà còn yêu dị.
 Nhưng đến lúc nàng đứng cùng một chỗ với Lý đại nương, so sánh với Lý đại nương, nàng tuy không đến mức giống như thánh nữ, lại cũng không khác gì một xử nữ không hiểu biết người đời.
 Ánh đèn đang chiếu trên mặt nàng.
 Mặt nàng lạnh lùng, nhân tình xa xăm, thủy chung lạnh như băng mùa xuân.
 Nàng vẫn đứng gần Lý đại nương, mặt hai người tuy không gần sát nhau, cũng đã rất cận, đã không khó gì để so sánh.
 Tướng mạo của hai người không giống nhau, hoàn toàn là hai người khác nhau.
 Rất có nhiều mẹ con tướng mạo đều khác nhau, điều đó không phải là chuyện kỳ quái.
 Kỳ quái chỉ là niên kỷ của hai người.
 Tuổi tác của hai người có cách biệt, cách biệt đó lại không lớn.
 Nhìn tuổi tác của Lý đại nương, xem ra không thể nào có một đứa con lớn như Huyết Nô.
 Có lẽ nào bà ta có thuật trụ nhan, tuổi tác thực tế không thể nhìn lên mặt mà phán đoán ?
 Gió thoảng mùi máu.
 Sát khí giữa trời đất vẫn còn nặng nề.
 Sát khí trong đại đường cũng còn chưa tan biến.
 Tròng mắt của Lý đại nương lại không có sát khí, mục quang ôn nhu như gió xuân, trên mặt bà ta cũng hiển lộ xuân ý.
 Xuân ý nồng như rượu.
 Toàn thân bà ta đều sung mãn một thứ dụ hoặc cường liệt.

Trong đây nếu quả còn có nam nhân, chỉ cần là một nam nhân, hấn ta nếu còn có thể chịu đựng chống lại thứ dụ hoặc đó, không bỏ về phía bà ta, hấn ta không phải là một nam nhân chân chính.

Nếu không hấn đã có đủ tư cách đáng được gọi là thánh nhân.

Vương Phong không phải là một thánh nhân, chàng lại là nam nhân chân chính.

Chỉ sợ hiện tại chàng có bỏ cũng còn ở trên cao quá, Lý đại nương không biết chàng tồn tại, nhân tình cũng không nhìn lên.

Trước mắt bà chỉ có một người, không những vậy còn là nữ nhân.

Thứ dụ hoặc đó tuy cả nữ nhân cũng khó chống cự, nhưng Huyết Nô đối với bà ta tựa hồ trong tâm còn mang đầy oán hận.

Một người đối với một người trong lòng chứa đầy oán hận, cho dù người có mỹ lệ tới cỡ nào, cũng không thuận mắt chút nào, chỉ sợ còn kinh tởm hơn.

Sắc mặt Huyết Nô hiển lộ sự kinh tởm đó.

Lý đại nương lại tựa hồ không thêm để ý cảm giác của Huyết Nô đối với mình, không ngờ còn cười được.

Đó có thể là một cách trừng phạt của bà ta đối với Huyết Nô.

Đối với một người đang hận mình, làm như không thêm để ý tới, thông thường càng làm cho người ta phần nộ thêm.

Thứ phần nộ đó nếu quả trường cửu không phát tiết được, đã đủ để làm tổn thương tinh thần con người, hủy diệt sức khỏe con người.

Muốn trừng phạt một người đang hận mình, còn có biện pháp nào tốt hơn biện pháp đó, hãm nhập một thứ phần nộ bất an như vậy trong lòng người dài lâu ?

Cách trừng phạt đó tuy ghê gớm, nhưng người có thể dùng biện pháp đó để trừng phạt người ta, hầu hết đều phải có đủ năng lực để hủy diệt đối phương, bởi vì ghét hận chính nó đã đủ để làm cho một người sát nhân, kết quả phần nộ lại càng làm cho người ta bất kham thiết tưởng.

Chỉ có người tuy giận mà không dám nói, tuy hận mà không dám động, mới có thể dùng biện pháp đó để trừng phạt họ.

Người dùng phương pháp đó để trừng phạt người khác, nếu quả tâm lý của hấn không bị biến thái, thì tâm địa tất cũng ác độc như ma quỷ.

Lý đại nương xem ra là một nữ ma.

Mục quang của bà ta nhìn xung quanh, thở dài nhẹ nhẹ:

→ Đám thi thể này coi bộ cũng quá nhiều.

Huyết Nô nghe vậy cũng nhìn xung quanh, đột nhiên hỏi:

→ Vũ tam gia đâu ?

Lý đại nương hỏi lại:

→ Người không thấy hết ?

Huyết Nô hỏi:

→ Thấy cái gì ?

Lý đại nương đáp:

→ Thiết chùy của Cam lão đầu đánh lão ta văng xuống hầm.

Huyết Nô lắc đầu, lại hỏi:

→ Cam lão đầu chết dưới tay ai ?

Lý đại nương đáp:

→ Vũ tam gia.

Huyết Nô thốt:

→ Tôi ở xa nghe lão la hét “anh vũ” điên cuồng, lại không nghe tiếng đánh nhau.

Lý đại nương nói:

→ Lão cùng Vũ tam gia đương trường tử chiến, hai quyền của Vũ tam gia lại không lấy mạng lão liền.

Huyết Nô trầm ngâm, lại hỏi:

→ Vũ tam gia đánh vào đây để bắt bà, là vì muốn biết bí mật anh vũ ?

Lý đại nương gật đầu.

Huyết Nô hỏi:

→ Không phải là vấn đề đất đai ?

Lý đại nương cười thốt:

→ Nơi đây tính ra lớn lắm sao ? Nếu chỉ vì vài chục cân thịt, có đáng để liều mạng không ?

Bà ta “hừm” lạnh một tiếng, lại nói:

→ Ta luôn hoài nghi động cơ của lão tịnh không giản đơn như vậy.

Huyết Nô hỏi:

→ Là sao ?

Lý đại nương cười lạnh:

→ Người đến địa phương này còn có người nào không phải là vì truy tra bí mật anh vũ ?

Huyết Nô đáp:

→ Cũng có người chỉ đang ngang qua.

Lý đại nương hỏi:

→ Người nói Vương Phong ?

Huyết Nô thốt:

→ Hắn đến địa phương này chỉ bắt quá vì hắn muốn mang thi thể bằng hữu hắn trở về cố hương, địa phương này chỉ là một nơi hắn đi qua.

Lý đại nương hỏi:

→ Hắn nói vậy với người ?

Huyết Nô đáp:

→ Trước khi hắn đi vào Anh Vũ Lâu, tôi căn bản không biết tới con người hắn, cũng không có ai kể chuyện của hắn cho tôi, chỉ trừ có mình hắn.

Lý đại nương hỏi:

→ Người tin lời hắn nói ?

Huyết Nô đáp:

→ Lời nói của hắn thành thật phi thường.

Lý đại nương cười một tiếng, đột nhiên hỏi:

→ Người có biết bằng hữu của hắn nằm trong quan tài là ai không ?

Huyết Nô đáp không do dự:

→ Thiết Hận.

Lý đại nương cười hỏi:

→ Có lẽ người quên cổ hương của Thiết Hận là ở đâu ?

Huyết Nô đáp:

→ Không quên.

Lý đại nương lại hỏi:

→ Cổ hương của Thiết Hận cách nơi này bao xa ?

Huyết Nô đáp không do dự:

→ Đại khái cũng cỡ hai ba ngàn dặm.

Lý đại nương cười lạnh, hỏi:

→ Hẳn khiêng quan tài đi bộ, đường dài hai ba ngàn dặm có đi bộ đến nổi không ?

Huyết Nô không thể đáp, nàng không có thứ kinh nghiệm đó.

Vương Phong cũng không có thứ kinh nghiệm đó.

Trần nhà cách mặt đất khá cao, ánh đèn ảm đạm đã cơ hồ không thể soi sáng bên dưới, làm sao có thể xuyên qua khe hở điêu khắc trên trần nhà để chiếu rọi, làm sao còn có ánh sáng ?

Trăng lại đã lên đến bên trên mái ngói, ánh trăng từ những mảnh ngói bị cạy chiếu vào, đã đủ chiếu sáng mặt mày Vương Phong.

Mặt mày Vương Phong đang ngẩn ngơ.

Đem quan tài Thiết Hận trở về cổ hương vốn không phải là chủ ý của chàng.

Người kiến nghị chàng làm như vậy là Tiêu Bá Thảo.

Chàng tịnh không chối từ, bởi vì cả đời chàng bội phục con người Thiết Hận, hà huống Thiết Hận hiện tại đã là bằng hữu của chàng.

→ - Thiết Hận là người Tam Gia thôn.

→ - Tam Gia thôn chỉ cách Bình An trấn chừng mười dặm, giữa đường đều là một mảnh đất hoang lương, tịnh không có chỗ thứ hai để nghỉ chân, đến Bình An trấn, người hãy ở lại đó nghỉ qua đêm.

Tiêu Bá Thảo còn sợ chàng vào lộn chỗ, đặc biệt căn dặn như vậy.

Chàng đương nhiên không nghi ngờ lời nói của Tiêu Bá Thảo, cho nên chàng mang quan tài của Thiết Hận đi đến Bình An trấn này, ở lại qua đêm ở Bình An trấn này.

Chàng tính sang ngày thứ hai lại tiếp tục lên đường, đến hiện tại lại vẫn còn lưu lại chỗ này.

Quan tài tuy còn, nhưng thi thể đã biến thành cương thi, biến mất vô tung.

Chàng ít ra cũng muốn tìm đem thi thể của bằng hữu mình trở về.

Thi thể còn chưa hồi lại, chàng lại gặp những chuyện ngoài ý muốn, thấy không ít người.

Mỗi người ít nhiều đều có vấn đề.

Chàng lại nghĩ không ra Tiêu Bá Thảo là nhân vật có vấn đề.

Chàng đã hỏi, cách Bình An trấn mười dặm, quả thật có Tam Gia thôn.

Cổ hương của Thiết Hận lại cách xa ngoài hai ba ngàn dặm, làm sao có thể là người của Tam Gia thôn ?

Ngoài hai ba ngàn dặm thậm chí đã không còn là trung thổ.

Huyết Nô và Lý đại nương không có lý do gì để nói láo, rõ ràng Tiêu Bá Thảo đã gạt chàng.

Tiêu Bá Thảo làm như vậy, tựa hồ có ý muốn chàng khiêng quan tài của Thiết Hận đến địa phương này, có dụng ý gì ?

Có phải trong quan tài ám tàng bí mật ?

Quan tài nếu quả thành vấn đề, thi thể của Thiết Hận chỉ sợ cũng thành vấn đề.

Chàng không thể không có cảm giác bị gạt gẫm, bị lợi dụng.

Người gạt gẫm lợi dụng chàng có phải là Tiêu Bá Thảo ?

Chủ mưu nếu quả không phải là Tiêu Bá Thảo thì là ai ?

Đó cũng là vấn đề, vấn đề chưa thể giải đáp.

Chàng không nhin được, cười khổ.

Lý đại nương lại cười lạnh:

→ Người nghĩ có người khiêng quan tài bốn ba ngàn dặm sao ?

Huyết Nô lắc đầu.

Lý đại nương thốt:

→ Đó chỉ là lý do của hần, có thể đã nghe Thiết Hận nói gì đó, cho nên mượn quan tài của Thiết Hận đến đây, làm náo loạn chỗ này, thừa cơ hỗn thủy mô ngư.

Huyết Nô không thấy có ý kiến gì.

Lý đại nương nói tiếp:

→ Thi thể Thiết Hận biến thành cương thi chỉ sợ là hần tạo dựng ra.

Bà lại nói:

→ Cũng có lẽ, đó tịnh không phải là chủ ý của hần, là chủ ý của Thiết Hận, Thiết Hận cũng có thể đã chết, có khi căn bản còn chưa chết, trong vụ thi biến kỳ này có lẽ có âm mưu.

Lý đại nương tiếp tục nói:

→ Thiết Hận là một tiểu tử đầu óc linh hoạt, bất cứ chủ ý gì đều có thể nghĩ đến.

Huyết Nô nhin không được, mở miệng hỏi:

→ Vương Phong làm như vậy có lợi ích gì ?

Lý đại nương cười một tiếng, đáp:

→ Lợi ích anh vũ cũng đã quá đủ rồi, hần còn muốn lợi ích gì khác chứ ?

Huyết Nô hỏi:

→ Cho nên bà mới phái người giết hần ?

Lý đại nương đáp:

→ Đối phó với người thêm muốn châu bảo anh vũ, biện pháp đó không còn nghi ngờ gì nữa là biện pháp tốt nhất.

Huyết Nô đột nhiên cười lạnh một tiếng, hỏi:

→ Chuyện phát sinh ở đây trong hai ngày nay bà biết có biết nhiều không ?

Lý đại nương đáp:

→ Đã rất nhiều.

Huyết Nô hỏi:

→ Con người Vương Phong thì sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Biết rất ít.

Huyết Nô thốt:

→ Nếu quả bà biết nhiều về hắn, bảo đảm bà tuyệt không thể dùng biện pháp như vậy.

Lý đại nương nói:

→ Nghe giọng điệu của ngươi, ngươi xem chừng đã coi hắn là tri kỷ.

Huyết Nô thốt:

→ Không phải tri kỷ, chỉ là biết đủ để chứng minh con người của hắn ra sao.

Lý đại nương hỏi:

→ Con người hắn ra sao ?

Huyết Nô đáp:

→ Một hiệp khách chân chính, một hiệp khách dũng cảm chính trực.

Giọng nói của nàng đột nhiên trở nên hưng phấn, nói tiếp:

→ Ai biết được một bằng hữu như vậy, đều không hối hận, hắn có thể vì bằng hữu mà bán mạng, lại tuyệt không bán bằng hữu.

Lý đại nương hỏi:

→ Người nói hắn đối với sự tình huyết anh vũ đều hoàn toàn không biết đến ?

Huyết Nô gật đầu khẳng định, thốt:

→ Bởi vì tôi đã điều tra qua.

Lý đại nương không nhịn được cười, vừa cười vừa nói:

→ Nói cách khác, con người đó nếu quả không phải là một tên điên cũng là một tên khờ, nếu không phải là một tên khờ thì cũng là côn trùng hồ đồ.

Huyết Nô ngậm miệng.

Lý đại nương lại nói tiếp:

→ Chỉ có người điên mới bán mạng như vậy, chỉ có người khờ mới bị gạt như vậy, chỉ có côn trùng hồ đồ mới bị người lợi dụng như vậy.

Vương Phong không nhịn được, cười khổ.

Hiện tại chàng cũng không biết mình điên, khờ, hay là một côn trùng hồ đồ.

Lý đại nương lại nói tiếp:

→ Vô luận hắn ra sao cũng không thành vấn đề, chỉ cần hắn không vì chuyện huyết anh vũ mà đến, ta có thể phóng tâm.

Bà ta thở dài một tiếng, lại nói:

→ Rơi vào tình huống này đã đủ nguy hiểm rồi, nếu quả hắn cũng vậy, hiện tại xông vào đây, người nói ta làm sao có thể thoải mái được ?

Huyết Nô lại thốt:

→ Cho dù hắn hiện tại có xông vào đây, con người như hắn, tin rằng cũng không như bà nghĩ.

Lý đại nương hỏi:

→ Người biết hẳn bắt quá chỉ mới mấy ngày, làm sao biết được con người hẳn như vậy ?

Huyết Nô lạnh lùng đáp:

→ Không ai kêu bà tin lời tôi nói.

Lý đại nương tịnh không để ý thái độ lời nói của Huyết Nô, cười hỏi:

→ Người vì thấy con người hẳn chân thật cho nên nói như vậy ?

Huyết Nô không nói tiếng nào.

Lý đại nương cười cười:

→ Tri nhân tri diện bất tri tâm, người cũng đã thấy qua con người của Thường Tiểu, biểu tình trên mặt xem ra y là một người hòa ái thân thiện, nhưng tâm địa của y ác độc ra sao ?

Huyết Nô thốt:

→ Người ngoại lệ đương nhiên là có, hà tất phải nói tới Thường Tiểu, lấy chính bà ra nói cũng chưa đủ sao ?

Lý đại nương điềm điềm hỏi:

→ Cho nên lời nói của người làm sao có thể khẳng định được ?

Huyết Nô không nói tiếng nào.

Lý đại nương lẩm bẩm với chính mình:

→ Nhưng vô luận ra sao, so sánh hai người bọn chúng, ta cũng thấy Thường Tiểu nguy hiểm hơn nhiều.

Bà bắt giác thở dài một tiếng:

→ Tên Hoạt Diêm Vương đó quả thật ghê gớm, Vương Phong hóa diên truy sát y cũng chạy thoát, cả ba đao thủ của ta mai phục bên ngoài tòa tiểu lâu truy đuổi tới, cũng chết dưới tay y.

Huyết Nô thoát miệng hỏi:

→ Y hiện tại đã đi đâu ?

Lý đại nương đáp:

→ Địa phương này không lớn, ở đâu cũng có người của ta.

Huyết Nô hỏi:

→ Bên cạnh Vũ tam gia cũng có ?

Lý đại nương đáp:

→ Cũng có.

Huyết Nô “ồ” một tiếng, thốt:

→ Quả là lạ, người của bà bên cạnh Vũ tam gia không ngờ hoàn toàn không biết Vũ tam gia muốn ra tay hành động đêm nay, không thông tri cho bà biết trước.

Lý đại nương thốt:

→ Vũ tam gia vốn là một lão hồ ly, lão chuẩn bị làm gì, chỉ sợ chỉ có một mình lão biết, chỉ khi nào xuất phát lão mới chịu nói ra, lúc đó người của ta cho dù có muốn báo cho ta, cũng không có đủ thời gian.

Bà cười lạnh, lại nói:

→ Chỉ tiếc lão tuy xuất kỳ bất ý tấn công, đến cuối cùng toàn quân không còn một mạng.

Huyết Nô điềm điềm nói:

→ Bà xem ra cũng vậy.

Lý đại nương không phủ nhận.

Huyết Nô lại nói:

→ Cua cò tương tranh, ngư nhân đắc lợi, Thường Tiểu nếu quả không nôn nóng như vậy, đã có thể làm một ngư ông đắc lợi, ít ra đến hiện tại, cũng còn có cơ hội.

Lý đại nương lạnh lùng hỏi:

→ Y còn dám lưu lại nơi này sao ?

Huyết Nô thốt:

→Ồ ?

Lý đại nương nói:

→ Y xem chừng chỉ như một con cua mà mười ba gã quan sai là chân càng của y đi bắt ngao, không còn chân càng, thân cua cho dù có độc cỡ nào cũng không thể hoành hành bá đạo, đơn giản đã không biết phải làm gì.

Huyết Nô nói:

→ Tôi xem không phải như vậy.

Lý đại nương thốt:

→ Quả thật có lẽ không phải như vậy, nếu không cái chết của y đã được định liệu, y hiện tại vẫn còn có thể chạy trốn.

Huyết Nô nói:

→ Bằng vào võ công của y, đối phó với bà tin rằng không thành vấn đề.

Lý đại nương thốt:

→ Chỉ sợ y tịnh không biết ta đã biến thành như vậy.

Huyết Nô nói:

→ Y thế nào cũng trở lại.

Lý đại nương thốt:

→ Đương nhiên là vậy, lúc y trở lại, thậm chí nhất định có đủ năng lực để biến trang viện này thành bình địa, y cũng nhất định làm vậy.

Huyết Nô nói:

→ Bằng vào thân phận của y, đích xác có thể điều động quan binh xung quanh đến Bình Anh trấn lập tức, tự nhiên trang viện nhỏ như vậy không thể đề kháng.

Lý đại nương thốt:

→ Cũng may y tối thiểu cũng bảy tám ngày sau mới có thể trở lại.

Huyết Nô thốt:

→Ồ ?

Lý đại nương nói:

→ Phụ cận mấy trăm dặm quanh đây, chức quan tối cao nhất, người nên biết là ai.

Huyết Nô đáp:

→ An Tử Hào.

Lý đại nương lạnh lùng thốt:

→ Hắn là một dịch thừa, thủ hạ chỉ có hai đao thủ.

Huyết Nô thốt:

→ Lực lượng hai tay đao tuy mỏng manh, cũng không hoàn toàn vô tác dụng.

Lý đại nương nói:

→ Đối với bọn ta mà nói thì vậy, trong mắt Thường Tiểu lại không đủ, mười ba thủ hạ của y chết tại đây, đến lúc trở lại, ta thấy y cho dù không đem tới một ngàn ba trăm người, tối thiểu cũng một ngàn quan binh.

Huyết Nô tịnh không hoài nghi lời nói của Lý đại nương.

Lý đại nương cười cười nói tiếp:

→ Đừng nói tới một ngàn ba trăm quan binh, cho dù chỉ chinh tập một trăm quan binh, y cũng phải đi ra ngoài trăm dặm, đến lúc y đem người trở lại, ta đã rời khỏi chỗ này tối thiểu cũng hai trăm dặm.

Huyết Nô hỏi:

→ Bà quả thật đã chuẩn bị hoàn toàn rời bỏ trang viện này ?

Lý đại nương đáp:

→ Lúc Thường Tiểu đến địa phương này, ta đã có kế hoạch.

Bà quay sang hỏi Huyết Nô:

→ Người có biết làm sao y tìm đến đây không ?

Huyết Nô đáp:

→ Không biết.

Lý đại nương thốt:

→ Ta cũng không biết, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, sự tình đã để hở một lỗ hổng lớn, hiện tại không còn có đủ thời gian để bịt kín lỗ hổng này, nơi đây không còn là bí mật, không thể tiếp tục ở lại.

Bà ta thở dài, lại nói:

→ Ta vốn nghĩ tiêu diệt bọn chúng hoàn toàn là có thể bảo tồn bí mật nơi đây, nhưng hiện tại nghĩ kỹ lại, căn bản không thể nào.

Huyết Nô hỏi:

→ Có phải vì Thường Tiểu đã tẩu thoát ?

Lý đại nương đáp:

→ Đó chỉ là một phần nguyên nhân.

Huyết Nô hỏi:

→ Còn có phần nào nữa ?

Lý đại nương đáp:

→ Thường Tiểu con người này tuy khao khát đại công đại hỷ, cho dù không cẩn thận, cũng tuyệt không một mình phạm hiểm. Trước khi đến đây thế nào cũng đã có an bài, trước khi y đến cũng đã có người đến trước, sau đó nhất định cũng có người đến điều tra truy cứu, nơi đây bốn bề hoang lương, phương diện quan phủ cho dù khó khăn đến đây, muốn quản lý trước sau gì cũng quản lý được, cho nên chỉ còn biện pháp ly khai.

Huyết Nô đột nhiên thốt:

→ Tôi tuy căm ghét con người bà, có lúc lại không thể không bội phục ...

Lý đại nương hỏi:

→ Người bội phục ta điểm nào ?

Huyết Nô đáp:

→ Qua bao nhiêu năm xây dựng kiến thiết, trang viện này cực kỳ quy mô, bà không ngờ có thể chịu bỏ nó, đầu óc như vậy, nhất là với một nữ nhân mà nói, quả thật hiếm thấy.

Lý đại nương nói:

→ Không bỏ thì chỉ còn cách chờ chết, ta chỉ bất quá quý trọng sinh mạng mình.

Huyết Nô lắc đầu, không nói gì nữa.

Lý đại nương dịch chuyển gót sen, thốt:

→ Đồ phải gói ghém, ta đều đã thu thập hết, người hiện tại tốt nhất là giúp ta chuẩn bị xe ngựa.

Huyết Nô ngẩn người, hỏi:

→ Đi bây giờ ?

Lý đại nương nghiêm mặt:

→ Đi bây giờ !

→ Có cần ta giúp không ?

Một thanh âm đột nhiên phát ra từ trong sảnh đường.

Thanh âm âm trầm trầm, phiêu phiêu diêu diêu từ dưới đất bay lên tới không trung, chừng như là từ dưới hầm phát ra, lại chừng như là từ trên mây giáng xuống.

Đó là tiếng người hay là tiếng quỷ hồn hô hoán ?

Người chết trong sảnh đường đã không ít, nếu quả toàn bộ thành quỷ hồn xuất hiện, có phải vậy không ?

Ánh đèn đã tối đi rất nhiều, thanh âm đó đột nhiên vang lên, xung quanh càng biến thành âm trầm.

Lý đại nương đang bước tới lập tức dừng chân, bà mở to mắt nhìn bốn phía, cả phương hướng giọng nói cũng không tìm ra.

Tuy chưa biến sắc, ánh mắt của bà đã loạn trước.

Huyết Nô cũng ngẩn người há miệng.

Trong mắt nàng ẩn ước có một tia lãnh hội.

Thanh âm đó nàng nghe không lạ lắm, phảng phất đã từng nghe qua ở nơi nào đó, nhưng nhất thời đột ngột, nàng lại không thể nhớ ra.

Người nói đó là ai ?

Vương Phong ?

Nàng đột nhiên nghĩ tới Vương Phong.

13. Can Đảm Vì Tài Cao

Tĩnh không phải là Vương Phong.

Thanh âm đó lọt vào tai, Vương Phong cũng ngạc nhiên thất kinh, chàng so với Huyết Nô và Lý đại nương còn kinh ngạc dữ hơn.

Bởi vì thanh âm đó thật sự quá gần chàng, chàng nghe quá rõ ràng.

Thanh âm đó chính là phát ra từ trên trần nhà, nơi chàng nằm không xa chỗ đó.

Chàng cũng không lạ gì thanh âm đó.

Thanh âm vừa lọt vào tai, chàng đã nghĩ ngay tới Thường Tiểu.

Độc Kiếm Thường Tiểu.

Thanh âm âm trầm phiêu hốt còn chưa dứt, “rắc” một tiếng, một mảnh trần nhà đột nhiên nứt ra, một người từ lỗ nứt bay xuống.

Thân thể nhẹ nhàng như chim yến, người đó chính là Độc Kiếm Thường Tiểu.

Đêm qua y biến mất trong mưa, đêm nay lại không ngờ xuất hiện ở đây.

Y đã ẩn núp trên trần nhà từ lúc nào ?

Vương Phong cũng không biết.

Thường Tiểu hiển nhiên đã vào trước chàng, tuy cách chàng không xa, chàng cũng không phát giác ra.

Thường Tiểu lại nhất định biết chàng chui vào.

Giả dụ chàng vào trước, Thường Tiểu vào sau, cho dù không nằm gần chàng, dưới hoàn cảnh tĩnh mịch như vậy, chàng cũng tuyệt đối không có lý do gì không biết được.

Có phải trong bóng tối cũng biết người là ai ?

Đối phó với người đáng nghi, Thường Tiểu thích dùng biện pháp gì, Vương Phong ít nhiều gì cũng đã có ấn tượng, có lẽ chỉ vì lo lắng đánh không trúng, kinh động tới người bên dưới, nên y mới không hành động, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, cho dù y có biết là chàng, ít ra cũng có một lúc đã chuẩn bị tặng chàng một kiếm.

Vừa nghĩ tới độc kiếm của Thường Tiểu một mực ở sát bên mình mình, tử vong một mực ở sát bên mình mình, chàng không khỏi xuất mồ hôi lạnh. Thường Tiểu đương nhiên đã biết chàng tồn tại, đến bây giờ sao vẫn không có biểu thị gì đối với chàng ?

Chỉ nhìn thấy thân hình linh hoạt, là biết Thường Tiểu tịnh không bị thương, không lẽ tai mắt của y đều đã phát sinh vấn đề, căn bản không biết chàng đã tiến nhập ?

Chàng tuyệt không tin như vậy.

Tai mắt Thường Tiểu nếu phát sinh vấn đề, làm sao có thể thấy được tình hình bên dưới, làm sao có thể nghe người bên dưới nói chuyện ? Chủ ý của Thường Tiểu là gì ?

Chàng quả thật nghĩ không thông.

Quan phục đã úa màu, lại lâu rồi không chùi giặt, không chỉ dính bụi đất, mà còn dính bụi trên trần nhà.

Trần nhà vốn là chỗ tiếp đón bụi bặm.

Trần bên trên sảnh đường càng không có người lau quét, Thường Tiểu nằm trên trần, y phục không dính đầy bụi bặm mới là lạ.

Trên mặt y cũng dính đầy bụi.

Bụi bặm lại không thể che giấu uy phong của y.

Dưới ánh đèn ảm đạm, những chỗ trên quan phục lóe lên không khác gì những giọt máu.

Mắt của y cũng đầy tia máu, mục quang lại như huy hoàng như ngọn lửa.

Trong mục quang đó chứa đầy nét hưng phấn.

Trên trần nhà, y thấy và nghe không ít.

Hơn hai năm trời điều tra trong ánh sáng lẫn trong bóng tối, đêm nay là lần đầu tiên y có chút thu hoạch.

Tuy còn chưa có đủ bằng chứng phá án, y lại đã tìm ra hai người biết về bí mật huyết anh vũ.

Chỉ cần bắt được huyết anh vũ - thậm chí chỉ cần tìm được đến chỗ huyết anh vũ, y đều không khó gì biết được bí mật huyết anh vũ.

Chỉ cần biết bí mật huyết anh vũ, vụ án châu báu trong bảo khố của Thái Bình vương phủ chỉ trong một đêm thất tung một cách thần bí sẽ không khó gì đưa ra ánh sáng.

Nghĩ tới đó, đã đủ cho y hưng phấn lắm rồi.

Y thậm chí có cảm giác bí mật huyết anh vũ đã không còn là bí mật đối với y.

Y tuyệt không tin, bằng vào thân thủ của y, đối phó không được hai nữ nhân trước mắt.

Y lại càng không tin, trước mặt y, hai nữ nhân đó có thể giấu kín bí mật huyết anh vũ.

Mười năm nay, dưới nghiêm hình bức cung của y, căn bản không có ai không khai.

Y cũng không tin hai nữ nhân này lại tự hủy diệt sinh mệnh giống như Tiêu Bá Thảo, không sợ chết để bảo vệ bí mật.

Y không khỏi nở một nụ cười.

Có nụ cười, không có tiếng cười.

Thường Tiểu vừa cười vừa ngồi xuống ghế, mục quang sáng ngời lạc trên mặt Lý đại nương, chừng như muốn soi rọi đến tận tâm can bà.

Lý đại nương liền có cảm giác như đang lỏa thể.

Bà không ngờ lại có thể cười trả.

Nụ cười đó đương nhiên đã rất miễn cưỡng.

Huyết Nô không cười, sắc mặt trắng nhợt.

Thường Tiểu cũng không để ý đến nàng, trừng trừng nhìn Lý đại nương, đột nhiên thốt:

→ Ta tuy tuổi không còn nhỏ, khí lực vẫn còn đầy đủ.

Lý đại nương ngăn người, thốt:

→ Ta đâu có cái can đảm nhờ ông giúp chứ ?

Thường Tiểu hỏi:

→ Người đã biết ta là ai ?

Lý đại nương thở dài một tiếng, đáp:

→ Không sai, ta còn chưa có cơ hội gặp qua Thường đại nhân, dung mạo Thường đại nhân lại đã có người miêu tả lại cho ta rõ.

Thường Tiểu hỏi:

→ Tác phong hành sự của ta người cũng rõ ?

Lý đại nương gật đầu.

Thường Tiểu thốt:

→ Tốt, rất tốt.

Lý đại nương hỏi:

→ Chuyện gì rất tốt ?

Thường Tiểu đáp:

→ Đó là ta bắt tất phải lặp lại.

Lý đại nương hỏi:

→ Không biết Thường đại nhân đêm khuya đến đây là vì sự tình gì ?

Thường Tiểu cảm thấy kỳ quái, hỏi:

→ Sự tình gì ? Người lại đi nói những câu dư thừa như vậy sao ?

Lý đại nương lại thở dài một tiếng, chuyển đề tài:

→ Thường đại nhân ở trên trần nhà đã lâu ?

Thường Tiểu đáp:

→ Vũ tam gia đánh vào sảnh đường không lâu, ta cũng đã vào tới trần nhà.

Lý đại nương thở dài:

→ Nhọc công Thường đại nhân núp trên đó một hồi lâu, quả thật ngượng nghịu vô cùng.

Thường Tiểu hỏi:

→ Nghe được bao nhiêu lời nói này giờ làm sao mà gọi là nhọc công được ?

Lý đại nương hỏi:

→ Thường đại nhân, ông hiện tại còn muốn nghe chuyện gì nữa ?

Thường Tiểu gần từng tiếng:

→ Bí mật huyết anh vũ.

Lý đại nương hỏi lại:

→ Bí mật huyết anh vũ ?

Thường Tiểu đáp:

→ Đúng vậy.

Lý đại nương hỏi:

→ Hồi này ta và Vũ tam gia không phải đã nói rất tận tường sao ?

Thường Tiểu trầm giọng:

→ Ta muốn nghe không phải là lời nói láo, cũng không phải chuyện cổ tích, mà là sự thật.

Lý đại nương “ồ” một tiếng, lại không nói gì.

Thường Tiểu lập tức hỏi:

→ Huyết anh vũ là vật gì ?

Lý đại nương cười cười, chỉ cười cười.

Thường Tiểu lại hỏi tiếp:

→ Có phải là một người ? Nếu quả là một người, người đó là ai ?

Lý đại nương vẫn cười cười.

Thường Tiểu cũng mỉm cười, vừa cười vừa hỏi:

→ Người không chịu cùng ta hợp tác ?

Lý đại nương chung quy cũng mở miệng, hỏi lại:

→ Có lợi ích gì cho ta ?

Thường Tiểu đáp:

→ Ít ra ta có thể để người chết thoải mái.

Đó gọi là lợi ích ?

Lý đại nương lắc đầu:

→ Ông quả là người thành thật.

Thường Tiểu thốt:

→ Cho nên ta thích nghe nói thật.

Lý đại nương thất thanh:

→ Ta vốn cũng định nói cho ông biết sự thật, nhưng đáng tiếc, điều kiện của ông quá hà khắc.

Thường Tiểu thốt:

→ Tính ra không hà khắc đâu.

Y cười một tiếng, lại nói:

→ Vụ án Thái Bình vương gia quan hệ trọng đại, chủ mưu cố nhiên tội đáng chết vạn lần, đồng mưu thậm chí là người oa tàng châu bảo cũng đồng một tử tội.

Y chuyển sang hỏi:

→ Người có biện pháp để chứng minh mình không quan hệ gì tới vụ án sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Ta nghĩ không có.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người là chủ mưu ?

Lý đại nương đáp:

→ Không phải.

Thường Tiểu hỏi:

→ Có một phần đồng mưu ?

Lý đại nương ngẫm nghĩ, đáp:

→ Xem ra là có.

Thường Tiểu đột nhiên hỏi:

→ Lời nói của ta, người có tin không ?

Lý đại nương đáp:

→ Phải xem là nói gì.

Thường Tiểu thốt:

→ Ta nếu chiếu theo pháp luật mà tra biện, cái tội đó, phải đem người lã ng tri xử tử.

Lý đại nương thốt:

→ Ồ ?

Thường Tiểu hỏi:

→ Lã tri nghĩa là sao ? Người biết không ?

Lý đại nương gật đầu, sắc mặt đã có biến đổi.

Thường Tiểu thốt:

→ Đó là phương pháp giết người chậm chạp nhất, trước đây, ta từng lãng trì một người, kết quả hai ngày sau ta mới giết hẳn.

Lý đại nương cuối cùng đã biến sắc.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người nói điều kiện của ta có hà khắc hay không ?

Lý đại nương cười khổ:

→ Xem ra không hà khắc chút nào.

Thường Tiểu mỉm cười, lại hỏi:

→ Huyết anh vũ là vật gì ?

Lý đại nương nói:

→ Bọn ta còn chưa đàm phán điều kiện xong.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người không muốn chết thoải mái ?

Lý đại nương đáp:

→ Cách nào cũng đều là chết, thống khoái hay không thống khoái, thoải mái hay không thoải mái, có gì là quan trọng ?

Thường Tiểu hỏi:

→ Người có điều kiện gì ?

Lý đại nương đáp:

→ Chết tốt không bằng sống tồi, điều kiện thứ nhất, tự nhiên là nhượng cho ta sống, còn điều kiện thứ hai ...

“Còn điều kiện thứ hai ?” Thường Tiểu ngắt lời bà, “Điều kiện của người không ít đó”.

Lý đại nương cười thốt:

→ Cũng không nhiều, chỉ có hai điều kiện.

Thường Tiểu hỏi:

→ Điều kiện thứ hai là gì ?

Lý đại nương đáp:

→ Ta chỉ có thể nói cho ông biết huyết anh vũ là vật gì.

Thường Tiểu phẩy tay:

→ Bất tất phải bàn điều kiện.

Lý đại nương thốt:

→ Ồ ?

Thường Tiểu nói:

→ Bởi vì ta đã có thể đoán đáp án của người.

Lý đại nương hỏi ngược:

→ Huyết anh vũ là vật gì ?

Thường Tiểu đáp:

→ Vừa là một con chim, cũng là một người.

Lý đại nương ngạc nhiên:

→ Quả thật ông đã đoán đúng.

Thường Tiểu hỏi:

→ Trả lời một câu như vậy, người nghĩ có thể gạt mình ra ngoài mọi chuyện ?

Lý đại nương đáp:

→ Ta có nghĩ như vậy.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người nghĩ ta có thể đáp ứng điều kiện của người ?

Lý đại nương đáp:

→ Không.

Thường Tiểu hỏi:

→ Ngoài câu đó ra, người còn có thể nói gì ?

Lý đại nương đáp:

→ Không còn.

Thường Tiểu mỉm cười, đột nhiên hỏi:

→ Người mà hai ngày sau ta mới giết, người có biết lúc tắt thở biến thành ra sao không ?

Lý đại nương nhú mày:

→ Biến thành ra sao ?

Thường Tiểu đáp:

→ Ta cũng nói không được.

Lý đại nương ngạc nhiên:

→ Ông tự tay giết cũng nói không được ?

Thường Tiểu gật gật đầu:

→ Ta tuy không biết lúc đó hắn biến thành cái gì, lại biết vô luận nhìn hắn ra sao cũng không nhận ra là một người.

Lý đại nương há hốc miệng.

Thường Tiểu cười cười thốt:

→ Sau đó nghĩ lại, cả ta cũng có cảm giác quá tàn nhẫn, cho nên sau đó, một mực không sử dụng thứ hình pháp lăng trì đó nữa, nhưng nếu cần dùng đến, cũng tuyệt không do dự.

Lý đại nương hỏi dò:

→ Bất cứ người nào cũng vậy ?

“Đều như vậy”. Thường Tiểu liếc nhìn Lý đại nương, “một mỹ nhân như bà, tin rằng rất nhiều người bất nhẫn gây thương hại đến bà, chỉ tiếc ta trời sinh không có cái tâm thương hương tiếc ngọc.

Lý đại nương thoáng biến sắc, thì thào:

→ Hai ngày mới tắt thở, lúc chưa chết đã rất đau khổ, có thể sống tự nhiên càng tốt hơn.

Thường Tiểu thốt:

→ Kim ngân châu báu, tuy rất quý giá, nhưng so với sinh mệnh một người, theo ta thấy, sinh mệnh còn quý hơn nhiều.

Lý đại nương nói:

→ Câu nói đó xem ra rất có đạo lý.

Thường Tiểu thốt:

→ Đơn giản rất có đạo lý.

Y dừng một chút, lại nói:

→ Mạng mà không có, kim ngân châu báu có nhiều thì dùng được sao ?

Lý đại nương gật gật đầu, đột nhiên nói:

→ Bản lãnh hù dọa người của ông không ít.

Thường Tiểu nhìn bà ta chằm chằm, hỏi:

→ Ta làm người sợ sao ?

Lý đại nương cười cười.

Mục quang Thường Tiểu lóe lên một cái, lại cười thốt:

→ Chỉ nói đôi khi cũng khó làm cho người tín phục, chỉ tiếc người đều đã biến thành tử thi, nếu không ta nhất định trước mặt người, sẽ dùng biện pháp đó, chỉ cần sau một canh giờ, người đã không còn có thể hoài nghi lời nói của ta.

Lý đại nương thốt:

→ Đảm khí của ta rất nhỏ, nếu quả ông dùng biện pháp đó chỉ nửa canh giờ, cũng đã làm ta sợ chết.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người muốn làm vậy rồi mới nói thật ?

Lý đại nương đáp:

→ Đó không phải là một biện pháp bắt người khai thật sao ?

Thường Tiểu nhìn xung quanh, hỏi:

→ Người của người đều đã chết hết rồi ?

Lý đại nương đáp:

→ Vũ tam gia đại khái không nói láo.

Thường Tiểu thở dài một hơi.

Lý đại nương thốt:

→ Bất quá ông còn muốn bắt một người sống, cũng không khó gì, ở đây còn có một người.

Mục quang của Thường Tiểu nghe tiếng bất giác lạc trên mặt Huyết Nô.

Huyết Nô cười lạnh.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người nói Huyết Nô ?

Lý đại nương cười nói:

→ Ắ không phải là một người sống sao ?

Thường Tiểu hỏi:

→ Ai nói ả không phải ?

Lý đại nương đáp:

→ Ta thấy ông chừng như không để ý tới ả.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người nghĩ ta có thể bắt ả để bức bách người nói ra bí mật ?

Lý đại nương đáp:

→ Ta không có nói vậy.

Thường Tiểu thốt:

→ Người lại đang ám thị cho ta làm vậy.

Y đột nhiên hỏi:

→ Ắ chính là con gái của người ?

Lý đại nương không nói tiếng nào.

Thường Tiểu cũng không đợi bà phúc đáp, thốt:

→ Nếu quả là vậy, dạng mẫu thân như người quả thật hiếm có trên thế gian.

Lý đại nương vẫn trầm mặc.

Thường Tiểu cười cười:

→ Rất tốt, là một kiến nghị rất tốt, chỉ tiếc con gái của người ta không muốn đụng đến.

Lý đại nương thấy lạ:

→ Người cũng có người không muốn đụng đến ?

Thường Tiểu đáp:

→ Cho dù là người quyền khuynh thiên hạ, coi thiên hạ không ra gì, cũng có người không dám đụng đến, hà huống ta ...

Lý đại nương hỏi:

→ Ông sợ ả cái gì ?

Thường Tiểu đáp:

→ Cũng không thể nói là sợ, chỉ là ta không rất không muốn cùng người ta liều mạng.

Lý đại nương càng cảm thấy kỳ quái, thốt:

→ Ắ xem ra không thể có cái bản lĩnh cùng ông liều mạng.

Thường Tiểu nói:

→ Ắ lại có một vệ sĩ bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị liều mạng vì ả.

Lý đại nương hỏi:

→ Vương Phong ?

Thường Tiểu đáp:

→ Trừ hấn ra còn có người thứ hai sao ?

Lý đại nương thốt:

→ Theo ta được biết, hấn biết Huyết Nô còn chưa quá hai ba ngày.

Thường Tiểu nói:

→ Ta chỉ biết hấn quả thật dám liều mạng.

Lý đại nương cười khổ:

→ Con người đó cho dù không phải là người điên, ta xem ra cũng không khác bao nhiêu.

Bà ta chớp mắt một cái mê hồn:

→ Hấn hiện tại đâu có ở nơi này.

Thường Tiểu thốt:

→ Ở đây !

Lý đại nương ngăn người, hỏi:

→ Ở đâu ?

Thường Tiểu không hồi đáp, chỉ ngẩng đầu nhìn lên cao. Y nhìn lên trần nhà bên trên. Lý đại nương cũng nhìn theo mục quang của y. Bà ta vừa ngẩng đầu, đã thấy một mảnh trần nhà văng xuống, một người từ đó bay xuống. Một người còn trẻ, sắc mặt xám xịt, phảng phất đang có trọng bệnh, thân hình lại linh hoạt phi thường, một điểm cũng đều không giống đang có bệnh chút nào.

Người trẻ tuổi này đương nhiên là Vương Phong.

Lý đại nương nhìn thẳng.

Bà ta tịnh không biết Vương Phong, lại tin lời nói của Thường Tiểu.

Thường Tiểu tịnh không giống một người thích đùa cợt. Lúc này lại càng không phải lúc đùa cợt.

Huyết Nô cũng trừng trừng tròn mắt, trừng trừng nhìn Vương Phong.

Nàng đã nhiều lần ngăn chặn Vương Phong đi tìm Lý đại nương, thậm chí còn xung đột muốn móc mắt Vương Phong.

→ Bởi vì, bà ta là nữ ma, nam nhân gặp bà ta, không thể không nổi tâm ma, bà ta gặp chàng, nhất định không để chàng đi ...

→ Tôi chỉ yêu cầu chàng đừng đi gặp bà ta ...

Nàng thậm chí đã yêu cầu Vương Phong.

Vương Phong tịnh không đáp ứng, chàng cả chết cũng không sợ, sao lại sợ một nữ ma ?

Chàng hiện tại đã đến, Huyết Nô cũng chỉ còn nước trừng mắt.

Cái bàn đã bị Cam lão đầu đánh vỡ, xung quanh hầm tuy chưa hồi phục lại nguyên trạng, nơi trống trải dưới đất cũng còn nhiều.

Thân thủ của Vương Phong phóng xuống, không ngờ lại hạ xuống gần Huyết Nô, lại không dám nhìn Huyết Nô.

Có phải sợ nàng lại móc mắt chàng ?

Chàng không nói tiếng nào. Huyết Nô không ngờ cũng nhẫn nhịn không nói tiếng nào.

Thường Tiểu nhìn bọn họ, không khỏi thấy kỳ quái, hỏi:

→ Bọn người gặp nhau đều không nói tiếng nào, thậm chí cũng không nhìn nhau một lần ?

Vương Phong vừa định trả lời, Huyết Nô đã đứng trước mặt chàng:

→ Hấn còn dám nhìn ta sao ?

Thường Tiểu ngạc nhiên hỏi:

→ Sao lại không dám ?

Huyết Nô đáp:

→ Hắn không phải sợ tôi móc mắt hắn sao ?

Thường Tiểu lại càng ngạc nhiên:

→ Mỗi lần gặp gỡ, ngươi đều phải móc mắt hắn ?

Huyết Nô đáp:

→ Bởi vì tôi kêu hắn đừng đến, hắn lại phải đến, kêu hắn đừng nhìn vật gì, hắn lại phải nhìn.

Thường Tiểu hỏi:

→ Vật gì mà nhìn cũng không để hắn nhìn ?

Huyết Nô đáp:

→ Thật ra không phải là vật, mà là một người.

Thường Tiểu hỏi:

→ Lý đại nương ?

Huyết Nô mặc nhận.

Thường Tiểu truy hỏi:

→ Sao vậy ?

Huyết Nô không đáp.

Vương Phong nhin không được, mở miệng đáp:

→ Nàng sợ ta bị bà ta mê hoặc.

Thường Tiểu “ồ” một tiếng, nhìn Huyết Nô cười thốt:

→ Tính ghen tuông của ngươi không nhỏ, cả mẫu thân cũng không tha.

Huyết Nô ngậm chặt miệng.

Thường Tiểu cười hỏi:

→ Ngươi hiện tại còn muốn móc mắt hắn không ?

Huyết Nô đáp:

→ Hiện tại không nghĩ đến.

Thường Tiểu hỏi:

→ Đã cải biến chủ ý ?

Huyết Nô không đáp, lại hỏi ngược:

→ Ngươi biết hắn là gì của ta không ?

Thường Tiểu hỏi:

→ Bằng hữu ?

Huyết Nô lắc đầu:

→ Khách nhân !

Thường Tiểu thốt:

→Ồ !

Huyết Nô nói:

→ Ta thấy khách nhân như hấn cũng không tệ, cho nên mới bao lần cản trở, thậm chí động thủ đòi móc mắt hấn, hấn lại không sợ, bằng giá nào cũng phải đến, thứ người không cảm kích ân tình như vậy, ta còn có ý lo lắng gì làm chi ?

Nàng cười lạnh, lại nói:

→ Hơn nữa ta căn bản không thể móc mắt hấn, hiện tại người đã đứng trước mặt hấn, không cho nhìn cũng nhìn rồi, sao không để hấn nhìn cho đã ?

Vương Phong lại không nhìn Lý đại nương, chàng đang nhìn Thường Tiểu.

Nghe Huyết Nô nói như vậy, mục quang của chàng lại chuyển sang nhìn lên mặt Huyết Nô.

Huyết Nô nghe mặt.

Thường Tiểu nhìn qua khóe mắt, cười thốt:

→ Ta thấy lần này hấn đến, không phải là để nhìn mẫu thân của người, là vì hấn lo cho sự an toàn của người.

Huyết Nô nhìn Vương Phong chằm chằm:

→ Hấn có cái hảo tâm đó sao ?

Vương Phong trả lời câu hỏi của Huyết Nô:

→ Tâm của ta hiện tại còn chưa bắt đầu biến hoại.

Huyết Nô trừng trừng nhìn chàng:

→ Không phải người rất muốn gặp bà ta ? Không phải người còn muốn nhìn bà ta ?

Vương Phong đáp:

→ Cho dù ta có đưa mắt nhìn bà ta, nàng cũng bắt tất lo lắng ta bị bà ta mê hoặc.

Huyết Nô lạnh lùng hỏi:

→ Ai nói ta lo lắng cho người ?

Vương Phong thở dài:

→ Bà ta không tệ, rất đẹp, thứ mê hồn người lại không phải là mỹ sắc của bà ta.

Thường Tiểu đột nhiên tiếp lời:

→ Năm tháng không rộng rãi với con người, một người cho dù có đẹp thập phần, một khi đến tuổi ba mươi, tối đa chỉ còn lại tám phần, con gái đã lớn như vậy, ta thấy bà ta cũng cỡ bốn mươi.

Lý đại nương tức thì thở dài:

→ Ta xem ra đã già đến như vậy sao ?

Thường Tiểu liền lắc đầu, thốt:

→ Không phải vậy, nhưng nói làm điên đảo chúng sinh, cũng không phải dễ dàng gì, nam nhân như Vũ tam gia tuy rất nhiều, nam nhân ngoại lệ cũng không ít.

Y cười cười, lại nói:

→ Hồi nãy Vũ tam gia sở dĩ biến thành mê mê muội muội, để cho người bạt kiếm giết lão, cũng nhờ thước sắt trong tay rơi xuống đất mới giết mình, tịnh không phải là vì mỹ sắc của người, chỉ là vì nhân tình của người.

“Nhân tình của ta ?” Lý đại nương mỉm cười nhìn Thường Tiểu, “Người nhìn cho rõ, nhân tình của ta có vấn đề sao ?”.

Nụ cười của bà ta như hoa xuân, nhãn thần lại như nước mùa xuân.

Thường Tiểu nhìn vào mắt bà ta, mục quang ngút lửa đột nhiên biến thành bén nhọn như đao kiếm.

Huy đao chặt đứt nguồn nước, mục quang cũng như đao kiếm đó có thể chặt đứt dòng nước xuân trong mắt Lý đại nương hay không ?

Không ai biết được đáp án.

Mục quang vừa tiếp xúc, xuân thủy đã lưu khai.

Lý đại nương đột nhiên quay đầu, chuyển sang nhìn Vương Phong.

Mục quang của Vương Phong cũng đã chuyển về phía bà ta, sắc mặt chàng tái xám, ánh mắt lại sáng ngời như sao thu.

Suối nước xuân đột nhiên ngừng chuyển động, thay vào đó, đã biến thành một ao xuân.

Ao xuân đã mờ đục.

Lý đại nương thở dài một hơi.

Mục quang của Thường Tiểu thủy chung không rời khỏi mặt Lý đại nương, đến lúc đó mới hỏi:

→ Người có phải có cảm giác hữu tâm vô lực ?

Lý đại nương chớp mắt, tựa hồ không hiểu ý nói gì.

Thường Tiểu lại hỏi:

→ Đôi mắt đó người luyện đã bao lâu rồi ?

Lý đại nương cười hỏi:

→ Người thấy bao lâu ?

Thường Tiểu hỏi:

→ Có phải mười năm ?

Lý đại nương đáp:

→ Phải.

Thường Tiểu thốt:

→ Là vợ tu vi của Vũ tam gia, một khi không đề phòng, cũng bị người mê hoặc.

Lý đại nương nói:

→ Đôi mắt người thường rất nhu nhược.

Thường Tiểu thốt:

→ Dùng nhãn tình để khống chế tâm thần một người quả thật cũng dễ, nhưng gặp phải cao thủ, vị tất nhất định có thể thành công.

Lý đại nương gật đầu:

→ Tâm thần của cao thủ thông thường rất kiên cường.

Thường Tiểu hỏi:

→ Xuất kỳ bất ý lại vẫn có thành tựu, hồi này Vũ tam gia có phải là một ngoại lệ không ?

Lý đại nương đáp:

→ Chuyện hồi này bọn người đã thấy hết, hiện tại đương nhiên đã biết đề phòng.

Thường Tiểu thốt:

→ Cho nên người không còn có chủ ý đó.

Lý đại nương đáp:

→ Ta biết bọn người đều là cao thủ.

Thường Tiểu nhìn sang Huyết Nô:

→ Cho nên người căn bản bắt tất phải sợ Vương Phong nổi tâm ma.

Huyết Nô cười lạnh:

→ Hắn có đi gặp quỷ cũng không liên quan gì tới ta.

Thường Tiểu nhìn sang Vương Phong:

→ Lý đại nương hồi nãy có nói về người, ta vốn cũng không phục, nhưng hiện tại xem ra, lời nói của bà ta cũng không phải hoàn toàn vô lý.

Vương Phong thở dài một hơi.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người còn nhớ bà ta nói gì không ?

→ Con người đó nếu quả không phải là người điên thì cũng là người khờ, nếu quả không phải khờ thì là còn trùng hồ đồ.

Vương Phong đương nhiên còn nhớ lời nói của Lý đại nương.

Cho nên chàng thở dài.

Thường Tiểu hỏi tiếp:

→ Lời nói của Huyết Nô, người cũng hiểu rõ chứ ?

Vương Phong thốt:

→ Lời nói của nàng tịnh không khó hiểu.

Thường Tiểu nói:

→ Người hiện tại có chuẩn bị vì nàng ta mà liều mạng không ?

Vương Phong đáp:

→ Ta tịnh không phải là người tam tâm lưỡng ý.

Thường Tiểu thốt:

→ Nàng thậm chí không thềm lo người đi gặp quỷ, người lại còn muốn vì nàng mà liều mạng, cả ta cũng hoài nghi người có phải là người điên không.

Vương Phong đáp:

→ Ta chừng như còn chưa phát điên.

Thường Tiểu nhìn chàng từ đầu đến chân, thốt:

→ Ta thật sự không chắc lắm.

Vương Phong hỏi:

→ Không chắc cái gì ?

Thường Tiểu đáp:

→ Người là người ra sao ?

Vương Phong đáp:

→ Kỳ thật người nên hiểu rõ.

Thường Tiểu thốt:

→Ồ ?

Vương Phong nói:

→ Ta chỉ là một người không sợ chết.

Thường Tiểu trừng trừng nhìn chàng, lắc đầu.

Y xem chừng đã hiểu rõ, lại xem chừng còn chưa minh bạch.

Vương Phong bổ sung:

→ Bởi vì không sợ chết, cho nên ta mới dám liều mạng.

Thường Tiểu thốt:

→ Người xem ra còn rất trẻ.

Vương Phong nói:

→ Ít ra cũng trẻ hơn người.

Thường Tiểu thốt:

→ Một thân võ công như người, tương lai tất có nhiều thành tựu, còn có thể danh chấn thiên hạ.

Vương Phong thốt:

→ Có thể.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người lại không sợ chết ?

Vương Phong mỉm cười.

Thường Tiểu không nhịn được, thở dài:

→ Loại người như người, ta mới lần đầu gặp được.

Vương Phong điềm đạm cười nói:

→ Xem ra loại người như ta vốn có một không hai.

Người mang thương Diêm Vương Châm, chàng tịnh không phải là một; nhưng còn có thể bảo tồn tính mạng cho tới bây giờ, là người thứ nhất.

Người thường bị “Yếu mạng diêm vương châm” đã thương, đều tuyệt không sống quá nửa canh giờ, chàng sở dĩ còn có thể sống đến hiện tại, chỉ vì trước lúc lâm tử gặp được Diệp Thiên Sĩ.

Y thuật của Diệp Thiên Sĩ đệ nhất thiên hạ, hành tung cũng lúc ẩn lúc hiện trong thiên hạ, muốn tìm không phải là dễ dàng, hà huống chàng chỉ còn có nửa canh giờ để sống.

Ông trời tấu xảo ra sao, không ngờ chàng gặp được ông ta. Chàng quả thật may mắn, đơn giản đó đã là một kỳ tích.

Kỳ tích đó quả thật đã là nói là có một không hai.

Diệp Thiên Sĩ cũng chỉ có thể tạm thời bảo trụ mạng sống của chàng, để cho chàng sống thêm tới đa một trăm ngày.

Hiện tại còn lại không bao nhiêu ngày, Vương Phong cũng biết, nhưng không lo lắng có sống tới một trăm ngày không. Nhiều lắm cũng chỉ là một trăm ngày.

Cho nên chàng không sợ chết, chàng lúc nào cũng chuẩn bị liều mạng. Chàng chỉ cầu trong những ngày trước khi chết này, làm được nhiều chuyện có ý nghĩa.

Đối với loại người như chàng, Thường Tiểu đương nhiên thúc thủ vô sách. Y tuy không biết nhiều, nhưng đã biết Vương Phong quả thật không sợ chết, quả thật dám liều mạng. Bởi vì bọn họ đã có một lần giao thủ, cơ hồ đồng quy ư tận.

Y thống hận người khác quấy phá chuyện của y. Y lại càng thống hận Vương Phong. Con người này không những quấy phá chuyện của y, lại còn mạo phạm đến tôn nghiêm của y.

Nếu quả y có thể hạ Vương Phong, nếu phải đánh mười ngày mới hạ được Vương Phong y cũng chịu.

Chỉ tiếc y cũng không tin mình có thể đánh ngang tay cùng Vương Phong.

Y tuy cũng có thể liều mạng, cũng hận không thể cùng Vương Phong liều mạng, chỉ là tưởng tượng.

Vương Phong không sợ chết, y sợ chết.

Y lại càng không thể nói gì. Một người không quý cả sinh mạng của chính mình, y quả thật nghĩ không có thể nói gì.

Y làm như Vương Phong là người điên. Chỉ có cảm thấy như vậy thì tâm lý của y mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Một người bình thường tự nhiên không tranh cãi với một người điên, càng không liều mạng với người điên, cho nên y chỉ thở dài.

Vương Phong nhìn y, ánh mắt vui vẻ, hỏi:

→ Sao ngươi lại thở dài ?

Thường Tiểu hiện tại cũng muốn móc mắt Vương Phong.

Y hận đến rỉ máu trong tim, biểu tình trên mặt lại như không có gì, đáp:

→ Ta đang cảm khái.

Vương Phong thốt:

→ Ồ ?

Thường Tiểu nói tiếp:

→ Ta thật sự nghĩ không ra một ác nhân như ta, vận khí không ngờ còn tốt, lại gặp được một tên điên có một không hai như ngươi.

Vương Phong hỏi:

→ Là may mắn hay là xui xẻo ?

Thường Tiểu đáp:

→ Vốn là xui xẻo, sau đó, lại là may mắn.

Vương Phong nghe không hiểu.

Thường Tiểu thở dài:

→ Trước khi gặp ngươi, ta nhất thiết chuyện gì cũng tiến hành thuận lợi, nhưng đến khi gặp ngươi, mọi chuyện bắt đầu xấu đi, đó không thể không nói là ta đã bị xui xẻo; nhưng có một lần không chết dưới kiếm của ngươi, lần thứ hai không bị loạn đao của ngươi phân thân, lại còn có thể thoát thân sống cho đến hôm nay, không thể không nói là ta may mắn.

Vương Phong cuối cùng cũng nhớ lại, đêm hôm qua trong ma thất của Tống má má đã dùng loạn đao truy chém Thường Tiểu.

Chàng cười khổ:

→ Lúc đó phát điên không chỉ có mình ta.

Thường Tiểu thốt:

→ Đến lúc người phát điên, lại chỉ còn lại ta và người là hai người còn sống, người có muốn giết người, không phải chỉ còn có một mình ta sao ?

Vương Phong đột nhiên biến thành vui vẻ, trên mặt cũng không còn cảm giác đau khổ, thốt:

→ Ta không ngờ không giết được người.

Thường Tiểu nói:

→ Cho nên ta nói là ta may mắn.

Vương Phong hỏi:

→ Người chạy đi đâu ?

Thường Tiểu đáp:

→ Bình An lão điểm.

Vương Phong hỏi:

→ Người đến đó làm gì ?

Thường Tiểu đáp:

→ Cũng không có gì, chỉ là vì còn có hai thủ hạ của ta ở đó.

Vương Phong hỏi:

→ Người còn có hai thủ hạ ?

Thường Tiểu đáp:

→ Hiện tại một người cũng không còn.

Vương Phong ngẩn người, hỏi:

→ Bọn chúng bị ai giết ?

Thường Tiểu đáp:

→ Không biết.

Vương Phong hỏi:

→ Lúc người về đến Bình An lão điểm, không lẽ bọn chúng đã chết ?

Thường Tiểu gật đầu:

→ Lúc đó bọn chúng đã biến thành khói xám, cả xương cốt cũng tiêu tan.

Vương Phong không thể không nhớ tới hắc y nhân bị chàng dùng ma thạch đánh ngã, cũng biến thành khói xám trên con đường trường.

Chàng nhìn sang Lý đại nương, thốt:

→ Hai gã quan sai đương nhiên không phải bà sai người đi giết.

Lý đại nương kinh ngạc:

→ Có lẽ người quên thủ hạ của ta bị người đánh gục, cũng biến mất trên nhân gian.

Vương Phong căn bản không quên.

Lý đại nương nói tiếp:

→ Cũng may còn có người chứng minh lúc đó thần kinh của người không thác loạn, nếu không ta đã nghĩ người làm chuyện đó.

Vương Phong thốt:

→ Ta không làm những chuyện như vậy.

Thường Tiểu hỏi:

→ Không là người, không là bà ta, lẽ nào lại là Vũ tam gia ?

Lý đại nương lắc đầu:

→ Ta xem cũng không phải là Vũ tam gia, con người đó ta rất rõ, còn chưa có thứ thủ đoạn đó.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người thật sự hiểu rõ lão ta ?

Lý đại nương ngậm miệng. Nếu quả bà ta hiểu rõ lão, trang viện này lại biến thành như hiện tại sao ?

Thường Tiểu cười hỏi:

→ Ta kỳ thật cũng không nghĩ Vũ tam gia hạ độc thủ như vậy, lão đối phó với bà không dễ gì, làm sao lại muốn có thêm cường địch ?

Vương Phong gật đầu:

→ Nếu đối là ta, ta cũng tạm thời tự thủ bàng quan.

Thường Tiểu thốt:

→ Lão nên thấy ta tịnh không đến đây làm phiền lão, ta và Lý đại nương phát sinh tranh chấp, đối với lão chỉ có thuận lợi, nếu lão là người thông minh, hiểu rõ cục diện lúc đó ra sao, tuyệt không chịu xuất thủ, lại nhất định phải nhân thủ nghiêm mật giám thị.

Vương Phong thốt:

→ Cho nên người toàn quân không còn một mạng, lão bên kia liền bắt đầu phát công.

“Chỉ tiếc còn sai một nước cờ !” Thường Tiểu nhướng mày, nói tiếp:

“Cả lão cũng không phải, địa phương này ngoài bọn họ ra, còn có một thế lực thứ ba tồn tại sao ?”.

Vương Phong nhìn về phía Lý đại nương, thốt:

→ Điều này phải hỏi bà ta.

Lý đại nương nhíu mày:

→ Ta vốn ngoại trừ trang viện này ra, tịnh không có ý thu mua bất cứ chỗ nào khác, đến lúc Vũ tam gia đến đây, mới cải biến ý định.

Thường Tiểu hỏi:

→ Lúc đó bọn người có gặp khó khăn gì không ?

Lý đại nương đáp:

→ Hoàn toàn không, người ở đây rất chịu hợp tác.

Thường Tiểu thốt:

→ Bọn họ tựa hồ không cần thiết phải bán đất.

Lý đại nương nói:

→ Khí hậu nơi đây tốt đẹp, đất đai phì nhiêu, người ở đây quả thật bắt tất phải lo lắng về miếng ăn, nhưng bạc tiền sáng mắt, lại không có người nào không muốn.

Thường Tiểu nói:

→ Bọn người ra giá đương nhiên cũng rất cao.

Lý đại nương gật gật đầu, thốt:

→ Trong bọn họ có không ít người, đa số là những người trẻ tuổi, hầu như đều chán ngán bị giam hãm tại đây, rất muốn đi ra ngoài, chỉ bất quá còn chưa đủ gió cho nên mới chưa đi.

Thường Tiểu hỏi:

→ Bọn họ đều không có vấn đề ?

Lý đại nương đáp:

→ Lúc ta quyết định lưu lại đây, đã điều tra kỹ càng chỗ này.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người và Vũ tam gia vì vậy mới chia hai vùng đất này ?

Lý đại nương đáp:

→ Người cũng vậy, cho nên sau đó Bình An trấn không còn bình an, người vốn thiện lương trở thành người âm hiểm xảo hoạt, không còn tin tưởng lẫn nhau, cũng không thể sống hòa thuận với nhau.

Thường Tiểu thốt:

→ Ảnh hưởng của kim tiền rất lớn, ta luôn luôn hiểu.

Lý đại nương nói:

→ Sinh hoạt của mỗi người đều nằm dưới sự giám thị của hàng xóm, vô luận hễ có tiếp đãi ai, trong nhà hễ có chuyện gì đặc biệt, đều không giấu được ta và Vũ tam gia.

Thường Tiểu hỏi:

→ Bọn người không phải cũng khó kiếm một ngày để lỗ tai được thanh tịnh sao ?

Lý đại nương nói:

→ Những chuyện đó đều do người thân tính của ta quản lý, không phiền đến ta, đương nhiên cũng có những chuyện cực quan trọng, nhất định phải để ta nghe thấy, bất quá tịnh không phải là thường có, tình hình bên Vũ tam gia đại khái cũng tương tự.

Thường Tiểu nói:

→ Nghe người nói như vậy, giữa bọn người hai người căn bản không thể có thế lực thứ ba tồn tại.

Lý đại nương đáp:

→ Sự thật không thể có.

Thường Tiểu đột nhiên hỏi:

→ Cam lão đầu có quan hệ gì với bọn người ?

Lý đại nương cười cười, hỏi ngược:

→ Vũ tam gia chết dưới tay ai ?

Thường Tiểu ngẩn người.

Lý đại nương thốt:

→ Lão kỳ thật cũng có thể coi là người của ta.

Thường Tiểu nói:

→ Ta thấy lão hận người thấu tận xương cốt.

Lý đại nương thốt:

→ Không chỉ tận xương cốt.

Thường Tiểu thốt:

→ Bọn họ rất có thể thừa cơ hội báo phục.

Lý đại nương tự tin:

→ Bọn họ cũng có thể giết hại đám quan sai thủ hạ của người, lại tuyệt không thể thương hại đến người của ta.

Thường Tiểu ngạc nhiên “ồ” lên một tiếng.

Lý đại nương nói:

→ Chuyện đó cố nhiên là vì bọn họ nhất ngôn cửu đỉnh, cũng bởi vì bọn họ còn chưa dám có tội với ta.

Thường Tiểu hỏi:

→ Cam lão đầu lúc nãy không phải đã đứng nhìn người của người từng người một chết dưới cước của Vũ tam gia sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Lão tuy hứa không giết bọn chúng, cũng không đáp ứng bảo vệ bọn chúng.

Thường Tiểu hỏi:

→ Chỉ đáp ứng bảo vệ người ?

Lý đại nương lắc đầu:

→ Lão cứu ta chỉ vì không thể để ta chết.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người không chết, ngược lại lão lại chết, lão hận người đến chết, lại vì người mà bán mạng, chịu mất mạng ?

Y cười cười nhìn Vương Phong:

→ Xem ra lão cũng là một người điên.

Vương Phong thở dài:

→ Toàn bộ người ở địa phương này đều tựa hồ không phải bình thường.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người không phải là đến địa phương này mới bắt đầu không sợ chết, bắt đầu liều mạng chứ ?

Vương Phong đáp:

→ Lúc ta chưa đến địa phương này, đã không sợ chết, liều mạng.

Thường Tiểu thở phào:

→ Ta còn sợ đây là một căn bệnh, người đến đây đều bị cảm nhiễm.

Vương Phong không nói tiếng nào.

Thường Tiểu nhíu mắt, lăm lăm:

→ Ai ai cũng đều không phải, người giết bọn chúng là ai ?

Không có ai hồi đáp, đó đối với bọn họ mà nói là một vấn đề.

Mục quang của Thường Tiểu nhìn ra ngoài đường.

Bóng đêm mù mịt dày đặc như mực, bên ngoài đường một màn đen thui trầm trầm, trong bóng đêm trầm trầm, phảng phất ẩn tàng sát cơ trọng trùng.

Thường Tiểu nhượng mảy:

→ Xem ra nơi đây còn ẩn tàng một sát thủ không tầm thường.

Câu nói đó vừa ra khỏi miệng, cả Vương Phong cũng không khỏi lạnh người.

Máu thịt biến thành tro bụi, cách giết người của sát thủ đó không những hiếm thấy, lại khủng bố vô cùng.

Sát thủ thần bí, phương thức khủng bố, sát thủ đó là người nào ? Mục đích là gì ?

Ai là đối tượng muốn giết ?

Những vấn đề đó lóe qua trong óc Vương Phong, đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh.

Chàng tịnh không nghĩ sâu xa, bởi vì chàng biết trước mắt cũng không có đáp án nào.

Cho dù đối tượng muốn giết kể tới là chàng, chàng cũng không lo. Chết đối với chàng mà nói, hiện tại chỉ là một thứ mạo hiểm mỹ lệ.

Chàng nhìn Thường Tiểu, đột nhiên hỏi:

→ Sát thủ đó trước khi người về tới Bình An lão điểm đã ly khai ?

Thường Tiểu đáp:

→ Cho dù chưa ly khai, phát giác có người khác truy sát ta, cũng không cần hiện thân.

Vương Phong hỏi:

→ Truy sát ngươi là người của Lý đại nương ?

Thường Tiểu gật đầu:

→ Ba sát thủ, ba thanh ma đao.

Vương Phong hỏi:

→ Kết quả lại đều chết dưới tay ngươi ?

Thường Tiểu đáp:

→ Giết bọn chúng tịnh không phải dễ.

Vương Phong hỏi:

→ Sau đó ngươi đi đến địa phương nào ?

Thường Tiểu đáp:

→ Anh Vũ Lâu.

Vương Phong ngăn người, Lý đại nương và Huyết Nô cũng ngăn người.

Toàn quân của Thường Tiểu tại Anh Vũ Lâu không còn ai sống sót, một mình Thường Tiểu đào thoát, ai ai cũng đều nghĩ y phải cao bay xa chạy, rời khỏi Bình An trấn, thỉnh cứu binh tới. Ai biết được sau khi rời khỏi Bình An lão điểm, y lại trở về Anh Vũ Lâu.

Mạo hiểm là mạo hiểm, lại thu được hiệu quả ngoài ý liệu. Phương pháp đó đã không phải là mới mẻ gì, rất khó qua mặt đám lão luyện giang hồ. Trong những năm gần đây, không ít bằng hữu giang hồ đều đã dùng thủ pháp đó để tránh né địch nhân truy tung.

Lý đại nương có lẽ không phải là một tay lão luyện giang hồ, nhưng tả hữu của bà ta, đại khái không phải là không có những tay lão luyện giang hồ.

Chỉ tiếc những tay lão luyện giang hồ thủ hạ của bà ta cũng đã bốn năm năm không đi lại trên giang hồ.

Một người cách xa giang hồ một thời gian dài, cho dù là tay lão luyện giang hồ, mọi phương diện phản ứng cũng biến thành trì độn. Bọn họ lại càng không coi Thường Tiểu như một người giang hồ mà đãi. Trong mắt bọn họ, Thường Tiểu chỉ là quan, đại quan.

Làm đại quan đa số đều tham sinh úy tử. Đặc biệt là Thường Tiểu, tay nắm trọng quyền, thân ở trên cao, đang ở thời kỳ cao điểm của cuộc đời, tiền đồ璀璨.

Người như y xem ra quả thật không có lý do gì không trân quý sinh mệnh. Hà huống thủ hạ của y đều đã chết hết, y nên trốn thoát khỏi một địa phương nguy hiểm phi thường như chỗ này. Thêm vào đó, sau khi y bỏ đi, vô luận là huyện nào phủ nào, bằng vào thân phận của y, quyết không khó để chinh tập đầy đủ nhân thủ quay trở lại.

Đến lúc đó đừng nói gì chỉ cái trang viện này, cho dù biến cả Bình An trấn thành bình địa, cũng dễ như trở bàn tay đối với y.

Thường Tiểu vì sao lại chịu lưu lại Bình An trấn, vì sao lại mạo hiểm ?

Không nói tới Anh Vũ Lâu, nếu y đến nơi khác, bọn họ chỉ cần tùy tiện tra vấn là phát hiện ra liền.

Bọn họ quả thật có đạo lý của bọn họ, đạo lý cũng có thể tính là đầy đủ, lại quên một chuyện.

Tả hữu của Thường Tiểu luôn luôn chỉ có mười ba gã quan sai, tịnh không phải là một trăm ba mươi người, cho dù một trăm ba mươi người cũng không bằng lực lượng của mười ba người.

Mười ba gã quan sai đó, mỗi người có sở trường riêng, phương diện võ công hầu hết lại không giỏi lắm, Thường Tiểu chỉ mang theo mười ba người đó, đi khắp thiên hạ.

Bọn chúng chỉ điều tra những vụ án gai góc, đa số những người bọn chúng ứng phó là người cùng hung cực ác.

Thứ người đó đương nhiên không dễ dàng thúc thủ chịu trói.

Bọn chúng không còn nghi ngờ gì nữa đều luôn luôn mạo hiểm, Thường Tiểu lại thông thường đảm đương gánh nặng.

Theo y mà nói, mạo hiểm căn bản đã không phải là một chuyện, bất quá chỉ là một sự tô son điểm phấn, một sự trang điểm cho sinh hoạt thường ngày.

Y tuyệt đối không sợ mạo hiểm.

Điều đó tịnh không phải hoàn toàn vì y thích đại công đại hỷ, mà cũng là do võ công của y.

Can đảm vì tài cao.

Lý đại nương ngăn người nhìn Thường Tiểu, nhìn một hồi lâu, thở dài một hơi, thốt:

→ Đám khí của ông không phải là nhỏ.

Thường Tiểu thốt:

→ Người nhát gan căn bản không thể làm loại quan chức này.

Vương Phong hỏi tức thì:

→ Người làm sao mà đến đây được ?

Thường Tiểu đáp:

→ Ta theo người đến.

Vương Phong lại ngăn người.

Thường Tiểu cười thốt:

→ Lúc người ngồi uống rượu trong đình, ta đã ra vườn.

Vương Phong hỏi:

→ Hai sát thủ của Vũ tam gia không phát giác người tồn tại ?

Thường Tiểu gật đầu:

→ Bọn chúng chỉ tập trung chú ý một mình người.

Vương Phong hỏi:

→ Ta đánh nhau cùng bọn chúng, đến lúc rời khỏi Anh Vũ Lâu, người cũng bắt đầu lên theo ta ?

Thường Tiểu lại gật đầu.

Vương Phong lắc đầu:

→ Ta không ngờ lại không phát giác ra.

Thường Tiểu thốt:

→ Bởi vì người chỉ mong đi đến đây càng nhanh càng tốt.

Vương Phong hỏi:

→ Lúc ta rớt xuống hồ nước, người ở đâu ?

Thường Tiểu đáp:

→ Bên ngoài cửa, ta nghe tiếng nước động, lại không biết người rớt xuống nước.

Vương Phong thốt:

→ Ta từ dưới nước leo lên, người đại khái đã tiến vào rồi ?

Thường Tiểu đáp:

→ Đã giấu mình đằng sau một thân cây.

Vương Phong thốt:

→ Đến lúc đó đương nhiên người cũng đã biết mọi chuyện xảy ra xung quanh hồ nước rồi.

Thường Tiểu gật đầu cười nói:

→ Cũng biết người cũng như ta, lần đầu tiên vào trang viện này, cho nên ta tự dùng phương pháp của ta, không còn đi theo người nữa.

Vương Phong thốt:

→ Người nhất định đã đi đường tắt.

Thường Tiểu đáp:

→ Cũng không thể tính là đường tắt, chỉ bất quá so với người thì nhanh hơn một chút, ta ẩn mình trên trần nhà không lâu, người đã vào tới.

Vương Phong hỏi:

→ Đại khái người đã cạy ngói bên kia mái để tiến nhập ?

Thường Tiểu đáp:

→ Cũng may người không leo về phía mái ngói bên ta, nếu không thấy mái có một lỗ hổng, tắt cũng chui qua lỗ đó.

Vương Phong hỏi:

→ Thấy lỗ đó, khó gì mà ta nghĩ không ra có người bên dưới ?

Thường Tiểu đáp:

→ Chắc phải nghĩ ra.

Vương Phong thốt:

→ Đương nhiên là nghĩ ra, nếu không là địch nhân thì cũng là người tâm tồn địch ý, một khi nhảy vào, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đâm một kiếm, bất cứ lúc nào sinh mệnh cũng nguy hiểm.

Thường Tiểu thốt:

→ Ừm.

Vương Phong hỏi:

→ Làm sao ta có thể chui xuống được ?

Thường Tiểu thốt:

→ Nếu quả là người khác thì còn có thể mất ý niệm đó trong đầu, người lại nhất định không đi.

Y nhếch môi, nói tiếp:

→ Bởi vì người không dẫn đo sinh tử, không phải lúc nào cũng chuẩn bị liều mạng sao ?

Vương Phong thốt:

→ Ta có lẽ không chuẩn bị chịu chết một cách hồ đồ.

Thường Tiểu nói:

→ Ta cũng không chuẩn bị tặng người một kiếm.

Vương Phong thốt:

→ Người vào trước ta, lúc ta tiến nhập quả nhiên đã có thể ám toán ta một kiếm, lại rất có thể một chiêu đã trúng đích.

Thường Tiểu nói:

→ Nhưng cũng có thể đánh hụt, lúc đó người và ta không thể tránh khỏi một trận quyết chiến, kinh động đến bọn Vũ tam gia.

Vương Phong hỏi:

→ Có phải vì cố kỵ chuyện đó, cho nên một kiếm của người không đâm ra ?

Thường Tiểu đáp:

→ Nếu quả kinh động đến bọn chúng, ta và người không những không nghe được những gì bọn chúng có thể nói, lại càng biến thành mục tiêu công kích của bọn chúng.

Vương Phong gật đầu.

Thường Tiểu đột nhiên hỏi:

→ Lời nói của bọn chúng người đều đã nghe rõ chứ ?

Vương Phong thốt:

→ Rất rõ.

Thường Tiểu lại hỏi:

→ Người có phát giác điều gì kỳ quái không ?

Vương Phong đáp:

→ Kỳ quái phi thường.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người có muốn biết nguồn gốc sự tình không ?

Vương Phong đáp:

→ Muốn cực kỳ.

Thường Tiểu thốt:

→ Người và ta đều một mực truy tra bí mật của huyết anh vũ, hiện tại nơi đây đã có hai người biết bí mật này, đương nhiên người và ta đều không thể bỏ qua cơ hội này.

Vương Phong không thể tự chủ, gật đầu.

Thường Tiểu thốt:

→ Người rõ ràng nhất hiển nhiên là Lý đại nương.

Vương Phong lại gật đầu.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người đại khái không phản đối ta truy vấn bà ta ?

Vương Phong đáp:

→ Bà ta cùng ta tịnh không có quan hệ gì.

Thường Tiểu thốt:

→ Phương pháp mà ta sử dụng cũng có thể rất tàn ác.

Y thở dài một hơi, lại nói tiếp:

→ Người có lẽ sẽ thấy không hợp mắt, ta quả thật có lo lắng lúc ta vừa bắt đầu truy vấn, người đột nhiên xuất thủ cản trở.

Vương Phong thốt:

→ Nếu người truy vấn người khác, có lẽ ta quả thật nhịn không được phải xuất thủ, truy vấn bà ta, ta đại khái còn có thể đứng nhìn, đợi đến khi bà ta nói ra bí mật huyết anh vũ.

Lý đại nương đứng gần đó đột nhiên than vãn:

→ Ta xem ra người cũng là một người không có tâm thương hương tiếc ngọc, sao người lại có ác tâm với ta như vậy ? Người tàn nhẫn đứng xem ta chịu khổ sao ?

Vương Phong lạnh lùng thốt:

→ Đối với người tàn ác, ta luôn luôn rất tàn ác.

Lý đại nương hỏi:

→ Ta tàn ác chỗ nào ?

Vương Phong đáp:

→ Lúc Cam lão đầu và Vũ tam gia liều mạng, người không phải đã tỉnh sao ?

Lý đại nương không phủ nhận:

→ Một quyền của Vũ tam gia đối với ta không có tác dụng, ta tịnh không bị hôn mê.

Vương Phong thốt:

→ Nói như vậy bà vốn có thể trợ lực cho Cam lão đầu, lại thủy chung không xuất thủ.

Lý đại nương đáp:

→ Bọn họ một người đối một người, ai cũng đều không chịu thua, ta nếu quả xuất thủ tương trợ, đã phá đi sự công bình, xem dạng người của bọn họ, cho dù có chết cũng vị tất chấp nhận kết quả không công bình

như vậy, một khi thấy ta xuất thủ, không biết chừng Cam lão đầu lại quay đầu đối phó ta, làm như vậy, chỉ sợ ta không muốn hôn mê cũng không được.

Vương Phong thốt:

→ Cho dù đó là sự thật, trước lúc lão ta lâm tử, người còn muốn lão ta chịu khổ trước mặt người sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Ta chỉ bắt quá cự tuyệt yêu cầu của lão, nếu đối là người, người có thể cùng một người gần chết bàn điều kiện hay không ? Có tin một người gần chết có thể bảo vệ người hay không ?

Vương Phong đáp:

→ Phía bọn họ ít ra còn có hai người.

Lý đại nương hỏi:

→ Người muốn nói Huyết Nô và Vi thất nương ?

Vương Phong đáp:

→ Võ công của Huyết Nô tuy không cao, tuyệt kỹ thần châm của Vũ tam gia lại không phải là yếu kém gì.

Lý đại nương đột nhiên hỏi:

→ Ả hiện tại ở đâu ?

Vương Phong không thể trả lời.

Lý đại nương thở dài, thốt:

→ Hành động đêm nay của Vũ tam gia, tình thế ra sao tất ả cũng tính qua, lúc phát sinh biến cố, nhất định đã phái người đối phó ả, một người lão mưu thâm toán như Vũ tam gia, tuyệt không đánh giá thấp thực lực của ả, người nghĩ ả có chắc chắn còn sống không ?

Vương Phong cũng không thể hồi đáp.

Lý đại nương thốt:

→ Không thấy ả trước mặt, ta chỉ coi ả như là một người đã chết.

Vương Phong nói:

→ Bà lại chỉ bàn điều kiện với người sống.

Lý đại nương gật đầu:

→ Người chết ta xin miễn, không thể phụng bồi.

Vương Phong thốt:

→ Cho nên bà càng chọc để cho lão mau chết, cho lão mau ngã gục.

Lý đại nương thốt:

→ Cho dù lão không bị chọc tức, ta nghĩ lão cũng khó sống quá hai canh giờ.

Bà ta thở dài:

→ Thương thế của lão quá nặng nề, cho dù sống thêm hai canh giờ, hai canh giờ đó cũng đau khổ đến đường nào ?

Vương Phong thốt:

→ Nghe bà nói, bà lại vừa làm một chuyện tốt.

Lý đại nương đáp:

→ Cho dù không phải là chuyện tốt, cũng không thể nói là chuyện xấu.

Vương Phong thốt:

→ Chuyện tốt như vậy, ta hiện tại cũng muốn làm một chuyện.

Lý đại nương thốt:

→Ồ ?

Vương Phong nói:

→ Thường Tiểu đã tìm ra bằng chứng, vô luận là sao cũng không thể tha thứ, y đã biết con người bà, cho dù hôm nay có để bà chạy thoát, bằng vào thể lực của y, sớm muộn gì cũng bắt được bà; bằng vào thủ đoạn của y, bà lọt vào tay y, thủy chung đều không thể không thổ lộ sự thật, ta hiện tại tự thủ bàng quan, là để giúp bà khỏi phải ngày đêm bồn ba, cũng giúp bà khỏi bị phiền hà hàng ngày, không phải là chuyện tốt sao ?

Lý đại nương thở dài một tiếng, không biết đang nghĩ gì, Thường Tiểu đã tiếp lời:

→ Người làm vậy quả là rất tốt, ý tứ tốt đẹp đó làm sao tai mắt của người có thể khó chịu được, ta bảo đảm, không để người thấy lọt mắt, cũng không để người nghe lọt tai, cũng bảo đảm, để bà ta còn sống đi ra.

Vương Phong cười cười:

→ Không muốn lọt mắt, ta có thể nhắm mắt; không muốn lọt tai, ta lại có thể bịt tai.

Thường Tiểu thốt:

→ Xem ra người thật sự muốn biết bí mật huyết anh vũ.

Vương Phong đáp:

→ Tuyệt đối không phải là giả.

Lý đại nương cười lạnh một tiếng, thốt:

→ Hồi nãy Huyết Nô còn nói người là một hiệp khách chính trực, ta xem người căn bản không giống như vậy.

Vương Phong cười lạnh:

→ Ta có từng nói qua ta là một hiệp khách sao ?

Chàng quả thật chưa nói qua, chỉ nói qua mình dám liều mạng, là một người không sợ chết.

Lý đại nương cười lạnh:

→ Nói vậy Huyết Nô đã mù.

Huyết Nô không nói tiếng nào.

Lý đại nương nói tiếp:

→ Có lẽ đối với cái định nghĩa hiệp khách của ả, ta chỉ biết một hiệp khách ít ra cũng chống cường giúp nhược, tuyệt không thấy chết mà không cứu.

Vương Phong thốt:

→ Thường Tiểu đã bảo đảm không giết người, bản thân người cũng không thấy yếu chút nào.

Chàng cười cười:

→ Trước đây bà còn là một thổ hào, không những làm chủ cả nửa phần đất ở đây, còn có một đám sát thủ võ nghệ cao cường.

Lý đại nương “hừm” một tiếng.

Vương Phong lại nói tiếp:

→ Hơn nữa Thường Tiểu không phải là cường đạo, cũng không phải là ác bá, ngược lại, lại là một mệnh quan triều đình.

Lý đại nương lại “hừm” một tiếng.

Vương Phong trầm giọng:

→ Sự kiện huyết anh vũ không những thần bí, mà còn chứa đầy tà ác, bà nếu là một người đường đường chính chính, tại sao lại không chịu khai ra ?

Lý đại nương đột nhiên mỉm cười:

→ Cho dù ta có nguyện ý, cũng có người không chịu đáp ứng.

Thường Tiểu hét một tiếng:

→ Ai không chịu đáp ứng ? Ai ?

Vừa hét, Thường Tiểu giương mắt nhìn bốn phía.

Câu nói đêm nay của Lý đại nương, cũng đã không phải là lần thứ nhất rơi trong cục diện này. Hồi nãy khi bà ta cơ hồ rơi vào tay Vũ tam gia, lại đột nhiên xuất hiện một Cam lão đầu. Cam lão đầu đến, Vũ tam gia không những mộng đẹp không thành, mà cả cái mạng già cũng phải đền trả.

Hiện tại lần này, có phải có người sẽ xông vào, giải cứu bà ta ra khỏi nguy nan ?

Con người đó có thân hoài tuyệt kỹ như Cam lão đầu không ?

14. Hầm Khủng Bố

Đêm càng khuya càng tĩnh lặng, gió thổi tiêu hồn.

Trong tiếng gió có tiếng leng keng không ngừng, nghe rõ mồn một, giống như lúc huyết nô bay vào, mang theo tiếng chuông quái dị đó.

Đây lại không phải là tiếng chuông, chỉ là tiếng thiết mã treo trước cửa hưởng động trong gió.

Tiếng rền rĩ đã dừng, cả một đại sảnh rộng lớn, chỉ có bốn người bọn họ còn sống.

Mục quang Thường Tiểu quay lại nhìn lên mặt Lý đại nương, lại hét:

→ Ai ?

Lý đại nương không để ý đến ý, chăm chú nhìn Huyết Nô:

→ Ta đem bí mật huyết anh vũ nói cho Thường đại nhân biết, ngươi thấy có được không ?

Sắc mặt Huyết Nô chợt biến đổi, la lên:

→ Không được !

Người không chịu đáp ứng không lẽ lại là nàng ?

Thường Tiểu nhìn sang Huyết Nô, điềm đạh hỏi:

→ Là ngươi không đáp ứng ?

Huyết Nô đáp:

→ Đúng vậy.

Thường Tiểu thốt:

→ Cho dù ngươi không chịu đáp ứng, chỉ cần mẫu thân ngươi đáp ứng, ngươi xem chừng không còn biện pháp gì.

Huyết Nô cười lạnh:

→ Bà ta nếu dám nói cho người biết bí mật đó, ước định giữa bọn ta và bà ta coi như hoàn trả.

Thường Tiểu truy hỏi:

→ Hoàn trả là sao ?

Huyết Nô đáp:

- Bọn ta liền có thể khai thủ, dùng bất cứ phương pháp nào bọn ta thích dùng để xử lý chuyện này.

Nàng lại cười lạnh một tiếng:

→ Chuyện nếu đã không còn là bí mật, còn phải đắn đo gì nữa ?

Thường Tiểu hỏi:

→ Bọn người một mực đang lo lắng chuyện gì ?

Huyết Nô không nói tiếng nào.

Thường Tiểu lại hỏi:

→ Nếu quả bà ta nói ra bí mật cho ta biết, bọn người chuẩn bị đối phó với bà ta ra sao ?

Huyết Nô không nói tiếng nào.

Thường Tiểu không để ý, lại hỏi:

→ Bà ta nếu nói cho ta biết, sau khi ta biết được bí mật, bọn người có phải cũng muốn giải quyết cả ta ?

Huyết Nô chung quy mở miệng:

→ Phải !

Thường Tiểu cười hỏi:

→ Bọn người có bản lĩnh đó sao ?

Huyết Nô cười lạnh:

→ Cho dù bọn ta không có bản lĩnh đó, để cho người đào thoát khỏi Bình An trấn này, bỏ người lại đây, tin rằng luôn có thể.

Nàng nhìn chăm chăm lên mặt Lý đại nương, thốt:

→ Đối phó không được Thường Tiểu, không có nghĩa là không đối phó người được !

Lý đại nương không đáp.

Bà ta không ngờ còn cười được.

Thường Tiểu tịnh không di động mục quang, nhìn Huyết Nô chăm chăm, lại hỏi:

→ “Bọn ta” trong miệng của người, bao gồm những người nào ?

Huyết Nô không đáp lời, cười lạnh.

Thường Tiểu hỏi tiếp:

→ Giữa bọn người cùng Lý đại nương có ước định gì ?

Huyết Nô ngậm miệng.

Thường Tiểu nhìn Huyết Nô từ đầu đến chân, lại nhìn Vương Phong:

→ Xem ra ta khó mà hỏi người ở đây.

Y cười một tiếng, mục quang lại nhìn lên mặt Lý đại nương, thốt:

→ Bên người lại không thành vấn đề.

Lý đại nương vẫn còn cười.

Bà ta không nhìn Thường Tiểu, nhìn Huyết Nô cười nói:

→ Ta nếu rơi vào tay y, bí mật đó thập phần không thể giữ kín, bí mật một khi phải tiết lộ, không chỉ là ước định đó, nhất thiết chuyện gì cũng đều hoàn trả, y cho dù không giết ta, sống cũng không có nghĩa gì.

Huyết Nô lạnh lùng “hừm” một tiếng:

→ Ta biết ngươi là người ra sao.

Lý đại nương liếc nhìn Vương Phong, lại nói với Huyết Nô:

→ Người dám chịu chết để bảo vệ người nhất định có thể bảo vệ an toàn cho ngươi, lại vị tất vì ngươi mà giết y, chỉ bằng vào một mình ngươi, cho dù những huyết nô khác kịp thời đến đây, có thể giữ ngươi ở lại không vẫn còn là một vấn đề.

Bà ta từ từ nói tiếp:

→ Nếu người bị dẫn đi bí mật tẩu thoát, ngươi dù có sống cũng đều không còn ý nghĩa gì nữa.

Sắc mặt Huyết Nô bất giác tái nhợt.

Giọng nói của Lý đại nương càng từ từ hơn:

→ Đến lúc đó không chỉ Ma Vương, huyết anh vũ cùng đám nô tài của hắn lẫn thập vạn thần ma chỉ sợ cũng thoát không khỏi mối quan hệ này.

Sắc mặt Huyết Nô càng tái nhợt, gần hỏi:

→ Ngươi muốn gì ?

Lý đại nương đáp:

→ Chỉ cần có người giúp ta ngăn chặn Thường Tiểu lúc này, ta sẽ có cơ hội thoát thân ...

Hai chữ “lúc này” vừa ra khỏi miệng, Huyết Nô đã hiểu ý, Lý đại nương đằng sau vẫn còn nói tiếp, người của nàng đã bộc phát, tả hữu chưởng song phi, trái nhắm yết hầu, phải nhắm giữa ngực.

Thường Tiểu cũng hiểu ý, lại nghĩ không ra Lý đại nương còn chưa dứt lời, Huyết Nô đã xuất thủ.

Y vốn đã quyết định, chỉ đợi Lý đại nương nói dứt lời, liền phóng qua bắt Lý đại nương, Huyết Nô lúc đó đột nhiên xuất thủ, lập tức làm loạn ý định của y.

Tâm y tuy chưa loạn, thế tuy chưa loạn, đã không thể bay về phía Lý đại nương.

Huyết Nô đã chặn trước mặt y.

Đây chính là một cơ hội tốt.

Lý đại nương đương nhiên biết nắm lấy cơ hội, vừa nói tới hai tiếng “thoát thân”, người của bà đã như một mũi tên tà tà bay đi.

Thường Tiểu vừa thoáng thấy, vội hét lớn:

→ Đi đâu !

Song thủ nhất tề huy động, phải đỡ trái đón, đánh văng hai chưởng của Huyết Nô, thân vừa xoay một cái, muốn bay qua khỏi người Huyết Nô, mắt lại thấy một bóng đen lóe lên, song cước của Huyết Nô đã đá tới.

Song cước đó hung mãnh vô cùng, nhắm đá vào chỗ yếu hại trên người Thường Tiểu.

Thường Tiểu “hừ” một tiếng, xoay nửa vòng, tránh khỏi một cước đó.

Cước của Huyết Nô vừa lạc trên không, tay lại đã đến, hai ngón tay chìa ra, móc về phía đôi mắt Thường Tiểu.

Nàng xem chừng rất thích móc mắt người ta, một chiêu đó sử dụng đặc biệt linh hoạt.

Thường Tiểu nhíu mày, rùn thân thoát bộ, vừa lui ba thước, “reng” một tiếng, kiếm đã ở trong tay, lưỡi kiếm uốn éo như độc xà, đâm về phía yết hầu Huyết Nô.

Phản ứng của Huyết Nô vẫn còn miễn tiếp, nghiêng người tránh độc kiếm của Thường Tiểu, thân hình lại không chịu nhượng khai, vẫn ngả về phía trước.

Song thủ của nàng đã cầm một đôi đoản kiếm.

Đoản kiếm dài không quá một thước, lưỡi kiếm lóe ngời như sương tuyết.

Hàn khí tụ trong ánh chớp, kiếm đã nằm trong tay, phảng phất đã giấu trong ngực nàng.

Thân nàng nhẹ nhàng như con yến tử bay lên, phảng phất đã biến thành một thanh kiếm, một mũi tên.

Tên đã rời khỏi dây, phi kiếm.

Nàng cơ hồ lơ đãng cho độc kiếm của Thường Tiểu đâm vào.

Cổ tay Thường Tiểu lắc một cái có thể giết nàng, nàng biết vậy, tịnh không phải là không để ý, bởi vì trong lúc đó, đoản kiếm của nàng cũng đâm vào chỗ yếu hại trên mình Thường Tiểu.

Từ lúc nào nàng đã học tác phong liều mạng của Vương Phong, biến thành một nữ nhân không sợ chết ?

Nàng tịnh không bị trúng “Yếu mệnh diêm vương châm”, cũng không uống qua độc dược tât chết, còn có thể sống trên năm sáu chục năm nữa có lẽ không phải là một chuyện khó khăn, nàng lại tự tiện liều mạng như vậy ?

Nàng thà liều mạng để giúp Lý đại nương thoát thân, tính mạng của Lý đại nương so với tính mạng của nàng còn quan trọng hơn sao ?

Nếu không phải vì Lý đại nương, vì ai ?

Có phải vì Ma Vương ? Huyết anh vũ ? Còn mười ba huyết nô ? Thập vạn thần ma ?

Ma Vương nghe nói sống lâu như thiên địa, trong ma vực nghe nói không có sinh lão bệnh tử.

Thập vạn thần ma lảng vảng ở ma vực, mười ba huyết nô là ma huyết hóa thân, là ma điều trong ma vực, huyết anh vũ, càng là điều vương trong đám ma điều.

Bằng vào cái gì mà Lý đại nương có thể không chế bọn họ ?

Bà ta là yêu ma gì ?

Vương Phong rất muốn đuổi theo, bắt lấy bà ta, nhìn cho rõ.

Chàng lại chỉ là muốn, tịnh không thực hành, thân hình phóng lên một cái, lại nhảy về phía Thường Tiểu.

Bởi vì đệ nhị kiếm của Độc Kiếm Thường Tiểu đâm ra, lại đâm vào yết hầu của Huyết Nô.

Một kiếm này chàng thấy Huyết Nô không những không đỡ được, có tránh cũng không tránh được.

Huyết Nô cho dù quả thật muốn liều mạng, Thường Tiểu cũng không chịu cùng nàng liều mạng.

Đoản kiếm còn chưa đâm tới, người y đã phóng lên, kiếm thế của Huyết Nô vừa đi qua, y lại bay trở về, kiếm như độc xà uốn lượn một vòng, lại đâm ra, lại đâm vào yết hầu của Huyết Nô.

Một kiếm đó càng độc, càng nhanh, càng chuẩn.

Huyết Nô tuy có hai kiếm trong tay, lại không còn cách để đỡ, cũng không biết tránh cách nào.

Kiếm còn chưa tới, kiếm khí phảng phất đã đâm vào yết hầu.

Huyết Nô muốn la lên cũng không la được, trong mắt chung quy đã hiện vẻ sợ hãi khủng bố.

Nàng còn trẻ tuổi, nàng còn có tương lai.

Mũi kiếm còn chưa đâm vào yết hầu Huyết Nô, kiếm khí lại nặng nề muôn phần.

Dùng kiếm nhiều, kiếm khí tự nhiên càng nặng nề, hà huống chủ nhân của thanh kiếm này, cũng là một tay cao thủ dụng kiếm.

Cao thủ đó đương nhiên là Vương Phong. Cả người lẫn kiếm của chàng đều bay đến, đoản kiếm của chàng và độc kiếm của Thường Tiểu cùng tới một lượt.

“Đinh” một tiếng, độc kiếm của Thường Tiểu đã đâm thẳng vào đoản kiếm.

Phán đoán đó chuẩn xác làm sao.

Huyết Nô kinh hãi, toàn thân xuất mồ hôi lạnh.

Một kiếm của Thường Tiểu nếu đâm vào yết hầu nàng, nàng không thể kinh hãi như vậy.

→ Người chết căn bản không có cảm giác.

Thường Tiểu không kinh hãi, kiếm thứ ba cũng không xuất thủ.

Y cười lạnh một tiếng, đột nhiên thốt:

→ Người muốn biết bí mật huyết anh vũ, tốt nhất là giữ ả lại cho ta.

Câu nói đó đương nhiên là nói với Vương Phong.

Cũng không đợi Vương Phong có biểu hiện gì, cả người lẫn kiếm của y đã bay đi.

Vương Phong không ngăn chặn, cũng không giữ Huyết Nô.

Chàng thấy bằng vào thân thủ của Huyết Nô, trừ phi lại bắt đầu bay tới đứng trước mặt Thường Tiểu, nếu không căn bản không thể chặn đường Thường Tiểu.

Huyết Nô cũng không chặn đường Thường Tiểu, lại thu hồi song đoản kiếm.

Nàng đã hoàn thành nhiệm vụ của nàng, Lý đại nương đã lợi dụng lúc Thường Tiểu bị chặn đường, nhảy xuống hầm đao, chui người qua một tấm bình phong.

Đằng sau bình phong là một bức tường.

Lý đại nương sau khi bay ra sau bình phong, không thấy xuất hiện nữa.

Đằng sau có lẽ còn có cửa bí mật ? Đường bí mật ?

Vương Phong nghi ngờ là vậy, “bình” một tiếng, mặt bình phong đột nhiên bay ra, lẳng không bay về phía Thường Tiểu.

Bình phong vừa bay ra, Lý đại nương lại hiện ra.

Bà ta mỉm cười đứng trước bức tường.

Bức tường chỉ là bức tường, trên tường tịnh không có cửa, mặt sàn dưới chân bà ta cũng tịnh không có gì dị dạng.

Bà ta lại cười rất thoải mái, thần thái cũng trấn định phi thường.

Có lẽ nào bà ta tự tin một mặt bình phong đó đã đủ để cản Thường Tiểu xuống hầm đao ? Đã đủ để đưa người về địa phủ ?

Vương Phong thật sự hoài nghi.

Chàng lén đưa mắt nhìn Huyết Nô.

Thần sắc trên mặt Huyết Nô cũng kỳ quái như vậy.

Khinh công của Lý đại nương rất giỏi, hai chân cũng rất mạnh mẽ, vừa đá tấm bình phong một cái, tấm bình phong đã bay ra ngoài hai trượng.

Nếu quả đánh trúng, có thể làm cho Thường Tiểu rớt xuống hầm đao, dưới đó ghim đầy mũi đao bén nhọn, rơi xuống không chết cũng khó tránh khỏi bị thương nặng.

Chỉ tiếc tấm bình phong còn chưa đựng tới, thân hình Thường Tiểu đã nhảy cao lên tránh tấm bình phong vút qua, tả thủ của y đè xuống, đập lên mặt bình phong.

“Cạch” một tiếng, bình phong bị một chưởng của y đẩy xuống, y mượn thế tá lực, thân hình càng tấn tốc, như cơn bão bay đến trước tường.

Hữu thủ của y giờ kiếm hộ thân, tả thủ giờ ra, lại không biến thành trào xuất chiêu.

Người của Lý đại nương đã biến mất không còn thấy nữa.

Hai bên tường đều có treo một ngọn trường minh đăng.

Ánh đèn không sáng rõ cho lắm, nhưng cũng đủ để chiếu rọi mặt tường, cũng đủ để chiếu rọi nữ nhân họa trên tường.

Hông thủy xà, tóc mây trôi.

Thứ mỹ lệ đó tịnh không nghe nói nhân gian có được.

Thân ả lỗa thể, chỉ có một tấm khăn mỏng.

Khăn mỏng mê mông quyện xung quanh tay chân ả, tịnh không che giấu những chỗ nên che giấu.

Người ả cũng đang múa lượn trên không trung.

Trên không có trời, dưới không có đất, chỉ có sương và gió, hàn băng và hỏa diệm.

Ả múa lượn trong sương gió tuyết lửa.

Vương Phong đối với địa phương trong bức vẽ trên tường không còn lạ gì, thoát miệng hỏi:

→ Địa phương trên bức họa đó có phải là Nồng gia phổ ?

Huyết Nô hỏi ngược:

→ Trừ Nồng gia phổ ra, còn có địa phương thứ hai như vậy sao ?

→ Còn người múa lượn trong Nồng gia phổ còn có thể là ai ?

→ Thiên ma nữ !

Tướng mạo của Thiên ma nữ hoàn toàn giống hệt Lý đại nương.

Thiên ma nữ múa lượn giữa phong vụ băng hỏa, người của Lý đại nương cũng biến mất trong phong vụ băng hỏa.

Có lẽ nào bà ta là hóa thân của Thiên ma nữ, trong lúc nguy cấp lại biến hồi thành Thiên ma nữ, quay trở lại Nồng gia phổ ?

Trong ma vực đã không còn sinh lão bệnh tử.

Khách đến ma vực cũng còn sợ đao kiếm sao ?

Kiếm của Thường Tiểu đột nhiên lơ cao, đâm về phía Thiên ma nữ.

Thiên kiếm tru ma, ma kiếm nghe nói có thể làm cho yêu ma hóa thành tro bụi.

Kiếm của y lại chỉ là độc kiếm, tịnh không phải là thiên kiếm, cũng không là ma kiếm.

Kiếm đó đối với đại ma nữ có thể phát sinh ra tác dụng gì ?

Kiếm từ từ đâm tới, đâm vào giữa hai chân của Thiên ma nữ.

Sắc mặt Thường Tiểu hiển lộ vẻ ngượng nghịu, một kiếm đó lại rất chuẩn xác.

Kiếm của y không thể không đâm vào chỗ đó.

Lúc thân người y còn giữa không trung, vẫn thấy rất rõ, tay của Lý đại nương ấn vào nơi giữa hai chân của Thiên ma nữ, trên bức tường lập tức hiện ra một cửa ngầm, bà ta phóng người vào đó, cửa ngầm lại biến mất.

Người bà ta vì vậy cũng biến mất.

Kiểm đàm “rẹt” một tiếng.

Khuôn mặt tươi cười của Thiên ma nữ phẳng phất hiển lộ một nỗi thống khổ kỳ dị.

Hai chân của ả nhanh chóng động dậy.

Động dậy một cái, bụng dưới của ả cơ hồ nghênh đón trước mắt.

Kiểm Thường Tiểu lại rút ra, người của y đã bay tới.

Vừa bay tới nửa trượng, tả cước đã đập tới, hữu cước của y cũng đá ra, đá về phía mặt tường.

Hai chân của Thiên ma nữ quả thật cong về phía sau, lại không phải chỉ hai chân, mảnh tường nơi hai chân đã động dậy mở ra, để lộ một cửa ngầm.

Cửa ngầm còn chưa mở hết đã từ từ đóng lại.

Cũng ngay lúc đó, chân Thường Tiểu đã đá vào cửa ngầm.

“Cạch” một tiếng, cửa ngầm bị đá hư, đã không còn có thể quay trở lại vị trí nguyên lai.

Trong cửa ngầm không có ám khí bắn ra, Thường Tiểu đợi một hồi, lại di động cước bộ, đi đến trước mặt cửa ngầm.

Y lại không tiến vào.

Trong cửa ngầm một màu tối đen, không biết có ám tàng cơ quan sát nhân hay không, người Lý đại nương tiến vào không phát sinh, đợi đến lúc y tiến vào, cơ quan có khi lại phát động, y khó mà tránh thoát được.

Y trừng trừng nhìn vào một màn đen tối đó, trù trừ do dự, lại quay đầu lại.

Vương Phong, Huyết Nô cũng đã nhảy xuống hầm đao, đứng đằng sau y.

Mục quang của y hung mãnh lướt qua mặt Huyết Nô, hỏi:

→ Cánh cửa này thông tới địa phương nào ?

Huyết Nô lắc đầu:

→ Không biết.

Mục quang của Thường Tiểu càng hung mãnh, lạnh giọng:

→ Có thật là không biết ?

Huyết Nô ngậm miệng.

Trong mắt Thường Tiểu lóe lên một tia ngoan độc, lại nhìn sang Vương Phong:

→ Người nói hiện tại phải làm sao ?

Vương Phong đáp:

→ Đi vào truy tầm.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người đi trước hay ta đi trước ?

Vương Phong cười đáp:

→ Đương nhiên là người.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người sợ bên trong có ám tàng mai phục ?

Vương Phong hỏi lại:

→ Người sợ hay là ta sợ ?

Thường Tiểu đáp:

→ Ta.

Y cười cười, lại hỏi:

→ Người lúc nào cũng chuẩn bị cùng người ta liều mạng, chết người cũng không sợ, còn sợ gì nữa ?

Vương Phong đáp:

→ Nói ta sợ có thể lại là người.

Thường Tiểu thốt:

→ Người không sợ chết còn ta lại sợ chết, tự nhiên muốn mời người đi trước mở đường, ta theo sau tiến nhập.

Vương Phong cười nói:

→ Ta tuy không sợ chết, nhưng không chuẩn bị giao mạng cho người.

Thường Tiểu hỏi:

→ Người không phải rất muốn biết bí mật huyết anh vũ sao ?

Vương Phong gật đầu, đáp:

→ Ta rất muốn, bất quá người so với ta còn muốn hơn.

Thường Tiểu thở dài một hơi, thốt:

→ Con người người tuy không sợ chết, lại chết cũng không chịu hy sinh.

Vương Phong thốt:

→ Đó phải xem coi vì ai.

Thường Tiểu nói:

→ Xem chừng người như ta tự nhiên không để cho người quan tâm tới.

Vương Phong chỉ cười.

Thường Tiểu lại thở dài, thân hình xoay hai vòng, lấy hai ngọn trường minh đăng xuống, một ngọn cầm trên tả thủ, một ngọn ghim trên mũi kiếm.

Y đi đến trước cửa ngẫm, một chân bước vào đằng sau cửa ngẫm, kiếm trên hữu thủ giơ về phía trước, ngọn trường minh đăng hươ hươ đằng sau cửa.

Ánh đèn xua tan bóng tối đằng sau cửa.

Y vẫn chưa tiến vào.

Chỉ mới xua tan bóng tối được vài thước, đằng sau còn một khoảng rộng trong một màn hắc ám.

Cổng còn chưa mở rộng, đối với ánh đèn đã là một thứ chướng ngại.

Y hô lên một tiếng:

→ Bên ngoài người có thể giúp ta đẩy cửa được không ?

Y tuy không nêu tên ai, đối tượng của câu nói đó còn ai trừ Vương Phong ? Lần này Vương Phong không cự tuyệt. Đẩy một cái, cánh cửa chung quy đã mở hết. Hai ngọn đèn đều đưa vào. Bên trong cửa là một đường ngẫm, bất quá chỉ rộng ba bốn thước.

Ánh đèn của hai ngọn đèn đã đủ để soi rọi ám đạo này, đã có thể giúp bọn họ thấy rất xa. Bọn họ lại không thể thấy quá hai trượng. Ám đạo này dài không quá hai trượng.

Cuối đầu bên kia là một bức tường, không có sương gió nước lửa, cũng không có Thiên ma nữ mê hồn.

Thường Tiểu và Vương Phong lại không vì nguyên nhân đó mà không thèm nhìn kỹ bức tường.

Mục quang của bọn họ dán chặt trên bức tường chỉ vì có thứ làm cho người ta chú mục.

Cách cánh cửa không quá một trượng, mặt đất của con đường ngầm đã bị sụt mất, sụt cho đến bức tường bên đó. Cả khoảng một trượng căn bản đều không có mặt đất.

Bên dưới chỉ một màu đen tối. Có ánh sáng trong khoảng đen mê mông đó.

Ánh đèn ?

Dưới đó là chỗ nào ?

Thường Tiểu trừng trừng nhìn xuống căn hầm bên dưới, cổ tay phải chợt chấn một cái, lưới kiếm cầm trên tay phải lập tức “xoảng” một tiếng ngân vang, tiếng ngân vang còn chưa dứt, ngọn trường minh đăng trên mũi kiếm đã rớt ra, bay xuống ám đạo, lưu tinh soi xuống mặt hầm bên dưới.

Người của y cũng phi nhập ám đạo, tả thủ vẫn còn cầm chặt ngọn trường minh đăng còn lại. Vừa đột phá đã xuống được một trượng, lạc chân xuống đáy hầm. Tả thủ cầm trường minh đăng và hữu thủ cầm kiếm cơ hồ đồng thời hạ xuống, kiếm hộ trụ chỗ yếu hại nơi hạ bàn của y, ánh đèn chiếu xuống chỗ y bước tới.

Mục quang của y đương nhiên cũng đồng thời hạ xuống. Dưới chân y, là một thạch cấp, thạch cấp hai ba chục nấc đi xuống.

Kiểm đi theo ngọn đèn từ từ đi xuống thạch cấp, thân đèn tuy đã gần cạn dầu, ánh đèn vẫn còn chưa tắt. Tả thủ của y tuy không còn ngọn đèn thứ hai, mặt sàn bên dưới thạch cấp đã được soi sáng. Cho dù ngọn trường minh đăng đi đến cuối thạch cấp có cạn kiệt, bên dưới cũng không tối mù.

Bọn họ ở ngoài cửa thấy ánh sáng mông lung hồi nãy là từ bên dưới phát lên. Mục quang của Thường Tiểu lóe lên, chung quy đã bước trên thạch cấp. Bước chân của y rất chậm, kiếm nắm chặt, trường minh đăng không rời tay.

Vương Phong là người thứ hai.

Huyết Nô không ngờ cũng theo bọn họ đi xuống.

Trong mắt của nàng vẫn còn nét nghi hoặc. Nàng nghi hoặc chuyện gì ?

Cuối thạch cấp là một địa đạo, cuối địa đạo là một cửa đá.

Địa đạo dài không quá một trượng, hai bên tường có treo một ngọn đèn lưu ly. Dầu trong đèn lưu ly còn hơn phân nửa, đại khái có thể thắp sáng hai ba ngày. Ánh đèn chiếu trên phiến cửa đá.

Cửa đá làm bằng đá trắng, trên mặt có khắc hoa văn kỳ dị. Hoa văn đó cũng tương tự như hoa văn trên cửa căn ma thất của Tổng má má ở Anh Vũ Lâu. Hoa văn màu xanh đậm, trong ánh đèn, toát lên hàn khí dị dạng. Có lẽ nào nó tượng trưng cho một thứ tà ác bất tường ?

Mục quang của Vương Phong nhìn lên hoa văn, không khỏi nhú mày. Hoa văn trên cửa ma thất của Tổng má má chàng xem không hiểu gì, hoa văn trên phiến cửa đá trước mắt chàng cũng không hiểu như vậy.

Mục quang của Thường Tiểu vừa nhìn, trông mắt lập tức co thắt, thần sắc lại biến thành khẩn trương. Trong khẩn trương còn có vẻ hưng phấn.

Có lẽ nào y đã hiểu hoa văn trên phiến cửa đó ?

Vương Phong cũng phát giác thần thái Thường Tiểu có vẻ dị dạng, không nhận được, hỏi:

→ Người hiểu được hoa văn trên cửa đó ?

Thường Tiểu bắt tri bắt giác gật đầu.

Vương Phong truy hỏi:

→ Hoa văn đó đại biểu cho cái gì ?

Thường Tiểu đáp:

→ Tịnh không phải là hoa văn gì.

Vương Phong hỏi:

→ Không phải là hoa văn thì là gì ?

Thường Tiểu đáp:

→ Là một thứ văn tự.

Vương Phong lại càng thấy lạ:

→ Ta thấy hoàn toàn không giống.

Thường Tiểu đột nhiên hỏi:

→ Người có thích xem Phật Kinh không ?

Vương Phong đáp:

→ Không thích, ta thậm chí không có hảo cảm với hòa thượng.

Thường Tiểu lại hỏi:

→ Trong nhà người có ai làm quan, có ai lãnh phận sự sang tới Tây Vực không ?

Vương Phong đáp:

→ Không có một người.

Thường Tiểu thốt:

→ Không lạ gì người chưa thấy qua thứ văn tự này, không hiểu thứ văn tự này.

Vương Phong hỏi:

→ Đây là văn tự Tây Vực ?

Thường Tiểu gật đầu:

→ Không sai.

Vương Phong hỏi:

→ Người đã hiểu văn tự đó nói gì ?

Thường Tiểu đáp:

→ Người tựa hồ đã quên ta vốn là ai.

Vương Phong không quên.

Thường Tiểu cười cười, nói tiếp:

→ Ta cũng không thích hòa thượng, cho nên cũng không có đọc Phật Kinh.

Vương Phong hỏi:

→ Vậy là người có lãnh phận sự đi sang Tây Vực ?

Thường Tiểu lắc đầu:

→ Cũng chưa có kinh nghiệm đó.

Vương Phong ngẩn người.

Thường Tiểu thốt:

→ Phụ thân ta lại có kinh nghiệm phong phú, ông cũng rất thiết tưởng đến ta, cho nên có dạy qua thứ văn tự này, mong ta khi lớn lên kế thừa chức vị của ông.

Vương Phong nói:

→ Người xem ra tính không phải là một đứa con biết nghe lời.

Thường Tiểu hỏi:

→ Chức vị hiện tại của ta không tốt hơn sao ?

Vương Phong đáp:

→ Ông ta đã uống phí tâm cơ lo lắng.

Thường Tiểu thốt:

→ Ta vốn cũng đã nghĩ học mấy thứ đó không có ích lợi, lãng phí một khoảng đời, nhưng hiện tại xem ra, không phải hoàn toàn vô dụng ...

Vương Phong ngắt lời y:

→ Văn tự trên phiến cửa đá nói gì ?

Thường Tiểu đáp:

→ Cũng không có ý gì lớn, kỳ thật chỉ bất quá có hai chữ.

Vương Phong hỏi:

→ Hai chữ gì ?

Thường Tiểu nói từng tiếng:

→ Bảo khổ !

Vương Phong “ồ” lên một tiếng, thân người đột nhiên thối lui một thước.

Thường Tiểu chằm chằm nhìn chàng, hỏi:

→ Người làm gì vậy ?

Vương Phong đáp:

→ Theo ta biết, phạm nếu là bảo khổ, cửa khẩu nếu quả không được bảo vệ nghiêm mật, nhất định ám tàng cơ quan lợi hại, có thể hại chết người muốn vào bảo khổ.

Thường Tiểu cười lớn:

→ Nếu nói như vậy thì đã phát động rồi.

Y cười lớn không ngừng, lại nói:

→ Cả nơi này không đến một trượng vốn là nơi thích hợp nhất để trang bị cơ quan.

Vương Phong đáp:

→ Vốn là như vậy.

Tiếng nói còn chưa dứt, tiếng cười của Thường Tiểu đã dứt hẳn, đột nhiên dừng lại.

Người của y cũng đồng thời bay lui.

Vừa lui đã đứng cách xa phiến cửa đá còn hơn cả Vương Phong.

Mới phóng một cái, y không ngờ đã ra khỏi địa đạo.

Mục quang của y đã chuyển về hướng bức tường phía trên địa đạo.

Mục quang của Vương Phong cũng dừng tại đó.

Bởi vì chàng đã thấy có biến hóa phát sinh, chàng cũng đột nhiên thối lui.

Chàng vốn vừa mới mở miệng cảnh cáo Thường Tiểu, nhưng vừa nói đã ngậm miệng.

Tĩnh không phải là chàng căm ghét con người của Thường Tiểu, không phải chàng đơn giản muốn để y chết thống khổ, chỉ vì một khi thối lui, chàng lập tức phát giác lời nói quá dư thừa.

Cho nên chàng không những không tiếp tục thối lui, mà cũng không cảnh cáo Thường Tiểu, hơn nữa lại còn nhảy lên cùng Thường Tiểu.

Thường Tiểu vừa hạ mình đã phát giác liền.

Y không khỏi kinh hãi.

Địa đạo đó không còn nghi ngờ gì nữa là nơi thích hợp nhất để trang bị cơ quan, sự thật bên trên đã trang bị cơ quan.

Đỉnh địa đạo không biết từ hồi nào đã xuất hiện mấy hàng lỗ hồng, trong lỗ hồng tối đen lóe lên hàn khí, là mũi thương bén nhọn lăm liệt.

Trăm ngàn mũi thương nhất tề lao xuống, người trong địa đạo có chạy cũng khó mà tránh khỏi bị đâm trúng.

Trừ phi là người sắt, nếu không võ công có cao cường tới cỡ nào, cũng vô phương kháng cự trăm ngàn mũi thương đồng thời đâm xuống.

Lỗ hồng tuy đã mở, mũi thương hiện tại vẫn chưa thả xuống.

Mắt Vương Phong hiện nét nghi hoặc, trong mắt Thường Tiểu cũng có vẻ kỳ dị, mắt Huyết Nô cũng ngần ngại, hoàn toàn không nói tiếng nào.

Xem bộ dạng của bọn họ, giống như đang đợi những mũi thương đó phóng xuống.

Cả địa đạo không ngờ ẩn nhập trong một thứ im lặng khó tả.

Mũi thương thủy chung không lao xuống.

Chỉ mới qua một khắc, cảm giác của bọn họ lại giống như đã qua nhiều canh giờ.

Thường Tiểu nhin không được, phá tan bầu không khí yên lặng:

→ Người phát giác ra cơ quan đó từ hồi nào ?

Vương Phong đáp:

→ Lúc người nói tới hai chữ “bảo khổ”.

Thường Tiểu hỏi:

→ Lúc đó trên nóc đã khai mấy lỗ hồng đó ?

Vương Phong đáp:

→ Đã mở từ lâu rồi.

Chàng ngẫm nghĩ, lại nói:

→ Xem ra bọn ta vừa vào địa đạo, cơ quan đã bắt đầu phát động.

Thường Tiểu thốt:

→ Lúc bọn ta đi vào địa đạo, trên nóc lại không có động.

Y thở dài:

→ Bố trí cơ quan này hiển nhiên là cao thủ, tại mắt bọn ta tuy linh mẫn, vậy mà cũng không có cảm giác, nếu như cơ quan phát động, động khẩu vừa mở ra, mũi thương lao xuống, bọn ta hiện tại không chết cũng đã bị trọng thương.

Vương Phong gật đầu:

→ Ta vừa thoáng thấy, lúc thoát hậu quả thật cũng đã quá trễ.

Mục quang của Thường Tiểu lại nhìn lên nóc, thốt:

→ Động khẩu một khi đã khai, mũi thương đáng lẽ đã phóng xuống, có lẽ nào cơ quan đó có vấn đề ?

Vương Phong thốt:

→ Ta thấy là vậy.

Mục quang của Thường Tiểu nhìn về phía cửa đá, nói:

→ Cửa đá có lẽ cũng do cơ quan khống chế, nếu quả cơ quan quả thật không hoạt động, muốn mở cánh cửa đá đó ra, nếu không rất phiền toái cũng nhất định rất dễ dàng.

Vừa nói xong chữ cuối, người y đã bay vào địa đạo, đứng trước cửa đá.

Y đặt cây trường minh đăng trên tay trái xuống, một chưởng ấn trên cửa đá.

Cửa đá vẫn bất động.

Vương Phong tiến lên đứng gần Thường Tiểu, cũng ấn tay trên cửa đá, ấn cả hai tay.

Cửa đá vẫn không có một chút phản ứng.

Chính ngay lúc đó, bọn họ đột nhiên nghe một tiếng hét thảm cực kỳ thê lương.

Tiếng hét thảm đó truyền ra từ bên trong cửa đá.

Cách một phiến cửa đá, thanh âm đã giảm bớt rất nhiều, nhưng trong địa đạo tĩnh lặng nghe kinh tâm động phách.

Thanh âm thê lệ không giống như thanh âm người, tại bọn họ chung quy cũng đủ thính, cũng nghe rõ.

Thanh âm đó đối với bọn họ mà nói, cũng không lạ lùng gì.

Thường Tiểu lúc đó thoát miệng hô lên:

→ Là Lý đại nương !

Vương Phong gật gật đầu:

→ Có lẽ nào bà ta gặp phải nguy hiểm ?

Không đợi chàng nói dứt câu, Huyết Nô đứng phía sau đã biến sắc, liền phóng người tới, song thủ ấn trên cửa đá.

“Rẹt” một tiếng, kiếm của Thường Tiểu đã chui vào vỏ, hữu thủ rảnh tay cũng lập tức áp lên cửa. Ba người, sáu bàn tay, tu vi của bọn họ đã nhất tề sử dụng, cho dù đá nặng nghìn cân tin rằng cũng có thể bị đẩy hở. Bọn họ lại không thể đẩy phiến cửa đá hé mở, vẫn không có tác dụng. Thường Tiểu đã xuất mồ hôi hột, sắc mặt Huyết Nô càng tái nhợt. Mục quang của Vương Phong lóe lên một cái, đột nhiên hét lớn:

→ Đẩy từ trái sang phải xem sao !

Đẩy trái phải cũng bất động.

Ba người nóng nảy như đang đứng trên ổ kiến lửa, trán Vương Phong cũng nhỏ mồ hôi giọt giọt.

Song thủ của chàng lại khiêng phiến cửa đá từ dưới lên, hét một tiếng:

→ Lên !

Phiến cửa đá nghe tiếng đột nhiên từ từ nhấc lên.

Chuyện này ngoài ý liệu của Vương Phong, một thân người lập tức chui vào bên trong.

Thân người Thường Tiểu lại đứng thẳng dậy, đứng sát vào vách đá, đồng thời rút kiếm ra khỏi vỏ, nắm chặt trên hữu thủ.

Cho dù bên trong cửa có bắn ra loạn tiễn, cũng khó mà bắn trúng y.

Huyết Nô lại chỉ ngăn người, sau đó mới xông vào.

Nàng xông vào càng nhanh hơn, Vương Phong có muốn giữ nàng lại cũng không giữ được, chỉ chớp mắt một cái đã xông vào bên trong.

Bọn họ hai người đều không biến thành đồng thịt bầy nhầy.

Bên trong cửa tịnh không có loạn tiễn bắn ra, cả ám khí cũng không có, lại tỏa ra một ánh sáng xanh mê mông.

Thường Tiểu nghiêng rặng, kiếm trong tay hoa lên, hét lên một tiếng, phóng mình vào trong ánh sáng xanh.

Mặt sau cửa đá là một thạch thất dưới đất, thạch thất rộng rãi, rộng rãi không thua gì sảnh đường bên trên, lại không cao bằng, thấp hơn chỉ bất quá một trượng.

Xung quanh tổng cộng có mười sáu trụ đá, mỗi trụ đều cơ hồ to bằng hai người hợp lại.

Xung quanh trụ đều có khảm đèn đá hình liên hoa.

Đèn là đèn, tiêm đèn lại không biết là vật gì, trong liên hoa đang phát ra ngọn lửa màu bích lục.

Cả thạch thất đều bao phủ trong ánh lửa màu bích lục đó, mọi vật đều xem chừng mang màu bích lục đó.

Người cũng vậy.

Dưới ngọn lửa bích lục, da thịt của ba người đều chói lọi ánh bích lục, môi cũng bích lục, cả tóc đen trên đầu, cả tròng mắt, tất cả cũng cùng một sắc thái bích lục huyền ảo.

Huyết Nô càng biến thành đẹp tuyệt vời.

Thứ đẹp đó, vừa mỹ vừa lệ, đẹp mê hồn, tuyệt không phải là sở hữu của nhân gian.

Nàng xem chừng biến thành một ma nữ, Thiên ma nữ !

Có lẽ nào địa phương này là Nồng gia phổ ?

Vương Phong cũng phảng phất biến thành yêu ma.

Tướng mạo chàng cho dù có anh tuấn, biến thành màu xanh, cũng bắt giác khó coi vô cùng.

Thường Tiểu lại như một ác quỷ.

Độc kiếm trong tay y lóe màu bích lục dưới ngọn lửa, cơ hồ như ma kiếm.

Hai bên thạch thất chất đầy hộp, hình trạng cổ nhũ, điêu khắc tinh trí, tương kim khảm ngọc, bàn long vũ phượng, không khác gì vật sở hữu của phú quý nhân gia.

Chỉ cần thấy bề mặt của hộp, đã biết giá trị không nhỏ.

Thứ hộp trân quý như vậy dùng để đựng vật trân quý gì ?

Mục quang của bọn chúng đều không nhìn lên đám hộp đó.

Ba người, sáu con mắt, toàn bộ đều mở tròn xoe trừng trừng nhìn vào một ngọn lửa phùng phùng trước mắt.

Ngọn lửa màu bích lục.

Đối diện cánh cửa đá cũng là một vách đá, giữa vách đá lõm vào, rộng khoảng một trượng.

Chính giữa là một thạch đàn, bên trên có một thạch tượng ngồi đó.

Thạch tượng cũng bị ngọn lửa ánh thành màu bích lục.

Công phu điêu khắc tinh trí, thạch tượng nhìn như sống, mặt lại càng hoạt linh hoạt hiện.

Đối với khuôn mặt này, Vương Phong tịnh không lạ gì, chàng đã thấy qua trên bức ma họa trong phòng của Huyết Nô tại Anh Vũ Lâu.

Lúc quét vôi xóa bức ma họa, chàng đã nhìn rất rõ.

Thập vạn yêu ma tung bãi, huyết anh vũ cùng huyết nô bay về.

Ma trung chi ma, chư ma chi vương.

Ma Vương !

Thạch tượng đó chính là người đội tử kim quan trên bức ma họa trong phòng của Huyết Nô tại Anh Vũ Lâu, Ma Vương tuổi trẻ, anh tuấn lại ôn hòa.

Trên bức ma họa đó, xung quanh hắn có thập vạn thần ma, huyết anh vũ, còn có mười ba huyết nô của huyết anh vũ.

Trong thạch thất này, hắn lại cô đơn một mình.

Ở giữa vàng trán, cũng ngưng tụ một thứ tịch mịch không giải thích được.

Ngọn lửa màu bích lục phừng phừng bốc cháy trước mặt thạch đàn của hắn.

Trong ngọn lửa lại có một người ngồi.

Lý đại nương !

Cũng nhất dạng y phục trang sức, trong cả thạch thất chỉ có một mình ả, ả không phải là Lý đại nương thì là ai ?

Liệt hỏa đang thiêu rụi y phục hoa quý của ả, đang thiêu rụi da thịt ngọc ngà của ả, đang thiêu hủy cả dung nhan mỹ lệ của ả.

Tóc mây đang hóa thành tro bụi, trong không khí phát ra một mùi khét xú dị.

Ba người đều không bịt mũi, bọn họ đều đã bị cảnh tượng trước mắt làm ngậy người.

Bên trên không có thanh thiên, ở dưới không có thạch địa.

Chỉ có ngọn lửa, không có hàn băng, cũng không có sương gió.

Ma Vương bất quá chỉ là một thạch tượng, Huyết Nô tuy tên là Huyết Nô, tịnh không phải là một huyết nô chân chính, thập vạn yên ma đều không có ở đây, huyết anh vũ lại càng không biết ở đâu.

Đây tịnh không giống Nồng gia phổ, lại giống như luyện ngục.

Cũng ngay lúc đó, bọn họ đột nhiên nghe thấy một tiếng thở dài u uẩn.

Tiếng thở dài đó lại phát ra từ trong ngọn lửa.

Ba người không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Song thủ của Thường Tiểu đã xuất mồ hôi lạnh đầm dề, y lại khoát tay cởi áo ngoài, người y đồng thời lao tới.

Áo khoác vừa rời thân, người y đã phóng đến gần thân Lý đại nương.

Người vừa hạ xuống, áo khoác trong tay y đã phủ trùm lên Lý đại nương bên trong ngọn lửa.

Một người còn có thể thở dài nghĩa là còn sinh khí, chỉ cần nhanh chóng dập tắt được ngọn lửa, không khó cứu người sống lại.

Trên thân người y luôn luôn có đem theo nhiều quý dược, chỉ cần Lý đại nương còn thở, y có thể làm cho bà ta sống lại.

Cho dù chỉ có thể làm cho bà ta sống lại nửa canh giờ, đối với y cũng là quá đủ.

Nửa canh giờ nếu quả đều dùng để nói chuyện, sự tình phức tạp đến cỡ nào cũng có thể kể ra rõ ràng.

Biết được bí mật huyết anh vũ tuy vẫn còn có Huyết Nô, nhưng nàng lại chặn lời Lý đại nương, điều đó không còn nghi ngờ gì nữa, chuyện nàng biết tịnh không tường tận tử tế bằng Lý đại nương biết, y lại muốn giải quyết vụ án một cách hoàn hảo mỹ mãn, tất phải bắt đầu từ Lý đại nương.

Tất cả mọi chìa khóa hoàn toàn nằm trên một người là Lý đại nương, cho dù chỉ còn dư một hơi thở, y cũng muốn nắm bắt cho được sinh cơ đó, tận lực cứu bà ta sống dậy.

Y tuyệt không thể đứng nhìn bà ta chết.

Áo khoác của y vừa hạ xuống, bao phủ ngọn lửa, cũng bao phủ Lý đại nương trong ngọn lửa.

Cả người Thường Tiểu lại nhảy lên trên.

Lý đại nương không chỉ ngã xuống, mà còn rơi xuống dưới, trong phút giây đó, cả một mặt sàn rộng một trượng đột nhiên sụt xuống.

Lúc đó thân thể Lý đại nương trong ngọn lửa lập tức ngã xuống, Thường Tiểu đang bộc phát trên thân bà ta cả người lẫn áo khoác đều nhất tề rớt theo.

Thứ hầm như vậy đêm nay đã là lần thứ hai xuất hiện, lần thứ nhất xuất hiện trên sảnh đường đã tiêu diệt quá nửa số thủ hạ của Vũ tam gia.

Thấy được lỗi lầm của kẻ khác, y đáng lẽ nên cẩn thận đề phòng, nhưng mới vào đường hầm, cơ quan ở đây coi mỗi đều có hiện tượng hư hại, hà huống Lý đại nương còn ngồi trên mặt sàn nữa ?

Y nóng nảy muốn dập tắt ngọn lửa, thân hình đã như một mũi tên rời khỏi dây, một khi bắn ra không thể thu hồi lại.

Khi rơi xuống đáy hầm bên dưới, thân hình y cũng rơi xuống nhanh như mũi tên.

Tiếng la thảm cực kỳ thê lệ lập tức vang động cả thạch thất tĩnh lặng.

Tiếng la thảm của Thường Tiểu so với tiếng la của Lý đại nương hồi nãy còn thê lệ hơn gấp bội.

Bên dưới lại là hầm đao ?

Vương Phong cùng Huyết Nô trong tiếng la thảm nhất tề phóng tới, hai người cơ hồ đồng thời hạ mình xuống bờ hầm.

Chỉ nhìn một cái, hai người đều không khỏi biến sắc thê thảm.

Bên dưới hầm không có đao, một mũi cũng không có.

Tuy hầm chỉ cao khoảng hai trượng, cũng đã đủ để giết chết Thường Tiểu.

Vật thể y sợ chỉ là một thứ dầu đen sì.

Dưới hầm không ngờ đã đổ một lớp dầu hắc cao nửa thước.

Thân mình Thường Tiểu rớt trên vũng dầu hắc đó, toàn thân đều đã bốc cháy.

Song cước của y đã dính chặt bên dưới.

Trong ánh lửa, chỉ thấy da thịt y đang nứt nẻ, hô thảm không ngừng, cố gắng nhắc người, lại vô phương phóng ra khỏi vũng dầu hắc.

Lý đại nương gục bên dưới thân y, cả người đã biến thành một ngọn lửa.

Lửa bốc cao tới tận bờ hầm.

Vương Phong tuy đứng trên bờ hầm, cũng đã cảm thấy sức nóng bão táp của lửa.

Thường Tiểu trừng trừng nhìn chàng, hét thảm liên hồi:

→ Mau cứu ta lên !

Thanh âm đó căn bản không còn là thanh âm người, giống như tiếng sói gào.

Vương Phong lạnh người, chàng khoát hai tay, xé toạt áo ngoài ra, xé toạt lần nữa, áo đã rách thành hai đoạn, chàng kết lại thành một sợi dây quăng xuống, “phụt” một tiếng, một cột lửa đột nhiên từ dưới hầm phóng lên.

Vương Phong rất nhanh mắt, kéo Huyết Nô về phía sau, lập tức thoái lui.

Cái thoái lui đó đã mau mắn, tóc trên trán hai người tuy vậy cũng bị sém lửa khét nghệt.

Lửa mạnh lợi hại.

Trong cột lửa phát ra một tiếng la thảm, tiếng la thảm tuyệt vọng, tiếng la bay cao lên theo cột lửa bao phủ cả căn hầm, căn hầm trong phút chốc đã biến thành một biển lửa.

Cả tòa thạch thất màu thảm lục đã nhuộm nhan sắc hoàng kim.

Thạch tượng Ma Vương phảng phất hóa thành kim thân, mặt mày hấn sau ánh lửa ngùn ngụt như có biển chuyển huyền ảo, dung mạo anh tuấn ôn hòa đã biến thành quỷ dị.

Song quyền của Vương Phong nắm chặt, hai mắt mở trừng trừng, trừng trừng nhìn biển lửa, trừng trừng nhìn Ma Vương trong biển lửa.

Sức nóng của lửa ép vào người, thần hồn chàng đột nhiên như tắm trong nước băng, một thứ cảm giác lạnh lẽo khó diễn tả, như những mũi kim nhọn đâm vào tâm khảm chàng.

Chàng quả thật nghĩ không ra trên nhân gian còn có thứ hầm như vậy.

Không có người nào có thể thoát ra khỏi thứ hầm đó, Thường Tiểu cũng không thể.

Cho dù là đồng thiết, trong biển lửa đó cũng hóa thành tro bụi.

Thường Tiểu cho dù đã luyện thành công phu Kim Chung Trảo, Thiết Bổ Sam, Thập Tam Thái Bảo, cũng chỉ là một người, y tuyệt không thể kháng cự lại liệt hỏa thiêu rụi.

Hồi nãy chàng cũng muốn phóng tới dập tắt ngọn lửa trên người Lý đại nương, chỉ là hành động của Thường Tiểu so với chàng mau hơn một bước.

Nếu Thường Tiểu nhường chàng đi trước, người bị thiêu đốt trong ngọn lửa hiện tại không phải là Thường Tiểu, là chàng !

Lúc đó chàng biến thành cái gì ?

Chàng không dám tưởng tượng.

Cả mấy tháng nay, không ít hơn ba chục lần chàng đã ghé tới bến bờ tử vong, lại không lần nào trong tâm cảm thấy sợ hãi khủng bố.

Bởi vì chàng tịnh không sợ chết, lúc nào cũng chuẩn bị liều mạng.

Lần này lại ngoại lệ.

Cái chết của Thường Tiểu lại quá khủng khiếp.

Toàn thân Huyết Nô co cuộn trong lòng Vương Phong, giống như một con bò câu sợ hãi.

Nàng cũng sợ hãi vô cùng.

Đây cũng giống như đáy địa ngục, hầm tử vong khủng bố, nàng không ngờ lại tựa hồ không biết tình cảnh.

Vương Phong ôm nàng, đã phát giác người nàng đang run, muốn vuốt ve an ủi nàng, nàng lại vùng vẫy ra khỏi ngực chàng.

Chàng hiện tại đã có thể nhìn thấy mặt nàng rõ ràng.

Đó đơn giản không giống mặt nàng.

Mắt Huyết Nô mở tròn xoe, khoe mắt giật giật, cả cơ bắp trên mặt cơ hồ đều co thắt.

Biểu tình trên mặt nàng rất kỳ quái, cũng không biết là kinh hoàng, là bi ai, hay là bất cứ biểu tình gì khác.

Nàng vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Vương Phong, đột nhiên hét lên một tiếng.

Người nàng phóng ra đằng trước, ủa mình vào biển lửa.

Wương Phong không khỏi ngây người, la lớn:

→ Nàng điên rồi, mau quay lại !

Wương Phong cũng mau mắn rượt theo.

Huyết Nô tựa hồ đã phát điên.

Biển lửa đó, cho dù đứa con nít vô tri cũng biết là nguy hiểm, không dám tới gần, nàng lại lao mình vào lửa, liều mạng lao vào.

Có phải nàng lại bị ma nhập ?

Lần này là yêu ma nào nhập trên người nàng.

Ngọn lửa tuy còn cách nửa trượng, nhiệt khí đã kinh người.

Trên trán Huyết Nô đã dâng trào biển động, đầu đầu cũng có mồ hôi hột. Nàng nếu quả còn ào tới, nhiệt khí cũng đủ để thiêu rụi nàng.

Nàng lại vẫn ào tới.

Cũng may lúc đó Vương Phong đã phóng tới ôm lấy nàng.

Hai người nhất tề ngã xuống, đôi tay Vương Phong vòng tay ôm chặt Huyết Nô.

Huyết Nô vùng vẫy tuyệt vọng, hét lên cuồng dại:

→ Thả ta ra, thả ta ra !

Nàng càng la thối, Vương Phong càng ôm chặt, chàng vừa mới đứng lên, “phụt” một tiếng, một cột lửa đã từ biển lửa trào lên, ngọn lửa đã tràn lên khỏi bờ hầm quặng tỏa.

Tai mắt của Vương Phong còn lạnh lẽo, cúi nửa người xuống.

Động tác của chàng tuy tấn tốc, so với thể lửa vẫn còn chậm một bước, một tia lửa đã liếm trên y phục chàng.

Nửa người trên của chàng lập tức phát hỏa.

Chàng thét lên một tiếng, ôm chặt Huyết Nô, lăn vòng tròn trên đất.

Lúc thân chàng ngừng lăn, chàng và Huyết Nô đã cách biển lửa hai trượng.

Cũng ngay lúc đó, ầm một tiếng, một tấm vách đột nhiên từ trên miệng hầm rớt xuống, biển lửa tức thì bị ngăn lại.

Không khí nóng tức thì nguội lại, màu hoàng kim cũng hoàn toàn tan biến, cả thạch thất lại hồi phục thành một phiến bích lục.

Biến hóa đó quá đột ngột, cả Vương Phong cũng vô phương thích ứng, cả người chàng ngẩn ngơ, hoàn toàn quên mình đang ngồi trên đất.

Liệt hỏa phùng phùng đang vang lên đã bị cách đoạn.

Một thứ tĩnh lặng khó nói đã ngập tràn cả tòa thạch thất dưới đất.

Tĩnh lặng chết chóc.

Cũng không biết bao lâu sau, trong thạch thất lại xuất hiện sinh khí.

Vương Phong thở phào một tiếng, chung quy đã đứng lên, chàng vẫn ôm chặt Huyết Nô, cả lúc đứng lên, chàng cũng ôm Huyết Nô đứng lên.

Huyết Nô không còn vùng vẫy nữa.

Mắt nàng còn mở tròn xoe, trừng trừng nhìn vách đá chia cách ngọn lửa, trong tròng mắt hiển lộ một nỗi bi ai không thể giải thích được.

Vương Phong nhìn thấy nỗi bi ai trong mắt Huyết Nô, không biết làm sao, trong tâm cũng có cảm giác bi ai.

Bi ai không thể giải thích được.

Chàng vuốt mái tóc mượt mà của Huyết Nô, dịu dàng hỏi:

→ Nàng có thụ thương không ?

Huyết Nô đột nhiên như tỉnh cơn ác mộng, buồn bã lắc đầu, đáp:

→ Không, còn chàng ?

Mục quang của nàng lạc trên phần y phục bị cháy của Vương Phong.

Vương Phong thò tay phủi áo, thốt:

→ Chỉ bắt quá y phục bị cháy.

Huyết Nô hỏi:

→ Là chàng đã cứu tôi ?

Vương Phong hỏi:

→ Sao nàng lại muốn làm như vậy ?

Huyết Nô ngây người:

→ Tôi không thể nhìn bà ta chết.

Vương Phong hỏi:

→ Vì sao ?

Huyết Nô đáp:

→ Bà ta cho dù không muốn sống nữa, trước hết cũng phải thả người ...

Vương Phong vừa định hỏi thả người nào, Huyết Nô đã xà vào lòng chàng òa khóc.

Nàng vốn là một nữ hài tử rất kiên cường, hiện tại lại biến thành nhu nhược như cỏ xuân.

Bao nhiêu cay đắng, bao nhiêu bi ai, bao nhiêu thống khổ, đều phát ra trong tiếng khóc.

Vương Phong lại vì tiếng khóc của nàng mà bủn rủn tay chân.

Đối phó với địch nhân chàng rất có nhiều biện pháp, đối phó với nữ hài tử chàng cả một biện pháp cũng không có.

Chàng tuy là một thiết hán, lại không thật sự là sắt thép.

Trên thân thể chàng vật duy nhất làm bằng sắt thép chỉ có đoản kiếm của chàng.

Tâm sự của chàng thật sự cũng không vô tình.

Hiện tại cả tâm chàng cũng đều rối loạn.

Chàng rất muốn nói vài câu an ủi, nhưng một chữ cũng nói không được.

Cả tài hùng biện của chàng hiện tại đều đã biến thành vụng về.

Huyết Nô khóc càng thương tâm.

Nữ hài tử một khi xà vào lòng một nam nhân mà mình đã đặt lòng tin, trừ phi không khóc, một khi khóc thì thường thường khóc hỉ hã dai dẳng.

Vương Phong vuốt nhẹ tóc Huyết Nô, chàng đột nhiên nhớ một câu nói rất có thể an ủi người ta.

Chỉ tiếc lúc câu nói của chàng chuẩn bị ra khỏi miệng, đã không còn đúng lúc nữa.

Tiếng khóc của Huyết Nô đã ngừng hẳn, hôn mê trong lòng chàng.

Vương Phong cười khổ.

Thạch thất lại tĩnh lặng.

Chỉ là trong lần tĩnh lặng này, nhiều phần đã có không khí thương tâm.

Đến lúc đó, chàng đột nhiên nghe tiếng bước chân.

Tiếng bước chân rất nhẹ, từ bên ngoài thạch thất truyền vào.

Trong trang viện này còn có người sống sao ? Nếu không phải là người sống thì là gì ?

Chàng rung mình ớn lạnh.

15. Ma Do Tâm Sinh

Tiếng bước chân dừng lại bên ngoài cổng.

Ai ?

Hữu thủ của Vương Phong bất giác đã nắm chặt cán đoản kiếm.

Tiếng bước chân chỉ dừng lại một chút lại vang lên, bước vào trong màn Bích Lục.

Mắt Vương Phong vừa nhú lại đã mở tròn xoe, chàng đã thấy rõ ràng chủ nhân tiếng bước chân đó.

Không là vật, là người !

Một hồng y tiểu cô nương, hai tròng mắt đen nhánh như than, trong thạch ốc này lại biến thành màu Bích Lục quý dị.

Má đỏ hồng của ả cũng một màu Bích Lục, nhưng nhìn lại, cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi.

Vương Phong lại biết tuổi tác của ả ít nhất cũng đã ba mươi lăm, hiện tại khuôn mặt chàng nhìn chỉ là một mặt nạ.

Chàng còn biết hồng y tiểu cô nương đó về phương diện thiên hoa chỉ thua có Đường Cổ tiểu muội, bản lãnh phóng châm đâm mù mắt người ta lại là thiên hạ đệ nhất.

Hồng y tiểu cô nương đó tự nhiên là Vi thất nương.

Vi thất nương nguyên lai còn chưa chết !

Hỏi này ả đã đi đâu ? Hiện tại vì sao lại đi đến nơi đây ?

Vương Phong cảm thấy kỳ quái, nhìn ả chăm chăm.

Vi thất nương cũng cảm thấy kỳ quái, lại dừng chân thêm một lần.

Ả hiển nhiên cũng nghĩ không ra lại gặp Vương Phong ở đây.

Vương Phong buông tay khỏi cán kiếm, vẫy tay gọi:

→ Vi đại thư, Huyết Nô ở đây !

“Sao ngươi lại ở đây ?” Giọng nói của ả kỳ quái phi thường.

Đây vốn là một chuyện ngoài ý liệu, kể cả Vương Phong, hồi nãy cũng đâu nghĩ ra sẽ đến được nơi này.

Chàng thở dài một hơi, đáp:

→ Chuyện này kể lâu lắm, làm sao người vào được đây ?

Vi thất nương đáp:

→ Ta đứng bên ngoài sảnh đường thấy cánh cửa ngàm trên tường đã mở, cho nên đi vào xem có gì.

Vương Phong “ồ” một tiếng, lại hỏi:

→ Hồi nãy người đi đâu ?

Vi thất nương đáp:

→ Thừa cơ hội đi lục soát khắp nơi.

Vương Phong nhin không được, hỏi:

→ Người lục soát để tìm cái gì ?

Vi thất nương ngấm nghĩ một hồi mới trả lời:

→ Một người !

Vương Phong hỏi truy:

→ Ai ?

Vi thất nương trầm mặc.

Vương Phong nhìn ả dăm dăm, lại hỏi:

→ Không thể cho ta biết ?

Vi thất nương vẫn trầm mặc.

Vương Phong thở dài, vừa muốn chuyển đề tài, Vi thất nương đã ngẩng đầu nhìn chàng dăm dăm.

Trong mắt ả chứa đầy vẻ bi ai.

Bi ai không tả được, làm sao mà không động lòng người.

Vương Phong lại thở dài một hơi, thốt:

→ Người không muốn nói, ta cũng không cưỡng bách người.

Vi thất nương vẫn nhìn chàng chằm chằm, chung quy đã mở miệng đáp:

→ Ma Vương !

Vương Phong thoát miệng hỏi:

→ Người nói ai ?

“Ma Vương !” Vi thất nương lặp lại hai chữ đó, ánh mắt bi ai đột nhiên rơi lệ.

Nước mắt tinh anh, lóe lên trong ngọn lửa bích lục cũng một màu bích lục.

Vương Phong bất giác nhìn thẳng vào mắt Vi thất nương.

Chàng không hỏi nữa, có phải chàng biết một khi Vi thất nương đã nói ra ả đang tìm ai, nhất định sẽ nói cho chàng biết thêm nhiều ?

Vi thất nương lại không nói gì nữa, mắt dăm ánh lệ.

Ánh lệ màu bích lục.

Sóng mắt bi ai, ánh lệ tinh anh.

Vương Phong cảm thấy tim mình gần như muốn vỡ ra thành muôn mảnh.

Ánh lệ lóe lên, nhân tình lại tịnh không có biến hóa, chớp cũng không chớp.

Tròng mắt động cũng không động, phảng phất đã ngưng kết.

Tròng mắt hai điểm đen nhánh, ánh lửa Bích lục chiếu rọi đã biến thành màu Bích lục, như mắt mèo lóe sáng.

Trong tròng mắt của đôi mắt mèo đó, đột nhiên xuất hiện một người.

Vương Phong một mực nhìn thẳng vào mắt của Vi thất nương, chàng đương nhiên cũng thấy người xuất hiện trong tròng mắt của Vi thất nương.

Nhân tình có mở lớn hơn được không ? Tròng mắt có giãn lớn hơn được không ?

Người xuất hiện trong mắt có lớn hơn được không ?

Trong tròng mắt của Vi thất nương vốn chỉ có ảo ảnh của chàng và Huyết Nô, hiện tại người đó xuất hiện, ảo ảnh của chàng và Huyết Nô tan tan biến biến không còn thấy nữa.

Bằng vào mục quang bén nhọn của chàng, cũng không thể thấy rõ ảo ảnh của chàng và Huyết Nô, nhưng hiện tại con người đó, chàng lại thấy rõ rõ ràng ràng.

Tử kim bạch ngọc quan, anh tuần lại ôn hòa, con người đó không phải là người trẻ tuổi trên bức ma họa trong phòng của Huyết Nô tại Anh Vũ Lâu thì là ai ?

Thập vạn yêu ma hướng về phía hắn mà tung bá, huyết anh vũ tung cánh bay về phía hắn.

Ma trung chi ma, chư ma chi vương.

Ma Vương !

“Ma Vương ?!” Vương Phong rên lên một tiếng.

Thân thể của người xuất hiện trong tròng mắt của Vi thất nương, nếu quả không phải bên trái chàng, thì cũng phải ở bên phải chàng.

Chàng liếc xung quanh.

Hai bên trái phải của chàng đều không có người.

Chàng lại nhìn vào mắt Vi thất nương, Ma Vương trẻ tuổi đó lại từ trong mắt của Vi thất nương bước tới.

Sự tình đó làm sao mà phát sinh được ?

Mắt Vương Phong trừng trừng, miệng há hốc, cả người phảng phất đã biến thành một khúc gỗ.

Vóc dáng người đó từ từ lớn lên, tăng trưởng.

Khuôn mặt của Vi thất nương cơ hồ đồng thời phù động, chừng như là khói, chừng như là sương.

Không tới một chớp mắt, cả người Vi thất nương đều như sương khói tản mát, tan biến.

Ma Vương trẻ tuổi đi ra từ trong tròng mắt của ả lúc này lại đã đứng thẳng cao cao bảy thước.

Hắn đứng ngay tại chỗ Vi thất nương đứng hồi nãy.

Vương Phong chung quy đã nhìn thấy rõ hắn.

Dưới ánh lửa màu Bích lục, hắn hoàn toàn không nhuốm màu Bích lục.

Thứ ánh sáng Bích lục đó, căn bản không thể lạc trên thân mình hắn.

Mặt hắn giống như bạch ngọc trên tử kim quan, tay của hắn cũng như vậy.

Hắn mỉm cười, nụ cười ôn hòa lại cao quý.

“Ma Vương ...” Vương Phong lại rên lên một tiếng, chàng đột nhiên có một thứ cảm giác hưng phấn không thể tả.

Có thể thấy được Ma Vương, không còn nghi ngờ gì nữa, là một thứ quang vinh.

Ma Vương vẫn mỉm cười.

Vương Phong nhìn hắn, muốn nói lại do dự.

Những nghi ngờ còn đọng trong tâm, chàng tin tưởng sâu sắc Ma Vương trước mắt đều có thể giải đáp cho chàng hoàn hảo.

Ma Vương cho dù tính không triệt địa thông thiên như trong truyền thuyết, không có gì là không biết, không có gì là không thể làm, ít ra cũng có thể nó cho chàng biết bí mật huyết anh vũ, nói cho chàng biết chân tướng vụ án châu bảo trong bảo khố của Thái Bình Phú Quý vương phủ bị thất thoát.

Chỉ tiếc hiện tại tâm của chàng vẫn còn đang hoàn toàn rối loạn, ngàn vạn chữ trong đầu, nhất thời cũng không biết phải hỏi gì.

Ma Vương lại đã nhìn xuyên được tâm thần chàng, mỉm cười, đột nhiên thốt:

→ Ta biết trong tâm ngươi có rất nhiều vấn đề vô phương giải quyết.

Giọng nói của hắn ôn nhu như nữ tử, lại có một thứ uy nghiêm khó kháng cự.

Vương Phong bất tri bất giác gật đầu.

Ma Vương lại nói tiếp:

→ Ngươi rất muốn biết bí mật huyết anh vũ ?

Vương Phong chỉ còn biết gật đầu.

Ma Vương cười cười, thốt:

→ Ngươi ẵm Huyết Nô theo ta.

Vương Phong không tự chủ được, cúi xuống ẵm Huyết Nô lên.

Ma Vương tức thì chuyển người, đi về phía bức tường đá bên trái.

Vương Phong không tự chủ được, cũng đi theo sau hắn.

Từng bước từng bước, bọn họ chung quy đã đến trước bức tường bên trái.

Cước bộ của Ma Vương không dừng, lại đi vào trong bức tường đi.

Mắt Vương Phong nhìn thẳng, chàng ẵm Huyết Nô, như khúc gỗ ngậy người đứng trước bức tường đá.

Chàng tính không phải là yêu ma, tính không có bản lãnh đi xuyên tường.

Cũng ngay lúc đó, giọng nói ôn nhu của Ma Vương đột nhiên từ trong tường truyền ra:

→ Ngươi sao lại không theo ta tiến vào ?

Vương Phong ngẩn người:

→ Đây là một bức tường đá.

Thanh âm của Ma Vương lại từ trong bức tường vọng ra:

→ Ta kêu ngươi tiến vào, ngươi chỉ nên tiến vào.

Vương Phong gồng mình, một chân hướng bức tường đá bước vào.

Bước chân đó không ngờ lại dễ dàng hòa vào trong tường.

Vương Phong vừa vui mừng, vừa kinh hãi, gồng mình cúi đầu đi thẳng vào.

Đầu chàng không đổ máu, cả thân mình đều tiến vào trong tường đá.

Bước chân lại không dừng lại, chàng vừa có cảm giác trước mắt một màu tối đen, lại thấy có ánh sáng.
Ánh sáng mê mông, cũng không biết đến từ đâu.
Có gió.
Gió thổi y phục của Vương Phong phất phơ.
Gió lạnh âm âm trầm trầm, thổi trên người lại không có cảm giác lạnh lẽo.
Có sương.
Sương trắng thê mê, phiêu diêu xung quanh Vương Phong, lại không ngăn chặn thị tuyến của chàng.
Vương Phong lại bước tới trước một bước.
Bước chân này vừa bước tới, mắt chàng đột nhiên thoáng thấy một ánh sáng.
Ánh lửa !
Ngọn lửa vút lên cao, bài sơn đảo hải phát lên từ bên phải chàng.
Chàng rùng mình liếc sang bên trái.
Bên trái không có lửa, chỉ có băng.
Hàn băng !
Hàn băng như cát chuỗi cuộn cuộn, rọi ánh lửa đỏ, phừng phực lẫn lộn.
Lửa đã cháy tới, băng cũng lẫn qua, giữa liệt hỏa và hàn băng là một khe vực rộng nửa trượng.
Vương Phong bỗng Huyết Nô như đang đi trong không trung.
Chàng cúi đầu nhìn xuống dưới.
Bên dưới chân chàng, lại không có đất.
Vương Phong thật sự giật mình kinh hãi.
Huyết Nô trong tay chàng cơ hồ muốn rơi khỏi tay chàng.
Nếu rơi xuống, kết quả sẽ ra sao ? Chàng không dám tưởng tượng.
Chàng vội vã ôm chặt Huyết Nô, hai chân mình lại không biết sẽ ra sao.
Kỳ quái là chàng không ngờ lại không rơi xuống dưới.
Trong gió và sương, giữa liệt hỏa và hàn băng, lại như có một con đường vô hình, chàng đang đi trên con đường vô hình đó.
Chàng hít một hơi dài, ngẩng đầu nhìn lên trên.
Bên trên tịnh không có thanh thiên, chỉ có hàn băng chuyển động, liệt hỏa múa lượn, gió lạnh gào thét, sương mù phất phơ.
Trời là đâu ? Đất là đâu ?
Không có thanh thiên trên đầu, không có đại địa dưới chân, chỉ có gió và sương, hàn băng và hỏa diệm.
Có lẽ nào đây là thế giới của chư ma ? Có lẽ nào lúc mừng thọ thập vạn tuế của Ma Vương, cửu thiên thập địa thần ma trích huyết hóa thành huyết anh vũ, cùng dâng lên mừng thọ Ma Vương, chính là ở đây ?
→ - Nồng gia phổ kỳ diệu !
Vương Phong vừa kinh hãi vừa hoan hỉ trong tâm, một chữ cũng không thể nói ra.
Ánh mắt chàng chứa đầy nổi hưng phấn, cũng chứa đầy vẻ khủng bố.

Ma vực này chàng đã nghe qua không chỉ một lần, chàng vốn tuyệt không tin quả thật có địa phương Nồng gia phổ kỳ diệu này.

Hiện tại chàng lại đặt mình vào nơi này.

Chàng có không tin cũng không được.

“Phụt” một tiếng, một cột lửa đột nhiên tạt trước mặt chàng, lưới lửa như hoa sen nở rộ, một vật từ trên hoa sen lửa bay ra.

Không phải người, cũng không phải thú.

Vương Phong vốn không cách nào nhận ra đó là vật gì.

Thân thể nó trong suốt, lại không phải vô hình.

Cốt cách hiện ra thấy rõ, trên ngực trái lộ ra một trái tim đỏ to lớn.

Nhân tâm !

Tim đỏ giống như rướm máu, lại không có một giọt máu rơi rớt, thân thể nó đều không rớt một giọt máu nào.

Bên trong thân thể nó cũng chỉ có trái tim người đó.

Vương Phong đang nghĩ về dung mạo của nó, hoa sen lửa đã khép cánh, nó hóa thành một dây lửa bay về phía trận lửa phùng phùng có hình dáng núi sông bên trái.

Mục quang của Vương Phong đuổi theo dây lửa đó, lạc vào trong trận lửa phùng phùng có hình dáng núi sông, chàng đột nhiên phát giác đó không đơn giản chỉ là một trận lửa, trong liệt diệm còn có “người”, vô số “người”.

Chàng kinh hãi nhìn bốn phía.

Ngay lúc đó, bốn phía xung quanh chàng đã xuất hiện vô số “người”.

Có đám pháp phối trong gió, có đám ẩn hiện trong sương, lẫn lộn trong hàn băng còn có vô số kẻ.

Đám “người” này cũng không biết đến từ đâu, chừng như đã tồn tại từ lâu, hiện tại mới hiện thân.

Vương Phong đối với đám “người” này tịnh không lạ gì, trong bức họa trên tường trong phòng Huyết Nô tại Anh Vũ Lâu, đã có vẽ bọn chúng.

Bọn chúng tịnh không phải là “người”.

Bọn chúng là yêu ma.

Cửu thiên thập địa yêu ma, các thức các dạng yêu ma.

Bọn chúng có bán nhân bán thú, có phi nhân phi thú, có hình trạng người, lại không là người, có hình trạng thú, lại có dạng một quả tim người.

Trong gió, trong sương, trong liệt hỏa, trong hàn băng, không có chỗ nào không thấy đám yêu ma đó.

Cửu thiên thập địa quần ma có bao nhiêu lần này đến đây ?

Bọn chúng lần này tụ hội tại Nồng gia phổ là để làm gì ?

Có lẽ nào là ngày mừng thọ của Ma Vương, lần này bọn chúng lại chuẩn bị lễ vật dâng lên Ma Vương ?

Ma Vương đâu ?

Vương Phong vừa nghĩ tới Ma Vương, đám yêu ma trong băng hỏa phong vụ đó lại biến mất.

Thập vạn yêu ma trong phút chốc hoàn toàn biến mất, nửa người cũng không còn.

Quần ma vừa biến mất, chàng lại thấy Ma Vương.

Ma Vương đứng trước mặt, vẫy tay về phía chàng.

Vương Phong bước nhanh tới.

Chàng thủy chung vô phương tới gần được, vô luận là chàng đi nhanh cách nào, Ma Vương thủy chung vẫn đứng trước mặt chàng.

Chàng lại không thấy cước bộ của Ma Vương di động.

Ma Vương đơn giản bất tất phải di động cước bộ mới đi được, trong sương gió từ từ bay đi.

Cũng không biết đi bao lâu rồi, đi bao xa rồi.

Xung quay vẫn còn sương gió, vẫn còn liệt hỏa hàn băng.

Tính nhẫn nại của Vương Phong tuy rất cao, đã không tránh khỏi nóng nảy, chàng vừa định hỏi còn đi bao xa, Ma Vương trước mặt đột nhiên lại biến mất.

Chàng muốn gọi Ma Vương trở lại, liệt hỏa hàn băng hai bên đột nhiên lại dâng trào.

Liệt hỏa kết thành bức tường lửa, hàn băng ngưng thành bức vách băng.

Quần ma lại tái hiện trong vách băng tường lửa, đứng chỉnh tề hai bên.

Một tòa cung điện cực kỳ hoa lệ cơ hồ đồng thời xuất hiện trước mắt chàng.

Tòa cung điện đó đơn giản giống như là thiên ngoại phi lai, lại bên trên không đụng trời, bên dưới không đụng đất, phẳng phất phiêu diêu trong gió sương.

Vương Phong đương trường lại nhìn đăm đăm ngơ ngẩn.

Chàng còn chưa kinh ngạc, lại nghe một chuỗi tiếng chuông.

Tiếng chuông đó chàng tịnh không còn lạ gì nữa.

Tiếng chuông từ xa bay đến gần, mười ba con quái diệu bao vây một cụm lửa, trong tiếng chuông bay lượn vòng quanh.

Quái diệu mỹ lệ, có lông khổng tước, có cánh dơi, có đuôi yến tử, có độc châm của ong mật, một bên cánh là cánh ưng, một bên cánh là cánh dơi, một bên cánh là lông khổng tước, một bên cánh là lông phượng hoàng.

Cánh dơi đen sì, đuôi yến tử đen nhánh, lông khổng tước huy hoàng, lông phượng hoàng khôi quý.

Mỗi một màu sắc đều phối hợp với nhau một cách rõ ràng, đẹp không tầm thường, quái không tầm thường.

Cổ mỗi con chim có đeo một cái chuông.

Tiếng chuông yêu dị kỳ quái, phẳng phất nhiếp hồn đoạt phách.

Hồn phách của Vương Phong còn chưa bị tiếng chuông bắt đi, bộ dạng của chàng, lại đã như thất hồn lạc phách.

Chàng vốn tuyệt không tin có thứ quái diệu này, bởi vì trên nhân gian không có thứ quái diệu đó, chàng chưa từng thấy qua, nhưng hiện tại chàng có muốn không tin cũng không thể.

Chàng thậm chí còn hoài nghi cả đôi mắt mình, nhưng chàng lại tin đôi mắt mình luôn luôn không có vấn đề.

Thứ quái diệu đó căn bản không đến từ nhân gian.

Thứ quái diệu đó vốn là sở hữu của ma vực, do ma huyết hóa thành.

→ - Thập vạn thần ma, thập vạn giọt ma huyết, hóa thành một huyết anh vũ, trên sự thật chỉ dùng chín vạn tám ngàn sáu trăm tám mươi bảy giọt ma huyết, còn dư một ngàn ba trăm mười ba giọt, lấy ra một ngàn ba trăm giọt hóa thành mười ba ma diệu - mười ba nô tài của huyết anh vũ.

Huyết nô !

Mười ba huyết nô bay vòng vòng múa lượn trước mặt Vương Phong, đột nhiên hợp lại.

Chỉ trong phút chốc, leng keng một tràng tiếng chuông bọc hường, mười ba huyết nô lại bay tứ tán, múa lượn trong không trung.

Cụm liệt hỏa bọn chúng vây quanh tức thì từ chính giữa bay lên cao, kỳ hỏa yên hoa bắn ra.

Yên hoa kỳ hỏa bảy màu, giống như máu tươi.

Giữa không trung chừng như sinh ra một trận mưa máu.

Mưa máu lác rác, cũng rơi lác đác trên người Vương Phong, vừa rơi xuống lại vô ảnh vô tung, lại không nhuốm ố y phục của Vương Phong. Vương Phong cũng căn bản không tránh né.

Chàng phảng phất đã như ngây như dại.

Lúc liệt hỏa phóng ra, chính giữa cụm lửa xuất hiện một con anh vũ, con anh vũ màu đỏ như máu.

Huyết anh vũ !

Lông đỏ như máu, móng mỏ đỏ như máu, mắt cũng đỏ như máu.

Chín vạn tám ngàn sáu trăm tám mươi bảy giọt ma huyết, trích thành một con huyết anh vũ.

Trong liệt hỏa phóng ra, huyết anh vũ cũng như là một cụm liệt hỏa.

Nó bắt đầu tung cánh.

Cánh đỏ như máu quạt văng hỏa diệm, phạt đứt hàn băng, đẩy lui gió lạnh, xông phá sương mù.

Mười ba huyết nô xếp hàng hai bên tả hữu của nó, giống như những nô tài trung thành tuyệt đối, hầu hạ chủ nhân của bọn chúng.

Tiếng chuông nhiếp phách, mỹ lệ kinh tâm.

Cả Nòng gia phổ kỳ diệu biểu lộ sắc thái khôi quý vô biên.

Huyết anh vũ.

Trong tâm Vương Phong phát xuất một nỗi hoan hỉ, một niềm kinh hãi.

Cũng ngay lúc đó, chàng nghe một tràng cười kỳ quái.

Là tiếng người cười.

Tiếng cười trước mặt chàng phát ra, trước mặt chàng lại không có một người nào.

Trước mặt chàng chỉ có mười ma huyết nô, chỉ có một huyết anh vũ.

Đó chính là tiếng cười của huyết anh vũ.

Huyết anh vũ một khi cười, giống như người cười.

Trong tiếng cười chứa đầy một thứ tà ác yêu dị không nói được.

Tiếng cười đó không phải là lần thứ nhất Vương Phong đã nghe qua.

Lúc nghe qua lần thứ nhất, Thiết Hận ngã gục trước mặt chàng, ngã gục trong tiếng cười tà ác yêu dị đó, lá khô cũng co rút lại.

Hiện tại là lần thứ hai chàng nghe được.

Bất giác toàn thân chàng lạnh như băng.

Một cảm giác lạnh lẽo như mũi kim nhọn bén đâm lên từ sau lưng chàng, đâm vào người chàng thấu tận xương cốt, đâm nhập cốt tủy, đâm vào tim chàng.

Một thứ khủng bố không giải thích được, khủng bố cường liệt, như ác mộng đè nén tâm tư chàng.

Cả người chàng run lẩy bẩy, lại vẫn đứng thẳng thớm.

Chàng tuy có cảm giác khủng bố, lại tịnh không sợ huyết anh vũ.

Bởi vì huyết anh vũ còn thiếu chàng hai điều kiện.

→ - Huyết anh vũ cứ mỗi bảy năm lại giáng lâm xuống nhân gian một lần, mỗi lần đều mang theo ba nguyện vọng.

→ - Chỉ cần là người đầu tiên thấy được nó, là có thể được cấp cho ba nguyện vọng đó.

→ - Vô luận là nguyện vọng gì cũng đều có thể thực hiện.

Chàng cùng Thiết Hận đồng thời thấy được huyết anh vũ.

Ba nguyện vọng đó huyết anh vũ cấp cho hai người bọn chàng.

Nguyện vọng của Thiết Hận đã được thực hiện.

Hắn đạt được nguyện vọng, ngã gục trong tiếng cười của huyết anh vũ, chết trước mặt huyết anh vũ.

Còn có hai nguyện vọng đã thuộc về sở hữu của Vương Phong.

Nguyện vọng thứ nhất của chàng là gì ? Nguyện vọng thứ hai của chàng lại có thể là gì ?

Điều này cả chàng cũng không biết.

Chàng hiện tại thấy được huyết anh vũ, chàng cũng muốn đề xuất nguyện vọng của mình.

Nhưng chàng hiện tại lại một chữ cũng không nói ra được.

Tiếng cười yêu dị tà ác đột nhiên đình hạ.

Miệng của huyết anh vũ vẫn còn há ra, trong miệng phát ra tiếng người:

→ Vương Phong !

Nó không ngờ lại hoán tên của Vương Phong, nó không ngờ cũng còn nhớ con người Vương Phong.

Môi Vương Phong run rẩy, thanh âm run rẩy:

→ Huyết anh vũ ?

Chàng không ngờ còn nói được, cả chuyện đó chàng cũng cảm thấy kỳ quái.

Chàng lại không biết thanh âm của mình đã biến thành khó nghe như thế nào.

Đó đơn giản không còn giống thanh âm của chàng.

Huyết anh vũ lại cười.

Lần này nó cười chuyện gì ?

Vương Phong cũng cười, cười khổ. Chàng vừa cười khổ, vừa thốt:

→ Bọn ta lại gặp nhau.

Huyết anh vũ chỉ cười.

Vương Phong kiệt lực lên giọng:

→ Người có còn nhớ người nợ ta hai nguyện vọng ?

Tiếng cười lại dừng hẳn, huyết anh vũ điềm đàm hỏi:

→ Nguyện vọng của người là gì ?

Vương Phong nghiêng răng đáp:

→ Nguyện vọng thứ nhất của ta là muốn biết bí mật của người.

Câu nói vừa ra khỏi miệng, chàng đã thấy hối hận.

Tiếng cười của huyết anh vũ lại vang lên ngay lập tức.

Tiếng cười đó càng bén nhọn hơn, càng đâm sâu vào tai. Trong tiếng cười, chứa đầy vẻ tà ác yêu dị, cũng chứa đầy vẻ châm chọc.

Thập vạn thần ma hai bên tường lửa vách băng cũng cơ hồ đồng thời cười lớn.

Thập vạn thần ma đồng thời cười lớn, cục diện sẽ trở thành ra sao ?

Không cần nói đến thần ma, thập vạn người phàm cùng cười lớn, thứ âm thanh đó đã đủ để làm kinh thiên động địa.

Ở đây lại không có thiên, không có địa.

Thập vạn thần ma tuy há miệng cười lớn, lại cả một tiếng cười cũng không có.

Ngay lúc đó, huyết anh vũ đột nhiên tan biến.

Mười ba huyết nô cũng biến mất không còn thấy nữa.

Trong băng hỏa phong vụ lại xuất hiện thập vạn thanh ma đao.

Tân nguyệt loan đao, lóe lên ánh sáng yêu dị.

Đao nằm trong tay thập vạn thần ma, bọn chúng nâng đao kề tay, ngẩng đầu nhìn lên trời, trên dung diện quái dị hiển lộ vẻ long trọng tôn kính.

Vương Phong lần theo mục quang của chúng nhìn lên trên, lại thấy Ma Vương.

Lần này chàng thấy Ma Vương đã không còn cách xa vài phân, cũng không là vài thước, mà lại là vài trượng.

Diện mạo của hắn vẫn còn anh tuấn ôn hòa.

Một điệu nhạc kỳ dị đột nhiên vang lên trong băng lửa gió sương, hữu thủ của thập vạn thần ma nắm chặt đao, tả thủ chìa ngón giữa ra, mặt mày vẫn uy nghiêm tôn kính.

Ánh đao đột nhiên lóe lên.

Thập vạn thanh ma đao nhất tề trích trên ngón tay giữa, thập vạn giọt ma huyết từ trong ánh đao bay ra, từ trong ma chỉ bay ra, bắn như mưa phi tụ trước mặt Ma Vương.

Chín vạn tám ngàn sáu trăm tám mươi bảy giọt ma huyết hóa thành huyết anh vũ.

Một ngàn ba trăm giọt ma huyết hóa thành mười ba huyết nô.

Huyết anh vũ tái hiện, huyết nô lại bay xung quanh nó.

Đó không phải là tình cảnh ngày mừng thọ thập vạn tuế của Ma Vương sao ?

Cả thân người Vương Phong như si ngốc tại đương trường.

Ánh đao lại lóe lên, thập vạn thanh ma đao lại tan biến trong băng hỏa phong vụ.

Điệu nhạc kỳ dị đã tiêu tán, Ma Vương cách mấy trượng cũng không thấy hành tung. Mười ba huyết nô lại tung cánh, huyết anh vũ múa lượn giữa mười ba huyết nô.

Nó lại cười.

Trong tiếng cười đậm đặc mùi giễu cợt.

Nó cười thốt:

→ Đó là bí mật của ta.

Nó tuy hiểu tiếng nói, lại tịnh không dùng lời nói để giải thích, lại dùng ma lực thần kỳ của nó diễn tả ngày mừng thọ thập vạn tuế của Ma Vương, tình cảnh thập vạn thần ma trích huyết hóa thành nó, diễn lại trước mặt Vương Phong.

Nó dùng sự thật để trả lời câu hỏi của Vương Phong, dùng sự thật để thỏa mãn nguyện vọng của Vương Phong.

Vương Phong lại cơ hồ muốn tự đá mình một cước.

Bí mật huyết anh vũ chàng tối thiểu đã nghe qua ba lần, chàng vốn nghĩ đó chỉ là truyền thuyết, không thể nào là sự thật.

Bởi vì chàng chưa từng được ghé qua Nồng gia phổ, cũng chưa thấy qua cái gọi là yêu ma.

Nhưng hiện tại chàng đã vào tới Nồng gia phổ, thấy qua Ma Vương, đám thần ma xung quanh hẳn nếu không phải một vạn, cũng đã có tới mấy ngàn.

Bọn chúng tuyệt không thể là người trên nhân gian.

Mười ba huyết nô cánh dơi đuôi yến tử lông khổng tước phượng hoàng càng tuyệt không phải là chim trên nhân gian.

Những thứ đó đều tồn tại, chuyện huyết anh vũ lại không là sự thật sao ?

Chàng dù đã biết bí mật huyết anh vũ, lại còn muốn hỏi bí mật huyết anh vũ, đó không phải là chuyện tức cười sao ? Vương Phong lại làm sao có thể cười được ?

Vương Phong không cười, huyết anh vũ cười, cười lớn không ngừng.

Mỗi bảy năm nó đều giáng lâm xuống nhân gian một lần, mỗi lần đem cho người ta ba nguyện vọng.

Có được ba nguyện vọng lại không nhất định là hạnh vận.

Bảy năm trước, Quách Phồn tổng quản của Thái Bình vương phủ nhận được ba nguyện vọng của huyết anh vũ. Kết quả vợ chồng Quách Phồn đều chết, đứa con duy nhất là Quách Lan Nhân chết rồi lại được phục sinh, phục sinh rồi lại chết trở lại, chung quy cũng chết trong hòm.

Lần này huyết anh vũ giáng lâm xuống nhân gian, Thiết Hận và Vương Phong đồng thời thấy được nó, Thiết Hận nhận nguyện vọng thứ nhất của nó, lại cũng chết.

Vương Phong hiện tại lại đã đề xuất nguyện vọng thứ nhất – chính là nguyện vọng thứ hai mà huyết anh vũ cấp cho nhân gian. Tai họa tuy không giáng xuống người chàng, lại chọn cho huyết anh vũ cùng quần ma phát cười. Đó tuy không phải là tai họa, cũng không phải là hạnh vận.

Nguyện vọng cuối cùng kết quả ra sao ?

Tiếng cười lại dừng lại.

Huyết anh vũ nhìn Vương Phong chằm chằm, hỏi:

→ Nguyện vọng thứ hai của ngươi là gì ?

Vương Phong trầm ngâm do dự.

Đây đã là hy vọng cuối cùng của chàng, chàng làm sao mà không đắn đo kỹ càng cho được ?

Chàng đột nhiên nhớ lại trên mình mình đã trúng “Yếu mệnh diêm vương châm”, chỉ có một trăm ngày để sống.

Một trăm ngày hiện tại đã quá năm chục ngày rồi, có hai tháng chàng cũng không thể sống qua nổi.

Trong tâm chàng không tự chủ được, phát sinh một cảm giác tê lương.

Có lẽ huyết anh vũ có thể dùng ma lực thần kỳ của nó thanh trừ độc được trong thân thể chàng, nối lại mạng sống của chàng, thậm chí còn cho chàng trường sinh bất tử.

Hy vọng cuối cùng đó, có phải là nguyện vọng được sống vĩnh viễn ?

Ý niệm đó vừa thoáng qua đầu Vương Phong, đã bị chàng gạt ra ngay lập tức.

Chàng còn rất trẻ, cũng tịnh không muốn chết, nhưng, chàng lại không muốn bị huyết anh vũ lợi dụng, đem cái tà ác của huyết anh vũ giữ lại trên thân, gieo rắc trên nhân gian.

Tao ngộ của Quách Phồn, tuy chàng không tận mắt thấy, cái chết của Thiết Hận, chàng lại có ấn tượng rất sâu.

Chàng biết, mục đích và nguyện vọng lớn nhất của Ma Vương, là để cho nhân gian chứa đầy tai họa và bất hạnh, nguyện vọng của huyết anh vũ cấp cho nhân gian, kỳ thật chỉ là bất hạnh và tai họa.

Chàng cho dù có được sống vĩnh viễn, bất hạnh và tai họa đó tất nhiên vĩnh viễn chiếm cứ sinh mệnh chàng, hơn nữa vị tất chỉ ảnh hưởng một mình chàng.

Chàng tuyệt không muốn sống vĩnh viễn trong tai họa và bất hạnh.

Yêu cầu gì đây ?

Bảy năm trước, châu bảo trong bảo khố của Thái Bình An Lạc Phú Quý vương phủ nội trong một đêm đã thất tung một cách thần bí.

Chuyện đó đến hiện tại vẫn còn chưa hóa giải được.

Thiết Hận điều tra đã bảy năm, Thường Tiểu trong bóng tối điều tra chuyện này cũng đã hơn hai năm.

Bằng vào sự tinh minh của bọn họ cũng vô phương phá được bí mật đó, người khác còn kể làm gì.

Có thể giải khai câu hỏi đó, xem ra chỉ có Ma Vương, chỉ có huyết anh vũ.

Đây đã là cơ hội duy nhất của chàng.

Chàng chung quy thoát miệng thốt:

→ Hy vọng thứ nhì của ta là muốn biết chân tướng toàn bộ sự kiện châu bảo trong bảo khố của Thái Bình An Lạc Phú Quý vương phủ bị thất tung một cách thần bí trong một đêm.

Chàng đặc biệt cường điệu bốn chữ “toàn bộ sự kiện”.

Nói vậy, bất cứ chuyện gì liên quan đến vấn đề đó, huyết anh vũ đều phải cho chàng một giải đáp minh bạch rõ ràng.

Huyết anh vũ ngẩn người tại đương trường:

→ Sự kiện đó xem chừng đâu có quan hệ gì đến người ?

Vương Phong đáp:

→ Đích xác là không có quan hệ.

Huyết anh vũ hỏi:

→ Người muốn biết làm chi ?

Vương Phong đáp:

→ Để thỏa mãn tâm hiếu kỳ của ta.

Huyết anh vũ thốt:

→ Ồ ?

Vương Phong hỏi ngược:

→ Chuyện đó không thể là nguyện vọng sao ?

Huyết anh vũ đáp:

→ Có thể.

Vương Phong thốt:

→ Có thể thì được rồi.

Huyết anh vũ nói:

→ Ta chỉ lấy làm lạ.

Vương Phong hỏi:

→ Lạ chỗ nào ?

Huyết anh vũ đáp:

→ Con người luôn luôn hy vọng mình có thể trường sinh bất tử, người vốn có hai hy vọng sống vĩnh viễn, người lại không hy vọng sống vĩnh viễn.

Vương Phong đáp:

→ Bởi vì ta không muốn biến thành con rối của người.

Huyết anh vũ thốt:

→ Nguyên lai người là một người thông minh.

Nó lại cười, cười lớn.

Nghe khẩu khí của nó, ai yêu cầu nó cho sống vĩnh viễn, ngược lại, lại là bị lừa gạt.

Nó cười lớn tung cánh, bay nửa vòng, đột nhiên thốt:

→ Đi theo ta.

Câu nói vừa ra khỏi miệng, nó đã vọt đi, bay về hướng cung điện trước mặt.

Mười ba huyết nô vọt theo nó, không rời khỏi người nó.

Vương Phong theo sau.

Gió gào hú, sương phát phơ, tường lửa lại bắt đầu bùng cháy, vách băng lại bắt đầu chuyển động.

Huyết anh vũ vừa bay về hướng ma cung, thập vạn thần ma hai bên lập tức biến mất không còn thấy nữa.

Nó bay trước dẫn đường, đưa Vương Phong đến trước mặt ma cung.

Vừa đến trước mặt ma cung, mười ba huyết nô đột nhiên biến mất.

Ma Vương cũng đã không còn biết ở đâu, cả Nồng gia phổ chỉ còn lại một con ma điều huyết anh vũ.

Nó lại cười, cười lớn:

→ Người bước lên những nấc thang bạch ngọc đó, đến đầu bên kia, người sẽ thấy một biển rộng, trên biển có một ma thuyền, khi vừa thấy ma thuyền, người phải nhảy lên thuyền, nó tự nhiên sẽ mang người đi.

Vương Phong thốt:

→ Ta không phải muốn ly khai.

Huyết anh vũ đáp:

→ Nó cũng không chờ người rời khỏi đây, chỉ bắt quá mang người đến một chỗ.

Vương Phong hỏi:

→ Chỗ nào ?

Huyết anh vũ không trả lời, chỉ thốt:

→ Ở địa phương đó người sẽ gặp hai người.

Vương Phong lại hỏi:

→ Người nào ?

Huyết anh vũ vẫn không đáp lời chàng, lại nói tiếp:

→ Bọn họ sẽ giải khai tất cả những thắc mắc trong tâm người.

Nói xong câu đó, huyết anh vũ lại biến thành một cụm lửa. Cụm lửa đỏ như máu lóe lên một cái rồi biến mất.

Vương Phong ngậy người đứng yên tại đó.

Trước mặt chàng, chính là một nấc thang bạch ngọc.

Cũng chỉ ngần người một chút, chàng lại nhấc chân bước lên, ảm Huyết Nô leo lên bậc thang.

Trên thang ngọc gió thổi mạnh bạo, sương phủ thê mê.

Càng cao càng lạnh.

Vương Phong leo lên đến bậc thang cuối cùng, không tự chủ được lạnh đến rùng mình.

Trước mặt chàng, quả nhiên là một mặt biển mênh mông.

Mênh mông không bờ bến.

Nước tịnh không phải màu xanh dương, cũng tịnh không phải màu lục.

Là màu đỏ, đỏ tựa máu tươi.

Đó nếu nói là một mặt biển mênh mông, thì nên gọi là một biển máu, huyết hải.

Biển máu đầy máu bầm, nhìn không thấy bờ, lại cũng không thấy chân trời.

Bên trên mặt biển căn bản không có trời, chỉ có gió và sương, liệt hỏa và hàn băng.

Đó tuyệt không phải là hải dương của nhân gian.

Ma hải đã ở trước mặt, ma thuyền ở đâu ?

Tâm niệm Vương Phong dao động, một ma thuyền đã xuất hiện trước mặt chàng.

Kỳ thật chỉ là một cái bè gỗ. Bè gỗ đó có thể độ người qua huyết hải này sao ? Qua ma hải này sao ?

Bè gỗ đó sẽ đưa chàng đến địa phương nào ?

Ma thuyền cơ hồ vừa mới xuất hiện trước mặt Vương Phong, vừa xuất hiện đã lắt lù ra xa.

Vương Phong không dám đợi nữa, ôm chặt Huyết Nô, phóng người nhảy một cái, lảo đảo người chơi với trong không trung.

Huyết anh vũ dặn chàng một khi nhìn thấy ma thuyền lập tức nhảy lên ngay, nhưng lúc chàng thấy ma thuyền, còn chưa hết chút hoài nghi.

Cho dù đó là một hải dương thật sự, người chuẩn bị nhảy xuống thậm chí cố ý muốn chết, trước khi nhảy xuống cũng không khỏi nghi ngờ, hà huống đây là một huyết hải ! Ma hải !

Chút hoài nghi đó có lẽ đã làm ma pháp thất hiệu, lúc Vương Phong nhảy xuống, ma thuyền đột nhiên biến mất. Chàng cùng Huyết Nô rơi vào giữa huyết hải !

Máu ! Ngập mắt đều là máu !

Vương Phong vừa thất kinh la lớn, cả thân mình cùng Huyết Nô đang ôm trong tay đã nhất tề rớt vào biển máu !

Chàng lại không có cảm giác rơi xuống nước, cũng không có cảm giác chìm trong máu.

Giữa lúc đó, chàng chỉ có cảm giác mình đang rơi vào trong một phiến hư vô.

Chàng rùng mình mở mắt, đập vào mắt không phải là máu, mà là một màn hắc ám.

→ - Ta đã rơi vào chỗ nào ?

Huyết dịch toàn thân Vương Phong cơ hồ ngưng kết.

Vô tri cũng là một thứ khủng bố.

Gió hú sát tai, trước mắt lại chỉ là một màn hắc ám.

Hắc ám vô tận.

Vương Phong đột nhiên cảm thấy mình rơi trên một thứ gì vừa ướt mềm lại vừa chắc chắn, mông tuy không bị tét làm hai, lại cảm thấy ê ẩm.

Sau đó, cả người chàng đã ngã trên mặt thứ đó.

→ - Đó là thứ gì ?

Chàng ngoái tay mò xuống, bàn tay không ngờ có cảm giác chạm đất, mũi cũng đồng thời ngửi thấy mùi đất ẩm.

Chàng lại rơi xuống đất, đây quả thật ngoài ý liệu của chàng.

→ - Ta hiện tại đã ở chỗ nào ?

Chàng một tay chống trên đất, động cũng không động.

Trước mắt chàng, vẫn là một màn hắc ám, cái gì cũng không thấy được.

Không có hàn băng, không có liệt hỏa, cũng không có sương, thậm chí cả gió đều đã tĩnh lặng.

Đây không phải là Nồng gia phổ.

→ - Nồng gia phổ ở đâu ?

Chàng từ trên rơi xuống đây, trước khi chàng rơi mình xuống thì đang ở trong Nồng gia phổ.

Nồng gia phổ vì vậy phải ở phía trên.

Chàng lại rơi trên đất.

Bên dưới là đất, bên trên là gì ?

Chàng ngẩng đầu nhìn lên.

Bên trên cũng một màn hắc ám, trong bóng tối lại có một ánh sáng mê mông.

Ánh sáng đó trong bóng tối phát ra màu lam, còn có nhiều điểm vàng lóe lên.

Là ánh sao.

Bên trên là bầu trời.

Chàng rơi từ trên xuống, có lẽ nào Nồng gia phổ là ở trên trời ?

Chàng không khỏi ngẩn người tại đương trường.

Ngay lúc đó, trong bóng đêm đột nhiên phát ra một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài u uất phát ra từ trong lòng chàng.

Huyết Nô chung quy cũng đã tỉnh dậy.

Nàng liền nhảy ra khỏi lòng chàng, thoát miệng hỏi:

→ Đây là đâu ?

Vương Phong đáp:

→ Ta cũng không biết !

Huyết Nô gằn giọng:

→ Người ... người là ai ?

Vương Phong thở dài một hơi, đáp:

→ Nơi đây tuy tối đen, nàng không thể thấy được mặt ta, cũng có thể nhận ra thanh âm của ta chứ.

Huyết Nô hô lên:

→ Vương Phong ?

Vương Phong cười thốt:

→ Ta còn tưởng cả thanh âm ta mà nàng cũng nhận không ra.

Huyết Nô trầm mặc, một hồi lâu sau mới hỏi:

→ Tôi hồi nãy có phải bị hôn mê ?

Vương Phong đáp:

→ Hôn mê rất lâu cho tới bây giờ.

Huyết Nô hỏi:

→ Tôi làm sao đến đây được ?

Vương Phong đáp:

→ Là ta ẵm nàng nhảy xuống.

Huyết Nô kinh ngạc:

→ Chàng vì sao lại ẵm ta nhảy xuống địa phương quỷ quái này ?

Vương Phong đáp:

→ Đó tịnh không phải là chủ ý của ta.

Huyết Nô hỏi:

→ Là chủ ý của ai ?

Vương Phong đáp:

→ Huyết anh vũ.

Giọng nói của Huyết Nô lập tức biến thành kỳ quái:

→ Chàng lại gặp được huyết anh vũ ?

Vương Phong đáp:

→ Còn có đám thần tử của nó.

Huyết Nô ngạc nhiên:

→ Thần tử của huyết anh vũ ?

Vương Phong đáp:

→ Cũng là mười ba huyết nô trên bức ma họa trong phòng nàng.

Huyết Nô trầm mặc.

Vương Phong lại nói tiếp:

→ Bọn chúng và hình ảnh của bọn chúng trên bức họa hoàn toàn giống hệt, có lông khổng tước, có cánh dơi, có đuôi yến tử, có độc châm của ong mật ...

Huyết Nô ngắt lời:

→ Chàng còn thấy gì nữa ?

Vương Phong thở dài:

→ Ma trung chi ma, chư ma chi vương.

Huyết Nô hỏi truy:

→ Chàng nói chàng đã gặp Ma Vương ?

Vương Phong đáp:

→ Kỳ thật người thứ nhất ta gặp là hân, ngoài Ma Vương ra, còn có thập vạn thần ma.

Huyết Nô lại ngắt lời:

→ Chàng thấy bộ dạng của Ma Vương ra sao ?

Vương Phong đáp:

→ Cũng hoàn toàn giống hệt như hình ảnh trên bức ma họa đó, đầu đội tử kim bạch ngọc quan, rất trẻ tuổi, lại anh tuấn ...

Huyết Nô lại một lần nữa ngắt lời Vương Phong:

→ Chàng hỏi này đã đến đâu ?

Vương Phong đáp:

→ Nồng gia phổ !

Huyết Nô thất thanh hỏi:

→ Chàng nói chỗ nào ? Nồng gia phổ ?

Vương Phong đáp:

→ Ta nghĩ không ra quả thật có địa phương đó.

Giọng nói của chàng đột nhiên biến thành hư hư ảo ảo:

→ Trên đầu không có thanh thiên, dưới chân không có đại địa, chỉ có gió và sương, hàn băng và hỏa diệm, ta ảm nàng trong lòng lúc đó.

Giọng nói của chàng lại càng hư ảo:

→ Cũng không lâu sau, hàn băng ngưng thành vách băng, hỏa diệm kết thành tường lửa, thập vạn yêu ma xếp hàng dưới vách băng tường lửa, trước ma cung, sau đó thập tam huyết nô xoay quanh huyết anh vũ bay ra.

Huyết Nô không nói tiếng nào.

Vương Phong lại nói tiếp:

→ Lúc đó nó chỉ là một cụm lửa, cụm lửa nổ rộ như huyết hoa, huyết anh vũ hiện thân bay ra.

Giọng nói của chàng đột nhiên lại có biến chuyển, biến thành rất khủng bố, thốt:

→ Nó vừa hiện thân đã cười lên, cười giống hệt như người, còn nói chuyện giống hệt như người, câu thứ nhất nó nói là hô hoán tên của ta.

Chàng hít một hơi, lại nói:

→ Ta cơ hồ sợ nó tới chết, may mắn lúc đó ta nhớ nó còn thiếu ta hai nguyện vọng.

Vương Phong đột nhiên như nhớ một chuyện tức cười, liền cười.

Lúc đó chàng không ngờ lại còn cười được, Huyết Nô cũng có phần bội phục chàng.

Chàng cười hỏi:

→ Nàng có biết nguyện vọng thứ nhất ta đề xuất tới nó là gì không ?

Huyết Nô không trả lời chàng.

Chàng tự mình trả lời lập tức:

→ Ta không ngờ cũng muốn nó nói cho ta biết bí mật huyết anh vũ.

Chàng cười lớn.

Huyết Nô không cười, cũng không có biểu tình gì.

Vương Phong tựa hồ phát giác nụ cười của mình không có ý nghĩ, nhanh chóng ngậm miệng, lại hỏi:

→ Nàng biết nó trả lời ta làm sao không ?

Huyết Nô chung quy cũng mở miệng, hỏi:

→ Nó nói gì với chàng ?

Giọng nói của Vương Phong lại biến thành hư ảo:

→ Nó cũng không nói gì, chỉ dùng ma lực thần kỳ, diễn lại tình cảnh ngày mừng thọ thập vạn tuế của Ma Vương, quần ma tụ họp tại Nông gia phổ, trịnh huyết hóa thành huyết anh vũ, diễn lại trước mắt ta, dùng sự thật để phúc đáp ta, thỏa mãn nguyện vọng của ta.

Huyết Nô trầm mặc.

Vương Phong thở dài:

→ Ta tuy đã xem được một kỳ cảnh cả đời chưa bao giờ thấy qua, lại lãng phí mất nguyện vọng thứ nhất.

Huyết Nô lại một lần nữa ngắt lời chàng:

→ Nó thiếu chàng hai nguyện vọng, cho dù có lãng phí mất một, nguyện vọng thứ hai của chàng là gì ?

Vương Phong đáp:

→ Ta muốn nó nói cho ta biết chân tướng toàn bộ sự kiện châu bảo trong bảo khố của Thái Bình An Lạc Phú Quý vương phủ chỉ trong một đêm bị thất tung một cách thần bí.

Huyết Nô hỏi:

→ Lần này nó phúc đáp chàng ra sao ?

Vương Phong đáp:

→ Lần này nó cũng không chính diện trả lời ta, chỉ kêu ta bước trên bậc thang của ma cung, lên đến bậc thang cuối cùng là thấy một biển rộng và một ma thuyền, nó nói chỉ muốn ta nhảy lên thuyền, ma thuyền đó sẽ chở ta đến một địa phương, tại địa phương đó có hai người có thể giải khai toàn bộ thắc mắc trong tâm ta.

Huyết Nô đột nhiên hỏi:

→ Chàng thật sự đã thấy qua biển rộng và ma thuyền sao ?

Vương Phong đáp:

→ Biển rộng kỳ thật là huyết hải, ma thuyền chỉ là một cái bè gỗ.

Huyết Nô hỏi:

→ Chàng thật sự nhảy xuống sao ?

Vương Phong đáp:

→ Cho nên ta và nàng hiện tại mới tới địa phương này.

Huyết Nô lại trầm mặc.

Vương Phong đột nhiên thở dài:

→ Địa phương này cũng có thể là địa ngục ...

Huyết Nô lần thứ năm ngắt lời chàng:

→ Chàng tìm đâu ra những lời nói quỷ quái đó vậy ?

Vương Phong hỏi:

→ Nàng nghĩ ta toàn nói những lời quỷ quái ?

Huyết Nô hỏi:

→ Không phải quỷ quái thì là gì ?

Vương Phong thốt:

→ Ta tuy đi khắp Nồng gia phổ, nhưng còn chưa biến thành yêu ma quỷ quái.

Huyết Nô nói:

→ Nồng gia phổ ra sao, thập vạn thần ma trích huyết hóa thành huyết anh vũ ra sao, chỉ bất quá là một truyền thuyết.

Vương Phong thốt:

→ Mắt của ta xem chừng đâu có bị bệnh.

Huyết Nô nói:

→ Đầu óc có bệnh nặng cũng vậy.

Vương Phong thốt:

→ Đầu óc ta luôn luôn rất bình thường.

Huyết Nô cười lạnh:

→ Chàng hồi nãy nếu quả không phải gặp quỷ, nhất định đã phát điên.

→ Hắn hồi nãy tịnh không gặp quỷ, cũng không phát điên.

Một thanh âm khác đột nhiên phát ra từ trong bóng tối.

Thanh âm xao động lòng người phi thường, thanh âm nữ nhân.

Phiêu phiêu diêu diêu, phảng phất từ trên trời hạ xuống.

Vương Phong cùng Huyết Nô không cầm được mình, đều ngẩng đầu lên.

Một góc trời tức thì lóe lên một ánh sáng màu xanh.

Ánh lửa.

Bọn họ bên trong thạch thất đã thấy qua thứ ánh lửa đó.

Thanh âm đó lại nói tiếp:

→ Bất quá trong những ngày tới đây, bọn ngươi có thể sẽ phát điên, cũng tất nhiên có thể sẽ gặp quỷ.

Vương Phong rướn người lên, Huyết Nô đã hét lớn:

→ Ai !

Thanh âm đó vừa cười vừa hỏi:

→ Thanh âm của Vương Phong, ngươi có thể nhận ra, thanh âm của ta, ngươi lại nhận không ra sao ?

→ Ngươi ... là ngươi !

Giọng nói của Huyết Nô lập tức biến đổi.

Giọng nói không ngờ mang theo một sự khủng bố cường liệt.

Vương Phong lúc đó chừng như cũng nhận ra thanh âm đó, không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Trong ánh lửa màu bích lục tức thì xuất hiện một gương mặt.

Một gương mặt rất trẻ, vô luận nhìn ra sao người đó cũng chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, chỉ là một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương toàn thân vận hồng y.

Ánh lửa bích lục phát ra từ một cây đuốc nhỏ, tuy đã nhuộm lục lên mặt ả, nhưng còn không nhiễm lục lên y phục ả, không khó phân biệt bộ y phục đó.

Bọn họ lại biết vị tiểu cô nương hồng y đó quả thật đã không nhỏ.

Vị hồng y tiểu cô nương đó tự nhiên là Thần Châm Vi thất nương.

Ma Vương từ trong tròng mắt ả đi ra, sau khi hiện thân trong thạch thất, ả lại tiêu tán như sương khói, hiện tại lại từ trên trời xuất hiện.

Có lẽ nào ả đã bị Ma Vương biến thành một yêu ma ?

Nhân tình của Vương Phong mở tròn vo, trừng trừng nhìn ngọn lửa bích lục, trừng trừng nhìn lên khuôn mặt đó trong ánh lửa, đột nhiên hỏi:

→ Sao ngươi còn chưa tháo cái mặt nạ đó xuống ?

Vi thất nương cười đáp:

→ Ta mang cái mặt nạ này ít ra cũng đã gần mười năm, nữ nhân có tuổi không phải đều thích trang điểm mình thành một tiểu cô nương sao ?

Vương Phong cười lạnh:

→ Ngươi cho dù không tháo cái mặt nạ đó xuống, ta cũng đã biết ngươi là ai.

Vi thất nương cười hỏi:

→ Ta là ai ?

Vương Phong gằn từng tiếng:

→ Lý đại nương !

Đó hiển nhiên là Vi thất nương, chàng lại nói là Lý đại nương.

Lý đại nương không phải đã bị thiêu đốt dưới ngọn lửa trong hầm thành tro bụi sao ?

Xem chừng nhân tình của chàng nếu quả không có bệnh, đầu óc chỉ sợ quả thật đã mắc bệnh.

Huyết Nô lần này lại không nói chàng đã phát điên.

Vi thất nương cũng không nói vậy, cười cười hỏi:

→ Ngươi làm sao mà dám khẳng định như vậy ?

Vương Phong đáp:

→ Thanh âm.

Vi thất nương hỏi:

→ Hiện tại ta vừa mở miệng ngươi đã nhận ra thanh âm ta, hồi nãy trong thạch thất vì sao ta nói rất nhiều, ngươi lại không nhận ra ?

Vương Phong không nói tiếng nào.

Vi thất nương hỏi:

→ Có phải bởi vì ta lúc đó ép giọng mà nói, có phải bởi vì ngươi lúc đó đang kinh hồn không thể chú tâm, Huyết Nô lại mê man, tâm thần ngươi cũng đã kinh loạn như một bãi cỏ ?

Vương Phong tỉnh không phủ nhận.

Vi thất nương giơ tay tháo cái mặt nạ tiểu cô nương đó xuống, đằng sau mặt nạ quả nhiên là bộ mặt của Lý đại nương.

Trên mặt của bà ta lại cũng điểm một nụ cười.

Bà ta vốn là một tuyệt sắc giai nhân, cười lại càng đặc biệt mỹ lệ, ánh lửa bích lục chiếu trên mặt bà ta, tuy làm cho sắc mặt bà ta hiển lộ nét quỷ dị, cũng không phá hư dung nhan mỹ lệ đó.

Trong mắt của Huyết Nô và Vương Phong, bà ta lại đã không còn là tuyệt sắc giai nhân, chỉ là một ác ma tàn độc.

Mặt nạ của Vi thất nương lạc vào tay Lý đại nương, còn người của Vi thất nương ra sao ?

Huyết Nô nhin không được, mở miệng hỏi:

→ Làm sao mặt nạ của Vi thất nương lại lọt vào tay bà ?

Lý đại nương cười hỏi:

→ Ả ngay cả tính mạng cũng giữ không được, nói gì đến tấm mặt nạ này ?

Huyết Nô hét lớn:

→ Bà đã giết ả ?

Vương Phong cũng đồng thời nói lớn:

→ Toàn thân bị lửa thiêu, sau đó cùng Thường Tiểu rơi xuống hầm lửa, nữ nhân đó có phải là ả, có lẽ nào – lại là Vi thất nương ?

Lý đại nương gật đầu cười cười đáp:

→ Đầu óc của ngươi cũng còn linh hoạt, chỉ tiếc quá trễ !

Vương Phong hỏi truy:

→ Chuyện hồi nãy là sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Thạch thất đó vốn là một nơi rất an toàn, một địa phương rất bí mật, bắt đầu từ chỗ nhập khẩu, tổng cộng có mười ba cơ quan mai phục hung độc trùng trùng. Các cơ quan mai phục đó đều luôn luôn hoạt động, vô luận là ai tiến vào cũng đều cử tử nhất sinh.

Vương Phong thốt:

→ Bà đương nhiên là ngoại lệ.

Lý đại nương nói:

→ Lúc ta đi vào đương nhiên tạm thời phong bế các cơ quan mai phục đó, ai theo sau cũng vẫn là đi vào tử lộ.

Vương Phong thốt:

→ Sau khi bà tiến vào, tự nhiên sẽ không phong bế các cơ quan mai phục đó nữa.

Lý đại nương đáp:

→ Tự nhiên là không.

Vương Phong nói:

→ Bọn tôi ba người tiến vào lại rất an toàn.

Lý đại nương thốt:

→ Sau khi ta tiến vào, đã kinh ngạc không biết sao cơ quan mai phục đã bị phong bế, đã có thể an toàn đi qua.

Vương Phong nói:

→ Người có thể ngẫu nhiên bị nóng sốt, cơ quan có thể ngẫu nhiên bị hư, chuyện đó đâu có gì là kỳ quái.

Lý đại nương thốt:

→ Cơ quan đó đều do các cao thủ Tây Vực tạo dựng, cho dù sau ba chục năm chục năm cũng không thể bị hư hỏng.

Vương Phong thốt:

→ Chuyện này quả thật kỳ quái.

Lý đại nương nói:

→ Cũng không kỳ quái gì, chỉ bất quá bởi vì trước khi ta đi vào, đã có một người vào trước.

Vương Phong hỏi:

→ Vì thất nương ?

Lý đại nương đáp:

→ Chính là ả.

Vương Phong hỏi:

→ Ả rành về những cơ quan này ?

Lý đại nương đáp:

→ Nếu ả may mắn có thể hoàn toàn thấu hiểu những cơ quan này, ít ra ả không những có thể tạm thời phong bế cơ quan, mà còn có thể làm chúng hoạt động trở lại, ả lại nửa biết nửa không, mười ba đạo cơ quan kết quả có mười một đạo bị ả phá hủy.

Vương Phong thốt:

→ Hầm lửa cũng như một bức tường đá ngăn đoạn ngọn lửa chắc là một trong hai đạo cơ quan chưa bị hủy hoại.

Lý đại nương nói:

→ Hiện tại lại đã không thể sử dụng lại.

Vương Phong hỏi:

→ Còn một đạo là gì ?

Lý đại nương đáp:

→ Cũng đã không thể sử dụng lại.

Bà cười lạnh một tiếng:

→ Đạo cơ quan đó là một làn khói độc trí mạng.

Vương Phong thốt:

→ Ồ ?

Lý đại nương nói:

→ Đạo cơ quan thứ nhất cho đến thứ mười đều hoàn toàn là cơ quan độc lập, đạo thứ mười một cùng đạo thứ mười hai đều nối liền cùng một chỗ, một khi đi qua mười đạo cơ quan độc lập, lúc đến đạo cơ quan thứ mười một, cho dù là người cực kỳ cẩn thận cũng khó mà tránh được sơ xuất bình thường, ả cũng tịnh không ngoại lệ.

Vương Phong thoát miệng:

→ Làn khói độc đó ...

Lý đại nương đáp:

→ Ắ đã hít vào, ta tiến vào tới thạch thất dưới đất, ắ đã gục trên tử địa.

Vương Phong thốt:

→ Sau đó, bọn ta nghe thấy một tiếng la thảm ...

Lý đại nương hỏi:

→ Bọn người nghe không ra thanh âm của ta sao ?

Vương Phong đáp:

→ Nhận ra được, ta chỉ nghĩ không ra người lúc đó vì sao lại la lên ?

Lý đại nương cười đáp:

→ Không vì sao hết, chỉ vì muốn bọn người tiến vào thạch thất dưới đất nhanh một chút, ta biết lúc đó bọn người đã ở bên ngoài cổng.

Vương Phong thốt:

→ Trước lúc bọn ta tiến vào, bà đã hoán đổi y phục của Vi thất nương, đem bà ta thiêu trước mặt thạch tượng Ma Vương ?

Lý đại nương đáp:

→ Trước lúc đó ta đương nhiên hủy diệt diện mạo của ắ.

Vương Phong hỏi:

→ Người của ắ đã chết, sao bà còn làm khổ thi thể của ắ như vậy ?

Lý đại nương đáp:

→ Bởi vì ta muốn bọn người tin ta đã tự sát, tự thiêu.

Vương Phong thốt:

→ Tiếng thở dài đó ...

Lý đại nương ngắt lời:

→ Là ta thở dài, một người còn có thể thở dài, biểu thị ắ còn chưa tắt thở, cho dù ta chỉ còn một tia sinh khí, tin rằng bọn người đều không thể thúc thủ bàng quang, không thể đứng yên nhìn ta bị thiêu chết, cho nên ta đã tính trước với tiếng thở dài đó, bọn người nhất định nhào tới cứu ta.

Vương Phong hỏi:

→ Bọn ta một khi nhào tới, bà phát động cơ quan thứ mười ba ?

Lý đại nương đáp:

→ Ta quả thật có ý đó, cũng đã hành động liền, chỉ đáng tiếc chỉ chôn sống được một mình Thường Tiểu.

Vương Phong bất giác xuất mồ hôi lạnh, chàng còn chưa quên hầm lửa đáng sợ đó, lại cũng không quên cái chết của Thường Tiểu khủng bố như thế nào.

Chàng thuận miệng hỏi:

→ Lúc đó bà đang ở đâu ?

Lý đại nương đáp:

→ Trong một bức tường ngầm.

Vương Phong thốt:

→ Chỉ có một mình Thường Tiểu rơi xuống hầm, bà đương nhiên không thỏa mãn.

Lý đại nương nói:

→ Cũng không thể để bọn người lưu lại trong thạch thất, điều đó đối với ta lại càng là một chướng ngại.

Vương Phong đột nhiên nhớ đến hai chữ “bảo khố” bên ngoài cửa thạch thất:

→ Có phải là vì những cái hộp bên trong thạch thất ? Có phải có châu bảo bên trong hộp ?

Lý đại nương đáp:

→ Người cũng biết trong hộp có đựng châu bảo à ?

Vương Phong đáp:

→ Bà khổ công kiến tạo một thạch thất dưới đất an toàn bí mật như vậy, chỉ là dùng để ẩn thân lúc vạn bất đắc dĩ ?

Lý đại nương đáp:

→ Đương nhiên không phải.

Vương Phong đột nhiên hỏi:

→ Số châu bảo đó có phải là châu bảo trong bảo khố của Thái Bình An Lạc Phú Quý vương phủ bị thất thiệt ?

Lý đại nương hỏi lại:

→ Người nói có phải không ?

Vương Phong đáp:

→ Ta nói phải.

Lý đại nương cười cười.

Vương Phong lẩm bẩm:

→ Hèn gì bọn ta đối với người là một chướng ngại, người lúc đó vì sao lại không thanh trừ chướng ngại đó ?

Lý đại nương đáp:

→ Ta không thể đi ra.

Vương Phong thốt:

→ Ồ ?

Lý đại nương nói:

→ Bởi vì ta không có bản lĩnh giết được bọn người, lúc đó ta lại chưa thay hình đổi dạng.

Vương Phong hỏi:

→ Lúc đó người còn chưa đổi hồng y của Vi thất nương lên người sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Đến lúc ta thấy chỉ có một mình Thường Tiểu rơi xuống hầm, mới xuất hiện ý niệm dùng thân phận của Vi thất nương.

Vương Phong thốt:

→ Trong tường ngầm chắc còn có một ám đạo dẫn đến sảnh đường.

Lý đại nương đáp:

→ Cho nên ta có thể xuất hiện trở lại bên ngoài thạch thất, lúc đó Huyết Nô lại hôn mê trong lòng người, đối với ta mà nói đó là một cơ hội tuyệt hảo.

Vương Phong thốt:

→ Huyết Nô cùng Vi thất nương đã ở gần nhau nhiều năm, đối với lời nói và cử chỉ của ả tất phải rất quen thuộc, nàng nếu không hôn mê, bà cho dù có thể gạt ta, cũng không thể gạt được nàng.

Lý đại nương không phủ nhận, gật gật đầu:

→ Cho dù có thể gạt được nó, ta chỉ có một đôi mắt, muốn thôi miên bọn người hai người cùng một lúc, chỉ sợ cũng không thể làm, bởi vì hai người bọn người đều không phải là người thường.

Nhân tình, thôi miên !

Vương Phong không khỏi cười khổ:

→ Ta chỉ biết đề phòng đôi mắt của Lý đại nương, lại không nghĩ đến phải đề phòng đôi mắt của Vi thất nương.

Lý đại nương thốt:

→ Nam nhân thấy nữ nhân đột nhiên òa khóc trước mặt, cho dù không mềm lòng, tâm thần tất cũng khó mà không bị rối loạn.

Vương Phong không thể không gật đầu.

Lý đại nương nói tiếp:

→ Vô luận là mềm lòng hay loạn tâm, đều không tránh khỏi có sơ xuất, lại thấy nước mắt, cũng không tránh khỏi chú ý vào mắt ả.

Vương Phong thốt:

→ Nước mắt của bà rơi không ít !

Lý đại nương nói:

→ Cũng không nhiều, chỉ là biết cách sử dụng.

Vương Phong lại cười khổ một tiếng:

→ Ta hồi nãy thấy yêu ma chắc là do nhân tình của bà tác quái.

Lý đại nương đáp:

→ Tâm của người nếu không quái, mắt của ta làm sao có thể tác quái ? Ma do tâm sinh, người hồi nãy thấy cái gì kỳ thật đều do tâm lý của người tưởng ra, đối với truyền thuyết Nồng gia phổ, người đã nghe đã thấy không ít lần.

Vương Phong thốt:

→ Ta nhớ cũng đã ba lần.

Lý đại nương thốt:

→ Bức ma họa trong khuê phòng của Huyết Nô ở Anh Vũ Lâu cũng đã khắc sâu ấn tượng.

Vương Phong không thể không thừa nhận.

Lúc quét vôi xóa bức ma họa, chàng nhìn thấy chư ma trên bức ma họa rõ ràng phi thường.

Trong tâm tự nhiên đều lưu hạ một ấn tượng thâm sâu.

Tâm thần một khi bị ma nhãn của Lý đại nương khống chế, nghe Lý đại nương nói đến Ma Vương, chàng không khỏi nhớ đến truyền thuyết đó, bức ma họa đó.

Hồi nãy những gì trong mắt chàng thấy được, kỳ thật là tâm lý của chàng tưởng ra.

Đến lúc tâm thần hoàn toàn bị khống chế, những gì trong mắt chàng thấy lại là từ miệng của Lý đại nương nói ra.

Lý đại nương cho dù có kêu chàng tự sát, tin rằng chàng cũng tự sát.

Lý đại nương lại chỉ bắt quả kêu chàng nhảy vào ma thuyền trong huyết hải.

Sự thật tình không có huyết hải, cũng không có ma thuyền.

Chàng vừa ảm Huyết Nô nhảy xuống, đã nhảy vào trong thạch lao hắc ám.

Ánh đèn bích lục ảm đạm, chiếu không tới bên dưới, xung quanh động khẩu lại chiếu sáng phi thường.

Xung quanh động khẩu toàn là vách đá, đó không phải là thạch lao thì là gì ?

Ánh lửa đột nhiên lóe lên một cái, Lý đại nương lại cười:

→ Bất quá, trí tưởng tượng của ngươi lại quá phong phú, không ngờ còn tưởng tượng được xuyên tường nhập vách, thấy động tác của ngươi, lúc đó ta cơ hồ không nhịn được cười.

Bà ta cười rất vui.

Vương Phong lại chỉ biết cười khổ.

Đợi đến lúc tiếng cười của bà ta dừng hẳn, chàng mới mở miệng:

→ Hồi nãy huyết anh vũ nói gì là từ miệng của bà phát ra ?

Lý đại nương gật đầu:

→ Phải.

Vương Phong hỏi:

→ Lời nói của bà có thật không ?

Lý đại nương lại cười:

→ Còn tùy vào lời nói nào.

Vương Phong thốt:

→ Bà nói đến địa phương này sẽ gặp được hai người, bọn họ có thể giải khai mọi nghi vấn trong tâm ta.

Lý đại nương đáp:

→ Đó là sự thật.

Vương Phong hỏi:

→ Người đâu ?

Lý đại nương đáp:

→ Bên dưới tối hù, hèn gì ngươi không thấy.

Vương Phong hỏi:

→ Người ở dưới đây ?

Lý đại nương đáp:

→ Hai người.

Vương Phong không nhịn được, hỏi truy:

→ Hai người nào ?

Lý đại nương đáp:

→ Ma Vương, huyết anh vũ !

Vương Phong “hừm” một tiếng:

→ Người lại nói chuyện quỷ quái gì đây !

Chàng vừa nói câu đó, Huyết Nô đang ngồi đã đứng dậy:

→ Bọn họ ở đây ?

Nghe nàng nói, thế gian quả thật có Ma Vương, có huyết anh vũ.

Vương Phong không khỏi ngẩn người, thoát miệng:

→ Bọn họ là người nào ?

Lý đại nương đáp:

→ Ma Vương đương nhiên là là một vị vương, cũng là chủ nhân của huyết anh vũ, huyết anh vũ lại là thủ lĩnh của mười ba huyết nô, Cam lão đầu liều mạng muốn ta thả bọn họ, Vi thất nương thừa lúc nhiễu loạn lên vào thạch thất cũng là vì truy tầm hành tung bọn họ.

Vương Phong tịnh không quên Cam lão đầu cùng Vi thất nương là một trong thập tam huyết nô.

Lý đại nương nói tiếp:

→ Bên ngoài thạch thất vốn luôn luôn có bốn đao thủ trong đám thập tam ma đao thủ hạ của ta canh gác, lúc Vũ tam gia xông vào trang viện giết người, bọn chúng đều xuất ngoại ứng chiến, Vi thất nương có cơ hội tiếp cận cửa ngầm của thạch thất, ả có thể liên tục phá hủy mười một cơ quan trùng trùng tiến nhập vào trong quả thật không phải đơn giản, chỉ tiếc người tịnh không có ở trong thạch thất, ả nếu không chết, kết quả cũng thất vọng tràn trề.

Bà ta ngừng giọng một lúc, lại nói:

→ Người đang ở dưới cùng bọn người !

Tiếng còn chưa dứt, Huyết Nô đã la lên:

→ Đèn đâu ?

Lý đại nương thốt:

→ Bên dưới có bốn ngọn đèn, bọn người có thể thấp đèn nhìn cho rõ.

Bà ta đột nhiên hỏi:

→ Trên người bọn người không có vật dẫn hỏa sao ?

Câu nói đó còn chưa nói hết nửa câu, Vương Phong đã mò lên mình.

Người đi lại giang hồ trên người ít nhất đều có vật thấp lửa, chàng cũng không ngoại lệ.

Nhưng mò khắp người, chàng lại phát giác đã đánh mất.

Huyết Nô hỏi chàng tức thì:

→ Người không có vật dẫn hỏa trên người sao ?

Vương Phong đáp:

→ Không.

Tại Lý đại nương không ngờ cũng rất linh mẫn, tiếp lời:

→ Không có cũng không thành vấn đề, ta cho bọn người ngọn đèn này.

Bà buông tay, ngọn đèn màu lục trong tay rơi xuống dưới.

Thấy ngọn đèn rơi xuống, Vương Phong không khỏi lạnh người.

Ánh đèn bích lục âm đạm phát sáng mờ mờ, rơi xuống đầu bọn họ.

Thấy thân hình của Lý đại nương lớn nhỏ ra sao, chàng đã thấy xem ra thạch lao này tuyệt không phải là thấp, nhưng hiện tại khi ngọn đèn rơi xuống, chàng lại phát giác thạch lao này quả thật so với trong ý nghĩ của chàng còn cao hơn rất nhiều.

Chàng lại cảm thấy kỳ quái, hồi nãy bọn chàng rơi xuống mà lại không bị tan xương.

Đón đèn trong tay, chàng đã thoáng thấy trên bốn bức tường có gắn một ngọn đèn.

Chàng liền cầm đèn phi thân lên.

Ánh đèn bích lục lại lóe lên một cái, đến lúc thân hình chàng hạ xuống, bốn ngọn đèn trên bốn bức tường đã được thắp sáng.

Bốn ngọn đèn trên bốn bức tường đều phát ra ánh lửa bích lục.

Ánh lửa bích lục chiếu sáng cả thạch lao.

Ánh lửa vừa chiếu rọi, Vương Phong đã nghe Huyết Nô kinh hãi la lên.

Bốn ngọn đèn mỗi ngọn đều gắn cao trên tường.

Mỗi bức tường đá đều cao hơn bốn trượng, bốn mặt tường đá hợp thành một thạch lao rộng hai trượng.

Dưới thạch lao chỉ có phân nửa là nền đá, lại có phân nửa là nền đất ẩm ướt.

Nền đá dùng những cục đá lớn xếp thành, kích cỡ không bằng nhau, phẳng phất đã dùng hết đá.

Nền đá có hai thạch tháp, giữa hai thạch tháp có một cái bàn đá, hai bên có hai ngọn đèn đá.

Trên đèn đá không có người, trên thạch tháp thì có, mỗi thạch tháp có một người, tổng cộng là hai người.

Lý đại nương không nói láo, lời nó lại không chính xác.

Hai người trên thạch tháp căn bản đã không còn có thể gọi là người nữa.

Chỉ là hai người đã chết, hai bộ xương người.

Dưới ánh đèn bích lục, xương cũng nhuộm ánh bích lục.

Một thứ không khí quỷ dị khó nói, âm trầm khó nói, lan tràn cả thạch lao.

Bộ xương u uất, đoan đoan chính chính xếp bằng ngòai trên thạch tháp, trong hốc mắt sâu hoắm ẩn ước lóe lên ánh lân quang màu bích lục. Kỳ trung có một bộ xương trên đầu có đội tử kim bạch ngọc quan.

Huyết Nô nhìn bộ xương đó đăm đăm, kinh hãi thất sắc la lên.

Nàng quắc mắt ngẩng đầu, chăm chăm nhìn Lý đại nương, cười lạnh:

→ Người lại bày âm mưu quỷ kế gì đây ?

Lý đại nương nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên thở dài một hơi, hỏi:

→ Có lẽ nào người không chịu tin những gì đang thấy là sự thật ?

Huyết Nô vừa bình tĩnh đã lại biến sắc.

Lý đại nương lại thở dài, thốt:

→ Ta kỳ thật cũng không phải là một người tham lam, số châu bảo đó có một nửa vào tay kỳ thật đã quá thỏa mãn, lúc nào cũng đều chuẩn bị thả người. Ai biết được, bọn họ ngòai dưới đó không quá mười ngày, Ma Vương lại không cam tâm khuất nhục đã tự đoạn kinh mạch, anh vũ lại cũng tự tận theo chủ.

Huyết Nô lần này đã thật sự biến sắc.

Lý đại nương nói tiếp:

→ Bằng vào thân phận của bọn họ, ta cũng biết thạch lao đó thật sự quá ỷ khuất, vốn đã chuẩn bị bố trí lại thạch lao, nhưng mặt đất còn chưa làm xong, sự tình đã phát sinh.

Bà ta lại thở dài:

→ Chuyện này nếu quả truyền ra ngoài, ước định giữa bọn ta cố nhiên kết thúc, ta lại tuyệt không thể sống cho đến bây giờ, bọn người biết Ma Vương và huyết anh vũ đã không còn sống trên nhân gian, không phải sẽ lập tức lấy mạng ta sao ?

Huyết Nô đột nhiên ngắt lời bà ta:

→ Bọn ta nếu lấy hết châu bảo về, đến lúc người phải giao người, người lấy gì giao cho bọn ta ?

Mặt mày nàng hiện rõ sắc kích động, cả thanh âm cũng biến thành kích động phi thường.

Lý đại nương người lại vẫn cười:

→ Bọn người vĩnh viễn đều không thể tìm ra số châu bảo đó hoàn toàn được.

Huyết Nô trầm giọng:

→ Câu nói đó có ý gì ?

Lý đại nương cười đáp:

→ Bọn người đem châu bảo về, ta một bên lại bán châu bảo ra, tuy những thứ châu bảo bọn người đem về không thể đem ra nữa, nhưng bất quá đó chỉ là một phần nhỏ, bao nhiêu châu bảo ở đây, bán làm sao hết được ?

Sắc mặt Huyết Nô càng nghe càng kích động, hét lớn:

→ Người quá tàn nhẫn.

Giọng nói gay gắt, thân hình nàng đột nhiên bay lên, bay về hướng động khẩu.

Chuyện này xảy ra xuất kỳ bất ý, Lý đại nương lại không có một chút kinh hoảng, không ngờ lại mỉm cười nhìn Huyết Nô bay lên.

Thân hình Huyết Nô bay lên được hai trượng, lực đạo đã tận, thân hình dừng lại, lại rút xuống dưới.

Địa lao không phải chỉ cao hai trượng.

Thân hình vừa rơi xuống lại phóng lên, lần này trong tay này đã cầm một đoản kiếm.

Người nàng còn trên không, hét lên một tiếng, đoản kiếm trong tay đã bay ra khỏi tay, đâm về phía Lý đại nương.

Hai đạo hàn quang lóe lên trong ánh lửa bích lục, hai đoản kiếm dĩ nhiên đã bay tới động khẩu.

Nàng xuất thủ chuẩn xác không thua gì Vương Phong.

Hai đoản kiếm đó đã có thể đâm chết Lý đại nương.

Lý đại nương lại không tránh né, xoay bàn tay thon thon một cái, trong tay đột nhiên hiện ra một cây thước đen tuyền.

Lượng thiên xích !

Là thước sắc của Vũ tam gia !

Hai đoản kiếm của Huyết Nô cơ hồ đồng thời chuyển hướng, bay về phía lượng thiên xích trong tay Lý đại nương.

“Đinh đinh” hai tiếng, hai đoản kiếm nhất tề hấp dính trên thước sắt.

Lý đại nương cười hỏi:

→ Người còn bình khí ám khí gì không ?

Thân hình Huyết Nô dĩ nhiên đã rơi xuống, nàng thấy tận mắt, nghe tận tai, mặt mày không khỏi biến thành xanh dờn, nhưng lại ửng đỏ trở lại.

Cả thân người nàng run rẩy cuồng dại, há miệng phun máu, đột nhiên quy người trước mặt bộ xương đội tử kim bạch ngọc quan.

Đôi mắt của nàng mở trừng trừng, khoe mắt toét ra, máu nhỏ xuống từ khoe mắt, chảy xuống má nàng. Lệ của nàng cũng lẫn dài.

Trong lệ có máu, trong máu có lệ.

Môi nàng lay động, lại không nói ra tiếng nào.

Thần tình nàng ngây dại như khúc gỗ. Vương Phong một mực lưu ý tới nàng, thấy bộ dạng của nàng như vậy, cũng kinh hãi tại đương trường.

Chàng muốn chạy tới đỡ nàng dậy, người nàng lại đã gục xuống, lại hôn mê.

Nàng và bộ xương đội tử kim bạch ngọc quan đó nguyên có mối quan hệ mật thiết phi thường, vì để cứu người đó, bao nhiêu năm nay, nàng cơ hồ tận tâm kiệt lực, không biết đã tạo ngộ bao nhiêu khuất nhục đắng cay.

Người hiện tại lại đã biến thành bộ xương, tâm nguyện bao nhiêu năm như một cái bong bóng vỡ tan, đả kích đó lớn chừng nào, Vương Phong không thể nào tưởng tượng nổi.

Nàng ngập trong bi phần, nhất tâm liều mạng với Lý đại nương, nhưng Lý đại nương lại ở tuốt trên cao, cho dù có muốn liều mạng cũng không thể.

Lý đại nương cười lên một tiếng, lại càng làm cho nàng tức đến thổ huyết.

Vương Phong mau mắn chạy tới ôm nàng. Lý đại nương vẫn cười không ngừng.

Tiếng cười của bà ta vốn rất êm tai, hiện tại Vương Phong nghe lại có cảm giác chói tai.

Chàng ngẩng đầu trừng trừng nhìn Lý đại nương. Tiếng cười của Lý đại nương lập tức đình hạ, nụ cười trên mặt vẫn còn chưa tan biến, tiểu ý vẫn còn đọng trong mắt.

Lý đại nương hỏi Vương Phong:

→ Không lẽ ngươi cũng muốn nhảy lên đối phó ta ?

Vương Phong cười lạnh:

→ Ta cũng còn tự nhận thức được.

Chàng vốn không nổi tiếng về khinh công, hà huống thạch lao này lại cao tới bốn trượng.

Lý đại nương hỏi:

→ Ngươi không phải không sợ chết, lúc nào cũng chuẩn bị liều mạng sao ?

Vương Phong chỉ cười lạnh.

Chàng tuy không sợ chết, lúc nào cũng chuẩn bị liều mạng, dưới tình thế trước mắt, căn bản không có đất để chàng liều mạng.

Lý đại nương đương nhiên minh bạch điều đó, bà ta nói câu đó bất quá là để chọc tức Vương Phong.

Vương Phong không ngờ lại không giận dữ.

Lý đại nương quả thật thất vọng, bà ta lại nói:

→ Ngươi không chịu nhảy lên cho ta xem, xem chừng ta chỉ còn cách dùng biện pháp để ngươi nhảy lên.

Vương Phong đột nhiên hét lớn:

→ Ngươi chuẩn bị làm gì ?

Lý đại nương đáp:

→ Trên cái hầm này vốn có một tấm sắt nặng trâm cân, kéo tấm sắt bịt miệng hầm, cho dù khinh công có giỏi tới đâu, cũng chỉ có nằm ở dưới chờ chết, chỉ cần ta ngừng không cung cấp đồ ăn nước uống, không quá ba ngày, bọn người bên dưới không chết khát cũng chết đói, theo ta biết, đói cũng có thể làm cho con người phát điên, đến lúc đó, chỉ cần ta kéo tấm sắt lên, có khó gì không thấy được bọn người nhảy loạn như khỉ bên dưới.

Vương Phong đáp:

→ Ba ngày ta còn chưa chết đói đâu, thạch lao này không chừng còn có thứ có thể ăn được.

Lý đại nương thốt:

→ Còn trùn ở dưới đất hay còn rít trong kẽ đá ?

Vương Phong đáp:

→ Trùn lẫn rít theo ta biết đều ngon miệng phi thường.

Lý đại nương hỏi:

→ Người đã ăn qua những thứ đó ?

Vương Phong đáp:

→ Còn chưa có cơ hội.

Lý đại nương hỏi:

→ Lần này là cơ hội của người, chỉ không biết, người có thật sự dám ăn mấy thứ đó không ?

Vương Phong hỏi:

→ Cả liều mạng ta còn dám, còn có chuyện gì không dám ?

Miệng của chàng tuy cứng, tâm lý lại đã phát khiếp, yết hầu khô cạn, đột nhiên phát ra một cảm giác muốn ói.

Thân mình con trùn nhớp nháp, hình thái con rít lại gớm ghê, nội nhìn thấy cũng đã làm cho tâm lý con người kinh sợ, huống gì là nuốt vào miệng.

Lý đại nương cũng rùng mình:

→ Cả mấy thứ đó người cũng ăn được, ta không muốn bội phục người cũng không được.

Vương Phong nghiêm mặt, không nói tiếng nào.

Lý đại nương lại hỏi:

→ Chỉ không biết Huyết Nô có ăn được những thứ đó không ?

Nữ hài tử thấy chuột còn sợ muốn chết, Huyết Nô cho dù là ngoại lệ, muốn nàng ăn trùn, ăn rít, chỉ sợ bắt nàng chết còn đơn giản hơn.

Vương Phong không ngờ lại cười:

→ Nàng cho dù không ăn cũng không thành vấn đề.

Lý đại nương thốt:

→ ồ ?

Vương Phong đáp:

→ Cả ngày không có gì ăn, ta tin rằng nàng không nhịn được.

Lý đại nương không khỏi ngẩn người, thốt:

→ Ta không hiểu câu nói đó.

Vương Phong hỏi:

→ Người nghĩ người quả thật có thể cầm tù bọn ta trong thạch lao này cho đến chết đói ?

Lý đại nương hỏi:

→ Người còn có bản lãnh trốn ra khỏi thạch lao này ?

Vương Phong đáp:

→ Một ngày thật sự quá dài, cũng có lẽ sau hai ba ngày, ta đã ở ngoài thạch lao, người tốt nhất là nên chạy xa, đừng để ta gặp mặt.

Lý đại nương lại ngăn người:

→ Bộ người thật có thể xuyên tường nhập vách, có bản lãnh phi thiên độn thổ sao ?

Vương Phong cười lạnh:

→ Ta không phải là ma quỷ, cũng không phải là pháp sư.

Lý đại nương hỏi truy:

→ Vậy người có bản lãnh gì ?

Vương Phong đáp:

→ Cũng không là bản lãnh gì, chỉ bắt qua trên mình ta còn mang theo một bảo kiếm chém sắt như chém bùn.

Trên mình chàng quả thật có một thanh kiếm, kiếm đó cũng đích xác bén nhọn phi thường, lại chỉ là một thanh kiếm bình thường, đục lên sắt đá chỉ sợ không khỏi bị gãy thành hai đoạn.

Chàng lại nói rất cứng miệng.

Nghe khẩu khí của chàng, xem chừng Lý đại nương không sợ hãi cũng không được.

Lý đại nương lại không kinh hoảng, ngược lại còn phá lên cười.

Bà ta cười thốt:

→ Nguyên lai người cũng còn có một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn ?

Vương Phong hỏi:

→ Người xem chừng không lo lắng ?

Lý đại nương hỏi:

→ Ta lo lắng chuyện gì ?

Vương Phong đáp:

→ Đá vách thạch lao này, đầy tấm sắt bên trên, có lẽ nào cả thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn cũng không đục được ?

Lý đại nương cười:

→ Đó chỉ là đá bình thường, sắt bình thường.

Lần này Vương Phong cảm thấy kỳ quái:

→ Người không sợ bọn ta thoát ra tìm người thanh toán sao ?

Lý đại nương đáp:

→ Làm sao mà không sợ !

Vương Phong thốt:

→ Ta xem người đơn giản không có vẻ sợ hãi.

Lý đại nương nói:

→ Nếu quả người có thể đi ra tìm ta thanh toán, ta quả thật sợ hãi, chỉ đáng tiếc người ít ra cũng phải cần hai ba canh giờ sau mới có thể thoát được.

Vương Phong thốt:

→ Ồ ?

Lý đại nương lại nói:

→ Ta căn bản không tính giam bọ người dưới thạch lao cho đến khi chết đói, bởi vì chuyện đó ít ra cũng phải tới hai ba ngày.

Bà ta cười vang, lại nói:

→ Ta không có tính nhẫn nại cao như vậy, cả ba canh giờ tính nhẫn nại của ta cũng không chịu được.

Vương Phong không khỏi nhú mày.

Lý đại nương lại nói tiếp:

→ Ta hiện tại muốn thấy người nhảy loạn như con tôm.

Vương Phong hỏi:

→ Thạch lao này không lẽ còn có cơ quan gì ?

Lý đại nương lại cười.

Nụ cười của bà mê hồn dị thường, Vương Phong thấy nụ cười đó lại nhói lạnh trong tâm.

Lý đại nương cả cười:

→ Đương nhiên là có, cũng đã phát động.

Câu nói đó vừa lọt vào tai, Vương Phong đột nhiên phát giác thạch lao đã không còn màu bích lục nữa.

Chàng giật mình nhìn quanh, liền phát giác bốn mặt tường đang từ từ chảy xuống một chất nước màu đen.

Chàng tịnh không biết chất lỏng màu đen đó là vật gì, lại biết thứ nước đen đó rất dễ cháy, hơn nữa một khi bắt hỏa, ngọn lửa sẽ không còn có thể dập tắt được.

Thường Tiểu chết ra sao chàng tịnh không quên.

Bốn ngọn đèn trên tường cũng có dầu hắc chảy xuống, vừa chảy vào đèn, lửa lập tức bùng lên.

Lửa chạy theo bùng cháy trên đường dầu hắc chảy xuống, chỉ không quá một khắc, bốn mặt tường đã xuất hiện vô số rạn lửa.

Rạn lửa uốn lượn đung đưa, bốn mặt tường đá trong mắt đã biến thành bốn bức tường lửa.

Dầu hắc tiếp tục đổ xuống, tiếp tục chảy xuống, rạn lửa lại nhảy múa từ từ xuống dưới.

Lúc dầu hắc chảy xuống mặt đất, rạn lửa thế nào cũng lưu chuyển khắp nơi, dầu hắc tràn ra mặt đất, cả mặt đất dĩ nhiên biến thành một biển lửa.

Mặt đất một khi biến thành biển lửa, Vương Phong cho dù có là mình đồng da sắt, cũng không khỏi hóa thành tro bụi.

Cũng bắt tất phải đợi mặt đất biến thành biển lửa, Vương Phong và Huyết Nô chỉ sợ đã bị lửa trên bốn bức tường làm ngộp thở chết.

Vương Phong hiện tại phải kinh hoàng.

Lý đại nương nhìn chàng, cười cười hỏi:

→ Bảo kiếm chém sắt như chém bùn của người không thể chém đứt rắn lửa sao ?

Trong tay bà không còn đèn, ánh lửa trong thạch lao đã đủ để chiếu sáng khuôn mặt bà.

Ánh lửa lóe lên, mặt mày bà ta lại càng huyền ảo.

Nụ cười vẫn in trên mặt bà ta.

Nụ cười mỹ lệ huyền ảo, lại đã biến thành quỷ dị.

Bà ta cười đắc ý phi thường.

Vương Phong chung quy cũng không nhịn được, há miệng chửi lớn.

Vương Phong càng chửi, Lý đại nương càng đắc ý.

Một người càng chửi càng thấy vô vị, Vương Phong chỉ chửi vài câu, lại ngậm miệng.

Lý đại nương lúc đó mới mở miệng, thốt:

→ Nửa canh giờ sau, người nếu quả không biến thành một con tôm chín, ta mới thật sự phục người.

Nói xong câu đó, bà ta lại cười sằng sặc.

Những con rắn lửa khắp thạch lao lại càng múa lượn nhanh hơn trong tiếng cười sằng sặc của bà ta, phát ra âm thanh quái dị.

Trong tiếng lửa quái dị, tiếng cười sằng sặc đột nhiên dừng hẳn.

Lúc Vương Phong ngẩng đầu muốn chửi nữa, Lý đại nương đã không còn ở trên thạch lao.

Bà ta đi đâu ?

Ý niệm vừa thoáng qua đầu, Vương Phong đã ngậm miệng, mở mắt nhìn quanh bốn phía.

Bốn bức tường đá bốn phía lúc này đã biến thành bốn bức tường lửa.

Chàng đã cảm thấy sức nóng cháy da của lửa, hô hấp đã bắt đầu thấy khó khăn.

Bên dưới tường cũng đã bắt đầu cháy, những con rắn lửa bắt đầu bò tứ tán dưới mặt đất.

Vương Phong trừng trừng nhìn những con rắn lửa dưới đất, cả thân mình không khỏi nhảy nhót loạn xạ.

Thạch lao bùng cháy này tuy không phải là một cái chảo, chàng cũng đã như con kiến trong chảo sắt.

Ngọn lửa từ bốn mặt tường tràn xuống, hoàn toàn không còn chỗ đứng, chàng căn bản không thể leo lên cao tránh né, bên dưới chân lại không có địa đạo, đường ra duy nhất là nhảy lên trên.

Đường ra đó lại cách mặt đất tới bốn trượng, cho dù tấm bảng sắt còn chưa che đầy, Lý đại nương cũng không giám thị bên trên, chàng lại không có cái bản lĩnh nhảy phóng đó.

Không còn đường thoát cũng chỉ còn chờ chết.

Lửa càng thiêu càng mạnh, thạch lao tự nhiên lại càng nóng bỏng, tâm của Vương Phong lại càng cảm thấy lạnh lẽo.

Trên trán chàng mồ hôi đã nhỏ giọt, lại không biết đó là mồ hôi nóng hay mồ hôi lạnh.

Thân chàng vừa xoay một vòng, đột nhiên dừng hẳn, mục quang lóe chuyển cũng đồng thời ngưng kết, lạc trên mặt nền đá.

→ - Đá làm nền tối thiểu cũng có hai ba chục cục, hai ba chục cục đá chất lên nhau, tuy còn chưa đủ, đã có thể rút ngắn cự ly từ dưới đất đến đường ra, hà huống còn có hai thạch tháp, thêm chúng vào, nếu quả Lý đại nương còn chưa lấy tấm sắt bịt kín bên trên, nếu không có người giám thị bên trên, có thể cho phép chàng nhảy ra khỏi thạch lao này.

Tâm niệm của chàng vừa nghĩ vậy, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Lý đại nương vẫn không thấy trên đó.

Mục quang của chàng chuyển về phía thạch tháp.

Một thạch tháp sát tường đã thấm đầy dầu hắc, dầu hắc đã dẫn rắn lửa cháy trên đó.

Cả thạch tháp đều đã bốc cháy, bộ xương người đầu đội tử kim bạch ngọc quan phảng phất ngồi xếp bằng trong ngọn lửa.

Không khí xung quanh càng hiển lộ vẻ quỷ dị.

Vương Phong không để ý đến nữa, đặt Huyết Nô xuống, người như mũi tên phóng tới trước mặt thạch tháp còn chưa bị lửa lan tới, song thủ ôm quanh thạch tháp, muốn kéo thạch tháp ngã xuống, đột nhiên có cảm giác có người đang hô hoán tên mình.

Chàng ngẩn người, bất giác buông tay, lảo đảo tai nghe kỹ.

Quả thật có người đang hô hoán gọi tên chàng.

Tuyệt không phải là Lý đại nương.

Thanh âm là lạ, lại như đã từng nghe qua. Là ai ?

“Vương Phong ! Vương Phong !” Thanh âm hô hoán quái dị phi thường, từ bên trên thạch lao truyền vọng xuống.

Chàng tự nhiên ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt tròn xoe nhìn thẳng.

Ánh lửa lóe lên, trên thạch lao có một con anh vũ !

Anh vũ đỏ như máu !

Huyết anh vũ !

16. Nguyên Vọng Của

Cả người Vương Phong đều ngây ra.

Cũng không biết bao lâu sau, chàng đột nhiên giơ tay ra, sờ về phía thạch tháp bên kia.

Nhiệt hỏa liếm vào bàn tay chàng đau điếng. Chàng vội rút tay lại.

Là lửa thật, tuyệt không phải là ảo giác.

Chàng nhìn bàn tay bị lửa đốt, lại nhìn anh vũ đỏ như máu xuất hiện bên trên thạch lao, hét một tiếng lớn:

- Huyết anh vũ !

Thanh âm run rẩy, hoàn toàn không giống thanh âm của chàng. Biểu tình trên mặt chàng lại nhìn giống quỷ y hệt !

Huyết anh vũ cười, cười giống như người cười. Trong tiếng cười chứa đầy một thứ tà ác không nói được, một thứ yêu dị không nói được, càng phảng phất pha lẫn vẻ trào phúng.

Vương Phong còn chưa quên tiếng cười đó. Chàng càng không quên lần thứ nhất thấy huyết anh vũ, lần thứ nhất nghe tiếng cười đó, Thiết Hận như một chiếc lá khô rơi rụng ngã gục trước mặt chàng, lá khô co rút.

Chim tuy không có điểm gì dễ dàng phân biệt, chàng lại dám khẳng định anh vũ đỏ như máu đứng phía trên thạch lao chính là huyết anh vũ mà chàng đã gặp hồi lần thứ nhất.

Cùng một nhan sắc, cùng một hình trạng, cùng một tiếng cười, cả giọng nói cũng giống hệt.

Chàng tuyệt không tin còn có con anh vũ thứ hai giống hệt như vậy. Tiếng cười đột nhiên dừng lại, huyết anh vũ há miệng nói ra tiếng người. Nó nói giống hệt người nói:

- Người đại khái nghĩ không ra vào lúc này ta lại xuất hiện ở đây phải không ? Thanh âm đó và thanh âm hô hoán hai chữ “Vương Phong” hồi nãy hoàn toàn

tương đồng, mới hồi nãy hô hoán tên Vương Phong hiển nhiên là nó.

Bàn tay bị phỏng của Vương Phong đột nhiên lạnh như băng. Toàn thân chàng đều hoàn toàn đã lạnh như băng. Thạch lao trong phút chốc phảng phất biến thành một hầm băng, ngọn lửa nóng bừng phảng phất đã biến thành hàn băng lạnh lẽo. Môi chàng trắng nhợt, run lẩy bẩy. Tịnh không phải là vì sợ, chỉ là sự tỉnh phát sinh thật sự quá đột ngột. Đột ngột làm cho chàng căn bản không thể khống chế tâm tình của chính mình, căn bản không thể bài trừ cảm giác khủng bố trùng trùng. Chàng nghiêng chặt răng hỏi:

- Người quả thật là huyết anh vũ ?

Huyết anh vũ đáp:

- Phải.

Vương Phong hỏi: - Sao người bất ngờ xuất hiện ở đây vào lúc này ? Huyết anh vũ đáp:

- Bởi vì ta biết lúc này người đang ngộ nạn ở đây, có thể chết ở đây. Vương Phong thốt:

- Nghe người nói như vậy, người tựa hồ quả thật là một ma điều thông linh. Huyết anh vũ đáp:

- Nghe khẩu khí của người, người xem chừng tịnh không cao hứng gặp ta. Vương Phong thốt:

- Ai nói không cao hứng, ta cao hứng muốn nhảy lên năm trượng.

Huyết anh vũ hỏi: - Chỉ năm trượng ?

Vương Phong đáp: - Chỉ cần ta có thể nhảy lên năm trượng, ta đã có thể ly khai khỏi thạch lao chết người này, hỏa động khủng khiếp này !

Huyết anh vũ hỏi: - Người muốn ly khai ?

Vương Phong đáp:

- Diên mới không muốn.

Huyết anh vũ nói:

- Ta biết người tuyệt không diên. Vương Phong thốt:

- Nếu quả là diên, ta tuyệt không thể nhớ người còn nợ ta hai nguyện vọng. Huyết anh vũ hỏi:

- Người hiện tại muốn hai nguyện vọng đó ?

Vương Phong đáp: - Muốn cực kỳ.

Huyết anh vũ hỏi: - Nguyện vọng thứ nhất của người là gì ? Vương Phong lập tức thở dài:

- Hiện tại ta lại hoài nghi người không phải là một con linh điều mà chỉ là một gốc điều.

Huyết anh vũ hỏi: - Nguyện vọng thứ nhất của người là muốn mau chóng ly khai địa phương chết người này ?

Vương Phong đáp: - Càng nhanh càng tốt.

Huyết anh vũ thốt:

- Ta cấp cho người nguyện vọng đó. Câu nói vừa dứt, một sợi dây đã nhanh chóng từ miệng hầm quăng xuống bên dưới. Vương Phong không khỏi ngẩn người tại đương trường.

Huyết anh vũ mỗi bảy năm lại giáng lâm xuống nhân gian một lần, mỗi lần đều đem đến ba nguyện vọng.

Chỉ cần là người thứ nhất thấy được nó, nó nhượng cho ba nguyện vọng. Vô luận là nguyện vọng gì cũng đều có thể thực hiện.

Đó hiển nhiên tịnh không chỉ là truyền thuyết.

Vương Phong không những vừa gặp lại huyết anh vũ, hơn nữa nguyện vọng của chàng vừa đề xướng, đã được thực hiện ngay lập tức.

Chàng nắm lấy sợi dây vừa quăng xuống.

Là một sợi dây thật !

Chàng không khỏi hét lên mừng rỡ, cúi mình ẵm Huyết Nô lên, nắm chặt sợi dây, song cước nhún một cái, thân hình đã như chim vút bay lên cao.

Lúc này rắn lửa dĩ nhiên đã lan tràn trên mặt đất, tường vách bốn bề dĩ nhiên đã biến thành tường lửa.

Liệt hỏa như thò ma trảo ra từ bốn phía, phảng phất muốn nắm giữ Vương Phong lại, bao bọc chàng trong ngọn lửa, khói dày đặc làm cho bọn họ trào nước mắt, nhãn tình cơ hồ nhắm chặt không thể mở ra.

Vừa bay lên được hai trượng, chàng buông tay, thân hình vừa chuẩn bị rơi xuống, chàng lại thò tay kéo dây một cái, mượn đà phóng người bay lên lần nữa.

Lần thứ hai bay lên, người chàng cùng Huyết Nô đã bay ra khỏi thạch lao. Lần phóng cao cuối cùng này, thân hình chàng giống hệt một mũi tên. Chàng lo lắng xung quanh miệng hầm có ghim đầy ma đao chờ đón thân thể bọn chàng.

Chàng cũng đã chuẩn bị chịu đựng bị đao đâm.

Lúc thân hình bay lên, chàng đã buông dây rút đoản kiếm chuẩn bị liều mạng. Thân hình bay lên như tên bắn không ngờ lại hù huyết anh vũ vút bay.

“Oa” một tiếng, chỉ thấy huyết anh vũ như một tên trộm bị người phát giác truy đuổi, mau mắn bay vút đi.

Lông đỏ như máu vừa triển khai, nó giống như một cụm lửa, bay thẳng vào không trung.

Thạch lao không ngờ lại là nằm giữa một cái sân nhỏ, xung quanh là phòng ốc, trước sau đều có một cửa vòm nguyệt động.

Bốn bên miệng thạch lao đều có một cái máng dài sâu, máng có thể đã đổ dầu hắc xuống hồi nãy.

Một tấm bảng sắt dẫn đá bên trên nằm bên cạnh miệng thạch lao. Bên dưới tấm sắt lại có bánh xe, khi kéo tấm sắt trở lại che miệng thạch lao, địa phương đó chỉ giống như một cái giếng dùng tấm sắt che nắng, ai cũng nghĩ không ra bên dưới lại có một tòa thạch lao, hỏa động !

Đã sắp đến bình minh, còn chưa đến bình minh. Đêm tối đã sắp đi qua, sắc trời vẫn còn bao la bát ngát. Trên trời còn có sao, còn có trăng.

Trăng còn ở chân trời.

Sương tràn từ núi xuống, cả trang viện đều chìm trong sương. Cái sân nhỏ cũng mịt mờ trong sương mù mê ly.

Khói dầu bốc ra từ thạch lao, sương mù phảng phất đã biến thành dày đặc thêm. Huyết anh vũ vừa bay ra ngoài một trượng, đậu trên vòm cửa nguyệt động. Thân hình Vương Phong cũng cơ hồ đồng thời tung bỗng, hạ mình trên tấm sắt bên

cạnh thạch lao.

Tả thủ của chàng ôm chặt Huyết Nô, hữu thủ nắm chặt cán đoản kiếm. Chàng lúc nào cũng đều chuẩn bị liều mạng nếu cần thiết.

Đoản kiếm lóe ánh hàn quang, tròng mắt của chàng cũng lóe ánh hàn quang đồng dạng, chừng như sao xẹt.

Sáng tinh sương, sương mù mờ mịt.

Trong sương mù đứng lặng một người. Y phục trên mình người đó bám đầy bụi bặm, lại vẫn có thể phân biệt được rõ đó là một bộ quan phục.

Quan phục tượng trưng cho quan gia uy nghiêm.

Trên mặt người đó cũng hiển lộ vẻ uy nghiêm. Một thứ uy nghiêm mệt mỏi không nói được bao quyền của thân người già. Vẻ uy nghiêm đó trên mặt già chỉ là tịch mịch.

Trong vè tích mịch đó, phẳng phất che giấu một nỗi đau khổ thâm trầm. Con người đó chính là người có quan chức tối cao nhất xung quanh đây, An Tử Hào !

Sau đêm đó tại Anh Vũ Lâu, gã xem chừng như sương khói biến mất khỏi Bình An trấn.

Hiện tại gã lại như sương khói xuất hiện trong cái sân nhỏ này. Trước đây gã đã đi đâu ? Hiện tại vì sao lại xuất hiện tại nơi đây ? Một người nằm dưới chân An Tử Hào.

Y phục đỏ, da thịt trắng như tuyết, mặt mày mỹ lệ, thân thể yếu diệu. Lý đại nương !

Mục quang của An Tử Hào tịnh không nhìn vào thân thể mê người của Lý đại nương.

Gã đang nhìn thẳng Vương Phong.

Sợi dây đỏ nắm chặt trong tay gã.

Vương Phong vừa ra khỏi lao tù đã phát giác có một người đứng gần thạch lao. Chàng có mơ cũng không nghĩ ra người đó lại là An Tử Hào.

Phút giây đó trong mắt chàng chứa đầy ý tứ thù địch. Chàng lại cơ hồ lập tức nhận ra An Tử Hào.

Ý tứ thù địch dâng đầy mắt đã biến thành nỗi nghi hoặc tràn trề trong mắt. Chàng

trừng trừng nhìn sợi dây trong tay An Tử Hào, cả trên mặt cũng đã sung mãn thần sắc nghi hoặc.

Hai người đều không mở miệng.

Một thứ tĩnh lặng khôn tả u ám cả trời đất. Cũng không biết bao lâu sau, Vương Phong thở dài thườn thượt, chung quy cũng mở miệng:

- An Tử Hào !

An Tử Hào điềm đạm đáp: - Vương Phong !

Vương Phong thốt: - Ta thật sự nghĩ không ra lại là ngươi. An Tử Hào nói:

- Rất có nhiều chuyện ngươi đều nghĩ không ra. Vương Phong hỏi:

- Cứu ta là ngươi hay là anh vũ ?

An Tử Hào đáp: - Là anh vũ, cũng là ta.

Vương Phong hỏi:

- Anh vũ gọi ngươi đến ?

An Tử Hào đáp:

- Phải.

Vương Phong trừng trừng nhìn gã: - Hồi nãy nói chuyện tịnh không phải là từ trong miệng ngươi phát ra. - Ngươi cũng không phân biệt được chuyện đó sao ?

Câu trả lời đó tuyệt không phải là thanh âm của An Tử Hào. An Tử Hào tịnh không mở miệng.

Giọng nói truyền ra từ sau lưng Vương Phong.

Giọng nói quái dị vô cùng, phẳng phất mang theo một thứ tà ác yêu dị, Vương Phong đã không còn lạ gì giọng nói đó nữa, chàng nghe tiếng quay đầu lại, trừng trừng nhìn huyết anh vũ đậu trên cửa vòm nguyệt động.

Chàng chỉ biết cười khổ.

Huyết anh vũ tức thì lên tiếng:

- Ngươi không phải đã từng tin tưởng truyền thuyết thập vạn thần ma, thập vạn giọt ma huyết, hóa thành một con anh vũ sao ?

Vương Phong cười khổ: - Không tin cũng không thể được.

Huyết anh vũ thốt:

- Có thể.

Vương Phong bắt giác ngẩn người.

Chàng ngây người trừng trừng nhìn huyết anh vũ, nhin không được, hỏi: - Người không phải là huyết anh vũ đó, không phải người nói chuyện sao ? Huyết anh vũ đáp:

- Người nghe lại một lần cho rõ.

“Oa” một tiếng, nó đột nhiên tung cánh, bay từ trên cửa vòm nguyệt động về phía An Tử Hào.

- Người nghe lại một lần cho rõ.

Lại câu đó.

Cũng một giọng nói, cũng một câu nói.

Huyết anh vũ đã bay khỏi cửa vòm nguyệt động, bay về phía An Tử Hào, giọng nói lại không bay theo nó.

Giọng nói lại từ bên cạnh cửa vòm nguyệt động truyền đến. Vương Phong trừng mắt nhìn bên cửa, thoát miệng hỏi:

- Ai ?

Một người từ từ bước qua cửa vòm nguyệt động.

Cương thi !

Khuôn mặt lạnh lùng, nhân thần tàn khốc, thân mình đứng thẳng như ngọn tiêu thương, người bước qua cửa vòm nguyệt động chính là Thiết Hận !

“Thiết thủ vô tình” Thiết Hận.

Thiết Hận đã chết mười ngày trước, thi thể đã biến thành cương thi. Hiện tại hắn lại bước từng bước tiến vào không giống cương thi chút nào, bước đi hòa hoãn như người thường.

Vương Phong há hốc miệng ngây người tại đương trường. Thiết Hận đi thẳng đến trước mặt Vương Phong rồi mới dừng chân. Hắn nhìn Vương Phong, khuôn mặt lạnh lùng đã biến thành ôn hòa, nhân thần tàn

khốc đã biến thành dịu dàng.

Vương Phong lại rùng mình thót tim.

Giọng nói của chàng run run:

- Người là người hay là cương thi ?

Thiết Hận không hồi đáp, thò tay nắm tay Vương Phong. Vương Phong không tự chủ được, đứng yên để cương thi nắm lấy tay mình. Bàn tay ấm áp, trong mắt Thiết Hận phảng phất đã ngẩn lệ, mở miệng thốt:

- Xin lỗi đã lừa gạt người lâu như vậy.

Vương Phong nghe rất rõ, đây đích xác là thanh âm của Thiết Hận. Chàng khẳng định Thiết Hận trước mắt nhất định là một người, tuyệt không phải là cương thi.

Tay cương thi tuyệt không ấm áp như vậy, cương thi cũng tuyệt không nói chuyện tình nghĩa.

“Xoảng” một tiếng, đoản kiếm trong tay chàng động nhiên rút khỏi tay rơi xuống đất, chàng xoay tay nắm chặt tay Thiết Hận, hỏi:

- Thiết huynh, người còn chưa chết ?

Giọng nói của chàng cũng nhanh chóng biến thành run run, mặt hiện sắc kích động.

Thiết Hận không ngờ lại cười, hỏi: - Người còn nghĩ ta đã biến thành cương thi sao ? Hắn không phải là người hay cười nói vui vẻ, đối với Vương Phong, hắn lại chừng như rất có hảo cảm.

Vương Phong lại thở dài một hơi, run giọng: - Người còn không mau kể hết chân tướng mọi chuyện cho ta biết, nếu không vị Vương huynh đệ này của người chỉ sợ cũng phải bóp cổ người chết !

Thiết Hận gật đầu: - Ta nhất định kể hết chân tướng sự kiện cho người nghe. Hai người từ từ buông tay.

Thiết Hận chấp tay sau lưng, bước chậm chạp, chậm chậm thốt: - Khi ta thấy người sát nhập Thất Hải Sơn Trang, diệt trừ tên ác tặc Hải Long Vương, ta đã biết người là một chính nghĩa kiếm khách, ta vốn đã muốn nói cho người biết sự thật, không muốn giấu diếm người.

Vương Phong chớp chớp mắt, lập tức lên tiếng:

- Vậy tại sao người lại phải giấu ta ?

Thiết Hận đáp:

- Bởi vì cách đây bốn năm, bọn ta đã phát thệ không còn tin tưởng người nào nữa. Vương Phong hỏi:

- Bọn người ?

Thiết Hận giải thích: - Bọn ta bao gồm mười ba người.

Vương Phong hỏi:

- Mười ba người nào ?

Thiết Hận đáp: - Mười hai huyết nô, một công chúa. Mục quang của Thiết Hận lạc lên người Huyết Nô đang nằm trong lòng Vương Phong, thốt:

- Công chúa là Huyết Nô mà người đang ôm trong lòng. Vương Phong ngạc nhiên, quay xuống nhìn nàng, hỏi:

- Người nói nàng là công chúa ?

Thiết Hận đáp: - Chính là công chúa.

Tay Vương Phong đang ôm Huyết Nô xem chừng lập tức mềm nhũn ra, lạc giọng: - Mười hai huyết nô đó là ...

Thiết Hận ngắt lời: - Là bộ hạ của Anh Vũ.

Vương Phong hỏi:

- Anh Vũ nào ?

Mục quang của Thiết Hận chuyển về phía thạch lao đang bùng cháy, chậm chậm thốt:

- Anh Vũ vốn là thống lĩnh thị vệ của vương phủ, cùng bọn ta nhất tề phụ trách bảo vệ sự an toàn của Ma Vương.

Vương Phong hỏi truy: - Vương phủ người mới nói là vương phủ nào ? Thiết Hận nói từng tiếng:

- Thái Bình An Lạc Phú Quý vương phủ.

Vương Phong thất kinh, hỏi: - Ma Vương nói như vậy ... chính là Thái Bình An Lạc Phú Quý Vương ? Thiết Hận đau khổ đáp:

- Đúng vậy !

Cái đầu của Vương Phong cơ hồ biến thành hai cái.

Thiết Hận tuy kể cho chàng biết, chàng lại vẫn còn mù mờ chìm lỉm. Chàng ngẫm nghĩ, hỏi:

- Huyết nô không phải có mười ba người ?

Thiết Hận đáp: - Vốn có mười ba người.

Vương Phong hỏi:

- Còn một người nữa ở đâu ?

Thiết Hận đáp:

- Đã biến thành một tên phản đồ, Anh Vũ không có thứ thuộc hạ như vậy, bọn ta cũng không nhận thứ huynh đệ như vậy.

Vương Phong hỏi: - Là người nào ?

Thiết Hận đáp:

- Là lão giun dũa !

Vương Phong “ồ” lên một tiếng, hỏi: - Người cũng là một huyết nô ?

Thiết Hận gật đầu:

- Ta đứng hàng thứ tám.

An Tử Hào tức thì xen vào: - Ta đứng hàng thứ sáu.

Vương Phong quay đầu nhìn gã, thở dài: - Xem ra ta quả thật có nhiều sự tình không nghĩ ra được. An Tử Hào thốt:

- Những huyết nô khác người cũng đã gặp được nhiều người. Vương Phong thốt:

- Ồ !

An Tử Hào đáp:

- Vì thất nương, Cam lão đầu, Tiêu Bá Thảo, Quách Dị, không phải người đã gặp qua sao ?

Vương Phong thoát miệng: - Quách Dị cùng Tiêu Bá Thảo cũng là một trong mười ba huyết nô ? An Tử Hào đáp:

- Đúng vậy !

Vương Phong lắc đầu, quay lại nhìn Thiết Hận: - Tiêu Bá Thảo là huynh đệ của người, đương nhiên không chịu mổ bụng người. Thiết Hận thốt:

- Ta còn chưa biến thành thi thể, lão đương nhiên không cần phải mổ bụng ta. Vương Phong nhìn hắn từ trên xuống dưới:

- Thật sự không hiểu rõ được.

Thiết Hận hỏi: - Không hiểu tại sao ta đã chết mà còn phục sinh được ? Vương Phong đáp:

- Chính tay ta khiêng người tổng nhập nghiệm thi thất của nha môn, trong cảm giác của ta, lúc đó người tuyệt không thể là một người sống được.

Thiết Hận đáp: - Cảm giác tịnh không thể dùng để khẳng định một người sống hay chết. Vương Phong thốt:

- Nhưng khi ra khỏi nghiệm thi thất, người bị đặt trong quan tài đóng đinh, đến lúc người biến thành cương thi xuất quan, ít ra cũng đã bảy tám ngày, một người bảy tám ngày không ăn, không uống, cho dù vốn là người sống, chỉ sợ cũng biến thành người chết.

Chàng lắc đầu, lại nói tiếp: - Hà huống trong bảy tám ngày ta đều ở xung quanh quan tài, người lại nằm trong quan tài không động đậy, thậm chí không hít thở, chuyện đó giải thích làm sao ?

Thiết Hận đột nhiên hỏi: - Người có từng nghe qua trên đời có một thứ võ công gọi là Du Già Công ? Vương Phong đáp:

- Theo ta biết xem chừng môn võ công đó nguyên xuất xứ từ Tây Vực. Thiết Hận gật đầu:

- Là một thứ nội công tâm pháp của Tây Vực Mật Tông, thật ra mà nói không thể gọi là một thứ võ công.

Vương Phong hỏi: - Nó có liên hệ gì tới chuyện người giả chết ? Thiết Hận nói:

- Ta từ lúc năm tuổi đã bắt đầu khổ luyện Du Già Công. Vương Phong hỏi:
- Nói như vậy ngươi là một cao thủ của phái Du Già ? Thiết Hận đáp:
- Có thể nói như vậy.

Wương Phong lắc đầu, chàng còn chưa minh bạch.

Thiết Hận biết chàng còn chưa hiểu rõ, liền giải thích: - Không ít người nghĩ Du Già Công là một thứ ma thuật, bởi vì người khổ luyện Du Già Công, một khi đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, cả thể chất lẫn hoạt động đều khác với người thường, có thể chịu đựng được những thứ đau đớn mà người thường không chịu đựng nổi, cũng có thể có những cử chỉ mà người thường không thể làm được, có nhiều dạng tư thế không thể tưởng tượng được.

Wương Phong im lặng lắng nghe.

Thiết Hận lại nói:

- Giả chết kỳ trung là một dạng.

Câu nói đó vừa phát ra từ miệng của hắn, câu tiếp theo lại không. Hắn nói tiếp:

- Phúc ngữ cũng kỳ trung là một dạng.

Câu nói cuối cùng đó không ngờ là từ bên trong thân mình hắn truyền ra. Hắn ngậm miệng chặt cứng, bụng cũng không thấy phình hóp, nhưng câu nói đó rõ ràng là từ trong bụng của hắn phát ra.

Phúc ngữ !

Giọng nói quái dị vô cùng, phảng phất ẩn chứa một nỗi tà ác quỷ dị, chính là thanh âm của huyết anh vũ, Vương Phong không thể tự chủ, thoát ra một tiếng rên.

Thiết Hận lập tức phục hồi giọng nói, há miệng thốt: - Người nghe con anh vũ nói chuyện chỉ là ta dùng bụng phát ra thanh âm đó. Vương Phong gật đầu.

Thiết Hận lại nói tiếp:

- Người thấy ta ngã gục tại mộ phần như vậy, kỳ thật chỉ là toàn thân ta đã nhập vào trạng thái giả chết.

Thiết Hận thốt: - Lúc ta giả chết, ta không cần ăn cái gì, thậm chí bất tất phải há miệng thở, toàn thân đều cứng ngắc, lại vẫn còn chút tri giác.

Wương Phong không nhịn được, hỏi: - Người vì sao lại muốn giả chết trước mặt ta ? Thiết Hận đáp:

- Bởi vì lúc đó ta đang bị người giám thị, bắt buộc không thể không giả chết để ứng phó.

Wương Phong hỏi truy: - Người đó là ai ?

Thiết Hận đáp:

- Vạn Thông !

Wương Phong kinh ngạc: - Ta nhớ tên đó chừng như là một trong mười ba thủ hạ của Thường Tiểu. Thiết Hận đáp:

- Người nhớ không sai.

Wương Phong trầm mặc.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, thở dài một hơi, hỏi: - Người có thể kể cho ta biết toàn bộ sự kiện từ đầu đến cuối không ? Thiết Hận đáp:

- Được chứ.

Wương Phong lại cảm thấy kỳ quái: - Hiện tại ngươi vì sao lại đáp ứng yêu cầu của ta một cách sảng khoái vậy ? Thiết Hận nhìn chàng, chậm chậm đáp:

- Bởi vì bọn ta mỗi người hiện tại đều muốn đả bại ngươi như một bằng hữu. Hắn dừng một chút, lại thốt:

- Nếu quả còn giấu diếm sự thật không cho người biết, làm sao bọn ta có thể chịu được ?

Vương Phong thốt: - Người còn không mau kể cho ta biết ?

“Chuyện này có thể nói bắt đầu từ bảy năm trước !” Thiết Hận ngẩng đầu nhìn trời, thở dài: “Bảy năm trước bọn ta còn ở Tây Vực, còn chưa thần phục đương kim thiên tử”.

“Bọn ta có quốc gia của mình, có quốc vương của mình”. “Quốc gia của bọn ta tín phục Ma Giáo, Thiên Ma Ba Tuần là ma thần tôn kính nhất của bọn ta, bọn ta càng tôn kính quốc vương của bọn ta, bọn ta đều luôn luôn xưng hô quốc vương của bọn ta là Ma Vương , kỳ thật đó là một lối xưng hô tôn kính”.

“Thập vạn thần ma trích ma huyết hóa thành một huyết anh vũ, vốn là một truyền thuyết của Ma Giáo, Ma Vương trong truyền thuyết là Thiên Ma Tiểu Tổ Tuần , bọn ta đã tôn xưng quốc vương của bọn ta là Ma Vương , tự nhiên là tôn xưng người phụ trách sự an toàn của Ma Vương là Huyết Anh Vũ , mười ba thị vệ tâm phúc thuộc hạ dưới quyền thống lãnh xưng là huyết nô , cách xưng hô đó, chỉ có lưu truyền tại quốc gia của bọn ta”.

“Tuy quốc gia của bọn ta thờ phụng Ma Giáo, quốc dân của bọn ta lại rất yêu chuộng hòa bình, quốc gia lại càng an phú, cho nên quốc gia của bọn ta được gọi là Thái Bình An Lạc Phú Quý Quốc, quốc vương của bọn ta được gọi là Thái Bình An Lạc Phú Quý Vương”.

“Đương kim thiên tử danh chấn bốn phương, các nước khác đều thần phục, quốc gia của bọn ta, quốc vương của bọn ta, luôn luôn ngưỡng mộ văn minh của thiên triều, cũng không ngoại lệ, chịu thần phục dưới ngai của đương kim thiên tử, đồng thời đồng nhập trung thổ, lập phủ Thiên Nam, đương kim thiên tử cũng cho danh vị Thái Bình vương phủ, tặng vương vị là Thái Bình An Lạc Phú Quý Vương”.

“Quốc dân của bọn ta tịnh không phản đối, trong thâm cung lại có một người đối với chuyện này biểu lộ vẻ bất mãn sâu sắc, là một trong bốn cơ thiếp sủng ái nhất của quốc vương bọn ta, cũng là Lý đại nương hiện tại”.

Giọng nói run run, mục quang của Thiết Hận bén nhọn bắn về phía Lý đại nương đang nằm dưới đất, nói tiếp: “Bà ta nguyên là nữ vương của một bộ lạc lân cận, lại tịnh không phải là người chân chính kế thừa vương vị, bà ta sở dĩ đã có thể trở thành nữ vương, cũng toàn là do thủ đoạn yêu mị của bà ta, cho nên bà ta không do dự chịu làm cơ thiếp của quốc vương ta, tất cả chỉ vì đã để mắt tới tài phú của quốc vương ta”.

Vương Phong xen lời: - Đoạn hôn nhân đó tịnh không phải là chủ ý của Thái Bình Vương sao ? Thiết Hận lắc đầu:

- Là quốc vương ta đề xướng, lúc đầu tuy là do trung gian của bà ta ám thị, nhưng sau đó, quốc vương của ta đã bị mỹ sắc của bà ta mê hoặc, không muốn cưới bà ta cũng không được.

Hắn thở dài nhẹ nhẹ, thốt: - Với chức vị vương phi của bà ta, đã được tặng không biết bao nhiêu là kỳ trân dị bảo, lại tịnh không thỏa mãn, bởi vì mục đích của bà ta luôn luôn là quốc khố tàng bảo của bọn ta, lúc đó đi theo bà ta tiến cung còn có một nữ nhân và thập tam ma đao, đám người đó còn có nhiều thủ hạ khác, nhưng thập tam đao đều bị an bài ngoài cung, nội cung cấm vệ sâm nghiêm, Anh Vũ cùng thập tam huyết nô bọn ta vô công lại càng cao cường hơn bọn chúng, bọn chúng tịnh không dám khinh cử vọng động.

Vương Phong thốt: - Con người như Lý đại nương cho dù còn chưa có trong tay, trong tâm chắc cũng đã coi bảo khố của bọn người là của riêng của bà ta.

Thiết Hận gật đầu: - Cho nên chuyện quốc vương ta đồng nhập trung thổ, lập phủ Thiên Nam, bà ta phản đối mạnh nhất, bởi vì quốc vương ta không những đã đem đi đại đa số châu báu trong bảo khố, mà còn chuẩn bị phụng hiến một phần cho đương kim thiên tử, dùng để biểu lộ lòng tôn kính thành khẩn của đất nước bọn ta, chuyện đó lại làm cho bà ta khó mà nhẫn nhịn được.

Vương Phong thốt: - Bà ta đương nhiên cũng tìm kiếm biện pháp đối phó bọn người. Thiết Hận đáp:

- Sau khi bọn ta vào Thái Bình vương phủ, bà ta đã có biện pháp. Vương Phong thốt:

-Ồ !

Thiết Hận nói: - Cũng là bà ta nghĩ ra một biện pháp tàn độc, có một đêm, bà ta dùng đôi ma nhãn khổng chế ý chí của quốc vương ta, làm cho ông ta viết một bức thư tín liên lạc với kẻ địch của đương kim thiên tử, nội dung nói rõ lần đông lai này quốc vương của ta là có dụng ý khác, ngoài mặt biểu lộ vẻ thần phục, trong lòng lại bí mật tư thông với ngoại địch của thiên triều, chuẩn bị chiêu binh mãi mã ở phương nam, một khi thời cơ chín mùi sẽ nội ứng ngoại hợp, lật đổ thiên tử đương triều.

Vương Phong thốt: - Một bức thư xem chừng không thể có tác dụng lớn như vậy. Thiết Hận thở dài nhẹ nhẹ:

- Chẳng những là nét chữ của quốc vương ta, hơn nữa còn có dấu chương ấn của quốc vương ta, còn có bốn cái ấn chương dùng riêng của ông ta, tuyệt không thể là giả

mạo.

Vương Phong thốt: - Chuyện đó không phải là sự thật, hai mặt một lời dối chất, thủy chung sẽ được đưa ra ánh sáng.

“Chính trị đen tối hắc ám, người giang hồ không thể liệu giải nổi”. Thiết Hận lắc đầu: “Bọn gọi là ngoại địch đó tuy không là nỗi sợ hãi của thiên triều, một khi đối chất thì không có cũng có khi thành có, trong triều không thiếu đại thần đối với quốc vương ta đều chất chứa nỗi đố kỵ trong tâm, đến lúc đó cũng khó nói có đang tâm đánh người ngã ngựa hay không, không chỉ lo lắng một mình tính mạng của quốc vương ta, mà quốc dân của đất nước ta chỉ sợ cũng đã thành vấn đề.

Thiết Hận nói tiếp: - Lúc quốc vương ta hồi phục lại lý trí, cũng biết sự tình nghiêm trọng đến cỡ nào, ông rất muốn đoạt lại lá thư đó, chỉ tiếc phong thư đã chuyển đi, cả tính mạng của ông ta cũng đã nằm trong tay Lý đại nương, Lý đại nương lập tức triệu tập thủ hạ của bà ta.

Vương Phong hỏi: - Lúc đó, bọn người chắc cũng đã phát giác sự tình có chỗ lạ ? Thiết Hận gật gật đầu:

- Bọn ta lại đã không thể ngăn chặn.

Vương Phong gật đầu: - Bọn người đương nhiên phải lo cho sự an toàn của Thái Bình Vương. Thiết Hận thốt:

- Sau khi bà ta lộ rõ bộ mặt thật, đã nói cho bọn ta biết ý đồ của bà ta. Vương Phong hỏi:

- Bà ta muốn châu bảo trong bảo khố của vương phủ ?

Thiết Hận đáp: - Tất cả châu bảo có trong đó.

Vương Phong thốt:

- Khẩu vị của người đàn bà này quả thật không nhỏ. Thiết Hận đáp:

- Còn không chỉ giản đơn như vậy.

Vương Phong thốt: - Ồ ?

Thiết Hận nói tiếp:

- Bà ta còn muốn quốc vương của ta phát thệ, vĩnh viễn không đem chuyện này tiết lộ ra ngoài, vĩnh viễn không truy cứu sự tình, lúc đó mới thả quốc vương của ta, mới giao lại bức thư đó.

Vương Phong thốt: - Bà ta cũng tính toán cẩn thận quá, nếu quả chuyện này công khai ra, cho dù bọn người không truy cứu, ít ra bằng hữu lục lâm cũng có hứng thú truy đuổi bà ta.

Thiết Hận thốt: - Nếu không có đa phần thông minh, đa phần can đảm ý thức, bà ta cũng không dám có chủ ý đó.

Vương Phong hỏi: - Bà ta không sợ Thái Bình Vương phản lại lời hứa sao ? Thiết Hận nghiêm mặt:

- Quốc gia của ta luôn luôn coi trọng tín nghĩa, quốc vương của bọn ta lại càng phải nhất ngôn cửu đỉnh.

Hắn dừng một chút, lại nói: - Nhất quốc chi quân, vua của một nước, lời nói mà không có tín, làm sao trị quốc gia, làm sao phục quốc dân ?

Vương Phong thốt: - Tha thứ cho ta thất ngôn.

Thiết Hận đáp:

- Không biết là không có tội.

Vương Phong quay lại đề tài, hỏi: - Kết quả Thái Bình Vương làm sao ? Thiết Hận đáp:

- Quốc vương của ta không thể không nhận điều kiện của bà ta. Vương Phong hỏi:

- Bởi vì phong thư đó ?

Thiết Hận đáp: - Nếu không phải vì phong thư đó đã bị đem đi, bằng vào tác phong hành sự của quốc vương ta, thà chết cũng không chịu để bà ta uy hiếp, một khi quốc vương ta chết, bọn chúng một người cũng khó mà may mắn thoát nạn.

“Thái Bình Vương một khi chết, bọn người không còn dẫn đo gì nữa, hận nộ nổi lên tất nhiên sẽ hạ sát thủ”. Vương Phong lại hỏi tiếp: “Phong thư đó đã đưa đến đâu ?”.

Thiết Hận đáp: - Không biết, theo bà ta nói thì đã an bày giao cho một đại thần trong triều, nếu bà ta có vấn đề gì xảy ra, phong thư đó sẽ lọt vào trong tay vị đại thần đó.

Vương Phong hỏi: - Bà ta nói là sự thật ?

Thiết Hận đáp:

- Cho dù không phải sự thật, bọn ta cũng phải coi là sự thật, bọn ta không thể mạo hiểm trên tính mạng của thập vạn quốc dân.

Vương Phong hỏi: - Thái Bình Vương vì sinh mệnh của thập vạn thần dân mà nhẫn nhục chịu đựng, chịu đáp ứng điều kiện của Lý đại nương ?

Trên mặt của Thiết Hận hiện lên vẻ tôn kính: - Phải.

Vương Phong hỏi: - Sự tình đến nước này, làm sao lại không kết thúc như định liệu ? Thiết Hận đáp:

- Làm sao mà giản đơn như vậy được chứ ?

Vương Phong hỏi dò: - Có lẽ nào số châu bảo đó phát sinh vấn đề ? Thiết Hận gật đầu:

- Trong số châu bảo đó có một phần chuẩn bị hiếp cấp cho đương kim thiên tử, tên gọi, số lượng, thậm chí hình dáng của châu bảo, đều đã ghi vào danh sách rõ ràng, trước khi bọn ta tiến vào trung thổ, đã gửi sứ thần vào kinh thành, trình lên đương kim thiên tử, bọn ta nếu giao hết cho Lý đại nương, không còn nghi ngờ gì nữa sẽ phạm vào đại tội khi quân, hà huống quốc vương của bọn ta đồng nhập trung thổ, ai ai cũng đều biết có mang theo vô số kỳ trân dị bảo, vừa tiến vào không ngờ đã không còn sở hữu tới một thứ, chuyện đó người bảo làm sao mà giải thích ? Làm sao mà thú nhận ?

Mục quang của Vương Phong lóe lên một cái: - Có phải vì nguyên nhân đó, bọn người đã an bày cho huyệt anh vũ xuất hiện ? Thiết Hận đáp:

- Đó không phải là biện pháp trong các biện pháp.

Vương Phong “ồ” lên một tiếng, trầm mặc ngẫm nghĩ. Thiết Hận thốt:

- Cả sự tình thủy chung đều tiến hành một cách bí mật, bên bọn ta ngoại trừ quốc vương của bọn ta ra, biết chuyện này tham gia hành động còn có thống lãnh thị vệ Anh Vũ, thập tam huyết nô bọn ta, vương hậu cùng ba vương phi của quốc vương, tám hộ vệ bảo khổ, vương phủ tổng quản Quách Phồn, cùng cháu ông ta là Kim Dục, con trai của chị ông ta.

Giọng nói đột nhiên dừng lại, sắc mặt hần trầm trầm, nói tiếp: - Kim Dục từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, lúc mười tuổi đã bắt đầu sống trong nhà Quách Phồn, Quách Phồn chỉ có một đứa con trai là Quách Lan Nhân, lại là một tên khờ, cho nên đối với đứa cháu này đặc biệt sủng ái, hơn nữa Kim Dục cũng thông minh vặt, được lòng người, cũng thật sự là một cánh tay đắc lực của Quách Phồn, khuyết điểm chỉ có tật tham tiền, điểm đó tuy Quách Phồn ít nhiều gì đã biết được, chỉ coi là vì nhân tâm thường tình, tịnh không răn sửa.

Vương Phong buột miệng: - Đối với gã Kim Dực này người kể rất tường tận, không lẽ phía gã có xảy ra vấn đề ?

tình.

Vương Phong thốt: - Rằm tháng bảy quả thật là một ngày rất thích đáng. “Tu Hành Ký” có ghi rõ, “ngày rằm tháng bảy, địa quan giáng hạ, định chuyện thiện ác ở nhân gian, đạo sĩ suốt ngày đêm tụng kinh, nạp quỷ tù đồ cũng được giải thoát”.

Rằm tháng bảy cũng là quỷ tiết.

Quỷ tiết cũng là ngày Quỷ Môn Quan mở cửa. Lấy ngày đó để tiến hành một chuyện có liên quan đến yêu ma quỷ quái, đích xác là thích đáng nhất.

”Cũng vào ngày đó, Anh Vũ, thập tam huyết nô cùng tám hộ vệ bảo khổ, tổng quản Quách Phồn cùng cháu ông ta là Kim Dực, đến chỗ ở của Lý đại nương, trong đêm khuya đem hết châu bảo trong Thái Bình vương phủ bảo khổ dời đi.

Sau khi kiểm điểm tất cả số châu bảo, bỏ vào hai mươi rương, dưới sự an bày bí mật, đi theo ngõ sau của vương phủ mà ra ngoài, tạm thời đã chuẩn bị một trang viện phụ cận để giấu đồ.

Đến ngày thứ hai, Quách Phồn tuyên bố sự kiện đó.

Thiết Hận gật gật đầu: - Chính là ngày rằm tháng bảy, bọn ta chọn ngày rằm tháng bảy để tiến hành sự

Thái Bình Vương chiếu theo quy củ, thỉnh quan viên bộ lại địa phương đến, bọn chúng đương nhiên không thể tìm ra cái gì.

Trong số đồ châu bảo thất thiệt, có một phần là cống phẩm, quan viên địa phương biết quan hệ trọng đại, không dám làm việc tắc trách, nghiêm lệnh cho thủ hạ điều tra gấp gáp, hạn trong một ngày phải phá án.

Người bị hiềm nghi nhất trong vụ này tự nhiên là vương phủ tổng quản Quách Phồn.

Nhân vì bảo khổ tổng cộng có mười ba cửa bảo hộ trùng trùng, tất cả chìa khóa đều do lão ta chưởng quản, cửa bảo hộ lại không có dấu vết bị phá hoại, người duy nhất có thể tiến nhập lấy châu bảo trong bảo khổ nội trong một ngày chỉ có một mình lão ta.

Tuy lão là anh rể của Thái Bình vương phủ, lại là người thân tín của Thái Bình Vương, nhưng án tình nghiêm trọng, quan viên địa phương cũng chỉ còn cách truy tra lão ta, lão cũng biết không thoát khỏi mối quan hệ này, đã chuẩn bị tự tử để biểu thị lòng thanh bạch.

Tối hôm đó, lão khóa cửa phòng, định dùng trủy thủ đâm vào giữa ngực. Đây đương nhiên cũng là một bộ sậu trong kế hoạch.

Trủy thủ gần đâm vào giữa ngực, Quách Phồn lại xông ra ngoài, hô hoán là lão ta đã gặp được huyết anh vũ, đã được ba nguyên vọng của huyết anh vũ, và đã đề xuất nguyên vọng thứ nhất đến huyết anh vũ.

Nguyên vọng thứ nhất của lão là muốn huyết anh vũ mang về số châu bảo bị thất thiệt đó.

Chuyện này người trong vương phủ đều bán tín bán nghi. Bọn họ tuy biết quốc gia mình có truyền thuyết đó, lại chưa bao giờ thấy qua sự tình như vậy.

Bọn họ cũng chưa bao giờ thấy qua huyết anh vũ. Ngay cả quan viên tra án càng không chịu tin, Thái Bình Vương cũng có kể cho bọn chúng biết truyền thuyết đó.

Đó cũng chỉ là một truyền thuyết. Đến sáng sớm ngày thứ hai, thị vệ thống lãnh Anh Vũ ra lệnh cho thập tam huyết nô cùng Kim Dực đem số châu bảo giấu trong trang viện để trước cửa Thái Bình phủ.

Bọn ta đều cải trang dịch dung, Anh Vũ hóa trang thành một trung niên nhân mặt quan phục, giả làm quán quan trong âm tào địa phủ, nhân vì thủ hạ sách mệnh quỷ đêm hôm qua câu lằm hỏn phách của một người, người đáng chết vốn là một người khác, lại câu nhảm đứa con trai độc nhất của Quách Phồn là Quách Lan Nhân, cho nên tìm về số

châu bảo này để bồi thường.

Bọn ta đều có một thân võ công cực kỳ cao cường, cho dù tả hữu thủ đều khiêng mấy rương châu báu, vẫn có thể đi nhanh đứng thẳng, thêm vào thuật dịch dung xuất thần nhập hóa của Thần Châm Vi Thất Nương, phán quan quỷ tốt đơn giản trong linh hoạt như thật, chấn kinh toàn bộ những người đương trường.

Sau khi đặt số châu bảo xuống, bọn ta lập tức biến mất trong sương khói của Vi thất nương phóng ra.

Sắc trời lúc đương thời còn chưa sáng bạch, sương lạnh thê mê, tuy không đủ dày đặc cũng không làm cho người ta nghi ngờ, kinh công của Kim Dực tuy không giỏi, nhưng có hai huyết nô giúp đỡ hai bên cũng như là phi điều tung cánh, biến mất trong sương khói quỷ mị, đến lúc đám quan sai phóng về phía trước, nơi đó chỉ còn lại hai chục hòm châu báu.

Đó đích xác là toàn bộ châu bảo trong Thái Bình vương phủ bảo khố đã thất thoát một cách thần bí.

Sau khi Quách Phồn kiểm điểm qua, Thái Bình Vương cũng cẩn thận điểm qua thêm một lần nữa, không những không thiếu một món, hơn nữa lại còn nguyên không hư hao gì, đám quan sai cùng đám thị vệ vương phủ tại trường người nào cũng nhìn thấy rõ, đều không khỏi xuất mồ hôi lạnh.

Bọn chúng vốn đều có nghi ngờ, đến lúc đó đều đã tin kẻ mang số châu bảo về đích thị là quỷ, không phải người.

Tuyệt đối không có người nào dám mạo hiểm làm chuyện nguy hiểm như vậy, dám đem số châu bảo mất mát trả trước mặt như vậy, đó đã không còn là chuyện đáng cười nữa.

Thái Bình vương phủ càng không phải là một địa phương để làm trò cười. Số châu bảo đó sau khi được kiểm điểm, lập tức đem khóa bên trong bảo khố, đám quan sai bộ lại đi theo quan sát thiết kế của bảo khố, đều nhận thấy nếu không có chìa khóa, căn bản không thể tiến nhập bên trong bảo khố.

Bọn chúng chỉ còn cách thừa nhận đây là quỷ thần đùa nghịch, bọn chúng chỉ lo lắng lời nói của người tự xưng là phán quan âm tào địa phủ có là sự thật hay không, nếu quả là sự thật, sự an toàn của đứa con trai độc nhất của Quách Phồn là Quách Lan Nhân đã trở thành một vấn đề lớn.

Kỳ trung người lo lắng nhất tự nhiên là Quách Phồn. Lão biểu hiện vẻ đứng ngồi không yên, biểu hiện đó không qua mắt được người khác, ai cũng nghĩ sự thật tâm lý lão quả là đang khó chịu, tuy lão biết Quách Lan Nhân

khờ dại sống trên đời này cũng không có nghĩa, ngay cả chính Quách Lan Nhân bản thân mà nói cũng đang chịu đựng một nỗi thống khổ, tuy lão đã tính toán hy sinh tính mệnh của Quách Lan Nhân, nhưng cũng vẫn là cốt nhục của chính mình.

Thái Bình Vương tự nhiên phải hạ lệnh truy tầm hành tung của Quách Lan Nhân. Tìm kiếm cả ngọc phủ, bọn họ đều không tìm ra Quách Lan Nhân, quan sai bộ lại vừa định ra ngoài tìm, thi thể của Quách Lan Nhân đã có người mang về.

Quách Lan Nhân chết một cách rất khủng bố, cũng rất kinh người, nghe nói là sẩy chân chết đuối, điểm đó không khó gì nhìn ra.

Ai không biết nội tình nhìn thấy thi thể của Quách Lan Nhân, đều không khỏi lạnh người.

Tử thi của Quách Lan Nhân đã chứng minh lời nói của phán quan, càng chứng minh hồi nãy bọn họ thấy được tuyệt không phải là người.

Là quỷ !” “Quách Lan Nhân không phải đã chết thật sự sao ?” Vương Phong nhin không được, ngắt lời hỏi.

Thiết Hận lắc đầu: - Tịnh không phải.

Wương Phong hỏi:

- Chuyện đó là sao ?

Thiết Hận đáp:

- Bọn ta cưỡng ép gã hãm nhập vào trạng thái giả chết, dùng được vật đặc thù của Lý đại nương xử lý qua cơ thể gã, làm cho gã có vẻ giống như bị chết đuối, gã vốn là một gã khờ, cơ hồ không có ý chí, cho nên bọn ta làm cho gã chết giả, tịnh không phải là chuyện trọng đại khó khăn gì.

Vương Phong thốt: - Ta tin bọn người có thứ bản lãnh đó. Thiết Hận nói:

- Bọn ta cũng chỉ muốn gã tạm thời giả chết, bởi vì bọn ta còn muốn gã sống lại, mượn chuyện đó để biểu hiện ma lực của huyết anh vũ, càng làm cho sự kiện càng giống thật.

Vương Phong hội ý: - Huyết anh vũ mỗi lần giáng lâm xuống nhân gian đều cho ba nguyện vọng, Quách Phồn chỉ dùng có một lần, còn có hai nguyện vọng nữa, đứa con độc nhất là

Quách Lan Nhân bị chết, nguyện vọng thứ hai theo tình lý mà nói sẽ là muốn huyết anh vũ hồi sinh lại tính mạng của đứa con lão.

Thiết Hận gật đầu: - Đúng là như vậy, mỗi một người cũng đều nghĩ như vậy, cho nên không có ai chịu bỏ đi, đều đối xung quanh đại đường, điều này rất hợp với tâm ý của bọn ta, bởi vì bọn ta đã an bài cho huyết anh vũ xuất hiện, để cho bọn họ chứng kiến.

Mục quang của Vương Phong không khỏi chuyển sang nhìn huyết anh vũ trên vai An Tử Hào, hỏi:

- Con huyết anh vũ nào có lai lịch như thế nào ? Mục quang của Thiết Hận cũng chuyển sang phía đó: - Nó vốn là một loại anh vũ lạ do thị vệ thống lãnh của bọn ta nuôi dưỡng, nhưng đã kinh qua mấy lần nhuộm lông, bộ dạng nguyên lai đã không còn giống lúc đầu, lại hoàn toàn phù hợp với sự miêu tả trên họa đồ lưu truyền ở quốc gia bọn ta từ xưa đến nay.

Vương Phong thở dài một hơi.

Hiện tại chàng chung quy đã biết bí mật chân chính của huyết anh vũ. Huyết anh vũ chỉ là một giống anh vũ lạ, tịnh không phải do ma huyết hóa thành, lại đã không dưới hai lần làm chàng kinh tâm động phách.

Chàng đột nhiên nhớ lại câu nói mà Thiết Hận đã từng nói qua. — Đó chỉ vì thế nhân ngu muội vô tri, cho nên mới có những câu chuyện như vậy. — Có vụ trộm, tất nhất định có chủ mưu, cho dù trên thế gian có yêu ma quỷ quái, cũng không thể đi lấy châu báu của nhân gian.

Chàng chỉ còn biết thở dài.

Thiết Hận nói tiếp: "Muốn làm cho Quách Lan Nhân tỉnh lại, bọn ta đã thả ra con huyết anh vũ này.

Đêm càng khuya, gió càng thổi mạnh, mưa to gió lớn, huyết anh vũ chung quy cũng xuất hiện ở đại đường của vương phủ, giống như một cột lửa. Quách Phồn gào lên nguyện vọng thứ hai của lão, cũng không lâu sau, quả nhiên có thanh âm đập gõ từ trong quan tài truyền ra, tiếp đó có người la lối trong quan tài, kêu người thả gã ra, đó chính là thanh âm của Quách Lan Nhân. Gã tuy là một gã khờ, cũng biết cái gì gọi là sợ hãi, trong quan tài tối đen, cả ngồi dậy cũng không thể làm được, gã đương nhiên muốn kêu người thả gã ra. Chính là thanh âm của Quách Lan Nhân, Quách Phồn nghe được lại muốn vỡ tim ra làm hai mảnh, lão muốn ào lại.

Thái Bình Vương cùng vương phi Lý đại nương mau mắn nắm giữ lão lại. Lý đại

nương làm như vậy, Thái Bình Vương cũng muốn nắm giữ lão ta như vậy, tuyệt không phải là vì sự tình thần bí khủng bố, sợ lão ta bị tai họa, chỉ là vì Quách Phồn phải vào tử lộ. Đó là một bộ sậu trong kế hoạch của bọn ta.

Thái Bình Vương lại tịnh không thể nắm giữ được Quách Phồn. Lý đại nương lập tức rút ra một thanh đoản đao, đâm Quách Phồn một đao, làm xong chuyện này, Quách Lan Nhân dĩ nhiên đã chết trong quan tài.

Quan tài tuy không đóng kín, Quách Lan Nhân không những trí năng yếu kém, cả tinh thần lẫn thể lực đều rất suy nhược, gặp lúc kinh hoảng như vậy đã làm cho gã vỡ tim nát mật.

Chính vào lúc Quách Phồn khí tuyệt mất mạng, chùng như khi thấy lão vừa chết, nguyện vọng cũng không còn hiệu quả, nhi tử của lão cũng không còn có thể phục sinh.

Số châu bảo đó cũng đồng thời thất tung một cách thần bí lần nữa". Vương Phong hỏi:

- Mọi người đều toàn bộ chú ý tập trung tại sảnh đường, bọn người lại tiến vào bảo khố đem châu bảo ra ?

Thiết Hận đáp: - Kế hoạch của bọn ta chính là như vậy. Vương Phong thốt:

- Đó không còn nghi ngờ gì nữa là một kế hoạch rất tốt, cha con Quách Phồn chết đi, càng làm cho sự tình càng có sức thuyết phục, bất quá nếu có thể không phải chết thì càng tốt hơn.

Thiết Hận thốt: - Không có ai hy vọng thấy cái chết như vậy. Vương Phong đột nhiên hỏi:

- Quách Phồn tự nguyện hay là bị bức bách ? Thiết Hận đáp:

- Kế hoạch đó do lão ta đề xuất.

Wương Phong thốt - Ồ ?

Thiết Hận nói: - Lúc lão ta nghĩ đến kế hoạch đó, lão ta đã quyết định hy sinh. Vương Phong trầm ngâm:

- Thái Bình Vương lúc bình nhật đối đãi với lão ta nhất định cực kỳ tốt.

Thiết Hận đáp: - Đối với bọn ta, cho đến đối với toàn quốc bá tánh cũng một dạng, mỗi một người trong số bọn ta đều cam tâm tự nguyện vì ông ta mà hy sinh.

Hắn bổ sung thêm một câu: - Đương nhiên cũng có ngoại lệ. Vương Phong thốt:

- Toàn bộ số châu bảo đến tay, Lý đại nương tự nhiên đã thỏa mãn, sự tình cũng theo đó mà kết liễu.

Thiết Hận đáp: - Chuyện đó chỉ mới bắt đầu.

Hắn thở dài một tiếng:

- Lúc đó tuy mưa to gió lớn, tám hộ vệ bảo khổ cũng tận lực yểm hộ bọn ta ly khai vương phủ, nhưng vì an toàn, bọn ta từng người cũng nỗ lực tối cao, hành động nhanh nhẹn, đem châu bảo trở lại trang viện đó, ai ai cũng đều không để ý đến người khác, đến khi khiêng châu bảo về đến nơi, mới để ý đến những người khác, bởi vì mọi người tham dự vào chuyện này tin rằng mỗi người đều không có chủ ý giấu diếm số châu bảo này.

Wương Phong thốt: - Sự thật lại có người có chủ ý ăn cắp số châu bảo này ? Thiết Hận thở dài:

- Phải.

Wương Phong hỏi: - Người đó có lẽ nào là Kim Dực ? Thiết Hận lạnh lùng đáp:

- Anh Vũ cùng bọn ta mười ba huyết nô toàn bộ về đến nơi, lại không thấy gã, bọn ta đều biết đôi tay của gã mạnh mẽ có sức khiêng nặng ngàn cân, tuy mang hai rương châu báu vẫn có thể đi như chạy, chỉ có thể thua bọn ta một đoạn đường, không thể đợi lâu như vậy mà không thấy người, lúc đó đã cảm thấy có chỗ không ổn, để lại một người canh giữ, những người còn lại đều tản ra ngoài truy tìm.

Wương Phong hỏi: - Bọn người không tìm ra gã ?

Thiết Hận đáp:

- Không tìm ra, lại sang sáng sớm ngày thứ hai, bọn ta biết phía đông thành tối

hôm qua có một vụ án giết người, người bị giết là một gã xa phu, cả nhà đều không mất một thứ nào, trong nhà vật gì cũng tề tề chỉnh chỉnh, chỉ không thấy cỗ xe hai ngựa, có người cho là cừ thù đã giết, bọn ta lại không tin là vậy, bởi vì vào lúc giữa Ngọ ngày hôm đó, đã có người đi đến vùng phụ cận dò xét vào quán tìm xe ngựa, đầu bếp của quán đã giới thiệu gã đánh xe đó, căn cứ theo lời mô tả của gã đầu bếp, người đi dò hỏi không còn nghi ngờ gì nữa chính là Kim Dực.

Wương Phong thốt: - Xem chừng hắn đã quyết định làm chuyện này. Chàng lại hỏi:

- Còn thiếu hai rương, nhưng vẫn còn mười tám rương châu bảo đó, Lý đại nương lại không thỏa mãn sao ?

Thiết Hận đáp: - Nếu quả hai rương châu bảo bị thất lạc đó không phải là hai rương quý giá nhất trong số hai chục rương, ta tin rằng bà ta đã bỏ qua, chỉ tiếc vương phủ ngũ bảo mà bà ta một mực muốn có lại nằm trong hai cái rương đó.

Wương Phong hỏi: - Bà ta muốn bọn người đem hai rương châu báu đó mang về ? Thiết Hận thở dài nhẹ:

- Bà ta thậm chí còn nghĩ đó là tay chân của bọn ta bí mật giấu đi, muốn bắt giữ quốc vương của bọn ta, chừng nào đem hai cái rương về mới thả người.

Vương Phong hỏi: - Khẩu khí đó bọn người chịu nghe theo sao ? Thiết Hận đáp:

- Không chịu nghe theo, cho nên bọn ta bí mật thương lượng, chuẩn bị cứu quốc vương của bọn ta từ trong tay của bà ta ra, rồi mới cùng bà ta bàn điều kiện. Bọn ta quyết định tới chính Ngọ ngày mai giả làm người hầu hành động, ai biết được bà ta không ngờ nghe tin, lúc bọn ta tiến nhập tẩm cung, bà ta đã không còn ở đó, đem theo quốc vương của ta tẩu thoát.

Vương Phong hỏi: - Là ai báo tin cho bà ta biết ?

Thiết Hận giận dữ đáp:

- Lão giun dũa.

Vương Phong thốt:

- Lão vốn là huynh đệ của bọn người ...

Thiết Hận đáp:

- Lúc đó trong tâm của lão lại chỉ có một mình Lý đại nương. Vương Phong thở dài:

- Lão ta là người gì của Lý đại nương ?

Thiết Hận đáp: - Người gì cũng không.

Vương Phong thốt:

- Vậy chuyện lão phản bội ...

Thiết Hận thốt:

- Đó là vì lão đã bị mỹ sắc của Lý đại nương mê hoặc, đã thành tù nhân của thân thể Lý đại nương, đã không còn có thể rút chân ra.

Vương Phong hỏi: - Bọn người lúc đó làm sao mà phát hiện được ? Thiết Hận đáp:

- Đến lúc bọn ta phát hiện, sự tình cũng đã xảy ra ba năm rồi. Hắn chuyển đề tài:

- Lúc đó bọn ta tuy không cứu được người, lại tìm ra một bức thư của bà ta, bà ta viết bà ta đã biết lời bọn ta nói là sự thật, nhưng vô luận ra sao, nhất định muốn bọn ta đem sổ châu bảo đó về, bà ta cũng biết bọn ta mới nhập trung thổ, tịnh không quen thuộc đất đai trung thổ, cho nên đặc biệt cho bọn ta một hạn kỳ ba năm, sau ba năm vào ngày rằm tháng bảy, đối người với bà ta.

Vương Phong hỏi: - Bọn người lúc đó có điều tra hành tung của bà ta không ? Thiết Hận đáp:

- Trong thư bà ta đã cảnh cáo bọn ta phải thiết tưởng tới sự an toàn của Thái Bình Vương, không muốn bọn ta truy tung bà ta, bọn ta lại làm sao mà không truy tầm cho được.

Vương Phong hỏi: - Truy tầm không ra ?

Thiết Hận đáp:

- Bọn ta trước hết tìm đến cái trang viện cũ, phát giác tất cả thủ hạ đã ly khai, châu bảo cũng đã mang đi, bọn ta chia làm năm đội, một đội ở lại vương phủ ứng biến,

bốn đội chia ra bốn phương hướng truy tung, đội của Anh Vũ cùng Cam lão đầu chung quy đã bắt kịp bọn họ ở cửa sông cách bắc thành mười dặm, lúc đó bọn họ đã ở trên một chiếc thuyền, Anh Vũ thuyết phục bà ta cho phép lão ở lại hầu cận quốc vương.

Vương Phong hỏi: - Võ công của Anh Vũ ra sao ?

Thiết Hận đáp:

- Còn trên cả bọn ta.

Vương Phong cảm thấy kỳ quái: - Lý đại nương lại cho một người như vậy đi theo bên cạnh sao ? Thần tình của Thiết Hận đột nhiên biến thành bi thống:

- Bởi vì Anh Vũ chịu điều kiện của bà ta, để kim châm thích vào huyết, tổn mất hết nội công toàn thân.

Vương Phong thở dài nhè nhẹ: - Anh Vũ quả thật là một người trung thành. Chàng lại hỏi:

- Cam lão đầu lúc đó làm gì ?

Thiết Hận đáp: - Lão vốn cũng muốn đi theo, nhưng lại bị Anh Vũ la, cuối cùng chỉ còn cầm nén tâm tình bi thống, trở về vương phủ báo tin.

Vương Phong đột nhiên nhớ đến chuyện gì, hỏi: - Có phải đã phao đồn sau khi Quách Phồn chết, đám hộ vệ bảo khổ toàn bộ tự sát để tạ tội ? Vị vương phi giết lão ta không quá ba ngày cũng phát khùng, Thái Bình Vương vì buồn bã chuyện ái phi cũng như chuyện châu bảo, cũng biến thành một kẻ khờ ?

Thiết Hận đáp: - Thái Bình Vương và vương phi đó hiện tại vẫn còn sống trong Thái Bình vương phủ.

Thiết Hận hỏi: - Bọn họ tính không phải là Thái Bình Vương và Lý đại nương chân chính ? Thiết Hận đáp:

- Bọn họ là một người trong mười ba huyết nô cùng vợ của hắn, quốc vương của bọn ta cùng Lý đại nương thất tung vô luận là sao cũng không thể để cho người ngoài biết được, duy chỉ còn có biện pháp đó, bất quá thuật dịch dung của Vi thất nương đã xuất thần biến hóa, làm một quốc vương tính không phải là đủ, ông ta còn phải tiếp kiến

rất nhiều quan viên, thậm chí không lâu sau còn phải vào châu đương kim thiên tử, chỉ có giả mất trí mới có thể tránh khỏi mấy chuyện đó.

Vương Phong thốt: - Giả mất trí tin rằng cũng tính không phải dễ. Thiết Hận đáp:

- Cho nên bọn họ phải sống ẩn dật nơi hẻo lánh, cẩn thận lắm mới che giấu được, nhưng vẫn lập tức có người nhìn ra.

Vương Phong hỏi: - Ai ?

Thiết Hận đáp: - Công chúa của bọn ta, đứa con gái duy nhất của quốc vương ta — Huyết Nô. Vương Phong hỏi:

- Nàng tên thật là Huyết Nô ?

Thiết Hận đáp: - Nàng thích cái tên đó.

Vương Phong thốt:

- Chuyện này kỳ thật nên cho nàng biết. Thiết Hận nói:

- Bọn ta sợ dĩ phải che giấu sự thật là vì sợ nàng tuổi còn nhỏ, nhất thời không thể kèm chế được, xông ra ngoài gây họa.

Tính khí của Huyết Nô thế nào, Vương Phong đã không còn lạ gì nữa, hỏi: - Sau khi biết được chuyện đó, nàng ra sao ?

Thiết Hận đáp: - Quả thật ngoài ý liệu của bọn ta, sau khi nàng hỏi bọn ta rõ ràng, chỉ khóc một lần, sau đó lại muốn bọn ta cho phép nàng tham gia hành động, phải tận lực tìm ra Kim Dục cùng hai rương châu báu đó càng sớm càng tốt.

Vương Phong thốt: - Bọn người đương nhiên không thể không đáp ứng. Bọn Thiết Hận căn bản không thể cự tuyệt, Huyết Nô tính không phải là người ngoài gì, là công chúa của bọn chúng, là thiếu chủ nhân của bọn chúng, trừ huyết nô giả làm Thái Bình Vương ra, mười hai huyết nô còn lại cùng Huyết Nô công chúa lập tức chia nhau hành động, bọn họ đi khắp nơi truy tầm nơi hạ lạc của Kim Dục, Thiết Hận thậm chí còn dùng vàng bạc mua một chức vị bộ đầu, gián tiếp lợi dụng lực lượng quan

phủ để tiếp tay.

Ba năm trôi qua, sự nỗ lực của Thiết Hận đã giúp hắn trở thành một trong tứ đại danh bộ của lục phiến môn.

Hắn hận bọn loạn thần tặc tử, đạo phỉ tiểu nhân, nếu rơi vào trong tay hắn, hắn tuyệt bất lưu tình. Bằng hữu giang hồ vì vậy đều xưng hô hắn là “Thiết thủ vô tình”. Trong ba năm đó, những vụ án bị hắn phá, đám đạo tặc chết dưới tay hắn cũng không biết là bao nhiêu mà kể, cả thiên tử cũng nghe đến con người hắn, hạ chỉ sai hắn truy tra vụ án Thái Bình vương phủ, truyền thuyết quỷ thần cũng khó làm cho con người tin phục.

Trong triều không ít người thủy chung vẫn còn hoài nghi, thiên tử cũng không ngoại lệ.

Thiết Hận làm việc cật lực như vậy, kỳ thật cũng có nguyên nhân của hắn. Đó là vì hắn nghĩ Kim Dực thế nào cũng đem sổ châu bảo đó bán ra ngoài, những thương nhân chính đáng đại đa số đều không chịu mua những thứ châu bảo lai lịch bất minh, Kim Dực sớm muộn gì cũng tìm đến kẻ cầm đầu đám buôn bán mấy thứ đồ đánh cắp, thứ người đó thường ngày giao hảo với bọn tặc phỉ, trừ phi Kim Dực giấu tay, nếu không chỉ một cái miệng tất nhiên sẽ làm cho bọn đạo phỉ có chủ ý đánh cướp Kim Dực, thứ người đó không còn nghi ngờ gì nữa đại đa số đều ngậm miệng giữ kín, nhưng cũng có ngoại lệ, không chừng trong đầu cũng muốn đánh cướp Kim Dực.

Đến lúc đó, Kim Dực có vũ dũng đến cỡ nào, đám đạo phỉ đang dòm ngó châu bảo của gã cho dù có bị gã đánh lui, không dám tái phạm, cũng tất nhiên tiếp tục giám thị, đợi cơ hội hạ thủ, thậm chí còn triệu tập những đồng đạo khác. Thiết Hận từ phương diện đạo phỉ này mà ra tay ...

Sự suy luận của hắn không ngờ lại không sai, đến năm thứ ba, chung quy có một tên trộm hái hoa lọt vào tay hắn đã biết nơi hạ lạc của Kim Dực.

Kim Dực tuy biết phải mai danh cải táng, lại không biết hóa trang dịch dung. Tên đạo tặc hái hoa đó nguyên là một tên trong đám đạo phỉ dòm ngó châu bảo của Kim Dực, y nguyên đang đi tìm hai trợ thủ có bản lãnh, trên đường lại để mất tới một cô gái, ban đêm lén tới hái hoa, ai ngờ gặp phải Thiết Hận.

Y biết thủ đoạn của Thiết Hận, lúc Thiết Hận chuẩn bị giết y, vội vã nói ra tin đó, hy vọng dùng tin đó để đánh đổi sinh mệnh của y.

Thiết Hận kết quả vẫn còn muốn giết y.

Hắn thống hận đạo phỉ, càng thống hận kẻ phản bội bằng hữu. Sau đó hắn triệu tập nhiều người, ngày đêm thẳng tiến tới nơi tàng ẩn của Kim Dực.

Bọn họ đến Dương Châu phồn hoa.

Kim Dực thật sự là một người thông minh, gã đi đến Dương Châu, một địa phương nhiệt náo, không những không dễ bị người phát giác, càng dễ dàng buôn bán châu bảo.

Bất quá người thông minh nhất không thể bán sổ châu bảo đó ra. Có lẽ gã cũng đoán đo phương diện này, chỉ tiếc vô luận là thông minh đến cỡ nào, chuyện sinh hoạt đã thành một vấn đề, thông thường biến người ta thành không còn thông minh nữa.

Thiết Hận thốt: - Bọn ta vội vã đến Dương Châu đêm đó, cũng là lúc bọn tặc phỉ dòm ngó châu bảo triển khai hành động, lần đó bọn chúng tổng cộng có chín người, đều là cao thủ, Kim Dực giết hết ba tên, kết quả lại chết dưới loạn đao, còn sáu tên tặc phỉ vừa khiêng châu bảo ra, bọn ta mười hai người đã đến nơi.

Vương Phong thốt: - Hai đối một, bọn chúng đương nhiên không phải là đối thủ của bọn người. Thiết Hận kể:

- Bọn ta giết năm người bọn chúng, bồi thường lại tính mạng cho một huynh đệ của bọn ta, kết quả còn một tên tẩu thoát.

Vương Phong hỏi: - Ai lại có bản lãnh đó ?

Thiết Hận đáp:

- Mãn Thiên Phi.

Vương Phong thốt:

- Theo ta biết, gã luôn luôn độc lai độc vãng. Thiết Hận thốt:
- Ngẫu nhiên cũng ngoại lệ.

Vương Phong nói: - Con người đó ám khí khinh công đều không đơn giản. Thiết Hận thốt:

- Cho nên gã có thể giết chết một huynh đệ của bọn ta. Vương Phong hỏi:
- Số châu bảo đó nói vậy đã quay trở về trong tay của bọn ngươi ? Thiết Hận đáp:
- Kỳ trung có một phần đã bị bán ra, may mắn là người mua đều bị gã ghi tên vào danh sách.

Vương Phong hỏi: - Bọn ngươi vì vậy đã tìm đến những người đó, kết quả ra sao ? Thiết Hận đáp:

- Lấy lại được phân nửa, còn phân nửa cũng đã lại bị bán lần nữa. Vương Phong hỏi:
- Những thứ lấy lại được bọn ngươi dùng tiền để mua lại hay đoạt lại ? Thiết Hận đáp:
- Đoạt lại, bọn ta căn bản không có tiền để mua lại.

Vương Phong hỏi: - Bọn ngươi sau đó lại truy tầm ?

Thiết Hận đáp:

- Sáu người truy tầm, năm người vội vã quay lại vương phủ, bởi vì hạn kỳ ba năm đã đến.

Vương Phong đột nhiên thốt: - Bọn ngươi thêm vào Huyết Nô là mười ba người, tính ra đã chết một người, cũng phải còn mười hai.

Thiết Hận đáp: - Trong ba năm đó, trong bọn ta có một người sau khi ly khai vương phủ, không còn biết hành tung.

Vương Phong hỏi: - Lão giun dũa ?

Thiết Hận đáp:

- Là lão ta !

Hắn dừng một chút, lại nói: - Lúc bọn ta trở về vương phủ, lại tịnh không gặp Lý đại nương, chỉ có một thủ hạ của bà ta, giao cho bọn ta một lá thư của bà ta, kêu bọn ta đem châu bảo đến Bình An trấn này.

Vương Phong thốt: - Ồ ?

Thiết Hận thốt:

- Khi bọn ta đến Bình An trấn, gặp lão giun dũa, lúc đó bọn ta mới biết lão đã phản bạn.

Vương Phong hỏi: - Đó là sự tình bốn năm trước ?

Thiết Hận đáp:

- Đúng vậy.

Vương Phong thở dài: - Trang viện này lúc đó đã kiến thiết tốt như vậy ? Thiết Hận đáp:

- Lúc đó bọn ta gặp Lý đại nương ở trang viện này, hy vọng sau khi bà ta thu lấy số châu bảo mà bọn ta tìm về sẽ thỏa mãn, chịu tha người, bà ta lại kiên trì muốn thu hồi toàn bộ châu bảo.

Vương Phong thốt: - Có lẽ lúc đó Thái Bình Vương đã không còn trên nhân gian, bà ta căn bản vô phương đem người giao trả, lại biết nếu quả không chịu liên lạc với bọn ngươi, bọn ngươi thế nào cũng sinh nghi, bèn vào bản lãnh của bọn ngươi, trước sau gì cũng tìm ra hành tung của bà ta, cho nên, chỉ còn cách cho bọn ngươi cơ hội gặp mặt bà ta.

Thiết Hận cười lạnh: - Có lẽ lúc đó bà ta đã biết bọn ta căn bản không có cách nào tầm hồi toàn bộ châu bảo.

Vương Phong hỏi: - Số châu bảo trong hai rương bị mất mát có bao nhiêu thứ, không có danh sách sao ?

Thiết Hận đáp: - Không có, bọn ta trên tay chỉ có một danh sách chung chung, Quách Phồn cũng căn cứ theo danh sách đó mà kiểm điểm châu báu.

Vương Phong hỏi: - Đối với chuyện hai rương châu báu bị thất khứ, bọn người lấy gì để làm chuẩn, có phải là danh sách phần bán ra mà Kim Dực ghi lại ?

Thiết Hận đáp: - Còn có danh sách đối chiếu của Lý đại nương sau đó cấp cho bọn ta. Vương Phong hỏi:

- Hai danh sách có hợp nhau không ?

Thiết Hận đáp: - Trên nguyên tắc danh sách của Lý đại nương có thể đã đủ để tác chuẩn. Vương Phong hỏi:

- Còn danh sách của Kim Dực ?

Thiết Hận đáp: - Trong danh sách của gã, chỉ có bán ra một “tỵ độc châu” trong vương phủ ngũ bảo, nhưng lại không có tứ bảo kia trong danh sách.

Vương Phong thốt: - Danh sách Lý đại nương giao cho bọn người lại có ghi tứ bảo bị thất thoát ? Thiết Hận đáp:

- Có, bọn ta nghĩ Mãn Thiên Phi có thể đã thuận thủ khiêu dương, nếu không phải vậy, danh sách của Kim Dực tịnh không hoàn chỉnh.

Vương Phong thốt: - Vương phủ ngũ bảo vị tất đã giấu toàn bộ trong hai cái rương đó. Thiết Hận gật gật đầu.

Vương Phong thốt: - Tỵ độc châu có phải Tiêu Bá Thảo đã moi ra từ trong bắp chân của Quách Dị không ?

Thiết Hận đáp: - Viên tỵ độc châu Kim Dực bán ra trao tay liên tiếp, rơi vào tay của Hắc Bạch Song Sát ở Nhị Long Sơn, Quách Dị truy đến Nhị Long Sơn, giết chết Hắc Bạch Song Sát, thu hồi tỵ độc châu, trong mình lại trúng độc được ám khí của song sát, lão trước hết phải trị thương, thứ nhìn lại sợ viên tỵ độc châu bị mất lần nữa, cho nên rạch bắp chân nhét viên tỵ độc châu vào trong.

Vương Phong thốt: - Ồ ?

Thiết Hận nói: - Chỉ tiếc đến lúc lão nghĩ ra việc nhét viên tỵ độc châu vào người, đã không kịp lúc, độc đã tiến nhập vào huyết mạch của lão, tỵ độc châu tuy còn có thể giúp lão sống sót, lão lại chỉ còn có nửa cái mạng, nếu quả đem viên tỵ độc châu đó ra, cả nửa nhân mạng còn lại cũng không giữ nổi, bọn ta đương nhiên không nhẫn tâm làm như vậy, những thứ châu bảo khác vẫn còn chưa tầm hồi được, cho nên bọn ta quyết định đến lúc hoàn toàn tầm hồi hết châu bảo, mới lấy viên tỵ độc châu ra ... Tới lúc đó bọn ta cho dù không đủ nhẫn tâm cũng phải nhẫn tâm mà làm.

Hắn đột nhiên thở dài một tiếng: - Chỉ tiếc lão căn bản không thể đợi đến lúc đó, lúc người gặp lão nơi mộ địa, lão đã như một cây đèn gần cạn hết dầu, cho nên lão đã chuẩn bị sẵn quan tài cho chính mình, lại thả bồ câu truyền tin, thông tri cho Tiêu Bá Thảo tại nhà môn phụ cận.

Vương Phong hỏi: - Bồ câu truyền thư ?

Thiết Hận đáp:

- Thứ quái diệu trên cổ có đeo chuông mà người thấy, đó là thứ bồ câu nguyên sản ở nước ta, hình trạng đã khác với thứ bồ câu thông thường, lại do bọn ta tu sức, càng trông có vẻ quái dị như vậy.

Vương Phong thốt: - Thì ra là vậy !

Thiết Hận nói:

- Lúc đó ta ở gần đó, tiếp hạ được tin truyền vội vã đi đến khu mộ địa, lúc ta còn chưa đến thì người đã đến trước, lão lại chỉ coi người là người trong quan phủ, hơn nữa con người lão trời sinh ra đã mang tính cách cổ cổ quái quái, chỉ đơn giản kể cho người nghe chuyện cổ.

Vương Phong cười khở.

Thiết Hận thốt:

- Lúc đó ta đối với người cũng có chút hoài nghi, cho nên cũng tiếp tay lão kể chuyện không đầu cho người nghe.

Vương Phong cười khở: - Người vì muốn mang tỵ độc châu về, tự nhiên muốn mang lão ta về nha môn giải phẫu.

Thiết Hận đáp: - Thủ thuật nhỏ đó không cần dùng đến Tiêu Bá Thảo, ta đem lão về nha môn chỉ là vì người theo sát bên cạnh.

Vương Phong thốt: - Con người của ta cái tâm hiếu kỳ quả thật rất lớn, lúc đó ta nghĩ người đơn giản kể cho ta biết bí mật quan phủ mà thôi.

Vương Phong lại hỏi: - Sau đó bỏ câu truyền thư lại xuất hiện bên ngoài cửa sổ của nghiệm thi phòng nơi nha môn là sao ?

Thiết Hận đáp: - Đó là do Tiêu Bá Thảo ngằm thả ra, dễ dàng cho ta lý giải. Sắp xếp cho người cùng Vạn Thông đi đến địa phương bọn ta đã an bài cho huyết anh vũ xuất hiện, mắt thấy ta ngã gục trong tiếng cười của huyết anh vũ.

Vương Phong hỏi: - Lúc đó Vạn Thông đã ở bên ngoài rình rập ? Thiết Hận đáp:

- Phải.

Vương Phong hỏi: - Tại sao người phải chọn lúc đó để giả chết ? Thiết Hận đáp:

- Lúc bọn ta đi vào nha môn, nhân vì lo thủ tục nhu yếu, ta không phải đã rời khỏi người một lúc sao ?

Vương Phong đáp: - Phải.

Thiết Hận thốt: - Trong khoảng thời gian đó, trừ việc đi gặp áp tỵ, ta còn đi gặp Tiêu Bá Thảo, kể cho lão biết chuyện đó, lão lại nói cho ta biết một chuyện càng nghiêm trọng hơn.

Vương Phong hỏi: - Chuyện gì ?

Thiết Hận đáp:

- Thường Tiểu đã hoài nghi đến ta, đã phái người ngằm theo dõi ta. Vương Phong hỏi:

- Y vì sao mà bắt đầu nghi ngờ người ?

Thiết Hận đáp: - Nhân vì Mãn Thiên Phi. Bọn ta truy tầm gã từ Dương Châu, đến phủ Thuận Thiên, vốn đã rất gần, nhưng gã lại gây án bị bắt ở phủ Thuận Thiên, áp nhập đại lao của phủ Thuận Thiên, bọn ta biết được tin đó, vì phải biết cho được đêm đó gã có lấy châu bảo ở Dương Châu hay không, chỉ còn cách truy vào đó.

Vương Phong hỏi: - Người là một trong thiên hạ tứ đại danh bộ, đi vào bắt tù phạm hỏi cung không phải là chuyện đơn giản sao ?

Thiết Hận đáp: - Ta truy vấn ba ngày ba đêm, thậm chí hạ độc trên mình gã, dọa gã nếu không thật tình cung khai tất phải chịu chết, nhưng, đến lúc gã độc phát mà chết cũng chỉ khai có một viên bảo ngọc.

Vương Phong thốt: - Cũng có lẽ gã chỉ trộm được một viên bảo ngọc đó. Thiết Hận gật đầu:

- Có lẽ.

Vương Phong thốt: - Theo ta biết, đại lao của Thuận Thiên phủ cảnh vệ sâm nghiêm, người trong lao làm cho phạm nhân trúng độc chết chỉ sợ đã tạo ra một vấn đề lớn.

Thiết Hận đáp: - Cho nên ta nói gã đã trúng độc bảy ngày trước, hồi bảy ngày trước gã còn bên ngoài địa lao.

Vương Phong hỏi: - Bọn ngục lại có tin lời nói của người không ? Thiết Hận đáp:

- Lao ngục cảnh vệ sâm nghiêm vị tất đặc biệt xem trọng chuyện phạm nhân chết. Vương Phong thốt:

- Người vì sao phải hỏi cung một phạm nhân suốt ba ngày ba đêm, tin rằng phải hỏi báo đến cấp trên.

Thiết Hận đáp: - Điều đó không thể tránh khỏi, bởi vì Mãn Thiên Phi có liên hệ đến vụ án châu bảo trong bảo khố của Thái Bình vương phủ bị thất thiệt, hơn nữa ta phụng chỉ điều tra vụ án đó, cho nên có thể thuận lợi tiến nhập đại lao thăm vấn riêng tư.

Hắn lại thở dài một tiếng: - Thường Tiểu lúc đó cũng đã phụng mệnh điều tra trong bóng tối, biết chuyện này làm sao không vội vã tới phủ Thuận Thiên cho được ? Tác phong hành sự của y nhất định là kiểm nghiệm lại thi thể của Mãn Thiên Phi.

Vương Phong hỏi: - Nghĩ chắc y đã phát hiện nơi đó có điểm khả nghi phải không ? Thiết Hận gật đầu:

- Ta nghĩ là vậy, nếu không y đã không bắt đầu từ lúc đó quan sát hành động của ta, sai người theo dõi ta.

Vương Phong hỏi: - Cho nên người giả chết ?

Thiết Hận đáp:

- Ta giả chết kỳ thật còn có nguyên nhân thứ hai, đó là nguyên nhân chủ yếu. Hắn lại nói tiếp:

- Cùng lúc đó, hai huynh đệ của bọn ta bắt được một phần châu bảo có ghi tên trong danh sách mà Lý đại nương cung cấp, lại phát hiện số châu bảo đó tịnh không phải đến từ Kim Dục, mà là một người khác bán, bọn họ bắt được người này, không ngờ lại là một thủ hạ tâm phúc của Lý đại nương, gã tuy đến chết cũng không khai, bọn ta đã biết có chuyện mờ ám, thêm vào đó Thường Tiểu cũng đã rất cận, cho nên quyết định dụ Thường Tiểu dẫn nhập Bình An trấn, để cho y cùng Lý đại nương liêu mạng sống chết, bọn chúng một khi ra tay, Vũ tam gia thế nào cũng phát động, bọn ta thừa loạn nhập vào trang viện đó, tìm cứu quốc vương và Anh Vũ.

Vương Phong hỏi: - Bọn người đã biết Vũ tam gia đang dòm ngó số châu bảo đó ? Thiết Hận đáp:

- Ít nhiều gì cũng đã đoán đúng, nhân vì bọn ta đã dò la thân thế của lão, xem ra lão là một tên đại cường đạo, tuyệt không phải tình cờ đi đến cái tiểu trấn này để tranh giành đất đai với Lý đại nương.

Vương Phong nhớ lại lời nói của Vũ tam gia, thốt: - Những thứ châu bảo Lý đại nương bán ra ngoài cũng có một thứ rơi vào tay lão. Thiết Hận tịnh không hoài nghi lời nói của Vương Phong.

Vương Phong ngẫm nghĩ, lại nói: - Đàm môn tam bá thiết tưởng tất cũng bắt được một thủ hạ của Lý đại nương, cho nên mới đi tới đó.

Thiết Hận thốt: - Ồ ?

Vương Phong lại hỏi: - Người giết bọn chúng thật ra là ai ? An Tử Hào đứng kề bên lên tiếng đáp: - Ta !

Vương Phong ngăn người:

- Đám thủ hạ của Thường Tiểu nghiệm thi kết quả thật sự là vậy ? An Tử Hào đáp:

- Không chính xác cũng không sai lắm.

Vương Phong thốt: - Người giỏi về thủ lực, không ngờ có thể dùng ba viên đá để đánh vỡ đầu gối của bọn chúng.

An Tử Hào đáp: - Ta luyện Mật Tông Kim Cương Chỉ Lực. Vương Phong hỏi:

- Người giết bọn chúng bởi vì bọn chúng muốn đá quan tài ? An Tử Hào đáp:

- Bọn chúng đá ra một cước, lực đạo cả trăm cân, bên trong Thiết Hận đang giả chết, không thể vận khí hộ thể, nếu để bọn chúng đá trúng quan tài một cước, không chết cũng không được.

Vương Phong hỏi: - Trên đường trường, thủ hạ của Lý đại nương lại chết trong tay ai ? An Tử Hào đáp:

- Thủ hạ của Vũ tam gia.

Gã liếc nhìn Thiết Hận, thốt: - Hóa thi tán tịnh không nằm trong tay bọn ta lúc đó. Vương Phong lại nhìn Thiết Hận:

- Vạn Thông lại nhất định bị thi hóa dưới tay ngươi. Thiết Hận đáp:

- Không giết gã ta không được, bởi vì khi gã ta thò tay vào quan tài đã muốn lấy tỵ độc châu ra khỏi miệng ta, lúc bị ta dùng Thất Tinh Châm đâm vào ngón tay, gã đã biết ta còn chưa chết, nếu quả hạ sát gã, bí mật ta giả chết có thể bị tiết lộ.

Hắn cười lạnh một tiếng: - Thủ hạ của Thường Tiểu không phải là người tốt, những năm gần đây không biết đã giết bao nhiêu người oan mạng, ta đã muốn trừ khử bọn chúng rồi.

Hắn lại cười lạnh thêm một tiếng, nói tiếp: - Gã bộ khoái thủ hạ của An Tử Hào lại bị hù chết, gã nổi lòng tham, khiêng Vạn Thông xuống dưới lầu xong, lại quay đầu trở lại, thò tay định lấy tỵ độc châu, chợt thấy ta ngồi bật dậy trong quan tài, sợ đến lăn ra chết.

Vương Phong hỏi: - Lúc nào thì ngươi từ trong trạng thái giả chết lại tỉnh dậy ? Thiết Hận đáp:

- Lúc quan tài chấn động là lúc ta đã từ trong trạng thái giả chết mà tỉnh dậy, nhất định phải hoạt động tay chân một đợt.

Vương Phong cười khổ một tiếng: - Lúc đó ta cơ hồ bị ngươi hù chết. Thiết Hận thốt:

- Ta cũng nghe thanh âm của ngươi, biết ngươi ở gần quan tài, đã muốn đi ra kể chuyện cho ngươi rõ, chỉ một lời nói của Tiêu Bá Thảo mà ngươi không do dự vì bằng hữu mà leo núi vượt sông, ta đã tin mình tuyệt đối không nhìn lầm, ngươi như người tuyệt không phải là một người trong đám Thường Tiểu. Nhưng ta lại không thể đi ra, bởi vì lúc đó ta nghe có người đi tới.

Vương Phong gật gật đầu, chàng không quên sau khi quan tài ngừng chấn động, Vạn Thông đem hai gã bộ khoái sấn vào.

Vương Phong hỏi: - Ngươi có lòng tự tin đó ?

Thiết Hận đáp:

- Nếu không, lúc ngươi trúng độc phát cuồng chạy ra khỏi Anh Vũ Lâu, lúc ngươi gục tại loạn táng cương, ta đã không đem một viên thuốc giải độc cạy miệng ngươi nhét vào.

Vương Phong ngăn người: - Là ngươi cứu ta ?

Thiết Hận đáp: - Phải, lúc đó, ta cũng muốn đợi ngươi tỉnh dậy để kể, nhưng lại nghĩ còn chưa phải là thời cơ, cho nên ly khai chỗ đó.

Vương Phong thốt: - Xem ra ngươi thật sự đã tín nhiệm ta. Thiết Hận thốt:

- Vì thất nường cũng vậy, Cho nên ả cho người giao cho người mảnh địa đồ cùng chìa khóa, giúp ngươi tiến vào trang viện đó bảo vệ Huyết Nô, để ả tiện tay giúp đỡ bọn ta truy tầm quốc vương và Anh Vũ.

Thiết Hận hỏi:

- Ngươi hiện tại đã minh bạch chưa ?

Vương Phong thốt:

- Chỉ còn một điểm chưa minh bạch. Thiết Hận hỏi:

- Điểm nào ?

Vương Phong đáp: - Huyết Nô vì sao lại sống ở một nơi như Anh Vũ Lâu ? Thiết Hận đáp:

- Nàng chịu trách nhiệm đem những châu bảo bọn ta tìm được về giao cho Lý đại nương, Lý đại nương lại không hoan nghênh nàng trú trong trang viện đó, cho nên nàng chỉ còn cách trú trong Anh Vũ Lâu.

Vương Phong lắc lắc đầu, còn chưa minh bạch.

Thiết Hận hỏi:

- Bọn ta đều là nam nhân, có thứ nữ nhân nào thường có nam nhân hỏi tìm mà không bị người ta nghi ngờ ?

Vương Phong cuối cùng cũng đã minh bạch, thứ nữ nhân đó là kỹ nữ, kỹ nữ làm sao mà không sống trong kỹ viện ?

Thiết Hận thốt: - Cũng có lẽ còn có những biện pháp hay khác, nhưng nàng nghĩ đây là biện pháp tốt nhất.

Vương Phong thở dài nhẹ nhẹ: - Nàng thật sự là một đứa con gái tốt. Thiết Hận đáp:

- Vốn là vậy.

Vương Phong hỏi: - Tổng má má có thật là bà vú của nàng không ? Thiết Hận đáp:

- Không phải, bà ta kỳ thật là mẹ vú của Lý đại nương. Vương Phong hỏi:

- Bà ta sống bên cạnh Huyết Nô là để giám thị Huyết Nô ? Thiết Hận đáp:

- Chủ yếu là vì để đem đồ châu bảo Huyết Nô giao chuyển về cho Lý đại nương.

Vương Phong hỏi: - Hà tất phải phiền hà như vậy ?

Thiết Hận đáp:

- Bởi vì Lý đại nương lúc đó đã phát giác dụng ý của Vũ tam gia quả thật không chỉ tranh giành đất đai với bà ta, xung quanh trang viện, toàn là nằm trong vòng giám thị của Vũ tam gia, cho nên về sau này, vì để an toàn, thậm chí còn chuyển cho An Tử Hào đem đến.

Đó cũng là bí mật văng lai giữa An Tử Hào và Lý đại nương. Vương Phong trầm mặc.

Thiết Hận hỏi lại: - Còn có chỗ không minh bạch ?

Vương Phong lắc đầu:

- Không còn.

Một thanh âm từ trong lòng chàng vang lên: - Chàng có biết lúc tôi giả bị ma nhập, làm sao mà biến thành bộ dạng đáng sợ như vậy không ?

Đó đương nhiên là thanh âm của Huyết Nô. Nàng đã tỉnh dậy. Mặt nàng tuy đầy vẻ bi thương, thần thái rất an tường.

Vương Phong nhìn nàng, thốt: - Ta còn chưa rõ, bất quá ta đã đoán nàng cũng là một cao thủ Du Già. Huyết Nô đáp:

- Còn chưa phải là cao thủ, chỉ là đã có thể khống chế da thịt toàn thân, tùy ý làm những động tác mình muốn làm, những biểu tình mình muốn biến.

Nàng đứng dậy từ trong lòng Vương Phong, đi đến trước miệng hỏa lao, ngọn lửa theo khói dày bốc lên từ bên dưới.

Nàng nhìn ngọn lửa phừng phừng, trong mắt chảy xuống đôi dòng lệ. Mực quang của Vương Phong cũng lạc trên ngọn lửa:

- Thân cốt của Thái Bình Vương và Anh Vũ hai người ở trong lao ... Huyết Nô cười buồn bã:

- Chết trong liệt hỏa, vốn là một thứ vinh hạnh của bọn ta.

Vương Phong đi nhanh tới trước vài bước, Huyết Nô nghe tiếng chân, quay đầu nhìn chàng một cái:

- Chàng có thể tin tưởng rằng tôi không nhảy xuống hỏa lao đâu.

Vương Phong gật gù đầu, chàng biết Huyết Nô là một nữ tử kiên cường, nàng nói không là không.

Chàng chuyển đầu nhìn Lý đại nương dưới chân An Tử Hào, hỏi: - Bọn người chuẩn bị làm gì bà ta ?

Huyết Nô gần từng tiến: - Quăng vào trong hỏa lao.

Vương Phong thốt:

- Phong thư đó ...

Thiết Hận ngắt lời: - Tất cả quốc dân của quốc gia bọn ta, luôn luôn không để tâm cho sinh mệnh của chính mình, lúc nào cũng chuẩn bị vì quốc vương của bọn ta mà hy sinh, quốc vương của bọn ta đã chết, bọn ta sống sao lại không được, chết sao lại không được ?

An Tử Hào tiếp lời: - Hà hướng ngoại địch mà phong thư nói bọn ta tư thông với, tháng sáu năm nay đã thần phục đương triều.

Vương Phong hỏi: - Nói như vậy phong thư đó đã không còn có tác dụng gì lớn nữa ? An Tử Hào đáp:

- Cũng có lẽ không có phong thư đó, chỉ là Lý đại nương quý ... Chữ “kế” tiếp sau chữ “quý” còn chưa thoát khỏi miệng, giọng nói của An Tử Hào đột nhiên ngừng hẳn.

Vương Phong, Huyết Nô, cùng Thiết Hận đồng thời ngậy người, một thanh trủy thủ bén nhọn đã kề trên yết hầu của An Tử Hào, lưỡi dao lạnh lẽo đã chặn đứng giọng nói của An Tử Hào.

Trủy thủ cầm chắc trong tay Lý đại nương, bà ta vốn nằm dưới đất, hiện tại lại đứng thẳng dậy.

Bà ta cười lạnh, dung nhan mỹ lệ đã biến thành hung ác: - Người nói đúng, vốn không có phong thư đó.

An Tử Hào một tiếng cũng nói không được, sắc mặt cơ hồ cũng bị khí lạnh từ lưỡi trủy thủ làm cho trắng nhợt.

Lý đại nương nói tiếp: - Chỉ tiếc lần này người điểm huyết tĩnh không chuẩn xác như suy luận vừa rồi của người.

Huyết Nô cùng Thiết Hận không hện mà đồng thời bước tới một bước. Lý đại nương hét lớn:

- Bước tới một bước nữa ta lập tức giết gã.

Huyết Nô hét lớn:

- Thả gã ra !

Lý đại nương thốt: - Đáp ứng điều kiện của ta, ta thả gã liền. Huyết Nô hỏi:

- Người còn có điều kiện gì ?

Lý đại nương đáp: - Bọn người bốn người, phải phát thệ không giết ta, để ta rời khỏi đây. An Tử Hào cười lạnh:

- Người đang nằm mộng !

Hắn tuy bị trủy thủ án ngay yết hầu, giọng nói vẫn rất kiên định. Lý đại nương hỏi:

- Người không sợ chết sao ?

An Tử Hào đáp: - Từ bảy năm trước, ta đã chuẩn bị chết. Xem bộ dạng của gã chuẩn bị liều mạng, Lý đại nương không khỏi kinh hoàng, bàn tay nắm trủy thủ đã run run, mũi dao cũng run run cắt vào da cổ của An Tử Hào, máu chảy xuống.

Mắt vừa nhìn thấy máu, Huyết Nô cùng Thiết Hận trừng trừng, chỉ biết nghiêng răng cắn giận.

Vương Phong tức thì hét lớn: - Bọn ta đáp ứng không giết người. Lý đại nương còn chưa nói gì, An Tử Hào đã rít lên: - Ta chết cũng không chịu đáp ứng ...

Vương Phong liền ngắt lời gã: - Người nếu còn là bằng hữu của ta, lần này hãy nghe lời ta. An Tử Hào còn chưa chịu, chưa nói gì, Thiết Hận đột nhiên đáp trả: - Được, lần này bọn ta nghe người.

Cả Thiết Hận cũng đáp ứng, An Tử Hào cùng Huyết Nô không khỏi ngậy người.

Thiết Hận lại nói tiếp: - Bắt đầu từ bây giờ, người thay thế bọn ta làm chủ chuyện này. An Tử Hào há miệng la lớn:

- Người điên rồi !

Thiết Hận thốt: - Không điên trong chuyện này, nếu người còn nhận ta là huynh đệ của người, người phải nghe ta nói !

Nước mắt của An Tử Hào đã trào ra. Y ngậm miệng chặt. Lý đại nương trừng mắt nhìn Vương Phong, hỏi:

- Người quả thật đáp ứng ?

Vương Phong đáp: - Bọn ta nếu có người giết người, sẽ chết không yên lành. Lý đại nương cuối cùng cũng thở phào, bà ta thu trủy thủ lại, thả An Tử Hào, Thiết Hận trầm giọng:

- Cút !

Lý đại nương tịnh không lặn bò đi, hông uốn éo, từ từ thoải mái bước đi. An Tử Hào nghiêng răng tới chảy máu, giận dữ nhìn Thiết Hận, Huyết Nô cũng trừng trừng nhìn Thiết Hận, Thiết Hận lại trừng trừng nhìn Vương Phong.

Vương Phong đột nhiên bước ngang, chặn đường Lý đại nương. Lý đại nương biến sắc, hỏi:

- Người làm vậy là có ý gì ?

Vương Phong đáp: - Ta rất muốn đề tỉnh người một chuyện. Lý đại nương hỏi:

- Chuyện gì ?

Vương Phong đáp: - Ta hồi nãy nói bọn ta nếu có giết người, sẽ chết không yên lành, tịnh không có nói nếu bọn ta nếu giết người đều hoàn toàn chết không yên lành.

Lý đại nương run giọng: - Người ...

Vương Phong thốt: - Ta vốn không thể chết yên lành.

Mặt mày Lý đại nương tái nhợt, thất thanh hét: - Người muốn giết ta ?

Vương Phong cười cười: - Ruột gan của người tàn độc như vậy, nếu còn để người sống trên đời, sau này không biết còn bao nhiêu người bị hại chết, không giết người không được !

Lý đại nương càng biến sắc, hét lớn: - Người dám !

Khẩu khí của bà ta tuy hung ác, giọng nói lại run rẩy như một sợi tơ. Vương Phong thốt:

- Trên thế gian này, không còn có chuyện gì mà ta không dám làm. Chàng tiến lên một bước.

“Người quả thật rất ác độc !” Trong mắt Lý đại nương lóe lên ánh lệ. Vương Phong trừng trừng nhìn vào mắt bà ta:

- Lần này ta không để người làm vậy nữa.

Câu nói vừa ra khỏi miệng, trước mắt chàng đã thấy lóe lên một bóng đỏ, liền nghe Lý đại nương rú lên một tiếng, tiếng rú cực kỳ thảm thiết, xung phá bầu không khí tĩnh mịch, bóng đỏ lúc đó đã lọt vào tay Lý đại nương, không ngờ đó chính là con anh vũ đỏ như máu, một tiếng rít khủng bố phát ra từ con anh vũ trong tay Lý đại nương, anh vũ đồng thời đã bị Lý đại nương bóp chặt, máu huyết bắn tung tóe.

Máu chảy từ trong tay Lý đại nương chảy xuống, mắt của bà ta cũng nhỏ máu, lại không phải là máu chim, là máu người, máu của bà ta, đôi mắt của bà ta chỉ còn lại hai hốc máu, cả hai tròng mắt đã bị móng vuốt của anh vũ móc ra, Huyết Nô, Vương Phong, cùng Thiết Hận không khỏi tròn mắt ngây người, An Tử Hào cũng không ngoại lệ, hiển nhiên gã cũng không biết con anh vũ luôn luôn ôn ôn thuận thuận đậu trên vai gã lại bộc phát cấu xé Lý đại nương như vậy, móc cả tròng mắt của Lý đại nương, Lý đại nương lại càng không biết.

Anh vũ vốn không phải là một loại chim tàn nhẫn, anh vũ do người nuôi dưỡng từ lâu lại càng không bay tới móc mắt người ta, có lẽ nào nó nguyên lai đến từ Nồng gia phổ ?

Có lẽ nào đó là lời nguyện của Ma Vương ?

Sự trả thù của Anh Vũ ?

Giữa trời đất lúc đó phảng phất xuất lên một luồng khí lạnh, đột nhiên biến thành những mũi kim lạnh lẽo đâm vào xương tủy của bọn Vương Phong Huyết Nô bốn người,

bốn người chợt phát giác tay chân mình đã lạnh như băng, cả thân người phảng phất cũng đã lạnh như băng. Bọn họ ngậy người nhìn trừng trừng.

Lý đại nương cũng mở mắt trừng trừng, mắt không còn trông mắt. Máu trào ra như suối, bà ta rên thét, thanh âm như cú gào khủng bố, mặt mày bà ta càng khủng bố như ác quỷ. Bà ta từng bước từng bước thoái lui, thoái về hướng hỏa lao bốc lửa phừng phừng.

Đã cảm thấy nhiệt khí của ngọn lửa, bà ta cũng vẫn thoái lui. Lại có tiếng la thảm, thân hình bà ta đột nhiên bay lên, như chim bay về phía ngọn lửa phừng phừng bốc cháy, không có người cản trở, bọn Vương Phong Huyết Nô bốn người toàn thân đều đã tê dại cứng đờ như gỗ đá, ngọn lửa bốc cháy phừng phừng trong phút chốc đã thiêu rụi thân thể Lý đại nương, thiêu rụi anh vũ trong tay bà ta, “phụt” một tiếng, ngọn lửa đột nhiên vút cao lên. Ánh lửa vàng chói phảng phất đã biến thành đỏ tươi, đỏ tươi như máu.

Ngày chung quy đã đến. Đêm trường tà ác tối tăm chung quy đã tan biến. Ánh dương từ đông phương vùng lên, chiếu rọi vào cái sân nhỏ mù khói. Ánh dương dịu dàng ấm cúng đã khu trừ cảm giác lạnh lẽo ngậy đại trên thân thể bọn Vương Phong Huyết Nô bốn người, ánh mắt của bốn người không còn ngưng kết, chớp chớp, nhìn nhau một cái, Vương Phong đột nhiên nhấc chân bước đi.

Huyết Nô lập tức gọi chàng: - Chàng muốn đi đâu ?

Vương Phong đáp:

- Không biết.

- Tôi hy vọng chàng có thể ở lại.

Huyết Nô nhìn chàng, trong mắt nàng phảng phất chứa đầy một cái gì đó. Vương Phong biết là cái gì, lời nói của Huyết Nô cũng đã nói quá rõ rồi. Chàng lại lắc đầu:

- Ta không thể lưu lại đây, bởi vì ta còn rất nhiều chuyện phải làm.

Huyết Nô nhìn chàng đắm đắm: - Chàng không thể lưu lại thì tôi có thể sẽ đi cùng chàng.

Nàng cắn môi, lại nói: - Chàng đã hai lần cứu tính mạng tôi, tôi nhất định phải báo đáp chàng. Lời nói của nàng lại càng rõ ràng quá rồi.

Vương Phong chừng như đã hiểu, chàng vẫn lắc đầu: - Ta không muốn ai báo đáp, cũng không muốn ai đi theo. Chàng bước đi. Huyết Nô run giọng:

- Chàng tàn ác đến vậy sao !

Vương Phong không hồi đáp, cũng không quay đầu. Nước mắt của Huyết Nô không cầm được, chảy xuống ròng ròng, nàng đã gặp quá nhiều uất khúc.

Vương Phong nghe tiếng khóc của nàng, chàng chung quy cũng quay đầu, lại là nhìn Thiết Hận, thốt:

- Hôm đó ta cùng Quách Dị ngồi trên mộ địa nói gì, ngươi chắc cũng đã có mặt ở đó ?

Thiết Hận thở dài nhẹ nhẹ: - Phải.

Vương Phong lại hỏi: - Ngươi có nghe chuyện ta kể không ? Thiết Hận đáp:

- Có.

Vương Phong hỏi: - Ngươi có thể thay ta nói cho nàng biết chuyện đó không ? Thiết Hận còn chưa hồi đáp, Huyết Nô đã nhìn không được, hỏi: - Là chuyện gì ?

Vương Phong cười thê lương: - Cố sự của ta tuy không mỹ lệ như cố sự huyết anh vũ, không mê hồn như cố sự huyết anh vũ, lại là sự thật.

Chàng lại cất bước, Huyết Nô muốn đuổi theo, lại đã bị Thiết Hận nắm tay lại. Nàng không vùng vẫy, lệ lại lăn dài.

Trong mắt của Thiết Hận chừng như cũng có ánh lệ. Trong mắt của Vương Phong có gì ?

Không ai thấy mắt của chàng, mặt của chàng.

Lần này chàng không quay đầu lại.

Gió lại lướt qua, làn sương khói khắp nơi, Vương Phong biến mất trong gió, trong sương, trong khói.

Sinh mệnh của Vương Phong không còn cách nào khác mà chỉ như phong trung lạc diệp sao ?

Giữa thiên hạ không có thứ gì khác mà chỉ có bi ai sao ? Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-anh-vu>